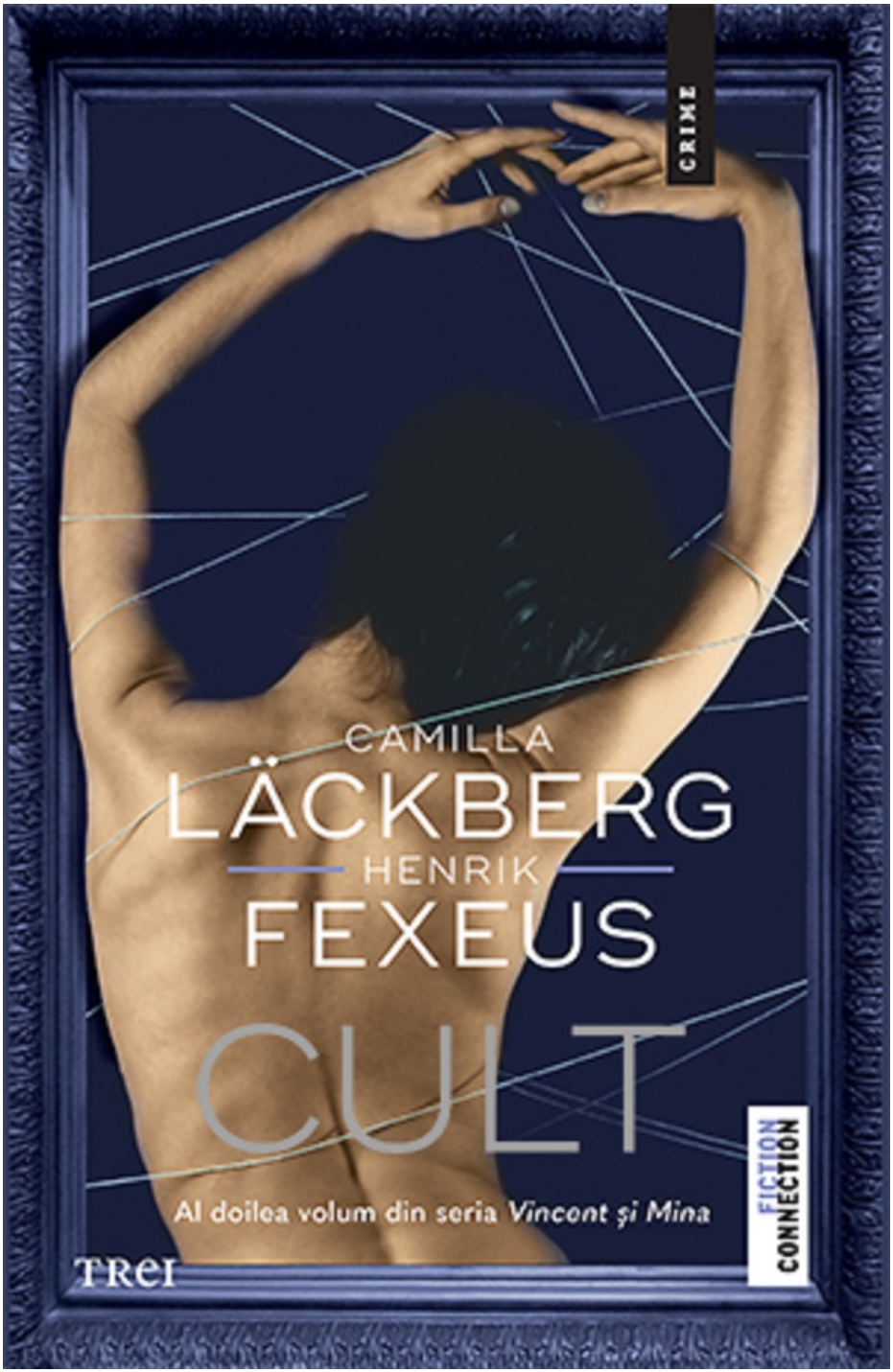
CRIME
CAMILLA
LÄCKBERG
HENRIK
FEXEUS
CULT
Al doilea volum din seria *Vincent și Mina*
TREI
FICTION CONNECTION

Camilla Lackberg & Henrik Fexeus

Seria Mina și Vincent

Volumul 2

CULT

Traducere din limba suedeză și note de Carmen Vioreanu

Editura Trei
2023

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ

Fredrik verifică poate pentru a suta oară că nu se vede nimic prin punga de plastic. Nu vrea să dezvăluie surpriza prea curând. Soarele de vară îi coace fața, probabil că afară sunt 29 de grade. În ciuda căldurii, decide să meargă pe jos de la biroul său din zona Skanstull până la grădinița lui Ossian, în apropiere de Zinkensdamm. E miercuri, dar a reușit totuși să plece de la birou puțin mai devreme decât de obicei. Pe asemenea călduri, nimeni nu se obosește să respecte un orar de lucru exact. Majoritatea colegilor săi stau deja la umbră pe la vreo terasă, cu o bere rece în fată.

Plimbarea durează doar vreo 20 de minute, dar tot ar fi trebuit să-și ia la el o sticlă de apă, având în vedere cât de cald este. Își scoate sacoul și își suflecă mânecile cămășii, care i se lipește de spate din cauza transpirației. Dar nu contează. Azi, totul e așa cum ar trebui să fie.

Verifică din nou sacoșa. Cutia cu kitul Lego Technic este atât de mare, încât aproape că înțeapă toartele. Un McLaren Senna GTR. Fascinația lui Ossian pentru mașini e încă un mister, ținând cont de dezinteresul activ pe care atât el, cât și Josefin îl au față de mașini. Dar interesul pentru Lego e împărtășit de tată și fiu.

Vârsta indicată pe cutie este 10+, însă Ossian are doar cinci ani. Dar Fredrik știe că Ossian se va descurca fără probleme. E inteligent. Uneori mai inteligent decât tatăl său, își zice Fredrik și râde tare, cu soarele în fată. Da, acest tată cu mintea brici tocmai a cumpărat o surpriză care înseamnă ore întregi de stat în casă, în una dintre cele mai frumoase zile de vară. Da, da. Asta e. Sigur și mâine va fi vreme frumoasă.

În plus, Ossian a stat deja afară toată ziua. Ceea ce îi prinde foarte bine. Când nu e concentrat asupra Lego-ului său, se cațără pe pereți acasă. Josefin se întreabă uneori dacă fiul lor ar putea fi diagnosticat. Nu că ar intenționa să-l ducă la doctor. În orice caz. Nu deocamdată. Nivelul de activitate al lui Ossian este până una-alta oarecum pozitiv, în comparație

cu copiii ăia de la grădiniță, lipiți de mobil, care, la cinci ani, deja se aruncă pe iPhone-urile părinților când vin să-i ia acasă. Tragic.

Fredrik ajunge la grădinița Backen și se uită la ceas, în ciuda căldurii, a mers foarte repede și-a ajuns mai devreme. Probabil că sunt încă în parcul Skinnarvik.

Ey, sexy lady…, fredonează el în timp ce urcă dealul din spatele grădiniței.

Gangnam Style e melodia preferată a lui Ossian în acest moment. Ce mai alegere, își zice Fredrik, zâmbind în sinea lui. Au exersat împreună chiar și coregrafia.

Pe deal există un parc mare, cu loc de joacă și câțiva copaci. În ochii lui Ossian e o întreagă pădure, iar lui îi place să fie în pădure.

Oppan Gangnam Style! cântă Fredrik, iar copiii, care sunt atât de mici, încât abia îi ajung până la genunchi, se uită în sus, nedumeriți, după care își văd de joaca lor.

Copiii poartă veste galbene cu tot felul de sigle de grădinițe. Parcul este popular și răsună de țipete și râsete. Probabil vor lăsa Lego Technic pe altă dată. Ziua asta parcă e făcută pentru de-a v-ați ascunselea printre copaci. Nu se grăbesc să ajungă acasă, Josefin a promis să se ocupe ea de cina de azi. Se uită în jur și-l vede pe Tom, unul dintre pedagogii de la grădinița Backen.

— Bună! i se adresează el zâmbind lui Tom, care este ocupat să șteargă mucii groși de la nasul unui copil.

— *Oppe, oppe, oppe, oppe,* răspunde vesel Tom, pe o melodie cunoscută. Ghici cine a ales muzica pentru mișcarea de azi!

— Eu v-am avertizat. O să aveți 30 de copii dansând *Gangnam* până la sfârșitul săptămânii. Dar știi cumva unde e geniul dansator? Nu-l văd nicăieri.

Tom termină de șters și se gândește preț de o secundă.

— Vezi la leagăne. Îi place să stea acolo.

Clar că-i place. Când Ossian nu e foarte activ, îi place să se dea în leagăn. Sau mai degrabă îi place să stea pe leagăn. E sanctuarul lui, unde poate cugeta la chestii importante, fără a fi deranjat.

Fredrik se îndreaptă spre leagăne. Toate sunt ocupate, dar Ossian nu stă pe niciunul dintre ele. Felicia, una dintre colegele lui mai mari de la grădiniță, tocmai pleacă de acolo. Fredrik o prinde din urmă.

— Bună, Felicia, l-ai văzut pe Ossian?

— Nu, doar mai devreme.

Fredrik se încruntă. Îl cuprinde o ușoară senzație că ceva nu e în regulă. Știe că e un sentiment irațional, doar o manifestare a unui radar parental supraprotector, care pornește de îndată ce un lucru *ar putea* fi în neregulă și care nu se sinchisește câtuși de puțin dacă există sau nu dovezi. Cu siguranță un bun instinct de supraviețuire în savană, dar acum complet nejustificat. E rațional, și știe asta. Dar ce folos? Senzația încă i se strecoară inconfortabil pe la ceafă, ca o rafală de vânt puțin prea rece. Cutia mare de Lego, care până acum era atât de interesantă, acum mai degrabă îl incomodează când coboară grăbit treptele înapoi la Tom.

— N-a fost nici la leagăne, spune el.

— Foarte ciudat.

Tom se uită la o listă cu nume de copii bifate.

— Ar trebui să fie…, da, ia stai puțin. Jenya s-a dus înăuntru cu grupul de copii mici. O fi intrat și Ossian cu ei ca să meargă la toaletă și pe urmă o fi rămas în clădire. Îmi cer scuze, Jenya trebuia să spună că l-a luat cu ea. Dar știi cum e.

Cum să nu știe? Senzația că ceva nu e în regulă dispare. Oftează ușurat. Atât Tom, cât și Jenya sunt pedagogi foarte buni, dar copiii au și ei o voință proprie și o capacitate nesecată de a nu fi acolo unde crezi că sunt. Simte puțină compasiune pentru Tom când îl vede cât de rușinat e. Pentru că, în același timp, pe copiii mici nu-i tratezi neglijent. Probabil că sunt părinți care ar fi făcut ditamai scena chiar pentru mai puțin de atât.

— Bineînțeles. Weekend plăcut, Tom, ne vedem luni! *Oppa oppa!*

Fredrik coboară dealul în pas ușor alergător și se întoarce la grădiniță. Ușa e deschisă. Intră în holul unde se află cârligele cu numele copiilor și cutiile cu haine în plus. Cârligul lui

Ossian este gol. Asta nu trebuie să însemne neapărat ceva. Dacă Ossian s-a dus la baie, geaca lui ar putea foarte bine să fie aruncată pe jos la toaletă. Sau sus, la locul de joacă din parc, ținând cont de cât de cald e. Fredrik nici măcar n-ar fi trebuit să-și îmbrace fiul cu geacă într-o zi ca asta. Ce stângaci din partea lui! Lui Ossian probabil că i-a fost foarte cald.

Nu se sinchisește să-și scoată pantofii când intră în încăpere.

— Ossian? strigă el, bătând la prima dintre cele două uși de la toaletă. Ossian, ești acolo?

Jenya vine spre el pe coridor. În spatele ei, copiii de doi ani aruncă cu vopsele unul în celălalt în timp ce urlă de râs și de groază în egală măsură.

— Bună, Fredrik, îl salută ea. Ați uitat ceva? Ossian e sus, în parc, cu Tom.

Sentimentul că e ceva în neregulă revine atât de repede, încât aproape că-l doboară. Acum nu mai e o mică rafală de vânt în ceafă. Acum e un pumn în burtă.

— Nu e în parc. Tocmai am venit de-acolo. Tom a zis că probabil e cu tine.

— Nu, nu e aici. Ați verificat la leagăne?

— Da. Nici acolo nu e. La naiba!

Face cale întoarsă și iese din nou în grabă. S-a mai întâmplat să fugă câte un copil de la grădiniță. De exemplu, Felicia. A reușit o dată să ajungă acasă înainte ca profesorii să-și dea seama că a dispărut. Probabil că părinților ei tot nu le-a trecut groaza trăită atunci. Oare te obișnuiești vreodată cu acest sentiment? El îl urăște.

Urcă iar dealul în grabă. Cutia aia nenorocită de Lego îi lovește picioarele. Se împiedică de copii peste tot. Caută cu disperare printre ei, în timp ce încearcă să se liniștească. Situația nu devine mai bună dacă e panicat. Dar niciunul dintre copiii de acolo nu e Ossian.

Niciunul dintre ei nu e fiul lui.

Tom face ochii mari când îl vede că s-a întors. Pare să înțeleagă imediat.

— Trebuie să fie aici, zice Fredrik, dând drumul sacoșei ca să se poată mișca mai repede prin parc.

Tom îi întreabă pe cei mai apropiați copii dacă l-a văzut careva pe Ossian. Căsuțele de joacă. Poate s-a ascuns în căsuțele de joacă. Fredrik aleargă spre ele, dar vede deja de la distanță că nu e nimeni înăuntru. Unde altundeva ar putea… Nu poate fi printre copaci, nu-i așa? Nu singur. Dacă ar fi așa, cineva ar trebui să știe, nu?

Felicia.

Ea a zis că l-a văzut pe Ossian mai devreme.

Aleargă înapoi la Tom și la ceilalți copii. Îl doare gâtul de atâta efort, iar pe frunte și pe spate i se scurge sudoarea. Felicia e acolo, construiește turnuri de nisip cu o găleată. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Ca și cum lumea nu s-ar sfârși deloc.

— Felicia, spune el, încercând din răsputeri să nu sune la fel de sălbatic cum se simte în interior. Spuneai că l-ai văzut pe Ossian mai devreme. Când a fost asta?

— Când vorbea cu tanti aia proastă, răspunde fata fără să-și ridice privirea din construcția de nisip.

— Tanti aia…, repetă el, iar gâtul i se transformă instantaneu în șmirghel. Era o tanti bătrână?

Felicia scutură din cap cu fermitate, în timp ce aplatizează turnul de nisip cu o lopată.

— Nu bătrână. Ca mama mea. A fost ziua ei de naștere. Are 35 de ani.

Fredrik înghite cu greutate. Cineva a fost aici. Cineva a fost aici și-a vorbit cu copilul lui. Cineva care nu e educator sau părinte. Cineva necunoscut. Se așază pe vine lângă Felicia, rezistând impulsului de a o scutura.

— Știi cine era? întreabă el, străduindu-se să nu țipe. Și de ce „proastă”?

Felicia își ridică privirea cu lacrimi în ochi din turnul de nisip. Fredrik face un pas înapoi ca să nu-și piardă echilibrul. O vede în ochii ei; știe deja prea bine ce s-a întâmplat. Ceea ce nu trebuie să se întâmple niciodată. *Nu se poate* întâmpla niciodată.

— Pe mine nu m-au interesat mașinuțele ei de jucărie, spune Felicia. Lui Ossian i-au plăcut, mie, nu. Dar am vrut și eu să

mângâi cățeii. Îi avea în mașină, așa a zis. Deși nu m-a lăsat să vin și eu. Doar Ossian a avut voie să-i vadă. Apoi au plecat.

O gaură neagră se deschide în pieptul lui Fredrik, iar el cade neputincios în ea.

Mina stătea în hol, la intrare, și cerceta încăperea. Nu erau mulți oameni la sală în după-amiaza asta. Foarte bine. La ora asta venea mai ales publicul mai în vârstă. Liceenii, femeile care făceau crossfit și bărbații musculoși fuseseră deja acolo. La ora 3:00, într-o după-amiază de zi lucrătoare, seniorii dominau sala de sport, pentru cel puțin o oră. Era mai bine, pentru că erau mult mai atenți să șteargă de transpirație aparatele înainte și după ce le foloseau. Oricum, Mina n-avea de gând să-și asume niciun risc. În buzunarul jachetei de antrenament avea, ca întotdeauna, mănuși subțiri de unică folosință, două sprayuri mici cu dezinfectant, cârpe din microfibră și o pungă resigilabilă în care să le pună după ce le folosea.

Astăzi, pe agenda de antrenament se aflau picioarele și trunchiul. Își puse mănușile și se duse la unul dintre aparatele disponibile pentru picioare și începu să pulverizeze cu grijă pe toate părțile. Văzuse că unii oameni ștergeau doar mânerele. Sau, mai rău, doar perna scaunului. Numai că murdăria și microbii altor persoane puteau ajunge peste tot. Nu-i înțelegea pe cei care dezinfectau ca să se afle-n treabă.

Împături cârpa, o puse în punga resigilabilă și scoase una nouă. Să intri în sala de sport e ca și cum ai intra într-un potențial focar de infecție. De aceea îi era imposibil să se antreneze la sala din Palatul Poliției; știa prea bine ce jegoși umblau pe acolo. Măcar aici era scutită de mizerie.

În mod ideal, s-ar fi antrenat cu mască de protecție, având în vedere ce circula probabil în aerul din interior. Auzise că halterofilii trag deseori pârțuri și îi era greu să respire când se gândea la bacteriile fecale care se răspândeau prin sistemul de ventilație. Dar o mască facială ar atrage și mai mult atenția, ceea ce nu era necesar. Pe de altă parte, poate ar trebui să-și cumpere o mască de antrenament, din aceea pentru exersarea

musculaturii respiratorii, cum văzuse la unii. — Ai de gând să te antrenezi sau faci curat? Dacă ai terminat, aș vrea să iau eu aparatul.

Mina tresări și-și ridică privirea de pe spătarul pe care-l curăța. Un bărbat la vreo 70 de ani, cu ochelari mici rotunzi și păr alb, stătea în fața ei cu o expresie întrebătoare pe față. Purta un tricou roșu, nu o jachetă de antrenament din material respirabil, ci un simplu tricou de bumbac. Cu o pată mare și întunecată de umezeală pe piept. O trecură toți fiorii.

— Știi cât de neigienic e tricoul ăla de bumbac? îl întrebă ea. Se face fleașcă de transpirație și se lipește de aparate. N-ar trebui să ți se permită să te antrenezi îmbrăcat așa.

Bărbatul îi aruncă o privire ucigașă. Apoi clătină din cap și plecă. Evident că nu era demnă să-și piardă timpul cu ea. Nu că ei i-ar fi păsat câtuși de puțin. Mai șterse puțin cu cârpa, după care o băgă împreună cu mănușile în punga resigilabilă, se așeză la aparatul pentru picioare și ajustă greutatea. Bărbatul în tricou roșu era la helcometru, cu spatele la ea. Bineînțeles, avea o pată de transpirație la fel de mare și pe spate. Mina strâmbă din nas. Dacă trebuia să aleagă între a fi plăcută și a fi sănătoasă, era evident pentru ce opta. Oamenii puteau să-și bage undeva și bacteriile, și aprecierea.

Mina era obișnuită ca toți ceilalți s-o considere un extraterestru. Nu avea nevoie de ei în viața ei. Ideea de a simți că e integrată într-un grup era probabil un mit la fel de mare ca „suflete-pereche”, „iubire adevărată” și alte concepte nerealiste promovate de Hollywood, cu rezultatul că oamenii obișnuiți deveneau anxioși. Existau chiar și cercetări care demonstrau acest lucru. Citise că oamenii și-au evaluat atât relația, cât și partenerul ca fiind mai proaste după ce vizionaseră o comedie romantică. Pentru că nicio relație reală nu ar putea să se ridice la înălțimea ideii inventate de „iubire eternă”.

Ea, una, nu simțise că aparține niciunui grup din timpurile moderne. Nici din trecut, de altfel, cu excepția scurtei perioade pe care o petrecuse cu fiica ei. Dar bărbatul cu care trăise cândva nu-i trezea niciun sentiment pozitiv. Nu, nicio

„legătură”, cu nimeni.

În afară de…

De el.

Mentalistul.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Văzuse pe Facebook reclame la noul spectacol al lui Vincent. Fusese cât pe ce să cumpere un bilet. Dar se abținuse. Nu știa cum ar reacționa dacă l-ar vedea pe scenă. Dacă n-o recunoștea în public?

Dar dacă o recunoștea?

Se încruntă. Distanta era mai bună. Pentru orice eventualitate. La urma urmei, nici măcar n-o mai contactase de atunci. Sigur, înțelegea de ce. Înainte de toate, el avea familie. N-avea nimic să-i reproșeze soției lui în caz că îi bănuise de tot felul de chestii pe ea și pe Vincent acum doi ani. Știa de la Vincent că Maria era incredibil de geloasă pe el. Iar evenimentele de pe insulă nu îmbunătățiseră deloc lucrurile. Mina și Vincent fuseseră la un pas de moarte. Era ceva normal dacă soția lui Vincent ar fi urât-o pe Mina după aceea. Nu că ar fi fost vina ei. Era totuși polițistă.

În plus, ea și Vincent avuseseră în comun lucruri imposibil de explicat altora. Incidentul din Lido îi legase și mai mult decât înainte.

În același timp, tocmai această legătură făcuse dificilă păstrarea legăturii. Deveniseră atât de apropiați! Mai aproape decât putea ea să suporte. Deci poate că era mai bine așa. Când era singură, se afla în fortăreața ei. Era în siguranță. Probabil că și el simțea la fel.

Totuși…

— Nu uitați, zise Vincent, că nimic din ceea ce urmează să vedeți nu e real. E o demonstrație a modului în care poți dovedi abilități supranaturale fără să ai de fapt niciuna. Și credeți-mă, chiar nu am așa ceva.

Își ridică o sprânceană pentru a semnala un „sau?” fără cuvinte. Aproximativ jumătate din public râse ca răspuns. Dar era un râs încordat, un râs nesigur. Exact așa cum își dorea el.

Sala Crusell din Linkoping era plină, chiar dacă era mijlocul săptămânii. Cam 1 200 de persoane veniseră din oraș și din localitățile învecinate pentru a-l vedea pe The Master Mentalist într-o seară de miercuri. De fapt, era un public un pic prea mare pentru gustul său, dar implicarea lui în investigarea crimei de acum aproape doi ani atrăsese multă atenție din partea presei. Dacă n-ar fi fost figură publică înainte, ar fi devenit fără îndoială după aceea. Nu el însuși, desigur. Nimeni nu știa cine e Vincent. Dar The Master Mentalist era o persoană pe care presa o iubea. Și publicul în egală măsură. Vânzările de bilete se dublaseră după ce se aflase că era să moară într-un rezervor cu apă.

Oricum, Umberto reușise să țină departe de mass-media detaliile mai private ale implicării lui Vincent în cazul acela. Iar acesta era singurul motiv pentru care mai avea o carieră. Probabil că publicul l-ar fi privit altfel dacă ar fi știut că el a fost cauza indirectă a uciderii a trei persoane. Bineînțeles, Vincent era nevinovat. Cel puțin în ceea ce privește crimele. Însă nevinovăția era întotdeauna un termen relativ pentru presă. Așa că el și agentul său făcuseră tot ce le stătuse în putere să păstreze secrete motivele lui Jane și cine era ea cu adevărat, ajutați de faptul că Jane și Kenneth dispăruseră de pe fața pământului.

Ziarul *Expressen* încercase pentru scurt timp să dezgroape povestea despre mama lui, dar Umberto aflase și se năpustise asupra lor ca un uliu. Amenințase că, în caz de publicare, ziarul nu va mai primi niciodată comunicate de presă sau interviuri cu artiștii pe care îi reprezenta el. Chiar erau dispuși să-și sacrifice jumătate din informațiile despre viața mondenă pentru o singură știre picantă? Se dovedise că răspunsul era negativ. Vincent presupunea că temperamentul italian al lui Umberto ajutase, probabil, și el.

Însă detaliul că ucigașul își scrisese numele prin datele crimelor ajunsese la presă. Era o poveste prea bună pentru a nu fi dezvoltată mai departe.

După aceea, oamenii începuseră să-i trimită lui Vincent propriile ghicitori, rebusuri și probleme complicate de logică,

fără să-și dea seama de câtă insensibilitate dădeau de fapt dovadă. Dar dacă oamenii ar fi fost ușor de înțeles, el n-ar mai fi ajuns mentalist.

— Ce urmează să fac poate părea ceva de la începutul secolului trecut, continuă el. Însă aceleași metode sunt folosite în continuare pentru a iniția religii. Ca și secte, de altfel.

Scena era decorată ca un salon de sfârșit de secol XIX, iar Vincent era îmbrăcat în haine de epocă. Două fotolii de piele tapițate erau așezate oarecum față în față. Pe unul dintre ele stătea un bărbat, vizibil emoționat.

Vincent întrebase mai devreme dacă e cineva în public cu pregătire medicală sau care măcar să știe să ia pulsul, iar bărbatul fusese unul dintre cei care ridicaseră mâna. Fusese perfect calm când Vincent îi ceruse să urce pe scenă. De fapt, râsese. Dar după ce Vincent îl pusese să semneze o hârtie în care îi explica faptul că nu avea nicio responsabilitate medicală sau legală pentru ceea ce urma să se întâmple și că Vincent își asumă întreaga responsabilitate pentru acțiunile sale, bărbatul devenise mult mai nervos. Nu doar el, ci și restul publicului. Lui Vincent îi plăcea chestia asta la nebunie. Acordul semnat era o modalitate ușoară de a crea dramatism. Dar de fiecare dată când cerea o semnătură, Vincent își amintea că numărul s-ar putea termina tragic.

— Deci, Adrian, spuse el și se așeză pe fotoliul liber din fața bărbatului. Vom încerca să luăm legătura cu lumea de dincolo. Cu morții. Ai rude decedate pe care dorești să le contactezi? Am un sentiment că ți-e dor de cineva, dar nu de bunica ta… pentru că simt că e încă în viață… ci poate de… bunicul tău? Ți-e dor de el?

Bărbatul râse un pic nervos și se așeză mai bine în fotoliu.

— Da, Elsa e în viață, răspunse el. Dar Arvid a murit acum zece ani. Bunicul, adică.

Era un truc simplu, orice mediu simplu putea să-l execute. Fusese doar o simplă deducție. Bărbatul părea să aibă puțin sub 30 de ani. Ceea ce însemna că părinții lui ar trebui să aibă între 50 și 60 de ani. Iar bunicii, la rândul lor, între 80 și 90 de ani. Deoarece femeile au o durată de viață mai lungă decât

bărbații, era mai probabil, din punct de vedere statistic, ca bunica lui să fie în viață, și nu bunicul. În orice alt context, lui Vincent i-ar fi fost rușine de păcăleală, mai ales când vedea cât de emoționat e bărbatul din fața lui. Dar acest număr era despre cum să-i păcălești pe alții, să le câștigi încrederea și, în cele din urmă, banii. Orice mijloc era acceptabil.

— Hai să încercăm să-l găsim pe bunicul Arvid, propuse Vincent.

După care se uită spre mulțime.

— Repet, nimic din ce se va întâmpla aici nu e pe bune.

Se întoarse spre Adrian cu o față serioasă.

— Acum voi lua legătura cu lumea de dincolo. Dar, pentru a face asta, trebuie mai întâi… să trec eu însumi dincolo.

Scoase o curea și-o ridică pentru ca toți s-o vadă. Apoi și-o înfășură în jurul gâtului și trase capătul prin cataramă pentru a crea un ștreang. Îi întinse brațul stâng bărbatului, care părea din ce în ce mai palid.

— Ia-mi pulsul, îi ceru el. Și bate din picior în ritmul pulsului, ca să-l audă toată lumea.

Bărbatul îl apucă de încheietura mâinii și căută câteva clipe bune cu degetele arătător și mijlociu, până când fu mulțumit. Apoi începu să bată în podea, în ritmul circulației sângelui lui Vincent. Mentalistul îl privea în ochi.

— Ne vedem când mă întorc, zise el. Să sperăm. Urmează-mi pulsul cu piciorul tot timpul.

Apoi strânse cureaua în jurul gâtului și făcu o grimasă. Partea asta n-a trebuit s-o simuleze, chiar durea. Continuă să țină cureaua întinsă, timp în care Adrian îi urmărea ritmic pulsul. După câteva secunde, bătăile din picior ale lui Adrian începură să încetinească ritmul.

Vincent închise ochii, cu capul atârnând, dar nu dădu drumul la curea. Adrian bătu câțiva ultimi pași nesiguri, apoi se opri. Un val de șoc și nervozitate străbătu mulțimea. Adrian îl ținea încă de încheietura mâinii, dar nu mai bătea deloc din picior. Semnificația era foarte clară: nu mai avea puls. Tocmai se strangulase.

Vincent așteptă până când auzi mulțimea foindu-se pe

scaune. Era semnul că sunt speriați cu adevărat. Apoi își ridică încet capul și dădu drumul la curea. După care se întoarse spre Adrian, cu o privire încețoșată.

— Adrian, mormăi el.

Bărbatul tresări.

— Există un spirit în această cameră și se numește Arvid, continuă Vincent cu o voce îngroșată și slăbită. Hai să ne asigurăm că e într-adevăr bunicul tău. Întreabă-l ceva ce numai voi doi stiti. Poate ceva de când erai copil. Arvid spune… Arvid spune că te-a învățat să mergi pe bicicletă? Ceva legat de asta, poate?

Adrian aprobă dând din cap, evident confuz.

— Întreabă-l unde m-am lovit.

Vincent tăcu preț de câteva secunde, de parcă ar fi ascultat o voce pe care numai el o putea auzi.

— Te-ai zgâriat la genunchi. Și-ați stabilit să nu-i spuneți nimic mamei tale. Și-acum ai cicatricea.

Adrian își luă mâna de pe brațul lui Vincent, părând vizibil șocat. Adevărul era că majoritatea oamenilor aveau o amintire a unui genunchi zgâriat în copilărie. Restul celor spuse de Vincent erau aruncate la noroc. Dar amintirile erau lucruri vulnerabile. Dacă nu se întâmplase exact așa cum spusese el, se întâmpla acum, în capul lui Adrian.

— Arvid are un mesaj pentru tine. Spune… spune că trebuie să perseverezi și să crezi în tine. Că se va întâmpla, doar că durează puțin mai mult decât te așteptai. Dar că nu trebuie să-ți pierzi nădejdea, înțelegi ce înseamnă asta?

Adrian aprobă din cap fără să spună un cuvânt.

— Vorbește despre firma mea. Asta a fost ultimul lucru despre care-am vorbit înainte să moară. Încă n-am reușit s-o pun pe picioare.

— Spune că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat. La ce se referă?

— N-am vorbit prea mult în ultimii ani, rosti Adrian cu voce stinsă. Am fost certați.

— Da, regretă acum. Mai spune că te-a iubit atunci și încă te iubește.

Pe obrajii lui Adrian începură să curgă lacrimi. Vincent avea un scop important cu această parte a spectacolului, dar în același timp ura să vadă cât de puternic îi afecta pe oameni. El nu făcuse decât să livreze „afirmații Barnum", care păreau specifice, dar care erau extrem de deschise spre interpretare și se potriveau majorității oamenilor. Trucul clasic folosit de orice medium era să-l lase pe client să-și dea singur seama de semnificația a ceea ce spuneau „spiritele", pentru că astfel mediumul nu se putea înșela niciodată. Atunci când ceva nu se potrivea, nu puteai da vina decât pe clientul care nu se gândise bine.

— Contactul începe să slăbească, anunță el chinuit. Vrei să spui ceva, acum, cât se mai poate?

— Doar… mulțumesc, șopti Adrian. Mulțumesc.

Vincent își întinse brațul, cu capul atârnându-i din nou, vizibil inconștient. Era o liniște totală în sala de spectacol. Adrian îl apucă ezitând de încheietura mâinii și căută cu degetele. După o vreme, începu să bată încet din picior, la început fără ritm. Apoi din ce în ce mai regulat, din ce în ce mai tare, până când pulsul lui Vincent reveni la normal.

Vincent deschise ochii și îl apucă pe Adrian de mână, cu un zâmbet precaut. Numărul acesta nu fusese niciodată unul care să smulgă mari aplauze. Spectatorii erau prea stupefiați pentru asta. Erau prea nesiguri de ceea ce văzuseră de fapt. Dar știa că era ceva despre care aveau să vorbească luni întregi după aceea.

— Nu uitați, se adresă el publicului cu aceleași cuvinte cu care începuse, dar acum mult mai blânde.

Spectatorii erau vulnerabili acum, iar el trebuia să respecte acest lucru.

— Nu pot lua legătura cu spiritele. De fapt, nu cred că poate cineva, fiindcă nu cred că există spirite. Cu toate astea, pot face să pară așa, la fel ca orice medium care poate fi la fel de convingător. Aceleași tehnici psihologice și verbale care-au fost folosite acum 150 de ani sunt încă folosite pentru a da impresia că, în schimbul unui onorariu gras pe oră, o persoană poate lua legătura cu cei dragi decedați. Ca întotdeauna: când

ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, de obicei chiar așa este. Vă mulțumesc că ați fost aici în această seară.

Coborî de pe scenă înainte ca publicul să înceapă să aplaude. De data asta voia să-i lase să reflecteze la ceea ce tocmai văzuseră.

Îl durea gâtul. Blestemata aia de curea duruse. Trebuia să fie mai atent. Iar astăzi își oprise pulsul mult prea mult timp. Contactul cu spiritul poate că fusese fals, dar oprirea pulsului fusese reală. Chiar dacă nu o făcuse cu cureaua și își oprise pulsul doar din braț, nu din tot corpul. Faptul că existau tehnici de oprire a pulsului în anumite părți ale corpului era unul dintre cel mai bine păstrate secrete ale mentalismului, iar Vincent nu dezvăluise nimănui cum o făcea. Dar nu contase că fusese doar în braț. După 30 de secunde putea fi chiar periculos. De obicei, îi dădeau drumul la braț imediat ce se oprea pulsul, însă Adrian îl ținuse în continuare. Așa că nu avusese de ales. O să se bucure mult când se va încheia acest turneu. Nu e bine să blochezi atât de mult circulația sângelui în corp.

Coborî în camera verde și văzu sticlele de apă Loka pe masă. Trei. Își încleștă fălcile. Imaginea celor trei sticle era ca auzul unei note disonante. Deschise repede frigiderul și mai puse pe masă una, ca să fie patru. Abia atunci i se relaxară fălcile. Apoi umplu un pahar cu apă de la robinet, se așeză pe canapea și respiră ușurat.

Spectatorii aplaudau în continuare în sală, dar el îi lăsă așa. Ar fi fost prea ușor să se întoarcă, să zâmbească larg și să le ofere o experiență de neuitat. Prefera să-i lase cu gândurile lor.

Odihnă un minut, apoi se va schimba. Încerca să nu se mai întindă pe podea după fiecare spectacol. Uneori funcționa. De cele mai multe ori, nu. Își scoase mobilul. Sains Bergander, prietenul lui care construia iluzii și care ajutase în ancheta Tuvei și a crimelor, fusese în public, iar Vincent era curios să afle ce părere are despre noul spectacol. Sains chiar îi dăduse un mesaj. Conform orei, fusese trimis în momentul în care Vincent ieșise de pe scenă. Dar mesajul lui putea să aștepte.

Poate că îi trimiseseră și alții SMS-uri.

Mai exact, și altcineva.

Vincent deschise restul listei de mesaje. Desigur, mai erau câteva necitite care așteptau. Dar nu ce căuta el. Mesajul de la cea care îi schimbase viața atunci când devenise parte din ea. Cea căreia îndrăznise să-i împărtășească cele mai intime sentimente. Și care apoi dispăruse din existența lui, la fel de repede cum apăruse.

Ultima oară o văzuse în octombrie. Apoi veniseră iarna, primăvara, vara, toamna și acum încă o vară. Nu mai vorbise cu ea de peste un an și jumătate. În curând se vor face doi. Nu că el ar fi încercat să o caute, oricât de mult și-ar fi dorit. Dar el și Maria începuseră terapia de cuplu și voia să evite să declanșeze inutil gelozia soției sale.

Apoi renunțaseră la terapie, pentru că nu-i ajutase atât de mult pe cât speraseră. Dar trecuse mult timp. Nu voia să se bage în viața ei, după luni de tăcere. Ea își prețuia intimitatea, iar el trebuia să respecte asta. Chiar dacă îi era dor să facă parte din viața ei privată.

Bineînțeles, nici ea n-avea vreun motiv să-l contacteze. Spusese clar că preferă să se descurce singură. Habar n-avea cum era viața ei în prezent, poate că era căsătorită. Poate că avea o familie. Sau trăia în străinătate.

Dar nu se putea abține să nu se gândească la ea. Prima oară când o întâlnise fusese după un spectacol. De atunci încă o căuta de fiecare dată când cobora de pe scenă. Dar lista de mesaje de pe telefonul său vorbea de la sine.

Mina nu dăduse niciun semn nici în această seară.

Ea își scoase ochelarii și-i zâmbi. Apoi se așeză picior peste picior și se aplecă mai în față pe scaun. Stăteau așezați unul în fata celuilalt, fără masă între ei. La început, lui Ruben i se păruse profund inconfortabil. Expunerea. Dar se obișnuise cu ea. Atât de mult, încât nici măcar nu se mai obosea să încerce să i se uite în decolteu când o vedea aplecându-se către el. Și în momentele acelea Amanda nu era nici pe departe neatrăgătoare.

— Vrei să spui că am terminat? întrebă Ruben, uitându-se la ceas.

Era acolo doar de o jumătate de oră. Dar Amanda părea deja pregătită să pună capăt întâlnirii.

— De terminat nu terminăm niciodată, răspunse ea. Dar nu văd prea multe motive pentru care să mai vii, dacă nu apare ceva nou. Deși nu eu pot decide asta. Tu cum simți?

Ruben se uită la Amanda, psiholoaga cu care se vedea joia, din două în două săptămâni, de mai bine de un an. Cum simte el? Și asta era o întrebare dată dracu'. Dar acum nu-l mai enerva la fel de mult ca la început.

— Cum și ce simt eu putem să lăsăm pe seama lui Freud. Dacă am învățat un lucru, e că sentimentele mele nu trebuie să fie ceea ce cred eu că sunt. Ce mă face să acționez nu sunt sentimentele, ci gândurile mele raționale. La fel cum m-am abținut de la sex timp de șase luni. Indiferent cât de mult își dorește partea emoțională să și-o tragă.

Amanda ridică dintr-o sprânceană, într-o întrebare neexprimată.

— Nu, n-am fost deloc la vânătoare, adăugă el. Așa cum am convenit. La asta mă refer. N-am de gând să mă opresc complet, sunt un bărbat în floarea vârstei, până la urmă. Dar nu mai este la fel de important acum, când îmi dau seama ce nevoie a compensat comportamentul ăsta.

— Și care a fost acea nevoie?

Ruben suspină. Și uite că ajunseseră iar la ele. La sentimentele alea blestemate.

— Îmi dădea un sentiment de putere să știu că le pot avea. Femei, adică. Dar chestia asta compensa și o nevoie mai profundă de a…

Oftă din nou.

— De apropiere, spuse el cu stângăcie. Ești mulțumită acum?

De apropiere. N-ar fi crezut niciodată că va rosti vorbele astea cu voce tare. Suna atât de gay! Dar învățase că până și o astfel de reflecție era un mecanism de apărare. La naiba. Colegul său, Gunnar, și ceilalți băieți din pichet ar fi râs cu gura până la urechi dacă ar fi știut că se duce la psiholog. Gunnar era

clădit din cherestea de Norrland[1], după cum spunea chiar el. Soluția lui la orice problemă era să se ducă în pădure cu un bidon de poșircă. Băieții i-ar fi vopsit casca în roz dacă ar fi știut ce-i spunea Amandei. Se uită din nou la ceasul de pe perete. Puțin după 8:30. Ar fi trebuit să fie în Palatul Poliției la ora asta. Înainte să înceapă cineva să intre la bănuieli, observând că în unele dimineți vine mai târziu la lucru. Scuza obișnuită, că a scăpat greu de gagica pe care o adusese acasă în seara precedentă nu mergea folosită la infinit.

Gagica pe care o adusese acasă în seara precedentă, mda. Nici măcar nu-și mai amintea cum e să faci așa ceva. Sigur că încercase automat să o seducă pe Amanda de la prima lor întâlnire. Îi ieșise așa și-așa.

— Mai am un singur lucru de făcut, adăugă el. Vreau s-o văd pe Ellinor.

— Ruben, îl avertiză Amanda. Amintește-ți ce am discutat, că trebuie să mergi mai departe. Ellinor a plutit deasupra ta ca o fantomă în toți acești ani. Comportamentul tău a fost o reacție la asta. Trebuie să renunți. N-o să termini până nu scapi de fantomă.

— Știu. Și tocmai de-aia vreau s-o văd. Ca să am un final. Promit, mă duc acolo doar să-i spun „Bună”. Să tai cu fierăstrăul piedestalul pe care am pus-o. Ca vechiului Ruben să nu-i mai rămână nici picătură de combustibil.

— Sună… neobișnuit de lucid din partea ta, remarcă Amanda, privindu-l cu ochii întredeschiși. Ești sigur?

— Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să fii plătită pentru câteva ședințe de terapie în plus, după aceea, răspunse el râzând.

Adevărul e că Ruben era absolut sigur. Era un Ruben mai bun acum decât fusese cu un an în urmă. Gunnar putea să-și țină fleanca.

Se ridicară și dădu mâna cu Amanda. Rezistă pentru a cincizecea oară tentației de a o invita în oraș, să bea ceva. Gândul era OK, atât timp cât nu trecea la fapte. Până la urmă, el tot Ruben era. În plus, avea și alte lucruri de făcut. Aflase deja unde locuiește Ellinor. Doar un „Bună” rapid. Să vadă ce

mai face. Și o scuză, acolo. Pe urmă, gata.

Vincent inspiră adânc înainte de a intra în bucătărie să pregătească micul-dejun. Soția sa, Maria, era deja acolo cam de o oră. Bănuia ce miros copleșitor și persistent o să-l lovească. Și nu se înșelă. Diferite varietăți de lumânări parfumate, amestecuri de plante în pungi de pânză, săpunuri și parfumuri de cameră formau un zid de mirosuri care îl învălui ca o pătură umedă.

— Iubito, cât timp mai ținem toate chestiile astea în casă? întrebă el, căutând o cană în dulap.

Nimeri una pe care scria: *Nu eu sunt imatur/ă, tu ești un căcățel.* O umplu cu cafea de la filtru și se așeză la masa din bucătărie.

— Nu-ți amintești nimic din ce a spus terapeutul? întrebă Maria, care stătea pe podea. Despre cât de important este să mă susții în activitatea mea antreprenorială?

Stătea cu spatele la el și nici măcar nu se întorsese, împachetând cu grijă mici îngerași de ceramică într-o cutie mare.

— Ba da, îmi amintesc. Și știi că te susțin în tot ceea ce vrei să întreprinzi. Acest magazin online pe care l-ai deschis e… e o idee interesantă. Doar că poate ar fi mai bine să-ți depozitezi stocul într-un… da, un depozit?

Maria oftă adânc. În continuare, fără a arăta nimic altceva în afară de spate.

— După cum a subliniat Kevin, e scump să închiriezi un depozit. Și, având în vedere că noul tău spectacol încă n-a adunat din încasări cât a costat producția lui, ei bine, cred că va trebui să fiu adultul din familie și să-mi asum responsabilitatea pentru cheltuielile noastre.

Vincent se holbă la ea. Era cel mai sănătos argument pe care-l auzise de la soția lui de ani buni. Poate că acele cursuri „pornește-ți propria afacere” pe care le făcuse nu fuseseră de pomană până la urmă. Deși, cu toată sinceritatea, se săturase să-l audă pe Kevin, profesorul cursului, menționat la fiecare două propoziții. Vincent știa că Maria căuta în permanență, îi

stătea în fire să găsească pe cineva pe care să-l urmeze. Dar faptul că cel mai recent guru al ei era un consultant de „pornește-ți propria afacere” era totuși ceva neașteptat.

— Responsabilitate? întrebă Rebecka intrând în bucătărie. Chestiile astea costă o grămadă de bani, cine cumpără asemenea căcaturi?

Expresia acră părea acum lipită permanent de fața Rebeckăi. Ridică dezgustată o plăcuță mare de lemn alb și citi cu voce tare:

— *Trăiește, râzi, iubește.* Deci așa ceva nu se poate. *Mori, plângi, urăște,* mai degrabă.

— Te rog să fii politicoasă, o atenționă Vincent.

Însă în adâncul sufletului, era de acord cu fiica sa.

— Kevin spune că am un instinct fantastic pentru ceea ce este viabil din punct de vedere comercial, ripostă Maria acră, holbându-se cu furie la fiica ei vitregă.

Rebecka o ignoră. Se duse la frigider și-l deschise.

— Ce dracu’? Aston!

Țipă spre sufragerie și primi un răcnet înapoi.

— CEE?!

— Ți-ai pus tot laptele la cereale? Și-ai pus o cutie goală în frigider?

— NU E GOALĂ DELOC, A MAI RĂMAS PUȚIN!

Vocea lui Aston răsuna între pereți. Rebecka se uită ostentativ la Vincent în timp ce întorcea încet cutia cu susul în jos. Trei picături căzură lent pe podea.

— Ce faci? întrebă Maria ridicându-se. Șterge chestia aia.

Scăpă din greșeală îngerul pe care-l ținea în poală, iar figurina se sparse în mii de bucăți. Evident, materialul era subțire ca o frunză.

— O, nu! Uite ce-ai făcut, Rebecka!

— Eu? se repezi adolescenta. Ce dracu’, nu eu am făcut chestia aia! Ești neîndemânatică, așa cum ești tu de obicei, și încerci să dai vina pe mine. Atât de al dracu’ de tipic! Totul este întotdeauna din vina mea. Iar tu, tată, nu scoți niciodată o vorbă în apărarea mea, o lași să mă trateze cum vrea ea. Ce dracu’! Aici nu se poate sta. Mă duc la Denis.

Vincent deschise gura să răspundă, dar era prea târziu. Rebecka se îndrepta deja spre ușa de la intrare.

— Să fii acasă cel târziu la 8! strigă Maria după ea. E abia joi!

— Sunt în vacanța de vară! țipă Rebecka, smulgându-și din cui jacheta subțire de vară și trântind ușa cu zgomot.

— Așa deci. Păi, ce să-ți spun, mulțumesc de ajutor, zise Maria, holbându-se la el furioasă, cu brațele încrucișate. Acum ai grijă să-l duci pe Aston la cubul școlar. Ai întârziat deja.

Vincent nu deschise gura. Cel mai bine era să nu spună nimic. Încă nu știa cum să facă față acestor furtuni emoționale, pentru că orice spunea risca să iasă prost. Așa că noua sa strategie era să fie cât mai tăcut cu putință.

Săpă în memorie pentru a-și aminti ceva spus de terapeutul de cuplu, ceva care putea fi de ajutor. Lui Vincent nu-i fusese ușor să primească sfaturi și ajutor de la cineva a cărui profesie o cunoștea mai bine. Dar încercase să fie umil și modest.

La început i se sugerase să facă și terapie individuală, pentru a trece peste ceea ce se întâmplase cu mama sa când era copil. Un eveniment pe care încercase să-l reprime timp de 40 de ani. Dar refuzase. Nu îndrăznea să lase pe nimeni să scormonească acolo. În el trăia o umbră și păzea acel loc mult prea bine; nu exista nimeni în care să aibă suficientă încredere pentru a-l lăsa să intre acolo.

Vincent sperase că terapia va fi un soi de cură miraculoasă, prin care el și Maria vor putea găsi drumul înapoi unul către celălalt. Credea că va începe să-i înțeleagă modul de gândire, așa cum o făcuse cândva. Și că ea va înceta să mai fie geloasă de fiecare dată când se afla el în alt oraș. Era incredibil de obositor pentru amândoi, deoarece slujba lui implica multe călătorii. Și chiar încercaseră. Mai ales Maria.

Terapeutul sugerase ceva evident, și anume că rădăcina geloziei se afla în lipsa de stimă de sine a Mariei. Și poate și în circumstanțele în care el și Maria deveniseră un cuplu, când el o părăsise pe soția sa de atunci, Ulrika, pentru sora ei mai mică, Maria.

Dar Vincent știa că nu era atât de simplu. Mai era ceva în

Maria, pe care nici ea și nici terapeutul nu-l exploataseră, ceva care reacționa atacând ori de câte ori el își îndrepta atenția spre cineva sau orice altceva în afară de casă și familie. Știa că nu era chiar vina Mariei pentru reacțiile ei, o făcea din instinct. Același instinct care acum o determina să se uite la el ca la un OZN. Și, ca de atâtea ori înainte, își dorea să știe ce vrea de la el.

Fusese atât de simplu la început! Când dragostea îi făcuse să lase totul în urmă, să ignore totul și pe toată lumea, tot ce nu avea de-a face cu dragostea lor. Încă își mai amintea acel sentiment. Era în continuare acolo, undeva, în el. Își aducea aminte cum își terminau unul altuia propozițiile, cum reușeau să comunice doar cu o privire. Dar pe urmă parcă începuseră să vorbească treptat altă limbă, necunoscută pentru celălalt. Parcă se înțelegeau din ce în ce mai puțin unul pe celălalt, când ar fi trebuit să fie invers. Iar el nu voia să fie așa. Doar că nu știa ce să facă pentru a ajunge din nou la ea. Ce să facă pentru a ajunge din nou la ei.

Era limpede că Maria aștepta să spună și el ceva. Spera să-i vină în minte măcar o mică scânteie de geniu de la una dintre ședințele de terapie. Terapeutul îi sugerase să-i arate mereu atenție binevoitoare Mariei, ori de câte ori era supărată, chiar dacă i se părea că soția lui n-are dreptate. Așa, crea un sentiment de siguranță, siguranță care, la rândul său, îi putea da Mariei premise mai bune de a-și exprima sentimentele într-un mod mai constructiv, înainte ca acestea să apuce să se transforme în furie. De obicei, nu mergea bine. Dar nu-l costa nimic să încerce.

— Iubito, observ că ești supărată, zise el, făcându-și în mod deliberat vocea moale și calmă. Dar furia îți face rău fizic. Sigur observi și tu că ai mușchii și articulațiile încordate. Circulația sângelui e încetinită, iar echilibrul natural e perturbat atât în sistemul nervos, cât și la nivel cardiovascular și hormonal. În plus, tensiunea arterială crește, împreună cu ritmul cardiac și nivelul de testosteron, iar excesul de bilă ajunge în părți ale corpului unde n-ar trebui să fie.

Maria îl privi cu sprâncenele ridicate. Sfatul terapeutului

părea să funcționeze.

— În plus, când ești furioasă, activitatea creierului tău se schimbă, continuă el. Mai ales în lobul temporal și în lobul frontal. Așa că iată. Nu e bine să te enervezi așa. Ai putea să comunici cu Rebecka într-un mod mai constructiv?

Tăcu și schiță un zâmbet precaut. Maria se holba la el. Apoi strâmbă din gură ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie, îi întoarse spatele și plecă.

O usturau pleoapele de la lacrimi. Lacrimi de fericire fiindcă se întorsese. Julia nu crezuse niciodată că ar fi posibil să tânjească atât de mult să se afle între zidurile, ce-i drept chiar urâte, ale Palatului Poliției din Kungsholmen. Care, parcă în cinstea zilei de azi, erau fierbinți ca într-o saună. Se pare că sistemul de ventilație cedase exact când Stockholmul cunoștea cea mai călduroasă vară din istoria recentă. Julia își făcu vânt cu o foaie de hârtie și deschise usa sălii de conferințe. Pentru colegii ei, probabil că ziua de azi era doar o zi de joi ca oricare alta. Dar pentru ea…, pentru ea era un paradis.

Cel puțin până va trebui să le spună de ce i-a chemat acolo.

— Julia! exclamă un bărbat cu barbă, căruia i se lumină tot chipul când o văzu intrând.

Își dădu seama, fără să-i facă vreo plăcere, că era Peder.

— Nu e barbă de hipster, e barbă de tată, preciză el cu satisfacție, când îi văzu privirea.

— E barbă de hipster, orice-ai spune, mormăi Ruben, intrând imediat după ea. Norocul nostru e că s-a făcut prea cald ca să mai porți și pălăriuța aia cu care ai umblat toată primăvara.

Aparent, totul era ca de obicei. Dar, dacă nu se înșela complet, Mina și Christer părură și ei relativ fericiți când o văzură.

— La multi ani cu întârziere! mormăi Christer.

Bosse, golden retrieverul, zăcea gâfâind pe podea lângă el, exact în același loc în care îl văzuse ultima dată, cu șase luni în urmă. Dar de data asta câinelui îi era prea cald pentru a veni s-o salute cum se cuvine, în schimb, primi o privire fericită și un scurt lătrat.

— Da, la mulți ani! spuse Mina în timp ce inspecta cu privirea sacoul Juliei, cu o expresie surprinsă.

Julia se uită cu coada ochiului la punctul de pe umărul stâng, pe care părea să-l fixeze privirea Minei, apoi înjură cu voce tare.

— Ce dracu', nu mai poate omul să poarte o singură ținută fără pete de vomă!

Își smulse sacoul de pe ea și tocmai se pregătea să-l pună pe spătarul scaunului, când se opri, cu ochii la Mina. Se duse apoi și-l agăță în cuierul de lângă ușă.

— Deocamdată, iese doar terci, îi explică Peder cu un zâmbet înțelegător. Se curăță ușor. Stai să vezi când o să-i dai banană și stroganoff la borcan. Singura chestie care te ajută e să înmoi mai întâi petele cu Vanish – pulberea e cea mai bună, în recipientele alea roz. Pe urmă trebuie să le speli la 90 de grade, de preferință cu înălbitor, așa că la început e cel mai bine să porți haine albe…

— O să țin minte, îl opri Julia, ridicând o mână pentru a sugera că e suficient. Și apropo, bună dimineața și ție!

Era ocupată până peste cap cu treburile sisifice asociate cu un bebeluș de șase luni. N-avea niciun chef să suporte în avans chinul din fazele următoare.

— Așadar, mă bucur că m-am întors. E minunat să vă văd pe toți aici, împreună. Bineînțeles, cât timp am lipsit v-am urmărit îndeaproape munca și am fost mândră de voi. Mina, un mare elogiu pentru leadershipul tău din această perioadă. Mă bucur să fiu din nou aici, sunt pregătită și entuziasmată. Poate nu foarte odihnită, dar nu poți să le ai pe toate.

Râse cu jumătate de gură. O parte din ea voia să povestească despre certurile istovitoare care o determinaseră să păsească astăzi pe poarta Palatului Politiei. Cum certurile o făcuseră să-și dea seama că relația cu egalitate de șanse în care crezuse că trăiește era doar o iluzie, o iluzie care supraviețuise atât de mult timp doar pentru că nu fusese pusă la încercare de un copil. Argumentele care-i fuseseră aruncate în față erau exact argumentele la care ea oftase când le auzise de la prietene. Că era mai potrivită din punct de vedere biologic pentru a avea

grijă de un copil. Că era absolut exclus ca Torkel să lipsească de la serviciu – aparent, totul s-ar fi prăbușit în cazul ăsta. Compania ar da faliment, PIB-ul Suediei ar scădea, euro s-ar prăbuși, catastrofa s-ar întinde în întreaga lume și ar provoca sfârșitul imediat al omenirii.

Dar ce o revolta cel mai mult era faptul că avuseseră o înțelegere: ea urma să se ocupe de bebeluș în primele șase luni, iar el, în următoarele șase. Amândoi făcuseră cerere de concediu și li se aprobase.

Ce nu-și dăduse ea seama era că totul fusese o prefăcătorie din partea lui Torkel, care nu crezuse niciodată că ea chiar vorbea serios că vor împărți creșterea copilului. Încă îi mai vedea fața șocată atunci când îi amintise săptămâna trecută că se va întoarce la serviciu joia aceasta.

Aparent, Torkel crezuse că ea, citat „își va da seama singură că vrea să stea acasă cu Harry, că nu vrea să se întoarcă la muncă".

Nu-și vorbiseră mai multe zile.

Când se aranjase ca să plece, cu doar cam o oră în urmă, avusese impresia că are un străin în fața ei. Cu privire panicată și furioasă și cu părul zburlit, vociferând despre „atașament", „moștenirea biologică" și că „trebuie să vorbească cu șeful". Într-un final, Julia i-l predase pur și simplu pe Harry și ieșise în grabă pe ușă. Nu îndrăznise încă să se uite la telefon.

— Bine-ai revenit! zise Ruben, zâmbindu-i ca un lup.

Julia încercă să ignore faptul că părea să aibă probleme să-și mute ochii de pe pieptul ei. Nu mai alăpta de o săptămână, dar sânii nu păreau să fi înțeles mesajul. Cupele ei B erau un alt lucru pe care tânjea să-l revadă. Ea și cupele E nu se înțeleseseră niciodată.

— Acum, dacă ești epuizată, am cel mai bun lucru pentru a te înveseli înainte de a începe, o anunță Peder vesel, scoțându-și telefonul.

— Nu iar, gemură Mina, Christer și Ruben la unison.

Peder nu păru să-i observe. Îi băgă Juliei telefonul în mână și porni un filmuleț.

— Sunt tripletele, strigă el. Cântă pe melodia lui Anis Don Demina, de la preselecția pentru Eurovision! Vezi ce scumpe sunt!!!

Julia văzu trei fetițe cu scutece care se legănau cu entuziasm în fața unui televizor mare. Presupunea că sunt super drăguțe. Doar că îi era greu să aprecieze asta tocmai în această zi specială, când ultimul lucru pe care dorea să-l țină în mână erau alți copii.

— Stai așa, să dau sunetul mai tare. Uite, și cântă.

Protestele celorlalți din încăpere se auzeau din ce în ce mai tare.

— Mulțumesc, cred că înțeleg, spuse ea, dându-i telefonul înapoi. Foarte drăguț. În fine. Propun să începem numaidecât. Ieri după-amiază a sosit un raport despre un copil răpit, un anume Ossian Walthersson. În vârstă de cinci ani. S-a făcut totuși o greșeală și raportul n-a fost marcat ca fiind prioritar. A fost descoperit abia în această dimineață.

— Doamne! interveni Peder. Nu așa se face.

— Nu, dar acum s-a întâmplat. Oricum, conducerea ne-a încredințat cazul și vrea să-i acordăm prioritate maximă.

Mina dădu din cap și luă o înghițitură mare din sticla de apă. Când o puse înapoi pe masă, păru că se străduiește s-o așeze cât mai departe de barba lui Peder. Observă și Bosse, care se ridică și se îndreptă spre Mina cu o privire recunoscătoare și cu limba scoasă.

— Christer! îi atrase atenția Mina. Dacă tot îl tii aici, asigură-te că are apă. Dacă se apropie la un centimetru de sticla mea de apă, îmi cumperi alta.

— Nu te ambala așa, suspină Christer. Limbile câinilor sunt de fapt foarte curate. Dar sigur, de ce nu? Pot să-i pun un castron cu apă, ținând cont că vom sta destul de mult în sala asta. Nici pentru Bosse nu e plăcut, să știi.

Îi făcu semn cu mâna câinelui să vină la el, la care Bosse îi aruncă Minei o privire incredibil de mustrătoare, după care se așeză din nou la picioarele stăpânului. Julia se întreba dacă ar trebui să-i explice lui Christer că limbile câinilor nu erau deloc curate, că aveau un set de bacterii complet diferit de cel al

oamenilor și că unele dintre ele erau de-a dreptul periculoase. Dar privirea plină de dragoste pe care Christer i-o arunca lui Bosse o făcu să renunțe la comentariu.

— Uitasem că aici e ca la grădiniță, comentă ea. Să ne concentrăm și să ne apucăm de treabă cât mai repede. Echipa noastră o să primească întăriri. E vorba despre o persoană cu experiență într-un caz similar. Vine din partea negociatorilor…, grupul de negociere… e puțin cam nasol că nu se decid odată asupra numelui. Dar știți la ce echipă mă refer.

Făcu o pauză, observând expresiile surprinse de pe fetele celor din sală.

— Ei bine, de ce departamentul lor n-are niciun nume, de fapt? întrebă Peder.

— Psihologie pură, zise Julia. Dacă n-au nume, nu există ca grup. Și răufăcătorii nu știu cine sunt ei.

— Uau! exclamă Peder, ridicând din sprâncene.

— Dar colegul ăsta de care vă spuneam nu mai e în echipa lor, ci un plus binevenit în micul nostru team. Și are deja câteva idei despre cazul Ossian. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

— Chiar mai avem nevoie de oameni? se încruntă Mina.

— Vrei să spui că nu deja ești sătulă până peste cap de noi? chicoti Christer, împungând cu cotul în gol, în direcția Minei.

Evident, își cunoștea suficient de bine colega pentru a evita contactul direct. Dar Julia anticipase reacția Minei. Schimbarea nu era ceva care să o atragă pe Mina Dabiri. Mai ales dacă asta implica noi relații interumane. Însă ar fi fost benefică tocmai pentru ea. De doi ani, de când se încheiase misiunea cu Vincent, Julia n-o mai văzuse vorbind cu nimeni altcineva sau despre altcineva în afară de colegii ei. Și bănuia că Mina nu înflorise brusc din punct de vedere social în lunile cât fusese ea în concediu de maternitate. Lărgirea cercului de colegi nu avea cum să-i dăuneze.

— Sigur e ceva inventat de șefi, din motive politice, comentă Christer.

Îl scărpină pe Bosse pe ceafă și primi o privire afectuoasă

drept recompensă.

— Egalitatea de șanse și diversitatea sunt foarte la modă acum. Dar noi avem deja două muieri. Deci cred că ori e poponar, ori marfă de import!

— Christer! răbufni Peder, aruncându-i o privire severă colegului său mai în vârstă. Exact afirmații de genul ăsta te-au transferat aici. Toate cursurile scumpe plătite de poliție ca să te scoată din epoca de piatră chiar n-au avut niciun efect?

Christer suspină și-l scărpină pe Bosse după o ureche.

— Eh, glumeam și eu, replică el jenat. Oamenii se atacă prea repede în ziua de azi. În plus, nu făceam o judecată de valoare, lucru pe care l-ai fi sesizat dacă ai fi fost pe aceeași lungime de undă cu mine.

— Deși unele cuvinte pe care le folosești au în ele o evidentă…

Un ciocănit discret îl întrerupse și-i făcu pe toți să se întoarcă spre ușă.

— Sincronizare perfectă, remarcă Julia, arătând cu toată mâna spre ușă. Permiteți-mi să vi-l prezint pe cel mai nou membru al grupului nostru, Adam Balondemu Blom.

— Impresionantă pronunție, zise bărbatul zâmbind și intră în cameră. Dar Adam Blom e suficient.

Tanti e foarte proastă. Zice că are cățel, dar n-are. Deși mașina ei e ca de curse, seamănă cu jucăriile pe care le are, dar e o mașină mare, adevărată.

Ieri, când a venit la grădiniță, m-a întrebat dacă vreau să văd cum e în mașina de curse și eu am zis că vreau. Dar pe urmă a pornit-o și m-a luat cu ea. Mi-a zis că ne întoarcem, că ne plimbăm doar un minut, ca să văd cât de repede merge mașina de curse. Dar nu ne-am întors. Nu ne-am mai întors.

Atunci mi s-a făcut frică. Foarte frică.

Simțeam că am în stomac vârtejuri de apă, ca atunci când scurgem cada. Parcă mă scurgeam repede.

I-am spus și asta, dar nu a răspuns.

Apoi am mers mult, mult. Acum suntem la ea. Vreau să mă duc acasă la mama și la tata. Nu vreau să stau aici. Tanti spune „mai

durează puțin”. Tot timpul: „mai durează puțin”. Și apoi îmi spune să nu mai plâng.

Sunt și alți oameni aici. Oameni mari. Nu cunosc pe nimeni. Mi-e frică de ei. Vin și pleacă. Îmi spun că pot să mă joc Roblox pe un iPad cât vreau, dar eu nu vreau. E ciudat aici și nu miroase ca acasă.

Când se întunecă, mă uit la tavan toată noaptea. E întuneric-întuneric. Nicio lumină.

Îl strig pe tata. Apoi pe mama. Niciunul din ei nu vine.

— Ossian, o să stai aici foarte puțin, spune tanti dimineață. O zi, cam așa. Pe urmă te poți duce acasă.

Îmi dau mâncare, dar e scârboasă și oricum nu vreau să mănânc. Întreb de ce trebuie să fiu aici. Dar ea nu răspunde. Nimeni nu răspunde. Ei îmi spun doar să nu mai plâng. Că totul va fi bine.

Vocea lor e amabilă. Dar ochii lor nu sunt amabili.

Mina studia curioasă noua achiziție a grupului, dar încerca să fie discretă. Nu toată lumea era la fel de subtilă. Ruben, de pildă, se holba pe față, fără inhibiții și fără să se ferească să afișeze o atitudine oarecum ostilă. Pe Mina n-o surprindea reacția lui. Adam Blom era un exemplar superb din punct de vedere fizic, cu bicepși bine dezvoltați și un *six pack* care ieșea în evidență prin tricoul alb, mulat. Observă amuzată cum Ruben, fără să-și dea seama, își îndrepta spatele și își sugea burta.

Ea, una, nu se simțea atrasă de un corp musculos, bine sculptat. Prefera un corp masculin subțire și elegant, cu o ținută mândră și un fizic mai degrabă musculos decât umflat cu pompa. De preferință îmbrăcat într-un costum elegant și cu… Mina tresări iritată. Gândurile ei o luau uneori în direcții ciudate. Se sili să se adune și s-o asculte în schimb pe Julia, care stătea în fața tablei albe. Avea o expresie serioasă, care anunța că urmează să anunțe ceva important.

— După cum spuneam, ne ocupăm de ancheta privind dispariția lui Ossian Walthersson.

— Cinci ani, zise Peder cu un glas chinuit.

Mina îl înțelegea. Un copil dispărut era coșmarul oricărui părinte și nu îți puteai ține în frâu emoțiile, nici măcar dacă erai polițist uns cu toate alifiile. În plus, Peder avea și el copii mici. Și, chiar dacă trecuse ceva timp de când și ea fusese mama unui copil mic, îi era foarte ușor să se transpună în situația asta.

— Da, exact. Bănuim că Ossian a fost răpit ieri de la grădinița sa din Sbdermalm. Bineînțeles, trebuie să vorbim cât mai curând posibil cu toți cei implicați. Dar există și unele asemănări între răpirea lui Ossian și un caz anterior. Conducerea ne-a rugat să analizăm acest aspect.

Julia se întoarse spre noul membru al echipei.

— Adam. Tu ai putea să explici mai bine ultima parte.

Adam își drese glasul, iar Julia îl îndemnă din priviri să vină în față, în locul ei. El se ridică și se așeză încrezător în fata tablei. Mina invidia ușurința cu care părea că stă în fața unui grup de oameni total necunoscuți și, în plus, probabil sceptici. Ea se simțea întotdeauna ușor stingherită, chiar și în contexte în care ar fi trebuit să se simtă confortabil.

— Mai întâi aș vrea să povestesc puțin despre cine sunt eu și de unde vin.

Christer îi aruncă lui Peder o privire plină de subînțeles. Dacă avea cumva de gând să-l întrebe pe Adam dacă e din Kenya sau Gambia, Mina o să-l scoată personal în șuturi afară din cameră. Cu câine cu tot.

— Fac parte din echipa de negociatori, zise Adam. Ne-am implicat de la început în cazul Lilly Meyer, de-acum un an. Aveam motive să credem că dispariția a fost legată de o dispută extrem de aprinsă între părinții lui Lilly pentru custodia ei. S-a presupus că un membru al familiei a răpit-o și de aceea am fost adus aici, pentru cazul că ar fi fost nevoie să negociem cu răpitorii ei.

— Ea a fost găsită moartă după aceea, nu? întrebă Peder cu o voce sufocată.

Mina își amintea foarte bine cazul, chiar dacă trecuse un an de la tragicul eveniment. Căzuse ca o bombă. Fetița fusese găsită sub o prelată, pe un chei din Hammarby Sjbstad, la

doar câțiva metri de un cunoscut chioșc de înghețată. Presa îi mâncase pe pâine la micul-dejun pe anchetatorii responsabili, care nu aveau nici măcar un suspect, deși copila fusese identificată imediat. Părinții dăduseră declarații în presă. Cazul era încă în lucru la poliția din Stockholm. Și, mai presus de toate, nerezolvat.

Bosse părea să intuiască starea de spirit a lui Peder. Câinele se strecură pe sub masă până la locul lui Peder și își puse botul în poala lui. Mina văzu dezgustată că botul lăsă o urmă de umezeală.

— Corect. Lilly a dispărut și-a fost găsită ucisă la începutul verii. A fost descoperită în zona Lugnets terrass, deci cheiul mare de picnic din Hammarby Sjbstad, chiar vizavi de portul Norra Hammarby.

— Da, dar nu s-a ajuns la concluzia că avea legătură cu lupta pentru custodie? interveni Ruben pe un ton ușor ostil. Așa cum tot tu ai spus? Deci ce treabă are cu cazul nostru? Și de ce să avem nevoie de cineva din echipa de negociatori?

Mina văzu că Ruben își sugea în continuare burta. Trebuie să fie foarte inconfortabil.

— Da și nu. Autorul n-a fost încă identificat și nu avem decât descrierea unui cuplu în vârstă care se afla în apropiere. A fost făcută de o educatoare stresată care nu s-a uitat prea atent. Și da, suspiciunile cu privire la cineva din familie au persistat și nu sunt în niciun caz excluse din anchetă. Dar nu cred că are legătură cu familia. Mai ales că acum avem un mod de acțiune aproape identic în ceea ce privește răpirea lui Ossian.

— Cum adică, identic? se încruntă Mina.

— Răpit de la grădiniță de un străin pe care nu l-a văzut nimeni, răspunse Adam. Chestia asta se întâmplă mult mai rar decât ne fac să credem așa-zisele documentare *true crime* de la televizor. Când cineva e răpit în viața reală, se dovedește de obicei că în spatele acestei răpiri se află rudele. Uneori, planul e să-l ducă pe minor înapoi în țara de origine. Alteori e vorba despre un părinte care încearcă să ia copilul în urma unei dispute privind custodia. Dar chestia asta, să mai aibă și autori necunoscuți, atât nouă, celor din poliție, cât și personalului

grădiniței? De fapt, aproape niciodată n-o să vezi așa ceva. Numai că acum s-a întâmplat de două ori. Prin urmare, conducerea consideră că experiența pe care o am din cazul Lilly vă poate fi de folos. Nu avem mult timp la dispoziție. Pot să împărtășesc rapid și eficient tot ce am, atât rapoarte scrise, cât și ce se află doar printre rânduri.

— Sunt întru totul de acord cu conducerea că Adam e un plus valoros pentru această anchetă, interveni Julia, fixându-l cu privirea pe Ruben. Deci putem merge mai departe acum? Ruben?

Ruben murmură ceva neclar, după care dădu din cap în semn că da.

— Lilly a fost găsită după trei zile, nu-i așa? întrebă Christer, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâneca.

Căldura din sala de ședințe era apăsătoare. Mina încerca să își reprime sentimentele de disconfort.

— Deci, dacă Ossian a dispărut ieri și e vorba despre același mod de operare, probabil că n-avem prea mult timp la dispoziție ca să-l găsim, continuă Christer.

— Dar stați puțin, zise Peder. Credem că aceeași persoană a acționat din nou?

— Deocamdată n-avem astfel de teorii, răspunse Julia și își drese glasul. Dar după cum spuneam, modul în care a acționat e similar. De aceea pornim de la premisa că n-avem prea mult timp la dispoziție. De fapt, mi s-a cerut să țin o conferință de presă chiar în seara asta. Până atunci, vreau ca Adam și Ruben să stea de vorbă cu angajații de la grădinița lui Ossian. Mina și Peder se duc la părinții lui Ossian.

— De ce nu se ocupă Adam și Christer de grădiniță? întrebă Ruben, uitându-se la ceas. Eu trebuie să ajung undeva.

— Christer trebuie să stea să verifice registrul infractorilor sexuali cunoscuți, răspunse Julia. Vreau o listă cu toți cei care au fost eliberați în ultimul an. Pentru orice eventualitate. Și Ruben, ultima dată când am verificat erai încă polițist. În acest moment, asta e prioritatea ta.

— Se pare că întâlnirile tale de pe Tinder vor trebui să mai aștepte, comentă Mina.

— Registrul să fie, oftă Christer. Din nou.

— Ce naiba, n-am Tinder, pufni Ruben. Nu-mi trebuie. Spre deosebire de tine, Mina. Fata bătrână care preferă să intre la mănăstire.

Mina ridică telefonul și-l ținu în fata lui Ruben. Apoi căută ostentativ în serviciul de aplicații și descărcă Tinder, pentru ca Ruben s-o vadă.

— Te simți mai bine acum? Grija ta pentru bunăstarea mea s-a potolit suficient de mult cât să te-apuci să-ți vezi de treaba ta?

Avea de gând să șteargă aplicația imediat după ședință.

— Liniște în clasă! le atrase atenția Julia pe un ton ridicat. Să trecem la treabă. Chestia asta e serioasă.

Adam stătea lângă ea, părând că nu prea știe încotro să se îndrepte.

— După cum vezi, zise Julia cu un oftat, întorcându-se spre el, s-ar putea să nu fim cel mai… disciplinat grup în care ai lucrat vreodată. Dar suntem profesioniști. De cele mai multe ori.

— Asta e bine, zise Adam, devenind serios. Pentru că a trecut deja o zi, exact cum spuneai și tu. Ne grăbim foarte tare.

Christer nu putea să lucreze în biroul lui, pentru că era prea cald, așa că își luă laptopul și se duse în spațiul deschis de lucru. Ridică telefonul și se holbă la cele 64 de pătrate albe și negre de pe ecran. Partida se terminase de fapt de mult timp, doar că îi era greu să accepte.

Întotdeauna avusese impresia că e relativ bun la șah. Nu că ar fi jucat prea multe partide la viața lui. Dar considera că ar trebui să fie bun. Într-un fel, asta mergea mână în mână cu celelalte atribute ale vieții sale. Cu whisky-ul. Cu singurătatea. Cu jazzul. Ei bine, nu mai era atât de singur acum, de când intrase Bosse în viața lui, desigur, dar câinele se potrivea în peisaj, chiar și el.

Cu toate astea, percepția lui asupra propriilor performanțe la șah se schimbase în ziua în care găsise un program de șah gratuit. De atunci începuse să joace aproape zilnic, atât pe

telefon, cât și pe computer. Trecuseră aproape șase luni de când se apucase și era în continuare la nivel de începător. Și deocamdată nu câștigase nicio partidă. Suspină, marcă în aplicație înfrângerea și puse din nou telefonul jos. N-avea rost să continue să amâne ceea ce trebuia să facă de fapt.

Mina veni și se așeză lângă el cu un laptop.

— Te pot ajuta câteva momente. Începem? întrebă ea. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

— Da, hai să ne-apucăm, oftă el. Registrul infractorilor sexuali. Ura!

Se uită apatic în ceașca de cafea. Rece. Și părea să fi stat în cafetieră un pic cam mult. Oftă sonor, ceea ce-l făcu pe Bosse să-și încline capul îngrijorat.

— Băiete! Culcat! Tați o să lucreze un pic la calculator. Ai apă. Și coșul tău.

Scărpină câinele după urechi. Mulțumit de atenția acordată, Bosse se întinse în coș după ce mai întâi se învârti în cerc de trei ori vesel.

— Bun, zise Christer și deschise programul. Hai să vedem ce scursuri ale societății găsim aici.

Nu-l trăgea niciodată inima să facă genul ăsta de muncă. Să stea ore în șir, să răsfoiască pagină după pagină, să caute acul în carul cu fân. O sarcină plicticoasă și ingrată. Pe care ei i-o alocau tocmai lui, în mod repetat. Da, OK, de data asta îi dădea Mina o mână de ajutor. Era drăguț din partea ei. Dar deseori trebuia s-o facă singur.

Nu-l mai invitau deloc cu ei la urmăriri prin oraș. Nu că ar fi vrut. Dar tot ar fi fost frumos să-l mai întrebe din când în când dacă vrea să vină și el. Doar așa, ca un gest de politețe între colegi. Ca o mică recunoaștere a experienței sale și a tuturor anilor petrecuți pe stradă, în mașina cu stație. Sigur, era frumos să fie scutit de așa ceva, dar totuși.

— Pot să verific dacă a fost cineva dat în urmărire în cazul lui Lilly, propuse Mina. În caz că avem de-a face cu un recidivist. Poți să-i verifici pe cei lăsați în libertate în momentul de față?

— Sună bine, răspunse el, și începu să dea *scroll*.

Coloană după coloană. Vomă după vomă. Dacă opinia publică ar ști câți indivizi infecți umblă pe străzi, oamenii n-ar mai ieși niciodată din casă. Iar Partidul Sveriges Framtid[2] îi păcălise pe oameni să creadă că singurul pericol de care trebuiau să se ferească erau Ahmed sau Mohammed. Și el ce vedea aici? Rânduri întregi cu „Sven Westin”, „Karl-Erik Johansson” și „Peter Lundberg”. Toți, albi ca zăpada. Și le mai și plăceau copiii. Toți aveau genul ăla de înfățișare care-i făcea pe oameni să spună în retrospectivă: „Dar era foarte cumsecade. Cine s-ar fi gândit…” sau „Probabil e o neînțelegere, a fost întotdeauna foarte drăguț cu copiii mei”.

Bosse scâncea în somn și își mișca labele ca și cum ar fi fugit, iar Christer se întrebă ce o fi vânând. Oricum, probabil că nu pedofili. Chiar dacă asta ar fi trebuit să vâneze. La naiba. Spera că Julia se înșală, că bărbații și femeile ale căror nume se derulau pe ecranul lui n-aveau nicio legătură cu dispariția lui Ossian. Lumea n-avea nevoie să devină mai rea decât era deja.

Christer se uită în jur la celelalte birouri. Spațiul deschis de lucru era mai pustiu ca de obicei. Concediu. Mulți colegi beau bere cu găleata în Sandhamn pe o barcă cu vele, făceau poze la stâncile de pe insula Gotland sau meștereau câte ceva la casa de vară.

Mina se ridică.

— Am nevoie de cafea. Oricât de cald ar fi aici. Îți aduc și ție? Mai pot să te ajut doar puțin, pe urmă mă duc cu Peder să vorbim cu părinții lui Ossian.

El încuviință sumbru. Timpul trecea și trebuiau să-i găsească pe răpitorii lui Ossian. Aproape că-l auzea. Avea multe ore de căutări în fată. Printre cei mai bolnavi ticăloși din evidențele poliției. Asta necesita în mod absolut mai multă cafeină.

— Chiar suntem noi cei mai potriviți pentru asta? întrebă Peder și înghiți în sec.

Mina își dădu seama că voise mai degrabă să spună „eu”, și nu „noi”. Ca în „eu, care am copii”.

— Dacă nu crezi că te descurci, poți să rămâi, îi răspunse ea

cu blândețe. Mă duc singură. Nu mă deranjează.

Peder clătină din cap.

— Nu, nu, face parte din meserie. Știu foarte bine. Hai să terminăm odată cu asta.

Se îndreptară spre una dintre mașinile din garajul poliției și ea îl lăsă să se așeze pe scaunul șoferului. Îi prindea bine să se concentreze pe condus, ca să nu se mai gândească la ce îi așteaptă. Aduse vorba și despre copiii lui, pentru orice eventualitate. O manevră care funcționa întotdeauna. Se uită pe fereastră și își lăsă gândurile să rătăcească, în timp ce Peder pălăvrăgea neîncetat lângă ea.

— … și pe urmă, azi-dimineață, Meja a spus brusc *terci de ovăz,* zise el, aparent în mijlocul unei povești. Deci tu înțelegi cât de inteligent poate să fie copilul ăsta? Are trei ani și majoritatea copiilor de trei ani ar spune doar terci, dar ea spune „terci de ovăz”. Chiar cred că va trebui s-o înscriem la o școală pentru copii supradotați. I-am auzit pe unii spunând că să ai copii supradotați poate fi o provocare la fel de mare cum e și în cazul copiilor cu diferite probleme, dar ne descurcăm sigur când vom ajunge și acolo. Și Anette zice la fel. Și pe urmă o avem pe Majken, care credem că va avea un viitor în sport: dacă ai vedea-o cum se cațără pe spalierele alea de la grădiniță! Cum își ține echilibrul, ce forță are! Da, acolo clar avem o atletă de elită. Deja ne-am pregătit mental pentru câte drumuri cu mașina o să trebuiască să facem s-o ducem și s-o luăm de la antrenamente și chestii de genul ăsta. Și Molly. Se pricepe bine la animale, zilele trecute a adus acasă o pasăre care avea o aripă rănită. Am băgat-o într-o cutie de pantofi și-am învelit-o în multă vată, iar Molly a vegheat-o ca o adevărată cloșcă. Da, din păcate a murit, dar când se ocupă de animale îți dă o senzație, așa, de zici că vorbește cu ele. Deci pe bune acum, avem un viitor veterinar, îți zic sigur, poate la Kolmarden sau la Parken Zoo, sau ceva de genul ăsta, și cred că…

Mina privi din nou pe fereastră, lăsând entuziasmul lui Peder să-i intre pe o ureche și să-i iasă pe cealaltă. Trecură pe lângă Stureplan, plină de oameni cu ochelari de soare scumpi, haine

elegante și bronz perfect. Terasa de la Sturehof era arhiplină, iar paharele de vin roze străluceau în soare. Îi invidia pentru clipele fără griji, petrecute la soare, și pentru că aveau tot timpul din lume. Pe când ea stătea aici, cu inima îndurerată, și se ducea să stea de vorbă cu doi părinți disperați care nu știau unde se află copilul lor de numai cinci ani. Și poate că timpul se scurgea. La fel cum fusese și în cazul lui Lilly.

Educatorul Tom părea mai nefericit decât și-ar fi închipuit Ruben că ar putea fi un om matur. În cancelaria mică a grădiniței Backen mai erau și Jenya, colega lui Tom, și directoarea Mathilda. Cu Ruben și Adam, camera era deja plină până la refuz. Toate ferestrele erau larg deschise. Nu că ar fi ajutat, după cum remarcă Ruben. Sudoarea de pe fruntea lui Tom părea gata să i se prelingă pe nas și pe obraji.

Ruben încerca să se adune. Când Julia începuse ședința de dimineață, el deja o vizitase pe Ellinor cu gândul. Se gândise ce-i va spune. Crezuse că o să fie o ședință scurtă, pentru a-i ura Juliei bun-venit și că pe urmă o să se urce în mașină și o să pornească spre Ellinor. În schimb, pe masa lor aterizase cazul lui Ossian și trebuia să se concentreze la el chiar acum. Nu la gândul că urma să întâlnească o persoană care-l bântuia de peste zece ani. Va avea tot timpul din lume să se gândească la Ellinor după ce va fi terminat cu chestia asta. Ossian trebuia găsit imediat. Ossian avea nevoie ca el, Ruben, să-și facă treaba.

O alungă pe Ellinor din minte și se uită la ceilalți din cancelaria grădiniței. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, începu să vorbească Adam.

— Așadar, zise noul său coleg, evenimentele de ieri. Cum se face că nimeni n-a observat că a dispărut Ossian?

Oh, Doamne! Asta apropo de vorbitul la obiect. Adam era expert în negociere? Chiar și Ruben știa că un interogatoriu nu se începe cu o acuzație. Oamenii ăștia arătau deja de parcă ar fi crezut că vor ajunge la închisoare. El și Adam nu vor obține nimic util de la ei dacă se vor simți presați. Tom se holba la desenele de pe un perete, unde copiii păreau că-și

schițaseră educatorii mai mult sau mai puțin reușit.

— Încercăm doar să stabilim unde se afla toată lumea când a fost răpit Ossian, adăugă Ruben cât de amabil putea.

Tom arăta acum de parcă ar fi vrut să se scufunde prin podea. Scoase un șervețel dintr-o cutie de pe masă și își șterse ochii.

— Avem o grămadă de copii cu noi când urcăm în parcul Skinnarvik, răspunse el. Nu-i vedem pe toți tot timpul. Iar copiii mai mari n-au nevoie de aceeași supraveghere cum au cei mici. Dar ei știu că n-au voie să părăsească parcul fără să ne anunțe, iar noi îi verificăm în mod regulat. Faptul că nu-l mai văzusem pe Ossian de câteva minute nu era nimic ciudat.

Tom se opri și se uită din nou la desene. Unul dintre ele înfățișa o figură masculină surprinzător de detaliată, pictată în interiorul unei inimi mari. Pe cămașa bărbatului era un T verde. În coltul desenului era scris, cu litere împrăștiate, dar cu grijă, *opp opp* și semnătura artistului. Ossian. Lui Ruben i se puse brusc un nod în gât și fu nevoit să-și dreagă glasul.

— Lumea lor…, adăugă Tom cu o voce groasă, lumea noas*tră est*e de obicei un loc sigur.

— Înțelegem, răspunse Adam. Dar rămâne în picioare faptul că atât siguranța, cât și atenția voastră au fost deficitare.

Ce dracu' îl apucase? Ruben începea să înțeleagă de ce fusese nevoit Adam să părăsească echipa de negociere. Acum, lacrimile curgeau chiar și pe obrajii lui Tom.

— Ceea ce e perfect omenesc, continuă Adam. Constatarea pe care am făcut-o nu e o evaluare. Dar trebuie să înțelegeți că aceasta este atitudinea cu care vă veți confrunta. Nu în ultimul rând, din partea altor părinți. Cu cât știm mai multe despre ce s-a întâmplat cu adevărat, cu atât mai mult vă putem ajuta să transformați atitudinea celorlalți în empatie.

Adam își întoarse privirea de la Tom și o privi în ochi pe directoare.

— Ceea ce cred că ar fi de dorit, având în vedere cât de puțini copii au venit la grădiniță astăzi, comentă el.

OK. Deci poate că Adam nu era chiar atât de rău până la urmă. Dar asta nu era o negociere. Era o conversație și era

clar că n-avea multă experiență la capitolul ăsta. Ruben nu se putu abține să se simtă mulțumit. Adam putea să stea acolo, cu mușchii lui și cu cei 190 de centimetri înălțime ai săi. În cele din urmă, tot el, Ruben, era cel care trebuia să controleze totul.

— Ce ne întrebăm noi. Interveni el, e dacă ați văzut sau știți ceva care ne-ar putea ajuta în căutare. Cum ar fi, de exemplu, știți cine e femeia care l-a luat?

Jenya clătină din cap. Nu părea nici pe departe la fel de transpirată ca Tom, chiar dacă purta hijab. Ruben rezistă impulsului de a întreba dacă nu-i era cald ca naiba cu țesătura aia pe cap. Bănuia că auzise deja întrebarea asta de nenumărate ori.

— Am vorbit cu toți copiii, răspunse Jenya. Ei îi știu surprinzător de bine pe părinții, pe frații și surorile mai mari ale fiecărui coleg. Dar nimeni n-a mai văzut-o niciodată până atunci.

Adam se ridică și se duse la fereastra care dădea spre dealul de unde dispăruse Ossian. Părea că se gândește la ceva. Apoi veni și se așeză la loc.

— Atunci ne-am întors de unde-am plecat. De ce n-a văzut-o niciunul dintre voi? Având în vedere că au văzut-o copiii? Nu vi se pare puțin ciudat?

— Încerci să insinuezi că oamenii mei sunt implicați? ripostă Mathilda, făcând ochii mari. Că intenționat nu spun nimic? Pot confirma că atât Tom, cât și Jenya sunt doi dintre cei mai buni educatori cu care am lucrat vreodată. Au tot sprijinul meu. Și nu știu dacă are rost să continuăm această discuție fără un reprezentant legal, dacă ai de gând să vii aici și să ne acuzi.

Ruben dădu din mâini, într-un gest de respingere. Bine lucrat. Avocați. Asta mai lipsea! Dacă Adam va continua să îngroape ancheta așa, trebuia să aibă grijă ca pe viitor să-și ia la el și o lopată. De fapt, n-avea nimic împotrivă, abia aștepta să-l vadă pe Adam cum își dă singur foc la valiză. Dar nu și când rezultatul acțiunilor noului său coleg se putea răsfrânge și asupra lui.

— Credem că pur și simplu n-a vrut să fie văzută, interveni Ruben cu blândețe. Așa că a așteptat momentul potrivit. Nimic n-a fost la întâmplare. Nimeni nu vă acuză de nimic.

Asta păru s-o calmeze oarecum pe Mathilda.

— O ultimă întrebare, zise Adam. Ceva ce nu prea pot să pun cap la cap. Chestia asta cu el plecând de bunăvoie cu ea. Ossian obișnuiește să se bage în vorbă cu străinii?

— Nu, dar îi plac mașinile de curse, răspunse Tom cu vocea stinsă. Lamborghini, Koenigsegg, Porsche. Știe toate mărcile și modelele. Nu contează dacă sunt reale sau construite din carton. Atât timp cât par rapide. Și sunt de preferință roșii.

— Și femeia asta avea mașinuțe, din câte am înțeles, constată Adam, dând din cap.

— Cel puțin așa i-a spus Feliciei. Mașinuțe și cățel. Nu există niciun motiv să fi inventat așa ceva. Apoi, desigur, se pune întrebarea dacă existau în realitate. Felicia n-a văzut cățeii.

— Deci nimeni n-a mai văzut-o pe această femeie până acum, conchise Ruben, uitându-se prin notițe. Ceea ce nu înseamnă neapărat că nu-l cunoaște pe Ossian. S-a comportat diferit în ultima vreme? Ați observat ceva diferit la părinții lui?

Tom clătină din cap.

— Totul a fost ca de obicei. O săptămână de vară ca oricare alta. Până…, până ieri.

— Bun, asta a fost, încheie Adam ridicându-se. Mulțumesc pentru ajutor. Cred că asta-i tot.

Mathilda se ridică și ea pentru a-i însoți până la ieșire. Ruben era de fapt puțin impresionat de ea. În mod normal, oamenii erau mult prea docili pentru a îndrăzni să aibă vreo inițiativă atunci când venea poliția în vizită. Dar nu și Mathilda. Când fusese necesar, se comportase ca o leoaică și-și protejase turma. Și arăta destul de bine. Întrebarea era dacă o fi la fel de dominantă și în așternuturi. Cândva, i-ar fi plăcut să afle. Dar acum trebuia să se mulțumească să se întrebe. A naibii psiholoagă Amanda!

— Vom face, desigur, și o anchetă internă amănunțită, preciză Mathilda, întinzându-i mâna. Dar deocamdată aveți

singurul lucru pe care-l știm. Aș aprecia dacă ne-ați ține la curent cu căutările. Ne înțelegem responsabilitatea în acest sens, să nu credeți altceva.

Ruben și Adam dădură mâna cu toți trei. Mâna lui Tom era flască, iar educatorul arăta de parcă ar fi murit de-a binelea. Probabil că avea să treacă ceva timp până să se întoarcă la muncă.

— Isteț din partea ta, comentă Adam încet, în timp ce plecau de acolo. Să bagi *good cop, bad cop*. Am aflat repede tot ce știau. Iar rapiditatea e importantă în acest moment.

Ruben îl privi încruntat. Oare toți negociatorii se credeau actori într-un film? Din câte știa Ruben, echipa de negociere se pricepea să formeze relații interumane și să-i convingă pe răufăcători să le facă confidențe. Adam se comportase exact invers. În același timp, Ruben nu putea să-I contrazică: aflaseră tot ce puteau afla.

— Dar data viitoare, adăugă Adam, vreau eu să fiu *the good cop*.

Mda, ce să-ți spun. Ruben trebuia să-și amintească să ia lopata aia la el.

Vincent era la Show Life Productions, pe Strandvagen, și se uita pe fereastră. Soarele de după-amiază era sus pe cer, iar apa licărea frumos. Dar nu observă jocul razelor de soare de pe suprafața apei. Era complet absorbit de încercarea de a se imagina lansat de o catapultă sau târându-se printr-un spațiu plin de insecte. Îmbrăcat în haine de antrenament mulate. Se cutremură. Imaginile din capul lui erau oricum, numai atrăgătoare nu.

— Hai, nu mai fi așa colțuros, zise Umberto din spatele lui. Chestia asta o să fie bună pentru brandul tău. Trebuie să arătăm o latură mai… umană a ta. Dacă e posibil.

Vincent plecă de la fereastră și se așeză pe un scaun. De data aceasta, fursecurile de casă străluceau prin absența lor pe masa agentului. Asta putea însemna că el și Umberto aveau din nou o relație mai apropiată, mai informală. Putea și să însemne că Umberto se săturase de el. Dar cele patru rulouri

de marțipan de fabrică de pe masă îi semnalau că totuși nu era exclus complet.

— Dar *Prizonierii de la Fort?* zise Vincent sceptic, luând un rulou de marțipan imediat ce își dădu seama că Umberto era pe cale să facă același lucru.

Rămaseră două rulouri pe farfurie. Trebuia totuși menținută un soi de ordine.

— Trebuie să existe altă emisiune TV care să fie mai… pentru mine, zise el. Dacă tot e nevoie să apar la televizor.

Umberto suspină și se aplecă mai mult, cu vârful degetelor sprijinite de bărbie.

— Vincent, *amico mio,* ascultă aici! Treaba mea e să mă asigur că se cumpără cât mai multe bilete la spectacolele și conferințele tale. Pentru că ce se întâmplă dacă oamenii nu cumpără bilete?

— Atunci, tu n-ai niciun venit, răspunse Vincent.

— Exact. Dar mai presus de toate, *tu* n-ai niciun venit. Totul e foarte simplu, e economie elementară. Ca tu să poți continua să trăiești din ceea ce faci, trebuie să vindem mai multe bilete, deoarece costurile noastre cresc. Și știu, o vreme, vânzările au mers ca unse, datorită celor întâmplate cu Jane. Dar interesul ăsta n-o să țină la nesfârșit. Ceea ce înseamnă că trebuie să li se reamintească de existenta ta mai multor oameni și mai ales trebuie să le pese de tine. Ceea ce înseamnă că din când în când trebuie să fii catapultat dintr-un tun la televizor.

Vincent încerca să nu pară câtuși de puțin stresat de toate astea. Adică de *Prizonierii de la Fort.* PDF. Litere cu pozițiile 16, 4 și 6 din alfabet. 1646. Când Benjamin era mic, Vincent îi cumpărase un set Lego cu piese amestecate. Dacă erai serios când vorbeai de modelele Lego – așa cum fusese deseori Vincent, mai întâi cu Benjamin și acum, mai nou, cu Aston –, menționai întotdeauna numărul de referință al modelului, deoarece puteau exista mai multe kituri care reprezentau același lucru. Și era aproape sigur că acea cutie cu piese amestecate a lui Benjamin avea numărul de articol 1646. Ceea ce era, desigur, doar o legătură pur întâmplătoare între *Prizonierii de la Fort* și Lego. Pe de altă parte, literele LEGO

ocupau pozițiile 12, 5, 7 și 15 în alfabet. Iar #125715 era codul hexazecimal al culorii verde-închis. Aproximativ aceeași nuanță de verde ca apa care înconjura Fort Boyard, unde se filma emisiunea *Prizonierii de la Fort.* Cel puțin atunci când era reflux. Totul este interconectat. Dacă îți dorești cu adevărat.

— Vincent, îi atrase atenția Umberto sever. La ce te gândești?

După tonul vocii, părea că rostise de câteva ori numele lui Vincent fără ca acesta să audă.

— Lego, răspunse el.

Umberto clătină din cap.

— Trebuie să faci chestia asta, insistă el.

Vincent încuviință încet, nesigur de cum se ajunsese aici, să fie nevoit să cântărească o asemenea propunere. Însă Umberto probabil că avea dreptate. Trebuia pur și simplu să înceapă să se antreneze din greu. *Prizonierii de la Fort* îl va solicita fizic în mod garantat cu mult mai mult decât putea el să presteze în acest moment. Pe de altă parte, antrenamentul era o modalitate bună de a fi ocupat pe timpul verii, astfel încât să nu-i rătăcească mintea în direcții nepotrivite.

Cum ar fi la ce-o mai fi făcând Mina.

Umberto luă unul dintre cele două rulouri de marțipan rămase. Vincent oftă. Nu-l voise nici măcar pe primul, darămite încă unul. Dar nu avea de ales. Un singur rulou de marțipan pe farfurie arăta aproape obscen, pur și simplu nu era posibil. Îl luă pe ultimul și observă un zâmbet în colțul gurii agentului său. Al naibii Umberto! O făcuse intenționat.

— OK, să zicem că acceptăm. Ne ducem la *Fort.* În cazul ăsta, când sunt filmările?

— Peste o lună și-un pic.

Lui Vincent îi rămaseră în gât câteva firimituri din ruloul de marțipan cu gust de arac. Peste o lună și-un pic. Trebuia să-și găsească un antrenor personal încă din după-amiaza asta.

Ei îi spun să nu-i fie frică. E ciudat că îi spun așa ceva. De ce să nu-i fie frică? N-are voie să își vadă mama și tatăl. Și nu vor să spună unde sunt părinții lui. Poate că mama și tata au pățit ceva.

Ebba de la grădiniță are o mamă care a murit. Bunica și bunicul Ebbei au venit s-o ia, iar educatorii au spus că Ebba trebuie să plece acasă. Mama ei a murit de ceva care se cheamă cancer.

Dacă și mama, și tata au cancer!

Și au murit.

Și de aceea el a fost luat de la grădiniță. Dar atunci de ce nu l-au luat bunica și bunicul lui? Se ghemuiește pe saltea. Miroase ciudat. Totul miroase ciudat.

De fapt, nu-și mai suge degetul mare de mult timp. E băiat mare. Un băiat mare nu-și suge degetul mare. În plus, dacă îți sugi degetul mare prea mult timp, dinții ți se pot strâmba, așa a zis bunica. Dar are nevoie de degetul mare acum.

Își simte corpul obosit și greu. N-a închis un ochi toată noaptea. S-a gândit doar la mama, la tata și la cancer. Aude voci în depărtare. Dar nu pare să fie mama sau tata.

Închide ochii.

Dacă doarme puțin, poate vor fi aici când se va trezi.

Apartamentul de pe strada Bellman era mic, dar confortabil. Totul dădea de gol faptul că acolo locuia un copil. Printre pantofii de la ușă se afla o pungă de plastic cu un model Lego nedesfăcut din ambalaj. O mașinuță de curse. Jucăriile erau împrăștiate ici și colo pe hol. Era în mod clar o familie activă. Pe frigider erau prinse desene, alături de fotografii de vacanță. Resturi de mic-dejun pe masa din sufragerie, cereale uscate într-un bol de plastic.

— Scuzați dezordinea, noi…

Josefin, mama lui Ossian, nu termină fraza. Privirea ei era absentă și Mina bănui că era sub efectul unor sedative puternice. Însă Fredrik, tatăl lui Ossian, avea o privire limpede și fermă. Un ușor tremur al mâinii în timp ce arăta spre un grup de canapele IKEA albe era singurul lucru care dezvăluia ce trebuie să fi fost în sufletul lui.

— Hai, iubito. Vino.

O atinse cu grijă pe Josefin de braț și o trase ușor spre canapea. Ea îl urmă și mai degrabă căzu decât se așeză. Mângâie suprafața canapelei. Pe tapițeria albă se vedea clar o

pată mare.

— Nu știu ce-a fost în capul nostru să cumpărăm canapea albă tocmai când ne-a venit un copil pe lume. Dar am crezut…, am crezut că e ca în revistele pentru mămici și ca la televizor. Un bebeluș drăguț, care gângurește și doarme tot timpul. Am crezut… că ne vom descurca fără probleme. Fredrik și cu mine am practicat mult echitația în adolescență și ne-am gândit că, dacă ne-am descurcat cu un cal capricios, un copil n-o să fie nicio problemă. Dar apoi… a venit…

— Josefin, nu trebuie să…

Fredrik o atinse pe braț, dar ea se scutură, suspinând.

— A venit și țipa, țipa, și țipa, și țipa. În permanență. Zi și noapte. Era atât de furios… Și nu înțelegeam de ce e atât de furios tot timpul. Parcă ura lumea, ne ura pe noi. Și aș fi vrut…, îmi doream…, îmi doream uneori să nu-l fi născut niciodată, să fie totul ca înainte să vină el, să ne avem doar unul pe celălalt. Știu că așa ceva nu se spune, că n-ai voie să regreți niciodată că ai făcut copii. Dar ne era atât de bine, Fredrik, îți amintești cât de bine ne era?

Se întoarse către soțul ei, care dădu din cap afirmativ.

— Josefin, acum ești în stare de șoc, te simți vinovată și încerci să găsești o explicație, zise el. Nu face asta! Dar da, îmi amintesc.

Încercă din nou să-i pună mâna pe braț și de data asta ea îi permise.

— Îmi amintesc cât de greu a fost la început, zise el. Aici ai dreptate. Dar am reușit să trecem peste asta. Nu-i așa? Am reușit să trecem peste asta. Împreună. Și nu mai e furios. E vesel, un băiețel vesel. *Oppa Gangnam Style,* nu? Sigur, se mai enervează uneori, dar în general e vesel. Și atât de concentrat atunci când construiește Lego! Nu-i așa, iubito?

Josefin încuviință în tăcere, evitându-i privirea.

— Da. E vesel. Dar gândește-te la toate momentele de la început, când mi-am dorit să nu fi existat. Imaginează-ți câtă karma s-o fi adunat. Poate m-a auzit cineva și a crezut că vorbesc serios, iar acum, acum ne-a ajuns din urmă.

Chipul lui Fredrik se schimonosi. Îi dădu drumul la braț și își

coborî privirea în covorul cu modele albe.

— Nu e așa, doar știi și tu. Și se va întoarce. Știu sigur. Se va întoarce. E doar… plecat… puțin.

Se uită la ceas. Apoi își ridică privirea și se uită la Mina.

— Nu-i așa? Nu se întorc aproape întotdeauna? Au trecut doar o zi și o noapte. Exact 24 de ore. Ar trebui să se întoarcă acasă în curând, nu-i așa?

Mina înghiți în sec. Știa mai bine ca oricine că oamenii dispăreau. Și nu se mai întorceau niciodată. Dar ea dispăruse de bunăvoie. Alta era situația în cazul lui Ossian.

— Majoritatea oamenilor se întorc după doar câteva ore, răspunse ea. Ossian a dispărut de o zi, ceea ce este un pic mai mult decât în mod obișnuit, dar până acum nu există niciun motiv să credem altceva decât că va fi găsit în curând. Aceasta este prioritatea noastră absolută în momentul de față.

Evită să menționeze că aproape întotdeauna copiii care se întorceau după câteva ore se rătăciseră pur și simplu sau fuseseră acasă la un prieten, fără să anunțe. De obicei, nu erau răpiți de femei cu mașini pline de jucării.

Dar simțea în fiecare celulă a corpului ei stresul de a nu-l fi găsit încă pe Ossian.

— Povestiți-ne despre dimineața în care a dispărut, li se adresă Peder ambilor părinți. A fost ceva care a ieșit în evidență? N-ați văzut nimic când l-ati lăsat la grădiniță? Nicio persoană în apropiere, pe care să n-o mai fi văzut-o până atunci?

— Eu l-am dus, răspunse Josefin, continuând să mângâie pata de pe canapea. Știți că reclama aia nu e adevărată? Cu detergenții care pot îndepărta orice? Am testat toate produsele de pe piață, le-am tratat în prealabil… am spălat cu detergent pentru rufe albe, la 90 de grade. Cu toate astea, nu iese. Cred că pata asta specială e de ciocolată. I-am dat voie să mănânce un ou Kinder pe canapea, dar el a vrut să ajungă la jucărie, așa că a pus jumătățile de ou de ciocolată lângă el. Îți amintești, Fredrik? Cred că era un roboțel din cinci piese mici, nu s-a dat bătut până când…

Vocea dispăru în gol.

— Iubito, o opri Fredrik, iar Mina văzu cât de greu se străduia să se stăpânească. Iubito. Concentrează-te! Polițiștii vor să știe dacă ai văzut ceva ieri când ai plecat. Ceva? Orice? Care să-i ajute să-l găsească pe cel care l-a luat pe Ossian?

— Nimic. N-am văzut nimic. Totul a fost ca de obicei. Părinți. Copii. Eu sunt genul acela de părinte care nu învață niciodată numele celorlalți părinți. Care nici măcar nu știe cine e părintele cui.

— Josefin…

Fredrik îi mângâie brațul. Ea se scuturã. Ca un câine ud.

— Sunt și genul acela de părinte care nu-și amintește niciodată când sunt ședințele cu părinții, sau zilele în aer liber, sau zilele tematice, sau… ca ieri-dimineață. Trebuia să-și ia la el pachețelul cu mâncare. Dar am uitat de el. Ca de obicei. Îi plăceau clătitele reci.

Făcute rulou. Dacă mi-aș fi amintit pur și simplu, oare lucrurile ar fi fost altfel? Ar fi…

Josefin tăcu.

— Îmi pare rău că nu putem fi de mai mult ajutor, se scuză Fredrik.

— Există un lucru pe care-l puteți face pentru noi, interveni Mina. Cu permisiunea voastră, am dori să facem căutarea lui Ossian publică, în cadrul unei conferințe de presă care va avea loc peste câteva ore. Populația poate fi de mare ajutor uneori.

Fredrik se uită la soția lui, care se holba din nou în gol la canapea. Ea dădu din cap afirmativ în tăcere.

— Facem orice, răspunse el.

Se ridică și se duse la frigiderul din bucătărie. Dădu jos câteva dintre fotografiile care erau prinse cu magneți în culori vii.

— Iată câteva poze cu Ossian. Presupun că le vreți.

Mina observă că ținea pozele cu spatele către soția sa, ca să nu le vadă. Josefin își înăbuși un oftat. Un oftat care conținea mai multă tristețe decât ar trebui să existe într-un singur om.

— Mulțumesc, zise Peder. Nu uitați, totul va apărea în mass-media. E pentru o cauză nobilă. Dar poate ar fi bine să evitați ziarele și televizorul pentru câteva zile.

— O ultimă întrebare, adăugă Mina. Nu există nimeni în jurul vostru despre care să aveți fie și cea mai mică bănuială că v-ar putea vrea răul, vouă sau lui Ossian? Sau cine ar avea vreun motiv să vrea să-l ia?

Fredrik se gândi, după care clătină vehement din cap.

— Dacă ne-ar fi trecut prin minte ceva, și cel mai mic lucru, orice am crede că v-ar putea interesa, v-am fi spus. Dar noi suntem…, suntem foarte normali. Eu lucrez ca director de creație la o agenție de publicitate, iar Josefin e redactor la o editură. Noi… am avut o copilărie obișnuită, familii obișnuite, prieteni obișnuiți… Noi… avem o viață obișnuită… Sau, mă rog, aveam.

Mina văzu că aparenta lui stăpânire de sine era gata să cedeze. Schimbă o privire cu Peder și se ridicară.

— Înțelegem. Peder are trei fetițe de trei ani, iar eu, eu am…

Se opri la timp și trase aer în piept. Fusese cât pe ce. Simți privirea mirată a lui Peder, dar evită s-o întâlnească.

— Vom face tot ce ne stă în putință pentru a-l găsi pe Ossian, încheie ea.

Josefin rămase așezată pe canapea, dar își ridică privirea și se uită la Mina.

— Să nu-ți iei canapea albă, o sfătui ea.

Mina încuviință. Când ieșiră pe ușă, evită deliberat să se uite la pantofii de copil de pe hol.

Julia simțea o apăsare pe piept doar apropiindu-se de ușa apartamentului. Ciudată chestie asta legată de reflexele condiționate. Respiră adânc înainte de a apăsa pe clanță. Din interiorul apartamentului îl auzi pe Harry țipând.

— Alo?

Își luase o voce voioasă și lejeră. Niciun răspuns. Strigă din nou, dar nici acum nu primi niciun răspuns. Cu excepția țipetelor puternice ale unui bebeluș extrem de nemulțumit.

În drum spre dormitor, trecu pe lângă bucătărie. Arăta de parcă explodase o bombă acolo. Borcane goale de mâncare pentru copii, farfurii murdare, coji de banane, resturi de prosoape de hârtie și un număr nesfârșit de cești de cafea pe

jumătate pline. Interesant totuși. Când ea stătea acasă cu Harry și Torkel se întorcea de la serviciu, îi arunca mereu câte o înțepătură dacă găsea casa așa. Nu pierdea nicio ocazie s-o întrebe ce făcuse de fapt toată ziua cât stătuse acasă.

Cu grijă, împinse ușa dormitorului.

Harry era întins în pătuț, cu fața înroșită de furie, își folosea toate resursele vocale din dotare. Și nu erau deloc puține. Torkel dormea pe patul matrimonial de alături. Sforăia vârtos, întins peste pilotă, cu hainele pe el.

Julia se uită la ceas și înjură. De fapt, n-ar fi avut timp să vină până acasă, dar trebuia să se schimbe urgent pentru conferința de presă. Hainele de pe ea erau îmbibate de transpirație. Și voia să aibă timp să pupe obrajii grăsuni ai lui Harry. În plus, explozia de SMS-uri de la Torkel reușise să-i intre pe sub piele și s-o facă să se simtă vinovată. Chiar dacă știa că nu e cazul.

Îl ridică pe Harry. Copilul tăcu imediat ce ajunse în brațele ei, iar ea intui motivul țipetelor. Mirosea intens a caca. Îl duse la masa de schimbat din baie. Cât timp îl curăță, el gânguri, cu mânuțele întinse după figurinele care atârnau de un suport mobil deasupra mesei. Vorbăreții[3]. Figurinele colorate păreau a fi drogul preferat al bebelușilor, având în vedere cât de extrem de populare erau.

— Haide, scumpule. Poți să stai aici până când mami se schimbă de haine, dar apoi trebuie să-l trezim pe tati, pentru că mami trebuie să se întoarcă la muncă. Pe undeva există un alt băiețel, înțelegi tu, scumpule, care probabil e și speriat, și trist. Și așteaptă nerăbdător ca mami să-l găsească.

Harry gânguri și răspunse încercând s-o tragă de păr. Pumnișorii lui mici și dolofani de copil aveau deseori o abilitate de neegalat de-a apuca fire de păr chiar de lângă ureche, acolo unde doare cel mai tare, de care trăgea apoi cu o forță surprinzătoare.

— Au, au, au, n-o răni pe mami, zise ea strâmbându-se și desfăcând cu multă blândețe pumnii lui Harry.

Julia îl puse în balansoar, să stea acolo până se schimbă ea. Mai întâi un duș ultrarapid – deodorant fără să se spele mai

întâi – și apoi o cămașă nouă și pantaloni noi și curați. Acum era pregătită să continue cât timp era nevoie.

Când termină, îl ridică pe Harry și își lipi fața de gâtul cu pernițe de grăsime, inspirând mirosul pielii lui de bebeluș. El râdea în hohote și flutura din brațe. Simți cum ceva se topește înăuntrul ei și cum totul devine cald.

Până acum reușise să țină cele două lucruri despărțite. Dispariția unui copil. Și statutul ei de părinte. Reușise să-i țină pe Ossian și Harry despărțiți. Acum se amestecau unul cu altul în imagini rapide.

Ossian.

Harry.

Ossian.

Harry.

Unul mai mare, unul mic. Copilul cuiva. Copilul lor. Copilul ei. Un copil dispărut. Un copil aici, în brațele ei.

Pentru binele lui Harry, trebuia să se întoarcă numaidecât la muncă. Ziua nu se terminase încă. Îl ținu și mai strâns lipit de ea și-i simți mânuța moale pe gât. Julia respiră adânc. Apoi intră în dormitor. Îl așeză pe Harry lângă Torkel și-l zgâlțâi ușor. Torkel tresări și se uită ametit în jur.

— Ce? Ce e? Ce?

— Eu sunt. Am venit acasă doar să mă schimb de haine. Trebuie să plec. L-am schimbat pe Harry, dar cred că începe să i se facă foame.

Torkel se ridică în grabă și se uită la ea cu o privire feroce.

— Pleci? Iar? Și eu? Am stat cu el toată ziua. Credeam că stai acasă măcar în seara asta. Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi răspunzi la mesaje. Știi, Julia, chestia asta n-o să meargă. M-au sunat de la serviciu și am o mie de e-mailuri și…

Julia ieși întins din dormitor, în timp ce cuvintele lui Torkel continuau să-i răpăie ca niște boabe de grindină în spate. Cu ochii minții îl vedea pe Ossian.

Și alături de el, pe Harry.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușa de la intrare. Cuvintele lui Torkel ricoșau în spatele ei.

Laptopul de pe genunchii lui Vincent avea bateria aproape plină. Avusese grijă să-l încarce; nu voia să riște să piardă ceva pentru că se termină brusc acumulatorul. Un ceas de pe ecran arăta câte minute și secunde mai erau până la ora 17:00 și până la începerea transmisiunii în direct de pe site-ul web al poliției. În comunicatul de presă fusese menționat doar numele Juliei, deoarece ea urma să țină conferința de presă. Vincent nici măcar nu știa dacă Mina mai făcea parte din acel grup de polițiști. Dar nu avea decât să spere.

Cu puțin noroc, o s-o vadă.

Dacă are noroc.

Umbra din el se mișcă. Era acolo încă din copilărie, de când se întâmplase tot ce se întâmplase cu mama. Atunci se mutase înăuntrul lui. Dar învățase destul de repede s-o țină la distanță, numărând de exemplu lucruri sau văzând cum se leagă ceva de altceva într-un tipar. Uneori, desigur, era greu de spus care tipare erau reale și care erau inventate de el, dar nu conta întotdeauna. Ca acum, când observase că soția sa pusese pe pervazul ferestrei o capcană pentru viespi dintr-o sticlă de plastic, în timp ce el aștepta conferința de presă. Iar *bi i marinad*[4] era o anagramă pentru „Mina Dabiri”. Important e că își menținea activă gândirea logică și analitică. Așa, emoțiile întunecate nu mai aveau atât de mult spațiu.

În cele din urmă, ajunsese să se priceapă așa de bine să ignore umbra, încât aproape că nu mai credea că e acolo. Familia fusese de mare ajutor. Când trebuia să-și amintească să pregătească prânzul lui Aston sau să se îngrijoreze dacă prietenii Rebeckăi erau falși, pur și simplu nu mai era loc pentru nicio întunecime sufletească. Iar în momentul în care o întâlnise pe Mina, întunericul din el dispăruse complet. Cu ea, se simțea normal.

Dar pe urmă se terminase.

El și Mina încetaseră să se mai vadă.

Iar umbra se întorsese, mai puternică decât înainte. Acțiunile surorii sale o treziseră la viață și, de data asta, familia nu fusese suficientă pentru a o face să dispară. Nu era îngrijorat că umbra ar putea prelua controlul complet; întunericul făcea

parte din el de mult prea mult timp ca să-și facă asemenea griji. Umbra era în continuare mai mult ca un pasager clandestin. Sau un prieten rău. Unul care începea să devină din ce în ce mai vocal.

Totuși, gândul că Mina ar putea să apară la conferință îndepărtase pentru moment întunericul. Ceasul de pe ecran dispăru și în locul lui apăru o încăpere. În mijlocul ecranului se afla un pupitru, dar încă nu venise nimeni acolo. Se auzea un murmur de voci și zgomotul de oameni care se foiau agitați. Probabil că erau jurnaliștii adunați, care se aflau în spatele camerei de luat vederi. Cinci gâturi de microfon se întindeau în sus de la pupitru, așteptând sosirea vorbitorului. Vincent oftă. Se pare că nici măcar la poliție nu era prea multă disciplină. Luă un pix și-l sprijini de ecranul computerului, astfel încât să pară că sunt șase microfoane.

Era mult mai bine.

După încă un minut, Julia apăru în cadru și se opri la pupitru.

Se declanșară mai multe blițuri de aparate foto, iar bâzâitul de fundal încetă.

— Vă mulțumesc că ați venit, începu ea. Voi trece direct la subiect. Ieri după-amiază, între orele 15:30 și 16:00, Ossian Walthersson, în vârstă de cinci ani, a dispărut de la grădinița Backen din Zinkensdamm, din Sodermalm, Stockholm.

Nu se vedea nimeni altcineva din echipa de polițiști. Vincent sperase atât de mult s-o vadă pe Mina, încât îl durea pieptul că nu era acolo. Dar poate că va veni într-o clipă. Trebuia să se calmeze.

Ossian.

Începe cu O.

Omega în alfabetul grecesc. De asemenea, ultima dintre cele 24 de litere grecești, ceea ce-i dădea o semnificație simbolică. Potrivit creștinismului antic, omega însemna sfârșitul tuturor lucrurilor. Ziua Judecății de Apoi. Și ce mod mai bun de-a o începe decât răpirea unui copil? Vincent observă că respirația nu i se calmase deloc.

— Există indicii că Ossian a fost răpit, continuă Julia. În

afară de Ossian, căutăm, prin urmare, și o femeie de vârstă mijlocie, care s-ar fi aflat în acel moment la fața locului cu o mașină. Din păcate, nu există nicio descriere, doar faptul că a plecat cu o mașină sport. Posibil să fi avut și cățel cu ea. Cu toate acestea, nu știm ce rasă sunt.

Făcu o pauză și scoase o fotografie cu Ossian. Părea să fi fost făcută la parcul de distracții Grona Lund. Ossian avea bucle blonde, lungi, și zâmbea fericit la cameră, cu jumătate din față îngropată în vată de zahăr. Vincent își ridică ochii din ecran și se uită spre ușa lui Aston, în spatele căreia se juca fiul său cel mic. Fusese nevoie de o jumătate de oră de certuri ca să-l convingă să facă ceva de unul singur. Aston o preferase întotdeauna pe mama sa, desigur, dar astăzi conflictul fusese deosebit de acut. Indiferent cât de mult se certau, Vincent își iubea fiul cu ardoare. Nu-și putea imagina cum ar fi dacă ar dispărea brusc. Numai gândul îi făcea rău. Nu-și putea imagina prin ce treceau părinții Iui Ossian în acest moment.

— Ați primit cu toții această fotografie prin e-mail, li se adresă Julia jurnaliștilor adunați. Orice informație privind posibila localizare a lui Ossian, în primul rând, dar și a femeii, va fi primită cu cea mai mare prioritate. Nu cred că e nevoie să subliniez că e foarte urgent.

Pe ecran începură să clipească din nou blițurile aparatelor de fotografiat.

— Ce spun părinții? întrebă cineva din afara ecranului.

— Părinții lui Ossian apelează Ia ajutorul vostru, răspunse Julia. Dar în momentul de față sunt într-o stare prea fragilă pentru a da ochii cu presa și fac apel la înțelegerea voastră în acest sens. Cu toate astea, au trimis un mesaj.

Imaginea Iui Ossian îi acoperea acum ecranul, împreună cu un text.

El e Ossian. Îi place să danseze și să cânte. Ossian e tot universul nostru. Ajutați-ne să readucem cântecul în lumea noastră.

Și apoi un număr de telefon și adresele unor conturi de pe rețelele de socializare.

— Facem apel pentru orice pont, continuă Julia. Poliția poate fi contactată pe Facebook și Instagram. Și, bineînțeles,

prin telefon și e-mail. De asemenea, v-am fi recunoscători dacă v-ați lăsa datele de contact lângă articol, atunci când scrieți despre acest caz. Uneori e mai ușor să suni la *Expressen* decât la poliție.

— Aveți vreo teorie până acum? întrebă cineva.

Julia privi îndelung în direcția din care venise întrebarea. Avea o expresie încordată pe toată fața. Vincent își dădea seama că poate ar trebui să-i preda un curs intensiv de control al limbajului trupului. Nu era o idee rea de fapt să ofere pregătire poliției. Atunci poate că ar veni și Mina. Nu că ea ar fi avut nevoie de vreun curs; limbajul ei corporal fusese întotdeauna exemplar de clar. Îi veni în minte o amintire cu Mina mișcându-se și simți cum tresare ceva în el. Se străduí s-o alunge. Nu prea voia, dar ar fi fost o prostie să rateze ceva din conferința de presă. Julia părea puțin mai relaxată, nu mai avea umerii atât de încordați.

— Sincer, nu, fu răspunsul ei la întrebarea care i se adresase mai devreme.

Din tonul Juliei reieșea că întâlnirea cu ziariștii se încheiase. De data asta, jurnaliștii vor trebui să facă singuri cea mai mare parte a muncii. Era clar că Mina nu avea să vină. Poate că era mai bine așa, pentru că nu știa cum ar fi reacționat dacă ar fi apărut brusc acolo.

Ușa de la intrare se deschise și intră Maria. Își puse jacheta în cuier cu un oftat și apoi se aruncă pe canapea, lângă Vincent.

— Ei bine, nu mă înțelege greșit, sunt incredibil de recunoscătoare că vrea să mă ia cu el, spuse ea, întinzându-se. Dar acum sunt total terminată.

După cursul de inițiere a Mariei, Kevin se oferise să continue s-o ajute în particular. Lui Vincent, cu toată sinceritatea, îi era greu să vadă ce ajutor putea să-i mai dea. Sau ce ajutor putea ea să primească. Era, până Ia urmă, doar un magazin online care vindea îngerași din ceramică și săpunuri. Nu era un concurent pentru Amazon. Se uită discret Ia ceas. Era plecată de trei ore.

— Chiar e nevoie de toate orele astea de consultanță?

întrebă el. Te întâlnești cu el practic în fiecare seară. Aston întreabă de tine tot timpul.

Vincent regretă numaidecât. De fapt, ar fi vrut să fie solidar și generos. Maria avea nevoie să se ocupe de ceva care să fie doar al ei. Ceva în care să strălucească și să se dezvolte în condițiile ei. Și acum găsise acel ceva. El, unul, primea multă atenție în munca sa. Avea un public, o colectivitate, o mulțime fără chip care îl aclama și-l lăuda. Maria nu primea nimic din toate astea. Dacă ar fi să-și ia propria atitudine Ia puricat, probabil că nici el nu i-ar acorda atenția pe care o merita. Se gândi să spună ceva, dar se abținu. Fără un manual, era neajutorat.

Mina băgă cheia în broască și deschise ușa. Rezistenta mică în butonul de Ia încuietoare îi aminti, din senin și fără niciun motiv, de un alt apartament. Pentru o clipă, văzu cu ochii minții holul din acel apartament. Și nu era vorba despre cel din Arsta. Încercă să alunge gândul. În toți acești ani, încercase activ să evite să se întoarcă la amintirile astea. Iar încuietoarea de Ia apartamentul ei fusese întotdeauna lentă. Atunci de ce o făcea să se gândească tocmai astăzi la alte vremuri, la o altă viață? încercă să se scuture de acea senzație, dar, odată instalată, nu se lăsa ușor.

Celălalt apartament, cel din Vasastan, fusese mai mic decât ăsta. Dar fusese un loc al lor. AI ei și al soțului ei.

Și al lui Nathalie.

Nathalie era mică și dormeau toți trei în același pat. Amintirea bruscă durea atât de tare, încât simți că se sufocă. Pilota albastră preferată. Nathalie era de neconsolat de fiecare dată când pilota trebuia spălată și era nevoită să doarmă cu alta. În cele din urmă, cumpăraseră trei pilote identice.

Nu te mai gândi la asta, nu lăsa gândul să intre.

Adică să nu se mai gândească la ce pierduse din neglijență. La tot ceea ce distrusese și nimicise dependența ei. În același timp, în anii petrecuți la AA, se străduise din greu să se ierte. Nu și-ar fi imaginat niciodată că analgezicele care i se administraseră în timpul operației de după naștere se vor

transforma într-o avalanșă, o avalanșă care avea s-o îngroape complet timp de atâția ani. Pastile mici și albe care păreau atât de inocente în palmă, dar care-i luaseră tot ce conta pentru ea.

Petrecuse mult prea mult timp întrebându-se de ce devenise dependentă, ce genă defectă din ea făcuse ca acest lucru să se întâmple atât de repede. Dar, dacă se gândea Ia maică-sa, nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Au ales droguri diferite, dar au căzut la fel de ușor. Au aruncat pe apa sâmbetei la fel de multe.

Mina se descălță pe covorul din hol și observă că pe podea căzuse o pietricică. Cum era posibil, Ia cât de atentă fusese să-și râcâie tălpile pantofilor Ia intrarea în bloc? Luă piatra între degetul mare și arătător și o aruncă rapid afară. Apoi încuie ușa, se duse la baie și se spălă imediat pe mâini. Trebuise să țină în mână atât o cheie murdară, cât și o piatră. Prin urmare, era nevoie de două spălări. Apoi se dezbrăcă, își aruncă lenjeria intimă în coșul de gunoi și făcu un duș rece ca gheața. Fusese o zi lungă, în mod normal ar fi trebuit să facă un duș fierbinte pentru a îndepărta toată murdăria de pe corp. Dar din cauza căldurii din apartament ar fi transpirat imediat ce-ar fi ieșit de Ia dus. Așa, încerca să întârzie momentul răcorindu-se cât mai mult posibil.

Tot timpul încerca să îngroape amintirile. Dar era dificil. Cum ar fi restaurantul grecesc aflat la două etaje sub apartamentul din Vasastan. Nu mai fusese acolo de 15 ani, dar încă putea să își amintească fără efort mirosul de măsline, usturoi și carne la grătar.

După duș, deschise un pachet nou cu zece perechi de chiloți și un pachet cu maiouri noi și se îmbrăcă. Apoi se duse în sufragerie în chiloți și maiou și se așeză pe canapea.

În unele zile era bine să tină trecutul la distantă, dar nu în toate. De aceea nu voia să lase pe nimeni să intre. Nici în casa ei și nici în sufletul ei. Era deja foarte aglomerat acolo.

Partea cea mai rea era că ea alesese. Ea fusese cea care abandonase. Crezuse că e altruistă, că alegerea ei o să le facă doar bine celorlalți. Cum putuse fi atât de naivă? Atât de

egoistă?

Își duse mâna la ochi pentru a-și opri lacrimile. Pe degete era murdărie și nu voia să fie nevoită să-și îmbăieze obrajii cu gel dezinfectant. O usturase foarte tare ultima oară.

Era atât de tânără pe atunci! Și nu voia să fie ca mama ei. Apoi își urâse ani buni fostul soț, pentru că o forțase să aleagă. Dar nu era adevărat. El nu făcuse decât să se asigure că ea își ține promisiunea.

Și o ținuse. Aproape.

Cu excepția scurtei întâlniri pe care o avusese cu Nathalie în Kungstradgarden cu doi ani în urmă, când nu dezvăluise cine era, se ținuse departe. Nu luase legătura cu ea. Doar o privise de la distanță. Dar își petrecuse nenumărate seri urmărind micul punct din aplicația conectată la transmițătorul de urmărire din rucsacul lui Nathalie.

Mina se îndreptă spre birou și se uită la poza fiicei sale. Trase sertarul și citi mesajul pe care Vincent îl scrisese în acea vară.

N-o să întreb. Dar când o să vrei să vorbești, o să ascult.

P.S. Scuze pentru cub.

Închise la loc sertarul biroului. „Când o să vrei să vorbești.” Asta nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarse la ușa de la intrare și se asigură că e bine încuiată. N-avea voie să intre nimeni.

Vincent se simțea dislocat. Avusese deja un spectacol nou în seara asta. De obicei, vara, în teatrele din țară, doar farsele în aer liber funcționau, numai că spectacolul său era atât de solicitat, încât turneul fusese prelungit pe parcursul lunilor de vară. Umberto era extrem de fericit de creșterea vânzărilor de bilete, numai că Vincent începuse să regrete decizia. Dar mai erau doar două săptămâni de spectacole, pe urmă se va putea odihni o vreme. Poate să-și ducă familia în vacantă. Dacă ar reuși să-i țină uniți acasă suficient de mult timp ca să poată pleca împreună.

Când ajunse în bucătărie, văzu că Benjamin mâncase deja jumătate din micul-dejun. Întotdeauna mânca același lucru:

două felii de pâine Skogaholm prăjită, unse cu unt care trebuia să se topească pe pâine înainte ca feliile să fie lipite, cu o felie de șuncă între ele. Nou de ceva timp era totuși faptul că Benjamin bea acum și cafea. După ce Vincent investise într-un aparat cu capsule, consumul de cafea de acasă crescuse amețitor.

În timp ce scoase două capsule și o puse pe una dintre ele în aparat, aruncă o privire la vechea cafetieră, care obișnuia să fiarbă mocnit la ora asta a dimineții. Era încă pe tejgheaua din bucătărie, dar acoperită de un strat subțire de praf. Vincent simțea că parcă se pierduse ceva. Porni aparatul, îi murmură un „bună dimineața" fiului său cel mare și apoi se îndreptă spre camera lui Aston.

— Micul-dejun! strigă el deschizând ușa și băgând capul înăuntru.

Copilul de nouă ani gemu și își trase pătura peste cap.

— Nu vreau la clubul școlar.

— Păi, nu, cine vrea? Dar azi e vineri, mâine e weekend și o să poți să dormi cât vrei. Hai să mănânci!

Aston scoase un picior de sub pătură, ca și cum ar fi testat lumea exterioară.

Apoi îl trase la loc.

— Trei minute, îl avertiză Vincent.

Se întoarse în bucătărie și încărcă aparatul de cafea cu a doua capsulă. Diminețile necesitau întotdeauna o doză dublă. În plus, doar nebunii foloseau un număr impar de capsule.

Maria puse castroanele pe masă.

— Puteai să pregătești micul-dejun pentru toată lumea, mormăi ea la Benjamin.

— Îmi pare rău, n-am avut timp, trebuie să fiu pe fază când se deschide.

— Dar bursa nu se deschide până la 9:00, nu-i așa? întrebă Vincent, aruncându-i lui Benjamin o privire plină de subînțeles. Zi-o pe față, ești lipsit de empatie fată de familia ta.

Maria își puse ceașca de ceai pe masă cu o lovitură puternică.

— Nu-mi place că faci *day trading,* îi spuse ea lui Benjamin. Mi se pare profund imoral să faci bani din speculații. Când ai devenit atât de capitalist?

Vincent se abținu să sublinieze că Maria însăși renunțase la studiile de sociologie și asistență socială pentru a se forma ca liber-profesionistă și a-și deschide un magazin. Disprețul soției sale față de hobbyul lui Benjamin se datora pesemne mai ales faptului că fiul ei deja câștiga destul de mulți bani. Probabil mai mult decât ar fi câștigat Maria timp de mai mulți ani din îngerii, lumânările parfumate și tablourile ei cu vorbe de duh.

— Aston, haide! strigă ea. Avem cereale noi!

— Nu! țipă Aston din camera lui.

După care se auzi:

— Bine atunci! Avem dulceață?

Aston renunțase la bucățile de măr în iaurt cu câteva luni în urmă. Cam în aceeași perioadă încetase să mai mănânce aproape orice fel de mâncare care nu era pe bază de pâine sau făină de grâu. În prezent, ținea o dietă bazată pe hamburgeri, pizza și hotdogi. În loc de fructe în iaurt, mânca acum Cheerios. De obicei, în castron era un munte de cereale, atât de mare, încât jumătate din ele cădeau pe podea.

Aston ieși căscând din camera lui. Se așeză la masă și începu să-și toarne foarte meticulos în castron o piramidă imensă de cerculețe de cereale. Maria privea ostentativ pe fereastră.

— Auziți, știți *Prizonierii de la Fort…,* începu Vincent încet.

— A văzut-o cineva pe Rebecka? îl întrerupse Maria de la fereastră. S-a trezit?

Aparent, soția lui nici nu observase că începuse să spună ceva. Și probabil că era foarte bine așa. Vincent în colanți nu era poate subiectul de conversație de care aveau nevoie la micul-dejun.

— N-a dormit acasă, răspunse Benjamin, sorbindu-și cafeaua. Nu i-a dat tatei mesaj despre asta?

Vincent, care tocmai se îndrepta spre cutia de cereale a lui Aston, se opri uimit.

— N-am primit niciun mesaj.

— Ba da, sigur ai primit, insistă Benjamin. Dar ai telefonul la

încărcat, așa că bănuiesc că n-ai verificat.

— E cu Dennis ăla? întrebă Vincent, apucând cerealele înainte ca pachetul să fie golit complet.

— Tată! strigă Aston.

— Îl cheamă Denis, suspină Benjamin. E din Franța. Fii și tu puțin atent.

— *Oui, monsieur,* răspunse Vincent cu un accent franțuzesc exagerat, punând pachetul la îndemâna lui Aston.

Încă nu trecuse peste faptul că fiica lui de 17 ani începuse să facă ce vrea. Încercase să-i atragă atenția că, atât timp cât locuia sub acoperișul lor, se aplicau regulile lor, că era chiar reglementată prin lege chestia asta, dar bănuia că ea nu-l mai respecta cu adevărat ca autoritate a familiei. Și poate că așa și trebuia să fie. În mod ciudat, Maria nu era nici pe departe la fel de îngrijorată ca el în privința Rebeckăi. Dimpotrivă, soția sa părea să aprecieze faptul că petrecea mai puțin timp acasă.

— Denis, *l'homme mysterieux,* continuă el, schimonosindu-și buza superioară și dând din umeri, în încercarea de a imita un gest franțuzesc, așa cum văzuse în vreun film de desene animate plin de prejudecăți. Când îl vom vedea, *eh!* E adevărat? *C'est reel?*

— Tocmai de-asta nu-l aduce aici, replică Benjamin cu un oftat și plecă de la masă.

— Atât timp cât se protejează…, spuse Maria, clătindu-și ceașca de ceai la chiuvetă.

Vincent tuși puternic. Aparent, pudoarea Mariei dispăruse momentan. Își spuse în sinea lui să țină minte să nu-și întrebe niciodată soția ce făcea ea când avea 17 ani.

— Are nevoie de un plasture? întrebă Aston, cu gura plină de Cheerios.

O parte din fulgi îi scăpară din gură și aterizară într-o grămăjoară pe podea.

— Ea, nu, dar Denis ăla are nevoie, răspunse Maria. Tatăl tău îți poate explica.

Vincent își sprijini fața în mâini. Dacă era prea dimineață pentru *Prizonierii de la Fort,* în mod garantat era la fel de dimineață și pentru o discuție despre flori și albine.

— Oricum, eu nu vreau să merg la școală, anunță Aston, schimbând subiectul, spre bucuria lui Vincent.

— Nu te duci la scoală, te duci la clubul școlar, îl corectă el. Și au mai rămas doar câteva zile. Pe urmă vine vacanța de vară pe bune.

— Doamne, ce cald e deja, se plânse Maria, deschizând fereastra. Și încă nu e nici măcar ora 9:00. Mă duc să cumpăr o cremă de protecție solară pentru Aston.

În timp ce Maria intră în baie, Vincent luă laveta pentru a strânge fulgii murdari de pe jos. Se aplecă și, în același timp, își șterse cu brațul primele picături de sudoare ale zilei de pe frunte. Văzu cu ochii minții o cameră aerisită și răcoroasă. Cu pereți gri-deschis, unde totul era în perfectă ordine și unde nu existau nici iaurturi pe jos, nici posibile neînțelegeri plutind în aer.

Apartamentul Minei.

Nu fusese acolo decât de două ori. Și niciuna din ele nu fusese fără probleme. Prima oară, Mina era neconsolată după o întâlnire cu Nathalie. A doua oară, îl acuzase practic de crimă. Dar nu conta, lui îi era dor de apartamentul ei ordonat. Fosta lui colegă habar nu avea în ce lux trăia.

O mai văzuse pe femeie și înainte. Nu-și amintea unde, dar îi era cu siguranță cunoscută. Nathalie se uită peste umăr. Își petrecuse noaptea la o prietenă, alături de alte prietene. Numai ea lua metroul spre oraș în această dimineață; celelalte fete așteptau deja în partea cealaltă a peronului.

— Bună!

Nathalie tresări. Femeia i se adresase. Se întrebă dacă ar fi cazul să răspundă sau nu. Stătea în dubiu dacă ar trebui să urmeze îndemnurile primite în copilărie, de a nu vorbi cu străinii, sau îndemnurile de a fi politicoasă cu adulții. Iar femeia nu părea deloc periculoasă. Dimpotrivă. Pentru cineva atât de bătrân, era frumoasă. Avea părul lung și blond, pieptănat și strâns la ceafă într-un coc îngrijit. Nu era machiată, dar genele ei lungi încadrau o pereche de ochi albaștri strălucitori și o piele fără prea multe riduri. Lui Nathalie îi era greu să ghicească ce vârstă avea. În general, îi

era greu să-și dea seama câți ani aveau persoanele în vârstă. Dar poate… 60?

— Bună! răspunse Nathalie timidă, când trenul trase la peron.

Femeia urcă după ea. Nathalie se așeză pe un loc liber. Trenul era destul de gol, în ciuda faptului că era vineri dimineața, dar vara navetiștii se remarcau întotdeauna prin absență.

Străina se așeză în fața ei, iar Nathalie se uită pe fereastră. Era o situație dubioasă. Trenul părăsi peronul și prinse viteză, iar casele de afară treceau tot mai repede. Își șterse câteva perle de umezeală de pe frunte, în timp ce se uita cu precauție la femeia de vizavi. Nathalie era udă de sudoare de la scurta repriză de mers pe jos până la stația de metrou. Căldura era ca un zid, iar răcoarea din tren era o pauză binevenită în căldura apăsătoare a verii. Însă femeia aceea arăta bine, fără pete de transpirație pe bluza și fusta albe.

Femeia o privi în ochi. Nathalie aruncă din nou o privire timidă pe fereastră. Nu ar trebui să te holbezi la străini. Dar avea ceva cunoscut. Creierul lui Nathalie lucra la turație maximă, căutând prin toate cotloanele minții ceva care s-o ajute să identifice chipul atât de familiar. Încet-încet, ceva începu să se agite la periferia creierului, ceva care voia să iasă, să se ridice, care se înghesuia din ce în ce mai tare ca să ajungă la suprafață. Simțea amintirea foarte aproape, dar imediat ce încerca s-o prindă, dispărea.

Poate că explicația era simplă. Poate că era o persoană pe care o văzuse la televizor și, prin urmare, simțea acea familiaritate ciudată pe care o ai uneori față de celebrități, chiar dacă nu le-ai întâlnit niciodată. Oamenii îl salutau cu bucurie pe tatăl lui Nathalie în fiecare zi în oraș, pentru ca, doar câteva clipe mai târziu, să-și dea seama jenați că nu era o cunoștință, ci o persoană pe care tocmai o văzuseră la știri.

Se auzi un clinchet în difuzoare și vocea feminină vioaie din difuzoare anunță următoarea stafie.

— Gullmarsplan.

Femeia se ridică. Nathalie încercă să nu se uite la ea, dar

ceva o forță să-și întoarcă privirea de la fereastră și s-o îndrepte spre silueta luminoasă din apropiere. Femeia îi întinse o mână.

— Nathalie, nu trebuie să-ți fie frică de mine, i se adresă femeia cu blândețe. Sunt bunica ta. Chiar nu mă recunoști?

Toate piesele puzzle-ului se așezară dintr-odată la locul lor. Nathalie nu-și întâlnise niciodată bunica, cel puțin din câte își amintea ea. Nici măcar nu știa că are o bunică. Dar știa ce văzuse: recunoscuse ceva din ea însăși în chipul acela blând. Sentimentul fu copleșitor, era ca și cum ar fi întâlnit o parte din ea însăși, o parte pe care nu știa că o are. Și odată cu sentimentul veni și convingerea că sentimentul se bazează pe un adevăr.

Chiar era bunica ei din partea mamei.

Nathalie se uită la mâna întinsă. La încheietură avea o brățară de cauciuc albastră. Un semn roșu în jurul articulației purta mărturia faptului că brățara strângea destul de tare. Era greu să te simți amenințat de o femeie în vârstă cu un elastic la încheietura mâinii.

— Vino cu mine, draga mea, îi spuse bunica ei, fluturând mâna într-un gest îmbietor. Vreau să-ți arăt ceva. Aștept de mult.

Când mă trezesc, mă așez cu spatele la perete. Ca să văd, în caz că vine cineva să-mi facă rău. Nu mi se par drăguți. Chiar dacă mi-au dat înghețată la cină și mi-au spus că pot să mă uit la filmul Lego oricât de mult vreau.

Nu am încredere în tanti cea rea. Nu cred că o să mă lase să mă întorc acasă. Urăsc filmul Lego.

Sunt aici de mult timp. O sută de zile. Chiar dacă știu că au trecut doar două.

Aproape că nu mai pot plânge. Am întrebat de mai multe ori dacă mama și tata au murit de cancer. Dar ei nu răspund. Vreau doar să mă duc acasă.

Le-am spus ieri. De multe, multe ori le-am zis să mă ducă acasă. Până la urmă, m-a durut atât de tare stomacul, că n-am mai putut s-o spun.

Ar trebui să fiu la grădiniță. N-am fost ieri. Sau alaltăieri. Trebuia să construim rachete pentru proiectul spațial. Al meu urma să fie un Ferrari. Și trebuia să le arăt cum se dansează Gangnam Style. Dar n-am cum să fac toate astea. Și e numai vina acestei tanti.

După un timp, tanti se întoarce și spune că mai este înghețată, dar eu nu răspund.

Mă gândesc că ea nu există.

Camera nu există.

Adulții proști nu există.

Nimic nu există.

Eu nu exist.

— Bună dimineața tuturor! îi salută Julia.

Mina răspunse cu jumătate de glas. Julia stătea la tabla albă din fața sălii și Mina observă că părea foarte obosită.

— Am primit o mulțime de ponturi după conferința de presă de ieri. Un copil dispărut îi convinge pe oameni să se implice. Liniile noastre pentru informații au început să sune fără oprire. În același timp, nu trebuie să uităm că în această după-amiază se împlinesc două zile de la dispariția lui Ossian. Așa că haideți să facem în așa fel încât să fie o zi importantă. Cu fiecare oră care trece, șansele de a-l găsi scad.

Bosse scoase un lătrat scurt. Câinele plecase pentru moment de lângă stăpânul său și era întins la picioarele lui Peder. Părea să fie cald, dar Peder nu făcu nicio încercare să-l dea mai încolo. Mina bănuia că nu îndrăznea, de teamă să nu-l ia Christer la ochi. Nimeni nu-l muta pe scumpul lui Christer fără a fi pedepsit. Dar sunetul ascuțit o ajuta pe Mina să-și concentreze gândurile.

— Ponturile sunt ca întotdeauna, continuă Julia. Un amalgam nemaiîntâlnit de țăcăniți, de persoane avide de răzbunare, de pure speculații și iluzii. Ossian a fost văzut de la Kiruna până la Ystad și am primit chiar câteva informații din Danemarca și Norvegia, că ar fi fost văzut și acolo. Când o să cernem grâul de neghină, o să fie ca și cum am căuta acul în carul cu fân, asta ca să combin două proverbe. Dar nu e nimic

cu care să nu ne fi confruntat înainte. Christer a început deja să cerceteze cine sunt infractorii sexuali în acest moment și o avem aici pe Sara, de la departamentul de analiză, pentru a ne ajuta.

Sara dădu scurt din cap spre grup. Fusese de neprețuit atunci când avuseseră nevoie de o analiză a traficului de telefonie mobilă în cazul surorii lui Vincent și fusese un plus binevenit la sortarea tuturor datelor.

Mina observă că Ruben părea s-o evite pe Sara. Interesant. El, care de obicei le privea pe femei foarte atent, aproape la limita hărțuirii. Își aduse aminte că relația dintre cei doi fusese încordată ultima dată când venise Sara să-i ajute. Mina nu se putu abține să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva. Ceea *ce,* bineînțeles, se întâmplase, având în vedere că era vorba despre Ruben. Dar în rest, chiar considera că se mai domolise puțin în ultimul an. Sigur, încă vorbea mult, dar parcă se schimbase ceva în atitudinea lui.

— Peder, tu ești un maestru în liste, așa că m-am gândit să vă pun pe tine și pe Sara să lucrați sistematic, să treceți în revistă toate ponturile primite și să le clasificați. Un teanc de „nu”, un teanc de „poate” și unul cu ponturi promițătoare. Dar fiți generoși cu defalcarea. Nu vrem să se dovedească mai târziu că un pont real a ajuns din greșeală în teancul „nu”. Nu ne putem permite să fim neglijenți.

Mina o plăcea pe Sara. Era o analistă inteligentă, iar Peder părea și el fericit – probabil că aprecia să lucreze cu cineva care era la fel de mare devorator de cifre ca și el. Păru să încerce să-și miște picioarele, însă Bosse scânci în somn și se lipi și mai tare de el.

— Ruben, tu stai cu Christer și vezi dacă e ceva care crezi că merită o atenție sporită.

— Absolut, răspunse Ruben, dând din cap.

— Bun, continuă Julia. Atunci să ne întoarcem la muncă. Nu uitați că Ossian nu se încadrează în tiparul copiilor dispăruți pentru o perioadă lungă. Copiii răpiți sunt aproape întotdeauna luați de unul dintre părinți sau de o rudă săritoare. Autorul e de obicei cunoscut. De data asta, n-avem

nimic care să indice un posibil autor. Singurul lucru pe care putem merge sunt asemănările cu uciderea lui Lilly Meyer, unde au trecut trei zile de la răpire până la descoperirea cadavrului. Să ne rugăm să nu fie cazuri atât de asemănătoare. Dar nu ne putem permite să ne asumăm riscuri. Ossian e dispărut de două zile. Deci trebuie să-l găsim. Astăzi. Nu există altă opțiune.

Ruben își trecu mâna peste față și oftă.

— Nu înțeleg de ce trebuie să lucrăm câte doi.

— Pentru că merge de două ori mai rapid, răspunse Christer. Sau, mă rog, ar merge dacă te-ai loga și tu odată.

Ruben n-avea nici cea mai mică dorință să stea și să verifice registrul infractorilor sexuali. N-avea destulă răbdare pentru așa ceva.

Planul lui era să meargă la Ellinor încă de ieri. Dar nu se întâmplase încă. Înțelegea, bineînțeles, că Ellinor putea să aștepte, iar Ossian, nu. Dar se pusese în mișcare ceva în el și îi era greu să încetinească. Trebuia să fie în mișcare.

— Mă duc la Peder și Sara aia, zise el, ridicându-se. Să văd dacă au ceva de care ne putem lega. O să iau niște cafea proaspătă la întoarcere.

Christer păru că ar vrea să protesteze, dar probabil că promisiunea cafelei îl făcu să dea din cap afirmativ.

— Julia nu pare foarte încântată de tine, mormăi el. Asigură-te că iei cele mai mari pahare.

Ruben se îndreptă spre biroul lui Peder și băgă capul înăuntru. Peder stătea cu căștile pe urechi, luând notițe din înregistrările de la linia de informații, în timp ce Sara răsfoia ceea ce părea a fi un teanc de e-mailuri tipărite.

— Bine că ești aici, și nu la departamentul de analiză, îi zise Ruben Sarei, zâmbind.

O întâlnise de cel mult câteva ori și de fiecare dată avusese impresia că nu-l place. Nu știa ce făcuse ca să merite asta, dar era hotărât să schimbe situația. Sara arăta bine, cu forme foarte rotunjite, deși era de vârsta lui și, prin urmare, cu câțiva ani mai în vârstă decât femeile pe care obișnuia el să le

agațe. Dar „obișnuia” era la imperfect, la timpul trecut, așa i-ar fi amintit Amanda.

— Nu știu dacă aș fi supraviețuit unui drum pe jos până acolo pe căldura asta, continuă el.

Sara îl măsură din cap până-n picioare.

— Ți-ar prinde bine puțină mișcare, remarcă ea cu răceală.

Dar așa și era, la naiba. Probabil că zăpușeala asta îi amețise pe toți.

— Aveți ceva interesant? întrebă el, încetând să mai încerce să fie drăguț.

Sara îi înmână niște hârtii.

— Chestiei ăsteia vrem să-i dăm prioritate chiar acum, zise ea. Sper să găsim mai multe, dar mă tem că majoritatea ponturilor sunt destul de improbabile. Asta nu înseamnă că nu pot fi adevărate, desigur. Însă mai întâi le vom lua pe cele mai probabile.

El răsfoi hârtiile. Nu erau mai mult de cinci. Răpitorul lui Ossian reușise de minune să rămână invizibil. Dintr-odată se opri la unul dintre ponturi. Cineva din Ostermalm care auzise un copil prin perete. Pontul în sine semăna cu celelalte, dar adresa avea ceva aparte. Danderydsgatan. De ce îi suna cunoscut?

Luă telefonul și-i trimise un mesaj lui Christer: *Caută Danderydsgatan în registrul infractorilor sexuali și aduc toată carafa cu cafea.*

— Dar știi că am biroul chiar aici! strigă Christer de pe coridor. Poți să comunici cu mine normal.

Sara râse, iar Peder își ridică privirea.

— Ruben? întrebă el derutat și își scoase căștile. Voiai ceva?

— Prea târziu, răspunse Ruben peste umăr în timp ce ieșea din cameră. Noroc că ai ajutor. Ah, și mulțumesc, Sara!

Tocmai cotise pe coridor, în drum spre bucătărie și aparatul de cafea, când Julia ieși din birou și trecu pe lângă el, îndreptându-se în direcția opusă. Telefonul vibră. Era un SMS de la Christer. *Niciun rezultat. Avem whisky pentru cafea?* Un tip receptiv, Christer ăsta.

Julia era cu telefonul lipit de ureche și nu părea să-l fi văzut.

După postură, nu era în cele mai bune toane. Dar n-avea ce face. Cafeaua lui Christer trebuia să aștepte.

— Julia, stai puțin, strigă el, alergând după ea. Hei, am o chestie care…

— Trebuiau să fie scutece Up&Go, știi doar, șuieră ea în telefon. Dacă vrei să te joci cu țesăturile, va trebui să le speli singur.

Închise și apoi se uită la Ruben.

— Da? zise ea, făcându-și vânt cu mâna.

Era copleșitor de cald pe coridor.

— Păi, eu… Apropo, ce mai faci? Te-am văzut doar pe la spate, dar ești bine?

Julia strâmbă din nas la el.

— Pe la spate? Dacă a fost o aluzie sexuală, mă fac că n-am înțeles.

— Nu, am vrut doar să spun… nu contează. Tocmai am citit unul dintre ponturile primite, din Ostermalm. Cel cu Danderydsgatan. Cineva care-a auzit un copil trist prin perete și crede că vecinul din apartamentul de alături nu e genul care să aibă copii.

— Da, din păcate, primim multe astfel de ponturi, oftă Julia. În orașul ăsta avem o mulțime de părinți de copii mici cu vecini nervoși.

— Poate. Dar e ceva legat de pontul ăla care a făcut să sune un clopoțel. Christer n-a găsit nimic în registrul infractorilor sexuali prinși până acum. Și totuși… nu pot să-mi scot din cap adresa.

Julia se încruntă la el cu o îngrijorare vădită. Ruben nu putu să nu observe că părea să fi început să i se scurgă ceva pe sub pulover. Și apoi, din nou, făcu un efort să nu se uite la sânii ei.

— Asta nu-ți stă în fire, Ruben. Să te bazezi pe o astfel de intuiție.

— Știu. Dar, Julia… Cred că… cred că e corect. Nu pot explica. Încă. Dar, Julia… Cred… Nu, știu că e real.

Julia îl privi lung.

— OK, îi spuse. Îți dau o oră să-mi dovedești. Nu pot să te

scutesc mai mult decât atât. Avem prea multe alte ponturi pe care trebuie să le parcurgem.

O oră. Ruben știa că are dreptate. Singura întrebare era cum îi va convinge pe ceilalți fără ceva mai concret pe care să se bazeze. Dar știa că mai auzise vorbindu-se de Danderydsgatan. Cu mult timp în urmă, câțiva ani. Amintirea era ca o fantomă în subconștientul său, aproape invizibilă, dar cu siguranță era acolo. Avea o oră la dispoziție. O oră pentru a-și da seama ce anume îl putea salva pe Ossian.

— Nu trebuia să vii cu mine. Ce porcărie!

Miriam Blom protestase zgomotos în mașină, tot drumul din Akersberga, dar Adam o ignorase. Îi plăcea sunetul vocii ei, chiar și atunci când era supărată. Ea îi vorbise mereu în suedeză, încă de când era copil, dar accentul swahili rămăsese, dând suedezei o muzicalitate mai frumoasă decât cea originală.

— Ai lucruri mai bune de făcut. Ai destule la serviciu. N-ai timp să-ți iei liber.

Adam găsi un loc în parcarea din fața Institutului Oncologic al Spitalului Karolinska. Zăbovi cu răspunsul până când intră atent în spațiul puțin prea îngust.

— Stai pe loc, ies să-ți deschid, să te ajut.

Înconjură rapid mașina, pentru că știa că altminteri ar fi încercat să iasă singură.

— Doamne sfinte, ce mă mai ocoloșești!

— Se zice „cocoloșești”.

— N-o corecta pe bătrâna ta mamă, spuse ea, lovindu-l jucăuș peste cap.

El se feri din obișnuință. Când era mic, uneori era scoasă lingura de lemn dacă nu se purta frumos. Sau una dintre sandalele lui Miriam. Atunci, de obicei, nu reușea să se ferească.

— Ar trebui să găsești pe altcineva să ocoloșești. Când ai și tu de gând să-ți găsești o fată?

Adam suspină. Era un subiect bine cunoscut și, în acest moment, uzat.

— Nu e un moment bun acum. Cu toate câte sunt la serviciu

și…

— E în regulă dacă e albă, să știi. Atât timp cât e deșteaptă. Și are șolduri late, ca să-mi facă o mulțime de nepoți.

Se agăța grea de brațul lui.

— Deci despre asta e vorba, răspunse el râzând. Nu-ți pasă deloc de viața mea amoroasă. Vrei doar să fii bunică.

— Bineînțeles. Vreau pe cineva căruia să-i dau prea multe bomboane.

Mama lui fusese întotdeauna mare. De când își amintea Adam. Când era mic, îi plăcea să se ghemuiască în brațele ei mari și să se lase cuprins de căldura ei. Miriam fusese întotdeauna siguranța lui. Ancora lui. Rădăcinile lui, cea care-l făcuse să creadă că pământul e un loc bun, în ciuda a tot ceea ce vedea la locul de muncă.

— Există deja o femeie în viața mea, și știi foarte bine. Ai dreptate că e foarte mult de lucru la Palatul Poliției chiar în acest moment, dar o oră-două se descurcă și fără mine. Însă eu nu m-aș descurca niciodată fără tine, dacă s-ar întâmpla ceva. Promit să mă întorc direct la muncă după ce te duc acasă.

— Ei, pot să iau un taxi, protestă Miriam.

— N-ai tu bani de taxi. Îți iubești slujba, dar știu ce salariu ai la biroul de asistență socială. Te aștept și te duc eu acasă.

— N-am mai văzut așa copil căpos, mormăi Miriam, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă.

— Mă întreb de unde oi fi moștenit chestia asta, comentă Adam, deschizându-i ușa spitalului. Știi că nepoții tăi vor fi la fel.

Încerca să nu se uite la plăcuța atârnată în tavan. Cabinetul de oncologie. Un cuvânt la care nu se gândise niciodată înainte, dar pe care acum îl ura din suflet și cu fiecare parte a corpului.

— Avem o programare la doctorul Stjarngren, zise el la gemulețul de la recepție.

— Puteți să luați loc și veți fi chemați, îi răspunse din spatele geamului o femeie mai în vârstă, arătând spre o sală de așteptare aflată chiar în spatele lor.

Astfel de medii îi dădeau întotdeauna o ușoară stare de rău.

O așeză pe Miriam pe un scaun și se duse să aducă câte un pahar cu apă. Din fericire, sala de așteptare era răcoroasă și simți cum sudoarea începe să i se usuce la subraț. Adam privi chipul mamei sale din profil, în timp ce aceasta sorbea cu lăcomie din paharul cu apă. După ce îl puse deoparte, o luă de mână. Miriam îl privi surprinsă și își smulse mâna. Apoi o ridică și-l lovi din nou pe cap.

— *Simama*!

— Dar ce, nu pot să-i arăt mamei puțină afecțiune? întrebă el râzând.

Miriam pufni.

— Nu faci decât să mă neliniștești și mai mult. *Simama!*

Adam o luă din nou de mână. De data aceasta, ea nu mai protestă.

Mina stătea lângă Christer – la calculatorul lui –, iar pe ecranul din fața lor defilau chipurile din registru. Cât de multe animale de pradă, cât de mulți indivizi dispuși să distrugă viața unui copil doar pentru a trăi ei înșiși un moment de putere! Sau satisfacție sexuală. Mina știa că nu trebuie să se gândească la infractorii sexuali ca la niște oameni raționali, că majoritatea erau considerați bolnavi mintal și, prin urmare, nu aveau niciun control asupra acțiunilor lor. În calitate de ofițer de poliție, trebuia să se raporteze la ei pornind de la aceste premise. Dar considera că se poate face o excepție în legea care interzice pedeapsa cu moartea pentru anumite tipuri de infracțiuni.

Ruben stătea lângă ea cu brațele încrucișate, în timp ce Christer căuta din nou în registru, resemnat, la cererea lui Ruben. Susținea că găsise ceva. Petele de transpirație de la subsuorile lui Ruben erau incomod de vizibile, în ciuda brațelor încrucișate. Mina se cutremură în sinea ei, iar Christer îi înmână un mic ventilator cu baterii. Găsise un magazin care vindea ventilatoare cu 10 coroane bucata și, judecând după mărimea grămezii din fața lui, cumpărase cel puțin 50 de bucăți.

Apoi Christer ridică întrebător din sprâncene către Mina,

care scutură din cap. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să își împrăștie pe față particulele de sudoare ale lui Ruben și Christer, care până acum se răspândiseră cu siguranță într-un strat uniform prin încăpere. Oricât de cald era.

Christer ajunse la finalul registrului.

— Niciunul dintre cei stabiliți în Stockholm nici măcar nu se mișcă în apropiere de Danderydsgatan, oftă el. Am verificat deja. Am mai verificat și în registrul poliției numele tuturor celor care locuiesc pe Danderydsgatan la numărul 12, de unde a venit pontul. Nimic. N-ar fi mai bine să începem să ne concentrăm pe celelalte ponturi?

— Nu, răspunse Ruben ferm, clătinând din cap. Vă spun eu că aici e. E posibil ca răpitorul să fi primit o identitate protejată și, prin urmare, să nu se regăsească în registru?

— Acum te agăți de un fir de păr. Singurul motiv pentru care i-am da unui pedofil o identitate falsă ar fi dacă ar exista un pericol pentru viața sa. Dar nu pot găsi astfel de cazuri în zilele noastre, mai ales în cazul unei femei. Și știm că Ossian a fost luat de o femeie.

— Dar asta nu înseamnă că e în continuare la o femeie, replică Ruben.

Mina își scoase telefonul și-l șterse cu un șervețel umed. Apoi deschise Google Maps și căută Danderydsgatan. Când apăru imaginea din satelit, o întoarse până când își făcu o idee bună despre cum arăta.

— L-ați verificat pe toți chiriașii de pe Danderydsgatan de la numerele 10 și 14? întrebă ea.

— Nu, de ce? întrebă Christer, ridicându-și privirea de pe ecran.

— Pentru că numărul 12 se află în mijlocul unui corp de clădire. În funcție de locul în care se află apartamentul de unde a venit pontul, vecinul lor ar putea la fel de bine să locuiască la numărul 12, dar și la 10 sau 14.

Ridică mobilul și le arătă harta. Christer scoase un oftat și căută numerele străzilor în registrul obișnuit de adrese.

— Danderydsgatan 14, spuse el. Acolo locuiesc Mats Palm, Ingrid Borjesson și Gerhard Frisk. Restul sunt firme. Vreun

nume care vă sună cunoscut?

Ruben clătină din cap.

— Și apoi avem Danderydsgatan 10. Nici acolo nu sunt multe apartamente. Andreas Wilander, Lenore Silver, Matti…

— Stop! exclamă Ruben. Ea. Lenore. La naiba, ai o poză cu ea?

Christer făcu câteva căutări rapide pe Google.

— Dubios, remarcă el. Practic, nu are cont pe nicio rețea de socializare. Are o pagină de Facebook, dar n-a mai fost actualizată de cinci ani. Ultimul lucru pe care La făcut a fost să își schimbe poza de profil.

— Cinci ani, repetă Ruben, aplecându-se spre ecran. Sună rezonabil.

Se uită la pagina de Facebook găsită de Christer și arătă cu degetul la cea mai recentă fotografie a lui Lenore.

— Ce dracu', ea e. Culoare nouă la păr, coafură nouă, sâni… ăăă, mai mici. Dar ea e.

Mina habar n-avea despre ce vorbește Ruben.

— Știți că nu uit niciodată o față, le explică el. Asta e una dintre multele mele superputeri. E puțin mai rău cu adresele, dar așa ceva nu se uită niciodată. Nu și dacă ești Ruben, oricum.

— Și pentru noi, cei care nu suntem Ruben, ai vrea să luminezi masele ignorante despre strălucirea ta? întrebă Christer îngăduitor.

— Cu extrem de multă plăcere. Vă amintiți scandalul cu traficul de persoane de acum cinci ani? Zece persoane au fost condamnate pentru privare de libertate și trafic de persoane. Operaseră în centrul Stockholmului, sub ochii vecinilor care nu bănuiau nimic.

Mina își amintea foarte bine cazul. Instanța criticase dur vârsta copiilor vânduți și clasificase cazul drept exploatare umană în formă agravantă. Cei implicați primiseră între patru și zece ani de închisoare. Mina ar fi vrut să-i vadă condamnați mult mai aspru.

— Persoana identificată ca fiind liderul întregii operațiuni a fost un anume Kaspar Silver, continuă Ruben. Dar sora lui a

depus mărturie în favoarea lui la proces. A susținut că e complet nevinovat și că altcineva s-ar fi aflat în spatele întregii afaceri. Cu toate astea, n-a avut niciun nume de oferit atunci când a fost presată în sensul ăsta.

— Și oricum n-a contat, spuse Christer, dând din cap. Kaspar a primit cea mai mare pedeapsă dintre toți.

— Pe soră parcă a înghițit-o pământul după tam-tamul mediatic, continuă Ruben, arătând din nou spre ecran. Se pare că și-a schimbat stilul și a încetat să mai folosească social media după o vreme. Dar nu și-a schimbat suficient de mult înfățișarea ca să n-o recunosc. V-o prezint pe Lenore, sora lui Kaspar Silver. Sora care a susținut că altcineva a fost în spatele răpirii copiilor. Altcineva… cum ar fi chiar ea, spre exemplu. Cred că Lenore și-a văzut de treabă mai departe.

Ventilatorul din mâna lui Christer scoase brusc o mică bubuitură și încetă să mai funcționeze. Îl aruncă în grămada cu cele deja stricate.

— O anunț imediat pe Julia, zise Mina. Ruben, tu sună pichetul. Trebuie să ajungem în Danderydsgatan 10 cât mai repede posibil.

Vincent se uita la peștii care înotau prin acvariu, în timp ce împăturea hârtia galbenă și încerca să-și amintească instrucțiunile. Spectacolul din seara asta avea loc, în mod excepțional, în Stockholm, așa că mai avea câteva ore la dispoziție până să plece de acasă.

Când copiii erau mai mici, își doriseră un animal de companie „adevărat”, ceea ce în lumea lor însemna un animal pe care să-l poată mângâia. Juraseră pe toate lucrurile dragi și sfinte că vor avea grijă singuri de animal, dar știa că promisiunile lor vor ține cam o săptămână.

Așa că le luase niște pești. Găsise o specie numită umbride americane, un nume pe care Aston încă îl găsea amuzant și care, din anumite motive, mâncau cu plăcere din mâna ta atunci când îi hrăneai. Sigur, nu era ca atunci când mângâiai un câine adevărat, desigur. Dar n-aveau decât să se mulțumească cu ce primiseră.

Spre surprinderea tuturor și a lui însuși, Vincent fusese cel care prinsese drag cu adevărat de acești pești. În unele zile părea că sunt singurii lui prieteni. Zile în care umbrele preluau controlul. Începuse să aibă tot mai multe zile de-astea. Zile în care se simțea ca și cum ar fi purtat ceea ce astronomii numesc penumbră. Acel loc de pe o planetă care era veșnic în întuneric, unde nu ajungea niciodată lumina. Mama tuturor umbrelor.

Cine era mama umbrei sale, asta știa deja.

Puse jos hârtia împăturită și începu să o scrie pe următoarea. Azi era ziua de naștere a mamei sale. Dar nu spusese nimic familiei. Cu cât îi puneau mai puține întrebări despre trecutul lui, cu atât mai bine. Făcu ultimele pliuri pe hârtie și apoi puse cele două bucăți împreună pentru a forma animalul. Modelul era prea complicat pentru a fi pliat dintr-o singură bucată de hârtie. Acum nu mai lipseau decât punctele. Apoi versiunea origami a leopardului era gata. Făcuse unul anul trecut, ca un cadou de ziua mamei sale, și probabil că intenționa să continue să facă în fiecare an câte unul. Ca un mic omagiu pentru felul în care arătase la ultima aniversare pe care o sărbătoriseră împreună. Problema era că leopardul îl făcea să se gândească și la Jane. Un gând cu care nu voia să se confrunte în acest moment.

Mai bine să se concentreze asupra umbridelor americane. Familia *Umbridae* în latină. Din aceste litere, el reuși să formeze cuvintele Dubai, radium și Burma. Dar, oricât de mult ar fi încercat, nu reuși o anagramă completă a literelor, nici să găsească o legătură semnificativă.

Dădu din cap. În unele zile, tiparele pur și simplu nu veneau. În unele zile era ca și cum ar fi fost doar el și peștii împotriva lumii. Când casa era întâmplător pustie – așa cum era acum –, își imagina uneori că întreaga lui familie era doar o invenție. Că erau produsul halucinațiilor lui. Abia când Rebecka venea acasă cu nasul în telefon sau când Aston smulgea ușa de la intrare și fugea în baie cu pantofii în picioare se putea relaxa pe deplin.

Dar când erau acasă, trebuia să se străduiască mai mult să se

ridice la nivelul imaginii lor despre cum ar trebui să fie un tată și un sot bun. Bănuia că lasă mult de dorit.

Turnă niște mâncare pentru pești în palmă.

Însă cu Mina…

Cu Mina, fusese el însuși.

Atunci nu încercase să fie absolut nimeni.

Se gândise la asta de multe ori înainte, chiar dacă știa că nu era constructiv. Căci Mina era „înainte”. Trebuia să accepte acest lucru. Mina era atunci, nu acum. Nici măcar nu fusese la conferința de presă de ieri. Probabil că își văzuse mai departe de viața ei.

Însă rămânea acest adevăr: că se simțise bine cu Mina. Bine și atât.

În timp ce peștii îi gâdilau mâna, se întreba ce-o fi însemnând asta.

— De ce nu te-am cunoscut până acum? Tata n-a vrut? Sau tu?

Nathalie se uită curioasă la femeia care îi era bunică. O bunică pe care nu știa că o are. Da, sigur că înțelesese că trebuie să fi avut o bunică. Așa cum avusese și o mamă. Dar, cumva, probabil că presupusese că bunica ei era moartă, la fel ca și mama ei. Taică-su nu vorbise niciodată despre această parte a familiei ei. Nici măcar atunci când îl întrebase. Așa că presupunerea cea mai rezonabilă fusese că nu mai avea familie din partea mamei. Poate că ea însăși alesese să gândească astfel. Fusese destul de greu să-i fie dor de o mamă pe care abia dacă și-o amintea. Nu era loc să-i mai fie dor și de alții. Dar acum era acolo. Bunica ei, Ines. Ceea ce o făcu pe Nathalie să pună la îndoială tot ce credea că știe.

— La vremea potrivită, îți voi răspunde la toate întrebările, îi răspunse bătrâna.

— Ce e cu locul ăsta? întrebă Nathalie curioasă.

Merseseră cu metroul de la Gullmarsplan la Slussen și de acolo cu autobuzul până pe insula Varmdo. Orașul era acum mult în spatele lor. În jur, pe drumeagul pe care mergeau acum, vedeai numai verdeață, pajiști cu oi care pășteau și case împrăștiate.

— Asta e casa mea, spuse bunica ei.

Nathalie își îndreptă cureaua genții, care îi atârna în diagonală pe piept. Telefonul îi vibra în buzunar. Din nou. Probabil taică-su. Suna constant de mai bine de o oră. La urma urmei, spusese că va veni direct acasă și avea dreptate să fie îngrijorat. Își încleștă maxilarele, supărată că nu-i spusese atâta vreme că are o bunică. O controlase absolut toată viața ei. Pentru a o proteja, susținea el. În practică, o izolase. Iar dacă se ducea undeva, știa că bodyguarzii nu erau niciodată departe. Nu întotdeauna îi vedea. Dar îi simțea. Și apoi mai avea tupeul s-o întrebe de ce îi e atât de greu să-și facă prieteni. Idiotul!

Când se hotărâse să meargă cu bunica ei, catadicsise să-i trimită un SMS lui taică-su.

Sunt cu bunica, așa scrisese. *Știi tu, BUNICA. Nu vin acasă la cină.*

Apoi adăugase un emoji cu degetul mijlociu îndreptat direct în sus. Stomacul i se strângea puțin când se gândea la ce făcuse. Nu mai fusese niciodată atât de sfidătoare cu taică-su. O parte din ea înțelegea de ce era excesiv de protector. Erau doar ei doi. După accidentul maică-sii, nu era de mirare că se dăduse peste cap să se asigure că nu i se întâmplă nimic fiicei sale.

Doar că acum știa și ea că nu rămăseseră doar ei doi. În tot timpul în care tânjise după o familie mai mare, după cineva care să-i ofere amintiri despre o mamă care era aproape o umbră în mintea ei, existase și ea. Bunica ei. Și taică-su nu-i spusese. Putea să se ducă naibii!

— Urcăm colina asta și-am ajuns.

Bunica arătă spre un delușor cu o plăcuță în vârf: *Epicura.*

— Ce-i asta? Pare a fi un centru de conferințe. Aici stai?

Nathalie se încruntă. Dar se lumină imediat când ajunseră puțin mai sus pe deal și văzu clădirea care se înălța în fata lor.

— Uau…

— Da, e frumos, nu-i așa? zise bunica ei, cu mândrie. Și da, locuiesc aici, dar nu avem conferințe. Ținem cursuri.

— Ce este cu locul ăsta?

Nathalie simți cum îi curge pe spate sudoarea, lăsându-i o pată mare și umedă pe tricou.

— Pot să-ți fac un tur ghidat și să-ți povestesc. E mai ușor de arătat.

În vârful dealului, Nathalie se opri să-și tragă sufletul. Își dădu seama că gâfâia mai rău decât bunica ei, care părea puternică și în formă pentru o femeie atât de bătrână.

Casa din fata ei strălucea în lumina soarelui. Era de un alb orbitor, în stil modern, cu câte o anexă în fiecare parte.

— Uau! zise ea din nou. Mi-aș fi dorit să-mi petrec vacanta de vară aici, în loc să stau cu tata în oraș.

Bunica ei zâmbi. Apoi trase de elasticul albastru de la încheietura mâinii. Când se lovi de încheietura mâinii cu un zgomot puternic, închise ochii pentru o fracțiune de secundă.

— Nu te doare? întrebă Nathalie, nedumerită.

— Cam asta e și ideea. O să-ți explic mai târziu. Dar privește în jurul tău. Simți energia? Aici există doar energie pozitivă. Aici poți respira. O simți?

Bunică-sa închise ochii și inspiră aer cu tot abdomenul. Nathalie se simți puțin prostuță, dar, fără să știe de ce, vru să-i facă pe plac femeii mai în vârstă, așa că se conformă. Când închise ochii, totul în jurul ei se opri. Tot ce se auzea era sunetul propriei respirații și al sângelui care îi pulsa prin vene. Aerul din plămânii ei era curat și limpede. Vântul foșnea printre copaci.

Și își dădu seama de ceva. Nu era niciun om cu căști în urechi ascuns pe după trunchiurile copacilor. Nu era nimeni s-o ia și s-o ducă acasă. Nu se știe de ce, gărzile nu le urmăriseră. Singura explicație era că taică-su le ceruse s-o lase în pace. Cu alte cuvinte, pesemne că avea cunoștință de existența bunicii. Desigur, îi venea greu să creadă că tatăl ei avea atâta încredere în bunica ei, având în vedere că nu o pomenise niciodată. Dar nu putea exista alt motiv. Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit de motiv, sincer vorbind. Important era că dispăruseră. Era, pentru prima dată, liberă.

Nathalie simți o mână în mâna ei.

— Vino. O să-ți arăt casa mea.

Simți cum dinspre mâna bunică-sii pornește o căldură care-i cuprinde tot corpul. Telefonul din geantă începu să vibreze din nou. Îl lăsă așa.

Duba poliției era parcată pe Engelbrektsgatan, paralelă cu cea unde se afla apartamentul lui Lenore Silver. Nu voiau să-i trezească suspiciuni. Mai ales că nu aveau nimic mai mult decât simple dovezi circumstanțiale. Și convingerea totală a lui Ruben, bineînțeles. Adam sperase ca Ruben să nu fie și el în dubă. Ultima oară când lucraseră împreună, la grădinița lui Ossian, vizita nu decursese chiar fără probleme. În același timp, aveau nevoie de toate ajutoarele pe care le puteau obține. Poliția era deja împrăștiată în tot orașul, urmărind în paralel cât mai multe ponturi despre Ossian.

— Lenore Silver, carevasăzică, chicoti Gunnar.

Ruben îi prezentase succint pe băieții din echipă lui Adam și-i șoptise că e o chestiune de secunde până când Gunnar va spune că e făcut din cherestea de Norrland.

— La naiba, Lenore, o țin minte, adăugă Gunnar. Mai ales pepenii. Da, mulțumesc, ce să zic.

Își puse mâinile în cupă pe piept, ca să nu-i scape nimănui ce voia să spună. Ceilalți din dubă clătinară din cap spre colegul lor, dar zâmbetele lor ironice arătau că nu-i deranja imaginea evocată. Adam oftă. Se pare că era un dat să existe mereu cineva ca Gunnar.

— Dar tu spui că sunt mai mici acum, Ruben?

Gunnar continuă:

— Ce păcat! Unii oameni nu înțeleg ce au. Dar poate că oricum vrea niște cherestea de Norrland.

Făcu cu ochiul cu subînțeles.

— Oricum n-ai fi avut nicio șansă cu butoiul ăsta, replică Ruben, bătându-l pe Gunnar pe burtă. Dar uniforma ajută. Crede-mă, știu.

Ruben lăsă ultima frază în suspensie până când toată lumea din dubă înțelese exact ce voia să spună. Adam nu credea nicio clipă că Ruben ar fi fost vreodată măcar în preajma lui Lenore, dar Gunnar râse tare și-l lovi pe Ruben pe spate.

— Trebuia să înțeleg asta, răspunse el râzând. Ție îți place tot ce mișcă.

Adam avu contact vizual cu Ruben pentru o secundă. Ceea ce văzu îl surprinse. Privirea lui Ruben părea aproape chinuită. Dar nu era momentul pentru astfel de discuții, aveau treabă și timpul trecea.

— Gata, fiți serioși, le ceru Adam. Trebuie să ne concentrăm pe motivul pentru care suntem aici. Nu știm cu siguranță că Lenore îl are pe Ossian sau dacă ar putea fi și altcineva la locul faptei. Trebuie să fim siguri înainte de-a acționa. Și nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc, de aceea avem efective complete, în caz că Ossian e acolo. Dar nici nu vrem s-o speriem. Va fi un exercițiu dificil de echilibrare. Julia a fost șefa operațiunilor până acum, dar nu poate fi azi aici, pentru că urmărește alte piste. Așa că am preluat eu comanda.

Dinspre Gunnar se auzi un mârâit de nemulțumire, însă Adam îl ignoră. Nici măcar nu îndrăznea să se întrebe dacă nemulțumirea era cauzată de culoarea pielii lui sau de faptul că nu răsese la comentariul despre sânii lui Lenore. Sau de faptul că avuseseră o femeie comandant de operațiune.

— Mulțumită Juliei, avem deja spioni în haine civile peste drum, continuă el. Potrivit administratorului clădirii, singura cale de intrare și ieșire este ușa din față. Deși există și o ușă care dă în curtea interioară, dar curtea e încadrată de clădiri și nu dă în stradă. Cu toate astea, e supravegheată, pentru mai multă siguranță.

— Deci care e planul, întrebă Gunnar, luăm cu asalt?

— Nu. Mă duc eu să vorbesc cu ea.

— Ce, să vorbești cu ea? se miră Ruben. Ai de gând să negociezi pentru Ossian? Știu că ai spus că vrei să fii *the good cop* data viitoare, dar știi, poate că nu e momentul oportun.

Adam îl fixă cu privirea. Nu avea nevoie de o înfruntare a testosteronului, nici acum și nici mai târziu.

— Eu nu negociez cu persoane ca Lenore, răspunse el scurt. Dar sunt suficient de bun ca s-o păcălesc să creadă că sunt altcineva și să lase garda jos. Asta îmi dă șansa să evaluez situația din interior. Dacă intrăm în apartamentul greșit, nu

vrem să le dezvăluim adevăraților vinovați că suntem pe urmele lor, în cazul în care se află alături. Doar știi că eu cu asta mă ocup, nu? Că asta fac zilnic ca negociator și pentru asta sunt antrenat? Dar poate vrei să încerci tu, dacă ai impresia că te-ai descurca mai bine.

Ceva scăpără în ochii lui Ruben și mușchii feței i se relaxară. Adam îl provocase în mod deliberat. Bănuia că era un limbaj pe care îl înțelegea. Și de fapt părea să-l respecte.

— E treaba ta, spuse Ruben.

Adam dădu din cap. Își trase pe el un tricou cu sigla *TryggBo Fastigheter* brodată pe piept, luă un dosar negru și un pix, apoi ieși în stradă. Trecu cu pași repezi de colțul blocului. Administratorul îl aștepta în fața ușii lui Lenore. După ce ofițerii în civil aflați pe poziții peste drum semnalară că totul e în regulă, veniră în pas alergător și restul membrilor echipei forțelor speciale, echipați complet. Cu cât mai puțin timp erau văzuți în aer liber, cu atât mai bine. După ce intrară pe ușa clădirii, se împrăștiară în liniște pe treptele de jos, în timp ce Adam urcă la etajul al doilea și găsi imediat ușa lui Lenore.

Închise ochii.

Simțea un val de adrenalină în corp. O mică doză de adrenalină era suficientă. Dar, dacă ar fi fost prea multă, nu și-ar mai fi putut face treaba. Inspiră adânc pe nas și lăsă aerul să iasă pe gură, prefăcându-se că verifică ceva în servietă, în caz că era urmărit prin vizorul de la ușă.

Încă o răsuflare.

Inspiră pe nas, expiră pe gură.

Apoi sună la ușă.

Lenore deschise după șapte secunde. Relativ repede, dar nu atât de repede încât să nu fi avut timp să ascundă ceva. Sau pe cineva. O recunoscu imediat din poza de pe pagina de Facebook. Era desculță, îmbrăcată în pantaloni scurți și un maiou. Nu erau haine pentru o evadare rapidă. Nu era pregătită pentru venirea lui.

Adam schiță un zâmbet care știa că poate topi aisberguri.

— Bună ziua, i se adresă el cu amabilitate. Sunt de la administrația imobilului. După cum probabil știi, verificăm

scurgerea de apă de la etajul patru.

Nu se grăbi să încerce să se uite prin apartament, atât cât putea să vadă din el. Dacă părea prea interesat, ar fi putut să se dea de gol. În schimb, o privi în ochi și continuă să zâmbească, așteptând-o să muște momeala. Spusese „după cum probabil știi”, ca s-o facă să se întrebe automat la ce s-o fi referind.

— Nu știu nimic, răspunse Lenore încruntându-se.

Ochii îi jucau în toate părțile în timp ce se gândea. Asta era deschiderea pe care o aștepta Adam. Rămase cu privirea la nivelul ochilor ei, dar o mută cu un centimetru în lateral, ca să vadă în spatele ei. Lenore se afla într-un hol lung. Dincolo de hol, era o bucătărie. Văzu doar intrarea, dar remarcă prăjitorul de pâine Smeg și răcitorul de vinuri montat pe perete. Nimic care să iasă în evidentă. Nimic care nu ar trebui să fie acolo sau care să pară ciudat.

Își coborî privirea, făcându-se că se uită prin hârtii, însă de fapt cercetă podeaua holului, căutând pantofi de copil. Trei perechi de pantofi cu toc înalt Jimmy Choo erau aliniate una lângă alta. Dar nimic care să se potrivească unui copil. Își ridică din nou privirea. Văzu câteva paltoane și jachete pe umerașul de lângă Lenore. Oglinda trebuia spălată. Dar asta era tot.

Nu durase mai mult de trei secunde.

Și până acum nu exista niciun semn că ar fi fost vreun copil în apartament. Trebuia să intre.

— Hmm, ar fi trebuit să primești un e-mail, spuse el. Dar nu contează. La etajul patru a avut loc o scurgere majoră de apă acum două zile și evaluăm pagubele la restul apartamentelor. De asemenea, vei putea depune o cerere de despăgubire la compania ta de asigurări pe baza raportului nostru. Pot să intru și să arunc o privire în baie?

Își înclină corpul în față cu câteva grade. Un pas real ar fi fost mult prea îndrăzneț.

— Nu… nu prea se poate acum, răspunse Lenore aruncând o privire rapidă peste umăr. Tocmai… tocmai voiam să plec.

La naiba! începuse să se îndoiască de el. Sau poate că încerca

să ascundă ceva. Pentru că-i venea greu să creadă că avea de gând să plece în oraș desculță. Singura întrebare era ce ascundea. Oricum, n-avea de gând să afle acum. Trebuia să se retragă complet, să-i lase cât mai mult spațiu, pentru a alunga suspiciunea care prinsese viață în ochii ei.

— Nicio problemă, continuă el zâmbind din nou și puse pixul în buzunar. Verific blocul astăzi și mâine. Sunt sigur că o să mă mai vezi alergând pe aici, doar anunță-mă când ai timp. Dar nu ezita să arunci o privire în baie, când ai timp. La revedere.

O salută cu un gest și făcu un pas înapoi înainte să apuce ea să răspundă. Ultimul lucru pe care-l văzu când trase ușa fu oglinda murdară din hol. Acoperită de pete mici și alungite de grăsime. Apoi ușa se închise.

Pete mici și alungite.

Cinci la număr, una lângă alta.

Cam la un metru înălțime.

Ca de la.

Ca de la degetele unui copil.

Era prea puțin, nu se putea baza doar pe atât.

Dar dacă.

Dacă.

Coborî scările sărind câte două trepte o dată și dădu semnalul de îndată ce ajunse la parter.

Pe telefon se vedeau clipind cinci mesaje noi de la Torkel. Julia începuse să se gândească serios să-i blocheze numărul. Dar nu era o opțiune. Nu puteai să-ți blochezi soțul. Tatăl copilului.

Sau poate că da?

Chestia era că o deranja la lucru. De fiecare dată când creștea cifra din cercul roșu care-i arăta numărul de SMS-uri, se dezechilibra. Trebuia să se gândească la ce o fi vrând de data asta și dacă o fi de fapt important. Ceea ce nu era niciodată. Întrebările enervante ale lui Torkel o făceau să-și piardă timpul și concentrarea de care nu se putea lipsi. Mai ales că ziua de lucru era departe de a se fi terminat. Poate că

soluția era să-și ia un alt telefon, cu un număr nou, pe care să-l aibă doar Torkel. Un telefon pe care-l putea pune apoi pe fundul gențiii.

În timp ce răsfoia setările pentru a vedea cum să blocheze un număr, doar din curiozitate și nimic altceva, sună telefonul. Era Adam.

Răspunse și ascultă cu atenție. Puse o întrebare. Apoi închise și ieși degrabă în spațiul deschis de lucru, unde Mina, Peder și Christer stăteau unul lângă altul, urmărind ultimele ponturi. Era prea cald ca să stea în birourile lor. Dar nici aerul din spațiul deschis nu era cu mult mai bun. Bine că le pusese Christer la dispoziție câte un mic ventilator cu baterii. Mina ținea și ea unul în mână, dar se strâmba foarte tare și-l îndrepta oriunde, numai spre fața ei nu.

— Cum e? întrebă Julia.

— Nu prea bine, răspunse Mina, scoțând un șervețel umed cu care șterse mouse-ul. Până acum, ponturile au dus doar la părinți de copii foarte mici, care stau în case cu pereți subțiri. Asta atunci când chiar au dus la ceva. Tu și echipa de intervenție ce-ați mai făcut?

Mina aruncă șervețelul umed într-un coș de gunoi, unde ateriză pe un mic munte de șervețele identice.

— Tocmai a sunat Adam. Au găsit un copil în vârstă de cinci ani în Danderydsgatan 10. La Lenore Silver. Și toate indiciile arată că e privat de libertate. Cred că intuiția lui Ruben ar trebui să primească un fel de medalie.

Mina, Peder și Christer se holbau la ea încremeniți.

— Slavă Domnului că s-a terminat! zise Peder, părând că e pe cale să plângă de ușurare. L-am prins, în sfârșit pot dormi din nou noaptea.

Însă Julia clătină din cap.

— Tocmai asta e. Nu pe Ossian l-au găsit. E o fetiță.

— Ai venit devreme acasă azi? E abia ora 4:00, îl întâmpină Anette. Poate că acest bărbat chipeș speră la puțină distracție vineri seara cu jumătatea lui?

— Aș vrea eu, îi răspunse Peder soției sale, dar sunt doar în

trecere. Mă întorc la lucru.

O cuprinse strâns în brațe, îi adulmecă mireasma care era un amestec de parfumul ei preferat Chloe și… ceva proaspăt copt? Tresări când văzu că în bucătărie erau urme care atestau că acolo se preparaseră brioșe.

— Cum ați reușit să coaceți deja? întrebă el. Abia ce-ați ajuns acasă, nu?

— Nu le-am putut împiedica, răspunse Anette. Au o educatoare nouă la grădiniță, una foarte pricepută la deserturi, așa că a trebuit să cumpărăm niște bombonele-decor în drum spre casă.

— Ești o super femeie, zise Peder dând din cap. Dar voi avea o discuție cu educatoarea aia despre mărimile nerezonabile. Unde sunt fetele?

— Parcate la Winx.

— Episoade noi?

— Nu, aceleași ca de obicei, dar nu le spune tripletelor. Se tem foarte tare să nu aibă Bloom din nou probleme.

— A dat foc la ceva?

Anette îl privi cu ochii întredeschiși.

— Nu știu dacă e sexy sau îngrijorător faptul că știi atât de multe despre zânele din desene animate.

— Încerc o combinație, zâmbi Peder și se îndreptă spre sufragerie. Îngrijorător de sexy!

Făcu tot posibilul să mențină tonul glumeț, dar își dădea seama și singur că nu părea foarte convingător.

Păși cu grijă peste câmpul minat de jucării aruncate pe jos. Îl copleșea conștiința vinovată. Zilele ca aceasta, când practic trăia la serviciu, erau grele pentru Anette, care trebuia să se descurce singură. Trebuia să se ocupe de trei copii de doi ani și jumătate și de slujba ei de profesor de gimnaziu în același timp, își promise că va face în așa fel încât să reușească și ea să doarmă în weekend.

— Tata!

Trei voci mici strigară în cor, în timp ce fetițele se ridicară valvârtej de pe podea. Era meritul lui că reușise să le facă să se smulgă de la tribulațiile magice ale Zânei Bloom.

Trei perechi de brațe îi îmbrățișară strâns gâtul și înghiți în sec pentru a alunga plânsul. Trupurile lor calde îi amintiră de ce trebuia să fie departe de ele. Oare Ossian fusese la fel de cald când își îmbrățișa părinții? Probabil că da.

— Plec imediat, le spuse el, ținându-le strâns în brațe. Am vrut doar să vin acasă și să-mi îmbrățișez micile prințese.

— Tată! Noi nu suntem prințese. Noi suntem zâne! Ca în Winx!

— Îmi cer iertare, tata a uitat. Bineînțeles. Dar acum o să… mănânc zâne!

Scoase un răget și le mușcă ușor, în timp ce tripletele țipau încântate. Apoi se întâmplă ceva și mai dramatic cu personajele animate din televizor, la care fetele se aruncară din nou pe podea și își fixară ochii pe ecran.

Rămase acolo privindu-le o vreme, după care intră în bucătărie pentru a-i ține companie lui Anette. Avea de gând să facă un duș, să-și schimbe hainele și apoi să se întoarcă la muncă, dar avea nevoie de un moment de respiro. Chiar dacă era scurt. În ciuda haosului care domnea de obicei în casa lor, acolo, alături de Anette și de copii, își putea extrage mereu o nouă energie. Energia de care avea nevoie pentru a face față ororilor pe care le implica uneori munca lui.

— Ce mai faceți?

Anette îl privi pe sub breton și se apucă să strângă după coptul brioșelor. Nu părea o sarcină ușoară. Peder ezită. Apoi îi povesti despre fetița pe care o găsiseră în acea după-amiază. Bineînțeles, nu intra în codul de etică al poliției să împărtășească lucruri care se întâmplau la locul de muncă, dar dacă nu le putea împărtăși cu Anette, n-ar fi putut face față. Ea era supapa lui. Uneori se întreba dacă nu cumva era nedrept s-o tragă în întunericul lui. Dar ea nu se plângea. Iar el avea atâta nevoie de ea!

— Dar tot nu știți unde e băiețelul? întrebă ea, umplând toate castroanele lipicioase din chiuvetă cu apă și detergent. Apropo, vrei una?

Arătă spre o grămadă de brioșe, decorate cu entuziasm în toate culorile curcubeului.

— Nu, mulțumesc, o să mănânc ceva la serviciu, spuse el, luând o cârpă ca s-o ajute să curețe.

— Lasă, mă ocup eu.

Anette îi luă laveta de spălat vase din mână, iar el nu protestă. În schimb, își încrucișă brațele și se sprijini de chiuvetă.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu l-am găsit. Iar timpul trece. Dacă nu cumva a trecut deja.

— Faceți tot ce puteți. Nimeni nu poate cere mai mult de-atât.

Anette șterse cu fermitate aluatul și resturile de glazură și bombonele de pe blatul din bucătărie.

— Oare chiar facem totul? se întrebă el oftând. Nu știu. Niciunul dintre noi nu pare să aibă idee ce să facă sau unde să caute. Singurul indiciu pe care-l aveam s-a dovedit a fi altceva. Doar bâjbâim, iar până mâine la ora asta s-ar putea să ne dăm seama că am bâjbâit în toate locurile greșite.

— Faceți tot ce puteți, repetă Anette. Și așa cum ai spus, ați găsit de fapt o fetiță.

Clăti laveta, o agăță de robinet, își șterse mâinile ude pe un prosop și-l cuprinse în brațe pe Peder.

— Să nu vii acasă prea târziu, scumpule, îl rugă ea, lipindu-și fața strâns de gâtul lui. Oferta de distracție de vineri seara expiră la miezul nopții.

Apoi începu să strănute. Își desprinse capul de el și-l privi sever în ochi.

— Și când toate astea se vor termina, adăugă ea, o să purtăm o discuție despre barba aia.

— Ce loc cool! zise Nathalie, privind în jur cu uimire. Aici locuiești?

Intraseră în clădirea principală și oriunde se uita era sticlă, sticlă și iar sticlă.

— Da. Aici locuiesc.

— Cool. Dar păsările nu intră în geam?

Bunica ei își strânse buzele.

— Ba da, se mai întâmplă. Dar nu foarte des.

Nathalie dădu din cap în semn că înțelege. Se simțea amețită de tot ce se întâmplase în doar câteva ore. O cunoscuse pe bunica ei. Se afla în acest loc, în mijlocul pustietății. Se eliberase de cătușe, cel puțin pentru o vreme.

— Vrei să-ți arăt împrejurimile? o întrebă femeia.

Nathalie aprobă din cap cu nerăbdare. Era atât de liniște aici, atâta pace! Deși văzuse mai mulți oameni și știa că nu e pustiu, nu se auzea niciun sunet. Ca și cum toată lumea ar fi învățat să se miște fără zgomot. Nimeni nu-i adresase încă niciun cuvânt. Doar dăduseră din cap spre ea și îi zâmbiseră larg. Ca și cum ar fi fost cei mai fericiți oameni din lume.

— Ce faceți aici? întrebă ea.

Bunica ei porni înainte. Rucsacul începea să se simtă greu și Nathalie îl sprijini de un perete, după care o urmă. Nu părea un loc în care cineva ar fura ceva.

— Lucrăm pentru dezvoltarea leadershipului. În cea mai mare parte. Nova, CEO-ul și patroana noastră, e printre cei mai buni din domeniu și este *coach* pentru unii dintre cei mai eficienți directori din țară. Și pentru nu știu câte comitete executive. Tot aici ținem și cursuri de dezvoltare personală, de reducere a stresului, de consiliere în situații de doliu, da, chiar și lepădare de fanatism sectar. Nova e una dintre puținele persoane din Suedia care au cunoștințe în acest domeniu. Are contracte chiar și cu organizații internaționale.

Nathalie făcu ochii mari.

— Uau… Stres și secte, asta sună… cool!

Era cam tot ce-i putea trece prin minte. Dar apoi se simți jenată pentru comentariul tipic adolescentin. Nu voia ca bunica ei să creadă că e bătută în cap. Însă adevărul era că nu-și găsea cuvintele pentru a descrie ceea ce vede.

Clădirea nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci. Atât de albă, atât de curată, atât de… translucidă. Felul în care fusese construită contrasta cu împrejurimile verzi, cu copaci, pajiști și flori.

— Clădirea a fost construită în anii 1960, continuă bunică-sa, de parcă îi ghicea gândurile. De bunicul Novei. Avea mai multe hoteluri în Suedia, iar spațiul de aici era gândit ca un

centru de conferințe. Când a murit, Nova a moștenit hotelul și de atunci și-a pus propria amprentă pe el și pe activitatea de aici.

Nathalie se opri în fața portretului unui bărbat cu o barbă lungă și ochi prietenoși.

— El este?

— Da, el e Baltzar Wennhagen.

Bunica ei stătea lângă ea și se uita la portret.

— Nova era lumina ochilor lui. Tatăl ei a fost singurul copil, așa că ea a fost singurul nepot. Apropo, Baltzar e cel care a învățat-o despre epicurism, filosofia pe care și-a bazat Nova întreaga practică.

— Epicu… ce?

Nathalie căută în memorie prin manualele de la școală și toate orele petrecute în diferite săli de clasă, dar cuvântul nu-i suna cunoscut. Nu-și amintea să-l fi auzit până atunci.

— Vino, hai să mergem în grădină să bem o cafea și îți spun.

Bunica o luă de mână și Nathalie avu un impuls de a se smulge. Nu era obișnuită să fie atinsă. Știa că tatăl ei o iubea, dar el nu era genul care să îmbrățișeze. Sau să te țină de mână, de altfel. Nu așa crescuse ea. Nu-și putea aminti cum fusese mama ei; avea doar cinci ani când murise.

Dar acum o va întreba pe bunica ei. Cum era maică-sa. Nathalie își lăsă mâna în mâna ei și o urmă pe un coridor luminos la capătul căruia era ieșirea într-o grădină mare. Nu erau singure acolo. Dar ceilalți erau aproape greu de observat. Diferența față de viața din oraș era imensă. În jurul ei, oamenii vorbeau încet între ei, atât de încet, încât nu acopereau niciunul dintre sunetele naturii. Auzea vântul printre copaci, păsările ciripind și albinele bâzâind în jurul unui tufiș de trandafiri de lângă zidul alb.

— Avem biscuiți abia scoși din cuptor, spuse bunica ei. Ia câți vrei. Bei cafea? Sau vrei mai bine niște suc?

Nathalie dădu din cap spre o masă unde erau aranjate cafea, suc și biscuiți.

— Suc, te rog. Și niște biscuiți, mulțumesc.

Bunica luă o cafea pentru ea și un pahar de suc pentru

Nathalie, după care se așeză la o masă, privind-o cum alege biscuiți. Când se așeză și ea, bunica o lăsă să ia câteva îmbucături înainte de a începe să-și spună povestea.

— Baltzar, bunicul Novei, a studiat filosofia greacă în tinerețe și, așa cum am menționat mai devreme, a devenit dependent de epicurism. E o filosofie străveche care subliniază însemnătatea liniștii sufletului.

— Liniștea sufletului, repetă Nathalie, degustând sintagma.

Avea gust de adult. Și îi plăcea că bunica ei îi vorbea așa. Ca unui adult. Chiar dacă subiectul era destul de plictisitor.

— Epicurismul susține că se ajunge la *ataraxie,* la pacea minții și a trupului, prin eliminarea fricii de moarte. Un alt obiectiv important e *aponia,* adică absenta definitivă a durerii.

Nathalie luă o înghițitură de suc. Era un suc de căpșuni delicios și dulce, cu gust de sirop de casă.

— Există patru pietre de temelie ale epicurismului, continuă bunica ei. Te poți gândi la ele ca la niște reguli pe care omul trebuie să le urmeze pentru a atinge ceea ce noi considerăm a fi scopul vieții. Și anume acela de a obține pacea sufletească și fericirea. Cel mai bun mod de a realiza acest lucru, potrivit epicurismului, e să evităm lucrurile care provoacă anxietate, cum ar fi politica. Dar și pentru a trăi în liniște printre prieteni. Așa cum facem și noi aici. De asemenea, ar trebui să căutăm lucruri care să ne facă plăcere, dar nu satisfacții pe termen scurt, ci lucruri care duc la o fericire durabilă. Cea de-a patra piatră de temelie a epicurismului este deopotrivă cea mai simplă și cea mai dificilă. Spune că absența durerii este cel mai mare bine.

— Absenta durerii…

Nathalie gustă cuvintele.

— Dar elasticul de la mâna ta? Doare, nu-i așa?

Bunica dădu din cap aprobând. Apoi trase de elastic și-l lăsă să cadă la loc, cu același sunet de izbitură ca data trecută. Tresări când îi lovi încheietura mâinii, dar Nathalie văzu și un mic zâmbet pe buzele ei.

— Ai perfectă dreptate, răspunse bunica ei. Mă doare. Dar numai pentru o secundă. Uneori trebuie să ne expunem la

ceva pentru a scăpa de acel ceva. Durerea are și ea o funcție importantă în viață. Și ar fi prezumțios din partea mea să cred că am atins deja binele suprem.

Nathalie dădu din cap. Nu înțelegea nici jumătate din ceea ce tocmai spusese bunica ei. Dar tot nu voia ca momentul să se termine. Bunica era atât de frumoasă și vocea ei atât de caldă! Grădina le cuprindea în îmbrățișarea ei de miresme și sunete. Iar zahărul din biscuiți îl simțea atât de moale pe limbă! Toată lumea îi zâmbea cu ochi buni și deschiși.

Și nimeni, absolut nimeni, n-o supraveghea.

Oricum, probabil că era doar o chestiune de timp până când tatăl ei va veni s-o ia, așa că avea de gând să se bucure de fiecare secundă până atunci.

— Bunico, spuse ea cu nerăbdare. Pot să… rămân aici? Doar până mâine?

Bunica o privi cu ochii ei albaștri plini de dragoste. Soarele din spatele ei îi făcea părul strălucitor ca o glorie. Încuviință.

— Să văd ce pot face. Dar în acest caz va trebui să te descurci singură pentru o vreme în seara asta. Pentru că eu și Nova vom apărea la televizor.

Mina observă că Peder nu mai era la fel de agil ca înainte. Peder cel obosit, care stătea acum la masa de conferințe cu capul în mâini, amintea mai degrabă de cum era când abia se născuseră tripletele. Trase spre el un Nocco și-l deschise cu un scârțâit. Era un comportament pe care Mina îl recunoștea.

Ruben și Adam păreau și ei obosiți, stând acolo, sprijiniți de perete. Adrenalina de la raidul de după-amiază, de la Lenore Silver, începuse în mod evident să dispară. Acel caz nu mai era pe masa lor. Investigația privind copilul găsit fusese preluată de altă unitate, în timp ce echipa Juliei se concentra în continuare asupra căutării lui Ossian.

Pe masă era un teanc de sendvișuri învelite în hârtie. Era un substitut slab pentru cină, dar, pe de altă parte, nimeni nu părea deosebit de înfometat.

Cearcănele de sub ochii Juliei erau aproape negre, dar Mina bănuia că nu era doar din cauza serviciului, având în vedere

expresia încrâncenată cu care șefa ei ignora mesajele care soseau neîncetat și care îi luminau ecranul telefonului. Julia oprise sunetul, dar nu și notificările. Mina observase că toate mesajele erau de la cineva pe care Julia îl numea „Ticălosul enervant”.

Singurul care nu părea obosit era Christer, care arăta ca un nor de tunet și mesteca aproape frenetic un sendviș. Bosse stătea întins la picioarele lui și se uita îngrijorat la stăpânul său.

— Așadar, pentru a rezuma, începu Julia. În primul rând, vreau să știți că v-ați descurcat foarte bine în ultimele zile. Ați jonglat cu toate mingile posibile și chiar ați făcut o intervenție care a dus la găsirea unei fetițe răpite.

— Știm cine este? întrebă Adam, îndreptându-se puțin.

— Încă nu, răspunse Peder căscând. Se analizează toate sesizările primite în ultimele două luni, atât în Stockholm, cât și în restul țării. A fost sesizat și Interpolul, pentru cazul în care a fost răpită în străinătate. O vor găsi, e doar o chestiune de timp. Lenore nu are nicio șansă.

— A naibii jigodie, murmură Christer, ștergându-se la gură. Să se dea la copii… Sunt foarte furios.

Bosse scoase un lătrat scurt, ca și cum ar fi vrut să arate că era de acord cu stăpânul său.

— Ai avut niște ochi foarte ageri, Ruben, spuse Julia.

Ruben părea pe punctul de a lansa unul dintre zâmbetele sale interzise minorilor, dar apoi păru că s-a răzgândit. Fusese clar o zi epuizantă și pentru el.

— Din păcate, nu ne-am apropiat deloc de localizarea lui Ossian, continuă Julia. Parcă i-a înghițit pământul pe răpitorii lui.

— Dar e inacceptabil, spuse Peder, lăsând pe masă doza goală de băutură energizantă.

Vorbea mult mai repede decât înainte.

— Mâine e sâmbătă, continuă el. Se vor împlini trei zile. Dacă e într-adevăr ca în cazul lui Lilly…

Nu trebuia să încheie fraza. Mina știa exact la ce se referă; la fel și ceilalți. Dacă ar fi fost ca în cazul lui Lilly, Ossian va fi

găsit mort a doua zi dacă nu făceau ceva. Singura întrebare era ce. Mina luă o sticlă de dezinfectant și se spălă pe mâini. Nu că ar fi avut nevoie, tocmai se spălase. Dar trebuia să facă ceva. Orice.

— Așa cum am mai spus, reveni Julia, nu există nimic care să sugereze o legătură între cazuri. E aproape sigur că avem de-a face cu doi făptași diferiți. Totuși, teoretic există, desigur, posibilitatea să fie cineva care copiază cazul lui Lilly din vara trecută. Nu putem exclude nimic. Deci sunt de acord cu tine, Peder. E inacceptabil. Pur și simplu nu știu ce altceva să fac.

Mina se întreba, așa cum o făcuse de multe ori în ultimul an, dacă prezența lui Vincent ar fi schimbat situația. Dacă i-ar fi putut ajuta. Dar probabil că nu. Nu aveau nimic pe care să se bazeze un profil psihologic, nicio legătură cu iluzionismul, niciun tipar complex ascuns care să trebuiască descoperit. Exista un singur copil răpit. Pe care nu-l salvaseră încă.

— Va trebui să ne bazăm pe faptul că publicul va vedea ceva, conchise Julia. De obicei, sunt buni la asta. Ați făcut cu toții ceea ce ați putut astăzi. Mai sunt și alții în instituție care vor continua să lucreze la ponturile care vin în cursul serii și al nopții. Chiar dacă nu mai sunt la fel de numeroase, bineînțeles că vom urmări totul. Sara îi va asista și va ține legătura cu mine. Voi mergeți acasă și încercați să dormiți puțin.

— Cum naiba să facem așa ceva? mormăi Christer. Eu și Bosse rămânem aici.

— Și eu, zise Peder. O pot ajuta pe Sara.

Julia își desfăcu brațele într-un gest de resemnare. Autoritatea pe care o emana în mod normal dispăruse. În schimb, Minei i se păru că seamănă cu un balon care pierde încet aer. Un alt mesaj apăru pe ecranul telefonului mobil al Juliei.

— Ei nu, asta chiar că…, spuse ea, aruncând o privire spre telefon. Da, da. Faceți cum doriți. Nu vă oblig la nimic. Cine știe, s-ar putea chiar să mai rămân și eu puțin. Peder, roag-o pe Sara să te ajute și verifică-i pe toți cei care-au avut contact cu Lenore Silver. Poate avem noroc. S-ar putea să fie implicată

oricum, fiind femeie de afaceri. Adam, tu cunoști cel mai bine cazul Lilly, cercetează toate detaliile răpirii, ca să vezi dacă mai găsești ceva care să-ți amintească de cazul lui Ossian. Orice concluzie care poate fi trasă o vreau pe biroul meu imediat. Mina și Ruben, puteți parcurge din nou interviurile cu părinții și personalul de la grădinița lui Ossian. Orice ar putea fi un indiciu. Christer, verifică de trei ori dacă vreunul dintre infractorii noștri sexuali cunoscuți și-a schimbat brusc comportamentul în ultimele zile. Știu că ai făcut deja asta. Fă-o din nou. Dar mâine-dimineață vă vreau vioi și alerți. Peder poate împărți băuturi energizante tuturor dacă e necesar. Fiindcă n-avem nicio idee ce se va întâmpla mâine.

Televizorul de pe perete o arăta pe prezentatoarea Tilde de Paula Eby punându-i întrebări unei persoane care, evident, era celebră pentru ceva. Vincent n-avea nicio idee cine era. În ciuda faptului că el însuși era o figură publică, avea aproape jenant de puține cunoștințe despre alte personalități. Acest lucru provocase câteva situații jenante de-a lungul anilor, când, la diverse evenimente, fusese prezentat unor persoane pe care se presupunea că le cunoaște, dar care de fapt îi erau complet necunoscute.

După o ocazie deosebit de penibilă, când o confundase pe Kajsa Bergqvist cu o scenografă cu care lucrase cândva, Vincent îi promisese soției sale că va începe să citească ziare de scandal pentru a afla cine este cine. Nu mersese bine. Nu că n-ar fi fost interesat de alți oameni, doar că îi era greu să se simtă entuziasmat de celebritate în general.

Văzuse un trailer pentru această emisiune și observase că va participa și o colegă de-ale sale, care ținea și ea conferințe. Ratase ora obișnuită de difuzare, deoarece se afla pe scenă în acel moment, dar deschisese înregistrarea pe TV4 Play aproape imediat ce ajunsese acasă. Spera măcar s-o recunoască pe colegă – oricum era mai mult decât moderat de cunoscută. Era una dintre acele persoane al căror prenume era suficient pentru ca mulți oameni din Suedia să știe cine este.

Tilde de Paula Eby zâmbi în fața camerelor de televiziune.

— Următorul meu invitat de pe canapea probabil că nu are nevoie de nicio prezentare, spuse ea, punând în cuvinte gândurile lui Vincent. Cel puțin nu dacă ai cont pe rețelele de socializare. Sau dacă ai deschis o revistă în ultimii ani. Bine ai venit, Nova! Bun-venit și ție, Ines Johansson!

Două femei stăteau pe canapeaua din studio. Una dintre ele, Nova, avea părul șaten-închis și o înfățișare pe care presa o descria ca fiind exotică. Ceea ce însemna de fapt că, pe lângă faptul că era frumoasă, arăta și de parcă ar fi putut veni de pe orice continent. Avea în jur de 40 de ani, în timp ce femeia de lângă ea, al cărei nume era Ines, părea cu cel puțin 20 de ani mai în vârstă.

Femeia mai în vârstă era elegantă, cu părul blond-deschis strâns într-un coc îngrijit și pielea aproape transparentă. Vincent o mai întâlnise pe Nova de-a lungul anilor în circuitul de conferințe și era întotdeauna interesant să audă ce avea de spus. Dar Ines era cea care-l făcu să tresară. Pe lângă faptul că era diafană ca o creatură de basm, semăna cu Mina. Aceleași trăsături, aceiași ochi. Doar într-o versiune mai în vârstă. Și cu părul blond.

Sau poate că doar își imagina.

Când privi mai atent, asemănarea dispăru în clipa în care ea își aranjă coafura blondă. Vincent dădu din cap și se simți rușinat. Noroc că Maria era absorbită de telefon, lângă el pe canapea, și nu trebui să-l vadă roșind. Se pare că sperase s-o vadă pe Mina la conferința de presă de ieri mai mult decât voia să recunoască. Atât de mult, încât creierul său i-o arăta acum pe Mina de îndată ce avea ocazia, chiar dacă sub înfățișarea unei femei mult mai în vârstă. Cu părul de altă culoare. Un creier normal ar fi făcut probabil contrariul după aproape doi ani și ar fi avut grijă să slăbească asocierile cu polițista. Nu să le întărească. Oftă. Douăzeci de luni era un pic prea mult timp pentru a o avea în continuare în prim planul minții sale.

— Vom începe cu tine, Nova, continuă Tilde, întorcându-se spre femeia cu părul negru. Ești un fenomen pe Instagram și pe alte rețele de socializare, unde publici clipuri video bine

produse care îndeamnă la reflecție și sfaturi despre cum să ne trăim bine viața. Ești frecvent solicitată să tii conferințe, iar chipul tău e acum o apariție constantă în reviste și pe canapelele multor emisiuni. În hârtiile mele scrie că postezi în fiecare săptămână, de cinci ani. Asta înseamnă… o mulțime de clipuri. Dar e adevărat că ai și peste un milion de followeri. Chiar și în străinătate oamenii par să te asculte, și nu doar aici, în Occident. Trei la sută dintre adepții tăi sunt tocmai din Brazilia.

— Un milion? zise Nova, zâmbind stânjenită. Atât de mulți? Da, dacă spui tu.

Vincent nu o cunoștea personal pe Nova, dar era întotdeauna cumsecade și bună în tot ce făcea; îi plăcuseră cursurile ei ori de câte ori le ascultase. Merita un loc pe canapeaua de vineri de la TV4. Singurul lucru neplăcut la Nova era că îi plăcea să îmbrățișeze oameni, în loc să dea mâna. Chiar și oameni pe care nu-i cunoștea.

— Dar nu ești aici pentru a vorbi despre contul tău de Instagram, continuă Tilde, ținând o carte în fața camerei. Suntem aici pentru a vorbi despre cartea pe care ai scris-o, intitulată *Epic*. Din câte am înțeles, cartea aceasta reprezintă pentru tine următorul pas într-o călătorie, o călătorie pe care ai început-o în tinerețe, când ai avut un accident de mașină.

Maria își ridică privirea din telefonul mobil și dădu din cap spre televizor.

— Nu ți se pare foarte ieftin?

Vincent deschise gura pentru a începe să răspundă, dar o închise repede la loc. Faptul că Maria, cu îngerii ei, cu cărțile și cursurile ei de autoajutorare, numea filosofia de viață a Novei „ieftină” îl lăsă cu gura căscată.

Maria ridică din umeri și se cufundă din nou în telefon. Acum părea să citească un articol despre marketingul de gherilă. Trimis de Kevin, evident. Vincent nu era sigur că asta era cea mai bună tactică pentru figurinele de ceramică ale Mariei, însă n-avea de gând să intervină. Nu-și dorea nimic mai mult decât s-o vadă pe soția lui reușind în afacerea ei. Doar că nu era pe deplin convins că alesese direcția corectă.

Văzu un mesaj luminând ecranul telefonului ei și observă că numele expeditorului fusese actualizat în „Guru-Kevin”. Pe chipul Mariei trecu un surâs. Vincent își îndreptă din nou atenția spre emisiune. Avu o senzație neplăcută în stomac, dar se sili să nu-și lase gândurile să se ducă în acel loc unde rodea, concentrându-se în schimb asupra televizorului.

— Și încă te confrunți cu dureri cronice în picioare de la accidentul de mașină, din câte am înțeles, continuă Tilde de Paula Eby pe ecran. Un accident de mașină care nu numai că te-a marcat fizic pe viață, dar te-a lăsat și orfană.

Vincent își aminti titlurile din ziare, chiar dacă se întâmplase cu mult timp în urmă. Dacă își aducea bine aminte, tatăl Novei, John, avusese o fermă mare care într-o zi luase foc. Toate animalele arseseră înăuntru. Fugind de incendiu, tatăl Novei ieșise cu mașina de pe șosea și murise. Doar Nova supraviețuise. Însă operația ulterioară nu decursese bine. Nova fusese condamnată să ia analgezice puternice pentru tot restul vieții. Povestea fusese reluată în mass-media de multe ori de-a lungul anilor.

— Știi, Tilde, cred că toți avem dureri cronice, spuse Nova pe un ton serios. Dacă nu în corp, atunci ai în suflet. Dar, așa cum spunea tatăl meu: „Totul este suferință, durerea purifică”. Poate părea paradoxal, dar uneori încercările ne fac bine. Scăpăm de ele, după aceea. Și aici intervine *Epic*. Nu e doar o carte, ci și o filosofie și un stil de viață de pe urma cărora ar beneficia mai mulți oameni dacă le-ar adopta astăzi. Cea mai mare parte din ceea ce scriu pe rețelele de socializare vine de acolo, iar acum, cu această carte, le ofer tuturor posibilitatea de a face din epicurism o parte din viața lor.

— Apropo de durere, cum de nu ești supărată pe doctorii care nu te-au operat cum trebuie după accident?

— *Hamiltonian paths,* răspunse Nova, zâmbind din nou.

De data asta însă, în ochii ei se citea tristețea.

— E un concept matematic, preciză ea când Tilde se arătă nedumerită. Se referă la un mod de a te deplasa între punctele unei forme geometrice în așa fel încât să vizitezi fiecare punct o singură dată. Încerc să-mi trăiesc viața în același mod. De

fiecare dată când prelucrăm un moment dureros, vizităm un punct în care am fost deja. Complet inutil. Dacă e să alegem între a retrăi trecutul și a crea noi experiențe, e mai sănătos să alegem cea de-a doua variantă.

Tilde dădu din cap aprobator, dar se încruntă ușor, ca și cum cele spuse de Nova nu i se păreau atât de evidente cum le făcuse ea să pară. Dar nu urmă nicio altă întrebare pe tema asta. Vincent bănui că timpul alocat interviului se apropia de sfârșit. Și până acum doar Novei i se dăduse cuvântul.

— Acum a sosit momentul să discutăm și cu tine. Ines, spuse Tilde, întorcându-se spre femeia blondă. Dacă înțeleg bine, tu și Nova ați înființat împreună o organizație?

— Exact, răspunse Ines cu o voce profundă și bogată. Am fost mai întâi ucenica Novei, dar acum lucrăm împreună. Oferim traininguri special concepute de leadership și management al epicurismului. Formăm oameni din întreaga lume. Iar conținutul cursurilor poate fi aplicat la toate aspectele vieții, nu doar în afaceri.

— Ieftin, comentă Maria cu nasul în telefonul mobil. Ce ieftin!

Vincent era doar parțial de acord. Epicurismul era o filosofie consacrată, care pentru el avea mult sens. Dar uneori nu era vorba despre filosofia în sine, ci despre modul în care era receptată și interpretată. Fusese invitat să țină prelegeri la destule cursuri de autodezvoltare pentru a ști că atmosfera optimistă se putea apropia deseori de o fervoare aproape religioasă, împreună cu o convingere absolută că participanții își vor schimba viața în bine. Știa, de asemenea, că acest sentiment dispărea de obicei la 15 minute după încheierea cursului.

Cu toate astea, considera epicurismul mult mai sănătos decât multe dintre metodele și filosofiile autohtone moderne pe care diferiți guru le vindeau scump căutătorilor înfometați. De fapt, considera epicurismul aproape la fel de solid ca stoicismul. Probabil că oamenii și-ar putea cheltui banii pe lucruri mult mai rele decât cartea sau cursul Novei. Ea era bună. Și, după părerea lui, serioasă, ceea ce nu era un dat în domeniul ei.

— Și pentru asta le mulțumim Novei și lui Ines, încheie Tilde emisiunea. Nova, așa cum spuneam, a scris cartea *Epic,* despre care am auzit că este deja precomandată în mii de exemplare. Felicitări în avans!

Maria ridică privirea și se uită încurajatoare spre Vincent.

— Ai văzut? E posibil să vinzi mai multe cărți decât crezi. Dacă mi-ai asculta sfatul și ai scrie și tu un pic mai accesibil, ai putea și tu să reușești. Un roman polițist, poate?

Vincent oftă. Anchetele polițienești inventate se aflau la coada listei cu lucruri care îl interesau. Îi erau suficiente cele reale.

Scoate timpi buni azi. Viteza medie e de șase minute și jumătate pe kilometru. Mai bine decât ieri. Dar în această sâmbătă dimineață, căldura s-a mai domolit puțin, ba chiar bate o briză plăcută în timp ce aleargă pe malul apei.

Cu toate astea, timpii ei sunt chiar mai slabi decât în urmă cu un an. Divorțul nu-și pusese amprenta doar asupra psihicului, ci și asupra fizicului. Încă un lucru din lista lungă de lucruri pe care i le luase el.

Cât de proastă fusese! Ar fi putut să fie mai deșteaptă.

Este inteligentă cu acte, are o educație avansată, o poziție înaltă la una dintre cele mai mari bănci din Suedia și, de obicei, știe majoritatea răspunsurilor când stă și se uită la emisiunea *Postkodmiljonaren* de la televizor. Cu toate astea, nu-și dăduse seama ce se întâmpla în relația ei. Chiar dacă toate semnele ar fi putut fi bifate într-un manual despre cum să-ți dai seama dacă soțul tău te înșală. Porsche roșu, *check.* Regăsirea interesului pentru exerciții fizice, *check.* Părul vopsit, *check.* Lucrat până târziu la serviciu, *check.* Stil nou de îmbrăcăminte, *check.*

Check, check, check.

Observase, desigur, toate astea. Nu era atât de proastă. Dar se gândise la ele ca la o criză a vârstei mijlocii și le legase de sărbătorirea celei de-a 50-a aniversări a lui.

Într-un fel, avusese dreptate. Ceea ce nu știa era că el se îndrăgostise de o prințesă care venise la petrecerea de 50 de

ani, invitată de ambasadorul suedez în Nigeria. Totul trebuia să fie fermecător. Ca întotdeauna când era vorba de Rolf.

Ceea ce o chinuie cel mai mult acum, în retrospectivă, este faptul că a fost dispusă să închidă ochii la infidelitatea lui. Chiar și după ce informațiile despre prințesa nigeriană ajunseseră la ea. Dar el nu făcuse decât s-o privească, părând că nu înțelege nimic, atunci când ea se oferise mărinimoasă să uite, să ierte și să meargă mai departe.

— Chestia asta e pe bune, îi zisese el. Pe bune!

Ca și cum cei 20 de ani petrecuți împreună ar fi fost doar o prefăcătorie. Un fel de sală de așteptare pentru dragostea adevărată.

Aleargă pe lângă bărcile ancorate pe insulița Skeppsholmen. În mod normal, trebuia să-și facă loc cu coatele printre toți cei pentru care joggingul în jurul insulei luxuriante era o parte din rutina de dimineață. Dar pe măsură ce vacanța a început cu adevărat, aceștia au dispărut, fiind înlocuiți de câte un părinte-turist cu ochii goi care și-a scos copiii afară mult prea devreme dimineața. Căldura contribuise și ea la alungarea alergătorilor.

Ajunge în partea sudică a insulei, trece pe lângă micul pod spre insulița Kastellholmen și urmează curba insulei înapoi spre nord.

Abia când ajunge la af Chapman, frumoasa corabie cu trei catarge care servește drept pensiune și punct de reper turistic, își permite să se oprească. Planul ei fusese să alerge fără oprire tot drumul, dar simte deja nevoia să bea puțină apă. Din rucsacul mic și ușor pe care-l poartă mereu cu ea când aleargă, scoate sticla de apă. Are degetele înțepenite, iar capacul e bine pus. Trage cât poate de dop, dar tot nu se deschide. Un bărbat care trece pe acolo o privește întrebător, dar ea îi evită privirea. La naiba, doar n-o să ceară ajutorul unui bărbat. Se gândește pentru o clipă să ignore sticla, e doar una dintre acele mici adversități pe care le adună uneori viața. Mai devreme sau mai târziu, ceva extrem de mic și banal o va împinge peste limită. Ca fursecul cu mentă din *Înțelesul vieții* al lui Monty Python.

Dar e prea însetată ca să treacă peste. În cele din urmă, desface capacul și bea cu înghițituri mari, recunoscătoare, în timp ce se uită la corabia mare și albă din fata ei. A citit undeva că a fost construită la finele secolului al XIX-lea, pentru a fi folosită în Australia. Numai că a ajuns aici, la Stockholm. Auzi, hostel, pufnește ea. Probabil că Rolf nici măcar nu știe ce e un hostel. Măcar ea a fost cu trenul la Berlin. Când avea 19 ani.

Soarele aruncă umbre sub pasarela dintre pista ei și corabie, dar nu arată așa cum ar trebui. Își pune mâna pe frunte, ca să se apere de soare, și mijește ochii. Ar putea fi o iluzie optică. Probabil că așa și e. Dar pare că e ceva înțepenit în dreptul danei, chiar în locul unde pasarela ajunge la sol. Se apropie și se așază astfel încât să blocheze soarele cu corpul pentru a vedea mai bine.

E un pantof de copil.

Aparent, vreun părinte-turist n-a observat când plodul nemulțumit, sigur legat fedeleș într-un cărucior, a dat din picioare și i-a sărit un pantof. Mereu o trecuseră fiorii la gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva și ce se mai certa cu Rolf pe tema asta când erau copiii mici.

Se apleacă să ridice pantoful. Dacă îl pune pe alee, părinții au mai multe șanse să-l găsească. Pantoful e înțepenit. Trage mai tare, până când pantoful se desprinde și acum îl ține în mână.

Abia atunci vede piciorușul de sub pasarelă.

Vincent urmă aleea pietruită care șerpuia prin crângul memorial spre mormânt. Se dusese acolo dis-de-dimineață, când restul familiei încă dormea. N-avea niciun rost să-i zorească să se scoale cu noaptea în cap într-o zi de weekend. În plus, copiii erau în vacanta de vară.

Ceruse ca Jane și Kenneth să fie declarați morți la un an de la evenimentele de pe insula Lido. Nu din răzbunare, ci pentru a-i oferi surorii sale un fel de final demn. Ea își trăise toată viața ascunsă, măcar să o vadă când era moartă. Trupul lui Jane nu fusese găsit niciodată. Dar el știa că nu mai era în

viață. Chiar dacă nu putea să explice cum. Doar… așa simțea.

Cum nu fuseseră găsiți, nu erau decedați oficial, iar legea prevedea că decesul nu poate fi declarat decât la cel puțin un an de la dispariție. Așa că Vincent depusese cererea în ziua în care se împlinise un an de când își văzuse sora pentru ultima oară. Cu toate astea, era necesar să existe un „grad ridicat de probabilitate" ca persoana respectivă să fie moartă, ceea ce se aplica în cazul lor. Și dacă nu ar fi avut convingerea că Jane și Kenneth sunt morți, era complet absurd să crezi că ar fi reușit să scape cu viață de pe insulă și ar fi rămas ascunși atâta vreme. Nu, garantat ar fi căzut în apă și s-ar fi înecat. Și chiar dacă ar fi reușit într-adevăr să scape, nici Kenneth și, nici Jane nu erau atât de sănătoși încât să fi putut supraviețui singuri pentru o perioadă. Dar Fiscul avusese inițial un alt punct de vedere. Îi comunicaseră că va trebui să mai aștepte patru ani până când va intra în vigoare declararea decesului.

Deși Jane încercase să-i ucidă atât pe el, cât și pe Mina, vestea îl dezamăgise. Sora lui merita să aibă un punct stabil. Dacă nu cât fusese în viață, măcar acum, moartă. Apoi, din anumite motive, Fiscul se răzgândise. Jane și Kenneth au fost declarați morți, iar Vincent a trebuit să se ocupe de toate aspectele practice.

Ajunse la pietrele funerare și începu să se plimbe printre șirurile de morminte. Mama era înmormântată în Kvibille, în provincia Halland. Când a murit, parohia încercase să-l găsească pe Erik, tatăl lui Vincent, dar fără succes. În cele din urmă, înmormântarea a fost organizată de municipalitatea de care aparținea când murise. Dar nu voise s-o pună pe Jane în același mormânt cu mama ei. Își dorea sora aproape. Nu ea ceruse acea viață care o transformase și o umpluse de ură. Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, era tot sora lui. Așa că alesese noul cimitir al bisericii din Tyreso.

Se opri în dreptul unei pietre plate înfipte în pământ. *Jane Boman și Kenneth Bengtsson* era inscripționat pe ea. Anul nașterii. Anul decesului. Nimic mai mult. Orice alte cuvinte pe care le-ar fi pus pe piatră ar fi fost o minciună. Se aplecă și mângâie suprafața caldă, lustruită. Jane avea patru litere. Asta

era bine. Însă Kenneth avea șapte. Nu e de mirare că Vincent nu-l plăcuse niciodată.

Un mic păianjen se ține pe cele opt picioare în J-ul gravat din numele lui Jane. Vincent își imaginează lumea din perspectiva păianjenului. În momentul de față, acea lume consta doar într-o râpă ușor curbată, un adăpost temporar împotriva soarelui arzător. Dar râpa era și un obstacol, o groapă din care trebuia să iasă. Odată urcat, lumea se transforma într-o câmpie alunecoasă de piatră lustruită. Dacă păianjenul avea curajul să traverseze câmpia, neprotejat de intemperii și de prădători, puțin mai târziu lumea devenea un labirint de noi râpe, pe măsură ce cobora în A.

Dar păianjenul habar n-avea că forma celor două canioane însemna ceva, că erau conectate într-un tipar mult mai amplu. Sau că tiparul era un cuvânt și reprezenta o persoană care fusese cândva în viață și, prin urmare, reprezenta toate cele prin care trecuse ea, pe toți cei pe care-i întâlnise și-i influențase. Pentru păianjen, un astfel de context nu exista. Pentru păianjen, existau doar schimbări temporare în mediul înconjurător, la care trebuia să se adapteze pentru a supraviețui. Și apoi uita de ele când venea următoarea provocare.

Începură să-l doară genunchii și se ridică în picioare. Uneori se întreba dacă viața lui nu cumva era ca a păianjenului. Dacă nu cumva ceea ce trăia era de fapt o parte din ceva mult mai mare, ceva atât de mare, încât ar înnebuni dacă ar vedea despre ce e vorba.

Nu era ciudat că oamenii deveneau credincioși sau chiar profund religioși. Dar nu putea să se convingă să creadă într-o ființă omniscientă care ar fi creat totul și în al cărei plan măreț se înscriau acțiunile umane. Nu de așa ceva era nevoie pentru a explica realitatea. Briciul lui Occam, cum ar fi spus Benjamin.

Păianjenul ajunsese la capătul literelor și se îndrepta spre iarbă. O altă schimbare completă a realității pentru animal. Vincent știa ce trebuie să simtă.

Adam se holba la picioarele scurte și goale care ieșeau de sub pasarelă. În locul unde corpul dispărea în umbră se zărea o pereche de pantaloni scurți cu *Teenage Mutant Ninja Turtles*.

— Picioarele astea sunt cel mult mărimea 30, remarcă Mina, aflată lângă el. Fără să văd mai mult, mă tem că l-am găsit pe Ossian. Este exact ce n-am vrut să se întâmple.

Lui Adam i se puse un nod în gât și se uită în altă parte. Participase la luări de ostatici cu final nefericit. Văzuse de aproape cum oameni nevinovați fuseseră răniți sau uciși, iar el nu putuse împiedica asta. Uneori fusese multă violență. În comparație cu toate astea, picioarele de sub pasarelă erau nimica toată.

Numai că aparțineau unui copil.

El – ei – eșuaseră. Nu făcuseră ce trebuiau să facă, nu suficient de rapid și nu suficient de inteligent. După toată munca grea din ultimele zile, încă nu-i găsiseră pe răpitorii lui Ossian. Iar Ossian plătise cu viața. Era un eșec catastrofal și de neiertat.

Tehnicienii criminaliști erau ocupați să ia cât mai multe probe de la locul în care se afla cadavrul. Toate probele vor fi securizate, iar medicul legist va sosi pentru a lua temperatura corpului și lichidul vitros din ochi, după care, într-un final, cadavrul avea să fie pus într-un sac mortuar și dus la Institutul de Medicină Legală.

Băieții care se ocupau de transportul pentru 1ML erau, de obicei, personaje ciudate cărora le plăcea să se bage în seamă cu tehnicienii criminaliști. Auzise multe povești despre cazuri în care, în timpul transportului, găsiseră probe pe care criminaliștii le rataseră.

Adam își forță gândurile să se întoarcă la băiețelul din fața lui. Mecanismul de apărare al creierului făcuse gândurile să devieze spre altceva, să se îndepărteze de copilul mort de pe jos. Respiră adânc și se concentră, procesând cât mai mult posibil din ceea ce se afla în jurul lui.

Cadavrul nu era chiar ascuns, dar nici pe deplin vizibil. Fusese nevoie de o alergătoare vigilentă pentru a-l găsi. Femeia încercase întâi să tragă cadavrul afară, dar apoi se

răzgândise când văzuse petele de pe trupul neînsuflețit și sunase la poliție. Luaseră deja probe de la ea, deoarece ADN-ul ei urma să fie probabil găsit pe cadavru.

Adam își puse mâna la gură. Pur și simplu nu știa cum să procedeze. Era negociator, se pricepea să stea de vorbă cu oameni înarmați, poate chiar să se confrunte cu o situație cu ostatici și s-o rezolve fără să fie cineva rănit. Dar întotdeauna era vorba doar despre discuții. Acum era ceva complet diferit.

Din fericire, nu avea copii. Altfel, probabil că n-ar fi putut să se țină pe picioare în locul ăsta. Dar sora lui avea. Un copil de cinci ani. Ca Ossian. Ar fi putut fi colegi de grădiniță.

Tehnicienii blocaseră o bună parte din insulița Skeppsholmen. Nu aveau nevoie de spectatori, de cineva căruia să i se năzare să posteze vreo fotografie pe rețelele de socializare. Începuseră să ridice cu grijă pasarela, ca să poată ajunge cum trebuie la cadavru.

Adam recunoscu imediat chipul lui Ossian din fotografiile de la părinții lui. Băiețelul părea că doarme. Dar ceva nu era în regulă cu nuanța pielii. Cenușie. Cu pete. Iar maxilarul inferior îi căzuse înăuntru. La naiba!

— Mai e ceva aici, anunță unul dintre tehnicieni, arătând un obiect aflat lângă cadavru, care până acum fusese ascuns de pasarelă.

Era un rucsac pentru copii, cu un imprimeu cu *My Little Pony* pe el. Era la fel de murdar ca Ossian.

Rucsacul aproape că era cea mai rea parte. Adam reușise să se convingă că trupul băiatului era o păpușă sau un element de recuzită dintr-un serial polițist de la televizor, dar micul rucsac făcea totul mult mai real. Acolo își ținea Ossian sticla de apă. Pachețelul cu mâncare când mergea în excursie cu grădinița. Nepoțelul lui obișnuia să-și ia la el sendvișuri cu Nutella.

Buzunarele laterale erau probabil pline cu pietricele pentru colecția pe care păreau să o aibă toți copiii de cinci ani. Pe fundul rucsacului bănui că se ascunde un animăluț de pluș uitat. Nepotul lui avea o girafă ponosită. Lacrimile începură să curgă brusc și necontrolat pe obrajii lui Adam. Nu mai putea să se uite la rucsac și la corpul micuț și privi spre apă, ștergându-și obrajii cu dosul palmei. Priveliștea de pe Skeppsholmen părea nepotrivit de frumoasă, ținând cont de grotescul care se afla la câțiva metri de el. Bărci mici se legănau pe valurile care sclipeau în lumina soarelui de dimineață. Vizavi, de cealaltă parte a apei, se afla orașul vechi, cu acoperișurile sale de cupru vopsite în verde.

— Locul ăsta, cu corabia și cheiul, îmi amintește de ceva, spuse Mina. Presupun că tu ții minte mai bine ca oricine altcineva cum a fost găsită Lilly, nu?

Adam nici nu observase că Mina e lângă el.

— Pe un ponton, răspunse el, dând din cap. Știu. E neplăcut de asemănător cu ce i s-a întâmplat ei. Prea asemănător. Și, la fel ca atunci, am avut trei zile. Trei zile pe care le-am irosit.

Mina dădu din cap și se uită și ea la apă.

Ruben se așeză lângă ei.

— Vii? îl întrebă Ruben. Trebuie să vorbim cu personalul de la bord. Și să-i scuturăm bine pe turiștii care-au stat aici azi-noapte. Poate a văzut vreunul ceva, în caz că nu erau prea beți sau drogați.

Adam dădu din cap cu recunoștință. În sfârșit, avea o sarcină. Putea să facă un lucru la care chiar era bun. El ar putea face diferența. Orice era mai bine decât să stea acolo neputincios și să privească.

— Îl vom găsi pe cel care-a făcut asta, îi asigură Mina, înainte să plece cu Ruben. De dragul lui Lilly și al lui Ossian. Și, mai presus de toate, ca să nu se mai întâmple niciodată.

Adam se opri și făcu ochii mari la Mina.

— Crezi că s-ar putea întâmpla din nou?

— De fapt, nu cred nimic, răspunse ea, ștergându-și fruntea cu un șervețel umed.

Briza ușoară resimțită dimineață dispăruse, iar căldura revenise în forță. Simți un ușor miros de lămâie și se gândi să spună că șervețelele umede usucă și mai mult pielea, dar alese să n-o facă.

— Știu doar că pe oameni îi înnebunește căldura asta, adăugă ea. Știai că e un studiu american care arată că e suficientă o temperatură de peste 29 de grade ca să fie comise cu șase la sută mai multe infracțiuni violente?

Adam se uită cu coada ochiului la smartwatch.

Arăta că sunt 32 de grade afară.

— Și vara abia a început, zise el.

— Știți cu toții ce s-a întâmplat, începu Julia.

Nimeni nu răspunse. Nu se auzeau decât zgomotul de la aparatul de aer condiționat, care se lupta cu propria moarte, și bombănitul liniștit al lui Bosse, așezat într-un colț, lângă un castron nou pentru apă. Chiar și Torkel părea să aibă suficient bun-simț s-o lase în pace. Nu primise nici măcar un SMS toată dimineața.

— Ossian a fost găsit acum două ore și jumătate, continuă ea. Sigur, trebuie să ne asigurăm că e identificat corect, chiar dacă nu există niciun dubiu. Adam și Ruben sunt încă la Skeppsholmen, unde-i interoghează pe toți cei de la pensiunea af Chapman și din casele din apropiere, în caz că a văzut cineva ceva. Sunt aproape 100 de persoane cazate pe vas, așa că sperăm să avem noroc, dar trebuie să ne grăbim, pentru că oamenii nu stau neapărat acolo mai mult de o noapte. Mina și Peder i-au vizitat joi pe părinții lui Ossian, deci în mod normal s-ar cuveni să se întoarcă și să-i anunțe. Dar nu cred că…

Făcu o pauză și trase cu ochiul la Peder, care clipea frenetic pentru a-și reține lacrimile. Nu voia să-l supună unei alte întâlniri dacă putea s-o evite. Poate că era neprofesionist. Dar atunci asta era.

— Christer, te ocupi tu? întrebă ea. Oricum, Mina trebuie să meargă la Milda.

Christer oftă adânc și își încrucișă brațele.

— Ca de obicei, comentă el. Când vine vorba de moarte, mie

îmi e repartizată. Nu știu dacă voi credeți că sunt aliat cu doamna cu coasa sau ceva de genul ăsta. Dar sigur. Cineva trebuie să facă și munca grea. Și înțeleg ce vrei să spui. Cred că e mai bine să verifice Peder ce supraveghere există pe Skeppsholmen și în jurul insulei. Camere video și din astea.

Julia remarcă privirea rapidă a lui Christer către Peder. Cel mai bătrân coleg al lor poate că era morocănos, însă avea o inimă bună atunci când trebuia.

— Exact asta aveam de gând să propun, răspunse ea. O să-ți aduc niște boabe uscate bune pentru Bosse, drept mulțumire.

— Și un castron de mâncare pentru el aici, în sală?

— Și un bol de mâncare în sală.

Aparatul de aer condiționat porni foarte tare, după care amuți de-a binelea. Julia simți numaidecât o picătură de sudoare curgându-i între sâni. Își dorea să ajungă acasă. Și nu doar pentru a face un duș răcoros, avea nevoie mai ales să-l simtă pe Harry aproape de ea. Să-l ia în brațe și să-i simtă mirosul. Să știe că e în viață, că e bine. Torkel ar putea ieși să se vadă cu niște prieteni sau ceva de genul ăsta.

Peder își drese glasul.

— Doar o chestie, interveni el. Cred că nu mai presupunem că asemănările cu cazul lui Lilly sunt o coincidentă. În cazul ăsta trebuie să aflăm dacă tragedia care i s-a întâmplat lui Ossian a fost opera cuiva care a copiat cazul Lilly, poate după ce-a citit despre el în presă. Sau dacă ambele crime au în realitate aceiași autori. Niciun copil din orașul ăsta nu va fi în siguranță până când nu vom avea răspunsuri la întrebările astea.

Julia dădu din cap.

— Mina, du-te la Milda cât de repede poți și vezi dacă are ceva de spus despre autopsia lui Lilly. O rog să scoată procesul-verbal, să ți-l dea.

Peder deschisese o ușă despre care ea știa de câteva zile că era cea pe care vor intra, doar că nu voise să admită posibilitatea că era vorba despre aceeași persoană, care lovise din nou. Cineva pe care nu reușiseră să-l prindă data trecută. Și, în acest caz, era vina lor că Ossian era mort.

Milda Hjort se întreba uneori dacă nu cumva există un cântar uriaș care reglează echilibrul vieții. Care verifică atent ca porția de fericire să nu fie prea mare. Care se asigură că ghinionul e mai mare decât norocul, astfel încât să nu existe niciodată un exces de un fel sau altul. În cazul ei, acest echilibru părea să funcționeze de așa manieră, încât atunci când o situație dificilă din viața ei era rezolvată, o alta îi lua locul.

Fiul ei, Conrad, ieșise în sfârșit din perioada lui tulbure. Învăța la un liceu popular, avea o prietenă și, cel puțin din câte vedea ea, părea să fi lăsat totul în urmă. După care balanța se înclinase, iar fratele ei, Adi, luase din nou legătura cu ea.

— Poți să cosi tu la loc? Eu am terminat.

Dădu din cap spre cadavrul întins pe metalul strălucitor din fata ei. Douăzeci și cinci de ani. Sinucidere. Pe cadavru văzuse urmele altor încercări eșuate, dar de data asta funcționase. Spânzurată. Găsită de mama ei în subsolul casei familiei. O priveliște pe care o mamă nu și-o va putea șterge niciodată de pe retină. Va rămâne pentru totdeauna în memorie, alături de primii pași, primul dinte căzut, prima zi de școală. Tot ceea ce fusese viață se va amesteca acum pentru totdeauna cu amintirea morții.

Iar Milda stătea aici, într-o după-amiază însorită de sâmbătă, care nu părea să ducă pe umeri absolut niciun necaz din lume, și era ultima persoană care vedea corpul acelei femei.

Își scoase mănușile de plastic și le aruncă la gunoi. Asistentul ei, Loke, avea sarcina de a coase cu grijă corpul acolo unde ea îl deschisese printr-o incizie în formă de I pe trunchi. De obicei, dorea să facă ea însăși această parte, deși era treaba unui asistent. Dar acum avea prea multe pe cap și nu se putea concentra cu adevărat. În plus, cusăturile lui erau mai fine. Precizia era unul dintre punctele forte ale lui Loke în calitate de asistent. „Aproape bolnăvicios de pedant” era probabil o expresie mai potrivită.

Milda execută ritualul de igienizare și apoi, în hainele ei

obișnuite, se duse la birou. O izbi căldura când deschise ușa. La început, făcu câțiva pași înapoi.

Apoi respiră adânc și păși înăuntru. Se lipi de scaun imediat ce se așeză. Se uită cu tristețe la ghivecele cu plante veștejite de pe pervazul ferestrei. Se simțea exact cum arătau ele.

Faptul că o sunase Adi n-ar fi trebuit să îi provoace un șoc. Motivul pentru care era furioasă, pe ea mai mult decât pe el, era că apelul îi provocase un șoc. Cu Adi era ca în fabula cu scorpionul care se așezase pe spatele broaștei ca să treacă râul. Scorpionul înțepase broasca atunci când se aflau în mijlocul râului, ceea ce însemna că amândoi aveau să se înece. Când broasca l-a întrebat de ce a făcut asta, scorpionul i-a răspuns că așa era în firea lui.

Exact așa era și cu Adi. Încă din copilărie, fratele ei fusese mereu preocupat doar de propriile nevoi. Într-un fel, parcă nu putea accepta că și ceilalți oameni au nevoi. Sau drepturi. Totul era al lui. Nicio încercare a părinților de a-l învăța despre bine și rău sau despre al meu și al tău nu prinsese câtuși de puțin. Așa că fusese fără îndoială surprinsă când, după divorțul ei, Adi o lăsase să stea împreună cu copiii în casa părintească, pe care o moșteniseră împreună. Și că, în plus, amânase obținerea părții sale din casă.

Se convinsese că era un semn și că el se maturizase, crescuse, se dezvoltase. De-a lungul anilor, lăsase așa situația și își spusese că probabil așa va rămâne. Statu-quo. Veșnica ei predilecție pentru statu-quo. Dar o sunase ieri. Reținut, rece. Rareori exista vreo emoție în vocea lui Adi, cu excepția cazului în care era supărat sau jignit.

Voia partea lui de casă. Imediat. Mai încercase o dată, cu aproape doi ani în urmă. Apoi primise o scrisoare de la „avocatul” lui Adi. Ultimatumul de atunci fusese fie să se mute, fie să-i plătească partea lui, fie să compenseze renunțând la jumătatea ei din casa bunicului Mykola la moartea acestuia. Bănuia că voia s-o streseze în așa hal, încât să nu mai gândească rațional.

Numai că ea se dusese cu scrisoarea la colegii ei de la poliție. I se părea foarte ciudat să semneze un contract privind

moștenirea bunicului ei înainte ca acesta să moară. Iar intuiția ei fusese corectă. Adi nu avea dreptul să se ocupe în avans de moștenirea bunicului Mykola. Politia era gata să catalogheze intenția drept șantaj dacă Adi nu renunța la idee. Mai mult, când descoperiseră că avocatul lui Adi nici măcar nu își dăduse licența și că, prin urmare, se intitula avocat în mod ilegal, fratele ei dispăruse cu coada între picioare.

Însă Adi avea dreptate. Casa în care locuia Milda le aparținea amândurora. Avea drepturi depline să-i ceară să-și cumpere partea ei dacă avea de gând să locuiască în continuare acolo. Și tocmai asta făcuse Adi. Milda încercase să-i explice că n-are bani să cumpere partea lui și știa că el n-are nevoie de bani. Adi câștigase bine toată viața lui. Dacă ar mai putea aștepta câțiva ani, doar până se vor muta copiii de acasă, ea ar aprecia foarte mult. Și urâse cum îi sunase vocea atunci când îl implorase. Ura efectul pe care-l avea mereu asupra ei, felul în care o făcea să se micșoreze, să se facă invizibilă, să se umilească în fata lui. Dar chiar înainte să-i răspundă, ea știuse ce va spune. Și fusese foarte furioasă pe ea însăși că își permisese să uite că ea era broasca. Iar el, scorpionul.

O bătaie în ușă o făcu să tresară.

— Intră! strigă ea, dar auzi cum i se frânse vocea și își drese glasul.

— Deranjez?

Mina băgă capul pe ușă cu o privire întrebătoare.

— Aș vrea să vorbim despre Lilly Meyer. Și să ne uităm peste raportul autopsiei.

Milda dădu din cap.

— Nu deranjezi deloc. Bun-venit în sauna mea!

Mina se uită îngrijorată la plantele din ghivecele de la fereastra Mildei. Erau aproape leșinate de căldura apăsătoare din micul birou, iar Milda aproape că dădea impresia că îi era mai cald decât lor. Mina citise undeva că transpirația nu era doar un mod al corpului de a menține temperatura scăzută, ci și de a spăla murdăria și reziduurile. Numai gândul o făcea să se înfioare. Se luptă cu instinctul de a-și smulge hainele de pe

ea chiar acolo. Ce bun ar fi un duș răcoritor! Dar nu avea cum să rezolve chestia asta aici, în biroul Mildei.

— Le-am udat, dar absorb apa și pământul rămâne tot uscat, comentă Milda cu melancolie, arătând spre plantele leșinate.

Mina se uită cu atenție la ea. Ceva nu era în regulă. Trase cu coada ochiului la scaunul din fata biroului și se gândi să se așeze. Dar plasticul părea cald și lipicios, iar bacteriile prosperau cu siguranță pe suprafața lucioasă.

— Poftim, am scos deja ce îți trebuie, îi spuse Milda, deschizând un sertar. Julia a sunat acum câteva clipe. Mi-a povestit că sunteți toți de serviciu pentru tot restul weekendului.

Scoase un dosar și i-l înmână Minei, dar nu înainte de a lua un șervețel umed și de a-l șterge.

Mina îi zâmbi recunoscătoare și deschise dosarul.

Toate informațiile de la autopsia lui Lilly fuseseră tipărite și sortate cu grijă.

— Ești o stâncă, i se adresă Mina, și chiar vorbea serios. Tu nu-ți iei niciodată liber?

Milda era întotdeauna calmul întruchipat. Un medic legist încrezător, cu capul pe umeri, bine informat și stăpânit. Da, stăpânit era probabil cuvântul care o descria cel mai bine în mod obișnuit. Dar astăzi nu părea stăpânită.

Mina se întreba dacă n-ar trebui să spună ceva, dar nu știa ce. Nu aveau o relație care să se extindă în domeniul personal, așa că nu era sigură ce cuvinte să folosească. Dintr-odată înțelese cum trebuie să se simtă Vincent. În majoritatea contextelor și cu majoritatea oamenilor.

— Citește pe îndelete, o îndemnă Milda. Sunt aici pentru a răspunde la orice întrebare. Dar chiar crezi că are legătură cu băiețelul pe care l-ați găsit?

— Chiar nu știu, răspunse Mina, apăsând dosarul la piept. Dar Adam Blom pare să creadă că da.

Maioul i se lipise inconfortabil de sâni. Trebuia neapărat să găsească repede un duș. Și haine de schimb. Se așternu tăcerea câteva momente. Fata Mildei era tulbure, confuză, părea că reprimă ceva. Ceva care era gata să explodeze. Mina

deschise gura. Apoi o închise din nou și se îndreptă spre ușă, aruncând un scurt „mulțumesc” în urma ei.

Parcă pe Hornsgatan, chiar lângă Mariatorget. N-avea niciun motiv să semnalizeze unde se duce, parcând mașina poliției chiar în față. În plus, scurta plimbare până pe Bellmansgatan îi dăduse ocazia să-și adune gândurile.

Christer nu putea s-o învinovățească pe Julia că-l trimisese pe el. Uneori, un polițist trebuia să fie capabil să își țină emoțiile în frâu. Dar un polițist bun trebuia și să fie capabil să le dea drumul, atunci când deveneau prea puternice. Așa că iar căzuse în cârca lui să facă treaba asta. Măcar nu i se dăduse misiunea să fie cel care dă vestea. Polițiștii în uniformă, însoțiți de un preot, fuseseră deja acolo.

Găsi adresa corectă și sună la interfon. Usa apartamentului era deschisă când ajunse la etajul corect. O femeie care trebuie să fi fost mama lui Ossian stătea în ușă cu brațele încrucișate. Postura se voia a fi sfidătoare, dar umerii o trădau.

Nu văd la ce bun toate astea, zise ea. Cel pe care l-ați găsit nu poate fi Ossian; n-avea ce să caute în Skeppsholmen.

Exact de asta vrem să ne asigurăm, spuse Christer cu blândețe. Apropo, cu mine ai vorbit la telefon mai devreme. Mă numesc Christer, dacă mai tii minte.

Chipul mamei lui Ossian nu avea pic de culoare, în afară de cearcănele negre de sub ochi. Probabil că nu mai dormise de miercuri, de când îi dispăruse copilul. Și acum era în faza de negare, prima dintre cele cinci etape ale durerii. În timp, aceasta va aluneca în următoarea etapă, cea a furiei. Atunci părinții lui Ossian o să-i certe, pe el și restul echipei de polițiști, că nu și-au făcut treaba, poate că-l vor amenința cu un proces sau vor ieși în presă. Bineînțeles, nu toți oamenii gestionau problema la fel. Însă, indiferent de forma pe care ar lua-o furia lui Fredrik și a lui Josefin, ar avea dreptate. Christer ar fi de acord cu ei. Poliția nu-și făcuse treaba. *El* nu-și făcuse treaba. E adevărat, condițiile pentru a-l găsi pe Ossian la timp fuseseră practic imposibile, dar chiar și așa.

Făcuseră tot ce putuseră, dar nu fusese suficient. Nici pe departe.

Până una-alta, Josefin încerca să accepte informația că nu mai are un fiu. Unii aparținători nu treceau niciodată de stadiul ăsta.

Tatăl lui Ossian apăru în spatele soției sale.

— N-ar fi mai bine dacă am veni cu tine? întrebă el. Ca să ne putem uita la el și să ne asigurăm că nu e Ossian?

Christer îi înțelegea dorința. Atât timp cât Fredrik și Josefin nu-l vedeau cu ochii lor, era normal să mai creadă că nu era vorba despre el. Că poate cineva a făcut o greșeală. Iar ideea asta probabil că ar putea să înnebunească o persoană. Dar oricât de inuman ar fi fost, se văzu nevoit să le ceară să mai aștepte.

— Îl veți vedea la momentul potrivit. Însă acum echipa de criminaliști trebuie să-și facă treaba.

N-avea niciun rost să intre în detalii despre ce însemna asta. Ossian urma să fie autopsiat; copilul lor urma să fie deschis. Voia să țină aceste gânduri cât mai departe de Josefin și Fredrik. Dar ei păreau să înțeleagă. Josefin deveni și mai palidă, dacă era posibil așa ceva, și își îngropă fața în mâini. I se înmuiară picioarele acolo, în hol. Fredrik o luă în brațe, dar și el părea că abia se poate ține pe picioare.

— Dacă Ossian are un pașaport electronic, putem să-l identificăm cu ajutorul amprentelor digitale, propuse Christer. Altminteri, și o periuță de dinți este bună pentru testele ADN.

— Mă duc să-i aduc periuța de dinți, răspunse Fredrik, părând aproape ușurat că i s-a dat o sarcină.

Dispăru în apartament.

— Și hainele, și rucsacul lui ne trebuie pentru anchetă, adăugă Christer. Sper că înțelegeți.

— Rucsacul lui? întrebă Josefin, cu un aer confuz. De ce vă trebuie?

Arătă spre un rucsac galben de mărimea unui copil, printre pantofii din hol. Era un model mic, marca Fjallraven.

— Trebuia să aibă la el pachețel miercurea trecută, când…, când…

Vocea lui Josefin se stinse.

— Mi-am amintit și eu o dată să-i pregătesc pachețelul și i l-am pus în rucsac. Dar am uitat rucsacul.

Christer se forță să nu se uite mai mult decât era necesar la micul rucsac. Simți un nod un stomac când se uită la rucsacul acela.

— Nu mai are altul? întrebă el. Unul cu *My Little Pony* pe el?

Privirea lui Josefin era în continuare la rucsacul galben, marca Fjallraven. Părea că nu-l aude pe Christer.

— Ce întrebare ciudată, remarcă Fredrik, care se întorsese cu o mică periuță de dinți într-o pungă de plastic. Dar nu. Noi n-avem asemenea rucsac.

Christer se încruntă. Ossian fusese găsit cu un rucsac în spate. Dar, dacă nu era al lui, al cui era? Ceva nu se potrivea.

În biroul Mildei de la medicină legală fusese extrem de cald. Dar nici în secția de poliție nu era mai răcoare; nimeni nu părea să fi venit încă să repare ventilația stricată. Probabil că unii oameni își luaseră liber în weekend. Singura soluție era să fugă afară și să încerce să găsească un loc la umbră, unde să fie ceva răcoare.

Cu dosarul sub braț, Mina ieși pe ușa de la intrarea principală și o luă pe lângă colțul clădirii. Fu întâmpinată de o mare de mucuri de țigară aruncate pe jos. Era, evident, locul de adunare al celor din poliție care fumau pe ascuns. Probabil că mulți dintre ei aveau un soț sau o soție care putea jura că partenerul de viață este nefumător. Pe Mina o fascina cât de puține știau oamenii unii despre alții, deși trăiau împreună. Uneori se întreba dacă e posibil să cunoască o altă persoană sau dacă fiecare om era ca o mică bulă care nu-și dezvăluia niciodată pe deplin adevărata identitate. Presupunea că Vincent ar fi avut multe de spus în această privință.

Simțea o repulsie să se așeze, dar ar fi fost insuportabil să stea în picioare și să răsfoiască dosarul. Așa că își scoase echipamentul din geantă: șervețele umede, spray antibacterian și gel dezinfectant. Șterse cu grijă băncuța, așezată strategic chiar lângă un coș de gunoi care dădea pe dinafară. Încercă să

evite să se uite spre el. Câteva viespi roiau în jurul coșului de gunoi, dar de viespi nu se temea. La urma urmei, era un pericol pe care-l putea vedea. Pericolele pe care nu le putea vedea erau cele care o speriau.

După ce termină, se așeză cu grijă și puse dosarul lângă ea pe bancă. La umbră era din fericire răcoare, iar o briză ușoară i se strecură pe sub lenjeria subțire și îi uscă sudoarea. Respiră adânc de câteva ori. Fără căldura opresivă, parcă plămânii și căile respiratorii i se deschideau din nou.

Cu plămânii plini de oxigen, deschise dosarul. Raportul autopsiei era deasupra. Știa că va fi o sarcină dificilă; nici măcar cei mai de încredere polițiști nu pot rămâne impasibili în fața unor copii morți. Iar Lilly avea cinci ani. Pentru prima dată, clișeul cărților polițiste se potrivea. Un bărbat cu un câine găsise cadavrul sub o prelată.

Mina se forță să ridice fotografiile detaliate și să le așeze una lângă alta pe bancă. Fetița avea părul lung, închis la culoare și creț, întins ca un evantai pe metalul lucios al mesei de autopsie. Părea liniștită. De parcă ar fi dormit.

Cauza morții fusese asfixierea, asta auzise deja. Dar cazul nu fusese al lor, așa că nu cunoștea detaliile. Curioasă, luă raportul de autopsie și începu să citească încet. Nu voia să riște să piardă vreo informație esențială. În anchetele de crimă, de obicei, un detaliu putea fi decisiv.

O viespe ateriză în mijlocul hârtiei, iar ea o îndepărtă cu un gest de supărare. Viespea se întoarse, fără să-i pese de aparenta ei superioritate în dimensiuni, și se așeză din nou. Curajul viespii o fascină. Majoritatea animalelor au un respect natural pentru speciile mai mari decât ele. Dar nu și viespile. Au un fel de orgoliu și par să creadă că înțepătura lor le face învingătoare superioare, indiferent de mărimea celui pe care-l înfruntă. Îi aminteau Minei de unii bărbați pe care-i întâlnise de-a lungul vieții.

Flutură încă o dată din mână. De data asta viespea pricepu aluzia și zbură spre un ambalaj de înghețată din coșul de gunoi.

Ca de obicei, raportul Mildei era bine structurat și ușor de

înțeles, dar informațiile din el erau mai greu de înțeles. Cauza morții era înșelător de simplă. Asfixiere. Hipoxie. Creierul este lipsit de oxigen până când nu mai funcționează, iar funcțiile organismului încetează. Mina continuă să citească. Nu era nimic blocat în căile respiratorii care să fi putut cauza sufocarea. Doar mici bucăți de fibre. La fel, nu avea nici apă în plămâni, așa că înecul putuse fi eliminat dintre opțiuni. Cu toate astea, Milda scrisese că existau urme pe plămâni, ca și cum coastele ar fi fost apăsate puternic. Mina se încruntă. Ce ar putea cauza o astfel de presiune asupra corpului?

Știa că trupurile aflate în ape adânci pot prezenta leziuni similare, dar, din nou, fetița nu avea apă în plămâni.

Ar fi putut fi vorba despre lovituri? Totuși, Milda excluse varianta asta în raport, constată Mina și citi mai departe. Loviturile ar fi provocat sângerări sub piele, iar în cazul ăsta nu existase așa ceva.

Căzătură? Văzuse mai multe cadavre ale unor oameni care căzuseră de la înălțime, atât accidental, cât și deliberat. Dar de obicei existau și răni mai puțin locale decât cele de la nivelul pieptului, ceea ce era indicat, pe bună dreptate, și în procesul-verbal. Milda indicase drept cea mai probabil cauză presiunea. Cu precizarea că presiunea nu putea fi rapidă și puternică, deoarece chiar și așa ar fi lăsat sângerări sub piele. În schimb, considera că trebuie să fi existat o presiune constantă asupra corpului pentru o perioadă lungă. Mina se scărpină pe cap, cufundată în gânduri. Nu știa care ar fi putut fi cauza.

Moarte prin presiune?

Ora la care survenise decesul era, de asemenea, extrem de relevantă, mai ales acum, în lumina evenimentelor cu Ossian. După cum subliniase Christer, în cazul lui Lilly trecuseră exact 72 de ore din momentul în care dispăruse și până la găsirea cadavrului ei. Din evaluarea Mildei rezulta că fusese ținută în viață în toate cele trei zile și că nu fusese supusă la violență. Dimpotrivă, conținutul stomacului arătase că răpitorii o hrăniseră bine. Întotdeauna era ceva. Lilly fusese ucisă chiar înainte de a fi găsită.

Mina se întoarse la procesul-verbal. Făcu legătura între tot ce primise de la Milda și ceea ce reieșise din expertiza medico-legală. Criminaliștii găsiseră niște fibre la subsuoara dreaptă. Conform analizei, erau de același tip ca și rămășițele din gât. Fibre de lână.

Viespea se întoarse, dacă era aceeași. Se așeză din nou pe hârtiile pe care le citea Mina. Acum, răbdarea ei ajunsese la capăt. Luă un șervețel umed din geantă, țintì cu grijă și prinse viespea. Și-o imagină înțepând orbește în interiorul șervețelului, o înțepătură furioasă care, în cele din urmă, era inutilă. Din nou îi veniră în minte bărbații din viața ei. Desfăcu șervețelul și se uită la viespe. Nu exista nicio îndoială cu privire la cauza morții. Leziuni prin strivire. Împături din nou șervețelul și-l aruncă la gunoi.

După ce termină de citit raportul autopsiei, scoase ce mai rămăsese în dosar. Fotografii cu hainele și obiectele lui Lilly, care fuseseră găsite odată cu ea. Potrivit părinților, nu lipsea nimic, purta aceleași haine când dispăruse. Câteva comori personale din buzunarele ei. O piatră albă și netedă, un semn de carte sclipitor, un creion cu o figurină-trol cu ochi mari și o gumă de șters mov, în formă de pisică. Mina zâmbi, chiar dacă încă mai putea vedea cu coada ochiului imaginea fetei de pe masa de autopsie. Era ceva legat de bucuria nemărginită a copiilor de cinci ani în fața oricărui lucru deosebit sau drăguț. Sclipici, cai, cățeluși, roz, pene, flamingo, pisoi și paiete. Lucruri pe care, în calitate de adulți, ți-ai pierdut capacitatea de a le aprecia pe deplin. Cu excepția cazului în care era preselecția pentru Eurovision sau vreo paradă *pride*.

Puse cu grijă toate foile și fotografiile la loc, în ordinea în care le găsise, închise dosarul, se ridică și respiră adânc pentru a se îndrepta din nou spre căldură. Se uită la ceas. Ziua era pe sfârșite. Acum știa mai multe, numai că avea și mai multe semne de întrebare și nu aflase nimic care să-i ajute să-l găsească pe ucigașul lui Ossian sau al lui Lilly. Până una-alta, bâjbâia orbește într-o fundătură. Și un ucigaș era încă în libertate.

Vincent stătea la el în birou. Maria trebuise să se ducă din nou la Kevin ca să-și ajusteze strategia de vânzări. Dăduse de ea la ușă când se întorsese de la cimitir. Aparent, Kevin avea o idee bună care nu putea aștepta. Rebecka era la film cu Aston, lucru care ar fi fost de neconceput cu doar o lună în urmă. Dar Aston începuse brusc să o idolatrizeze pe sora lui mai mare, iar Rebecka nu părea deranjată să-și petreacă timpul cu fratele ei cu șapte ani mai mic. Chiar dacă avea un iubit. Probabil că îi amețise căldura. Dar un cinematograf cu aer condiționat în mijlocul zilei părea o alegere inteligentă.

Benjamin era în camera lui, făcând exact ce face un tânăr de 21 de ani închis în camera lui. Căutând un apartament pe Hemnet, spera Vincent.

Prin urmare, avea o după-amiază de sâmbătă doar pentru el.

Cândva ar fi apreciat să stea singur cu gândurile sale. Dar nu mai era cazul. Nu de când Jane scosese la suprafață totul despre mama. După acea experiență, avea nevoie să se distragă pentru a-și ține gândurile la distanță. Îi era teamă de locul unde ar fi ajuns dacă li s-ar fi permis să zboare libere pe cont propriu.

Scoase un cub Rubik din biblioteca din spatele biroului și îl învârti între degete. Era cubul pe care i-l dăduse Mina. Încercase să-l rezolve înainte, dar piesele erau prea slab înțepenite pentru a îndrăzni să le întoarcă. Se întrebă din nou ce făcuse ea cu cubul; aproape că părea că îl spărsese și îl asamblase la loc. Îi trezea amintiri pentru care nu era pregătit. Sufrageria Minei, unde văzuse cubul pe birou. Mina, de neconsolat, pe canapea. Simți un junghi în piept și își dădu seama că gândurile sale se îndreptau chiar spre locul pe care încerca să îl evite. Deschise sertarul biroului pentru a ascunde cubul. Privirea îi căzu pe plicul cu un autocolant cu Moș Crăciun din interiorul sertarului. După o secundă de ezitare, îl ridică.

Era o felicitare de Crăciun pe care o primise la vreo două luni și ceva după ce se încheiase colaborarea sa cu poliția. Unul dintre multele mistere și puzzle-uri trimise de tot felul de oameni după ce implicarea sa în acest caz devenise cunoscută.

Adevărul era că de fapt se amuzase rezolvând câteva dintre ele, odată ce își dăduse seama că nu erau noi amenințări cu crima. Unele dintre ele erau destul de rudimentare, altele, mult mai complicate. Cu toate astea, unele erau total de neînțeles. Ca și felicitarea de Crăciun din mâna lui. În plic, pe lângă o felicitare standard, din cele care pot fi cumpărate la Coop, care nu era semnată, se aflau bucăți de hârtie colorată, tăiate în forme de Tetris.

Vărsă piesele pe birou și fu cuprins de același sentiment pe care îl avusese prima dată când le văzuse. Simțise imediat că acest puzzle era diferit. Nu își putea explica în mod rațional, dar vederea pieselor îl umplea de o neliniște vagă, nedefinită, iar sentimentul era la fel de puternic și acum, ca atunci.

Pe ele era scris un text, cu câteva litere pe fiecare bucată, și era evident că trebuiau puse împreună pentru ca mesajul să fie lizibil. Dar expeditorul îl condusese într-o capcană a gândurilor atunci când încercase prima dată să rezolve puzzle-ul. Zâmbi în sinea lui. Nu se întâmpla prea des să reușească cineva să-l înșele, iar el aprecia efortul. Datorită faptului că formele îi aminteau de jocul pe calculator Tetris, încercă să le așeze una lângă alta, fără spații între ele. Exact ca în joc. Dar mesajul rămânea ilizibil, indiferent de modul în care punea piesele cap la cap.

În cele din urmă, își dăduse seama că asocierea cu jocul pe calculator era o pistă falsă. Iar pe felicitare nu scria de fapt că sunt piese de Tetris. Doar că formele și culorile familiare îl făcuseră automat să gândească astfel. Iar acum își dădea seama că expeditorul o făcuse intenționat. Un indiciu că expeditorul citise despre numerele de magie ale lui Vincent din trecut. La urma urmei, tehnica de a distrage atenția publicului, făcându-l să se concentreze asupra unui lucru greșit, era o piatră de temelie a oricărui truc de magie. *Misdirection,* așa cum se numea în limbajul magiei.

În același timp, asta însemna că puzzle-ul venea de la cineva care îl studiase în amănunt. Ceea ce nu era un gând întru totul plăcut. După ce își dăduse seama de greșeală, pusese mesajul cap la cap în câteva secunde, doar concentrându-se asupra

textului. Și nu exista decât o rezolvare.

Luă piesele de pe masă și le îmbină, așa cum făcuse de multe ori până atunci. Textul care apăru era încă de neînțeles. După ce fusese asamblat, scria *Salutare, Gigi sec!* Prima dată când îl văzuse, se simțise insultat: el nu era sec și nici măcar nu-l chema Gigi. Apoi se gândise că salutul era probabil un cod. Întrebarea era ce fel de cod.

Încercase să caute diferențe în mesajul scris de mână, dar acesta fusese atent trasat, astfel încât toate literele să arate la fel. Ceea ce excludea cifrul baconian, care de obicei implica două înfățișări diferite ale uneia și aceleiași litere. Testă cifrul ROT13 și cele mai comune cifruri de substituție, în care fiecare literă corespunde alteia din alfabet, dar aceste metode rareori produceau cuvinte așa complete cum erau cele din mesajul primit. Același lucru era valabil pentru toate celelalte variante, în care literele erau înlocuite cu altele.

Se duse în sufragerie și puse albumul *Pollen* cu AES Dana. Ca de obicei, mirosi mai întâi discul de vinii și abia apoi îl puse pe platan.

Toată familia își dădea ochii peste cap la insistența lui de a folosi produse media fizice. Dar cărțile cartonate și discurile de vinii miroseau. Aveau un miros care promitea aventură și descoperiri neașteptate. Serviciile de streaming erau convenabile, dar nu miroseau absolut a nimic. Exact ca și în cazul aparatului de cafea cu capsule, el înțelegea valoarea lor practică. Dar considera că se pierde ceva din experiența în sine.

Când primele note ieșiră din difuzor, dădu volumul mai tare pentru a putea auzi muzica în birou. Să zică lumea ce vrea despre francezi, dar la muzică electronică chiar se pricep. Poate că până la urmă Rebecka nu făcuse o alegere deloc greșită cu Denis.

Se întoarse și se uită la mesajul criptat de pe birou. Trebuia să existe un strat mai adânc pe care nu-l descoperise încă. Singura soluție care stătea în picioare era că e o anagramă și ca să obțină mesajul corect trebuiau ignorate majusculele și semnele de punctuație, iar literele, inversate. Dar cu 18 litere

existau milioane de moduri de a le combina. Fără niciun indiciu, nu avea rost să încerce măcar.

Oftă și puse bucățile înapoi în plic. Desigur, exista posibilitatea ca puzzle-ul să nu aibă niciun sens. Ca el să-l fi supraestimat la greu pe creatorul lui. La urma urmei, i se mai trimiseseră prostii. Dar două chestii contraziceau posibilitatea asta. Prima era că acel sentiment instinctiv inițial de neliniște pe care îl avea refuza să cedeze.

A doua era că în anul următor, cu doar șase luni în urmă, primise o altă felicitare de Crăciun. Cu piese noi.

Mina avusese coșmaruri toată noaptea, fără să-și amintească despre ce era vorba. Dar când se trezise, era atât de transpirată, încât rutina de igienă de dimineață durase de două ori mai mult decât de obicei. Iar din cauza asta, acum va ajunge mai târziu la Palatul Poliției. Julia urma să înceapă ședința de informare în câteva momente. Munca din această zi de duminică va depinde de ceea ce au obținut ceilalți ieri. Mina spera ca unul dintre ei să fi găsit o pistă mai bună decât reușise ea.

Când ieși pe poartă, se opri brusc. O mașină mare, neagră și strălucitoare era parcată chiar afară și își dădu seama imediat cine e. Inima începu să-i bată repede în piept, ca o pasăre colibri. Ce treabă avea cu ea? Chiar acum? Era aproape ca și cum l-ar fi invocat, când se gândise la apartamentul din Vasastan acum câteva zile. Alergă la mașină și trase de una dintre ușile din spate.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia loc, răspunse el scurt.

Cu două cuvinte scurte, îi readusese o revărsare de amintiri. Niciodată nu fusese generos cu cuvintele și ceea ce spunea suna mereu autoritar, de parcă dădea ordine. Ceea ce, având în vedere poziția sa, era foarte potrivit. Nici măcar la început, când locuiau împreună și el tocmai începuse să urce în carieră, nu avusese un ton diferit. Era ca și cum punctul său de plecare fusese întotdeauna acela de a decide asupra altora.

Intră și se așeză după ce inspectă mai întâi scaunul.

Strălucitor de curat. Bineînțeles că da. Cu siguranță că avea oameni al căror singur job era să mențină mașina în condiții optime.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea, trăgând cu ochiul la șofer.

I se părea ciudat ca un străin să stea cu ei în mașină în timp ce vorbeau, însă ochelarii de soare opaci ai șoferului nu dezvăluiră nimic cât îl privi prin oglinda retrovizoare. Se holba drept înainte. Făcea parte din slujba lui, desigur, să fie și orb, și surd la momentul potrivit.

Își întoarse privirea spre bărbatul aflat lângă ea, pe bancheta din spate. Îngrijorarea încă îi făcea inima să zvâcnească. De ce stătea ea acolo, în mașina lui nu foarte discretă?

Nu o voia în viața lui. În viața lui și a lui Nathalie. Iar ea înțelesese. Și acceptase. Era condiția pe care o pusese el. Dacă îi părăsea, toate legăturile vor fi tăiate, asta fusese înțelegerea. Și trecuseră atâția ani de-atunci. El nu se apropiase de ea, ea nu se apropiase de el. Simplu. Necomplicat. Până când fusese prinsă acum două veri. Nu mai auzise nimic după aceea și avusese grijă să păstreze distanța. Gata cu statul la pândă pe peronul metroului din Blasut. Gata cu momentele la cafea în Kungstradgarden. Și acum? Acum, el apăruse brusc aici.

În plus, chiar în fața apartamentului ei.

Se concentră asupra unui punct de pe spătarul din fața ei, o mică, mică neregularitate pe suprafața de piele, altminteri perfectă.

Respiră.

Respiră.

Apoi se întoarse din nou cu fața la el, iar el o privi în ochi. Ferm. Dar văzu o licărire de îngrijorare în ochii lui albaștri și limpezi. Atât de asemănători cu o altă pereche de ochi. Simți un junghi în piept.

— A luat legătura, spuse el. Trebuia să o ții departe.

Nu era nevoie să întrebe la cine se referă.

— N-am mai vorbit cu mama de mult timp, răspunse ea.

— Nathalie e la ea. De vineri. Oamenii care lucrează pentru mine au văzut când a abordat-o, bineînțeles, dar i-am rugat să nu intervină.

Mina se gândi la întâmplarea din urmă cu două veri, când nu se putuse abține să bea o cafea nepermisă cu Nathalie, iar gărzile o luaseră valvârtej pe fiica ei de acolo, aproape înainte să fi apucat ea măcar să se așeze.

— Altă dată n-ai avut nicio problemă să intervii imediat, remarcă ea.

— Știu. Dar din cauza asta eu și Nathalie avem o relație mai degrabă… tensionată. N-am vrut s-o înrăutățesc în mod inutiL Nu e ca și cum n-aș ști unde e ferma aia și, în plus, e mai în vârstă acum decât era… atunci. Oricum. Nathalie a trimis primul mesaj și a spus că s-a întâlnit cu bunica ei. Apoi, seara, am primit un alt mesaj în care îmi spunea că va rămâne peste noapte. Asta a fost vineri. De atunci, nu mi-a mai răspuns la apeluri sau la mesaje. Azi e duminică. Adolescentă încăpățânată, ce să zic, dar trebuie să existe niște limite.

Mina își muscă limba. Își făcuse un obicei din a o urmări pe Nathalie pe telefon. Micul emițător GPS pe care îl ascunsese în rucsacul fiicei sale trebuie să fi ajuns într-un compartiment pe care Nathalie nu-l folosea, pentru că mișcările zilnice ale acestuia atestau că încă nu-l descoperise. Dar cazul lui Ossian îi ocupase tot timpul în ultimele zile; nu mai verificase de miercuri dimineață unde se află Nathalie. Și atunci era acasă la tatăl ei. Minei îi era rușine. Dacă ar fi fost mai atentă la propria fiică, ar fi știut deja ce auzea acum.

— Și de ce nu te duci s-o iei de-acolo? întrebă ea. Doar știi cu cine este.

Mina văzu nesiguranța de pe chipul lui. O mai văzuse și înainte. Întotdeauna fuseseră momente scurte, atât de scurte, încât, în retrospectivă, era mereu nesigură că era cu adevărat acolo. Dar acum persista.

— Nu știu, răspunse el. Avem un acord care spune că nu avem niciun contact. Dar este și bunica ei. Și au trecut atâția ani… Nu știu ce să fac.

Cuvintele rămaseră suspendate în tăcerea dintre ei. Mina trase cu ochiul în oglinda retrovizoare la șoferul care se holba în continuare fix în fată, fără să miște un mușchi în spatele ochelarilor de soare.

Înțelegea dilema. Tatăl lui Nathalie se temea de cum ar fi arătat în presă dacă s-ar fi aflat că și-a ținut fiica separată de rudele ei cele mai apropiate.

— Presupun că vrei să fac eu ceva?

El încuviință. Părea să caute cuvintele potrivite. După părerea Minei, asta era una dintre principalele lui caracteristici: faptul că nu vorbea niciodată pripit sau nechibzuit. Era unul dintre lucrurile care-l aduseseră în poziția pe care o ocupa astăzi.

Oamenii care treceau pe lângă mașină se uitau curioși la ea. Ieșea în evidentă în fata blocului obișnuit de apartamente, iar geamurile fumurii nu făceau probabil decât să sporească curiozitatea cu privire la cine se ascundea înăuntru.

— Vreau să vorbești cu mama ta. Fără ca Nathalie să știe. Mama ta nu m-ar asculta pe mine, dar s-ar putea să te asculte pe tine. Trebuie să ne ocupăm de asta cu discreție.

Mina se forță să respire adânc pentru a se liniști. În interior, era un amalgam de emoții. Amintiri, clipe, momente pe care se străduise atât de mult să le reprime. Toate lucrurile fără de care se învățase să trăiască.

Sunt în mijlocul unei anchete urgente.

Copilul dispărut, răspunse el, dând din cap. Am văzut conferința de presă. Sursele mele mi-au spus că l-ați găsit pe băiețel mort ieri-dimineață.

Bine, atunci vei înțelege că am alte lucruri de făcut acum. Nu-mi fac griji pentru Nathalie.

Se priviră din nou.

Nu, dar poate că ar trebui să fii îngrijorată de ce ar putea auzi, ripostă el.

O cuprinse neliniștea. Avea dreptate, bineînțeles. Ei doi făcuseră o înțelegere. Care de fapt nu era mai solidă decât un castel de cărți de joc. Cu fiecare secundă pe care Nathalie o petrecea cu bunica ei, acel castel de cărți de joc era în pericol să se prăbușească. Și, dacă se prăbușea, ar fi îngropat-o nu numai pe Mina, ci și pe fiica ei.

Pot să încerc, promise ea cu voce joasă.

El întinse mâna spre scaunul din față, iar șoferul îi dădu un

caiet și un pix. Cu un scris familiar, aruncă rapid câteva rânduri pe caiet, rupse hârtia și i-o dădu. Expresia nesigură dispăruse. Acum era temperat, stăpânit, calm.

Mina deschise gura să spună ceva. Erau multe lucruri nespuse. Ar fi vrut să-l întrebe multe. Dar închise gura și trase de mâner ca să deschidă ușa. Ea însăși dăduse cu piciorul la dreptul de a pune întrebări.

Mașina neagră dispăru după colț, iar ea rămase acolo, în stradă, privind în urma ei. Apoi se uită la biletul pe care îl avea în mână. Scoase telefonul și tastă numărul mâzgălit. Dacă nu o făcea imediat, nu ar fi îndrăznit niciodată. Îi răspunse un robot telefonic. După ce trase adânc aer în piept, înregistră un mesaj. Apoi se întoarse la ușa blocului, introduse mecanic codul și urcă pe scări până la apartament. Abia când închise bine ușa în urma ei își permise să țipe din toți rărunchii.

Soarele de duminică dimineață strălucea pe acoperișurile din zona caselor din Vallentuna. Când stătuse el acolo, casele erau maro, dar la un moment fuseseră toate vopsite în culori diferite. Ruben plănuise să vină cu câteva zile în urmă, dar căutarea lui Ossian avusese prioritate. Ieri vorbise cu toată lumea de la af Chapman, precum și cu personalul de la Muzeul Național și de la Academia Regală de Arte, care se aflau în apropiere. Nimeni nu văzuse nimic. Bineînțeles. Adam se oferise să se ocupe de restul insuliței în cursul zilei de duminică. Dacă ucigașul venise cu barca, exista posibilitatea ca una dintre celelalte bărci de pe insulă să fi observat ceva. Ruben spusese că are ceva de făcut mai întâi, dar că va veni mai târziu. Acum își dorea brusc să fi mers direct la Skeppsholmen. Dar nu. Trebuia să facă asta.

Cazul cu Ossian îl dezechilibrase; avea nevoie să simtă că aparține de ceva. Sau cel puțin că a făcut-o. Camaraderia cu Gunnar și cu ceilalți băieți nu era același lucru, acolo era deopotrivă și comunitate. Competiție cine are cea mai bună poveste de spus. Cine a văzut cei mai mari sâni în weekend. Cine fusese cel mai dur cu băieții răi. Laude, încurajări. Ar fi

avut încredere oarbă în ei dacă era cazul, dar acum avea nevoie de altceva.

Ellinor fusese ușor de găsit. Se dovedise că locuia tot în casa pe care o avuseseră împreună. Stătea în mașină în parcare și se uita la clădirile de afară. Cea galbenă era a lui Ellinor. Ruben coborî din mașină și o luă pe aleea care ducea spre ea. Copiii se jucau în micul parc înconjurat de case.

Copii.

Acest gând nu-i trecuse prin cap. Dacă era căsătorită și avea copii? Era duminică, probabil că era acasă toată familia. Dacă va deschide usa soțul ei, o să-i spună doar că a greșit adresa.

În timp ce se apropia de casa galbenă, văzu într-adevăr o bicicletă de copil culcată pe gazonul din față. Parcă o invocase cu puterea gândului. Și nici nu era o variantă din aceea „învață-să-mergi-pe-bicicletă". Era mai mare. Ellinor avea familie de ceva vreme. Vizita i se părea o idee tot mai proastă, dar putea foarte bine s-o facă acum. Altfel va continua să se întrebe pentru totdeauna.

Urcă scara mică și apăsă pe sonerie. Când auzi pe cineva apropiindu-se de ușă, se dădu câțiva pași înapoi.

Ellinor deschise ușa.

— Da?

Primul lucru care îi atrase atenția era că părea mult mai frumoasă decât atunci când îl părăsise. Sigur, ea și pe vremea aceea era o frumusețe, dar acum era totuși cu zece ani mai în vârstă. Cu zece ani mai înțeleaptă, cu zece ani mai versată, cu zece ani mai plină de viață. Pentru că era mamă. Că trăia o viață a ei. Toate astea se vedeau pe ea fără doar și poate. Ceea ce îi tăia respirația. Avu nevoie de câteva secunde să-și dea seama cine e la ușa ei. După care se încruntă.

— Ruben Hodk. Ce cauți aici?

Nu era chiar un ton de genul „ce mă bucur să te văd după atâția ani". Mai degrabă opusul: „Șterge-o până nu-l chem pe soțul meu".

— Bună, salută el cât de încet putu, iartă-mă că apar așa, dar mă gândeam… Putem vorbi?

Cineva se mișcă în spatele ei, iar el încercă să vadă cine e,

dar Ellinor se poziționă astfel încât să blocheze usa.

— Astrid, nu e nimic, zise ea. Vin imediat.

Văzu pe chipul lui Ellinor exact cât de rău o rănise odată și cât de puțin voia ea să dezgroape asta.

— Astrid? încercă el.

— N-ai ce căuta aici. Pleacă până nu chem poliția.

El îndrăzni să schițeze un zâmbet.

— Dar, Ellie, eu sunt poliția.

— Știi ce vreau să spun. Și nu-mi spune așa. Nu te mai întoarce aici, te rog.

O siluetă mică se strecură pe lângă Ellinor și apăru brusc în ușă.

— Bună ziua! Pe mine mă cheamă Astrid. Pe tine cum te cheamă?

— Pleacă imediat, Astrid! îi ceru Ellinor cu asprime. La revedere!

Ellinor o împinse pe fată înapoi și-i trânti ușa în nas lui Ruben. După care încuie ușa pe dinăuntru. El făcu câțiva pași înapoi și rămase pe peluză, neștiind ce să facă. Nu putea să rămână pe loc. Vecinii s-ar fi întrebat ce face acolo. Nu că i-ar fi păsat de ei. Dar poate că lui Ellinor îi păsa.

Porni spre mașină. Doamne ferește! Psiholoaga Amanda avusese dreptate. Asta fusese una dintre cele mai proaste idei ale lui. Ellinor, cea de care fusese îndrăgostit și cu care trăise, Ellinor, cea pe care o înșelase, nu mai exista. Nu mai rămăseseră decât amintiri neplăcute despre el. Ea mersese mai departe. Avea o familie. Nu era vina ei că nu făcuse și el același lucru.

Se urcă în mașină și stătu acolo câteva clipe, după care porni. Era ciudat să o vadă pe Ellinor cu un copil. Fiica lui Ellinor avea ochii mamei sale, dar gura altcuiva. Ellinor avusese întotdeauna buze moi, cărnoase, care vara, când transpira, aveau gust de sare, își forță gândurile să se îndepărteze de buzele lui Ellinor. Nu-și putea permite să se înece din nou în amintiri.

Pe fată o chema Astrid. La fel ca pe bunica lui. Ellinor o iubise pe bunica lui și viceversa. Bunica îl întreba deseori

despre logodnica superbă pe care o avusese. Nu reușise niciodată să-i dea un răspuns. Dar mâine se va întâlni cu ea, la obișnuita lor cafea de luni. Era rutina lor de când ea se mutase la căminul de bătrâni, care, din fericire, se afla la doar cinci minute de serviciu. Mâine îi va spune că Ellinor pare s-o ducă bine și că are o fată care poartă numele ei. Se va bucura să audă asta.

Respiră adânc și apăsă accelerația. Bine că o făcuse. Acum se terminase. Amanda va fi mândră de el.

— Am găsit mai multe chestii ciudate în raportul autopsiei lui Lilly, spuse Mina la telefon.

O ustura în continuare gâtul de atâta țipat.

— Dar nimic care să facă lumină în cazul lui Ossian. Cred că va trebui să așteptăm autopsia lui.

O auzi pe Julia oftând greu la celălalt capăt al telefonului.

— Interogatoriile făcute de Adam și Ruben n-au dat încă niciun indiciu, îi povesti șefa ei. Iar Peder n-a găsit nicio cameră de supraveghere de-a lungul pasajului.

— Dar la podul care duce în Skeppsholmen? Sau pe af Chapman? Acolo ar fi trebuit să găsească, nu?

— Există camere de luat vederi la Muzeul National, chiar înainte de pod, dar nu bat atât de departe. Iar dacă făptașul a venit cu barca, nici măcar nu era obligatoriu s-o ia pe la pod. Ai crede că af Chapman ar trebui să aibă o cameră de luat vederi la pasarelă, dar nu au supraveghere decât în interiorul vasului. Deci n-avem nimic. Sperasem să ai tu mai multe.

— Încă nu. Ți-am zis, procesul-verbal conține lucruri interesante, dar nimic să ne ajute cu Ossian. Cu toate astea, cred că Adam are dreptate că probabil ar trebui să se studieze cazul lui Lilly din nou.

Julia oftă iar.

— Acum o să devin și mai nepopulară pentru soția lui Peder decât sunt deja, pentru că iar o să-l sun. Cu puțin noroc, vom reuși să dăm de mama lui Lilly chiar azi. Știu că tatăl ei e plecat din oraș. Dar probabil că tu oricum nu poți face mai multe azi. Anunță-mă dacă găsești ceva. Altfel, ne vedem

mâine.

— Desigur.

Mina închise. Întâlnirea neașteptată cu tatăl lui Nathalie o zdruncinase suficient de tare ca să nu se mai ducă la ședința de informare a Juliei. Simțea că va ceda, iar dacă se întâmpla asta, nu voia să se întâmple în Palatul Poliției. Îi spusese Juliei că o doare gâtul și că nu vrea să-i infecteze pe ceilalți. Având în vedere că tocmai țipase până răgușise, nu era în întregime o minciună.

Se plimbă neliniștită prin apartament. Julia îi dăduse niște sarcini pe care le putea face de acasă, dar erau deja terminate și nu-i alinau sentimentul că se află foarte departe de centrul acțiunii. Dintr-odată simți că pereții foarte familiari nu mai erau atât de siguri. Avea nevoie să-și distragă atenția. Atât Nathalie, cât și Ossian se învârteau în capul ei fără întrerupere, împiedicând-o să gândească constructiv.

Nu-l găsiseră pe Ossian la timp. Trebuia doar să accepte ideea. Și ea nu avea nicio pistă. Dar, oricât de mult s-ar fi frământat, nu ar fi ajuns și la alte indicii în afara celor pe care le avea deja. Știa asta. În același timp, avea noroc că Julia nu-i ceruse să vină la sediu. Era încă prea zdruncinată după întâlnirea cu tatăl lui Nathalie.

De parcă nu era de ajuns că ceea ce i se întâmplase lui Ossian îi mergea pe *repeat* în cap, acum și fiica ei era cu bunică-sa. Mama Minei. Ines tot nu-i răspundea la telefon, deși numărul pe care tatăl lui Nathalie i-l dăduse pe bilet era cu siguranță corect. Bineînțeles, ar fi fost simplu să verifice dispozitivul de urmărire GPS pentru a vedea unde se află și să meargă acolo în calitate de polițistă. Dar chestia asta nu prea ar fi îmbunătățit situația. N-avea de ales și trebuia să aștepte. Și să se îngrijoreze de ceea ce i-ar putea spune Ines lui Nathalie. Gândul o paraliza de-a dreptul de frică. Existau secrete care nu trebuiau dezvăluite. Secrete care nu puteau fi dezvăluite. Atât de multe lucruri fuseseră construite pe ele, încât fără această fundație totul s-ar prăbuși. Și i-ar afecta pe toți. Nimeni nu va ieși nevătămat din haosul rezultat. Dar nu putea face nimic în acest moment. Nathalie era cu Ines și ea

nu putea decât să aștepte.

Nu era bună la așteptat. Și terminase deja sarcinile pe care i le dăduse Julia, iar acum aștepta cu nerăbdare noi instrucțiuni și sarcini de serviciu.

Așa că avea nevoie de distragerea atenției. Luă telefonul și butonă prin aplicații. Răspunsese la toate e-mailurile și la cele câteva SMS-uri primite azi. Mai exista poate altceva, un articol important sau…, se opri la un semn de flacără albă pe un fundal roșu. Tinder. Al naibii Ruben! De ce îi băgase în cap chestia asta? Ei bine, de fapt nu el o făcuse, dacă era sinceră, își descărcase aplicația doar ca să-i închidă gura. Dar acum Ruben nu era lângă ea, nu o forța s-o deschidă, în același timp, poate că era distragerea perfectă, care nu solicita creierul câtuși de puțin. Și cine spunea că n-ar*e* voie să navigheze pe Tinder? Aparent, asta făceau toți oamenii moderni. Oamenii normali. Și nu era de fapt o „fată bătrână”, așa cum o făcuse Ruben. Bărbații de pe aplicație nici măcar nu știau că se uită. Asta simplifica puțin lucrurile. Nu prea mult. Dar suficient.

Spera ea.

Se pregăti pentru ce avea să vadă acolo deschizând mai întâi calculatorul și citind câteva articole pe net. Aparent, bărbaților li se recomanda să posteze poze cu animalele de companie, cu prietenii – sau, și mai bine, cu familia – și poze în care fac ceva activ. Pentru că asta le stârnea interesul femeilor, potrivit autoarei articolului. Și da, Mina putea să înțeleagă implicațiile psihologice ale faptului că arătai că ești atent, empatic, că ai o viață socială și interese proprii.

Problema, desigur, era că sute de mii de oameni citiseră și ei aceleași articole. Ceea ce probabil că îndepărtase orice formă de autenticitate din pozele care tocmai asta ar fi trebuit să înfățișeze.

Respiră adânc, dădu cu spray pe ecranul telefonului, deschise aplicația și se înregistră ca utilizator.

Primul bărbat care îi apăru în flux ținea mândru, mult prea mândru, în opinia Minei, un pește mare pe care aparent îl prinsese. Nu se așteptase la asta. Nu prea știa cum să filtreze

această informație. Peștele trebuia să fie un animal de companie, o activitate sau o dovadă de forță fizică? Sau un membru al familiei? Probabil că trebuia să simbolizeze bărbăția. Capacitatea de a-și vâna și ucide hrana. Bărbatul din fotografie purta ochelari de soare, așa că peștele era singurul indiciu pe care îl avea Mina despre personalitatea lui.

Și faptul că îl ținea cu mâinile goale.

Se cutremură.

Ce femeie sănătoasă la cap ar lăsa mâinile alea, care țineau cu mândrie o plătică mare și lipicioasă, să o atingă după aia? Pe Mina o apucă serios greața doar la gândul ăsta și trebui să pulverizeze iar cu spray pe ecran și să-l curețe. Își mirosi degetele. Aproape că simțea duhoarea de pește.

Nu avea chef să vadă mai multe, așa că glisă repede spre stânga.

O privire fugitivă la următorul și apoi din nou aceeași mișcare.

După ce repetă asta de vreo zece ori, înțelese foarte clar că toți bărbații din lume păreau să fi citit aceleași articole ca și ea. Pierduse numărătoarea pozelor cu bărbatul-cu-bunicul, bărbatul-cu-animalul-ciudat-de-companie, bărbatul-la-sală și chiar bărbatul-cu-perna pe care le văzuse. Ca să nu mai vorbim despre faptul că un număr disproporționat de bărbați de pe Tinder credeau că cel mai atrăgător lucru pe care îl puteau arăta era să țină în mână tocmai asta: un pește mare. Serios acum, care era chestia cu bărbații și peștii? încă o captură din asta grandioasă și risca să fie nevoită să-și spele ochii cu sodă caustică.

Ruben putea să râdă de ea cât voia. Dar gata cu Tinder!

Brusc, se opri din glisat. O pereche de ochi căprui o priveau de pe ecran. Un bărbat cu părul negru și creț, strâns la spate într-un coc lejer. Nu chiar un coc bărbătesc, dar aproape. Un ciot zdravăn de barbă pe obraji și pe bărbie. Arăta bine, dar nu atât de bine încât să o deranjeze. De asemenea, părea puțin obosit. Un pic… pe bune. Imaginea nu era una de studio, ci un selfie făcut din mers. Nu că ar fi fost o poză neglijentă, era totuși bună. Dar fără pretenții. În următoarea poză, stătea la

un birou cu capul înclinat în mâini. Nu se uita la cameră, ci la cineva din afara cadrului. Cămașă albă. Mâneci suflecate. Poate că fotografia era făcută la serviciu. Atât, nimic mai mult. Fără poze la sală. Fără pește. Respiră ușurată și citi descrierea.

„Mă numesc Amir și sunt jurist", scria el. „Nu am multe hobby-uri sau interese, din cauza serviciului. Dar m-am gândit să încep să schimb asta. Poate o putem face împreună?"

Un jurist. Fără interese. Dar părea amabil. Și, spre deosebire de ceilalți, nu părea atât de… scremut, singurul cuvânt care-i veni în minte. Lasă, că vede el Ruben! Avea de gând să-l contacteze pe Amir. Nu să se întâlnească, evident, trebuiau să existe niște limite. Acum, Ossian era preocuparea ei. Numai că mișcarea asta ar fi o palmă dureroasă rău pe obrazul lui Ruben. N-o să mai poată spune niciodată nimic despre fobie socială și fată bătrână. Puse degetul arătător pe ecran și ezită preț de o secundă. Apoi glisă rapid spre dreapta, ca să nu apuce să se răzgândească.

— I-am promis lui Anette că stau eu cu tripletele după-amiază, zise Peder. Ea se duce să bea un cocktail cu niște prietene, ca de duminică.

El și Julia își croiau drum printre hoardele de turiști care nu păreau să fi învățat cum se merge cel mai bine pe un trotuar aglomerat.

— Poți să-i spui soției tale să aștepte până îl găsim pe ucigașul lui Ossian, replică Julia cu asprime.

Regretă instantaneu. Fusese inutil de dură. Era încă supărată pe Torkel.

— Hei, scuze. Nu trebuia să zic asta.

Peder doar dădu din cap, în semn că înțelege.

— Din fericire, mama lui Lilly locuiește aproape de Palatul Poliției, continuă Julia. N-ar trebui să dureze foarte mult. După aia te poți duce direct acasă și apucă și Anette să bea ceva. Sunt ultima persoană din lume care să vrea să priveze o mamă de puțin timp numai pentru ea, crede-mă.

Ridică telefonul și se uită la SMS-uri. Erau două noi de la

Torkel. Trecu mai departe fără să citească.

— Mama lui Lilly locuiește la… pe Garvargatan, la numărul 7, citi ea. De cealaltă parte a pieței Kungsholm. Ajungem imediat acolo. Va trebui să ne încercăm norocul și să sperăm că e acasă.

Peder se opri brusc în fața unui bărbat îmbrăcat în pantaloni scurți kaki, sandale și un tricou care proclama cu mândrie: *I Iove Hjo*. Bărbatul stătea complet nemișcat în mijlocul trotuarului, părând confuz, iar ei fură nevoiți să-l ocolească.

— Ticăloșii ăștia de turiști, mormăi Peder în barbă. Conceptul de „ține-o pe dreapta" nu există în Hjo, nu?

— Dar, Peder, întrebă Julia, zâmbind ironic, nu te lauzi tu de obicei că tripletele te-au făcut să ai o răbdare de înger? Sau e rezervată pentru copii?

— Ba da. Cred că sunt doar gelos pe toți cei care nu par să aibă nicio grijă pe lumea asta.

Un al treilea mesaj de acasă apăru pe telefonul Juliei înainte să apuce să-l bage în buzunar.

— Dacă întârzii, pot oricând s-o mituiesc pe Anette cu un Aperol Spritz în timp ce se schimbă, adăugă el.

Un câștig și pentru mine. E super de sexy când bea în lenjerie intimă.

— Prea multe informații, Peder, comentă Julia, grăbindu-se să continue.

O parte din ea aproape că voia să-l pocnească. Era atât de nedrept! Nu și-l putea imagina pe Torkel nici măcar pregătindu-i un pahar de limonadă, în cazul în care ar fi fost nevoit să-l lase singur cu Harry într-o seară. Și atunci cel mai probabil ar fi în cazul în care ea ar fi trebuit să meargă la lucru. Cocktailurile erau un aspect care nu mai exista în viața ei, nici duminica, nici în altă zi. Dispăruseră, la fel ca orice urmă, cât de mică, de sentiment că e măcar puțin sexy în fața lui Torkel.

— Acum ne concentrăm asupra părinților lui Lilly, reluă ea. Din câte am înțeles, mama e încă în concediu medical. E de înțeles că dispariția lui Lilly a afectat-o puternic. Dar din ceea ce am putut citi despre disputa pentru custodie, e posibil ca

nici înainte să nu fi fost o persoană chiar ușor de abordat. Așa că trebuie să fim atenți.

Garvargatan se dovedi a fi umbrită. Încetiniră și se bucurară de temperatura răcoroasă pentru o scurtă perioadă, înainte de a ajunge la ușa cu numărul 7. Acolo sunară și apoi luară liftul până la apartamentul lui Jenny și Anders Holmgren. Un bărbat cam la 35 de ani deschise ușa, împingând cu un picior un chihuahua care lătra furios la picioarele lui.

— Bună, sunt Julia Hammarsten. Eu am sunat, adăugă ea, întinzând mâna.

Mâna lui Anders era moale de sudoare când o strânse pe a ei.

— Intrați, intrați. N-o băgați în seamă pe Mollberg, doar gura e de ea. Se crede ciobănesc german. Jenny e aici. Să ne așezăm în sufragerie.

Merse în fața lor, cu Mollberg lătrând pe urmele lui. Încăperea în care intrară era o cameră de zi și o bucătărie open space și arăta foarte confortabil. Toate ferestrele erau deschise și, dacă îți întindeai gâtul, puteai vedea Riddarfjarden.

— Luați loc, vă rog. Beți un ice tea?

Peder încuviință cu recunoștință, la fel și Julia, iar Anders se duse la bucătărie. Mama lui Lilly era așezată pe canapea. Se holba în gol. Era morbid de slabă și avea un aer nervos. Bătea cu un picior rapid și ritmic în podea.

— Bănuiesc că ați venit în legătură cu băiețelul dispărut? întrebă ea, aprinzându-și o țigară.

— Parcă ne înțeleseserăm că nu fumezi aici.

Anders se întoarse, în timp ce scotea cuburi de gheață din congelator, cu un rid mare între sprâncene. Jenny nu răspunse. Doar respiră adânc și suflă încet câteva inele de fum direct în aer.

— Așa e, răspunse Peder la întrebarea lui Jenny despre băiat. Ossian Walthersson este numele lui.

Jenny mai trase câteva fumuri adânci. Anders zăngănea pahare la tejgheaua din bucătărie.

— Nu ne-am mai văzut de la înmormântare. Știai asta? Eu și Mauro, adică tatăl lui Lilly. Dar bineînțeles că știți. Nici nu ne-

am mai văzut, nici nu ne-am mai auzit. Și de ce am face-o? A obținut ceea ce și-a dorit. A vrut să-mi ia fiica de lângă mine.

Aruncă furioasă țigara pe o farfurie de pe masă.

— Iubito, am mai vorbit despre asta, știi că Mauro chiar a vrut să o luați fiecare o dată la două săptămâni, interveni Anders, dar imediat păru că regretă că deschisese gura.

— O dată la două săptămâni! țipă Jenny. Să pierd jumătate din viața fiicei mele! Când el a fost cel care a dat-o la o parte! El a ales să-și abandoneze familia, s-o abandoneze pe Lilly, pentru o blondă!

— Cecilia e brunetă, preciză Anders calm.

— Jur că Mauro e cel care a ucis-o pe Lilly, continuă Jenny. El și nenorocita lui de familie de psihopați ar fi făcut orice să mă împiedice s-o cresc eu, s-o împiedice pe ea să aibă o mamă. În schimb, a vrut să facă pe mama javra aia de pițipoancă! Pentru copilul meu!

Julia văzuse verdictul tribunalului. Fusese cât pe ce ca Jenny să piardă dreptul de a o lua pe Lilly la fiecare două săptămâni. Jenny nu fusese considerată suficient de stabilă din punct de vedere mental pentru a avea grijă de copilul ei. Comentariul o surprinsese pe Julia. În disputele privind custodia, instanțele judecătorești erau aproape întotdeauna de partea mamei, indiferent de situație. Disputele pentru custodie erau poate singura situație socială în care era nasol să fii bărbat. Dar femeia agresivă de pe canapea o făcea să înțeleagă de fapt rezervele instanței.

— Există mari asemănări între dispariția fiicei voastre și dispariția lui Ossian, de miercurea trecută, începu ea cu calm și fără menajamente. De aceea vrem să vorbim din nou cu tine. Ne pare rău dacă înfigem cuțitul și mai adânc în rană.

Acceptă recunoscătoare paharul pe care i-l întinse Anders. În lichidul auriu înotau bucăți mari de gheață. Mirosea a dulce și proaspăt. Luă o înghițitură mare. Anders se pricepea clar. Peder deja își dăduse paharul pe gât.

— Poliția a investigat cu atenție toate acuzațiile potrivit cărora cineva din familie s-ar fi aflat în spatele răpirii lui Lilly, interveni Peder și își drese glasul. Chiar și acuzațiile aduse de

tine în instanță împotriva lui Mauro. Dar nu au găsit nimic care să le susțină…

— Dovezi, pufni Jenny. Astea sunt singurele chestii pe care au insistat!

Anders reumplu paharul lui Peder cu ceai cu gheață și se așeză lângă soția sa. Cățelul sări și el pe canapea și își puse capul pe genunchii lui. Părea să fi acceptat pentru moment prezența Juliei și a lui Peder. Măcar era liniște.

— Doar știi și tu, îi spuse Jenny soțului ei. Era roșie între picioare de fiecare dată când venea de la Mauro! Am dus-o de mai multe ori la medic ca să-i arăt. Dar doctorii din ziua de azi, ei bine… sunt speriați să nu greșească. Tot susțineau că i-am cumpărat chiloți prea mici, că îi lasă urme. Ce dracu'!

Părul lung și negru îi cădea pe față, iar Julia se gândi că trebuie să fi fost frumoasă înainte ca înverșunarea să-i transforme fata într-o mască furioasă.

— Jenny, i se adresă Anders cu blândețe. Știi că nu e adevărat. Mauro e ultima persoană care i-ar face rău lui Lilly în vreun fel. A iubit-o la fel de mult ca și tine.

Jenny se uită pe fereastră și își aprinse încă o țigară.

— Azi nu-i o zi bună, le spuse Anders, fără să-și ia ochii de la soția sa.

— Nu-ți mai amintești nimic din ziua în care a dispărut? întrebă Peder.

Jenny clătină din cap cu vehemență.

— Mi-am dat seama imediat că a luat-o Mauro. Că o ascunde undeva.

— Dar personalul de la grădiniță ne-a spus că nu pe tatăl ei l-au văzut luând-o pe Lilly, interveni Julia cu o oarecare fermitate. Ci că era un cuplu mai în vârstă.

— Mauro e într-o grămadă de feluri, ripostă Jenny. Dar prost nu e. Bineînțeles că n-ar fi luat-o niciodată chiar el. Ar fi trimis pe altcineva. Probabil pe cineva din familia lui. Părinții lui sunt morți, dar pe altcineva bătrân. Sunt nebuni, toți. Psihopați.

Vocea ei se ridică în falset. Câinele tresări și își ridică privirea.

— Știi că nu e constructiv, insistă Anders. Ești sigură că ți-ai luat medicamentele azi?

— Constructiv, repetă Jenny, imitându-i vocea pe un ton plângăcios. Copilul meu a murit și a avut o perioadă infernală înainte de asta. Am făcut tot ce-am putut ca s-o salvez de el, de monstrul ăla nenorocit… de monstru. Și totuși… și totuși a murit…

Jenny tremura de furie. Își aprinse altă țigară de la mucul celei vechi și trase din ea de parcă încerca să aspire filtrul din țigară.

— Dar acum avem un nou caz, cu un alt copil, zise Julia încet și cât se poate de clar. În circumstanțe similare cu cele ale lui Lilly, așa cum spuneam. Și de aceea…

— Se crede al naibii de deștept, o întrerupse Jenny.

Se ciocăni la tâmplă și începu să se legene înainte și înapoi.

— Sunt sigură că încă e îngrijorat că o să-l ridicați pentru ce i-a făcut lui Lilly. Și ce face el? Păi, el distrage atenția de la el, de la Lilly. Încearcă să vă facă să credeți că nu el a făcut-o, ci un din ăla…

Pocni din degete în aer.

— Un din ăla…, un criminal în serie.

— Deci voi așa bănuiți? întrebă Anders cu blândețe în timp ce îi mângâia blana lui Mollberg.

Peder îi aruncă o privire întrebătoare Juliei, care clătină discret din cap, înainte de a răspunde.

Mă tem că nu putem spune prea multe în acest moment, răspunse el. Cercetăm toate posibilitățile. Așa cum spuneam, de aceea și suntem aici.

Jenny își dădu ochii peste cap. Arătă spre Peder, cu țigara în mână. Scrumul nescuturat căzu și arse covorul deschis la culoare. Julia văzu ochii lui Anders urmărind traseul scrumului și tresărind când acesta aterizã. Dar nu spuse nimic. Doar mângâie mai intens blana lui Mollberg.

V-ați lăsat păcăliți de prostiile pe care le-a spus data trecută și o veți face din nou. Știu asta. E un diavol, Mauro, dar e deștept. Ce dracu', nu mă mai țin puterile să vorbesc cu voi.

Jenny se ridică în grabă și ieși pe balcon, unde se așeză cu

spatele la ei și lăsă cuvintele să curgă mai departe.

Vorbiți cu Mauro și o să vedeți. Asta e tot ce am de spus. Cu el și cu familia lui nenorocită. Niște psihopați nenorociți.

Julia și Peder se ridicară, iar Anders îi urmă în hol fără să spună nimic. În timp ce ușa se închidea în urma lor, o auziră pe Mollberg lătrând din nou.

— Bună!

Nathalie tresări. O femeie frumoasă, brunetă se apropie de ea cu un zâmbet larg. Își dădu seama imediat cine este.

— Pot să mă așez?

Nova se așeză vizavi, fără să aștepte răspuns. Nathalie ridică din umeri. Bunica ei o lăsase singură la prânz, după ce venise cineva la ea și îi șoptise ceva la ureche. Prânzul fusese o supă servită cu cea mai delicioasă pâine proaspăt coaptă pe care o mâncase Nathalie vreodată. Nu fusese nimic în neregulă cu mâncarea, deși n-ar fi refuzat un cheeseburger cu cartofi prăjiți. Porțiile de la Epicura erau prea mici pentru ea.

Oamenii voiau mereu câte ceva de la bunica ei. Într-un fel, se simțea mândră. Bunica Ines era, fără îndoială, o persoană importantă. Apărea chiar și la televizor. Dar asta o făcea pe Nathalie să se simtă uneori și un pic pierdută și abandonată. Și încă nu primise niciun răspuns la toate lucrurile neclare. „Răbdare”, era tot ce-i spunea când Nathalie întreba ceva.

Bunica ei nu se mai întorsese, și acum se apropia seara. Nu că pe Nathalie o deranja faptul că era singură la Epicura. Și-ar fi dorit doar să găsească niște mâncare. Căutase chiar și fursecurile care fuseseră acolo când ajunseseră alaltăieri, dar acestea se remarcară prin absența lor.

— Cum te simți la noi? întrebă Nova, dând din cap spre o femeie care venise să-i aducă o cană cu ceai.

Dar fără biscuiți.

— Ți se pare OK sau crezi că totul e ciudat?

— Ambele, răspunse Nathalie, dezarmată de francheța ei.

— Înțeleg. La urma urmei, încercăm să rupem tiparele și să trăim într-un mod care a fost uitat în societatea noastră modernă. Sunt sigură că poate părea ciudat. Dar de fapt ce

facem noi aici e ceva natural.

— Bunica a spus că toate astea vin de la bunicul tău.

— Da, așa e. Bunicul era un om foarte citit și inteligent, care nu se sfia să pună întrebări dificile. A căutat sensul vieții, am putea spune, fără să sune prea banal.

— Tot locul ăsta e, sincer, destul de banal.

Nova râse. Era un râs cald.

— Știi ceva? Ai perfectă dreptate. Cred că locul ăsta e super ieftin. Dar o mulțime de oameni au găsit un sens aici. Al vieții. Al lor înșiși. Al societății.

— Părinții tăi au fost ca bunicul tău?

— Tata, cel puțin – el era un căutător, la fel ca tatăl său. Uneori, drumurile li se intersectau. Alteori, nu. Dar tatăl meu era un scriitor bun. De fapt, el este autorul multora dintre citatele pe care le vezi pe pereții de aici. A studiat mult timp epicurismul alături de bunicul. Atunci trebuia să-și găsească singur răspunsurile. A fost cu câțiva ani înainte să…

Tăcu și o umbră îi traversă chipul.

— Înainte să ce?

Nova începu să clipească.

— Înainte să moară, răspunse ea. Ești prea tânără ca să cunoști povestea asta, desigur. Și cred că va trebui să o lăsăm pentru o altă zi.

— Și mama mea a murit când eram mică, spuse Nathalie cu tristețe.

— Câți ani aveai?

Nathalie ezită.

— Ce e ciudat e că nu prea știu. Când întreb, tata îmi zice doar că eram mică. Dar nu puteam fi foarte mică. Pentru că îmi amintesc de ea. Sau de cineva. Îmi amintesc un miros, o senzație, văd o siluetă în ușă, aud un râs, îmi amintesc… Sau poate că-mi amintesc doar visele cu ea…

Nathalie își drese glasul.

— Așa că ajung în situația aia în care caut răspunsuri. Ar fi frumos să le am. Dar nimeni nu vrea să-mi spună nimic, nici tata și nici bunica mea, acum. Adică, e foarte frumos aici, dar tata va veni în curând și mă va lua cu mașina lui mare și

neagră, fie că-mi place, fie că nu. Și aș vrea cel puțin să salut animalele înainte să se întâmple.

Își auzi tonul sfidător și regretă imediat. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să sune ca o mucoasă.

Toată lumea era drăguță cu ea aici. Putea să plece acasă oricând dorea, ea era cea care alesese să rămână.

Nova se ridică de la masă. Din fericire, nu părea să se fi supărat.

— O să vorbesc cu bunica ta. Știu că a plănuit ceva special pentru tine. Nici măcar eu nu știu ce e. Dar, bineînțeles, vei avea timp să vezi animalele. Crezi că ai putea să-l suni pe tatăl tău și să-i spui că mai stai puțin? Am o întâlnire în oraș chiar acum, dar mi-ar plăcea să… să te mai văd.

Nathalie încuviință.

Nova zâmbi și ieși din cameră. Nathalie se uită la telefon. Știa deja că n-are de gând să-l sune pe taică-su. Bineînțeles. Cel mai bine era să-i trimită un SMS. Numai că ultimul pe care-l trimisese nu fusese tocmai drăguț, așa că nu prea știa cum să formuleze fără să înrăutățească lucrurile. Suspină și puse telefonul deoparte. O să trimită un SMS. Doar că nu chiar acum. Încă o zi putea să rămână aici fără probleme.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Mina privea fix la ecranul computerului, încercând să se concentreze, dar gândurile îi tot fugeau. Îi fusese greu să adoarmă cu o seară înainte, din pricina întâlnirii cu tatăl lui Nathalie, care o urmărise toată ziua. Și fusese și mai greu să se trezească dimineață.

În liftul din Palatul Poliției, cineva lipise un afiș pe care scria:

It's Monday! Time to SHAKE IT UP!

Biletul pe care i-l dăduse tatăl lui Nathalie era acum mototolit într-o minge mică în coșul de hârtii al Minei. Își privi mâinile, care tremurau ușor. Atât de mult timp, atât de multă energie cheltuită încercând să lase trecutul în urmă. Atâtea amintiri pe care le ascunsese departe, foarte departe în creierul ei și la care reușise să se convingă că nu va trebui să se mai întoarcă niciodată. Dar viața continuase cumva să aducă trecutul în prezent. Fusese de ajuns să-l vadă pe tatăl lui Nathalie ieri-dimineață pentru ca ultimii zece ani, peste zece ani, se corectă ea, să se șteargă. În amintire, ea se întorsese brusc la tot ce se întâmplase atunci. La tot ce credea că va fi îngropat pentru tot restul vieții ei. La urma urmei, aceasta fusese înțelegerea pe care o făcuseră. Și ea plătise un preț enorm.

Își sunase mama de mai multe ori în timpul zilei, dar de fiecare dată fusese întâmpinată de robotul telefonic. Îi fusese greu să se gândească la altceva decât la ce i-ar fi putut dezvălui mama ei lui Nathalie. Și la ce nu i-ar fi putut spune.

Își luă telefonul și activă dispozitivul de urmărire GPS pentru a-și vedea fiica măcar de la distanță, dar aplicația nu reușea să determine unde se afla emițătorul. Se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Probabil că rămăsese fără baterie. La urma urmei, se afla în rucsac de mult timp.

Telefonul îi sună în mână. Un mesaj de la recepție, care spunea că are un vizitator. Poate că maică-sa făcuse cum îi ceruse ea și venise totuși?

Se opri când văzu numele necunoscut al vizitatorului. Nu era mama ei. Nu se putu abține să se simtă puțin ușurată. Nu știa dacă era cu adevărat pregătită pentru acea întâlnire.

Luă un șervețel antiseptic și șterse telefonul.

Apoi se îndreptă spre lifturi și coborî la recepție.

În hol o aștepta o femeie îmbrăcată elegant. Mina avu timp doar să se gândească la faptul că n-o mai întâlnise niciodată pe femeie, înainte ca aceasta să-și întindă brațele și să o tragă rapid într-o îmbrățișare.

— Mina! exclamă ea. Mă bucur să te cunosc în sfârșit!

Toate sinapsele din creierul Minei explodară simultan. O mie de gânduri despre unde fusese femeia, dacă se spălase, ce atinsese, pe cine atinsese… Simțea un milion de germeni răspândindu-se pe corpul ei, iar pe femeia înfășurată în jurul ei, ca pe un animal-gazdă care își transfera acum toți paraziții către ea, unde se puteau înmulți și răspândi tot ce purta cu ea. Vru să se elibereze, dar se trezi paralizată, incapabilă să se miște, incapabilă să vorbească.

În cele din urmă, femeia făcu un pas înapoi. Mina rezistă unui impuls puternic de a-și smulge toate hainele și de a fugi goală și țipând pe coridor, până la cel mai apropiat duș.

— Nu cred că ne-am…, începu ea.

— Mama ta mi-a povestit atât de multe despre tine! o întrerupse femeia, cu un zâmbet strălucitor care părea bine repetat, de parcă ar fi fost obișnuită să fie fotografiată.

În plină panică, Mina nu se putu abține să nu observe cât de frumoasă era femeia. Părul lung, șaten-închis, des și lung îi curgea pe spate peste o cămașă de mătase albă și răcoroasă. Picioare lungi și subțiri, într-o fustă de mătase albă asortată, care i se mula pe corp. Ochii mari și albaștri dădeau un contrast de efect cu tenul măsliniu. Machiaj aproape inexistent, dar perfect. Atrăgea atenția. Și, aparent, era genul care îmbrățișa lumea.

Mina mai realiză și altceva. Zâmbetul acela o indusese în eroare. Se înșelase în prima ei presupunere. Știa foarte bine cine e femeia.

— Mama mea, spuneai? întrebă Mina, uitându-se discret în

jur, în caz că ar fi putut auzi cineva. Cel mai bine urcăm la mine.

O lăsă pe femeie să treacă de barieră și o conduse la lift.

— Îmi pare rău, am crezut că ți-a spus că vin, răspunse femeia în timp ce urcau la etajul din dreapta. Numele meu este Nova. Lucrez cu mama ta. Sau poate mai degrabă ea lucrează cu mine. Oricum, noi două nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Nu, altfel mi-aș fi amintit. Dar știu cine ești. Ai ținut o prelegere la fostul meu departament acum câțiva ani. Ai vorbit despre asociația ta și despre… Epson, așa îl cheamă? Filosoful?

— Epicur.

— Hm. Vino, să mergem în sala de ședințe.

O luă cu pași repezi pe coridor, dorind să o scape repede pe Nova de ochii colegilor curioși.

— Înțeleg că te întrebi de ce sunt eu aici. Și nu mama ta.

Mina auzea tocurile Novei păcănind în spatele ei.

— Da. Având în vedere că pe ea am sunat-o, răspunse Mina scurt, deschizând ușa de sticlă a sălii de conferințe.

Nova se așeză și întinse mâna spre pachetul de șervețele umede care zăcea pe masă.

— Îmi permiți? E incredibil de cald afară.

Mina încuviință. Să țină minte să arunce pachetul, fiindcă Nova pusese mâna pe el. Nu că ar fi contat, era deja infestată complet cu orice adusese Nova cu ea. Îi ura, îi ura profund pe oamenii care îmbrățișau.

Nova scoase un șervețel din pachet și se șterse cu el pe gât pentru a se răcori. Apoi se șterse pe mâini, după care îl încreți într-o minge mică și îl aruncă în cel mai apropiat coș de gunoi.

— Deci despre ce e vorba? întrebă Mina fermă. Unde e mama? Și unde e Nathalie?

Nu era o conversație pentru care avea timp și, totodată, faptul că stătea și tânjea după un duș dezinfectant – sau după o sablare completă – făcea ca întreaga situație să fie aproape insuportabilă.

— Mi-a spus totul, începu Nova, afișând din nou zâmbetul acela. Despre tine. Despre voi. Despre Nathalie. Poți vorbi fără griji cu mine. Mama ta… se află în mijlocul curbei de dezvoltare în această privință. Tocmai i s-a „născut” o nepoată. Încă nu e pregătită să vorbească cu tine.

Mina simți cum furia, vechea furie, clocotea în ea. Era atât de puternică și de corozivă, încât îi dădură lacrimile.

— Nu mă interesează curba ei de dezvoltare sau muncă, sau cum îi spuneți voi. Pe mine mă interesează Nathalie. La fel și pe tatăl ei. Știi cine e el, presupun?

Nova dădu afirmativ din cap.

— Da, știu cine e tatăl lui Nathalie. Poți să-i transmiți că nu trebuie să-și facă griji. Dar acesta este un proces de vindecare, iar procesele de acest fel sunt vulnerabile. Ar fi mult mai rău pentru Nathalie acum dacă el sau tu ați interveni și ați întrerupe totul. Așa cum spuneam, abia au început.

— Mă amenințI acum? Serios? Știi că vorbești cu un polițist, nu?

Nova oftă și clătină din cap. Apoi zâmbi din nou cu blândețe.

— Orice ai crede, mama ta e în propria călătorie acum, răspunse ea încet. A trecut mult timp de când și-a schimbat viața, dar multe din trecut sunt încă nerezolvate. Totul este suferință, durerea purifică, așa cum obișnuia să spună tatăl meu. Nathalie e o parte din acea călătorie. Exact ca tine.

— Nathalie e minoră. Ți se pare justificat din punct de vedere etic ca mama mea s-o contacteze fără acordul unui părinte? Sunt la câteva secunde distanță de a te denunța pentru răpire.

Se forță să respire adânc de câteva ori. Nu-și putea permite să fie revoltată. Asta ar fi deschis uși pe care nu voia să le deschidă. Calm. Controlul. Astfel, o ușă importantă rămânea încuiată.

— Răpire, repetă Nova. Aha. Înțeleg că te-a afectat foarte mult cazul copilului dispărut. E de înțeles dacă vezi lumea prin acest filtru pentru o perioadă. Și poate că ai dreptate că ar fi trebuit să ia legătura cu unul dintre părinți. Dar mama ta face propriile alegeri. Eu nu am nicio putere în această

privință. Apoi eu pot considera ce cred de cuviință despre alegerile ei. Dar deocamdată asta e situația, iar ea e, până la urmă, bunica lui Nathalie. Nu există nicio constrângere aici. Abia acum încep să se cunoască. Nathalie e liberă să vină și să plece când dorește, dar a spus că vrea să mai stea câteva zile. Sunt aici pentru a te îndemna să permiți asta. Amândouă au nevoie. Ești singura care-l poate convinge pe tatăl lui Nathalie să-i dea această șansă. Eu n-am nimic de spus în această privință. Doar tu poți lua decizia. Am venit aici pentru că am vrut să pot să te privesc în ochi când îți spun că e ceva ce trebuie să lăsați amândoi să se întâmple. Crezi că e posibil?

Mina o văzu pe Nova ezitând. Era furioasă pe mama ei și dezamăgită că era prea lașă să vină ea însăși aici. Și își dorea să o displacă intens pe femeia frumoasă în haine răcoroase, care nu părea deloc afectată de căldură. Mina bănuia că manevra cu șervețelele umede o făcuse mai mult pentru ea. Nova stătea acolo, de neatins, enervând-o pe Mina.

În același timp, trebuia măcar să abordeze ușor gândul că mama și fiica ei poate că se îndreptau spre ceva bun. Chiar dacă o durea un pic prea tare faptul că ea nu fusese inclusă încă în acest proces. Poate că, în timp, asta se va schimba. La urma urmei, avea un dispozitiv de urmărire GPS.

Oftă.

— Lasă-mă să lămuresc ceva. Nu cred nimic din ce fac oamenii ca tine. Dezvoltare personală. Autoajutorare. Vindecare, tămăduire, voodoo sau cum îi mai spuneți voi. Totul e doar vrăjeală pentru oameni care nu reușesc să-și ia propriile vieți în mâini. Pentru mine, ce faceți voi pare la fel de rău ca o sectă.

Observă cu satisfacție cum zâmbetul femeii dispare.

— Nici n-ai idee cât de mult te înșeli, replică Nova. O parte din activitatea noastră la Epicura constă în „deprogramarea” persoanelor care au reușit să părăsească sectele. Interesul meu a fost stârnit atunci când una dintre participantele la cursul meu mi-a povestit despre perioada petrecută în Knutby. Dezertase devreme. Înainte să se dezlănțuie iadul acolo. Mi-am dat seama că am putea îndeplini o funcție. Că filosofia

noastră e potrivită pentru a-i readuce pe foștii membri ai sectelor la o existență cât mai normală cu putință.

— Sau să-i faceți să schimbe pur și simplu secta.

— Vorbesc serios. E ușor să-i privești cu dispreț pe cei care se alătură unor culte. Să crezi că sunt slabi. Ușor de condus. E o simplificare exagerată. Deseori e vorba despre conexiune. Dacă ești copil și crești cu un părinte care îți face rău cu vorba și cu fapta, se creează o viziune distorsionată asupra relațiilor. Te aștepți să fii oprimat. Fapt pe care cultele se pricep să îl exploateze. Dar poate fi și invers. Un atașament ocrotit te poate face să-i vezi pe toți oamenii ca fiind drăguți și, prin urmare, să devii lipsit de apărare împotriva persoanelor cu alte motive. Aici nu e vorba doar despre secte, voi sigur vedeți aceste fenomene în fiecare zi în munca voastră.

— Dar în Suedia nu prea există secte, nu-i așa? replică Mina. Cu excepția celei din Knutby, dar aceea nu e…

— În Suedia există între trei și patru sute de asociații care pot fi clasificate drept secte, o întrerupse Nova. Treizeci-patruzeci dintre ele pot fi considerate ca fiind distructive. Politia ar trebui să fie mai atentă la acest lucru.

Mina nu știa ce să răspundă. Întinse mâna după pachetul de servețele, apoi și-o retrase când își aminti că îl atinsese Nova. În loc de asta, scoase din buzunar o sticlă de gel dezinfectant.

Nova zâmbi. Din nou.

— În ceea ce privește autoajutorarea, chiar tu mergi la AA. Mama ta mi-a spus că ai făcut programul celor 12 pași. Vrei să spui că n-a ajutat? Că te-ai fi descurcat mai bine pe cont propriu?

Mina se încruntă. *Touche.* Nova avea dreptate. E adevărat, Mina aproape că era să-și piardă subit viața, dar nu putea să dea vina pe AA pentru că Jane și Kenneth o găsiseră acolo întâmplător. Alcoolicii Anonimi fusese salvarea ei, paiul de care se agățase mulți ani. Rutina de a merge acolo și de a întâlni alte persoane cu aceleași probleme, de a nu trebui să se simtă ciudată sau defectă, ci de a fi înțeleasă. Da, AA ajutase. N-ar fi scos-o la cap singură.

Nova încuviință scurt.

— Voi face tot ce pot. Și îmi cer scuze pentru îmbrățișare. Nu mi-am dat seama cât de nepotrivit a fost, având în vedere…, ei bine, preferințele personale.

Nova aruncă o privire la șervețelele umede și la sticla de gel dezinfectant de pe masă. Mina oftă. De ce nu putea fi un pic mai normală? Să aibă aceeași toleranță pentru murdărie pe care o aveau, evident, oamenii normali? Pe de altă parte, probabil că erau în permanență bolnavi, absolut fiecare dintre ei.

— Sunt sigură că ai mult de lucru, nu e nevoie să mă conduci, adăugă Nova, ridicându-se. O să vorbesc cu mama ta. Tu poți să vorbești cu tatăl lui Nathalie?

Nu era o conversație pe care Mina o aștepta cu nerăbdare.

— Trebuie să cobor cu tine să te scot din clădire. Nu poți ieși singură.

Deși era adevărat, îi mai oferea câteva minute de răgaz înainte de a fi nevoită să-l sune pe tatăl lui Nathalie. Coborâră cu liftul, iar Mina o trecu pe Nova fulgerător de rapid prin bariera de securitate.

— Încă o chestie, adăugă Mina, în timp ce Nova tocmai trecea de barieră. Data viitoare, vreau s-o văd pe mama. Nu pe tine.

Când se întoarse în sala de conferințe, își trase mâneca bluzei peste mână, luă pachetul de șervețele și-l aruncă la gunoi. Apoi luă telefonul. Dar nu pe tatăl lui Nathalie avea de gând să-l contacteze. Era un număr de telefon la care aștepta de aproape doi ani să aibă un motiv să sune.

— Bună, Vincent. Eu sunt.

Vincent încremeni. Numărase secundele, orele, zilele și, în cele din urmă, lunile care trecuseră de când auzise ultima oară acea voce. Iar acum, când îl sunase, brusc nu mai era deloc pregătit. Avu un impuls să-și îndrepte hainele și să-și aranjeze părul. Să-și verifice respirația. Chiar dacă ea nu putea să-l vadă sau să fie în apropierea lui.

Clipi puternic și simți furnicături în toți porii.

— Bună, Mina, răspunse el încet și intră în birou.

Cel mai bine era să nu-l vadă și să nu-l audă Maria. Pentru că știa că s-ar înroși ca un copil, așa cum făcea înainte.

— Ce mai faci? întrebă ea.

Își dădea seama, după tonul ușor apăsat, că expresia politicoasă era doar o necesitate. Mina chiar dorea să vorbească despre altceva.

— Ei bine, mulțumesc, mașina e în regulă și încă mă culc cu soția mea o dată la două luni.

— Vincent!

— Îmi dau seama după vocea ta că e ceva important. Zi.

— Bine, spuse Mina, părând mult mai relaxată. Poți să treci azi după prânz pe la sediul poliției? Vreau să discutăm ceva în particular.

Vincent se așeză greu pe scaunul de la birou, cu gâtul brusc uscat. În particular. După prânz. Asta însemna peste doar o oră. Sigur, nu avea nimic de făcut pentru restul zilei. Zilele de luni erau rareori deosebit de pline de evenimente. Dar… astăzi? Acum?

Ochii Minei.

Nu era pregătit. Inima îi bătea de parcă ar fi dat o audiție pentru postul de baterist într-o trupă rock. Își dorise mult și, în același timp, încercase să nu-și dorească. Să nu-și facă speranțe. Și acum, dintr-odată… astăzi?

Ochii Minei.

Acum?

— Sigur, răspunse el, încercând din răsputeri să pară indiferent. Va trebui să mă uit în agendă, dar cred că sunt liber.

Ruben cumpără obișnuita pungă de prânz cu sendviș și suc de la cafeneaua din colțul Palatului Poliției, așa cum făcea în fiecare luni. Își petrecuse dimineața băgând în computer toate notițele pe care le luase de mână în cursul conversațiilor din weekend. Dacă ar fi fost o altă zi, probabil că ar fi mâncat la birou. Dar nu era o zi oarecare, ci luni. Iar lunea era specială. Așa că mâncă sendvișul pe fugă, în drum spre bunică-sa. Era mica lor tradiție săptămânală. Doar pe el îl mai avea. Și fusese mereu alături de el, încă de când era mic. Așa că acum era

rândul lui. Documentele despre Lilly Meyer mai puteau aștepta 45 de minute. Ruben luă ultima înghițitură de suc în timp ce intra pe ușă. Bunica Astrid îl aștepta în camera ei, ca de obicei.

— Bună, bunico!

— Bună, inimioara mea!

Ca întotdeauna, se lumină când îl văzu. Își ridică fața ca s-o poată săruta el pe obrazul zbârcit. Mirosea exact la fel ca întotdeauna. Bumbac proaspăt spălat, lavandă și o ușoară mireasmă de migdale, despre care el știa că provenea de la prăjiturile cu migdale pe care le ținea ascunse în sertarul noptierei.

— Am adus bunătăți, anunță el, ținând în mână a doua pungă pe care o cumpărase.

Preferatele bunicii. Gogoși cu cremă de vanilie.

— Mă îndopi, să vezi ce mă îngraș, oftă ea și își mângâie burta slabă.

Ruben zâmbi la glumă. Bunica era numai piele și os și amândoi știau că nu va mai pune niciodată grăsime pe ea. Dar atât timp cât încă mai avea poftă de prăjiturile ei secrete cu migdale, Ruben nu era prea îngrijorat.

Se așeză pe pat lângă ea. Singurul alt loc în care se putea așeza era un fotoliu uzat din colț, dar el voia să fie aproape. Să-i simtă mirosul, să-și amintească toate momentele petrecute în căsuța din Alvsjd, în bucătăria în care mirosea mereu a clătite calde și a dulceață de căpșuni făcută în casă. Atâtea veri și vacanțe petrecute la bunica din partea tatălui! Doar ei doi. După ce mama lui își găsise un nou soț cu care voia să-și petreacă vacanțele, singură, fără un copil atârnat de fusta ei. Întotdeauna fusese loc pentru el acasă la bunica.

— Vrei să-ți rup jumătate?

Arătă întrebător cu degetul spre o gogoașă, dar bunica dădu din cap în semn că nu.

— Viața e prea scurtă ca să mănânci jumătate de gogoașă, răspunse ea zâmbind.

Avea încă dinți frumoși și puternici. Un lucru de care fusese întotdeauna mândră. Nicio carie, cum obișnuia ea să spună,

arătând spre șirul perfect de dinți.

Își puse o mână noduroasă, cu pete, pe piciorul lui.

— Acum spune-mi, Ruben. Cum mai e viața ta?

Aceeași întrebare pe care o punea în fiecare săptămână când venea la ea. Nu-l întreba niciodată despre slujba lui, ceea ce-l scutea de a-i spune cât de îngrozitoare poate fi lumea. În schimb, întreba despre orice altceva. Și în fiecare săptămână povestea despre ce viață interesantă și plină de evenimente avea el. Amândoi știau că minte, dar ea îl lăsa să mintă.

Însă azi nu voia să mintă. Așa că îi povesti despre vizita lui la Ellinor. Bunica îl mângâie pe picior.

— Da, tu îmi știi părerea. Că ai fost prost că ai lăsat-o pe fata aia să-ți scape. Nu era doar o frumusețe pentru ochi, era și o finețe de fată pe dinăuntru. Dar tu erai tânăr și prost. Se întâmplă foarte des cu voi, băieții.

— Da, cred că am moștenit asta de la tata, răspunse el și, ca întotdeauna când era vorba despre tatăl său, vocea căpătă un ton ușor amar.

Tatăl lui îi părăsise pe el și pe maică-sa când Ruben era mic. Plecase la o conferință și nu se mai întorsese acasă. Era încă în viață, Ruben știa asta de pe Facebook. Dar niciunul dintre ei nu luase vreodată legătura cu celălalt.

Bunica Astrid nu răspunse la acest comentariu. Trecuse mult timp de când nu mai încercase să-și scuze fiul. El făcuse o alegere. Și în locul lui, ea primise un nepot pe care să-l iubească.

— Părea că o duce bine, Ellinor? întrebă bunica curioasă. S-a măritat? Dacă nu, poate că încă nu e prea târziu…?

Ruben zâmbi și luă o mușcătură mare din gogoașa cu vanilie. Crema i se întinse pe dinți. La fel ca atunci când era mic și mânca gogoși cu vanilie în foișorul bunicii, jumătate din plăcere era să lingă cu limba crema de pe dinți.

— Nu știu dacă e căsătorită. Probabil că da. Oricum, are copil, o fată. A ieșit să mă salute. Și știi, bunico, pe fiica ei o cheamă Astrid. Ellinor și cu tine v-ați înțeles întotdeauna atât de bine, cred că de la tine i-a venit ideea numelui.

— Oh, nu, ce frumos ar fi! zise bunica încântată. E mică?

— Nu, are vreo zece ani, cred. O fată foarte drăguță. Are exact ochii lui Ellinor.

Privirea lui Astrid licări. Miji ochii la Ruben.

— N-ai o fotografie? Pe Facebook-ul ăla?

— Vai, dar ce curioasă ești, râse Ruben, dar scoase telefonul și începu să caute.

N-avu nicio problemă s-o găsească. Ellinor era acolo, tot cu numele de fată. Iar pagina ei era plină de poze cu fetița. Ruben dădu click pe una în care purta o coroniță cu flori de vară, cu ochii strălucitori și zâmbetul larg.

— Uite-o aici. Nu seamănă cu Ellinor? Dar nu numai cu ea, după cum vezi. Nu știu cine e tatăl, dar cred că unele trăsături vin de la el.

Ruben se încruntă în timp ce privea fotografia, cu capul aproape de cel al bunicii sale. Să fie posibil să-l cunoască totuși pe tată? Fata îi era cumva atât de cunoscută. O parte din crema de la gogoașa cu vanilie era încă lipită de dinți. O frecă cu degetul arătător, după care linse zahărul rămas pe deget.

Bunica se uită la poză și râse. Apoi se ridică încet și clătină din cap.

— Ruben, pentru un bărbat așa inteligent ca tine, ești uluitor de bătut în cap.

Se îndreptă cu greu spre un șifonier maro cu un șervet din dantelă albă pe el, una dintre puținele piese de mobilier pe care reușise să le aducă la căminul de bătrâni. Pe șervet erau aranjate o grămadă de poze, majoritatea fotografii înrămate, cu Ruben la diferite vârste. Alese una dintre ele, o luă și se întoarse șchiopătând până la pat. Luă fotografia și o ridică lângă poza fetei.

Ruben făcu ochii mari. Acum știa de ce îi părea atât de cunoscută.

Mina era singură în sala de ședințe. De când îl întâlnise ultima oară pe Vincent, peretele din fața ei fusese umplut, curățat și umplut din nou cu poze, documente și cuvinte mâzgălite cu un scris greu de citit despre alte victime. Alte

destine. Pozele cu recuzită meșterită în casă, pentru diferite numere de iluzionism, erau de mult uitate. Acel caz i se părea extrem de îndepărtat, ca și cum ar fi fost într-o altă viață.

Într-un final, ancheta și Vincent însuși deveniseră greu de delimitat. Totul se dovedise a fi profund personal pentru el, chiar dacă nu-și dăduse seama de la început. Numai că acum totul era diferit.

Fuseseră uciși doi copii.

Era un întuneric în care era înfricoșător să intri. Nu că ar fi fost prima dată când vedea copii sfârșind-o rău, dimpotrivă. Era un lucru mult prea comun în munca de poliție. Copii abuzați. Copii exploatați. Copii care trăiau într-o mizerie care era o rușine pentru o societate dezvoltată.

Dar crimă?! Crimele asupra copiilor nu erau ceva obișnuit. De aceea puținele cazuri care fuseseră rezolvate erau în general bine cunoscute de publicul larg. Helen, ucisă de Ulf Olsson. Engla, ucisă de Anders Eklund. Și Bobby, ucis de tatăl vitreg cu ajutorul mamei. Aceste cazuri și multe altele rămăseseră pentru totdeauna întipărite în sufletele suedezilor.

Eterna întrebare era cum. Cum putea un om să fie capabil de o asemenea răutate?

Mina nu era sigură că vrea să afle răspunsul. Cei care făceau așa ceva erau monștri, nimic mai mult. Nu era nevoie să-i înțeleagă. Trebuia doar să-i găsească. Dar acum anchetau două fapte comise în același mod. Asta sugera un posibil tipar pe care ar fi preferat să nu-l vadă.

Mina se întreba cum va reacționa Vincent când va auzi despre acest caz. Nu că avea de gând să-i ceară ajutorul, îl sunase din alte motive. Dar bineînțeles că el o va întreba la ce lucrează și ea îi va spune. Iar el avea familie. Era tată. Nu credea că era posibil, ca părinte, să se protejeze de imaginile cu Lilly și Ossian din fața ei. Orice ar fi spus, știa că Vincent nu era atât de rațional și de stăpân pe emoțiile sale pe cât pretindea că este. În scurtul timp în care se cunoscuseră, văzuse licăriri de altceva, ceva care sugera mai degrabă contrariul. Întrezărise un abis de emoții. Și poate chiar un întuneric.

Îi era greu să pună degetul, era ca și cum vedea cu coada ochiului ceva mișcându-se. Dacă îți îndreptai privirea acolo, dispărea. La fel era și cu Vincent. Nu l-ar putea prinde.

Nu că ar fi vrut să-l prindă. Nu voia să prindă pe nimeni. Nu luase în calcul faptul că Tinder va proclama *It's a match* când va glisa la dreapta pe Amir. Faptul că ea de fapt îl și contactase era pură TCC[5], nimic mai mult. Dar Vincent îi scăpa printre degete de fiecare dată când credea că îi zărește clar conturul. Iar acum, când nu-l mai văzuse de aproape doi ani, era mai șters ca niciodată.

O parte din ea protestase zgomotos față de ceea ce tot ea pusese în mișcare. Ar fi mai bine să continue să-l țină pe Vincent departe de viața ei. Dar o altă parte, o parte mai profundă, nu dorea nimic mai mult decât să-l aibă în preajmă.

Și acum era în drum spre ea.

Telefonul de pe masă vibră. O notificare îi reaminti că vizitatorul ei va sosi în câteva minute. Mina se ridică și se duse să îl întâmpine pe mentalist.

De îndată ce se urcă în taxi, începu să transpire. Și atunci observă că aerul condiționat din taxi era setat la maximum 15 grade. Unui pinguin i-ar fi priit acolo, în mașină. Dar Vincent știa că transpirația lui nu era cauzată de căldura din exterior, ci de nervozitatea interioară. Gândul la Mina îi clocise un întreg roi de fluturi în stomac.

Nu era bine. Avea nevoie de altceva la care să se gândească. Altfel va fi o epavă când va ajunge la destinație. Taxiul viră pe Tyresdvagen cu o viteză puțin prea mare și, pentru o clipă, Vincent o văzu cu ochii minții pe Mina venind să-l viziteze la spital.

Accident de mașină.

Nu vorbise cineva despre un accident de mașină recent? Taxiul trecu pe lângă un autobuz SL[6]. Pe o parte era o reclamă la pastile pentru dureri de cap, cu textul plin de miez: *Doare?*

Durere.

Fusese ceva și despre durere. Cine… Exact. Totul *este suferință, durerea purifică. Nova* citase cuvintele astea, când o

văzuse la televizor vinerea trecută. Nova, care avusese un accident de mașină în urma căruia își pierduse tatăl. Tatăl ei, care avusese și el de-a face cu epicurismul.

Ar fi putut fi o distragere potrivită. Luă telefonul și căută site-ul Epicura. Era o pagină web elegantă și modernă, cu o siglă profesionistă.

Dădu *scroll* pe lângă o serie de clipuri, toate părând s-o prezinte pe Nova în timp ce explica diverse lucruri, după care ajunse la un fel de program filosofic care explica epicurismul.

Îndreptarul epicurian pentru o nouă lume este același ca în vremurile de demult: doar o neliniște trecând aidoma unei comete devine stea. Rapid și pe nesimțite. Viața liniștită este viața care purifică. Evită precaut tot ce provoacă durerea. Nu îți dori nimic. O viață fără dorințe este o viață eliberată de orice suferință, care, în schimb, îți permite să savurezi împlinirea, când atingi Totul.

John Wennhagen

John Wennhagen. Tatăl Novei. Oricum, Vincent își amintea corect numele. Presupunea că utilizarea acelei explicații nu foarte moderne a programului pe pagina web de altfel atât de elegantă era o modalitate prin care Nova își onora tatăl. Citi textul poetic de două ori fără să înțeleagă prea multe.

— Am ajuns, domnule, îl anunță taximetristul cu o politețe exagerată, aruncându-i o privire pe furiș în oglinda retrovizoare.

Vincent își dădu seama că mașina oprise de ceva vreme. Plăti fără să observe la cât se oprise aparatul de taxat, atât de emoționat era, și ieși. Soarele strălucea direct pe fațada Palatului Poliției, ceea ce făcea imposibil să vadă înăuntru prin ferestrele mari. Dar știa că ea e pe acolo pe undeva. Îl aștepta. Simțea că e acolo. Bineînțeles, nu simțea. Cocktailul hormonal de serotonină, dopamină, cortizol și adrenalină pe care-l declanșase în el apelul telefonic al Minei încă îi afecta în cel mai profund mod percepția asupra realității. Ar fi fost o prostie să confunde sentimentele interioare cu realitatea. Nici măcar el nu înțelegea, cu toate cunoștințele sale, de ce îl

afecta ea așa. O parte din el spera că poate și el o afecta în același mod.

De obicei, avea explicații științifice pentru raționamentele sale, dar când le punea cap la cap în acest caz, sentimentul era totuși mai mare decât suma părților sale. Era ceva dincolo de explicabil când venea vorba de Mina și de ceea ce simțea pentru ea. Și acum ea era acolo. În curând o va revedea.

Își drese glasul ca să-și curețe gâtul, brusc foarte uscat. Verifică sacoul și îndepărtă un fir de păr de-ale Mariei de pe mânecă. Regreta deja că se îmbrăcase la costum. Apoi urcă scările și deschise ușa. Mina aștepta chiar la intrare.

— Bună! îl salută ea când îl văzu intrând. A trecut ceva timp.

— Bună! răspunse el, brusc incapabil să continue.

Aproape că uitase. Părul negru, mai lung decât data trecută, deși încă nu-i crescuse cât să și-l poarte în coadă de cal, ca odinioară. Ochii negri și buzele cărnoase, roșii de la natură. Bluza albă de vară, fără mâneci, despre care știa că va fi schimbată cu un pulover de îndată ce vremea o va permite. Și mica linie de îngrijorare dintre sprâncene. Dar mai presus de toate. Privirea ei. Vincent se simțea ușor ametit.

Nu mai era o creatură fictivă pe un piedestal, ci din nou o ființă umană în carne și oase. Dar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Crezuse că viața lui continuase să se deruleze minunat și fără ea. Că pusese amintirile într-o cutiuță mentală și mersese mai departe. Cât de mult se înșelase! Abia acum își dădea seama. Ochii care în această clipă îl priveau întrebători îl însoțiseră dintotdeauna. În fiecare zi, în spatele fiecărui gând, ea fusese acolo. Și acum stătea în fata lui, în carne și oase.

— Ce… ce-ai mai făcut? reuși într-un final să bâiguie.

Arătă spre mănușile subțiri din plastic, albe, pe care le purta.

— Sunt noi. E mai rău?

Genial. Idiot. Pentru că ăsta ar fi fost primul lucru despre care ar fi vrut ea să vorbească. Dar Mina doar râse.

— Nu, nu, numai că am umblat cu niște fotografii. N-am vrut să las amprente pe ele. Sper că e OK că te-am chemat aici. Și apropo, frumos costum, dar nu ți-e foarte cald?

Vincent se înroși și își dădu jos sacoul. Mina avea mai multă dreptate decât credea.

— Cred că Maria se bucură că am venit. Deschide un magazin online și e foarte ocupată cu asta acasă în acest moment.

Tăcu. Se priviră. Dacă ar putea ști la ce se gândește ea… Pe de o parte, avea sentimentul că e exact ca odinioară, pe de altă parte, deloc. În 20 de luni, oamenii apucau să se căsătorească, să aibă copii și să divorțeze. El nu mai era același ca atunci. Și garantat nici Mina.

Și totuși…

Mina trase cu ochiul într-o parte. Apoi în cealaltă direcție. Ca și cum ar fi căutat ceva. Un gând, poate, sau ceva de spus.

— Bun… Urcăm? îl întrebă.

Mina își folosi cartela pentru a-l lăsa să treacă de bine cunoscutele bariere și urcară cu liftul până în sala de ședințe. I se păru că vede ceva sclipind în ochii ei când intrară în lift, ca și cum ar fi fost pe cale să menționeze o altă dată când merseseră împreună cu liftul, dar ea nu spuse nimic.

— M-am antrenat, dacă asta te întrebi, zise el.

Apoi își dădu seama cum ar putea fi interpretat ceea ce tocmai spusese.

— Deci… adică… liftul… Nu că aș merge la sală, ar fi ceva ciudat de spus, chiar dacă ar fi de fapt… Nu coborâm aici?

Ușile liftului se deschiseră, salvându-l înainte de a-și săpa groapa și mai adânc. Tuși puternic și ieși în grabă înainte ca Mina să-i poată vedea fața probabil roșie ca racul.

În sala de ședințe, Mina așezase pe masă fotografii și documente în două rânduri ordonate, iar el se concentră asupra lor. Rândurile erau etichetate cu nume. Lilly și Ossian.

— Am văzut conferința de presă despre el, îi spuse Vincent, arătând spre poza lui Ossian.

— Da, răspunse ea, dând din cap. Știi ceva despre copiii dispăruți?

— Doar că sute de copii dispar în Suedia în fiecare an, dar nu mai mult de-atât.

— Așa e. Presa preferă să scoată în evidență câți copii

imigranți dispar, dintre cei veniți în Suedia neînsoțiți, dar adevărul e că există și mai mulți copii dispăruți, din familii de refugiați. E un mister. Nu mai sunt găsiți niciodată.

— Trafic de carne vie?

— Deseori. E groaznic. Dar în rest majoritatea copiilor care sunt raportați dispăruți se întorc, cel mai adesea după câteva ore.

Arătă cu degetul spre masă.

— Deci Ossian s-a întors?

Mina dădu din cap și se încruntă. Nu era sigur ce înseamnă asta, dar se gândi brusc la Aston și i se puse un nod în gât.

— Ossian a fost găsit sâmbătă dimineața, răspunse ea calmă. Era mort de câteva ore. Același lucru s-a întâmplat vara trecută cu Lilly. Doi copii într-un an. Din punct de vedere pur statistic este extrem de anormal. Așa că acum investigăm dacă există vreo legătură.

Vincent privi cu ochii întredeschiși fotografiile de pe birou. Lilly. Ossian. Chiar ar fi putut fi Aston, acum câțiva ani. Simți că se sufocă, de parcă nu mai era aer în cameră. Se întinse după un dosar de pe birou, dar Mina puse mâna pe el.

— Crede-mă, zise ea. Nu vrei să vezi pozele alea.

Încă mai căuta cuvintele cu care să o abordeze, dar nu prea găsea calea potrivită. Voia să fie prudent, nu îndrăznea să presupună că totul va fi la fel ca înainte. Dar o investigație măcar le-ar da ceva neutru despre care să vorbească.

— Și în ce fel aveți nevoie de ajutorul meu aici? E clar că ajut. Deja aștept cu nerăbdare nopțile în care să nu închid un ochi, ușor îngrozit. De fapt, mi-au lipsit puțin.

El zâmbi vag, însă Mina păru doar nedumerită. Și apoi un pic nefericită.

— Nu, iartă-mă. Nu e… nu avem nevoie de tine… adică nu pentru anchetă. Nu ai ce să faci acolo. De fapt, cu siguranță nici măcar nu ai voie să vezi toate astea. Mă duc doar să-mi iau lucrurile.

Luă de pe masă un telefon și o legătură de chei. Fotografiile și dosarele le lăsă acolo, la fel și un laptop deschis – semn că plănuia să se întoarcă foarte repede. Când ieșiră, el îi ținu ușa,

făcând tot posibilul să nu-și arate dezamăgirea. Presupusese automat că materialul pe care i-l arătase era motivul pentru care se afla acolo. Că va fi implicat din nou în lumea ei. Dar se pare că vizita se încheiase înainte ca măcar să fi început.

— Voiam să vorbesc cu tine despre altceva, ceva… privat, explică Mina, iar lui Vincent începu să-i bată inima în piept din nou.

Ea se opri, îl privi în ochi, după care coborî din nou privirea. Orice ar fi fost, era evident că nu era ușor de spus.

— E vorba despre fiica mea, zise ea apoi. O cheamă Nathalie. Cred că ai văzut poza ei pe biroul meu, odată. Putem să facem o plimbare?

— Ți-a plăcut prelegerea?

Nathalie râcâia podeaua cu piciorul. Nu voia să pară nepoliticoasă, dar nu avusese energia necesară pentru a asculta prea mult din ceea ce vorbise Nova în sala de conferințe. Fusese drăguț din partea ei s-o invite, chiar dacă era vorba de fapt despre o conferință pentru o companie care plătea. Dar Nathalie acceptase mai ales pentru a avea ceva de făcut în timp ce-și aștepta bunica. Își aranjă una dintre curelele rucsacului pentru a evita să răspundă.

— E în regulă, nu trebuie să spui nimic, râse Nova, înțeleg că subiectul a fost plictisitor de moarte pentru un adolescent. Mai ales că n-ai trecut încă prin prea multe dintre lucrurile dureroase din viață, cele care fac să existe nevoia de noi.

— Ce, crezi că sunt un copil răsfățat căruia i s-a dat totul pe tavă? glumi Nathalie.

Regretă instantaneu.

— Sony, mormăi ea, în timp ce încerca să țină pasul cu Nova, care începuse să se îndrepte rapid spre o casă mare aflată foarte aproape, în spatele clădirii principale.

Nathalie o văzuse până atunci doar de la distanță. Și văzuse caii păscând pe pășunea de afară. Tatăl ei n-o lăsase niciodată să călărească, chiar dacă îl implorase și-l rugase când era mică. I se părea costisitor, cronofag, primejdios și elitist. Ultimul epitet era aproape o glumă, având în vedere cine era

el. În schimb, avuse o hamsteriță pitică. O botezase Lisa și fusese foarte îndurerată când o găsise moartă sub o grămadă de fân după numai trei săptămâni.

— Iartă-mă și pe mine, am fost nedreaptă, răspunse Nova încet, întorcând capul în direcția lui Nathalie în timp ce își continua drumul spre grajd.

— Ce vrei să spui?

Nathalie se împiedică de o rădăcină care ieșea din pământ.

— Înțeleg că ai trăit durerea. Și tristețea. Știu că ți-ai pierdut mama. Te înțeleg perfect, și eu am trecut prin așa ceva.

Nathalie dădu din cap afirmativ. Nu era obișnuită să vorbească despre mama ei. Nimeni nu voise vreodată să vorbească cu ea despre mama ei. Mai ales tatăl ei.

— Uite-o pe Ines! exclamă Nova veselă.

Bunica lui Nathalie se apropie de ele cu brațele întinse și cu un zâmbet larg. Dacă Nathalie fusese supărată pe ea pentru că fusese plecată mult timp, acele sentimente dispăruseră acum. Nu putu decât să se lase îmbrățișată și să-i zâmbească larg.

— Bună, Nathalie! o salută bunica ei. Îmi pare rău că am fost atât de ocupată. Sper că asta va fi un mic plasture pe rană.

Nova puse o mână pe umărul lui Ines și apoi se întoarse spre clădirea principală, în timp ce Ines o conduse pe Nathalie mai departe. Se opri brusc, iar Nathalie se lumină când văzu de ce. Șase cai pășteau mulțumiți pe pajiște, la mică distanță în față. Simți cum îi bate inima mai repede. Întotdeauna îi plăcuseră caii. Erau frumoși, sălbatici, curajoși, liberi. Tot ce nu era ea.

— Vino.

Bunica o luă de mână și-o trase până când începură să alerge ușor. Caii își ridicară capetele, adulmecară și clătinară din urechi. Apoi se întoarseră toți în direcția lui Ines și a lui Nathalie și veniră la pas spre îngrăditură. Scoaseră capetele cu nerăbdare, se înghesuiră și se împinseră până când Ines îi salută pe toți mângâindu-le boturile lucioase.

— Vrei să intri și tu? întrebă ea, dând din cap spre o poartă din îngrăditură.

Lui Nathalie îi bătea inima în piept cu putere. Nu era obișnuită cu caii atât de aproape, îi venerase doar de la

distantă. O mică tresărire de teamă în fata dimensiunilor lor o făcu să ezite. Apoi dădu din cap cu nerăbdare. Avea încredere în bunica ei.

— Bineînțeles că intru cu tine.

Se strecurară pe poartă și fură imediat înconjurate de boturi nerăbdătoare.

— Ușurel, ușurel, râse Ines, scoțând din buzunarele sacoului morcovi și bucăți de mere.

— Poftim, spuse ea, dându-i câteva lui Nathalie. Mita e cel mai bun mod de a-i face să te iubească.

Nathalie începu să le dea de mâncare cailor, împărțind între ei cât de echitabil putea. Unul dintre ei era mai mic decât ceilalți, dar compensa prin obrăznicie, împingându-se în față și înhățând mai multe bucăți, chiar înainte să le înfulece tovarășii săi mai mari. Nathalie zâmbi, deși era puțin speriată. De aproape, chiar aveau dinți uriași.

— El e Mascot. E micul nostru bandit.

Nathalie îl scărpină pe bot, iar căluțul se lipi afectuos de ea. Dintr-odată, toate emoțiile veniră de-a valma. Toate lacrimile pe care nu i se permisese niciodată să le arate se revărsară ca un râu și rupseră toate barajele. Iar caii păreau să înțeleagă ce se întâmplă. Stăteau în jurul ei, apăsându-și corpurile calde și nasurile moi de ea, dându-i din apropierea și siguranța lor, lăsând-o să simtă toate lucrurile pe care nu-și permisese niciodată să le simtă.

Plângea de dor, de furie, de tristețe și de frustrare. Plângea din cauza întrebărilor neexprimate și a ușilor pe care nu i se permisese niciodată să le deschidă, întrebări despre mama ei. Despre bunica ei. Despre cine era ea cu adevărat.

Apoi simți și brațele lui Ines în jurul ei. Era o senzație ciudată să stea acolo, cuprinsă strâns în brațe de o femeie străină, în mijlocul unei herghelii. Dar de fapt nu, nu ciudat, se corectă ea când Mascot își lipi botul uscat de obrazul ei. De fapt, chiar invers. Era o senzație de parcă ajunsese acasă.

După ceea ce ar fi putut fi o eternitate, Ines slăbi strânsoarea.

— Trebuie să ne întoarcem deja? întrebă Nathalie.

Ar mai fi vrut să rămână cu caii.

— Nu, nu ne întoarcem, răspunse Ines. Noi două mergem mai departe.

Se întâmplase ceva ciudat cu vocea ei. Tonul blând cu care Nathalie se obișnuise dispăruse.

— Mergem într-un loc pe care doar cei din cercul restrâns au voie să-l viziteze, adăugă bunica ei.

Trase de elasticul albastru și îl lăsă să se lovească de semnul roșu de pe încheietura mâinii, în timp ce o privea pe Nathalie în ochi.

— Asigură-te că ai toate lucrurile la tine. Nu știu dacă te vei mai întoarce aici.

În ciuda căldurii de vară, în ciuda iubirii pe care o simțea din partea cailor, Nathalie simți brusc că îi este frig.

Se plimbau prin parcul Ralambshov. Ultima dată când fuseseră acolo împreună, ningea, iar Vincent îi povestise ce era *Bullet Catch.* Acum, soarele strălucea de parcă ar fi vrut să ardă pământul. Oamenii întinseseră pături pentru picnic din loc în loc, la umbra puțin mai răcoroasă de sub copaci.

Merseră de-a lungul apei până la chei. În ultima vreme nu mai fusese nicio barcă acolo, dar acum carenele se înghesuiau la chei ca niște frunze albe pe un trunchi de copac. Mina se întreba dacă Vincent o fi având barcă. Probabil era una cu motor, în cazul în care avea. Îi era foarte greu să și-l închipuie virând scota spre casă și strângând pânzele. Își dădea seama că încă n-o întrebase nimic despre Nathalie. Era evident că aștepta să vorbească ea. Erau atât de multe lucruri de care ar fi vrut să-l întrebe, lucruri care nu aveau nicio legătură cu Nathalie. Cum ar fi de ce nu o contactase. Ce mai făcuse între timp. Vru să-i povestească despre ea. Dar nu știa de unde să înceapă, în schimb, respiră adânc și începu să vorbească despre Nathalie înainte de a-și pierde curajul să facă și asta.

— Tatăl lui Nathalie a luat legătura cu mine ieri-dimineață. Ea stă cu el „cu normă întreagă”. Nici eu și nici mama mea nu avem vreun contact cu ei. Dar sâmbătă mama mea a luat legătura cu Nathalie, iar de atunci e la bunica ei.

— Și îmi spui asta pentru că…?

— Presupun că știi cine e Nova?

Vincent ridică din sprâncene și dădu din cap.

— Mai mult decât bine. De fapt, a fost la…

— Am întâlnit-o azi-dimineață, îl întrerupse ea. Mama mea locuiește în afara orașului, la un centru de conferințe deținut de Nova. Se pare că lucrează împreună. Nathalie e acolo acum. Tatăl ei a luat-o razna când a dispărut și mi-a revenit mie sarcina să încerc să-l calmez. În același timp, nu știu dacă n-ar trebui să-mi fac griji.

Vincent izbucni în râs, iar Mina se încruntă. Nu era chiar reacția la care se aștepta. În același timp, râsul fusese bun. Considerabil mai bun decât opusul.

— Nova a fost la televizor vinerea trecută, îi povesti el. Și în taxi, în drum spre tine, am citit despre Epicura. Iar acum și tu vorbești despre ea. Care sunt șansele să se întâmple asta?

— Master Mentalist ar trebui să găsească singur răspunsul la întrebarea asta. Sau probabil cauza e că Nova pare să fie cam peste tot, mai nou. Indiferent dacă e binevenită sau nu.

— Deci e bunica lui Nathalie, continuă Vincent. Adică n-am avut halucinații vinerea trecută. Mi s-a părut că semănați, dar am crezut că e doar în imaginația mea. Numele mamei tale e Ines, nu-i așa? A fost și ea la televizor.

Mina simți un val de căldură în piept. Oricare ar fi fost motivul pentru care nu dăduse niciun semn de viață, cel puțin nu o uitase. Chiar fusese în gândurile lui cu doar câteva zile în urmă.

— Deci tu… te gândești la mine când te uiți la televizor? întrebă ea.

Vincent tuși.

— Păi, eu… ăăă, bâigui el. Asta sună foarte… Adică, când o spui așa… Chiar n-am vrut să…

Și iată-l! El era. Vincent de care își amintea, întotdeauna temător să n-o dea în bară, să nu calce pe cineva pe coadă. Dar care totuși pe ea o vedea tot timpul.

— Calmează-te un pic, îl liniști ea. Am glumit.

Vincent păru prea uimit pentru a răspunde.

— Apăreai mai des la televizorul meu înainte să se strice camera de supraveghere pe care am montat-o în apartamentul tău, replică el.

— La naiba, Vincent. Foarte *creepy*.

Mentalistul părea extrem de mulțumit.

— În fine, continuă ea. Mama mea. Adică, mă apucă mâncărimile când aud de asemenea organizații. Organizarea de cursuri de dezvoltare personală la o fermă la țară – mie asta îmi sună a sectă, l-am spus chestia asta și Novei.

— Și ea ce-a zis?

— Că nu sunt o sectă, evident. Dar mă interesează mai mult ce ai tu de spus. Pentru că presupun că știi destul despre ea, în calitate de coleg, dacă nu de altceva. La urma urmei, și ea tine conferințe, la fel ca tine. Ar trebui să-mi fac griji pentru Nathalie?

Vincent păru că se gândește puțin înainte de a răspunde. Pasarela coti brusc și îi conduse mai sus, spre amfiteatrul mare din parc.

— Am dat de Nova întâmplător de câteva ori, la diverse evenimente și conferințe, exact cum spui tu. Prisma prin care privește lucrurile mi se pare interesantă și aparte. Nu mulți oameni țin prelegeri filosofice în zilele noastre. Dar acum, sincer vorbind, suntem doar cunoștințe. Iar despre Epicura știu și mai puține.

— OK, dar știi cum funcționează psihicul uman. Mai bine decât oricine altcineva pe care-l cunosc. Chestiile astea sunt bune pentru Nathalie?

— Din câte știu eu, Epicura se ocupă mai ales de pregătirea liderilor. În afară de faptul că par să-și fi proclamat conducătorul ca guru, nu se încadrează în modelul clasic de sectă. Pentru început, ei chiar lucrează la deprogramarea oamenilor veniți din secte. Iar unele tipuri de autoajutorare sunt doar autoajutorare, și nimic altceva. Sper că Nathalie are ocazia să se întâlnească și cu alți oameni pe acolo, nu? Poate pleca acasă oricând dorește? Și nu a început să-și doneze lucrurile sau să-și raporteze toate opiniile la ceea ce crede Nova? Pare stresată și epuizată din punct de vedere mental?

Obosită și labilă?

— De unde să știu eu? Ți-a scăpat partea în care îți spuneam că locuiește cu tatăl ei „cu normă întreagă”? Habar n-am, n-am ținut legătura. Dar vorbim despre un adolescent. Să zicem că obosită și labilă e cel mai probabil punctul de plecare.

Ajunseră la amfiteatru, iar Vincent se așeză pe una dintre băncile de beton. Își deschise geanta și scoase două sticle de apă. Îi dădu una Minei, care o luă și se holbă la ea. Încerca să nu se gândească la toate mâinile care manevraseră sticla înainte ca aceasta să ajungă în geanta lui Vincent. Să bea direct din ea era probabil echivalentul cu a linge palmele a 20 de bărbați necunoscuți.

Vincent scotoci prin geantă și scoase un pachet de paie, iar Mina răsuflă ușurată. Deci își amintise.

Mina deschise cu recunoștință sticla, băgă un pai înăuntru și bău din apa răcoritoare. Ar fi preferat să și-o toarne pe față pentru a combate măcar temporar căldura.

— Ca toate mișcările de ajutorare prin sine, Epicura e cu siguranță un pic cam intensă, zise Vincent după ce luă o înghițitură mare de apă. Dar dacă Nathalie este o căutătoare, atunci n-a nimerit la cea mai rea mișcare de acest fel. Ori va descoperi o pasiune pentru epicurism, ori o va plictisi. Nu văd nimic dăunător în ideile lor. În schimb, e un pic prea tânără, din punct de vedere mental, pentru o astfel de mișcare, dacă e să mă întrebi pe mine. Probabil că mama ta îi vrea doar binele. Dar n-ar fi o idee rea să vorbești cu ea. Du-te acolo. Vezi cu ochii tăi.

— Nu pot, răspunse ea, uitându-se în jos în sticla de apă. Înainte de weekendul ăsta, Nathalie nici măcar nu știa că are o bunică. Încă nu știe că are o mamă.

Se simți imediat slabă; ar fi vrut să-și pună capul pe umărul lui Vincent, avea nevoie de sprijinul lui pur fizic, dar încă nu ajunseseră acolo. Nu încă. Poate că ar putea ajunge. Dar nu încă. În plus, nu știa ce părere are el despre ceea ce tocmai îi spusese.

Vincent se ridică în picioare și se uită în jur.

— Apropo, un lucru care e bine de știut despre Nova. E

genul care îmbrățișează. Asta doar așa, ca să știi, o avertiză el.

— Mda, mulțumesc. Informația asta mi-ar fi fost de folos acum câteva ore.

Uneori se întreba dacă nu cumva trebuia să imprime un tricou cu *Stop! Corpul meu!* și să-l poarte. Chiar era atât de greu să înțelegi că nu e OK să-i cuprinzi pe oameni în brațe așa, una-două? Sau să stai prea aproape?

— Cred că încă miros a parfum de la ea, adăugă Mina.

Vincent se aplecă mai în față, ca și cum ar fi vrut să o adulmece, dar păru să se răzgândească și făcu un pas înapoi.

— Chiar îmi place parcul ăsta, declară el brusc. Știai că e unul dintre primele parcuri funcționaliste din Stockholm? N-au încercat să facă un parc cât mai frumos posibil. A fost proiectat din start ținând cont de modul în care oamenii îl vor folosi efectiv. În cele din urmă, toți proiectanții de parcuri au făcut la fel, evident, până în punctul în care în cercurile de arhitecți a început să fie vehiculat termenul de „stilul Stockholm". Erik Glemme și Holger Blom au creat parcul ăsta prin anii 1930. Teatru de beton în aer liber. Trasee pietonale amenajate exact acolo unde ar fi apărut oricum în mod natural. Și suprafața lui, complet plată. Uită-te acolo.

— Și ce legătură are asta cu Epicura? întrebă ea, dar se uită în direcția indicată de el.

Puțin mai departe, niște tineri la bustul gol jucau un meci de fotbal improvizat.

— Chestia aia n-ar mai fi fost posibilă dacă ar fi existat o grămadă de copaci, tufișuri sau dealuri în drum, remarcă Vincent mulțumit.

Conversația despre Epicura era aparent dată uitării pentru moment. Mentalistul îi pătrunsese în minte, așa cum o făcuse de multe ori înainte. Nu se putu abține să zâmbească. Pe acest Vincent și-l amintea ea. Bărbatul care nu știa că pot exista prea multe informații. Îl privea fără nici cea mai mică intenție de a-l întrerupe.

— Cine a spus că parcurile nu pot fi practice? continuă Vincent. În plus, sunt niște statui destul de nebunești aici.

— Ai trecut în zece secunde de la Nova via arhitectura

parcului la statui, zise ea. Ca să știi și tu. Trebuie să fie un record și pentru tine. Cum adică, statui?

— Vino.

Vincent porni în direcția fotbaliștilor, iar ea nu avu de ales și-l urmă.

Pe gazon se afla într-adevăr o statuie mare de bronz. Avea probabil o înălțime de peste trei metri. Și totuși, nu se gândise la asta până atunci. Își puse mâna la ochi pentru a vedea totul. Arăta ca o foarfecă ascuțită, băgată în pământ, cu un topor în loc de mâner. Sau, presupuse ea, ca o creatură cu două picioare stilizate, cu un topor în loc de cap.

— Mai sunt și altele, dar asta e preferata mea, spuse Vincent. Se numește „Monumentul unui bărbat cu topor". Artistul, Eric Grate, se pare a fost foarte original. A mai realizat o sculptură și pentru spitalul Karolinska, atât de controversată, încât la început au refuzat s-o amplaseze acolo, dar mai târziu a fost totuși pusă la intrarea principală. E în continuare un mister. Nimeni nu știe cu adevărat ce-a vrut să spună cu ea, dar există teorii că ar face aluzie la un stil de viață păgân. Vezi falusul din mijloc? Unii cred că statuia este o rugăciune către zeița fertilității.

Vincent se uită în sus la capul de topor și păru că se pierde în reflexiile în bronz ale soarelui. Mina vedea pe chipul lui că încă nu terminase. Dar toată chestia asta era confuză chiar și pentru Vincent, iar ea bănuia că era un mod de a încerca să vorbească despre altceva. Despre ceva pentru care încă nu avea cuvintele potrivite. Așteptă. Dar nu veni nimic.

— Zeița fertilității, zici?

Vincent dădu din cap fără să-și ia ochii de la statuie.

— Cred că Maria are o aventură.

Nu știa exact ce se aștepta să audă, dar oricum nu asta.

— Cu Kevin. Un bărbat care o ajută să-și pună pe picioare afacerea.

Un râs scurt, aproape ca un lătrat, ieși pe gura Minei, înainte să-l poată opri.

— Iartă-mă. Kevin? Sună a instructor de tenis.

Vincent nu zâmbi.

— Vrei să-l verific? Nu știu ce pot face, dar…

— Nu, nici vorbă, răspunse Vincent, privind-o cu ochii larg deschiși. Nu vreau să știu nimic. Am terminat cu statuia?

Mina dădu din cap afirmativ și începură din nou să se plimbe prin parc.

— De ce nu vrei să știi? întrebă ea, bând din sticla cu pai.

Vincent ridică din umeri. În ciuda arșiței, îi plăcea să se plimbe cu el. Putea să pretindă că erau acolo din motive mai frumoase decât faptul că ultimii zece ani ai ei de muncă minuțioasă erau pe cale să se prăbușească și că Vincent își pierdea soția.

— Dacă are o aventură, va rezulta unul din două lucruri. Ori e o trambulină care o va scoate din relația noastră și ea mă părăsește pentru el. Când se va întâmpla, voi afla despre aventură. Bineînțeles că mă voi simți înșelat și trădat, dar măcar nu o voi face la fel de mult timp pe cât aș fi făcut-o dacă aș fi știut dinainte. N-am niciun motiv să anticipez ceva, dacă oricum se va întâmpla. Sau poate că situația e de așa natură încât are nevoie de aventura asta chiar acum, aventură care, în cele din urmă, o va face să se întoarcă la relația noastră. În cazul ăsta, e mai bine să nu știu absolut nimic. Aventura poate că ne va consolida relația; poate că așa vede ea situația. Dar, dacă as afla că e o aventură, n-aș lăsa totul cum e. Și atunci există riscul să distrug relația, când de fapt ar fi putut fi bine din nou.

Merseră în tăcere. Mina nu putea decide dacă ceea ce spusese Vincent fusese cel mai sănătos la cap lucru pe care îl auzise de multă vreme sau dacă el era mult mai handicapat emoțional decât își imaginase ea. Una era să fie ea nepriceputâ când era vorba să-i lase pe alții să intre în viața ei. Dar Vincent părea că nici măcar nu era atins de ceea ce făcea soția lui. Chiar era posibil să fie atât de rațional pe cât pretindea? Și-atunci cu iubirea ce se întâmpla?

— Îmi cer scuze dacă intru cu bocancii în ceva ce nu mă privește. Dar nu vrei măcar să știi dacă ea e genul acela de persoană, adică una care poate avea o aventură?

Erau aproape de podul Lilla Vaster. Parcul de skateboard de

sub pod era plin de skateboarderi. Roțile zdrăngăneau zgomotos pe beton și se amestecau cu muzica hip-hop care se revărsa din mai multe difuzoare diferite. Făcură o grimasă unul la celălalt, se întoarseră și o luară înapoi spre colțul prin care intraseră în parc.

— Știi, începu Vincent, cred că majoritatea oamenilor sunt capabili de aproape orice. E doar o chestiune de timp. Nu suntem statici. Majoritatea celulelor tale se schimbă în mod regulat. Acum doar trei săptămâni, tu aveai un cu totul alt strat exterior de piele față de cel pe care-l ai azi. Ca să formeze celule noi, creierul tău are nevoie de doar trei luni. Din punct de vedere pur fizic, azi tu nu mai ești aceeași persoană ca acum cinci ani sau ca peste câteva luni. Același lucru e valabil și pentru opinii, valori și gânduri. Mina de astăzi e capabilă de lucruri pe care Mina de acum cinci ani nu le-ar fi putut face.

Cum ar fi săritul într-un container de nurci, se gândi ea. Nu că ar fi intenționat să repete vreodată acea bravadă. Dar înțelegea ce vrea să spună el.

— Cel mai probabil, cel puțin una dintre toate versiunile de Maria cu care voi fi căsătorit va fi și una care poate avea o aventură. Dar nu câștig nimic în cazul în care aflu dacă așa e ea acum. Pentru că următoarea versiune a Mariei s-ar putea să nu fie așa. Sau poate că *nu* e capabilă de asta acum, dar următoarea Maria poate alege să trăiască cu altcineva. Ai înțeles? Acum nu pot să știu ceva decât despre Maria din prezent. Ceea ce e destul de neinteresant, din moment ce voi trăi tot restul vieții mele cu diferite ediții ale viitoarei Maria.

— Ce… special, comentă Mina. Deci ești sigur că toată discuția asta despre faptul că nu-ți pasă nu e doar pentru că te-ai simți un pic mai bine dacă ar avea o aventură cu Kevin, având în vedere ce ai făcut cu fosta ta soție, Ulrika, la Gondolă, acum două veri?

Vincent păli.

— Sper din tot sufletul ca posibila aventură a Mariei să fie mai puțin odioasă ca a mea. Dar sigur că da. Aici am un minus.

Ajunseră la capătul parcului și porniră înapoi spre Palatul Poliției. Apa din sticlă se terminase și Mina o aruncă într-un coș de gunoi. Poate că ar trebui să-i spună lui Vincent despre Amir, acum, că el fusese atât de sincer în legătură cu Maria. În același timp, era nervoasă doar la gândul de a-i spune, deși nu era treaba lui să aibă o opinie despre asta. Dar voia să știe și el.

— Apropo de faptul că Mina cea de azi nu mai e aceeași Mina de dinainte, începu ea, dregându-și glasul. N-o să-ți vină să crezi. Dar o să merg la o întâlnire.

Îl simți cum se încordează lângă ea. Doar pentru un moment.

— Cine e norocosul?

— Îl cheamă Amir. E jurist. Nu știu mai mult de-atât. Am stat de vorbă și apoi… ei bine, nu prea știu cum s-a întâmplat. Dar ne vom vedea.

Era mai cald pe stradă decât în parc. Căldura ricoșa din pereți și aerul tremura pe asfalt.

— Ai auzit de *fovea centralis,* punctul focal al ochiului? întrebă Vincent. Preia informații dintr-o zonă destul de limitată. Deci pentru a vedea, de exemplu, casele de peste drum, punctul focal trebuie să se deplaseze continuu. Ca și cum ar privi toate piesele unui puzzle, piesă cu piesă. Apoi creierul pune cap la cap puzzle-ul. Dar ochiul tău nu va avea timp să vadă toate piesele, așa încât creierul „pictează” singur. O mare parte din ceea ce vezi din acele case e de fapt doar creierul tău care presupune că așa arată.

Încă o dată, creierul lui Vincent o luase într-o direcție complet imprevizibilă. Într-un fel o înțelegea pe Maria, probabil că era mult mai ușor să vorbești cu Kevin ăla. Dar și mult mai plictisitor.

— Iar ai schimbat subiectul? Foarte inteligent, Vincent. N-am discutat chestia aia legată de antrenamentul tău social?

— Nu, bineînțeles că mă refer la întâlnirea ta. Vezi tu, când ne uităm la fata cuiva, funcționează în același mod: punctul focal se deplasează într-un triunghi între ochii și vârful nasului celeilalte persoane, cuprinzând astfel întreaga față. Dar când începem să fim atrași de cineva, începem să fim

interesați și de… nu știu cum să spun asta, dar… părți umflate și umede ale corpului. Știi tu…

Mina se uită cu coada ochiului la mentalistul care, dintr-odată, părea foarte interesat de o murdărie invizibilă de pe unghiile lui.

— Vincent, roșești?

— Mă rog, continuă el dregându-și glasul. Buzele sunt tocmai o astfel de parte a corpului. Mai ales dacă sunt așa roșii ca ale tale. Sau, oricum, dacă… Amir ziceai, nu? Dacă Amir e atras de tine, îți poți da seama după modul în care privirea lui începe să se mute de la ochii tăi în jos spre gură, în loc de nas. Gura devine deci o tintă erotică…

— Uau, Vincent, prea multe informații! exclamă ea îndepărtându-se cu un pas de el și mimând groaza. În plus, nu e o întâlnire. Nu-i adevărat. Ne vedem la Muzeul Mediteranei. Ziua.

Se apropiară de Palatul Poliției. Înăuntru îi așteptau pozele cu Lilly și Ossian. Dar nu va ajunge nicăieri cu ele. Și-ar fi dorit ca ea și Vincent să fi rămas în parc și să mai fi vorbit despre statui.

Vincent comandă un taxi de pe o aplicație de pe telefon, iar mașina veni în fața intrării principale. Ea îl privi în tăcere cum deschide ușa din spate. Nu mai ținuseră legătura de aproape doi ani, nici măcar un mesaj. Acum era ca și cum toate acele luni nu ar fi existat, ca și cum ea și Vincent ar fi fost mereu împreună. Era bucuroasă că se întorsese. Era foarte, foarte fericită. În același timp, el era deja pe cale să plece. Îi răspunsese la întrebări și ea trebuia să se întoarcă la muncă. Dar nu voia să se termine. Nu încă. Încercă disperată să se gândească la un motiv pentru a-l păstra, dar nu găsi niciunul.

— Pot să mă mai documentez despre Epicura, dacă vrei, spuse el. N-are ce să strice. Și probabil că ar trebui să vorbești cumva cu Nathalie, nu sunt sigur că pregătirea lor în domeniul leadershipului e adaptată și pentru tineri. Dar auzi, Mina?

Se întoarse spre ea și ridică dintr-o sprânceană.

— *Fovea centralis.* Atât am avut de spus.

— Nu te grăbeai să ajungi acasă? întrebă ea, încrucișându-și brațele.

Vincent râse, sări în mașină și închise usa, iar taxiul plecă. Mina îl urmări până când dispăru după colț. O parte din ea dispăruse odată cu el. Ar fi trebuit să-i ceară să rămână. Fără niciun motiv anume.

Rămâi.

Dar nu o făcuse. Vincent avea dreptate în privința lui Nathalie, desigur. Dacă fiica ei nu se întorcea de la fermă înainte de weekend, Mina se va duce s-o ia și va risca mânia tatălui fetei. Dacă avea vreo problemă, atunci n-avea decât să se ducă singur. La urma urmei, Nathalie era în vacanta de vară, iar Mina avea suficientă încredere în mama ei ca să le mai lase singure câteva zile. Avea altele pe cap.

— *Fovea centralis,* își spuse ea, înfiorându-se.

Întâlnirile amoroase, așadar. Ce invenție nenorocită.

Atmosfera din sala de ședințe nu era mai bună la sfârșitul zilei decât fusese în weekend. În plus, camera era, dacă așa ceva era posibil, și mai încinsă de la căldură.

Gândurile Minei încă se învârteau în jurul întâlnirii cu Vincent. Sentimentul pe care i-l dăduse era deopotrivă de familiaritate și de oarecare neliniște. Presupusese că e exact cum îl știa, dar el însuși sublimase că toți oamenii se reînnoiesc în mod constant. Poate că noul Vincent nu era cineva care să o înțeleagă la fel de bine ca atunci? Poate că era cineva pe care ea însăși avea dificultăți să-l înțeleagă? Deși nu asta simțea. Simțea că e exact ca înainte. Aproape. Spera să fie valabil și pentru el.

— Alo, le atrase atenția Julia, fluturând din mâini. Știu că sunteți obosiți. Evenimentele din weekend ne-au stors și de ultimele picături de vlagă. Iar eu mi-am petrecut toată ziua de azi ținând presa la distanță. Deocamdată sunt ocupați cu povestea de succes despre fata pe care am găsit-o vinerea trecută. Dar sunt ca niște câini de vânătoare care au prins gustul de sânge. Iar regula de aur a jurnalismului spune că tot ceea ce e ridicat în slăvi trebuie și criticat. Nu fac decât să

construiască pentru a distruge mai târziu. E doar o chestiune de timp până când vor afla că Ossian a fost găsit mort – și că nu avem nicio pistă. Dacă ar fi fost după presă în cazul Lilly, mai mulți ofițeri de poliție ar fi fost dați afară în ziua respectivă. Dar din fericire mass-media nu e la conducere.

Bosse mânca lacom dintr-un castron metalic nou și strălucitor aflat în colțul camerei. Julia își ținuse promisiunea. Mina făcea tot posibilul să nu se uite cum agita câinele mâncarea cu limba lui cărnoasă și nici firele de păr care se desprindeau din blana lui și pluteau prin aer. Curând, Christer probabil că îi va instala și un cos de dormit în sala de ședințe.

— Acestea fiind spuse, nu ne putem permite să facem greșeli. De data asta îl vom găsi pe cel responsabil sau pe cei responsabili. În așteptarea rezultatelor de la autopsie, putem verifica încă o dată toate informațiile despre moartea lui Lilly Meyer. Începem cu apropiații. Sunt sigur că s-au săturat de poliție, dar n-avem de ales. Peder și cu mine am vorbit deja cu mama lui Lilly. A fost o… experiență. A susținut aceeași poveste ca și în timpul procesului, și anume că Mauro, tatăl lui Lilly, e cel care a ucis-o. Mina și Ruben, vorbiți cu el. A fost plecat în weekend, dar se întoarce diseară. Asigurați-vă că mergeți la el marți dimineață la prima oră. Adică mâine.

— Și eu? întrebă Christer.

— Registrul, desigur, răspunse Julia rapid. Nu, OK, trebuie să verificăm semnalmentele răpitorilor lui Lilly. Cuplul mai în vârstă pe care cineva susține că La văzut lângă grădiniță. Asta va fi sarcina ta. Dar după aceea va trebui să verifici registrul. Cineva trebuie s-o facă, știi și tu.

Christer, care la început păruse mai vesel, acum era din nou abătut.

— Cred că sala asta are nevoie de niște endorfine, remarcă Peder. Ca să ne putem face treaba mai bine.

Din telefonul pe care-l ținea în mână începu să se audă o melodie săltăreață.

— Aici sunt tripletele care cântă împreună cu Anis…

— Știm! urlă Ruben, izbind cu palma de masă. Dar cred că preselecțiile pentru Eurovision au fost acum cinci luni. Cinci.

Luni. De atunci suportăm filmul ăla. Când ai de gând să te dai bătut?

Peder se uită rușinat la masă.

— Voiam doar să vă înveselesc, răspunse el încet.

— Și e o abordare exemplară, interveni Julia. Orice lucru care ne poate ușura munca e binevenit. Cu excepția, eventual, a lucrurilor care par mai susceptibile de a crește nivelul de hormoni de stres aici. Ce-ar fi să mai așteptăm puțin cu tripletele până când va fi cu adevărat nevoie de ele?

Peder aprobă dând din cap, un pic mai vesel.

— Unde rămăsesem? continuă Julia. A, da. Ne uităm atent la cazul Lilly Meyer și, pe lângă asta, poate ar trebui și să ne lărgim orizonturile în ceea ce privește posibilii făptași. Din moment ce descrierile răpitorilor diferă atât de mult, e tentant să credem că nu există nicio legătură între cazuri. Numai că există prea multe asemănări ca să cred. Adam a subliniat asta încă de la început, iar după descoperirile de sâmbătă sunt înclinată să-i dau dreptate. Ambii copii sunt de aceeași vârstă, au fost luați ziua în amiaza mare, fără să reacționeze cineva, au lipsit amândoi timp de trei zile și trei nopți și apoi au fost găsiți morți, fără leziuni vizibile pe corp. Nu poate fi o întâmplare. Însă presupunerea că în spatele celor două răpiri se află cel puțin trei persoane ridică noi întrebări cu privire la cine sunt și de ce. Nu-mi vine în minte niciun alt caz similar. Așa că trebuie să aflăm mai multe despre el. Adam?

Adam își drese glasul și ochii tuturor se îndreptară spre el.

— După cum probabil știți, Palatul Poliției nu are momentan niciun psiholog criminalist. De când Jan Bergsvik ne-a părăsit…

— A fost dat afară, îl întrerupse Ruben cu o tuse simulată.

— … a ales să demisioneze, continuă Adam, cu un mic zâmbet în colțul gurii. Așa că mi-am luat libertatea de a contacta un expert în comportament extrem. Pentru că, indiferent dacă avem de-a face cu autori diferiți sau cu aceiași autori, nu pot clasifica acest comportament altfel decât ca fiind extrem. Cu puțin noroc, acest expert ne poate ajuta să înțelegem modul de gândire al celor cu care avem de-a face.

Cum gândesc ei.

— De ce nu-l sunăm pe Vincent? interveni Mina cu nerăbdare. Dacă oricum vom aduce un consultant extern?

Adam nu putea să aducă pe altcineva așa, pur și simplu. Nu când Vincent le-ar fi de folos.

— Cine? întrebă Adam, cu un aer confuz.

— Vincent Walder, răspunse Julia. Ne-a ajutat acum ceva timp la un caz în care a fost implicată sora lui.

Adam fluieră printre dinți.

— El, da. Da, îmi amintesc.

— Ca să-ți răspund la întrebare, Mina, continuă Julia, Adam a stabilit deja un contact. Ce-ar fi să vedem întâi ce poate produce, înainte de a merge mai departe cu Walder? Vincent e bun, dar totul devine foarte… special… când e implicat el.

Mina dădu din cap, dar nu era deloc de acord. Tocmai îl lăsase pe Vincent să plece și de atunci regreta fiecare secundă. În plus, el îi salvase viața. Probabil că nu putea spune același lucru despre cel pe care-l invitase Adam.

— Contactul meu este, de asemenea, expert în comportamentul de grup, mai ales, așa cum spuneam, în forme extreme, explică Adam.

— Comportament de grup? întrebă Peder.

— Da, e o ipoteză nouă, răspunse Adam, aprobând din cap. Dar vreau s-o testez cu voi. Până acum am presupus că Ossian a fost ucis fie de aceeași persoană care a ucis-o pe Lilly, fie de cineva care a imitat această crimă. O *copy cat*. Dar am o a treia sugestie, care ar explica mai bine de ce avem semnalmente atât de diferite ale răpitorilor, în timp ce avem execuții aproape identice ale crimelor.

Adam făcu o pauză și se uită la ei. Nu se auzea decât gâfâitul lui Bosse.

— S-ar putea să avem de-a face cu un grup organizat de oameni. Cred că răpitorii noștri se cunosc între ei.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Ideea era îngrozitoare. Și totuși, exact cum spusese Adam, era o explicație bună.

— După cum am tot repetat, zise Julia, nu putem exclude nimic. Și asta e, fără îndoială, o linie de gândire interesantă.

— Am vrut doar să menționez acest lucru, pentru că astfel putem s-o întrebăm și pe experta mea despre asta, continuă Adam. De fapt, ea a apărut mult în mass-media în ultima vreme, așa că majoritatea dintre voi probabil știți cine este. Am fost destul de norocos să o găsesc când avea o „fereastră" în program, așa că ni se va alătura începând de miercuri dimineață. Numele ei este Jessica Wennhagen, cunoscută mai bine sub numele de Nova.

Mina se holba la Adam. Așa ceva nu era posibil.

Nathalie nu înțelegea unde se duceau. Bunica ei nu-i dăduse nicio explicație, doar o condusese spre o mașină parcată în spatele pășunii. Crezuse că locul la care se referise e prin apropiere, dar trecuse deja cel puțin o jumătate de oră de când mergeau cu mașina. Bărbatul care conducea se numea Karl. Era înalt și blond, cu un zâmbet orbitor și emana același calm ca toți ceilalți pe care îi văzuse la Epicura. Ceea ce îi stârnea invidia.

Ar fi vrut și ea să se simtă așa împăcată. Să nu aibă un tată excesiv de protector, o bunică despre care nu știuse nimic și prieteni care își băteau capul cu ce cred alții despre ei.

Dar și în viața acestui Karl trebuie că existau lucruri care îl îngrijorau și îl enervau, nu? Dacă da, atunci nu se vedea. Și de fapt, în ciuda foamei, începuse să se contamineze de atmosfera de la Epicura. Se simțise mai calmă și mai fericită în ultimele zile decât o făcuse de mult timp.

— Și ce e cu cercul ăla restrâns de care vorbești? o întrebă pe bunica sa care stătea pe scaunul din față.

Înainte să-i poată răspunde bunica ei, îi răspunse femeia care stătea lângă ea pe bancheta din spate.

— Ceea ce predă Nova la Epicura este doar primul pas. Iar pentru cei care vin acolo pentru cursurile ei e destul de bine. Dar dacă vrei cu adevărat să înțelegi moștenirea lui John Wennhagen, ai nevoie de mai mult de-atât. Ines îți face un mare dar din iubire, inițiindu-te deja de pe acum. Altminteri, durează mulți ani pentru a ajunge în cercul interior. Apropo, eu sunt Monica.

— John Wennhagen? întrebă Nathalie. Nu înțeleg, pe bunicul Novei nu-l chema Baltzar?

Ines se întoarse de pe scaunul din față și se uită la Nathalie. Privirea ei era plină de secrete, dar și de promisiuni.

— John a fost tatăl Novei, spuse ea. Singurul care a înțeles cu adevărat. Noi pe el îl urmăm.

Mergeau pe un drum forestier îngust. Copacii zburau pe lângă ele, iar razele soarelui fluturau nesigure printre trunchiuri. În depărtare, Nathalie zări o clădire mai mare. Își dădu brusc seama că nimeni nu știa unde se află. Nici ea. Nici măcar tatăl ei.

— Totul este suferință, durerea purifică, spuse bunica ei de pe scaunul din față, trăgând cu putere de elasticul de la încheietura mâinii.

— Totul este suferință, durerea purifică, murmurară în cor Karl și Monica.

— Ați… Ați mai găsit ceva? Despre Lilly?

Directoarea grădiniței Gărgărița căută cu îngrijorare privirea lui Christer.

— Pentru că de asta ești aici, nu-i așa? Știu, a trecut un an întreg, dar m-am gândit… N-am încetat să sperăm că vom primi un răspuns. Sau… e vorba despre băiețel?

Christer întârzie cu răspunsul. Era unul dintre aspectele dificile ale meseriei, faptul că nu putea să dea răspunsurile de care aveau nevoie oamenii pe care-i întâlnea. Dispariția lui Lilly era încă o rană deschisă la grădiniță, pentru tot personalul și pentru copiii care mergeau acolo. La fel și pentru părinți. Iar el înțelegea. Nimeni nu rămăsese neafectat. Și cu toții doreau răspunsuri după ceea ce se întâmplase. Răspunsuri pe care încă nu le putea da. Avea doar mai multe întrebări de pus.

— Nu pot comenta în timpul unei anchete în curs, răspunse el, alegând o cale de ieșire lașă. Dar poate ar trebui să vorbim mai mult în particular?

Era răspunsul standard. Rigid, impersonal și cu o distanță clară față de persoana cu care vorbea.

— Lucrurile merg bine aici. Copiii sunt ocupați, nu ne aude nimeni. Eu trebuie să coordonez totul, e nevoie de tot personalul când suntem afară.

Directoarea, pe nume Johanna, se tot uita în curtea plină de copii cu o privire iscoditoare.

— Aceiași oameni care au luat-o pe Lilly l-au luat și pe băiat? întrebă ea.

— Nu pot…

Christer lăsă cuvintele să plutească. Bosse alerga ca un cățeluș zburdalnic printre copiii fericiți. La început, Christer îl legase afară, dar când copiii se adunaseră la gard, unul dintre angajați La întrebat dacă e în regulă să lase câinele înăuntru, să-i salute pe copii. Fericirea lui Bosse nu cunoscuse granițe. Iubea pe toată lumea, mai ales copiii.

— Așa cum spuneam, aș vrea să vorbesc cu profesorii care lucrau în ziua în care a dispărut Lilly. Uneori, memoria e ciudată. În timp, poate foarte bine să se limpezească sau, de ce nu, să devină mai vagă. Nu…, nu vrem să lăsăm nimic la voia întâmplării.

— Îi strig, dădu Johanna din cap, ridicându-se de pe banca pe care stăteau. Dar titlul lor corect e pedagog.

— Leopold! Aysha!

Un tânăr și o femeie mai în vârstă se întoarseră și se îndreptară spre ei. Postura lor încordată arăta că știu deja despre ce e vorba. Undeva, aproape, un copil care urla tare și furios luă un pumn de nisip și-l aruncă în fața unui băiat de lângă el. Un pedagog sosi rapid și rezolvă situația. Copiii începură să se joace din nou frumos, chiar înainte ca Leopold și Aysha să ajungă la Johanna și Christer.

Dacă ar fi fost la fel de ușor și în lumea în care trăia el!

Îi salută și se așezară pe o bancă alăturată. Directoarea se scuză și-i lăsă să discute în liniște.

— E vorba despre Lilly? întrebă femeia mai în vârstă.

— Același cuplu l-a luat și pe băiat? adăugă tânărul, urmărindu-i în același timp cu priviri vigilente pe copiii din curte.

— Nu mă pot pronunța în privința asta, răspunse Christer

pentru a doua oară în scurt timp.

Bosse se apropie pentru un salut rapid și Christer îl scărpină în spatele urechilor, după care câinele fugi gâfâind și cu limba scoasă înapoi la noii săi prieteni.

— Câinele tău are un mare succes, remarcă Aysha, zâmbind cu ochi căprui și calzi.

O fată se apropie de ea și primi ajutor ca să-și tragă pălăria de soare la loc pe cap.

— Cred că sunteți terminați de oboseală la sfârșitul zilei, comentă Christer, uitându-se la marea de copii care păreau să alerge cu toții în direcții diferite, în plus cu un nivel de zgomot care îți spărgea timpanele.

— Așa e. E intens, dar distractiv, spuse Leopold, sprijinindu-se de spătarul băncii.

— Ce vă amintiți din ziua în care a dispărut Lilly?

Christer încheie discuția de complezență și trecu direct la subiectul pentru care venise aici. N-avea timp de irosit.

— A fost o zi perfect obișnuită. Nimic ieșit din comun. N-am remarcat nimic. Și eu, și Aysha am văzut cuplul trecând pe lângă noi, dar nu ne-am gândit la nimic. Arătau normal.

— Era doar un cuplu normal, mai în vârstă, încuviință ea. Amândoi cu părul cărunt. El scund, ea într-un din ăla… un parpalac, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Și ochelari, completă Leopold.

Un băiețel în pantaloni scurți supradimensionați căzu lat chiar în fața lui Christer și începu să urle. Leopold se duse repede și-l luă în brațe, îl scutură de pietriș și-l trimise să se joace din nou după ce se mai liniști.

— Nimic care să fi ieșit în evidență? insistă Christer.

Până una-alta nu aflase nimic în plus față de ceea ce citise deja în raport.

— Nu, arătau… ca orice bunici. Vedem o mulțime de astfel de oameni pe aici. Nu era nimic neobișnuit la ei. Absolut nimic. Și nu am văzut răpirea în sine. Unii copii, când au văzut că n-o găsim pe Lilly, ne-au spus că au crezut că au luat-o unchiul și mătușa. Dar știi cum sunt copiii.

— De unde ați știut că e vorba de același cuplu pe care-l

văzuserăți înainte?

— Copiii au descris un pardesiu mov, explică Aysha. Și exact așa era îmbrăcată femeia pe care-am văzut-o și noi. Așa că am presupus că sunt aceleași persoane. Nu e o culoare foarte comună.

— Și nu-i mai văzuserăți până atunci? Nici cu Lilly, nici cu vreun alt copil? Sau în general, pe aici prin zonă?

Amândoi clătinară din cap.

— Bineînțeles că nu pot fi sută la sută sigur, răspunse Leopold, dar din câte-mi amintesc eu, nu.

— La fel și eu, adăugă Aysha.

Christer medita. Fusese o încercare extravagantă. Atât Leopold, cât și Aysha și restul personalului fuseseră interogați pe îndelete când dispăruse Lilly. Chiar și câțiva dintre copii.

— OK, nu vă mai reține, încheie el și se ridică.

Îi trosniră articulațiile și simți că pantalonii i se lipiseră de coapse de la arșița verii. Îl fluieră pe Bosse, care la început se prefăcu că nu aude. Dar după alte câteva fluierături, plus o mustrare tăioasă, câinele veni agale, cu o ceată de copii țopăind în urma lui.

— Cuțu, nu pleca acasă, se rugă de el o fetiță cu bucle blonde și un tricou cu o prințesă într-un vârtej de fulgi de zăpadă.

— Cuțu trebuie să meargă acasă, avem treabă, răspunse Christer, fixând lesa de la zgarda lui Bosse.

Câinele refuză la început să se miște, și patru copii se agățară de el și-l îmbrățișară. Bosse implora cu ochi mari și milogi.

— Nu! Acum trebuie să plecăm.

Christer trase din nou de lesă și Bosse își mișcă fără tragere de inimă lăbuțele spre ieșire, dar tot cu copiii agățați de blana aurie.

— Dați-i drumul lui cuțu! Se duce acasă, încercă Christer.

Cu coada ochiului, văzu că Leopold și Aysha îl priveau amuzați. Continuă să tragă de lesă, iar Bosse prinse în cele din urmă viteză și copiii fură nevoiți să-i dea drumul. Când ajunseră în fața porții, Bosse se întoarse cu nostalgie pentru o ultimă privire, înainte de a sări morocănos în mașină.

— Da? Mina la telefon.

Telefonul afișase doar un număr ascuns. Dar ea răspunsese oricum, sperând că nu era cine credea ea că e.

— Eu sunt, se auzi o voce de bărbat.

Mina oftă. Bineînțeles că el era. Cine altcineva ar fi sunat-o seara?

— Ai reușit să dai de ea? întrebă tatăl lui Nathalie. Și ce e vuietul ăla din fundal?

— E aparatul de aer condiționat. Și da, am sunat-o, dar n-am vorbit cu ea încă.

— Atunci e clar. E luni seara. Și ea încă n-a venit acasă. Trimit pe cineva s-o ia. E inacceptabil.

Mina se forță să respire adânc de câteva ori înainte de a răspunde.

— Te rog, nu, spuse ea, încercând să pară mai sigură decât era.

Pentru o clipă, avu impresia că e și el acolo, în apartamentul ei. Ca și cum intrase în oaza de curățenie pe care și-o crease ea. Apartamentul era scutul ei, securitatea ei, armura ei. Dar el putea să intre pur și simplu oriunde dorea. Așa fusese mereu.

Tăcea, așteptând explicația ei.

Și ea ce să spună? Că Nathalie a însemnat întotdeauna pentru ea mai mult decât întreaga lume? Că și în cele mai rele momente, și în cele mai bolnave, gândul la Nathalie a fost cel care a făcut-o să meargă mai departe? Că înțelegerea lor de a părăsi familia de dragul lui Nathalie aproape că o omorâse? Niciun cuvânt n-ar fi ajutat, știa bine. Era adultă și responsabilă pentru acțiunile sale. Dar fusese bolnavă, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă măcar ar putea înțelege asta!

— Știu că nu pot să-ți spun eu ce să faci, continuă ea, coborând vocea. Sau cum să rezolvi situația asta. Știu că am pierdut acest drept. Dar de data asta tu ai venit la mine, tu ești cel care mi-a cerut ajutorul. Așa că dă-mi puțin timp. Cred că ar putea face mult rău dacă am da buzna chiar acum. Iar Nathalie are dreptul să pună întrebări. Are dreptul să vrea să

știe. Are nevoie de timp. Noi suntem cei care am ales să ascundem adevărul, nu ea a ales să trăiască în minciună. Așa că, te rog, nu face ceva necugetat. Dă-mi întâi o șansă să rezolv. Și dacă n-ai încredere în mine, ai putea măcar să ai încredere în Nathalie.

El răsufla greu în receptor. Așa cum făcea întotdeauna când se gândea bine. Mina știa că tocmai își aliniase în minte două coloane: una cu argumente pentru și una cu argumente împotrivă. Respirațiile grele dezvăluiau cât de atent le cântărea și pe unele, și pe celelalte. O surprindea cât de bine îl cunoștea încă. Cât de familiare îi erau cele nepuse, cele aflate printre rânduri.

— O să-ți fac pe plac, răspunse el în cele din urmă. O să aștept.

— Mulțumesc.

Mina se lăsă pe spate și se afundă ușurată în pernele de pe canapea.

El tăcea, iar ea se gândea să mai spună ceva. Sentimentele de vinovăție o îndemnau să spună ceva, orice, orice, orice care să-l facă să înțeleagă. Chiar dacă era prea puțin și mult prea târziu. Momentul veni și trecu, iar el închise.

Mina se încruntă la televizor, încercând să înțeleagă emisiunea la care se uitase înainte de a-i suna telefonul mobil. Nu că ar fi putut auzi ceva, din cauza zgomotului celor două aparate de aer condiționat mari în care investise. Unul în sufragerie și unul în dormitor. Suflau aer rece în camere și evacuau aerul cald printr-un furtun gros pe care-l scosese printr-o crăpătură din fereastră. Rezultatul era că apartamentul ei era singurul loc în care nu transpira. Îi plăcea la nebunie. Prețul însă era că abia își mai auzea gândurile.

Participanții la emisiunea TV alergau în perechi, zâmbind nervos la cameră, fără a reuși să-i stârnească nici cel mai mic interes. Oameni care fuseseră cuplați de experți și care apoi se întâlniseră pentru prima oară în fata altarului.

Doamne sfinte! Dorința asta obsesivă a societății de a cupla oamenii. Ca și cum singurătatea ar fi o boală care trebuie eradicată cu orice preț, dar în cadre foarte limitate. În Biblie

că s-a stabilit adevărul că traiul în doi era norma? A început cu Adam și Eva și când animalele au urcat două câte două la bordul arcei lui Noe? Iar astăzi, arca oamenilor se numea Tinder. Aplicații în care oamenii se agățau cu disperare de speranța că nu se vor îneca în singurătate. Ca și cum singurătatea ar fi fost periculoasă.

Deja povestea lui Adam și a Evei arăta, evident, deficiențele logicii din jurul conceptului de a fi doi. Întotdeauna exista un șarpe în Paradis. Se întreba câte dintre cuplurile de la televizor rămăseseră împreună măcar până la difuzarea emisiunii. Bănuia că niciunul, judecând după starea de spirit glacială dintre cei mai mulți dintre ei. Iubirea nu putea fi creată pornind de la logică. Nu exista niciun cod matematic al iubirii care să poată fi descifrat. Era unul dintre puținele lucruri pe care le știa despre iubire.

Se întreba ce ar avea Vincent de spus despre asta. Cu siguranță o grămadă, ar explica prin tot felul de diagrame. Și-ar fi dorit mult să-l fi ales pe el, nu pe Nova, să se alăture grupului pentru a ajuta la rezolvarea cazului. Mai ales având în vedere situația cu Nathalie. Ar putea fi un haos. Mina avea suficientă Nova în viața ei.

Ar fi trebuit să-l cheme pe Vincent.

Schimbă canalul, trecând la niște celebrități care se întreceau într-un soi de „cine știe câștigă”. Era mai bine.

Vincent.

Și el intrase acolo, în fortăreața ei. Dar fusese altceva. Ea îi dăduse drumul înăuntru. Alegerea ei. Și el înțelesese. O lăsase să fie așa cum trebuia să fie. Se simțea… bine când era Vincent acolo. Și se simțise bine când se întâlniseră în parc. Poate un pic prea bine. Pentru că știa ce-ar putea ieși. Era mai bine așa. Când era singură în fortăreața ei. Singură.

Singur însemna puternic.

Vincent se sprijini de copac cu o mână. În cealaltă avea un băț pe care-l găsise pe jos și cu care încerca să-și curețe noroiul de pe pantofi. Având în vedere că nu plouase de săptămâni bune, pădurea ar fi trebuit să fie uscată din cauza

arșiței verii. Inflamabilă, chiar. Dar bineînțeles că Vincent reușise să găsească probabil singura groapă pe o rază de câțiva kilometri și intrase direct în ea.

Din fericire, alesese o pereche de sneakers în locul pantofilor de piele pe care-i purta de obicei. Pantofii lui sigur n-ar fi supraviețuit. Dar poate că n-ar fi trebuit să se încalțe în sneakers albi.

Planul era să facă o plimbare în pădure dimineața, ca să ia puțin aer și să aibă spațiu de gândire. Având în vedere că vila lui era situată practic în mijlocul pădurii, petrecea șocant de puțin timp în natură. Dar niciodată nu era prea târziu pentru a începe. În pădure poate că nu avea posibilitatea să observe alți oameni, așa cum putea s-o facă atunci când se plimba prin oraș, dar unele cercetări psihologice și biomedicale arătaseră că experiențele în natură reduc nivelul hormonilor de stres și scad tensiunea arterială. Mai nou, exista chiar și terapie forestieră. Și, dacă era ceva de care avea nevoie după ziua de ieri, era să se calmeze. Să recapete controlul.

De aceea stătea acolo, sprijinit de copac, dând o șansă pădurii. Și *era* frumos. Confortabil. Pur și simplu nu se putea concentra cum trebuie.

Pentru că se văzuse cu Mina.

În urmă cu doar o zi.

Mina cea cu părul negru, Mina cu privirea care spunea că înțelege mai mult decât lasă să se vadă, Mina care se ținea la marginea lumii și care își iubea fiica.

Și după toată așteptarea asta, ea fusese cea care sunase, ea fusese cea care voise să stea de vorbă cu el. În retrospectivă, îi era rușine că n-o contactase. Ce-o fi fost în capul lui de fapt? S-o fi gândit că ea s-a schimbat? Că nu vrea să vorbească cu el? Ar fi putut s-o sune cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să sune.

Deși poate că a fost o prostie din partea lui să aducă în discuție chestia cu Kevin. Mina nu trebuia să-și facă griji în privința asta. Dar ea îi făcuse confidențe și îi povestise despre familia ei, iar el voise să-i întoarcă într-un fel favoarea.

Și apoi se despărțiseră.

Niciun „la revedere” sau ceva de genul ăsta.

Reușise să strecoare o promisiune șchioapă de a căuta mai multe despre Epicura, dar nu credea că va găsi ceva. Și, dacă nu putea să contribuie cu ceva, n-avea niciun motiv s-o mai caute. La naiba!

Îndepărtă ultimele fărâme de noroi de pe pantofi și își îndreptă spatele. Ce era cu bucla asta de gânduri întunecate în care nimerise? O anumită măsură trebuia să fie. N-avea de gând să facă aceeași greșeală ca data trecută. Doar pentru că nu aveau rezervată o dată de întâlnire în calendar nu însemna că nu putea lua legătura cu ea. Ce naiba, doar erau prieteni. Iar prietenii se sunau. Deschise telefonul și formă numărul Minei.

În timp ce aștepta să-i răspundă, o veveriță veni în fugă și se opri când îl zări. Îl studie din cap până în picioare, întrebându-se probabil dacă era sau nu o amenințare. Apoi își luă inima în dinți, păru decisă să riște și o șterse în sus în copacul de lângă el, atât de nervoasă, încât tremura, în timp ce telefonul suna în continuare. Înțelegea exact ce simte veverița.

Mina puse telefonul puțin înclinat, ca să nu vadă Ruben ecranul. Nu voia să știe cine sună.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Ruben din spatele volanului. O să ies de pe șosea dacă mai sună așa. Măcar oprește sunetul.

Viră într-o zonă de case de tip duplex din Upplands Vasby.

— Stai, i se adresă ea, punându-și în urechi o pereche de căști proaspăt șterse și răspunzând la telefon. Da?

Mina încercă să pară cât se poate de neutră.

— Bună, Mina, sunt Vincent.

Tăcere. Era greu de auzit din cauza zgomotului de pe șosea, dar i se păru că distinge ciripit de păsări pe fundal.

— Am vrut doar să…, începu el și tăcu din nou. E totul în regulă? Cu chestia despre care am vorbit?

Îi venea să întrebe la ce se referă. Că se afla în mijlocul unei anchete care nu ducea nicăieri? Sau că Nathalie nu se

întorsese încă de la bunica ei și că Mina era încă îngrozită de ceea ce ar fi putut să afle?

Nu, nu era totul în regulă, dar cu toate astea simțea că parcă e un pic mai bine. Desigur, nu-i putea spune asta. Nu cu însoțitorul din mașină.

Ruben trase în fața unei case albe și opri motorul. Apoi se uită la Mina ridicând întrebător din sprâncene. Ea dădu din cap și arătă spre telefonul mobil.

— Nu prea pot vorbi acum, răspunse ea. Chiar acum intrăm la un aparținător. Dar aș vrea să… discutăm mai mult mai târziu. Pot să te sun mai încolo?

Spera ca Vincent să înțeleagă de ce are vocea atât de formală. Că nu era vorba despre el. Vincent tăcu din nou câteva momente.

— De fapt, voiam doar să-ți spun „bună”, continuă el și după voce părea că zâmbește. Mi-a făcut… plăcere… să te reîntâlnesc ieri. Și, în caz că o să cauți pe Google, *fovea* ce*ntralis* se scrie cu un singur „s” la sfârșit.

Ea tuși, iar Vincent închise. Din fericire, Ruben coborâse deja din mașină.

Se duse la el și în același timp îl văzu pe Mauro Meyer ieșind pe ușa casei.

— Bună ziua, îi salută el, strângându-le mâinile. Am înțeles că ați vorbit deja cu mama lui Lilly, așa că am o idee destul de bună despre ce o fi spus despre mine. Dar credeți-mă, singura crimă de care sunt vinovat e că m-am îndrăgostit de altcineva.

Împinse la o parte o tricicletă din hol, ca să le facă loc să intre. Casa prezenta semne clare că acolo locuia o familie cu copii mici. În hol era și o vitrină cu trofee și cupe.

— Am fost foarte activ în tinerețe, explică Mauro când văzu la ce se uită Mina. În orice, de la călărie la scrimă. Dar asta a fost înainte de a o cunoaște pe Jenny. Ea mă credea în general pretențios. Și probabil că avea dreptate. Haideți, să stăm în spate.

Îi conduse direct prin casă, în spate, unde o terasă frumoasă dădea spre o grădină mică, dar bine îngrijită. Un băiețel se bălăcea într-o piscină gonflabilă lângă o femeie gravidă în

ultimele luni, care stătea cu picioarele într-un lighean cu apă. Mauro o prezentă ca fiind Cecilia, soția lui.

Mina și Ruben se așezară sub umbrarul confortabil și fură serviți cu cafea dintr-un termos. Deși Mina ar fi preferat ceva rece.

— Îmi pare rău că n-am venit să vă întâmpin, strigă Cecilia. Picioarele mele sunt gata să explodeze dacă nu le răcoresc.

— Am mai văzut asta, zise Ruben zâmbind. O colegă a născut tripleți acum aproape trei ani.

— Tripleți, Doamne Dumnezeule! exclamă Mauro îngrozit și se așeză lângă ei după ce aduse o cutie de lapte de ovăz și o puse pe masă. Cum supraviețuiești la așa ceva?

— Cred că a murit și a devenit un zombi, răspunse Ruben. Dar nici cu doi nu poate fi așa ușor…

Mina se surprinse holbându-se la Ruben.

Nu numai că era drăguț, dar vorbea și despre copii. Și nu părea câtuși de puțin prefăcut. În plus, faptul că Cecilia era în costum de baie ar fi trebuit să-l scoată din minți, chiar dacă era gravidă. Însă părea să nici nu fi observat ținuta ei. Mina spera doar să nu fi luat vreo boală sau ceva de genul ăsta. Era nevoie de toată lumea din grup în acest moment.

— Doi, zici tu, râse Mauro. Ce vezi aici e doar jumătate din ceată. Mai avem încă doi, Cecilia are deja un copil de șapte ani și unul de cinci ani. Dar acum sunt la vecini, se joacă acolo.

— Să vorbim despre motivul pentru care ne aflăm aici? interveni Mina.

Începuse să se plictisească de toate discuțiile despre copii, indiferent cât de bune erau legăturile sociale pe care Ruben le înnoda cu tatăl și cu mama vitregă a lui Lilly.

— Da, am fost sincer surprinși când ați sunat. Ce vrei să știi?

Mauro dădu din mâini și schimbă o privire rapidă cu soția sa.

— Doi colegi de-ai noștri au vorbit ieri cu Jenny, fosta ta soție. Ea tot susține că ai fost implicat în moartea fiicei tale.

— Chiar ai trecut la subiect, remarcă Mauro, luând o gură de cafea. Dar e adevărat, continuă el. Jenny consideră că e

misiunea vieții ei să fiu eu pedepsit. Da, am cunoscut-o pe Cecilia când încă eram căsătorit cu Jenny. Recunosc. Am o firmă de construcții, iar Cecilia a lucrat și încă lucrează la mine la birou. Dar Jenny și cu mine eram în relații proaste de multă vreme. Ea… are problemele ei. Care de fapt n-au nimic de-a face cu mine. Însă întotdeauna cea mai simplă cale pentru ea a fost să mă scoată pe mine țap ispășitor. Așa că, în cele din urmă, m-am îndrăgostit de Cecilia. Și Jenny n-a putut să mă lase să scap cu una, cu două. Și a folosit punctul în care știa că sunt cel mai vulnerabil. S-a folosit de copilul nostru.

— Ne-a făcut zile fripte încă de la început, adăugă Cecilia, mângâindu-și burta. Îi urăște pe Mauro și familia lui dincolo de orice rațiune.

— De ce familia ta, și nu doar pe tine? întrebă Ruben, turnându-și puțin lapte de ovăz în ceașca de cafea.

Mina știa că Ruben nu bea cafeaua cu lapte. Acum doar se fandosea.

— Suntem foarte apropiați, în familia mea. Și nimeni n-a plăcut-o vreodată pe Jenny. Întotdeauna au considerat că a fost o greșeală din partea mea. Pe de altă parte, pe Cecilia au iubit-o din prima clipă și au fost poate un pic prea clari în privința asta. În zilele noastre există Facebook și Instagram…

— Cele mai rele au fost acuzațiile cu care a venit în instanță.

Vocea Ceciliei tremura, iar Mina înțelese că era încă o rană deschisă.

— Din fericire, n-au crezut-o. Și n-au existat dovezi. Dar toate afirmațiile pe care le-a făcut! Și cuvintele pe care a încercat să le pună în gura lui Lilly după aceea.

— Niciodată n-am vrut s-o iau pe Lilly de lângă ea, explică Mauro, dându-și pe spate o buclă neagră care-i căzuse pe frunte. Am sugerat custodie comună. O săptămână eu, o săptămână ea. Dar pentru Jenny, întotdeauna a fost totul sau nimic. Și o considera pe Lilly proprietatea ei.

— Ne distruge viața, adăugă Cecilia cu înverșunare, strângându-și mâinile în poală.

— Nu doresc nimic mai mult decât să știu cine a luat-o pe Lilly de lângă noi, spuse Mauro cu o voce încordată. Pentru că

n-am fost eu.

— Nici noi nu credem asta, interveni Mina. Și de aceea am venit să vorbim cu voi. Poate ați auzit că un băiat de aceeași vârstă cu Lilly a dispărut săptămâna trecută, în circumstanțe similare? Investigăm acum pentru a vedea dacă există o legătură. Chiar nu aveți nicio idee cine ar fi putut s-o ia?

— V-am spus tot ce știam data trecută, îi asigură Mauro și își plecă privirea. Eu trebuia s-o iau de la grădiniță. N-am găsit-o acolo. Trei zile mai târziu…

Părul negru îi căzu înapoi pe frunte.

— Și nu există nicio legătură între familiile voastre? îi recunoașteți pe părinții băiatului?

Mina arătă o fotografie de pe telefon cu părinții lui Ossian și menționă și numele lor. Mauro privi îndelung fotografia, dar apoi dădu din cap ezitând.

— Nu, nu-mi spune nimic fotografia. Din păcate însă, nu pot fi niciodată sigur, pentru că practic sunt orb, nu rețin fețe în general, dar nu, spontan aș zice că nu i-am mai văzut niciodată.

Mina încuviință și îi arătă poza Ceciliei, care dădu și ea din cap, și băgă dezamăgită telefonul în buzunar.

Nu ajungeau nicăieri.

— Iubitule, poți să mai aduci niște cuburi de gheață? îl rugă Cecilia pe soțul ei, care se ridică imediat.

— Bineînțeles.

— Nicio idee despre cine ar putea fi cuplul mai în vârstă? întrebă Ruben.

Cecilia se încruntă ca și cum nu înțelegea prea bine.

— Aha. Nu. Din câte știm noi, nici măcar nu fuseseră văzuți în apropierea lui Lilly, ci doar în apropierea grădiniței. Probabil că doar treceau pe-acolo. E încă un mister cine a luat-o pe fiica lui Mauro. Aș putea să-mi ușurez situația și să spun că probabil a fost Jenny, dar… nu. Chiar nu cred că a fost ea.

— Nu există rude mai în vârstă implicate emoțional sau practic în disputa pentru custodie? Din partea lui Jenny? Sau din partea ta? încercă Ruben, însă Cecilia doar dădu din cap.

— Nu, nu, nu există așa ceva. Părinții lui Jenny sunt morți, iar ai noștri, ei bine, sunt bătrâni și plăpânzi. Evident, vă dăm datele lor de contact, dacă vreți să verificați.

— As fi bucuros să iau aceste date de contact, răspunse Ruben, dar Mina intuia că femeia spune adevărul.

La naiba, pur și simplu. Oriunde se întorceau era o fundătură. Mâine era miercuri, o săptămână întreagă de la dispariția lui Ossian. Și încă nu știau mai multe decât atunci. De fapt, părea că știu mai puțin. Cum de se ajunsese aici? Erau polițiști buni. Era convinsă. Și totuși, băteau pasul pe loc.

Mauro cotrobăi prin congelator și se întoarse cu o cutie de plastic cu cuburi de gheață. Se apropie de Cecilia și bătu în spatele jgheabului până când toate cuburile de gheață căzură în lighean cu un „plop”.

— Ahhhh… ce frumos…, comentă ea, închizând ochii de plăcere.

El o sărută pe gură și-i mângâie părul. Dragostea dintre ei era evidentă. Mina simți un fior de invidie. Mauro nu va trebui niciodată să pozeze cu un pește mare în mână pentru a atrage atenția Ceciliei. Ceea ce aveau era real.

— Nu vă mai deranjăm, încheie ea, ridicându-se brusc.

Voia să-l sune pe Vincent. Avea nevoie să-i audă din nou vocea, fără să fie nevoită să-i închidă telefonul. Dacă voia, era binevenit să țină una dintre expunerile sale inutil de detaliate pe un subiect despre care nimeni nu dorea să știe nimic.

Singură nu era deloc puternică, oricât de mult și-ar fi dorit.

Când se întoarseră de la Upplands Vasby la Palatul Poliției, Ruben se grăbi să îmbrace o cămașă albă, proaspăt călcată, pe care o adusese de acasă. Nu se bărbierise în mod deliberat dimineața, deoarece știa că obrajii nebărbieriți îi dădeau un aspect ușor aspru care, combinat cu slujba de polițist, îl făcea să pară, ei bine, periculos și incitant. Chiar dacă nu se bărbierea în mod activ în acel moment, nu era niciodată greșit să faci o primă impresie bună. Iar înțelegerea cu psiholoaga Amanda fusese, doar că el nu avea voie să vâneze. Nu discutaseră ce era permis dacă femeia era cea care îl aborda.

Dacă întâmplător îi dăduse femeii în cauză un mic ajutor în direcția cea bună, nu avea ce face. Pe urmă era la latitudinea ei.

Gândurile lui se tot întorceau mereu la ceea ce înțelesese de la bunica lui. Că Astrid trebuie să fie fiica lui. Cum naiba să gestioneze informația?

Deocamdată trebuia să amâne chestia asta, pentru că în curând aveau să aibă întâlnirea cu expertul lui Adam în comportamente de grup extreme. În curând va veni Nova. Probabil că era obișnuită cu atenția, având în vedere felul în care arăta. Tenul ăla frumos, auriu, care ar fi putut la fel de bine să vină din Brazilia, din Asia sau din Statele Unite, și zâmbetul încrezător, dar prietenos. Chiar și cu gropițe. Cel mai mărunt lucru pe care-l putea face era să se potrivească cu ea la stil.

Și să spere că o să-și aducă aminte de el.

Câteva sute de polițiști fuseseră prezenți la prelegerea pe care le-o ținuse cu câțiva ani în urmă. Șansele să-și amintească de el erau minime. Chiar dacă o invitase în oraș de două ori după curs. Și apoi încercase s-o seducă în sala cu copiatoare. Dar astfel de lucruri trebuie să i se întâmple zilnic unei femei ca Nova.

Chiar și așa, totul părea deja să se ducă de râpă, iar ea nici măcar nu ajunsese încă. În timp ce Adam coborâse să o ia de la recepție, Peder aranja pe masă foitaje cu vanilie. Unei femei ca Nova nu-i oferi foitaje cu vanilie lipicioase, ci un pahar de Cava. Sau, eventual, bomboane raw-vegane.

— O să-ți rămână cremă de vanilie prin barbă, mormăi el la Peder și se așeză la masă.

Ruben își sincronizase parfumul de la Montblanc astfel încât să se îmbine perfect cu mirosul său natural până la începerea întâlnirii. Până atunci va mirosi a proaspăt parfumat, ceea ce era o greșeală clasică de începător. Dar dacă va dura mult prea mult până ajunge ea în încăpere, mirosul va fi prea slab. De ce dura atât de mult? Și de ce se holba Mina la el?

— Vrei ceva? șuieră el, puțin mai nepoliticos decât intenționase.

Mina dădu înapoi.

— Mi s-a părut doar că pari puțin agitat. S-a întâmplat ceva?

— Agitat? ripostă el, încercând să râdă. Eu? Ultima dată am fost agitat când a trebuit să legitimez o țipă pe care-am agățat-o în oraș și-am adus-o acasă.

— Ruben! sări Julia cu asprime în glas. Pentru a mia oară, avem de vorbit despre… Oh, aici erați!

Adam și Nova intrară în încăpere, întrerupând conversația. O sincronizare strălucită. Parfumul lui Ruben era perfect. Și nu mai trebuia să-i dea explicații Minei. Își petrecuse aproape un an fiind nevoit să tot inventeze povești cu femei pentru Gunnar și pentru băieți, când se vedeau la cantină. Se obișnuise atât de mult să scoată pe gură minciuni, încât uneori îi veneau automat, chiar și la momentul nepotrivit. Ca acum. Probabil că era doar o chestiune de timp până când va fi descoperit. Începea să rămână fără material.

Mina nu mai părea preocupată de el. Se făcuse neagră la față când intrase Nova. Invidie tipic feminină. Sigur, Mina arăta bine într-un mod auster, cel puțin atunci când nu trebuia să-i vezi mâinile cu piele cojită, dar ar fi fost aproape ridicol să-și imagineze că poate concura cu eleganța mondenă a Novei. Femeile… ce să mai spunem. Oftă în sinea lui, apoi își îndreptă spatele.

— Bună, mă numesc Julia Hammarsten și conduc acest grup, se prezentă Julia, întinzându-i mâna Novei. Pe Adam îl știi deja. Ceilalți sunt Ruben, Mina, Christer și Peder.

Ruben îi zâmbi Novei, clipind ușor și dând vag din cap. Era o tehnică veche de care se folosea la interogatorii. Îl făcea pe celălalt să se relaxeze și să simtă în subconștient că se înțelegeau unul pe celălalt sau că împărtășeau ceva privat. Nova îi răspunse dând politicos din cap, apoi își mută privirea spre Peder și îi zâmbi cu căldură. La naiba. Aparent, șarmul său ruginise. În orice caz, nu păruse că-l recunoaște. Și când Nova se uită în altă parte, el observă recunoscător că avea doi nasturi deschiși la bluza albă. Păcat doar că purta o fustă atât de largă; cu greu puteai să-i vezi contururile fundului. Pe de altă parte, o fustă lăsa mult loc imaginației. Femeile cu fuste

nu purtau mereu chiloți. Amanda putea să spună ce vrea ea, nu-i era interzis să gândească.

Zâmbetul Novei se înăspri când o salută pe Mina, care nu-i întinse mâna, deși stătea aproape. Pe de altă parte, Mina nu făcea aproape niciodată așa ceva. Ar trebui să mai învețe puțin bunele maniere. Sau să poarte mănuși.

— Așa cum a spus Adam, lucrăm la cazul unui copil răpit, pe nume Ossian, începu Julia după ce Nova îl salută și pe Christer. Răpirile de acest tip sunt extrem de rare. Totuși, aceasta este practic identică cu una care a avut loc în urmă cu un an. Așa că bănuim că există o legătură.

— Cât de rar înseamnă rar? întrebă Nova, așezându-se la masă.

Nimeri vizavi de Ruben, iar el n-avea absolut nimic împotrivă. Numai că, din partea lui, putea să mai deschidă lejer încă un nasture. Peder îi întinse farfuria cu foitaje cu vanilie și ea luă unul. Câteva bucățele de foitaj îi rămaseră pe buze când mușcă, iar Ruben observă cum le linge cu vârful limbii.

Nova se opri brusc și se uită fix la Ruben. Ochii i se măreau încet. Oh, nu! Se pare că până la urmă nu-l uitase.

— Cred că ne-am mai întâlnit, zise ea cu răceală. Ai primit ajutor să xeroxezi ceva în ultima vreme, în camera cu copiatoarele?

Ruben simți cum i se încinge toată fața.

— Nu, mai nou mă descurc singur.

Apoi își dădu seama cum sunase.

— Mă rog, nu asta am vrut să spun. Doar că… uh, noi… hai s-o lăsăm baltă.

Colegii lui îl priveau nedumeriți, în timp ce ochii Novei licăreau de râs reținut. Unu la zero pentru ea. Și de ce nu? Probabil că Ruben merita.

— Ca să-ți răspund la întrebare, Nova, interveni Adam, sute de copii sunt dați dispăruți în fiecare an de părinți îngrijorați care nu știu ce s-a întâmplat. Dar aproape toți se întorc după o oră sau două. De cele mai multe ori, se duc acasă la un prieten și pierd noțiunea timpului. Ceea ce s-a întâmplat în aceste

cazuri, faptul că un copil a fost de fapt răpit și ucis, e una dintre acele crime de care orice părinte se teme, dar care de fapt nu se întâmplă aproape niciodată. Aproape.

— Ucis? întrebă Nova, lăsând foitajul cu cremă pe masă, cu o privire îngrozită.

Julia dădu din cap, apoi arătă întrebător spre cana cu cafea. Nova clătină din cap.

— Lilly Meyer a fost găsită vara trecută pe un ponton din Hammarby Sjostad, suspină Christer. Sub o prelată. Iar sâmbăta trecută l-am găsit pe Ossian mort sub o pasarelă. E ca dracu', pur și simplu.

— Deci înțelegi că așa ceva e aur curat pentru presă, îi atrase atenția Ruben. Timp de câteva zile, știrile TV devin mai mult o dramă HBO pentru suedezul de rând care urmărește de-acasă, de pe canapea. Și toată lumea e ușurată că nu e vorba de copiii lor.

Nova își coborî privirea.

— Fata care a dispărut vara trecută a fost găsită moartă după trei zile, adăugă Julia. Și exact același lucru i s-a întâmplat și lui Ossian. A fost găsit lângă af Chapman, pe Skeppsholmen, la trei zile după ce fusese dat dispărut. Până acum am reușit să păstrăm secretul față de mass-media, dar vor afla din clipă în clipă. Modul de acțiune aproape identic poate fi, desigur, o coincidență. Dar am putea avea de-a face cu aceeași persoană.

Nova se holba la ea.

— Îmi pare rău, dar care e rolul meu aici? Nu prea văd cum aș putea ajuta, oricât de mult mi-aș dori. Nu știu nimic despre… criminali.

— Metoda de răpire e identică, explică Adam. Dar oamenii care au executat-o nu mai sunt aceiași. Avem descrieri în ambele cazuri. Lilly a fost luată de un cuplu în vârstă. Ossian a fost răpit de o femeie de vreo 30 de ani. Deci ori răpitorul lui Ossian e cineva care a citit despre evenimentul de anul trecut și pur și simplu l-a copiat, ori…

— … ori se cunosc, completă Nova. Ceea ce înseamnă că e un grup de oameni, deși mic, care nu are nicio problemă să comită acte extreme. Acum înțeleg.

— Ei bine, tu ești expertă în domeniul ăsta, interveni Julia. Și trebuie să înțelegem cum gândesc astfel de oameni.

— Diferența dintre ei și noi este uneori mai mică decât am crede, începu Nova cu blândețe, întorcându-se spre grup. Am acumulat multă experiență cu grupurile extreme de-a lungul anilor. Cel mai frecvent sunt descrise ca fiind secte. Totul a început când am întâlnit în activitatea mea o femeie ai cărei părinți încercau de mult timp s-o convingă să se despartă de un grup care avea trăsături clare de sectă. A venit la noi cu reticentă. Dar am reușit s-o eliberăm. Chiar și astăzi lucrează pentru mine. Și am învățat enorm de mult din acea experiență. Vestea s-a răspândit și am primit din ce în ce mai multe cereri. Acum, asta nu e cea mai mare parte a afacerii noastre, dar e o parte din ea. Să sperăm că experiența și cunoștințele acumulate de-a lungul anilor pot contribui, într-un fel, la munca voastră.

Ruben se întreba dacă era la fel de blândă și când făcea sex, când bluza albă era descheiată complet. Spera că nu. Poate că ar trebui totuși s-o întrebe dacă nu vrea să scoată ceva la imprimantă. Apoi văzu cu ochii mintii fata furioasă a Amandei și se simți rușinat. Dar fusese doar un gând. Și de fapt, trecuseră mai bine de șase luni de când nu mai avusese nicio femeie. Ceea ce însemna cinci luni și trei săptămâni mai mult decât era obișnuit.

— Oricine se poate împotmoli într-o organizație sau sectă și poate comite acte pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată, continuă Nova. Acești oameni caută doar un context.

— Ca Manșon cu „familia” lui? întrebă Christer gânditor.

— Da, sau ca Mireasa lui Hristos și congregația ei din Knutby. De fapt, am alături de mine la Epicura doi dintre foștii enoriași ai Asei Waldau.

— Am auzit că Asa duce o viață discretă și uitată într-o comunitate mică, alături de bătrânul ei tată, bombăni Christer. Destul de departe de visurile narcisiste de putere și aur. Așa-i trebuie.

— Scuze, dar cum am ajuns să credem brusc că este vorba despre o sectă? întrebă Peder, scărpinându-se în barbă. Totuși,

nu e același lucru cu trei nebuni care se cunosc întâmplător, nu? Iar o sectă nu e religioasă? De când răpirile au motive religioase?

— Noi nu credem nimic, replică Julia, făcându-și vânt cu un dosar de plastic. Momentan explorăm toate pistele posibile. Dar trebuie să fii de acord cu mine că extrem de rar vedem un grup de oameni săvârșind un asemenea act împreună, mai mult, la un an distantă unul de celălalt, nu? Eu nu cred că sunt nebuni. Acțiunile sunt prea bine planificate. Și aici ne întoarcem la cunoștințele Novei despre comportamentul extrem.

— Chestia cu sectele și religia e o neînțelegere comună, spuse Nova.

Ruben constată că intrase în modul total de lucru. La urma urmei, probabil că trebuia să uite complet de sala cu copiatoarele.

— O sectă poate avea aproape orice obiect, continuă ea. Există cercetători care au arătat asemănările dintre sectele religioase, mișcările politice și ideile totalitare în general. Ceea ce îi unește pe membri sunt anumite modele extreme de gândire. Sigur, există întotdeauna o formă de adorație într-o sectă. Dar poate fi la fel de bine îndreptată către un președinte de stat, ca și către un zeu. Donald Trump sau fundamentalismul, putem fi convinși de majoritatea lucrurilor. Și dacă răpitorii voștri se cunosc între ei, cred că împărtășesc o convingere puternică. Altminteri n-ar fi capabili să comită crime atât de oribile. E corect termenul? Crimă?

Christer dădu din cap sumbru și-l scărpină pe Bosse pe ceafă.

— Crimele împotriva lui Lilly Meyer și Ossian Walthersson. Ambii, cinci ani.

Bosse scânci și se uită nefericit la stăpânul său.

— Nu trebuie să fie o convingere religioasă, spuse Nova. E nevoie doar de un lider suficient de puternic pentru a-i trimite pe alții să răpească copii.

Ruben pufni în sinea lui. *Cercetările au arătat.* Nova suna aproape ca Vincent. Dar era în mod clar o variantă îmbunătățită a mentalistului. Chiar dacă își îndrepta cea mai

mare parte a atenției în direcția lui Peder. Poate că Ruben subestimase magia bărbii de hipster. Însă Julia avea dreptate că aveau un caz neobișnuit și că trebuiau să gândească în mod neobișnuit. Dacă asta însemna că Nova va veni de mai multe ori aici, el chiar n-ar avea nimic împotrivă.

— Un lider? întrebă Julia.

— Da, când un grup de oameni demonstrează un comportament extrem, făcând lucruri care sunt cu mult în afara normei sau a legii, aproape întotdeauna există un lider puternic în spate. Cineva suficient de manipulator, de influent sau intimidant pentru a-i convinge pe ceilalți.

— Hai să zicem că avem de-a face cu un astfel de grup, propuse Julia. De dragul discuției. În cazul ăsta, ce spune modul în care au fost comise crimele despre acest grup? Cine sunt ei?

Nova stătu să se gândească.

— OK. Sectele, indiferent dacă sunt politice, religioase sau de orice alt fel, adoră ritualurile. Ritualul e un mod de a-și defini propria mișcare. Și există cu siguranță aspecte ritualice în ce mi-ați povestit. Ca să nu mai vorbim de cele pur simbolice. Atât Lilly, cât și Ossian au fost dați dispăruți timp de trei zile înainte de a fi găsiți. Trei, după cum probabil știți, este cel mai sacru dintre toate numerele. Pitagora, în Grecia Antică, credea că este numărul perfect. Poate reprezenta nașterea, viața și moartea, început, mijloc, sfârșit. Sfânta Treime în creștinism. În basme, totul se întâmplă de trei ori, conform modelului psihologic de introducere, inițiere, schimbare. Singura problemă e că trei poate semnifica foarte multe lucruri. Greu de spus ce înseamnă chiar în cazul ăsta. Plasarea cadavrelor e și ea interesantă.

Ruben oftă. Acum, Nova suna mult prea mult ca Vincent. De fapt, era ciudat că nu-i ceruseră ajutorul lui Vincent. Dar poate că mentaliștii nu știau foarte multe despre secte. Cumva, Ruben era bucuros că Vincent avea anumite lacune în baza lui de date.

— Cum adică? întrebă Julia.

— Atât Lilly, cât și Ossian au fost găsiți lângă apă. S-au

înecat?

— Nu, răspunse Mina. Lilly a murit asfixiată. Cauza morții lui Ossian nu a fost încă stabilită. Dar era uscat când l-am găsit.

Ruben observă că era primul lucru pe care-l spunea Mina de la începutul ședinței.

— Atunci de ce erau la apă? întrebă Nova. Apa are o simbolistică incredibil de puternică, aproape divină.

— Deci trebuie să vânăm fanatici care venerează apa și cărora le place cifra trei, replică Mina caustică. Asta sună mult mai credibil decât, să zicem, un cerc de pedofili sau de trafic de persoane care au dat greș. Știți voi, chestii din astea care se întâmplă în lumea reală.

Nova ridică din umeri.

— Sunt de acord. O sectă nu e o explicație prea probabilă. Dar poate că n-ar trebui să ne agățăm tocmai de acest cuvânt. Pentru că, oricum ați alege să priviți lucrurile, ambele crime au elemente clare de ritual și simbolism. Ar fi mai ciudat dacă nu ar avea legătură între ele. Și, având în vedere cât de diferit au fost descriși răpitorii, nu cred că sunt singurii implicați. Un cuplu mai în vârstă și o femeie mai tânără? Cineva i-a adus împreună și i-a făcut să comită faptele astea.

— De ce nu poate fi unul dintre răpitori liderul? întrebă Mina. Nu văd de ce trebuie să fie mai multi.

Nova încuviință.

— Sigur că ai dreptate, e posibil să fie vorba doar despre aceștia trei. Dar un lider al unui grup extremist are întotdeauna un plan. Să se implice personal și să răpească ar însemna un risc mult prea mare să fie prins; așa ceva ar da peste cap planul. De aceea cred că sunt mai multe persoane.

Nova se întoarse spre Julia.

— Recunosc că nu știu nimic despre ce înseamnă să fii polițist. Dar îndrăznesc să spun că nu există nimeni în Suedia care să aibă atât de multă experiență cu mișcările extreme ca mine. După ce am ascultat faptele pe care mi le-ați relatat, am înțeles că sunt acte ritualice comise de un grup de oameni, cu o ierarhie în care la vârf se află un conducător. Actele de acest

gen necesită, așa cum spuneam, o convingere puternică în ceva mai presus de sine. Apoi, desigur, pot exista explicații complet diferite pe care sunteți mai bine pregătiți decât mine să le găsiți. Eu pot să vă spun doar ceea ce văd eu.

— Și suntem recunoscători pentru asta, o asigură Julia. După cum poți vedea, nu e genul de teorie pe care o auzim de obicei. Dar trebuie să ascultăm totul.

— Ucigași cărora le place apa, mormăi Christer. Ce noroc că Stockholm e un oraș construit în întregime pe apă. Ar fi chiar așa grav dacă am găsi ceva care să ne simplifice munca, în loc să o facă mai dificilă?

— N-am spus că apa e foarte importantă, replică Nova. Am vrut doar să subliniez cele mai evidente conexiuni, din punctul meu de vedere.

— Alte gânduri, Nova? întrebă Julia, aruncând o privire la ceas. Altfel, putem încheia ședința. Aș vrea să stabilim o nouă întâlnire și să continuăm discuția cu tine în altă zi.

Nova păru că se gândește bine, apoi dădu din cap. Bretonul îi acoperi fața pentru o secundă. Ruben își dădu seama cât de mult își dorea să-i atingă părul. Doamne Dumnezeule! Chestia asta cu celibatul era a naibii de prost concepută.

— Ba da, încă un lucru, spuse Nova chiar în momentul în care Julia se ridică. Dacă până la urmă aveți de-a face cu o gândire sectară, țineți minte un lucru. Nu contează dacă îi prindeți și îi închideți pe răpitori. Probabil că sunt doar membri neglijabili, din cei care pot fi găsiți pe toate drumurile și pot fi înlocuiți. Singura modalitate de a-i opri e să-l găsiți pe liderul despre care vorbeam, cel sau cea care a dat ordinul pentru… crime. La lider trebuie să ajungeți.

— Adică vrei să spui că altfel grupul ăsta va continua până când va îndeplini planul de care ai pomenit, bombăni Peder. Ceea ce poate însemna că o să mai vedem copii morți. Și alte familii distruse.

Se lăsă tăcerea în încăpere. Nova îl privi pe Peder câteva momente bune. Ruben simți un nod în gât. N-avea de gând să fie primul care să vorbească.

— Mi-e teamă că ai dreptate, încuviință Nova.

— Poate fi o coincidentă? întrebă Peder, uitându-se îngrijorat la ușa spartă.

— Orice e posibil, răspunse Adam. Dar să presupunem că nu e. Sunt ambii părinți acasă?

Îl salută dând din cap pe unul dintre tehnicienii care trecuseră pe lângă ei în drum spre apartamentul familiei Walthersson de pe Bellmansgatan.

Alarma venise imediat după întâlnirea de la Palatul Politiei cu Nova. Adam ieșise să-și ia ceva de mâncare și când se întorsese Peder plecase deja. Până la sosirea lui Adam, el văzuse apartamentul, dar Adam nu apucase încă să intre.

— Și Josefin, și Fredrik sunt aici. Au descoperit că li s-a spart apartamentul când au ajuns acasă, după ce s-au întors de la părinții lui Josefin. Nu era de ajuns că și-au pierdut fiul?

— As vrea să vorbesc cu ei.

Adam intră cu grijă, iar Peder îl urmă, având amândoi grijă pe unde calcă. Sigur, nu era locul unei crime, dar dacă spargerea avea vreo legătură cu moartea lui Ossian, trebuiau s-o trateze ca atare și să cerceteze totul cu mare atenție. Ultimul lucru pe care îl doreau era să afecteze ancheta tehnicienilor criminaliști.

— Sunt înăuntru, spuse Peder, făcându-i semn lui Adam să se îndrepte spre bucătărie. Bucătăria pare neatinsă, așa că m-am gândit că e mai bine să rămână acolo.

Fredrik se ridică pe jumătate în picioare când îi văzu, dar apoi se așeză din nou.

— Cei… cei care l-au luat pe Ossian au fost aici? Ce vor de la noi acum?

Privirea lui era ușor panicată, dezvăluind în același timp și o oboseală infinită.

Josefin privea cu ochi goi drept înainte. Ca și cum nimic nu o mai putea atinge. Ca și cum nimic n-o mai preocupa. Adam bănui că era puternic sedată.

— Nu știm încă, răspunse el. Dar vom face o analiză criminalistică amănunțită în apartamentul tău și vom securiza tot ce vom găsi.

— Nu înțeleg, spuse Fredrik. N-avem dușmani. Nu există nimic în viața sau în trecutul nostru care să facă pe cineva să vrea să ne facă rău. V-am spus și data trecută. Ne-am gândit că a fost o coincidență că l-au luat pe Ossian, dar în cazul ăsta, ce… de ce… ce…

Fredrik se bâlbâia, fără să reușească să termine propoziția. În schimb, își îngropă fața în mâini. Adam trase un scaun și se așeză vizavi de ei la masa din bucătărie. Peder se îndreptă spre chiuvetă și începu să facă o cafea, fără să ceară voie. Adam dădu din cap aprobator spre el. Era cea mai bună armă a poliției: cafeaua neagră.

— Cât timp ați fost plecați? întrebă el, împreunându-și mâinile pe blatul alb al mesei.

Masa purta dungi de markere, galbene, roșii, verzi. Peste tot în bucătărie erau mici urme lăsate de Ossian. Desene pe frigider aranjate cu magneți colorați. O farfurie de copil pe suportul de uscat vesela, cu o poză cu Fulger McQueen. Un pachet deschis de biscuiți-alfabet pe chiuvetă. Adam înghiți în sec și se uită în altă parte.

— Am plecat aseară la părinții lui Josefin, răspunse Fredrik. Am petrecut noaptea acolo. Am simțit că Josefin are nevoie să iasă din casă. Sau că amândoi avem nevoie de asta. Părinții ei au o casă în Taby, așa că am rămas în camera lor de oaspeți. Am venit acasă acum o oră.

— Și ați văzut că ușa era spartă?

Adam știa că punea întrebări evidente. Dar atunci când vorbea cu oameni îndurerați, în stare de soc sau supărați, experiența îl învățase că întrebările simple aveau un efect calmant. Era ceva ce putea fi înțeles într-o lume care fusese răsturnată cu susul în jos.

Peder puse în fața lor o ceașcă de cafea fierbinte și aburindă.

— Lapte?

— Mulțumesc, Josefin vrea lapte în cafeaua ei, răspunse Fredrik, mângâind brațul soției sale.

Femeia continua să privească în gol în față. Peder dădu din cap, se duse la frigider și scoase o cutie de lapte deschisă, după ce verifică mai întâi data-limită de consum. O puse pe

masă și Fredrik turnă cu grijă un strop în cafeaua lui Josefin.

— Poftim, iubito.

Ea nu dădu niciun semn că are de gând să atingă cana.

— Păi, ușa era parțial deschisă, așa că mi-am dat seama imediat că e ceva în neregulă, începu Frederick, întorcându-se spre Adam. Știam sigur că am închis-o și-am încuiat-o. Apoi am văzut urmele de pe încuietoare. Și, imediat ce-am intrat, am văzut bineînțeles tot haosul din apartament.

— Ați apucat să verificați dacă lipsește ceva? întrebă Peder și se așeză lângă Adam, după care sorbi ușor din cafea.

— Câteva mărunțișuri. Verigheta și bijuteriile lui Josefin. Cercei și o brățară de aur. Și un ceas pe care tatăl meu, Allan, l-a primit de ziua lui. Lucruri sentimentale. Nimic de mare valoare.

— OK. Vă vom cere să scrieți o listă cu tot ce vă aduceți aminte, spuse Peder. Uneori nu observi decât după aceea ce lucruri au dispărut.

— Nu…, pe noi nu ne țin puterile nici pentru asta, răspunse Fredrik, apucând-o pe Josefin de mână.

Mâna lui Josefin era flască. Nu mișca niciun mușchi. Ca și cum ar fi fost în cu totul altă parte decât în realitatea în care copilul ei nu mai exista. Adam spera că îi era măcar puțin mai bine acolo unde se afla.

— Nu trebuie să existe neapărat o legătură, zise el. Credeți-mă, vedem destule spargeri de apartamente și aici nu e nimic care să ne atragă atenția. Cam așa arată de obicei.

Fredrik încuviință, fără să pară că îl crede, iar Adam nu-l învinovăți. Care erau șansele să fie o coincidență?

Îi auzeau pe tehnicieni prin apartament. În mod normal ar fi trebuit să vină Lokus[7], investigatorii locali responsabili de cercetarea locului faptei după o infracțiune. Erau buni în munca lor, asigurând toate indiciile posibile pentru a investiga intrarea prin efracție. De asemenea, ofereau și sprijin victimelor. Publicul larg părea să creadă că poliției nu-i pasă de spargerile de locuințe, dar se înșela total. Lokus făcea o treabă fantastică, iar rata scăzută de elucidare era mai degrabă cauzată de faptul că majoritatea spargerilor erau

comise, mai nou, de bande profesioniste străine. Dar dacă această spargere avea legătură cu Ossian, era nevoie de departamentul de tehnică criminalistică. Și cel mai mic indiciu putea fi decisiv. Adam se ridică în picioare.

— Dacă găsiți ceva, chiar și un detaliu, anunțați-mă, îi îndemnă el. Și începeți cu lista de lucruri care lipsesc. Suntem doar la un telefon distanță.

Fredrik dădu din cap afirmativ.

Josefin privea în gol.

După câteva vorbe cu echipa, Adam ieși din apartament și respiră adânc. Peder veni după el și-i puse o mână pe umăr.

— Nu devine niciodată mai ușor.

— Nu. Cred că nu.

Se întoarse spre Peder.

— Știi? Cred că aș avea nevoie să văd videoclipul ăla acum. Ca o contrapondere.

— Videoclipul?

— Da, circulă zvonul despre un videoclip cu tripletele. Și preselecția pentru Eurovision.

— Cred că te pot ajuta, răspunse Peder zâmbind, își scoase telefonul mobil din buzunarul gecii.

Ospătarul de la cârciumioara de cartier îi puse lui Ruben o altă bere în fată, iar acesta mormăi un „mulțumesc”. Lua prânzul acolo aproape în fiecare zi liberă, de când se deschisese, cu cinci ani în urmă. Zilele libere în sensul de zile în care nu trebuia să mănânce la birou, pentru că mai era și treabă de făcut la serviciu. Și cu excepția zilelor de luni, când se ducea la bunica lui. Câteodată, lua și cina tot aici. Ce rost avea să gătească acasă, când era doar el? Nu că ar fi fost nepriceput la gătit, dimpotrivă, era probabil mult mai iscusit decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea, cel puțin când venea vorba de grătare. Doar că simțea că e o pierdere de timp să gătească dacă nu avea cu cine să mănânce.

Uneori, în weekenduri, lua chiar și micul-dejun acolo, la brunch-ul lor de sfârșit de săptămână. Mai ales dacă trebuia să aștepte până îi iese din apartament vreo femeie pe care o

adusese acasă în seara precedentă. Prin urmare, nu mai luase micul-dejun în oraș din iarna trecută. Dar dacă era sincer cu Amanda și cu el însuși, se simțea mai bine decât o făcuse de mult timp.

Cârciuma de cartier ajunsese să fie o a doua casă pentru Ruben. Simțea că e un mediu sigur, cunoștea personalul după nume, iar ei îi învățaseră obiceiurile. De exemplu, știau că întotdeauna bea o bere înainte de masă, încă una în timpul mesei și că nu bea cafea după aceea. Dar astăzi ceruse a doua bere înainte să sosească mâncarea, ceea ce-l făcuse pe Mikael, care servea, să zăbovească.

— Ești OK?

— Da, doar că am multe pe cap, răspunse Ruben, sorbind din bere. O să fie bine.

— Nu te surmena prea tare, e doar miercuri, știi, îl îndemnă Mikael, dând din cap și lăsându-l în pace.

Cum știa Mikael să-l abordeze! Fără vorbă lungă. Nici nu fusese o minciună, lumea lui era cam năucită în acest moment. Ossian era un lucru, era atât de-al naibii de rău ce se întâmplase! Sentimentul de eșec, da, de tristețe, i se infiltrase în fiecare por. Știa că toți polițiștii implicați simțeau la fel. Nimic nu-i afecta mai mult decât copiii morți. Nimic. Și asta îl umplu brusc de spaimă când realiză că el, Ruben Hook, avea o fiică. Știa asta de trei zile, dar nu apucase să digere informația, ținând cont de toate câte se întâmplaseră. Dar o fiică, la naiba. Cineva pe care-l putea pierde. Se forță să alunge gândul și încercă să se gândească la aspectele mai practice ale descoperirii. Cum ar fi numele ei.

Astrid.

Astrid Hook.

Nu Hook, se corectă el. Purta numele de familie al mamei ei. Dar chiar și așa. Deci care era următorul pas? Ellinor îi spusese clar să nu-l mai prindă la ușa ei. Dar asta fusese, bineînțeles, înainte ca el să știe că are o fiică.

— Poftim.

Friptură de vită și cartofi prăjiți. Ceea ce, în opinia lui Ruben, era punctul culminant al revoluției gastronomice. Și

niște fasole verde, doar ca să dea bine. Ce altceva îți mai puteai dori? Tăie din carnea fragedă, dar nu se putea concentra cu adevărat la mâncare. Încerca, în schimb, să-și imagineze cum o fi arătat Astrid la diferite vârste. La toate vârstele pe care le ratase.

Împinse farfuria la o parte. Nu putea să mănânce până nu rezolva ceva. Chicoti în sinea lui. La naiba, se purta de parcă era o epavă. Poate ar trebui să vorbească cu Amanda despre asta? Sigur ea l-ar putea ajuta. Faptul că i se părea o idee chiar bună îl surprinse. Gunnar s-ar strica de râs dacă l-ar vedea pe Ruben în momentul ăsta.

Nu, așa nu putea să continue. Deja știa ce va spune Amanda. Dar nu era de acord cu ea. Fie ce-o fi.

Scoase telefonul, făcu o captură de ecran cu poza lui Astrid de pe pagina de Facebook a lui Ellinor și i-o trimise lui Ellinor.

Poate că e ceva despre care trebuie să vorbim, scrise el.

Apoi opri sunetul telefonului și luă o înghițitură mare de bere. Fluturii dansau cha-cha-cha în stomacul lui. Nu voia să știe dacă Ellinor răspunsese sau *ce* răspunsese până nu sufoca insectele cu aripi cu o doză zdravănă de carne și cartofi prăjiți.

Avea un copil.

O fiică.

Cineva pe care își dorea mai mult decât orice să-l protejeze de tot răul din lume.

Julia își privi enervată ceasul de la mână, în timp ce apăsa prea tare butoanele de la telecomanda televizorului aflat în coltul sălii de ședințe.

— Ruben vine? întrebă ea.

— Se întoarce din pauza de prânz în cinci minute, se grăbește cât poate, răspunse Peder, făcând un ușor semn cu degetul mare în sus.

Potrivit lui Peder și Adam, spargerea de la familia Walthersson fusese o intrare prin efracție standard. Dar bineînțeles că tot era vorba despre obiecte de valoare furate și

un abuz emoțional. Unii oameni pur și simplu nu aveau noroc.

Julia încuviință și continuă să apese pe telecomandă, dar nu reușea să dea peste canalul care afișa semnalul computerului conectat. Simți cum o copleșește furia, momentan îndreptată asupra telecomenzii, pentru că adevărata țintă era difuză și de neatins. Unul dintre lucrurile care o supărau cel mai tare era faptul că, din nou, din poliție se scurseseră informații ca dintr-o sită. Încercaseră să țină secretă informația despre moartea lui Ossian. Dar, ca de obicei, cineva sigur că văzuse o ocazie să-și sporească fondurile de vacanță și anunțase presa. Apăsă și mai tare telecomanda și simți că e cât pe ce să dea cu ea de perete.

— Dă-mi-o mie, te rog, interveni Adam, luându-i telecomanda.

Introduse instantaneu canalul corect, iar ecranul computerului Juliei fu afișat mărit pe televizor. Era pe pagina web a ziarului *Aftonbladet,* unde tocmai urma să fie difuzată o conferință de presă. Apăru o imagine statică a unui pupitru cu două microfoane, în timp ce în partea de jos rula o burtieră care anunța că transmisiunea va începe la ora 13:00. Adică în trei minute.

— Despre ce e vorba? întrebă Mina, cu ochii ațintiți asupra telecomenzii din mâna lui Adam.

De parcă s-ar fi putut smulge de acolo, s-o atace. Julia se întreba dacă Mina avea o evidență a numărului de persoane care ținuseră telecomanda în mână de când fusese adus televizorul nou în sala de conferințe, acum trei ani. Știa că e un gând răutăcios.

Dar părea rezonabil, având în vedere că Mina tocmai se îndepărtase cu un pas de Adam și telecomandă.

— Trei minute poți să aștepți, nu? Știm la fel de puțin ca și tine care-i scopul.

Auzi cât de iritată îi sunase vocea. Lipsa somnului, stresul de la serviciu, stresul de acasă, dorul de Harry, sentimentul că nu face destul, totul era pe punctul de a da pe dinafară, iar apelul de la conducere n-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Liderul partidului Viitorului Suediei, care în

ultimul sondaj obținuse peste 20 la sută dintre voturile suedezilor, convocase o conferință de presă referitoare la „crimele împotriva copiilor”. În mod normal, mass-media nu s-ar fi deranjat. Ted Hansson ar fi fost lăsat să își expună opiniile pe canalul YouTube al partidului, așa cum se întâmpla de obicei. Dar nimic nu era normal în acest moment. Așa că presa asculta, sperând că Ted știe ceva.

Julia citise totuși comunicatul de presă, de unde nu reieșea în amănunt ce avea de gând să spună, iar chestia asta nu prevestea niciodată ceva bun atunci când venea vorba de Ted Hansson. Leadershipul lui fusese marcat dintotdeauna doar de oportunism și interes personal. Julia nu avea nicio îndoială că scopul său, prin apariția televizată, era să stârnească ură și nesiguranță, asezonate cu o doză mare de neîncredere în poliție. Asta prindea întotdeauna la public.

Este adevărat că, până în prezent, ancheta nu indicase nicio legătură cu imigrația sau cu suedezii de origine străină. Dar asta nu-i oprise pe Ted Hansson și pe adepții lui. Dacă băcănia de la colțul străzii lui Ted creștea prețul la cașcaval, era vina kurzilor. Când Postnord nu reușea să livreze coletele la timp, era din cauză că angajase lucrători suplimentari născuți în Somalia. Prea mulți suedezi apreciau acest tip de explicații simple. Julia își relaxă ușor maxilarele, pe care, fără să-și dea seama, le încleștase cu putere în timp ce se gândea la Ted Hansson.

— Am ajuns! strigă Ruben, năvălind pe ușă cu pete mari de sudoare pe pieptul cămășii. A început?

Se așeză pe scaunul de lângă Mina, care se mută un pic mai încolo. Tuturor le era cald în sala de ședințe sufocantă, dar transpirația lui Ruben curgea abundent. Mirosea slab a cartofi prăjiți. Julia și-ar fi dorit să fi cumpărat Christer mai multe ventilatoare de unică folosință. Poliția putea foarte bine să plătească o cutie sau două.

— Mai e un minut, răspunse ea și se așeză cu o față posomorâtă în fața televizorului.

Instrucțiunile de sus fuseseră clare. Nu mai putea fi tolerată nicio critică la adresa activității poliției. Odată cu conferința

de presă, copiii morți deveniseră o problemă politică, nu doar una umană sau juridică. Iar când era implicată politica, știa că munca lor pe mai departe va fi mai perturbată.

La televizor, două persoane se apropiară de microfoanele pupitrului. Murmurele reporterilor se stinseră. Păreau să fie reprezentate toate trusturile importante și multe altele mai mici.

Liderul partidului Viitorul Suediei își drese glasul, întotdeauna o uimise pe Julia cum putea să încapă atâta ură într-o înfățișare atât de fadă. Părul roșcat într-o freză nedefinită. Ochelari cu rame de otel, buze subțiri și o gușă ușor flască. Ținuta lui Ted Hansson era întotdeauna un costum negru pentru ocazii mai formale sau pantaloni *chino* bej și cămașă casual albastră sau albă. Pentru această conferință de presă, alegerea fusese *chino* și o cămașă bleu. Nicio pată de transpirație, observă ea.

Peder începu să respire greu. Probabil că o recunoscuse pe femeia care stătea lângă Ted, la o secundă după ce-și dăduse și Julia seama cine e. Mama lui Lilly Meyer. Fața ei era un studiu al furiei. Întregul corp al lui Jenny părea să vibreze, cu brațul lui Ted așezat protector peste umerii ei.

Ted Hansson începu să vorbească și își retrase brațul de pe umerii lui Jenny. Îi plăcea să gesticuleze, de preferință cu pumnii strânși pentru a-și sublinia mesajul. Julia oftă. De ce nu puteau oamenii să vadă că era doar un clovn, sigur, unul periculos, dar totuși clovn?

— Suedia a devenit o țară fără de lege, începu el. Criminalitatea a crescut vertiginos, în timp ce prezența poliției a scăzut. Forțele noastre de poliție sunt neputincioase în fața criminalității pe care predecesorii noștri politici la putere au importat-o în mod atât de naiv în Suedia. În tara noastră. Dar astăzi nu este vorba despre politică, nu mă aflu în fața voastră în calitate de lider al partidului cu cea mai rapidă creștere din Suedia. Mă aflu în fața voastră în calitate de tată. Ne dispar copiii. În Suedia. Ne sunt uciși copiii. În Suedia. Iar efectivele noastre de poliție nu au nici voința, nici mijloacele pentru a-i găsi pe cei vinovați. În urmă cu un an, Lilly Meyer a fost luată

de lângă noi. Cum pot eu, ca tată, să o privesc astăzi în ochi pe mama lui Lilly? Dacă nu pot spune că Suedia și poliția au folosit toate mijloacele de care dispun pentru a o ajuta să găsească răspunsuri despre ce s-a întâmplat cu fetița ei? Ea stă aici, lângă mine. Ce considerați că ar trebui să spun?

Ted se întoarse cu lacrimi în ochi spre Jenny Holmgren, iar în sală se văzură blițurile aparatelor de fotografiat. Presa adora asta. Mâine, imaginea va fi pe prima pagină, peste tot. Fotografiatul părea că nu se mai termină niciodată. Păcat că Julia fusese la același liceu cu Ted. Era cunoscut încă de pe atunci pentru că reușea să izbucnească în lacrimi ori de câte ori dorea. Nu-i păsa câtuși de puțin de Jenny sau de fiica ei. Dar presa îi mânca din palmă.

— Și părinții lui Ossian Walthersson, continuă Ted, ștergându-și lacrimile. Fredrik și Josefin. Au dreptul la răspunsuri, precum și la dreptate. Nu la incompetență și perplexitate.

Ted ridică tonul și începu să amenințe cu pumnii. Acum urma.

— Nu mai avem o Suedie în care copiii noștri să fie în siguranță. Nu mai avem o Suedie în care să ne putem lăsa copiii nesupravegheați, chiar și pentru o clipă. Pericolul pândește acum chiar după colț. Și noi suntem cei care l-am adus aici. De afară. Suedia obișnuia să fie o țară luminoasă, frumoasă și sigură. Dar acum e întuneric pe străzi.

Făcu o pauză și așteptă. Apoi se dădu un pas într-o parte și o lăsă pe Jenny Holmgren să vină la microfon. Mama lui Lilly își împreună mâinile pe lângă corp și respiră adânc de câteva ori. Julia avea sentimente amestecate la vederea feței ei încordate. Pe de o parte, înțelegea furia și disperarea pe care trebuiau să le simtă părinții victimelor. În același timp, era dezgustată de modul în care durerea lui Jenny era folosită în alte scopuri. Singurul rezultat va fi că va complica munca poliției și va întoarce opinia publică împotriva lor, tocmai când ar trebui să fie principalul lor aliat.

— A dracu' javră, bombăni Christer, dând din cap abătut. Nu ea, ticălosul ăla slinos.

— E ales de popor, comentă Adam sec, fără să-și ia ochii de pe ecran. Oamenii care l-au votat merită să-l aibă la putere pentru o vreme. Să știe și ei ce au votat.

Mama lui Lilly luă cuvântul.

— Un an. Un an fără fiica mea. Fără ca nimeni să poată afla cine a ucis-o. Și acum a mai murit un copil. Iar poliția nu face nimic!

— Nimic, repetă Ruben, încleștându-și maxilarul. Exact. Nu facem nimic. Stăm aici și frecăm menta.

— Șșștt, îl potoli Julia, continuând să asculte.

Conferința de presă decurse pe aceeași tonalitate încă un sfert de oră. I se puse un nod în stomac. Ted Hansson luă din nou cuvântul după Jenny, exprimându-și în continuare îngrijorarea cu privire la „o Suedie aflată în război cu forțele întunecate din exterior”. Apoi urmară întrebări din partea jurnaliștilor prezenți. Julia considera că erau mult prea puțin critici. Lacrimile lui Ted își făcuseră treaba. Și fusese o abordare bună. Să te iei de poliție și să scrii despre incompetența forțelor de ordine vinde întotdeauna, se știe de când lumea.

— Aha, deci asta a fost, conchise Adam în spatele ei, închizând televizorul. Nimic nou sub soare.

Julia rămase tăcută o vreme. Din tot grupul, Adam era probabil cel mai afectat de fanfaronada celor de la Viitorul Suediei. Julia se întreba ce efect are asupra unei persoane faptul că i se spune în mod constant că nu e binevenită. Își dădu seama că nu-și poate imagina.

Julia își roti scaunul astfel încât să fie cu fața spre echipă.

— Știm cu toții că asta a fost o porcărie. Și orice am citi, orice rahat am auzi în viitor, îl vom ignora și ne vom face treaba. De fapt, ar fi bine să nu citim deloc ziarele o vreme. Lăsați conducerea să se ocupe de asta. Noi ne vom concentra pe ceea ce trebuie să facem.

— Pare un plan bun, încuviință Mina.

Julia o aprobă dând din cap.

— Da. Și nu uitați, suntem cei mai buni în ceea ce facem. Nu lăsați pe nimeni să vă facă să credeți altceva.

Nimeni nu-i răspunse, dar Adam o bătu ușor pe umăr și ieși din încăpere împreună cu ceilalți. Julia rămase pe scaun. În buzunarul ei, telefonul mobil vibra de atâtea mesaje. Așa făcuse pe tot parcursul conferinței de presă. Îl ignorase atunci și intenționa să-l mai ignore o vreme. Dacă Torkel nu se dusese dracului înainte, putea să se ducă acum.

Pulveriza puțin gel dezinfectant pe un prosop de hârtie și șterse dosarele pe care tocmai le pusese pe biroul Juliei.

— Ce vrei să fac acum?

— Du-te acasă, Mina, răspunse Julia, luând unul dintre dosare.

— Dar nu pot. Suntem în mijlocul unei anchete. Iar dimineața cu Nova a fost complet irosită. Apă și cifra trei. Oare nu era ea cel mai de seamă expert suedez în domeniu? Ți-am spus că ar fi trebuit să-l sunăm pe Vincent. Chiar dacă Nova e un fel de expert în secte, ce știe ea despre conexiuni? Tocmai ăsta e punctul forte al lui Vincent. Nova face doar speculații și presupuneri brute.

Julia închise dosarul pe care tocmai îl deschisese și se uită la ea.

— Mie mi s-a părut interesant. Iar ideea că răpitorii noștri se cunosc între ei nu e foarte rea. N-am de gând să exclud complet ideea de grup organizat.

Mina n-avea putere să răspundă. Întotdeauna considerase că oamenii ca Nova erau în mare parte lipsiți de transparență, iar întâlnirea nu făcuse decât să-i confirme acest lucru. Nu conta cât de multi oameni o fi ajutat Nova.

— Dar arăți la fel de obosită cum mă simt și eu, continuă Julia. Dacă nu cumva mai obosită. Din cauza clădirii ăsteia nenorocite. Și a căldurii. Tu știi că ne străduim cât putem. Dacă te-aș încărca mai mult, probabil că ai începe să faci greșeli. Și asta e mai rău decât să nu faci absolut nimic. Mi-aș dori doar să pot face schimb cu tine. Apropo, nu ziceai că ai o treabă în după-amiaza asta?

La prânz, Mina pomenise în treacăt că poate are planuri mai târziu, în cursul zilei. Nu spusese ce anume. Dar era tipic

pentru Julia să își amintească așa ceva.

Încă de alaltăieri, când vorbise cu Vincent, i se păruse puțin probabil să se ducă. Acum părea cu totul imposibil. Ruben putea să spună ce vrea el. Julia avea nevoie de ea acolo, la fata locului. Garantat mai era câte ceva de făcut. Ceva care ar putea-o ține acolo.

Ar trebui să-l sune pe Vincent; spusese că o să-l sune, dar încă nu avusese timp. Numai că nu voia să sune din Palatul Politiei.

— Pot să-i mai verific o dată pe toți autorii anteriori, cei pe care i-a verificat Christer, propuse ea.

— Mina, o opri Julia, fixând-o cu privirea. Nu poți rămâne aici. Du-te acasă. Uită-te la un film. Mănâncă o înghețată. Bea o sticlă de vin. Fă ce ziceai că ai de făcut. Sau doar dormi. Nu e treaba mea. Dar nu vreau să te văd timp de cel puțin șapte ore. Nu puteți munci nonstop, așa n-o să-mi fiți de niciun folos. Ia-ți câteva ore acum și întoarce-te fresh și cu mintea limpede.

Mina oftă. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă nu ar fi glisat la dreapta pe Tinder. Și dacă Amir n-ar fi răspuns aproape imediat. Acum nu mai avea de ales. Mai rămăsese o oră până la întâlnire. Ce căcat!

Nathalie scotocea în rucsac, știind că era inutil. De obicei, avea la ea una sau două perechi de schimburi curate, în caz că rămânea peste noapte la vreo prietenă și îi era lene să-și facă bagajul. Dar hainele curate se terminaseră de mult. Karl îi dăduse un schimb de haine, același tip de tricou alb și pantaloni de in pe care îi purtau el, Ines și Monica. Erau răcoroase și confortabile pe căldură, dar ar fi fost frumos să aibă și ceva al ei. Ca să nu mai vorbim de lenjeria intimă. Scoase un tricou cu Ramones din rucsac și-l mirosi. Sconcs.

Îi ghiorăia iar stomacul. Era drăguț din partea lor să ofere mâncare fără să ceară nimic în schimb, dar porțiile erau mult prea mici. Stomacul ei începuse deja să protesteze sâmbătă, iar acum era aproape lihnită. Foamea făcea dificilă gândirea.

Ines și ceilalți erau incredibil de grijulii, iar Nathalie era

foarte recunoscătoare că reușise s-o cunoască pe bunica ei. Dar era timpul să plece acasă. Nu mai luase legătura cu taică-su de când îi trimisese un SMS, apoi i se descărcase bateria telefonului și, bineînțeles, nu găsise niciun încărcător în tot locul ăsta. Dar el avea felul lui de a afla lucrurile, ea știa asta. Probabil că era doar o chestiune de minute până când va veni s-o ia o mașină neagră cu geamuri fumurii. Ar putea oricând să se întoarcă aici.

— Pleci undeva?

Își ridică privirea din rucsac. Era Karl, sprijinit de ușă.

— Da, trebuie să mă duc acasă. Înainte să-și iasă tata din minți. Ai văzut-o pe bunica mea pe undeva? Vreau să-mi iau rămas-bun de la ea înainte să plec.

— Ines e plecată cu o treabă, răspunse Karl. Se întoarce abia peste o oră sau două.

Se îndreptă și intră în dormitorul pe care-l împărțea cu ceilalți. Karl chiar era înalt. Și destul de chipeș, realiză Nathalie. Era ciudat, dar din moment ce purtau același tip de haine, aproape că părea că fac parte din aceeași familie.

— Ai putea să mă ajuți cu ceva, până una-alta, îi propuse el. Tocmai renovăm aici și am nevoie de o pereche de mâini în plus.

— Dar… eu habar n-am…, începu ea.

Era pe cale să explice că nu mai lucrase tâmplărie din școala generală și chiar și atunci rezultatele fuseseră foarte îndoielnice, dar Karl o întrerupse râzând. Sunetul era tare și puternic și probabil că ar fi încălzit-o mult mai mult dacă nu i-ar fi fost atât de foame.

— Deși chiar trebuie să plec acasă.

— Presupun că ai văzut măcar în poze cum se ține un ciocan? întrebă Karl ca și cum n-ar fi auzit-o. E bine. Tatăl tău mai poate aștepta un pic.

Bineînțeles că avea dreptate. Măcar atât putea să facă și ea, să le întoarcă ospitalitatea. La urma urmei, erau aproape ca o familie. Își puse o mână pe burtă, ca să nu audă Karl cum îi ghiorăie mațele, și-l urmă afară.

În jurul ei era o activitate tumultuoasă. Mina știa că putea să plece puțin de la birou; ritmul era febril și lucrau în schimburi pentru a ține pasul. Era așa cum trebuia să fie, știa că Julia avea dreptate. Și nu o deranja să fie scutită de norii de transpirație ambulanți în care se transformaseră colegii ei. Dar tot îi era greu să se rupă de acolo. Cu toate astea, trebuia să iasă din Palatul Politiei în cinci minute, altfel întârzia la întâlnirea cu Amir.

Numai că nu putea să plece încă.

Se holba la documentele despre Lilly și Ossian de pe birou, de parcă ar fi putut să le oblige să vorbească. Mina scosese la imprimantă tot ce găsise. Gândea mai bine când putea să „țină" cuvintele în mână, să răsfoiască înainte și înapoi hârtiile, să sublinieze, să decupeze. Era una dintre puținele ocazii în care își permitea să se murdărească puțin. John Cleese avusese dreptate când spusese că nu îți găsești creativitatea pe ecran. Iar Mina trebuia să găsească măcar ceva. Pentru că nimic nu avea sens.

Oricât răsucea chestiunea pe toate părțile, nu putea scăpa de certitudinea că între Lilly și Ossian exista o legătură. Chiar dacă nu era pregătită să meargă atât de departe ca Nova cu teoria conexiunii dintre ei. Trebuia să găsească altceva care să-i lege, o legătură pe care o trecuseră cu vederea.

Parcurse din nou materialul.

Rucsacul *My Little Pony* al lui Ossian se afla, de asemenea, pe biroul ei. Julia scosese o baghetă magică și reușise să convingă NFC-ul, Centrul Național de Medicină Legală din Linkoping, să fie de acord să mai aștepte cu rucsacul până după weekend. Rucsacul părea un model obișnuit, relativ nou și complet gol. Nimic deosebit.

Dar Christer îi spusese că nu era în niciun caz al lui Ossian. Fredrik și Josefin susținuseră că Ossian nu avea un asemenea rucsac. Christer verificase, trimițându-le și o fotografie, dar nu-l mai văzuseră niciodată. Era exclus ca băiatul să-l fi împrumutat de la grădiniță – Ruben sunase și întrebase, dar nici ei nu-l mai văzuseră. Și aici se terminau toate indiciile despre rucsac. Criminaliștii nu găsiseră nici ADN și nici

amprente. Și totuși, Mina era convinsă că rucsacul fusese pus intenționat lângă cadavru.

Dar de ce?

Se uită în sus, în tavan, ca și cum ar fi putut găsi acolo o soluție. Ceva începu să se agite ușor în mintea ei. Încă prea slab pentru a fi un gând. Dar rucsacul îi amintea de ceva. Nu fusese ceva ciudat și în cazul lui Lilly? Un fleac care zdruncinase ancheta cu un an în urmă, dar care rămăsese suspendat în aer. Fusese uitat când ieșise la iveală disputa pentru custodie.

Mina întinse fotografiile din dosarul lui Lilly și se uită la ele probabil pentru a suta oară. Citi procesul-verbal. Când o găsiseră, Lilly avea buzunarele pline de jucării, de accesorii pentru păr, alături de un abțibild din acelea vechi, care erau folosite odată ca semne de carte. Părinții identificaseră toate obiectele ca fiind ale lui Lilly.

Cu excepția abțibildului.

Presupuseseră că îl primise de la vreun prieten de la grădiniță. Dar ce fel de copii au în zilele noastre abțibilduri-semn de carte? Mina se îndoia serios că un copil de cinci ani știa măcar ce e așa ceva. De fapt, ea însăși nu mai văzuse un abțibild-semn de carte de când se ducea la dentist în copilărie. Pe atunci erau așezate într-o cutie de plastic portocalie și, nu se știe de ce, în general aveau pe ele poza unui înger. Dar nu imaginea era importantă; provocarea era să-l găsești pe cel care avea cel mai mult sclipici pe el. Problema era că sclipiciul se lipea de degete. Tresări la această amintire. Ea își ducea abțibildul acasă într-o pungă de plastic, iar mama ei îl lipea într-un album special. Mina nu le atingea niciodată. De fapt, nici măcar nu deschidea albumul cu abțibilduri, de teamă să nu se păteze de sclipici. Însă trebuia să le colecționezi pe cele cu cel mai mult sclipici, așa era.

Scoase fotografia cu obiectele din buzunarele lui Lilly. Trusa de creioane. Radiera. Piatra. Abțibildul. Erau aliniate ordonat în fata unor biletele cu numere pe ele. Nu prea îți dădeai seama ce reprezenta abțibildul lui Lilly, dar cel puțin nu avea sclipici.

Însă… era ceva ciudat legat de abțibildul ăla.

Detaliile erau greu de văzut în fotografie, dar arăta mult prea… neted.

O bucată de hârtie care a stat în buzunarul unui copil ar trebui să fie încrețită și puțin murdară. Nu curată și nemototolită.

Parcă l-ar fi pus cineva acolo mai târziu.

La fel ca în cazul rucsacului lui Ossian.

Mina se conectă la DurTva[8] pe calculator, căută documentele despre Lilly și dădu click pe o copie digitală a pozei pe care o avea pe birou. Făcu zoom pe semnul de carte cât de mult putu.

Apoi începu să respire greu. Se uită la rucsacul lui Ossian. Înapoi la semnul de carte de pe ecran. Din nou rucsacul. Nu. Nu era posibil. Gândul era prea absurd. Probabil că era doar în creierul ei, disperat să găsească un tipar. Era ceva foarte, foarte vag. Abia dacă putea fi numită legătură. Și, în plus, era de neînțeles.

Dar dacă totuși nu era așa? Dacă tiparul nu era prea vag?

Începea să înțeleagă ce simte Vincent.

Mina ieși în fugă pe coridor, cu fotografia în mână, spre biroul lui Christer.

Pătratele albe și negre de pe ecran păreau să-și bată joc de Christer. De data asta era pe cale să câștige. Atât de aproape! Până când adversarul său preprogramat făcu o mutare surprinzătoare și îi dădu șah-mat în doar câteva secunde.

— Christer, ai…, începu Mina năvălind în birou, dar se întrerupse.

Christer oftă adânc. Se pare că manierele și respectul dispăruseră. Pe vremea lui, învățai să bați la ușă și apoi întrebai politicos dacă poți intra.

— Ce faci? întrebă ea, uitându-se curioasă la computerul lui.

— Mă umilesc, răspunse Christer și închise pagina cu programul de șah. Voiai ceva?

— Da. Ei bine, am găsit ceva ciudat cu Lilly Meyer. Sau nu. Nu știu. Dar uite!

Îi întinse o fotografie, iar el o luă și se încruntă. La început crezuse că în poză era doar gunoi. Dar apoi își dădu seama că probabil se uită la lucrurile lui Lilly.

— Abțibildul ăla, semnul de carte, ultimul de pe rând, îi arătă Mina cu degetul pe poză. Nu era al lui Lilly. Părinții au crezut că La luat de la cineva de la grădiniță. Vreau să știu dacă e adevărat. Ești cel mai bun dintre noi toți la astfel de conversații. Ai putea să suni la grădiniță și la părinții tuturor copiilor care erau în grupă cu Lilly acum un an, ca să vezi dacă vreunul dintre ei colecționează semne de carte?

Christer puse fotografia jos cu un oftat și își trecu mâna peste față. Astăzi nu va mai juca șah. Nici în următoarele câteva zile, probabil.

— Tu îți dai seama câte apeluri înseamnă asta, nu? Câți copii merg la o grădiniță, 30? Sau 50?

Încercă să-și amintească o scenă în care unul dintre detectivii săi favoriți trebuia să petreacă zile în șir discutând despre jucării cu părinți de copii mici. Dar nu reușise. Pentru că ei nu făceau așa ceva. Pe de altă parte, putea paria că erau cu toții maeștri de șah. Evident că mai avea ceva până ajungea la nivelul lui Harry Bosch, cu tot jazzul lui și cu Bosse.

— Cred că semnul de carte ar putea fi important, insistă Mina. Nu pot să-ți explic încă, trebuie să ai încredere în mine. Am scris numărul de telefon al grădiniței pe spatele fotografiei.

Christer mai oftă o dată, întoarse poza și văzu numărul de telefon.

— Îți dai seama că e posibil să-l fi găsit pe jos?

— De undeva trebuie să începem.

Mina tocmai dădea să iasă din birou, dar se opri în pragul ușii și se întoarse.

— Mulțumesc, Christer.

— Tu ce-ai de gând să faci?

Așteptă o secundă înainte de a răspunde.

— Mă duc să-l sun pe Vincent.

Mina părea surprinsă, ca și cum nici ea nu știa că va spune asta. Apoi schiță un zâmbet ciudat și repetă cuvintele încă o

dată, încet și cu emfază.

— Ei bine, îl voi suna pe Vincent; e timpul să-l aducem aici, nu crezi?

Christer nu știa ce să spună.

— E ceva la care vreau să se uite mâine, continuă ea. Dar acum trebuie să ies în oraș și… da.

Zâmbetul dispăru de pe buzele Minei. Christer dădu din cap fără să înțeleagă prea bine și îi făcu semn cu mâna să iasă. Vincent, auzi. Orice ar fi crezut Mina că a găsit, ar fi fost de șapte ori mai rău dacă s-ar implica din nou mentalistul ăla, asta era sigur.

Singura întrebare era ce e mai umilitor, să fii bătut măr de un program de calculator sau să alergi după abțibilduri și semne de carte la o grădiniță. Oftă. Poliția nu mai era ceea ce fusese odată.

Vincent încerca să nu se gândească prea mult la convorbirea telefonică abia încheiată cu Mina. Încerca să nu se emoționeze ca un copil. Îl voia înapoi, chiar mâine, vineri, pentru a discuta ceva legat de anchetă. Dacă era după el, s-ar fi urcat în mașină chiar acum. Dar asta ar fi putut părea ciudat. În plus, avea spectacol mai târziu, în cursul serii, așa că încerca să-și distragă atenția cu alte lucruri.

Cum ar fi cele două plicuri cu autocolante cu Moș Crăciun pe ele, așezate pe biroul din fața lui.

I se părea că elfii se uită urât la el. Deja sortase bucățile de hârtie de tip Tetris din plicuri în două teancuri. Mesajele de pe ele le știa pe de rost. Absorbea literele în timp ce le rostea, ca și cum le-ar fi putut păcăli să dezvăluie ce înseamnă. De data asta va sparge codul. Ar fi o poveste bună pe care să i-o spună Minei mâine.

Sau poate că nu. Ceva legat de enigme îl făcea să vrea să le mai țină pentru el o vreme. Ca și cum ar fi fost un secret privat.

Încercase mai devreme să combine piesele într-un singur puzzle mare, dar fusese imposibil. Fiecare bucată conținea jumătate sau o treime dintr-un cuvânt și nu exista nicio

modalitate de a crea alte cuvinte cu ele, în afară de cele pe care le găsise deja. Singurul mod de a produce un text inteligibil era să plaseze fiecare puzzle separat. Luă piesele și le așeză în aceleași forme neregulate în care le așezase de zeci de ori înainte.

Salutare, Gigi sec!

Maria e diluată.

Nu-i scăpase din vedere că și al doilea mesaj conținea 21 de litere, la fel ca primul. Mai mult, erau exact aceleași litere. Singura întrebare era ce anume din toate astea însemna ceva. Erau anagramele în sine? Sau numărul de caractere? Sau trebuia să se axeze doar pe majuscule? Era doar o coincidență faptul că soția sa fusese menționată într-una dintre ele sau era de fapt important?

Din bucătărie se auzeau râsete puternice, la limita chicotelii. Se pare că Maria vorbea cu Kevin la telefon, îi spusese mai devreme, în cursul zilei, că erau pe cale să se angajeze în următoarea etapă. Vincent spera că se referea la afaceri, și nu la relația lor. Dar nu îndrăznise să întrebe.

Se ridică de pe scaun și se așeză într-o parte a biroului pentru a vedea piesele puzzle-ului dintr-o altă perspectivă. Cele mai bune dintre provocările pe care le primise și reușise să le rezolve erau aliniate pe raftul cu cărți. Își dorea foarte mult să pună și aceste puzzle-uri acolo. Dar senzația de neliniște din stomac îi spunea că aici era altceva. În spatele designului modest, aproape amatoricesc, al pieselor de Tetris se ascundea ceva… mai mult.

Fără să-și dea seama de ce, știa că era important să înțeleagă ce anume.

Se uită cu ochii întredeschiși la piese, ca să vadă dacă se va întâmpla ceva, dar zadarnic. Gigi și Maria erau două nume. Dar probabil că nu însemnau nimic. La început crezuse că totul e un cod. Dar dacă nu era atât de complicat?

Poate se agitase degeaba atâtea luni? Poate că textul era neinteresant până la urmă. Dacă rolul lui era doar să-l facă să pună piesele într-o anumită configurație, una pe care n-ar fi găsit-o de unul singur? Dacă forma era importantă, dar nu cea

pe care fusese păcălit s-o creeze prima dată când le alipise ca la Tetris?

Mută cu grijă cele două puzzle-uri pe o bucată de hârtie, fără a deranja ordinea pieselor. Apoi luă un marker și trasă cu mare atenție contururile exterioare ale formelor neregulate. Se simți brusc entuziasmat. Era pe o urmă, o simțea în tot corpul.

Maria râdea și mai tare în bucătărie. Nu o mai auzise râzând așa de când erau proaspăt îndrăgostiți. Era evident că firma ei mergea bine. Simți iar o neliniște în stomac, dar ca întotdeauna o respinse.

Urmând contururile, completă și formele spațiilor reale dintre piese, asigurându-se în același timp că nicio piesă nu se mișcă. Apoi mătură piesele de puzzle de pe hârtie și se uită la rezultat.

Un număr de pătrate asimetrice.

Nimic.

Tot nu însemna nimic. Dar sentimentul că era ceva ce numai el putea să vadă rămase, alături de neliniștea din stomac. Și acea neliniște devenea din ce în ce mai puternică. Acum nu mai avea nimic de-a face cu Maria și Kevin.

Mina respiră adânc. În timp ce se plimba prin centru, încerca să nu se gândească la ce ar fi putut să descopere. Să nu se gândească la faptul că-l va revedea pe Vincent mâine dimineață și, mai ales, să nu se gândească la mirosul lui. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la Ossian și Lilly sau la ce s-ar fi întâmplat dacă pe mama ei o lua gura pe dinainte în fața lui Nathalie, să nu se gândească la faptul că întreaga ei lume se putea prăbuși în orice moment. Cât de multe va spune mama ei? Va menționa pastilele? Sau va face să sune totul ca și cum Mina a plecat pur și simplu? Orice ar fi spus Ines, probabil că fiica Minei o va urî după aceea. Simți brusc crampe la stomac și trebui să se oprească în mijlocul trotuarului.

Nu.

Nu te gândi la asta acum.

Mai bine se concentra să aibă o după-amiază plăcută. Nimic

altceva. Foarte plăcută. Și să nu judece înainte de vreme.

Nu-i ieși foarte bine.

Încercă să-și ridice buzele într-un zâmbet rigid, se răzgândi și trecu de colțul clădirii. Amir o aștepta în fata intrării la Muzeul Mediteranei. Arăta exact ca în pozele postate pe Tinder, și ăsta era mare lucru. Mina presupunea că între imagine și realitate pot exista deseori câțiva ani diferență. Și nu doar ani, ci și kilograme și păr. Deși nu era ceva care să o intereseze neapărat, numai că nu-i plăcea să fie surprinsă.

Buclele negre ale lui Amir erau legate într-un coc lejer la ceafă, exact ca în poze. Se simți tentată să-i sugereze o plasă de păr, în cazul în care avea de gând să-l țină atât de neîngrijit. Cămașa albă era călcată, dar nu și presată. Se uită la cămașă, însă nu văzu niciun fir de păr. Umerii i se mai relaxară câțiva milimetri.

— Bună! îmi pare rău că am întârziat. Vin direct de la serviciu.

— Și eu. Și m-ai făcut să dau o impresie mai bună, acum, că nu mai trebuie să mă scuz că am întârziat puțin.

Se uită la intrarea în muzeu și la panoul publicitar cu expozițiile. Nu prea îi păsa ce se afla în standurile dinăuntru. Alesese un muzeu doar pentru că întotdeauna aveau aer condiționat bun. Nu era o opțiune să se plimbe prin oraș și să transpire alături de un străin.

— Deci muzeu? întrebă Amir. Voiam să cumpăr bilete, dar am auzit că aici intrarea e liberă.

Mina se încruntă. Nu-i plăcea că avusese de gând să plătească pentru ea.

— Nu te uita așa, râse el. Ai întârziat, am vrut doar să câștig timp.

Ea îi răspunse cu un surâs. Era adevărat, ea întârziase și el venise de fapt acolo pentru ea. Aruncă o privire la ceas. Ar putea fi înapoi la Palatul Poliției în 20 de minute, dacă era nevoie.

Intrară și continuară spre expoziția principală.

— Te interesează așa ceva? întrebă Amir și citi de pe un afiș „Ciprul de-a lungul timpului”.

— Pe tine nu?

— Nu, nici pe departe. Dar m-ar putea interesa. Așa cum îți scriam, trebuie să învăț să muncesc mai puțin și să mă dedic mai mult altor lucruri. Doar că nu știam că primul lucru va fi sculptura în teracotă.

Principala atracție a expoziției era un stand mare de sticlă care conținea mai multe sculpturi în miniatură decât putea Mina să numere. Probabil că era momentul perfect pentru a pune una dintre întrebările-tip despre care citise în articolele despre Tinder. *Cu ce sculptură te identifici cel mai mult și de ce?* Dacă Amir i-ar spune așa ceva sau ar întreba-o ce fel de topping de pizza e ea, va pleca de acolo instantaneu.

Privi cu coada ochiului la Amir, care se aplecase spre vitrină. Părea sincer interesat de sculpturile de după geam. OK, doar să nu fie genul pasionat de *floorball*. Avea deja mult prea mulți colegi din poliție pasionați de sportul ăsta. Dar nu. Un tip ca Amir probabil că avea mai multă minte. Sigur juca padel.

— Dar, în afară de serviciu, mai faci și altceva? întrebă ea.

Amir râse și își îndreptă spatele.

— Da, bineînțeles. Totuși, sunt jurist. Așa că o să te las să ghicești ce mai fac. Indiciul e că toate prejudecățile tale sunt corecte.

— Să nu-mi spui că… joci golf?

Amir gemu și se lăsă pe spate, cu mâinile la piept ca și cum ar fi fost împușcat, reușind în același timp să pară atât stânjenit, cât și rușinat. Mina nu se putu abține să nu schițeze iar un mic zâmbet.

— M-ai prins din prima încercare. Adevărul e că am concurat la golf în liceu. Bineînțeles, pe atunci nu știam că voi fi jurist. Și colegii mei joacă, dar asta mai mult fiindcă toți ceilalți juriști o fac. În ceea ce mă privește, mă întreb dacă nu cumva pentru mine a fost invers. Că golful m-a făcut să devin jurist.

— Da, nu există prea multe alte locuri de muncă legate de golf, remarcă Mina. Deci cred că n-ai avut de ales. Bietul de tine.

El îi răspunse cu un zâmbet și continuă să parcurgă expoziția. Dar Minei îi era greu să se concentreze asupra ei în

timp ce îl asculta pe Amir. Cu siguranță, doar din cauză că restul expoziției nu era la fel de impresionant ca standul mare. Asta părea să fie. Nimic altceva.

— Dar tu? întrebă el. Ești polițistă și muncești mult, la fel ca mine. Dar altceva?

— Nu prea mai există și altceva.

— Vai! comentă el, oprindu-se cu o privire serioasă. Va trebui să schimbăm asta.

Pentru o secundă, nu știu ce să răspundă.

— Și povestește-mi despre golf, îi propuse în cele din urmă, ca să fie scutită să se întrebe dacă nu cumva tocmai flirtase cu ea.

— Ce vrei să știi? întrebă el, părând și surprins, și puțin amuzat.

Probabil că îi era mult mai ușor la celelalte întâlniri.

— Să fie destul de matematic. Calcularea înălțimii loviturii în raport cu distanța până la gaură și tot felul de chestii de genul. Cum faci? Există o formulă de bază sau e individuală, în funcție de condiția fizică a fiecăruia?

Ar fi normal să existe o întreagă știință în spatele jocului de golf, având în vedere cât de mulți păreau să fie obsedați de el. Dacă ar fi fost acolo Vincent, n-ar fi mirat-o dacă ar fi început să deseneze vectori pe perete, pentru a explica. Nu că ar fi crezut că Vincent ar avea vreo experiență în golf. Dar probabil că oricum știa inutil de multe despre ecuațiile relevante.

Amir părea complet confuz.

— Păi, aș putea spune că știu la metru cât de departe merg crosele. Indiferent dacă e calm, vânt din spate, vânt din față, diferență de altitudine și așa mai departe. Dar nu e ceva ce calculez în mod conștient și nici măcar nu știu cum as face dacă as vrea să calculez. Eu doar… mă joc. Corpul învață cum, ca să spunem așa. Nu e ceva la care să mă gândesc.

Se uită la Amir. Era deopotrivă grijuliu și amabil, nu într-un mod calculat, ci părea să aibă această calitate naturală. A fost prezent atunci când au discutat și nu s-a grăbit. Părea să ducă o viață interesantă, dar nu *prea* interesantă. Era un om amuzant. Și arăta bine. Era unul dintre acei bărbați

neobișnuiți cu care o femeie și-ar dori să facă un copil și apoi și-ar dori să fie tatăl acelui copil. Și nu era câtuși de puțin interesat de calcule inutile.

Nu ar funcționa niciodată între ei doi.

— Deci ai venit! Nu credeam că o să apari.

Mina își înăbuși un căscat în spatele mâinii și se așeză la masă, tocmai în fundul restaurantului Ritorno de pe Odengatan, fără să se uite în ochii lui Ines. Era ora 7 dimineața, miercuri, și erau printre primii clienți ai cafenelei.

Mina sugerase să se întâlnească devreme, ca să nu fie nevoită să plece în grabă de acolo, în cazul în care mama ei ar fi avut de gând să-i spună ceva interesant. Ines nu se opusese, deși trebuie să fi avut destul de mult de mers până aici.

Mina nu știa cum să se raporteze la Ines. Relația lor existase într-o altă perioadă, când ea trăise o altă viață.

Deși Ines nu-și părăsise fizic familia, o abandonase. Abuzul de alcool al lui Ines o făcuse pe Mina să petreacă mai mult timp la bunica Ellen decât acasă la ea. Când avea 15 ani și Ellen murise, Mina fusese obligată să stea câțiva ani cu Ines în vilă. Sau, mai degrabă, cu fantoma lui Ines, pentru că mama ei nu era aproape niciodată acasă. Și când era, era beată.

Mina fugise de acasă cât de repede putuse și jurase să nu mai vorbească niciodată cu mama ei. Totuși, când se născuse Nathalie, Ines o căutase și voise să facă pace. Se lăsase de băut, după spusele ei, și voia să fie bunică. Dar apoi venise rândul Minei să fie prinsă în dependență, de pastile.

Când o lăsase pe Nathalie cu tatăl ei, îi interzisese lui Ines să aibă vreun contact cu nepoata ei. Fiica Minei nu trebuia să schimbe o dependentă cu alta.

De atunci, mama Minei luase legătura cu ea cel mult o dată pe an. De obicei, de Crăciun. Dar trecuseră destul de multe Crăciunuri de la ultimul contact. Mina nu mai era aceeași persoană, și sigur nici Ines nu mai era. Or fi fost ele mamă și fiică, dar erau și străine una pentru cealaltă. Cel puțin în ceea ce o privea pe Mina.

De fapt, știa mai multe despre Amir, cu care petrecuse doar

două ore ieri, decât despre propria mamă. Amir, care fusese suficient de receptiv ca să nu aducă în discuție o nouă întâlnire, dar care nu se putuse abține să nu arate ca un cățeluș rănit atunci când îl lăsase în fața muzeului. Fusese foarte aproape de a spune „nu tu ești de vină, ci eu”, dar avea și ea o limită când venea vorba despre clișee.

— Bună dimineața și ție, zise Ines, întrerupându-i gândurile. Asta era cafeneaua ta favorită când erai mică, îți amintești? Mereu îți luai…

Ines pocni din degete, în timp ce-și îndepărtă privirea scrutătoare de la tejghea.

Mina simți cum devine tot mai iritată. Se înșelase. Ines nu era o străină. Era mult prea familiară și îi aducea prea multe amintiri. Amintiri pe care Mina petrecuse mult timp reprimându-și-le.

— Urechi-de-elefant[9], preciză ea sec, revenind în prezent. Și aici veneam de fapt cu bunica. Nu cu tine.

— Urechi-de-elefant, repetă Ines, bătând din palme. Exact. Și îți amintești greșit, de fapt și cu mine veneai aici.

Mina alese să nu răspundă. Știa foarte bine că memoria selectivă face parte din personalitatea unui dependent. Era imprimat în ADN-ul ei să înfrumusețeze, să îmbunătățească și să editeze după cum era nevoie. Să facă totul să pară mai bun decât era în realitate, pentru a putea merge mai departe.

— Vrei ceva?

Mina se ridică pentru a se îndrepta spre tejghea.

— O ceașcă de ceai, mulțumesc, răspunse Ines, iar Mina încuviință. Orice e bine.

Ceai. Asta era ceva nou. În amintirea Minei, prezența mamei sale era intim asociată cu căldări întregi de cafea. Neagră. Întotdeauna însoțite de încă o țigară.

Comandă un Earl Grey pentru Ines și un espresso dublu pentru ea. Într-un pahar de carton. Trase cu coada ochiului la chiflele și foita jele din spatele geamului. Cafeneaua încă avea urechi-de-elefant, dar nu știa de cât timp erau acolo sau câți oameni le atinseseră. Așa că se abținu. Deschise un ambalaj de unică folosință cu un șervețel umed și șterse marginea

paharului de carton înainte de a se întoarce. Nu era nevoie să vadă și Ines.

— Nu am prea mult timp, o anunță ea în timp ce se așeza. Suntem în mijlocul unei anchete.

Se surprinse încercând să-și ascundă mâinile roșii, cojite, și simți iar furia ieșind la suprafață. De ce ar trebui să-i fie rușine? în continuare? Nu, își puse ostentativ mâinile în fața ei, pe masă. Luptând împotriva impulsului de a dori mai întâi să șteargă blatul mesei cu un șervețel proaspăt și umed.

— Ziceai că vrei să vorbim despre Nathalie, spuse Ines cu blândețe.

Nu păru să observe mâinile Minei.

— Da, tatăl ei este puțin spus îngrijorat. În curând n-o să-l mai pot împiedica să vină la tine acasă și să o ia cu forța de acolo. Și, ca să fiu sinceră, începe să mi se pară o idee bună. Nu poți să apari așa, din senin. Și apoi s-o ții pe Nathalie acolo în… pădure. E cu tine de aproape o săptămână. Nu-mi dă o senzație deloc bună toată treaba asta.

Ines râse cu poftă. În jurul ochilor i se conturară mici riduri de la râs și Mina observă cu reticentă cât de frumoasă era mama ei. Și cât de sănătoasă arăta. Absolut deloc ca data trecută. Nici măcar nu-și amintea când se văzuseră ultima oară.

— Hai să-ți explic ceva. Întotdeauna ai avut un fler pentru dramatism. Nu o țin pe Nathalie nicăieri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e într-o închisoare. Și e în vacanța de vară. Ce poate fi mai bine decât s-o lăsăm să stea în natură?

Mina făcu un gest iritat din mână.

— Da, da, știi prea bine la ce mă refer.

— Da, știu la ce te referi, n-am vrut să te tachinez.

Ines deveni serioasă. Sorbi ușor din ceaiul aburind.

— Înțeleg că ești îngrijorată. Dar mai dă-ne câteva zile, mie și lui Nathalie. Încă facem cunoștință. Și îți promit că secretul este în siguranță. Nathalie pune întrebări. Dar îi voi da răspunsurile pe care le pot da, fără să dezvălui nimic.

— Serios?

— Sigur. Știu că Nathalie ar aprecia dacă l-ai mai putea

reține pe tatăl ei o vreme. Și eu la fel. Se simte bine acolo, să știi. Ne prieste amândurora.

— OK, acceptă Mina cu reticență.

Nu reușise nici măcar să soarbă din cafea. Se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să plec la muncă acum. Dar voi face tot posibilul să vă mai acord câteva zile. Pentru binele lui Nathalie. Dar nu mă trăda. Nu mai ai loc pentru așa ceva. Toată copilăria mea cu tine a fost doar o mare trădare și dezamăgire. De fiecare dată când ai ales alcoolul în locul familiei tale a fost o trădare. Nu ai voie să mă trădezi din nou.

— Știu, răspunse Ines pe acel ton blând care începea să o enerveze pe Mina.

Mina încuviință, se întoarse cu spatele și ieși din cafenea. Paharul de carton rămase pe masă.

— Credeam că ai terminat-o cu polițista aia.

Maria se holbă furioasă la el pe deasupra unei cutii de carton deschise, aflate pe masa din bucătărie. Primise printurile de probă ale unui flyer promoțional, care urma să fie trimis cu viitoarele comenzi. *Abonează-te la newsletter și primești 15 la sută din următoarea achiziție!* Vincent nu trebuia să întrebe a cui fusese ideea. Rebecka și Aston intrară în casă, cântând din toți plămânii.

— *All we hear is…,* începu Rebecka.

— *Radio ga ga!* completă Aston, după care spuseră amândoi din adâncul plămânilor:

— *Radio goo goo, radio ga ga ga*!

În cursul primăverii, Rebecka descoperise ediția completă a albumelor Queen. Vincent fusese pe puțin spus uluit. Ce adolescent de 17 ani știa măcar despre o trupă veche precum Queen, cu atât mai puțin să-i și pese de ea, într-o eră a unor artiști coreeni ca BTS? Nu că s-ar fi plâns. Îi plăcea la nebunie când era surprins tot timpul de copii. Chiar dacă uneori era puțin înfiorător. Și, ținând cont de cât de încântat părea să fie Aston de sora lui mai mare în acest moment, nu era de mirare că avea și el aceleași gusturi muzicale. *Radio Ga Ga* devenise

cântecul lor preferat. Acceptarea Rebeckăi și chiar încurajarea activă a fratelui ei mai mic îl mișcau pe Vincent. Presupunea totuși că legătura puternică pe care frații o creaseră între ei va dura o lună. În cel mai bun caz. După care certurile se vor întoarce. Dar acum erau foarte drăguți împreună.

Rebecka și Aston tăcură însă când dădură cu ochii de Maria și Vincent.

— Ups, ce frig e aici! exclamă Rebecka. Aston, hai înapoi afară. Putem să luăm înghețată, în definitiv e vacanța de vară. Sau poate ar trebui să luăm niște lapte. Cred că iar l-ai băut pe tot azi-dimineață.

— Stați puțin, interveni Vincent. Rebecka, în ce săptămână mergeți tu și Benjamin la mama ta? Știu că a vrut să schimbe săptămânile de câteva ori în cursul verii, dar n-am auzit nimic.

— Nu ți-a trimis niciun mesaj?

Relația dintre Vincent și Ulrika fusese austeră încă dinainte de întâmplarea de la Gondolă din urmă cu doi ani. După aceea nu mai comunicaseră decât prin SMS-uri, și atunci cât mai rar posibil. Pe măsură ce copiii creșteau, existau și mai puține lucruri pentru care trebuiau să vorbească, lucru pe care Vincent bănuia că Ulrika îl aprecia la fel de mult ca și el. Numai că uneori asta ducea la confuzii în rândul copiilor, privitoare la locul în care trebuiau să fie. La momentul divorțului, se înțeleseseră să țină copiii pe rând, câte o săptămână, dar asta durase doar câțiva ani. De ceva vreme, copiii făceau cam ce voiau ei, fapt care îl amuza în mod plăcut, în ciuda enormei sale nevoi de control. Desigur, putea să aibă legătură și cu faptul că nici măcar nu-și amintea când fuseseră copiii ultima dată la Ulrika. Îi plăcea să-i aibă acasă la el, mai ales în perioadele în care călătorea mult. Atunci chiar ateriza direct în realitate când se întorcea acasă la familie.

— Mă gândeam să mai rămân aici câteva săptămâni, zise Rebecka după ce el dădu din cap afirmativ, în semn de răspuns la întrebarea ei de dinainte. La urma urmei, e vacanța de vară. De Benjamin nu știu. N-ar trebui să se mute în curând

de acasă? As fi fericită să iau eu camera lui. După ce o sterilizezi cu un aruncător de flăcări. Hai, Aston.

— Tu n-ai decât să bei lapte, protestă Aston. Eu o să-mi iau cea mai mare înghețată.

Maria se uită fix la ușă când Rebecka o închise în urma lor, după care își îndreptă privirea spre Vincent.

— Polițista despre care vorbeam. Nu-ți amintești ce-a zis terapeutul? Să nu facem chestii care ne fac rău. Și totuși, tu iar te-ai apucat de chestia asta.

— Dar ce e asta… OK.

Vincent își mușcă limba. Își amintea foarte bine cuvintele terapeutului. Își amintea, de asemenea, și că se refereau la gelozia Mariei și la modul în care gelozia le afecta relația. Și de fapt existase o perioadă după terapie în care gelozia Mariei se mai potolise. Vincent îndrăznise chiar să spere că începuse să dispară.

Dar lucrurile se schimbaseră de îndată ce îl contactase din nou Mina.

— N-am mai vorbit cu Mina de când s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat cu Jane. Am fost la fel de surprins ca și tine când m-a sunat lunea trecută. Dar voia să discute cu un coleg de-ai mei. A crezut că ne cunoaștem, de aceea a sunat. Mina își face griji pentru fiica ei, asta e tot.

Maria pufni și închise cutia de carton.

— Deci faptul că boxerii tăi miros brusc a parfum de femeie nu are nicio legătură cu asta, nu? zise ea brusc. Sau faptul că vă întâlniți din nou azi?

— În primul rând, chestia aia cu boxerii mei nu-i adevărată. Și, în al doilea rând, am spălat rufele săptămâna asta. Deci e imposibil să simți vreun miros de la lenjeria mea intimă, chiar dacă ar fi fost ceva. Dar e adevărat că mă duc la Palatul Politiei în scurt timp. Se pare că, până la urmă, vor să-i ajut la anchetă.

Maria nu avea de gând să dea înapoi; văzu asta în ochii ei chiar înainte de a deschide gura.

— Da, mă întrebam eu de ce te grăbești să speli rufele. Probabil ca să scoți petele și parfumul. Înainte să văd eu ceva.

Ai luat-o pe birou?

Și cu aceste cuvinte, se spulberă un an de terapie. Știa că nu trebuie să riposteze, dar simțea revărsarea de adrenalină în corp și nu se putu abține. Cuvintele îi ieșiră pe gură fără să le poată opri.

— Nu facem nimic ce nu faci și tu cu Kevin. Apropo, ți-a trimis trei SMS-uri în ultimele 15 minute.

Se întoarse și ieși înainte să apuce Maria să-i răspundă. Îi era mult prea teamă de ceea ce ar putea spune.

Aerul condiționat de la intrarea în Palatul Politiei era de obicei mai bun decât în restul clădirii, dar nici măcar acesta nu mai putea face față arșiței verii. Ferestrele erau mult prea mari. Să stai la intrare era ca și cum te-ai afla sub o lupă, cu soarele de cealaltă parte. Mina își imagina că sticla se va topi încet de căldură. I se terminaseră șervețelele umede. Scoase din buzunar o batistă de hârtie obișnuită, își șterse fruntea, apoi o aruncă scârbită în cel mai apropiat coș de gunoi. Mai avea un minut. Cel mult.

O secundă după ce-i trecu prin cap gândul, de cealaltă parte a ferestrei apăru un moț blond.

Vincent păși în hol și semnă la recepție.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză el când ajunse la bariere. M-am certat cu Maria și… în fine. Nu vrei să știi.

— Dacă spui tu, replică ea și-l lăsă să intre.

Era mult prea cald pentru a urca pe scări, așa că îl conduse spre lift. Data trecută decursese fără incidente.

— Cum a mers cu… Ce vorbeam? întrebă el precaut.

— Bunica lui Nathalie a devenit brusc cea mai bună prietenă a ei. Tatălui ei nu-i place că e plecată atât de mult de acasă, dar asta e problema lui. El e cel care are o imagine de apărat. Cel mai mult mi-e teamă că toată chestia asta o va întrista pe Nathalie, până la urmă.

Era mai mult decât îi spusese vreodată despre tatăl lui Nathalie. Vincent păru că vrea să întrebe ceva, dar se abținu. Măcar învățase să aibă puțin tact.

— De data asta sunt aici în mod oficial sau…? întrebă el.

Poate că era doar în imaginația ei, dar aproape că i se păruse că e puțin rănit.

— În primul rând, vreau să spun că n-a fost ideea mea. Deși eu am considerat tot timpul că pe tine ar trebui să te aducem.

— Ce n-a fost ideea ta?

— Ceilalți au… eh, au decis s-o aducă pe Nova ca un fel de consultant. De parcă n-aș fi deja sătulă de ea.

Vincent ridică din sprâncene.

— Dar am avut îndoieli încă de la început cu privire la amploarea contribuției ei. Și nu m-a convins prea tare nici când a fost aici. Totuși, e posibil să aibă dreptate în privința unui lucru: există anumite tipare la cele două crime. Se pare că avem de-a face cu un ucigaș care lucrează după anumite reguli invizibile. Chiar dacă Nova vrea să le numească ritualuri. Dar nu avem nevoie de un guru în autoajutorare care să ne vorbească despre comportamentul de grup. Avem nevoie de cineva care să înțeleagă psihicul uman și să poată interpreta acțiunile criminalului. Avem nevoie de un Vincent.

— Înțeleg. Altminteri, Nova e foarte competentă, în orice caz în domeniul ei. Și frumoasă, în plus. O bună față mediatică pentru investigație, dacă se va ajunge atât de departe.

Trebui să se controleze ca să nu se oprească în loc de uimire. Vincent o considera pe Nova frumoasă? Ar fi vrut să păstreze asta pentru el. Nu că ar fi contat pentru ea, desigur. Nu, deloc.

— De fapt, Nova e chiar aici acum, îl anunță ea, intrând în lift. Din nou. Are o întâlnire cu Julia.

— Ar fi frumos să avem timp s-o salutăm, răspunse el, lăsând-o pe Mina să apese pe butonul cu etajul corect.

— Să vedem de ce avem timp.

Brusc, nu mai avea chef să vorbească. Urcară cu liftul în tăcere.

— Auzi, începu el exact înainte să se deschidă ușile liftului. Mă… bucur să te văd din nou.

Mina se întoarse spre el și îi întâlni privirea. Avea senzația că privește direct în el. Dar nu-l văzu pe The Master Mentalist. În schimb, văzu tot ceea ce era el, tot ceea ce nu arăta nimănui altcuiva, tot ceea ce îndrăznise să o lase să vadă doar pe ea și

numai pe ea, data trecută. Era în sfârșit acolo. Aproape că își pierdu echilibrul.

— Și eu mă bucur să te văd, Vincent, răspunse ea încet.

Ușile liftului se deschiseră și ieșiră pe hol. Mina arătă spre biroul ei.

— Îmi amintesc unde e biroul tău.

— Bineînțeles că îți amintești. Dar, te rog, fără un expozeu despre semnificația numerică a numărului de metri pătrați ai biroului. Avem altele de discutat.

— Aș face eu așa ceva? întrebă el, prefăcându-se jignit.

Mina deschise ușa. Pe podea erau instalate două ventilatoare, care zumzăiau la viteză maximă, fără a reuși însă să împrăștie nicio urmă de răcoare. Nu făceau decât să învârtă de colo-colo praful din încăpere. Probabil că inhalase deja cea mai mare parte. Dar n-avea ce face. Dacă deschidea fereastra, intrau mizeria și fumul de pe stradă, ceea ce era mult mai rău. De data asta, Vincent purta o cămașă cu mânecă scurtă în loc de costum, dar Mina înțelese că și el era la fel de transpirat.

— Ai întrebat dacă ești aici în mod oficial, zise ea, arătând spre birou. Adevărul e că vom vedea. Și tocmai de aceea te afli aici. Ca să vedem.

Sunase mult prea autoritar, mult mai dur decât intenționase.

— Ajută-mă, Vincent, reluă ea pe un ton mai blând. Ajută-mă să văd. Sau spune-mi dacă inventez. Am nevoie de tine.

Pe o jumătate a biroului se aflau rucsacul lui Ossian, alături de fotografiile pe care le primiseră de la Josefin și Fredrik, și o copie tipărită a anchetei în curs. Pe cealaltă jumătate a biroului erau poze mărite ale obiectelor pe care le avusese în buzunar Lilly, împreună cu raportul și fotografiile de la dosar. Mina avusese grijă să așeze totul astfel încât nicio parte să nu atragă atenția mai mult decât cealaltă. Probabil că existau o sută de informații diferite pe masă și o mie de moduri de a le combina. Ar fi devastator dacă deja l-ar conduce întâmplător pe Vincent pe un anumit făgaș de gândire. Se afla acolo pentru că ea voia să vadă ce găsea el pe cont propriu.

— Aici e ce am din cele două cazuri pe care le-am menționat înainte. Ce vezi?

Vincent se apropie de birou și își mângâie bărbia. Poate că era doar imaginația ei, dar i se păru că-l aude oftând de fericire.

— Presupun că mă întrebi dacă există o legătură. Îmi permiți?

— Ceea ce vezi e, desigur, informație extrem de confidențială. Dar e în regulă să atingi orice de pe masă.

Vincent studie mai întâi portretele lui Ossian și Lilly. Mina presupunea că încearcă să caute asemănări. Răsfoi rapoartele și apoi se uită din nou la fotografii. De data asta părea să le cerceteze hainele.

— Răpiri similare, dar cu autori diferiți…, mormăi el. Probabilitatea face chestia asta nerezonabilă. Dar nu imposibilă. Hmm.

Arătă spre obiecte.

— Asta e ce… ce purtau Ossian și Lilly când au fost găsiți?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Semnul ăsta de carte, spuse el, arătând spre poză. E nou-nouț. După starea celorlalte lucruri pe care le avea în buzunar, probabil că nu e al lui Lilly. Iar rucsacul ăsta clar nu era al lui Ossian, conform interviului cu părinții, nu? Deci și rucsacul a fost introdus după aceea.

Găsise chestiile astea imediat. Vincent ridică rucsacul; apoi se uită la semnul de carte.

Mina își ținea respirația.

În jurul logoului *My Little Pony,* pe rucsac erau desenați șapte ponei. Toți în culori vesele, râzând. Cel din față avea chiar și aripi.

Și semnul de carte al lui Lilly avea un desen, dar într-un stil mai realist. Reprezenta o plajă, cu un pursânge arab aflat chiar la limita apei, unde valurile i se izbeau dramatic de picioarele din spate.

— Cai. Pe ambele sunt cai.

Mina răsuflă ușurată. Ar fi putut spune multe, ar fi putut trage o mulțime de concluzii, dar făcuse aceeași observație ca și ea. Însă informațiile despre Lilly erau la dispoziția poliției de un an. Se uită la ceasul de pe perete. Lui Vincent îi luase

aproximativ 90 de secunde.

— La asta m-am gândit și eu. Dar există vreun tipar?

— Imposibil de spus, răspunse Vincent, deschizând rucsacul. Cel mai probabil e doar o coincidență. În afară de faptul că obiectele au ajuns acolo după aceea. Nova ce zice?

— Despre cai? Nimic. Doar eu am observat asta. Și tu. Nova are o teorie absurdă, că apa e importantă din punct de vedere simbolic pentru ucigaș. Și cifra trei. Crede că ambele crime au fost comise de un grup cu un lider ascuns.

— Deci ar fi organizat? se miră Vincent, ridicând din sprâncene. Și sunteți de acord?

Era de partea ei. Îi venea să-l sărute. Nu la propriu, bineînțeles. Se gândise doar așa, la figurat. Sau nu ca o imagine, dar… sau ba da. De fapt, ca o imagine. Se încruntă. Ce era în neregulă cu ea? Trebuia să se adune înainte să observe Vincent ceva.

— Crimă organizată împotriva unor copii… pare ceva desprins dintr-un roman ieftin. Deși poate că sunt doar cinic. Mai bine să ne concentrăm pe ceea ce am descoperit noi doi. Trebuie să existe trei informații similare pentru a putea stabili cu certitudine un tipar. Lucrul ăsta e valabil atât pentru Nova… teoria apei sau ce mai zicea ea acolo, cât și pentru caii noștri. Avem doar două piese. Același lucru se întâmplă și cu modul în care au fost răpiți. Ar putea foarte bine să fie o coincidență. Cel de-al treilea punct e cel care stabilizează totul. Cam ca atunci când desenezi o linie între A și C. Ca să fii sigur că o faci corect, ar trebui să ai și un punct B între ele.

— Ce vrei să spui?

Lăsă rucsacul jos și pipăi o clipă poza de pe semnul de carte. Apoi o puse și pe aceasta la loc și scoase o batistă din buzunar. Își șterse cu ea sudoarea de pe față, după care o puse înapoi în buzunar.

— Nu-ți face griji, spuse el când văzu ce față făcea Mina. O spăl în clor când ajung acasă. Dacă nu cumva vrei să te ocupi tu de asta, desigur…?

Începu să scoată din nou batista din buzunar, timp în care îi arunca o privire plină de subînțeles.

— S-ar putea să fie cea mai scurtă participare a ta la o anchetă.

Vincent puse batista la loc și, spre ușurarea ei, îl văzu luând și un strop de gel dezinfectant din sticla de pe birou, pentru a se curăța pe mâini.

— Lilly și Ossian, reluă el. Tipar sau nu? E o întrebare oribilă, dar… doar despre ei doi e vorba? N-au mai murit alți copii perioada asta?

— Și doi sunt deja prea mulți, răspunse ea, clătinând din cap. Am fi auzit dacă mai erau și alții. Copiii morți, în special cazurile nerezolvate, îi pun pe toți polițiștii din întreaga țară pe jar.

Se așeză la calculator și se conectă la DurTva.

— Desigur, pot să mai verific o dată dacă au mai apărut și alte crime împotriva unor copii, dar, așa cum spuneam, am fi aflat. Nu e…

Pierdu șirul gândurilor și se holbă în ecran.

— La naiba!

Un caz vechi de șase luni o privea fix în ochi din cealaltă parte a ecranului. Întoarse ecranul ca să vadă și Vincent.

— De fapt, iarna trecută a fost raportată moartea unui copil de patru ani. Acum îmi amintesc de caz, chiar dacă nu ne-am ocupat noi de el. Însă circumstanțele au fost complet diferite. N-a fost o răpire. Copilul, William Carlsson, a fost găsit pe Beckholmen, știi tu, insulița din dreptul Grona Lund, unde se află un vechi șantier naval. L-au găsit în docul uscat, părea că a căzut și a murit în urma căderii. Dar existau antecedente de violentă în familie. Vecinii făcuseră o sesizare despre tată, iar cadavrul purta urmele unor abuzuri anterioare repetate. Anchetatorii au fost convinși că William nu căzuse în docul uscat, ci că era de fapt o încercare grosolană de a acoperi abuzurile suferite. S-a cerut imediat arestarea tatălui, sub suspiciunea de crimă. A fost un caz destul de evident, fără piste suspecte. Nu are nimic de-a face cu Lilly și Ossian. Dar e un copil mort.

Vincent făcu o grimasă și se aplecă peste umărul ei, spre ecran. Mirosea slab a mirodenii. Era un miros de care nici nu

știa cât îi lipsise. Nu se putu abține să nu se aplece din reflex câțiva milimetri înapoi, mai aproape de el.

— Cât de sigură este poliția că tatăl copilului e ucigașul?

— Foarte, răspunse ea, arătând un paragraf din raportul de pe ecran. Cazul a ajuns în instanță în timp-record, tatăl se află acum în sala de judecată și, după cum poți vedea, a mărturisit cea mai mare parte a agresiunii. Singurul lucru pe care nu l-a recunoscut e că și-a omorât fiul în bătaie. Dar există o notă despre consumul de droguri. Așadar, întrebarea e dacă era treaz când s-a întâmplat. Totul e destul de oribil.

Citiră împreună despre William Carlsson, care fusese descoperit în ger, în toiul iernii, îmbrăcat doar cu un tricou gri și izmene. Nu fusese găsit niciun rucsac, niciun obiect ciudat, cu sau fără cai. Doar vânătăi mari și o tragedie imensă.

— Dar voi nu știți. Tatăl n-a recunoscut. Și în plus…

Arătă spre o fotografie a locului în care fusese găsit William. Existau trei docuri uscate pe insuliță, însă doar unul dintre ele era folosit. William fusese găsit între două dintre navele din doc. Singurul lucru din imagine care atesta fapta oribilă era banda cu însemnele poliției, care delimita zona dintre nave.

— Tot lângă apă, remarcă Mina. În cazul ăsta se întărește teoria Novei.

Vincent încuviință, dar tot nu părea mulțumit.

— Poate că da. E bine că docul nu era plin cu apă, altminteri probabil că nu l-ați fi găsit. Dar cred că ar trebui să mergem acolo. Doar fiindcă poliția n-a găsit nimic la locul faptei nu înseamnă că nu era nimic de găsit.

— Vrei să spui că nu ne facem treaba? protestă ea, lovindu-l ușor peste brat.

— Nici vorbă. Doar că echipa de tehnicieni criminaliști care a investigat locul faptei n-a avut niciun motiv să caute ceva ciudat. Sunt conștient de faptul că șansele să mai fi rămas ceva, dacă a existat de la bun început, sunt minime. Poliția a ajuns cu siguranță la concluzia corectă, că William a fost omorât în bătaie de tatăl său. E un fir atât de slab, încât probabil că se rupe doar dacă suflăm peste el. Dar cred că trebuie să fim cât se poate de siguri că n-are nicio legătură cu

Ossian și Lilly. Pentru că, dacă e așa…

Nu își termină fraza, ci scoase din nou batista din buzunar. După ce se uită rapid la ea, o băgă la loc.

Mina privi ecranul și începu brusc să tremure de frig, în ciuda căldurii.

— Mai întâi trebuie să discutăm cu grupul și cu Julia. O să văd dacă pot să-i sun imediat, toată lumea ar trebui să fie în clădire până acum.

— Să vorbim? întrebă el, privind-o surprins.

— Bun-venit înapoi, Vincent!

Grupul se mărise de ultima oară când fusese aici Vincent. Adam, noua achiziție, era înalt, cu trăsături cizelate și o privire inteligentă. Părea scos dintr-un serial american de televiziune.

— Bună, eu sunt Vincent, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Adam.

Adam dădu mâna cu el, iar cafeaua pe care Vincent o ținea cu mâna stângă dădu câțiva stropi pe dinafară.

— Eu sunt Adam. Am auzit despre tine.

Trei strângeri distincte, contact vizual și o înclinare a părții superioare a corpului cu zece grade în față. Fusese o strângere de mână demnă de o stea de aur. Fermă și clară, dar nu dominantă. O strângere de mână care spunea atât „eu dețin controlul situației”, cât și „vom lucra bine împreună”. Vincent aruncă o privire spre ceilalți din cameră. Christer și Peder îl salutară dând din cap. În cazul lui Peder, salutul fu însoțit de o barbă plină de bobițe, în timp ce Ruben păru să-l salute făcându-i cu ochiul și încrucișându-și brațele.

— Ruben, nu ți-am mulțumit pentru ce mi-ai trimis. A însemnat foarte mult pentru mine. Iartă-mă, poți să-mi ții cana de cafea până îmi pun geanta în cuier?

Îi pasă repede cana lui Ruben, care o acceptă automat, cu o privire surprinsă. Vincent se așteptase ca reflexele programate să reacționeze înainte ca mintea lui Ruben să înceapă să se întrebe dacă voia cu adevărat să țină cana lui Vincent. Acum, că o ținea deja în mână, era prea târziu s-o refuze.

De fapt, totul se rezumase la a-l face pe Ruben să-și deschidă limbajul corpului, relaxându-și brațele încrucișate, pentru a fi mai receptiv la ce aveau de spus Vincent și Mina. Și cel mai simplu mod de a face asta era să-i ceară să țină ceva în mână.

Dar Vincent avea și motive să-i mulțumească serios lui Ruben. La scurt timp după ce avuseseră ultima oară de-a face unul cu celălalt, în octombrie, cu aproape doi ani în urmă, primise în căsuța poștală un plic de la Ruben. Înăuntru era articolul de ziar despre moartea mamei sale, cel pe care Ruben îl prezentase ca dovadă că Vincent era implicat în crimele pe care le investigau. Ceea ce era adevărat, însă nu la modul în care crezuseră ei.

În continuare habar n-am cine l-a trimis, scrisese Ruben pe un bilețel prins cu o agrafă pe pagina de ziar. *Dar mie nu-mi trebuie. Nu cred că e nevoie să-l mai vadă cineva. Arde-l sau fă ce vrei cu el.*

Vincent fusese de fapt impresionat. Dar Ruben cel care trimisese articolul nu părea să fie prezent la întâlnirea de astăzi. Nu făcu decât să ridice din umeri la mulțumirile lui Vincent și îi dădu înapoi cana de cafea. Cu alte cuvinte, totul era ca de obicei. Pe de altă parte, Vincent nu va fi probabil o parte foarte importantă a investigației de data asta, căci, până la urmă, o angajaseră pe Nova. Așa că ar putea trece cu vederea o parte din comportament. Dar probabil că poliția avea noroc că pentru fiecare Ruben exista și un Adam.

— Mă bucur să te văd din nou, Vincent, îl întâmpină Julia. Înțeleg că tu și Mina ați avut un schimb de idei despre cazul de față. Bineînțeles, aș fi apreciat dacă ar fi trecut prin canalele corespunzătoare, ca să știu măcar că ești din nou printre noi.

— Nici măcar nu știam dacă va duce undeva, se scuză Mina. Am vrut să fiu sigură mai întâi. Și încă nu sunt. Dar vrem să analizăm cazul William Carlsson. Ne-am gândit să începem cu locul unde a fost găsit.

— Băiețelul omorât în bătaie de tatăl lui astă-iarnă? întrebă Ruben, așezându-se mai bine în scaun. Ce treabă are cu cazul nostru de acum?

— Dacă îmi permiteți, interveni Adam. Tatăl lui William, Jorgen Carlsson, a fost pe bună dreptate condamnat pentru crimă în cadrul unui proces neobișnuit de rapid. Dar dacă îmi amintesc bine, Jorgen Carlsson n-a recunoscut niciodată crima în sine, ceea ce e puțin ciudat, ținând cont că a recunoscut toate celelalte agresiuni fără nici cea mai mică ezitare. Nu știu dacă a crezut că va scăpa mai ieftin așa. De asemenea, și s-ar putea să mă înșel în privința detaliilor, la începutul anchetei a existat un martor, o doamnă în vârstă care locuia într-un apartament cu vedere spre locul de joacă din curte, care a susținut că a văzut pe altcineva plecând cu William. Cu toate astea, cum Jorgen n-a putut explica unde se afla, iar vederea doamnei lăsa mult de dorit, mărturia a fost respinsă.

— Acum, dacă ne gândim la Ossian și la Lilly, pare o greșeală, comentă Julia. Poate că Jorgen Carlsson a spus adevărul. În cazul ăsta, e nevinovat.

Ruben își încrucișă din nou brațele. Arăta de parcă mâncase ceva stricat.

— Jorgen Carlsson e un porc de primă mână, care stă exact acolo unde îi e locul, pufni el.

— De acord, îl aprobă Peder. Și eu îmi amintesc. Băiatul avea diferite grade de leziuni vindecate pe aproape toate oasele din corp. A încasat atâtea bătăi în copilărie, încât e de mirare că n-a murit mai devreme. Iar mama lui, din câte am înțeles, lua și ea la fel de multă bătaie.

Bosse frecă și linse mâna lui Peder, ca și cum câinele ar fi înțeles cât de mult îl durea pe Peder să se gândească măcar la abuzul asupra copiilor.

— După părerea mea, nu există nicio îndoială că tatăl e cel care La ucis pe copil, interveni Ruben. Și eu am fost trimis acolo la intervenție rapidă de câteva ori, o dată în Ajunul Crăciunului. La naiba. Era o baie de sânge când am ajuns. Jorgen o trântise pe nevastă-sa, Lovis, cu fața de aragaz, era plin de sânge peste tot în bucătărie. Iar în spatele bradului de Crăciun, cu cadouri, globulețe și sclipici, Lam găsit pe William. Cred că avea în jur de trei ani pe atunci. Nu, ce dracu'. Jorgen nu e nevinovat. E genul de individ pe care

trebuie să-l închizi și după aia să arunci cheia.

Se lăsă liniștea. Vincent își fixă privirea pe singurul decor din cameră, o hartă mare a orașului Stockholm aflată pe peretele din fața lui, și încerca să nu lase cuvintele lui Ruben să formeze imagini în capul lui. Dar era prea târziu. Privi orașul vechi până când îi dădură lacrimile, încercând să se scuture de amintirea vânătăilor pe care le văzuse în fotografiile cu cadavrul lui William. Un corp care semăna mult cu al lui Aston, așa cum arăta el acum câțiva ani.

Christer își drese glasul.

— Sunt de acord cu Ruben, mormăi el. Jorgen Carlsson e un porc. Și n-ar trebui să mai vadă niciodată lumina zilei. Din fericire, ceea ce a mărturisit e suficient pentru a-l ține închis pentru încă o perioadă bună. Și norocul e cuvântul de ordine. Pentru că Adam are dreptate. Nu e sigur că Jorgen și-a ucis fiul.

— Adam și Ruben, ar fi bine să vorbiți imediat cu Lovis, mama lui William, interveni Julia. Încercați să stați de vorbă și cu vecina care susține că a văzut cum a fost răpit William și să vă dați seama cât de prost vede. Ar fi bine să vă faceți timp amândoi astăzi. Iar luni, mergeți la Jorgen, la Hali. Îi contactez eu să le spun că veniți.

Ruben se întoarse spre Adam.

— De data asta, poți să uiți ideea cu *the good cop*. Nu cu nemernicul ăla.

Adam încuviință mohorât. Părea de aceeași părere. Julia se uită la Mina și la Vincent.

— Nu știu ce credeți că puteți găsi. Dar mergeți să verificați locul. Luați-i și pe Peder și barba lui cu voi. Dacă se întâmplă să treceți pe lângă un frizer pe drum, plătește poliția. Dar Vincent, dacă tot ești aici, avem o femeie arestată. Vreau mai întâi să vii s-o vezi. O cheamă Lenore Silver.

— De cât timp ești în Suedia?

Adam oftă adânc în sinea lui. Se gândea să nu răspundă la întrebarea lui Ruben, dar își dădu seama că discuțiile mărunte făceau parte din viața în mașina de poliție. Își dorea doar ca,

uneori, întrebarea să fie alta.

— M-am născut aici.

— Aha. OK.

Tăcere. Adam se minuna în permanență că răspunsul ăsta putea stârni atâta uimire mută.

— Dar părinții tăi? De unde sunt?

— Uganda.

— Aha, Uganda.

Tăcere din nou.

— La naiba, trebuie să recunosc, nu știu nimic despre Uganda.

— Păi, da, de ce ai ști? Nici eu nu știu prea multe despre Uganda.

Adam își dădu ochii peste cap în sinea lui. Ruben avea ceva care-l enerva, ceva dincolo de interogatoriul său stereotip. Văzuse tipul ăsta de polițist de o mulțime de ori înainte. Mult accent pe mușchi, prea puțin pe creier.

— Și când au fugit de-acolo ca să vină aici?

— N-au fugit. Mama mea a venit aici să ocupe o catedră. A descoperit că e însărcinată când ajunsese deja, dar n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu tatăl meu.

— Oh, la naiba! exclamă Ruben, dând din cap. Dar n-ai fost curios cine e tatăl tău? N-ai luat legătura cu el?

— Nu, de ce aș fi făcut-o? Am încredere în judecata mamei. Dacă ea nu La considerat demn de a face parte din viața mea, presupun că decizia ei e justificată.

— Oh, replică Ruben, părând brusc tulburat. Deci genul ăla de tată.

Adam îl privi rapid, dar apoi își mută privirea înapoi la drum. În general, nu îl interesa absolut deloc să se bage în viața privată a colegilor. Și cu atât mai puțin a lui Ruben.

În fața lor se profilau blocurile din Rissne, unde locuia Lovis, iar Adam vira și intră în parcare. Ruben era în continuare tăcut, cu o expresie abătută pe chip. Adam verifică adresa în mobil. Prima ușă de bloc imediat după parcare. Se uită în jur și arătă cu degetul. — Acolo. Ala trebuie să fie locul de joacă unde susțin părinții lui William că l-au văzut ultima dată.

— Tot nu cred nici măcar o secundă că nu tatăl lui l-a ucis, mormăi Ruben.

— N-am de gând să vin cu argumente. Avem o treabă de făcut.

Auzi și singur cât de pițigăiată îi era vocea. Dar era cât se poate de sătul de polițiștii care se mulțumeau cu soluțiile simple. Realitatea era rareori simplă. Era complicată.

Urcară pe scări cele trei etaje până la apartamentul lui Lovis. În fata ușii de-alături se afla un cărucior cu un bebeluș care dormea în el. Copilul se agită și scânci în somn când bătură la usa lui Lovis. Trecu o vreme până răspunse cineva. Dar în cele din urmă auziră pași grăbiți de cealaltă parte a ușii. O tăcere lungă. Ezitări. Apoi o cheie răsucită în broască, iar ușa se deschise încet. Dar numai un pic.

— Da?

Vocea era răgușită și, chiar și prin crăpătura ușii, Adam simți cum îl lovește mirosul de alcool stătut.

— Poliția. Vrem să vorbim despre William.

— Aha, deci acum vreți să vorbim despre William?

Femeia era pe cale să închidă, dar Adam își băgă piciorul în crăpătura ușii.

— Lovis. De dragul lui William. Lasă-ne să intrăm.

Tăcere din nou. Apoi ușa se deschise. Se repezi înaintea lor în apartament. Era întuneric. Nu intra lumină pe nicăieri; toate ferestrele erau acoperite cu pânză neagră. Mirosea urât, un amestec de gunoi, mâncare râncedă și fum de țigară. În spatele lui, Ruben tuși ușor.

— Puteți să vă așezați acolo.

Lovis îi conduse în sufragerie și le arătă o canapea uzată, plină de pete și arsuri. Masa din față era plină de scrumiere și de sticle goale de vin și tărie. Singurele decorațiuni de pe pereți erau câteva fotografii înrămate ici și colo. Lovis cu William. Jorgen și Lovis împreună. Un copil, poate Lovis, călare pe un cal cu o fată mândră.

Adam se așeză fără să ezite, dar văzu cu coada ochiului că Ruben părea să cântărească varianta de a sta în picioare. Îi aruncă o privire plină de subînțeles. Veniseră s-o intervieveze

pe mama unui copil ucis și nimeni nu-și mai putea permite să se complacă în postura prințesei deranjate de bobul de mazăre de sub saltele. Ruben înțelese aluzia și se așeză pe canapea, dar nu fără o ușoară grimasă.

— E vorba despre Jorgen? S-a întâmplat ceva cu Jorgen? Știți, n-ar trebui să stea acolo, nu el La ucis pe William.

Lovis își aprinse o țigară cu mâinile tremurând, trase un fum adânc și se uită la ei. Apoi arătă cu degetul agitată.

— Băiețelul ăla, băiețelul dispărut! De-aia sunteți aici! Aceeași persoană care La ucis pe William este cea care La luat și pe el! V-am zis eu! V-am zis că n-a fost Jorgen!

— Nu putem spune nimic în acest moment, răspunse Adam, gesticulând. În plus, cercetăm circumstanțele în care a murit fiul tău. Așa că am vrea…

— Afară!

Lovis îi privi fix.

— Trebuie să întrebăm…

Adam își drese glasul. Fumul îi irita traheea și îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Afară!

Lovis se ridică și înșfăcă în viteză o sticlă goală de Smirnoff de pe masă. Sticla căzu cu zgomot pe podea și se rostogoli până departe, după care se opri.

— Vreau să plecați. Afară!

Ruben se ridică, iar Adam îi urmă exemplul. Probabil că vor trebui să se întoarcă. Dar în momentul de fată, cel mai bine era ca Lovis să se calmeze.

Când ușa se trânti în urma lor, Adam își exprimă dezamăgirea.

Discuția cu Lovis nu fusese de mare folos.

Mai aveau de făcut două vizite. Martora. Și apoi Jorgen.

Mina știa coridoarele pe dinafară, dar Vincent se uita curios în jur, în timp ce Julia mergea înaintea lor spre închisoarea Kronoberg, un spațiu de arest preventiv care se afla practic în Palatul Poliției.

— Așa cum spuneam, o cheamă Lenore Silver, explică Julia.

O ținem în arest pentru suspiciune de lipsire de libertate și trafic de minori. Până acum a negat orice legătură cu cazul Ossian sau cu oricare dintre ceilalți copii, dar nu strică s-o întrebăm din nou. Sau, mai degrabă, să te las pe tine să întrebi, Vincent.

Vincent se opri și se încruntă.

— După cum spuneam și data trecută…

— Știm, îl întrerupse Julia. Nu ești ofițer de poliție cu școală, nici anchetator sau altceva. Nu-ți poți asuma o asemenea responsabilitate. Crede-mă, e ceva care m-a pus în dificultate de mai multe ori când ai mai lucrat pentru noi. Dar totul s-a rezolvat în cele din urmă. Și vreau doar să… vorbești cu ea. Te pricepi la asta.

Ajunseră la sălile de interogatoriu. Uși anonime cu cifre negre. Ar fi putut fi orice coridor cu birouri guvernamentale. Dar femeia care aștepta în spatele uneia dintre uși o făcea pe Mina să tresară din toate încheieturile de fiecare dată când o vedea. Era tot ce nu era Mina. Încrezătoare. Bine îmbrăcată. Arătoasă. Cu unghii lungi, bine îngrijite, în loc de degete cu coji roșii. Și cel mai probabil era psihopată.

— Bine, o să încerc, dar nu promit nimic. Și o voi face în stilul meu. Are cineva un pix?

Julia îi întinse un stilou cu cerneală.

Mentalistul își desenă cu grijă un punct mic pe unul din obraji, cam la un centimetru sub ochi.

— Ce faci? întrebă ea.

— În stilul meu.

Julia dădu din cap. Avea senzația că lucrurile o luau deja razna.

— Mina, preia tu conducerea. Trebuie să mă duc până sus să explic conducerii care e următorul pas. Lenore așteaptă în sala de interogatoriu nr. 3.

Julia dispăru pe coridor. Mina simțea cum îi curge transpirația la subrațe. Fără nicio legătură cu persoana cu care se întâlneau. Doar că era al naibii de cald.

Respiră adânc și deschise ușa încăperii în care se afla Lenore Silver, care, în ciuda căldurii și a faptului că se afla în arest de

ceva vreme, reușea să arate bine, îmbrăcată elegant și proaspăt machiată. Se așeză pe unul dintre cele trei scaune din încăperea unde nu se afla nicio masă. Probabil că Julia aranjase să fie scoasă masa, pentru a-i ușura munca lui Vincent.

Zâmbetul lui Lenore dispăru când îl văzu pe mentalist.

— El ce caută aici? L-am văzut la televizor.

— Vincent o să-ți pună câteva întrebări, răspunse Mina, așezându-se pe un scaun în fața lui Lenore.

Mina se simțea chiar puțin mai bine; nu mai era la fel de transpirată. Vincent se așeză lângă ea.

— Nu răspund la nimic acum, spuse Lenore, încrucișându-și brațele. Nu fără avocatul meu. Sunt aici de vineri. E… miercuri azi, nu-i așa? Nu mă mai puteți ține mult.

— Ai dreptate, spuse Mina. Dar, Lenore… Fata pe care am găsit-o la tine acasă a fost identificată. Știm că face parte dintr-o familie de refugiați care locuiesc în Midsommarkransen. Știm că plănuiai s-o vinzi, așa cum ai făcut și acum cinci ani. Ai fost deja dată în gât de alții care vor să scape ușor.

Ultima parte era o minciună, pentru că nu mai existau „alții”. Poliția știa doar cine e fata, nimic mai mult, iar de caz se ocupau acum alți polițiști. Dar bluful Minei părea să dea rezultate, având în vedere cât de tare își strângea Lenore brațele.

— Niciun avocat nu vrea să se încurce cu tine în acest moment, continuă Mina. Sigur că o să primești unul din oficiu. Dar mi-e greu să cred că vor dori să-ți dea cel mai priceput apărător. Asta-i șansa ta să dovedești că ești cooperantă. Crede-mă, ai mare nevoie.

Lenore se îndreptă pe scaun, cu mâinile pe genunchi.

— Și ce vrea să știe? se interesă ea.

— E mai degrabă un mic joc, răspunse Vincent, zâmbind. Eu spun un cuvânt, iar când îl auzi, tu spui primul lucru care îți trece prin minte. Nu te gândi prea mult, important e să fie primul lucru care-ți vine în minte. Nu contează cât de ciudat e. Ce zici, încercăm?

Lenore suspină și încuviință.

— Bun, spuse Vincent. Atunci să începem. Cal.

— Șa, zise Lenore, privindu-l în ochi.

— Apă, continuă Vincent.

— Însetat.

— Copil.

— Al altora.

Lenore își încrucișă din nou brațele, continuând să-l fixeze cu privirea pe mentalist.

— Moarte.

— Viață.

— Ossian.

— Irlanda.

— Lilly.

— Nuntă.

Vincent ridică o sprânceană.

— Există un magazin cu rochii de mireasă în oraș, care se numește așa, explică Lenore.

— Ai de gând să te măriți? întrebă Mina.

— Asta-i treaba mea. Am terminat?

— Aproape, o asigură Vincent. William.

— Spetz.

— A ucide.

— Seriale TV.

— Mulțumesc, grozav, spuse Vincent, ridicându-se. Am terminat. Și mulțumim că ai fost de acord să stai de vorbă cu noi.

Îi întinse mâna și Lenore o luă automat. Vincent își puse brusc mâna stângă sub încheietura mâinii ei și apoi îi dădu drumul cu mâna dreaptă. Rezultatul fu că brațul ei se sprijini pe mâna lui, drept în sus, în aer. El își legănă ușor mâna, iar brațul ei începu să se miște înainte și înapoi, în timp ce el arăta cu degetul spre punctul desenat sub ochiul lui.

Mina privea fascinată.

— Lenore, uită-te la punctul ăsta, îi ceru el pe un ton complet diferit de cel de dinainte.

Vocea lui Vincent era blândă, dar convingătoare. Mina se

stăpâni cu greu să nu se uite și ea la obrazul lui. Situația era atât de ciudată, încât era fericită să urmeze instrucțiunile doar pentru că era ceva ce putea înțelege. Iar ea bănuia că tocmai ăsta era scopul.

Lui Leonore începu să i se încețoșeze privirea. Nu părea să fie conștientă de brațul ei.

— Și în timp ce privești, continuă Vincent, poți observa cum gândurile tale devin la fel de nefocalizate ca și privirea ta, exact așa, și cu cât te concentrezi mai puțin, cu atât mai puțin trebuie să te gândești. În schimb, poți să-ți permiți să plutești pur și simplu în aceste gânduri, e ca o mare prietenoasă care te trage în jos… și tu doar te lași purtată de curent în jos, în acea adâncime plăcută… acum.

Se dezlipi de Leonore, iar brațul ei, eliberat, se lăsă drept în jos. De la smucitură, și capul îi căzu în față, iar Mina o văzu cum închide ochii.

— Foarte bine, ține-o tot așa, adăugă Vincent, punându-și mâna pe gâtul lui Lenore, astfel încât ea să aibă în continuare capul aplecat în față. Scufundă-te și mai mult, acolo unde ești în siguranță. E confortabil. Ești acolo?

Lenore dădu încet din cap în semn că da. Mina nu credea cu adevărat în hipnoză, dar, indiferent ce-i făcuse Vincent, Lenore părea hipnotizată. Probabil că nici măcar nu era permis, dar Mina bănuia că la așa ceva sperase Julia când fusese de acord să-l folosească pe Vincent.

— Acum am să repet întrebările. Și de data asta vei răspunde cu ceea ce găsești acolo jos, în adâncul tău. Bine?

Lenore încuviință din nou. În încăpere nu se auzea decât scârțâitul scaunului, în momentul în care Vincent se așeză în fața lui Lenore.

— Cal, zise el.

— Pulă.

Vocea lui Lenore era clară, deloc cum își imagina Mina că sună o persoană hipnotizată. Dar era foarte evident că Lenore se afla în altă parte în acest moment. Mina nu credea că se preface.

— Apă.

— A se îneca.

— Ossian.

— Ocean.

Vincent trase cu coada ochiului la Mina. Ea dădu din cap în semn că putea continua.

— Copii.

— Bani.

— Mort.

— Eu.

— Lilly.

— Crini albi.

— William.

— Voința.

— A ucide.

— Coșmaruri.

Vincent o apucă din nou pe Leonore de braț și-l ridică. Când îi dădu drumul, brațul nu căzu, ci rămase suspendat.

— Pe măsură ce simți că brațul tău coboară încet, îți poți permite să te cufunzi și mai adânc în gânduri.

Brațul începu să se deplaseze încet în jos. Femeia încrezătoare dispăruse, chipul lui Lenore amintind mai degrabă de cel al unui copil.

— Și când mâna ta ajunge la genunchi, deschizi ușa către locul în care îți ții visele.

Mâna ateriză pe genunchiul lui Lenore și ea se încruntă.

— Vreau să te întreb ceva în legătură cu ultimul lucru pe care Lai spus, continuă Vincent. Vrei să spui că uciderea îți provoacă coșmaruri sau că ai coșmaruri în legătură cu uciderea cuiva?

— Ultimul, zise Lenore.

Acum, vocea ei era mult mai întunecată și mai aspră. Ca și cum ar fi venit din adâncul gâtului.

— Deși când o fac, nu mai sunt coșmaruri, întunericul se sfârșește.

— Ucizi ce e în întuneric?

— Da.

— Ce e în întuneric, Lenore?

— Ulf. Unchiul meu.

Vincent se opri și se uită la Mina. Părea profund nefericit.

— Voi număra de la cinci la unu, îi spuse el lui Lenore. Când ajung la *cinci,* poți să începi să înoți spre suprafață, înapoi la noi. La *patru,* poți începe să te simți voioasă și repusă pe picioare. La *trei,* poți alege să-ți amintești ce dorești din ce am discutat, dar să uiți ceea ce nu dorești să-ți amintești. La *doi* respiri adânc, iar la *unu* deschizi din nou ochii.

Lenore deschise ochii și privi în jur, confuză.

— Ce-a fost asta? Despre ce vorbeam adineauri?

— Absolut nimic, îi răspunse Vincent, ridicându-se din nou în picioare. Doar îți mulțumeam că ți-ai făcut timp pentru noi. Nu te mai deranjăm. Încă un lucru: unde doarme Regele Leu?

Lenore părea și mai confuză.

— Cum adică?

Vincent ieși din încăpere, urmat de Mina.

Lenore se uită mirată după ei, în timp ce Mina închise usa.

— Regele Leu? întrebă Mina când ieșiră pe coridor.

— Dacă vrei să induci amnezie după hipnoză, e important să distragi creierul după aceea, astfel încât să nu înceapă să se gândească la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Deci ce-ai aflat?

— Dar ai auzit și singură, răspunse el, uitându-se la ea surprins. Bineînțeles, am fost puțin nedumerit când a asociat mai întâi apa cu înecul, iar apoi pe Ossian cu oceanul. La început am crezut că e un indiciu. Dar cred că a fost o asociere pur lingvistică. Cuvintele sună la fel. Vorbisem deja despre apă, așa că nu era de mirare că a rămas cu gândul la asta. Iar la Lilly și William n-a făcut deloc o astfel de asociere. Nici când am menționat caii. Nu cred că Leonore are vreo legătură cu copiii noștri morți.

Mina încuviință. La concluzia asta ajunsese și ea. Oricum, meritase încercarea.

— Dar Lenore vede copiii, în primul rând, ca pe o modalitate de a face bani, adăugă Vincent oprindu-se. Prin urmare, aș zice că are o tulburare de empatie puternică. Ar putea fi un defect fiziologic al creierului, de pildă o disfuncție a amigdalei sau o deteriorare a sinapselor dintre lobii frontali și hipocamp. Tind totuși să cred că e mai mult o apărare psihologică. Crini albi? Lenore are o obsesie cu moartea. A fost abuzată de unchiul ei când era mică. Ulf ăla. A reprimat asta, desigur, dar el a creat o mare parte din femeia din încăperea aia. N-ar fi rău să trimiteți un psiholog să stea de vorbă cu ea.

Mina se holba la Vincent. În afară de numele copiilor, îi ceruse lui Lenore cinci cuvinte. Nu mai mult. Și cu toate astea, știau acum mai multe despre ea decât aflaseră în aproape o săptămână de interogatoriu.

— Doar o întrebare, replică ea. Pe urmă trebuie să-l luăm pe Peder și să mergem la Beckholmen. Trebuie s-o pun acum, altfel nu am când. Unde doarme Regele Leu?

Vincent zâmbi în colțul gurii.

— În patul Simba, răspunse el.

Apoi țipă când Mina îl plesni tare peste umăr.

Nathalie adună uneltele pe care le folosise și porni încet cu ele spre magazie. Era teribil de obosită. Ciocanul trebuia atârnat la locul lui. La fel și fierăstrăul. Ordinea era importantă pentru Karl.

Câțiva alti membri ai cercului restrâns, toți în haine albe identice, li se alăturaseră și lucrau din greu împreună la renovare. Hainele albe erau de fapt total nepractice. În fiecare zi, după muncă, erau pline de mizerie. Mai ales când trebuise să facă ea curățenie în clădirea incendiată aflată puțin mai departe. Întrebase ce-a fost în trecut acea clădire, dar primise doar tăcere drept răspuns.

Nathalie se întinse pentru a-și destinde mușchii. Munca fizică îi aducea un fel de satisfacție care era nouă pentru ea. Dar nu era obișnuită, nu avea puterea musculară sau energia pe care ceilalți o așteptau de la ea, așa că fusese un mare efort doar să închidă usa de la magazie.

Monica și Karl o puneau pe ea și pe ceilalți la treabă dimineața și așa continuau pe urmă toată ziua. Ca rezultat, era atât de obosită, încât era în stare să adoarmă din picioare. Probabil că ar fi și făcut-o dacă nu i-ar fi fost atât de foame. În același timp, era o atmosferă grozavă în grup și chiar nu avea de gând să fie prima care se plânge. Dar era foarte clar o vacanță de vară altfel.

Îi urmă pe ceilalți în clădirea care îi fusese casă în ultima vreme. Încă nu le aflase numele, deși nu erau foarte mulți. Dar hainele albe și zâmbetele constante îi făceau să fie uimitor de asemănători. Își îndreptă pașii spre dormitor, clipind puternic. Va fi minunat când se va întinde pe patul de campanie care fusese al ei în ultima vreme. Și probabil că ar trebui să-l caute pe taică-su. La urma urmei, nu mai știa nimic de ea de când…

Se opri brusc.

Oare când fusese asta de fapt?

Zilele parcă se evaporaseră. Încercă să numere pe degete cât timp trecuse de când se întâlnise cu Ines în metrou. O săptămână? Două? O durea capul când se gândea, trebuia să

se odihnească puțin mai întâi. Dar apoi… Apoi va lua legătura cu el.

Trebuia doar să încarce mai întâi telefonul. De unde să ia un încărcător…

— Nathalie? Nathalie, unde te duci?

Fusese atât de aproape! Patul era la doar câțiva metri distantă. Dar își dădu seama din vocea bunicii sale că e ceva special. Se întoarse, o văzu și tresări. Ines, la fel ca Nathalie, era îmbrăcată în alb, dar tricoul și pantalonii fuseseră înlocuiți de o rochie lungă. Peste umeri avea o panglică verde.

— Ce se întâmplă? reuși să întrebe Nathalie.

— E timpul să începi să înțelegi sensul cuvintelor lui John, îi răspunse Ines. Vino.

O luă de mână și o conduse spre camera în care obișnuiau să mănânce. Nathalie era prea obosită ca să protesteze. Mesele la care stăteau de obicei erau împinse la perete, iar în mijlocul încăperii era o scândură lungă, sprijinită pe capre de tăiat lemne. Ceilalți din grup stăteau umăr lângă umăr, cu mâinile pe scândură. Ines îi făcu semn lui Nathalie să se ducă lângă ei. Se așeză în cel mai apropiat capăt scurt al scândurii, lângă Karl, în timp ce Ines ocupă un loc la capătul cel mai îndepărtat.

— Totul este suferință, durerea purifică, zise Ines.

— Totul este suferință, durerea purifică, răspunse grupul.

— Voi, toți, purtați durere de diferite feluri, continuă Ines. Durerea care vă ajută să vedeți lumea clar. Astăzi ni s-a alăturat cineva nou, nepoata mea, Nathalie. Durerea ei e mai degrabă sufletească decât fizică, dar nu mai puțin autentică. Astăzi o primim pe Nathalie în mijlocul nostru și ne amintim că nu ne e frică de durere. Ne amintim că ea ne dăruiește claritate.

Ines scoase o cravașă și se duse către persoana cea mai apropiată de ea, un bărbat cu părul argintiu, cam la 60 de ani. Bărbatul își încordă tot corpul.

— Totul este suferință, durerea purifică, spuse Ines.

— Totul este suferință, durerea purifică, răspunse bărbatul încet.

Cravașa scoase un vuiet în aer și apoi se izbi de scândură, iar zgomotul răsună când Ines îl plesni pe bărbat peste degete. El tresări ca și cum ar fi fost electrocutat, dar rămase în picioare, cu mâinile pe scândură. O dungă stacojie îi apăru imediat pe degete, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Nathalie încerca să înțeleagă. Erau pedepsiți? Nu, nu părea așa. Bunica ei nu părea supărată. Dimpotrivă, aerul din încăpere era plin de o reverență aproape religioasă. Bărbatul se încruntă concentrat. Apoi pe buze i se ivi un mic zâmbet. Îi făcu semn cu capul lui Ines, care trecu la următoarea persoană.

— Totul este suferință, durerea purifică, spuse ea, ridicându-și cravașa.

Lui Nathalie îi era greu să gândească, era prea obosită și înfometată, dar nu voia ca bunica ei s-o lovească. Părea că doare foarte tare. Nu voia s-o doară.

— Nu-ți fie teamă, îi șopti Karl. Durerea trece. Dar puterea și claritatea pe care ți-o oferă… îți promit că vei vedea lumea într-un mod cu totul nou după aceea.

Ines își croi drum de-a lungul șirului de oameni. Cei cinci pe care-i lovise cu cravașa se îmbrățișau, când râzând, când plângând. Nathalie știa doar că, dacă ar fi dat drumul scândurii, probabil că ar fi căzut de oboseală. Ceilalți păreau fericiți. Și voia să fie și ea alături de ei.

Biciul șuieră prin aer lângă ea și-l auzi pe Karl gâfâind, exact înainte să-i nimerească mâinile cu zgomot ca de împușcătură. Apoi Ines se întoarse spre ea. Lui Karl îi atârna capul și respira cu dificultate. O mică picătură de sânge își croi drum prin linia roșie de pe degetele lui.

— Bună, iubita mea, zise Ines, îndepărtând o șuviță de păr de pe fața lui Nathalie. Bun-venit la adevăr.

Când cravașa îi lovi degetele, o parte din creierul ei explodă. Strigă tare. Avea senzația că i-a dat cineva foc la mâini sau i le-ar fi băgat într-un cuib de viespi. Ines o apucă de brațe, ca să rămână cu mâinile pe scândură.

— Nu te împotrivi, șopti Ines. Examinează durerea, îmbrățișeaz-o. Privește prin ea.

Nathalie încerca să facă ce-i spunea Ines, dar era prea mult,

prea copleșitor. Voia să plece cât mai departe posibil de durere.

— Ești în stare de șoc, îi șopti Ines la ureche. Dar privește durerea așa cum este.

Încercă din nou. Durea atât de tare, atât de tare! Dar ce însemna de fapt că doare? Erau doar semnale în creierul ei. Încerca să găsească elementele durerii, așa cum văzuse că fac adulții cu vinul. Încerca să găsească diferite gusturi, miresme, senzații. Și, dintr-odată, durerea deveni puțin mai ușor de suportat, încă durea îngrozitor, dar nu la fel de mult ca înainte. Trase aer cu putere printre dinți. Și undeva era și o claritate, o acuitate creată de adrenalina din creierul ei. Vedea ce e important și ce nu e important, înțelegea ce voise să spună bunica ei prin cuvintele lui John.

Apoi Ines îi luă mâinile și le puse într-un lighean cu apă rece ca gheața, pe care îl așezase cineva pe scândură. Apa calmantă fu prea mult și Nathalie începu să plângă incontrolabil. Bunica avea dreptate. Durerea purifică. Iar Nathalie purta atâta durere, despre care nici măcar ea nu știuse! Bunica o luă în brațe și Nathalie plânse la pieptul ei.

— Gata, gata, o consolă bunica. Vom avea mereu grijă de tine. Îți promit. Ești una de-a noastră acum.

Peder se sprijini de peretele scorojit. Sperase că adâncimea de patru metri a docului uscat îi va oferi o oarecare protecție împotriva căldurii, dar nu era așa. În doc erau trei nave sprijinite pe schele metalice, despre care Peder bănuia că sunt în reparații.

— Da, chestia aia din iarnă a fost profund tragică, spuse bărbatul care stătea în fața lui. Cu băiețelul, vreau să spun.

Numele bărbatului era Bengt și era de la Asociația docurilor din Beckholmen. Nu el îl găsise pe William, dar el fusese cel care anunțase poliția.

— Aici sunt nave și bărci tot timpul anului, continuă el, dar cele mai multe vin vara și stau doar o săptămână. Dacă ar fi fost în altă perioadă, cadavrul ar fi fost aruncat în mare când se deschideau docurile. Dar nava care a fost aici iarna trecută

avea nevoie de borduri noi, așa că a rămas o lună. Echipajul l-a găsit pe copil. Nasol ca dracu'. Îți dai seama cum a fost după aia, să rămână aici și să continue reparațiile într-un loc unde…, ei bine, acum, sigur, au întârziat destul de mult fiindcă voi, cei de la poliție, a trebuit să vedeți dacă cei care lucrau pe navă sunt suspecți. Deci ne-a dat peste cap tot programul pentru restul anului, cum s-ar spune, dar…

— Borduri? îl întrerupse Peder.

Bengt se uită la el cu o privire rezervată în mod clar celor care nu știau nimic despre bărci și nave.

— Ai văzut vreodată o navă de lemn? Știi, scândurile alea pe care le au pe partea laterală a navei? Din care este făcut tot corpul navei? Borduri.

Peder dădu din cap afirmativ. Apoi se prefăcu că vede ceva mai departe și fugi spre Mina, care se îndreptase spre colțul docului, unde razele soarelui nu ajungeau până jos.

Vincent se plimba înainte și înapoi printre nave, cu mâinile la spate, studiind împrejurimile. Peder observă concentrarea de pe fața mentalistului, în ciuda ochelarilor de soare. Vincent purta ochelari cu ramă de baga, care nu mai erau populari din anii 1950. Într-un mod destul de ciudat, îl prindeau bine și nu păreau demodați.

Peder fusese surprins când îl văzuse pe Vincent la întâlnire; nimeni nu spusese nimic despre implicarea lui în acest caz. Se pare că fusese ideea Minei, iar Julia fusese de acord. Făcuse o treabă bună data trecută, nu puteau spune altceva. Atât timp cât era scutit de o nouă prelegere despre somn, nu era o idee rea să arunce și Vincent o privire.

Nu că Peder ar fi priceput ce credea Vincent că va găsi. De fiecare dată când navele din doc erau schimbate, acesta era umplut cu apă, exact cum le explicase Bengt. Și Bengt spunea că asta se întâmpla chiar și o dată pe săptămână. Toate urmele posibile fuseseră de mult șterse.

— Cauți ceva special? strigă el, scărpinându-se în barbă.

Lupta dintre el și Anette, legată de păstrarea sau nu a bărbii, continua. Pe de o parte, după spusele ei, pe ea o mânca mai mult decât pe el. Făcuse o erupție pe piele, așa susținea. Pe de

altă parte, ea recunoscuse că era supersexy – în poze. Cel mai probabil, pe viitor va trebui să se arate exclusiv în fotografii acasă.

Vincent dădu din cap și se apropie de el și de Mina.

— Vreau doar să simt locul. Dacă e în sine un indiciu. Dar merge așa și-așa, nu prea găsesc nimic. Poate că totuși teoria Novei, conform căreia crimele au legătură cu apa, e corectă. La urma urmei, ne aflăm într-un doc pentru bărci. Doar că afirmația asta mi se pare prea… generală. Prea vagă. E apă peste tot în orașul ăsta. Deci, într-un fel, nici n-are rost să vorbim despre asta. Eh, poate că Ruben are dreptate că William n-are nimic de-a face cu celelalte cazuri. Tatăl lui l-a omorât și l-a adus aici, ca să pară un accident. William nu e punctul B și n-avem niciun tipar.

— Lui Ruben i-ar plăcea la nebunie să audă asta, comentă Mina.

— Și atunci ne-am întors de unde am plecat, oftă Peder.

— Apropo, știați că există un studiu german care arată că femeile găsesc mai atrăgători bărbații cu barbă? întrebă Vincent.

— Ăăă, nu, dar asta ar putea explica…, începu Peder, dându-și seama că se scărpina din nou în barbă.

— Apropo, Amir avea barbă? se interesă Vincent, aruncându-i Minei o privire plină de subînțeles.

Peder habar n-avea la ce se referă, dar Mina, evident, știa, ținând cont de privirea moralizatoare pe care i-o aruncă lui Vincent.

— Deși, pe de altă parte, cele mai multe alte studii au constatat contrariul, continuă Vincent nestingherit. De exemplu, Barnaby Dixson din Noua Zeelandă a făcut multe studii despre barbă, la fel și Nick Neave și Kerry Shields din Anglia. Ei au ajuns la concluzia opusă, că niște fire scurte de barbă au efectul scontat, dar, dacă ai mai mult de atât, nu mai ești atrăgător. Partea cea mai amuzantă e explicația germanilor pentru rezultatul lor diferit. Ei au presupus că, din cauză că barba acoperă atât de mult fața, femeile pot da frâu liber imaginației, încercând să-și închipuie cum arată de fapt

bărbatul în cauză.

Peder se întreba dacă Anette nu cumva avea sânge german în ea. Asta ar explica multe în relația lor și nu doar atitudinea față de barba lui. Vincent nu părea să observe că nu primește niciun răspuns, era pornit și nimic nu-l mai putea opri.

— Dar în profesia ta de polițist, e poate mai important să cunoști observația lui Dixson despre bărbile care accentuează expresiile faciale furioase. Adică, dacă vrei să pari periculos la un moment dat.

Mina stătea la umbră și zâmbea ironic.

— Probabil că la Ruben te gândești acum, spuse ea.

Vincent se întoarse spre ea și aprobă dând din cap, după care continuă.

— Apoi, bineînțeles, există o teză de masterat interesantă de la Universitatea Twente din Țările de Jos, care afirmă că, la un interviu de angajare, o barbă lungă are același efect pozitiv ca și obrazul bărbierit, în timp ce lungimile de barbă intermediare au un efect negativ. Deci pentru tine e bine, Peder, în caz că vrei să-ți schimbi locul de muncă. Cu condiția, bineînțeles, să fiți de acord cu faptul că o barbă conține mai mulți agenți patogeni umani decât blana unui câine foarte murdar, așa cum au constatat mai mulți radiologi din Elveția acum câțiva ani…

Vincent se opri. Mina făcuse ochii mari, îngrozită, când pomenise de bacterii. Tipic pentru el, să facă o asemenea gafă. Peder știa că nu va mai avea voie să stea lângă ea la nicio ședință în sala de conferințe. O să trebuiască să pună cel puțin două scaune între ei până se va bărbieri. Întrebarea era dacă Bosse, câinele lui Christer, mai era binevenit după acest comentariu. Nemernicul de Vincent! Să rezolve ce a stricat! Acum era la latitudinea lui să-i distragă rapid gândurile Minei, înainte ca aceasta să treacă efectiv pe la frizer în drum spre Palatul Poliției.

— Fără legătură, rupse el tăcerea, apropo, ți-am arătat filmarea cu tripletele cântând la preselecția pentru Eurovision? Ei bine, nu chiar cântând, dar…

Scoase telefonul mobil pe jumătate din buzunar, când văzu

fața îndurerată a Minei. Suspină și-l împinse la loc. Era mai bine să discute despre barbă, dar nu și despre filmulețul cu cele trei raze de soare ale lui? Tipic pentru oamenii care nu au copii! Pur și simplu nu pot să priceapă.

— Ultima oară ne-ai arătat filmul luni, observă Mina. Chiar și săptămâna trecută. Și încă de câteva ori înainte. De fapt, ca să fiu sinceră, Ruben nu exagera, urmărim filmulețul ăla cu regularitate încă din iarnă, de când a avut loc preselecția pentru Eurovision, sau când a fost.

Și ce dacă? Doar n-aveai cum să te saturi de triplete. Dar era receptiv. Noroc că avea o mulțime de alte filme de arătat, toate erau la fel de drăguțe. Cel puțin Mina încetase să mai arunce priviri chinuite spre barba lui.

Mentalistul se încruntă brusc, ieși din nou în docul uscat, spre locul unde fusese găsit William, și le făcu semn lui Peder și Minei să-l urmeze.

— Ce e? întrebă Mina.

— Tocmai mi-am dat seama că toate pozele pe care le aveți cu locul în care a fost găsit William au fost făcute din acest unghi, răspunse Vincent. Vino aici și imaginează-ți că ești o cameră de luat vederi. Spune-mi ce vezi în obiectiv.

— De ce… OK, bine. Văd… placa de beton pe care era întins William. Un perete de stâncă la câțiva metri distanță, care se ridică la aproximativ patru metri. Anvelope de mașină de-a lungul lui, probabil pentru a împiedica navele să se lovească de piatra dură când intră în doc. Deasupra marginii zidului, o balustradă roșie. Și o casă roșie.

— Coboară un pic, o îndemnă Vincent. Acolo unde peretele de stâncă întâlnește balustrada.

— OK, am fost neglijentă. Ultimul metru de perete e de fapt beton turnat. Marginea de sus a docului. Se pare că oamenii au pictat pătrate pe beton și au scris nume în ele… Altarskar. Sunbeam. Panama. Afrodite.

Se întoarse spre Vincent.

— Numele navelor care s-au aflat la docuri, bănuiesc. El aprobă din cap.

— Ceea ce-ai descris acum e exact ce apare în fotografiile

poliției. Acum să ne uităm în schimb la imaginea pe care n-am văzut-o. Ce se afla în spatele aparatului de fotografiat când a fost fotografiat William.

— Nu înțeleg.

— Întoarce-te în partea cealaltă, Mina. Ce vezi?

Mina se conformă, iar Peder se uită și el în aceeași direcție. Se simțea la fel de nedumerit ca ea.

— Arată la fel, răspunse Mina. Pavaj de beton, perete de stâncă, beton, graffiti, balustradă. Deși nu există o casă roșie sus. Nici la fel de multe nume de nave pe perete.

— Bun! Acum să spunem că William e aici, la picioarele noastre. Dacă ar fi să faci o fotografie cu el în prim-plan, câte nume de pe perete ar ieși în poză?

Mina protejă câmpul vizual creând un pătrat cu degetele mari și arătătoare.

— Două. Jera și H… ceva. H-ul a fost șters de apă, nu pot vedea ce scrie. Se termină oricum în O. Sau nu, apropo, Jera nu s-ar vedea deloc în poză, pentru că ar trebui să stai în picioare ca să prinzi tot peretele. Așa că probabil ar fi vizibil doar numele cu H.

Peder nu se putu abține să râdă.

— E un nume al naibii de bun și pentru o navă.

Mina și Vincent îl priviră fără să înțeleagă. Faptul că Vincent nu înțelesese nu era surprinzător, dar era uimit că Mina nu făcuse conexiunea.

— Dar vezi ce scrie, nu-i așa? întrebă el. OK, și așa, șters de apă, nu e greu să-ți dai seama. E numele unui vehicul de poliție notoriu. Folosit în Africa de Sud în anii 1970 atât de poliție, cât și de armată. A fost construit special pentru a rezista la minele terestre. Spun construit, dar de fapt erau camioane militare britanice vechi, considerate prea vechi, care au fost doar puțin consolidate. Mașina era supergrea, aproape că nu vedeai nimic dacă erai la volan în ea, arăta mai degrabă ca o mașină blindată decât ca un autobuz de pichet. Dar clar și-a făcut treaba, în mai multe războaie. Atâta vreme cât nu trăgeai în ea, desigur. Mine putea să suporte, era mai rău cu gloanțele. Sper că nava care poartă acest nume nu e la fel de

puternic blindată. Pentru că atunci probabil că s-ar scufunda.

Mina și Vincent se holbau în continuare la el.

— Ce? De parcă voi nu aveți interese „speciale”? De fapt, uneori fac și alte lucruri, nu doar stau cu tripletele, ca să știți.

Ultima parte nu era chiar adevărată. Se uitase la documentarul de pe Discovery despre războaiele din Africa de Sud doar pentru că tripletele adormiseră grămadă pe burta lui, după un meci de wrestling în care fusese învins. Nu îndrăznise să se miște de pe podea de teamă să nu le trezească. Televizorul era pornit, la zece centimetri de el. Documentarul durase o oră. Apoi venise acasă Anette și-l salvase.

Vincent strigă la Bengt de la asociația de docuri și indică numele pe jumătate lizibil al navei.

— Când a fost nava aia aici?

Bengt își duse mâinile la ochi, chiar dacă avea șapcă, părând că se gândește bine.

— Știi, zise el apoi cu o ezitare în glas, nu-i țin minte pe toți cei care ne vizitează. Dar nu prea cred că am avut o navă cu numele ăsta aici. Trebuie să fie un graffiti făcut de niște adolescenți aventuroși.

— Nu prea cred, replică Vincent, uitându-se la Peder. Știi dacă armata sud-africană s-a inspirat din bătălia de la Troia când și-a botezat vehiculul?

Da, tipic Vincent. N-ar fi trebuit să pară atât de încrezător în presupusul său interes militar istoric. În documentar nu fusese vorba despre bătăliile din Grecia Antică.

— Troia? întrebă el pentru a câștiga timp. Unde au construit chestia aia de lemn în care au ascuns soldați?

— Exact. Pentru că numele vehiculului tău militar, numele pe care cineva l-a pictat chiar deasupra locului unde a fost găsit William, e un cuvânt grecesc. Hippo.

Vincent așteptă câteva secunde, ca să-i dea timp și Minei să vadă cuvântul șters scris pe beton.

— Hippo înseamnă cal, îi anunță el.

Ruben traversă curtea. Locul de joacă unde fusese văzut ultima dată William era pustiu. Nimeni nu se mișca pe afară

pe caniculă. Oamenii fie se refugiau spre vreun loc de înot, fie stăteau înăuntru, la răcoarea ventilatoarelor.

— Tu cred că suporți mai bine căldura, nu? întrebă Ruben ștergându-și sudoarea de pe frunte cu marginea cămășii de uniformă cu mânecă scurtă.

— De ce? se miră Adam, care mergea cu câțiva pași înainte.

Traversară curtea mică, spre intrarea unde locuia vecina lui Lovis.

— Păi, da, dar, pentru că… Eh, lasă.

Ruben trebui să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă. Ori Adam făcea pe prostul, ori era prost. Ce, întrebase ceva așa ciudat? La urma urmei, nu era de la sine înțeles că el și alți negri tolerau soarele și căldura Africii, în timp ce nordicii palizi trebuiau să îndure ierni lungi și reci? Nu considera că ar fi nimic rasist. Doar biologie pură.

O femeie la vreo 30 de ani se îndrepta spre ei cu un cărucior pentru copii. Umbrela de pe o parte a căruciorului proteja bebelușul de soare, dar femeii părea că-i e foarte cald. Se opri chiar în fața lor, așa că Adam trebui să se oprească brusc pentru a nu intra direct în cărucior.

— Trebuie doar să vă spun ceva, li se adresă femeia.

— Bineînțeles, răspunse Ruben, făcând un pas în față. Despre ce e vorba?

— Maximillian începe grădinița peste un an, zise ea, arătând cu degetul spre cărucior. Abia așteptam. Dar acum, nu.

Amenință cu degetul arătător în direcția lui Ruben, ca și cum ar fi încercat să-l împungă.

— Sunt răpiți copii din grădinițe și voi nu faceți absolut nimic, adăugă ea, apăsându-și degetul pe insigna de poliție cusută pe fața cămășii lui Ruben. Nu vă e rușine? Dacă aș fi în locul tău, mi-aș găsi alt serviciu. Sau mai bine m-aș arunca în fata unui tren. Ted Hansson are dreptate. Maximillian nu va crește într-o lume în care imigranții ne iau copiii chiar de sub nas, fără ca poliția să facă ceva.

Se uită la Adam cu ochii îngustați.

— Deși e destul de evident de ce, continuă ea.

— Nu există nimic care să sugereze că „imigranții” sunt

implicați în aceste crime, replică Ruben cu un zâmbet care îi îngheță pe buze.

— Asta e în imaginația ta, răbufni femeia și porni din loc cu căruciorul. Când Ted va câștiga alegerile, nici tu și nici negrul nu veți mai avea slujbe, strigă ea peste umăr.

Ruben îi aruncă o privire lui Adam, care o urmări pe femeie până când aceasta dispăru după colț, spre cealaltă parte a terenului de joacă.

— Parcă scara B, nu? întrebă Adam.

Se întoarse spre intrarea celei mai apropiate clădiri.

Ruben aprobă dând din cap.

— Scara B, etajul șapte. Auzi…

— Las-o baltă, răspunse Adam. Nu e prima dată și nu va fi nici ultima.

— Te-ai obișnuit?

— Tu te-ai obișnui?

Ruben clătină cap. Intrară pe ușa blocului și simțiră cum căldura continua să-i lovească și înăuntru. Un bilet mare, scris de mână, îi întâmpină pe casa scării. Liftul era stricat.

— Uh, la dracu'! exclamă Ruben, uitându-se în sus.

Șapte etaje de urcat. Șapte etaje nenorocite.

— O ocazie să ne testăm suflul, comentă Adam, inutil de grăbit, și începu să urce scările cu pași repezi.

În acest moment, Ruben îl plăcea și mai puțin, dacă era posibil așa ceva. Șapte etaje mai târziu, simți că e la un pas de un atac de cord minor. Niciun fir de păr de pe trupul lui nu era uscat și răsuflarea i se auzea ca un burduf rupt. Dar spre marea lui satisfacție, Adam era la fel de transpirat și părea ușor stânjenit. O mică victorie. Dar totuși o victorie.

Sunară la ușă și, după câteva momente, auziră pași grăbiți în casă. O femeie sfrijită, numai piele și os, de o vârstă nedeterminată, deschise ușa și miji ochii la ei, mult sub lanțul de securitate.

— Da? Nu vreau nimic, în caz că vindeți ceva. Și nici nu mă interesează Isus, harul și mântuirea singurului fiu născut al lui Dumnezeu.

— Suntem de la poliție, spuse Adam arătându-și legitimația.

Ruben se întreba dacă nu cumva ar trebui să-și scoată și el legitimația, dar nu mai avea putere. Nici brațele și nici picioarele nu-l mai ascultau, după atâtea scări urcate.

— Poliția. Mă rog. Intrați.

Femeia închise ușa și desfăcu lanțul de siguranță, după care o deschise din nou și îi lăsă să intre în hol. Lui Ruben îi tresări inima în piept. Apartamentul mirosea exact ca al bunicii lui. Iar ceasul care ticăia undeva părea la fel cu cel pe care îl auzise toată copilăria. Era un sunet care-i indicase întotdeauna că era în siguranță.

— Vreți o cafea?

Femeia, al cărei nume, conform documentelor lor, era Viola Berg, mergea încet în fața lor spre bucătărie. Ticăitul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropiau și se dovedi că venea de la un ceas frumos de Mora aflat într-un colț.

— Sunteți din Dalarna? întrebă Ruben. Bunica mea e din Alvdalen.

— Alvdalen? Atunci am fost vecine. Dar asta a fost cu multi ani în urmă. M-am mutat la Stockholm când aveam 19 ani. Nu că aș avea de gând să vă spun, frumoșilor, în ce an a fost asta.

Le făcu cu ochiul și se întoarse spre un aparat de cafea care deja sfârâia.

— Să înțeleg că sunteți aici în legătură cu băiețelul? întrebă ea în timp ce turna cafea în trei cești Bla-Blom[10] de la Rorstrand.

După ce se repezi la ușa unui dulap din celălalt colț al bucătăriei, pe masă apărură și niște fursecuri. Ruben ezită. Chiar ar trebui să se gândească la sănătatea lui. Acum, că era tată și toate cele. Nu voia să facă un accident cardiovascular când va trebui să urce iar pe jos șapte etaje. Dar când îl văzu pe Adam luând cu generozitate din prăjituri, făcu și el la fel. Dacă Adam putea să aibă abdomen cu pătrățele și totuși să mănânce prăjituri, normal ar fi ca să-și poată permite și el așa ceva.

— Băiețelul, da, așa e, răspunse Adam. Suntem conștienți că ne-ați povestit deja de mai multe ori. Și că a și trecut ceva timp de când s-a întâmplat. Dar am dori totuși să vă rugăm să

ne mai spuneți o dată ce ați văzut în ziua în care a dispărut William.

— Deci nu mai credeți că a fost tatăl? întrebă Viola, mijind ochii.

Își puse un cub de zahăr între dinți și bău cu poftă câteva înghițituri de cafea prin cubul de zahăr. Așa cum făcea mereu bunica lui Ruben. El înghiți în sec.

— Nu putem comenta nimic legat de anchetă, îi explică Adam, întinzând mâna după încă un fursec.

Ruben luă și el unul.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar știu că Lovis a susținut tot timpul că nu derbedeul ăla de bărbat al ei a făcut asta. Însă ce știu eu? Toți de-aici am văzut cum se purta cu ea și cu copilul. Pereții nu sunt atât de groși, să știi. Dar eu știu ce-am văzut, chiar dacă niciunul dintre voi, cei de la poliție, n-a vrut să asculte.

— Deci în dimineața aceea…, începu Adam, ca s-o îmboldească să povestească.

— Da, sigur. Da, era dimineață devreme și l-am văzut pe William singur lângă leagăne. Nu era nimic ciudat, mereu se trezea devreme în weekend și ieșea pe terenul de joacă, singur cuc. Ca să scape de scandal, bănuiesc.

— Știți mai exact ce oră era când l-ați văzut?

— Știu exact cât era ceasul și v-am spus de fiecare dată. Stăteam la mine pe balcon și încercam să răspund la întrebările de la *Melodikrysset*[11]. De obicei, începe la 10, uneori la 11, dar în dimineața aceea l-au dat mai devreme, doar ce apucasem să pornesc radioul. Era exact 9:30. Atunci l-am văzut apropiindu-se și vorbind cu William.

— Deci un bărbat. Era singur?

— Da, doar el. Tânăr și chipeș. Arăta bine. Nimic care să iasă în evidentă. Sacou de culoare închisă. Păr scurt. Blond. Era prea departe ca să-i văd fața. Arăta ca… mă rog… ca oricine.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, interveni Ruben. Dar chiar puteți vedea de aici până la locul de joacă?

— Ce porcărie! Mai nou, vederea mea nu mai e chiar ceva cu care să mă laud, râse Viola. De aceea am un binoclu. Cu el pot

să văd până la apartamentele de pe cealaltă parte a parcului.

Ruben râse și trase cu coada ochiului la Adam.

— Cât timp a vorbit bărbatul cu William? întrebă el.

Își umezi degetul și adună firimiturile de pe mușamaua în carouri.

— Nu prea mult. Un minut, poate două. Nu m-am gândit prea mult la asta. Începuse emisiunea și, da, nu mi s-a părut… periculos. Avea un zâmbet frumos, l-am văzut de aici.

— Și pe urmă?

Adam sorbi din cafea în timp ce o privea pe Viola. Ceașca fragilă părea nelalocul ei în mâna lui mare.

— Apoi l-a luat pe William de mână și au plecat. Mă rog, am presupus că totul e în ordine. Că e vreo rudă sau un prieten de-ai lui Lovis. Cineva care se oferise s-o ajute. Doar Dumnezeu știe că familia aia avea nevoie mai presus de toate de cineva care să-i ajute. Un bărbat puternic nu era o idee atât de rea. Mă rog, așa speram eu. Că lui Lovis îi venise mintea la cap.

— Și apoi nu i-ați mai văzut? Pe William și pe bărbat, adică.

— Nu. Nu i-am mai văzut. Și am încercat să spun poliției chiar atunci, am încercat să le spun că nu era tatăl băiatului. Dar nimeni nu m-a băgat în seamă.

Viola clătină din cap. Împinse îmbietor farfuria cu fursecuri, însă Ruben se bătu pe burtă.

— Nu, mulțumesc, răspunse el. Am mâncat suficient.

— La fel și eu, adăugă Adam ridicându-se. Vă mulțumim, nu vă mai reținem.

— Ce frumos că ați trecut pe aici! le spuse ea și începu să strângă după ei. Pe mine nu prea mă vizitează nimeni. Așa se întâmplă după o vârstă.

În timp ce închidea ușa în urma lor, Ruben încă mai auzea ticăitul ceasului de Mora. Se gândea la ultimul lucru pe care îl spusese Viola. Probabil că ar trebui s-o viziteze pe bunica lui încă o dată, în drum spre casă.

A TREIA SĂPTĂMÂNĂ

Era o nouă săptămână. Joi și vineri compilaseră informațiile noi, care, sincer, nu erau prea multe. Mina încercase să profite de timpul liber și să se odihnească în weekend. Știa că are nevoie, dar fusese cât pe ce să se urce pe pereți până să se termine weekendul. Avea nevoie să fie în mișcare, avea nevoie să lucreze, pentru ca gândurile ei să nu o ia în alte direcții. Așa că se bucura să își petreacă dimineața de luni la Medicină legală, chiar dacă Milda fusese nevoită să o roage să aștepte până termină ce avea de făcut.

Mina se aplecă mai în față, curioasă să vadă ce face Milda. Asistentul Loke îi întinse un instrument, iar ea se aplecă atentă asupra cadavrului de pe masa de autopsie. Era o femeie la vreo 35 de ani. Gingașă, albă, cu semne clare de răni vindecate pe corp. Obiectul din mâna lui Loke era un bisturiu, cu care tăia încet și constant o linie dreaptă și adâncă de la gât până la osul pubian. Apoi luă o foarfecă pentru coaste, cu care deschise cutia toracică. Nimic din acest proces nu o deranja pe Mina. Și știa de ce Milda sugerase să se întâlnească aici, și nu în biroul ei. Erau puține locuri în care Mina se simțea la fel de confortabil ca în camera ei sterilă de autopsie.

— De ce-a murit? întrebă Mina. Știi deja?

Milda dădu din cap, un răspuns care sugera atât „da”, cât și „nu”. Cutia toracică era acum complet deschisă, iar organele erau expuse.

— Când a ajuns la spital, soțul ei a susținut că a căzut pe scări, răspunse Milda. A murit câteva ore mai târziu și multe lucruri sugerau că descrierea soțului ei cu privire la succesiunea evenimentelor nu se lega. De exemplu, avea vânătăi pronunțate pe gât. Așa că acum vreau să scot tot gâtul.

Loke se dăduse un pas în spate, ca să-i facă loc Mildei să treacă la masă. Mina știa că asta era de fapt treaba asistentului, dar presupunea că acum ajungeau la o parte de care Milda voia să se ocupe singură.

— Nu înțeleg, atunci de ce scormonești în coșul pieptului? Dacă vrei să te uiți la gât?

Când o privea pe Milda în acțiune, parcă se uita la un artist la lucru. Un artist care cânta pe ritmuri de șlagăr când lucra singură, fără să fie prezent nimeni din afară.

— O să vezi, îi răspunse Milda, făcând ceva cu un cuțit. Acum desprind mușchii și ligamentele care țin organele.

Milda își mută mâinile spre capul femeii.

— Asta e partea cea mai grea.

Cu o grijă infinită, folosi încet cuțitul cu mișcări ușoare.

— Acum voi desprinde pielea de mușchii gâtului. Printre altele. Și, bineînțeles, încerc să nu înțep pielea.

— Cum vezi ce faci? întrebă Mina fascinată.

— Păi nu văd. E vorba de experiență și intuiție.

Milda își îndreptă spatele. Apoi lăsă cuțitul și își duse mâna dreaptă sub maxilarul femeii. Când trase cu grijă, limba și esofagul coborâră în coșul pieptului, de unde apoi putură fi scoase pachet, laolaltă cu restul gâtului.

— *Et voila!*

Milda își scoase mănușile de plastic cu o pocnitură triumfătoare și arătă spre pachetul de organe îngrijit care se afla acum lângă cadavru, pe suprafața lucioasă de otel.

— Voi continua în cinci minute, îi spuse ea lui Loke. Ia-ți o pauză scurtă, dacă vrei. Trebuie să discut ceva cu Mina.

Asistentul se strecură discret afară din încăpere. Milda zâmbi în timp ce se uita după el. Apoi dădu din cap.

— Ei bine, nu-l înțeleg. Pe Loke, vreau să zic. Știi că e independent financiar? Chiar dacă e atât de tânăr. Cred că sunt bani moșteniți sau ceva de genul ăsta. Poate să-și petreacă zilele ocupându-se de jocuri video pentru tot restul vieții, dacă vrea. Și totuși, e aici la prima oră dimineața și pleacă seara târziu. Și e incredibil de bun în ceea ce face. Asta numesc eu a avea o chemare. Nu sunt sigură că aș fi făcut la fel dacă aș fi fost în pielea lui.

— Deși cred că ai visa autopsii dacă n-ai lucra, replică Mina, zâmbindu-i. Ești cea mai bună, știi asta.

— Mulțumesc, răspunse Milda, dând din cap spre organele

de pe masă. Ce vezi?

Mina se uită cu atenție.

— Contuzii?

— Bun ochi ai. Da, contuzii clare, și nu doar la nivelul laringelui, ci și la nivelul cartilajului hioidian și al tiroidei. Ținând cont și de toate rănile anterioare, pot concluziona că soțul va avea probleme.

— Uf! Măcar chestia asta ne duce la William. Tatăl lui, după cum sigur știi, e închis pentru crimă.

— Ei bine, știind ce știam atunci, pot să înțeleg, spuse Milda, turnând apă într-un pahar de carton. Putem să pornim doar de la informațiile certe pe care le avem în momentul de fată.

— Nimeni nu acuză pe nimeni. Așa cum spuneai, acum avem informații care pun moartea lui William într-o altă lumină. Asta e și motivul pentru care Ruben și Adam îl intervievează iar pe tată astăzi. Ai apucat să te uiți din nou pe raportul autopsiei?

Milda înghiți apa și dădu din cap afirmativ.

— L-am luat zdravăn la puricat. Și văd o grămadă de asemănări între moartea lui William și moartea lui Lilly și a lui Ossian.

— Cum ar fi?

— William are, bineînțeles, mult mai multe leziuni externe decât ceilalți doi. Fiind victima unor abuzuri de durată, nici nu e surprinzător că are urme pe plămâni, ca de la coaste apăsate. Dar chestia asta devine interesantă în lumina faptului că atât Lilly, cât și Ossian au aceleași semne pe plămâni. Din păcate, tot nu pot lega asta de un curs probabil al evenimentelor.

— Stai, ce vrei să spui? Ossian avea și el semne pe plămâni? De ce n-ai zis până acum?

Milda se uită la ea surprinsă.

— Păi, am scris în raportul autopsiei.

Mina înjură în sinea ei. Era un detaliu extrem de important și le scăpase. Ei îi scăpase. Pentru că nu citise raportul despre Ossian. Colegul responsabil să citească raportul respectiv ar trebui certat. Dar, dar… Informația era neprețuită, chiar dacă

venea târziu.

— Deci vrei să spui că cele trei morți au în mod clar o legătură între ele?

Nu-i păsa dacă Milda își dădea seama cât de interesată e.

— Dacă ar fi fost vorba doar de semnele interne, nu aș fi îndrăznit să trag concluzia asta. După cum spuneam, probabil că William oricum le-ar fi avut. Dar…

Tăcu și se uită la Mina.

— Fibrele. Erau fibre în gâtul lui William. La fel ca la Lilly și Ossian. Acest lucru în sine nu e deloc neobișnuit, n-ai idee câte fragmente microscopice de diverse lucruri ajung în gâturile noastre într-o viață. Numai că toți trei aveau exact același tip de fibre de lână. Asta, combinat cu vânătăile ciudate de pe plămâni…

Nu era o conexiune garantată. Nu încă, întotdeauna era greu de știut care detalii contau cu adevărat și care erau pure coincidențe. Dar Mina tot o simțea în tot corpul. Milda găsise exact ce căutau ei: un tipar.

În sfârșit, aveau ceva.

— Trebuie să ne uităm mai atent la ce fel de fibre sunt, decise ea, încercând în continuare să ascundă cât de încântată era.

— Mi-e teamă că asta îmi depășește competența. Dar INEC[12] ar trebui să vă poată ajuta mai departe.

Undo my sad, undo what hurts so bad, fredona el în timp ce se spăla pe mâini.

Mina își dădu seama că era un cântec de-ale Sannei Nielsen.

— Așa ajungi când lucrezi aici, se scuză el, în mod clar stânjenit de faptul că Mina îl observase.

Pauza se terminase.

— Un singur lucru înainte de a pleca. Mai e ceva ce poți să-mi spui despre William? întrebă Mina.

— Doar că unii n-ar trebui să fie lăsați să umble liberi în societate, răspunse Milda sec. Jorgen Carlsson poate putrezi unde e acum.

Își puse o pereche nouă de mănuși de plastic dintr-o cutie de pe bancă.

— Mulțumesc, puteți continua în liniște și pace, spuse Mina, dând din cap spre asistentul Mildei înainte de a pleca.

Când ușa se trânti în urma ei, simți cum îi vibrează telefonul în buzunar. Îl luă și se uită la ecran. Tatăl lui Nathalie o căuta din nou. GPS-ul era în continuare imprevizibil, dar, având în vedere mesajul, presupuse că Nathalie încă nu se întorsese acasă. Probabil că mai erau doar câteva secunde până când taică-su va porni după ea cu elicopterul.

Ruben își scoase ceasul și-l puse într-o cutie de plastic gri, lângă telefonul mobil. După ce scotoci câteva secunde în buzunarele pantalonilor, își scoase cheile și le puse în cutie. Apoi își înăbuși un căscat în dosul palmei. Primele ore ale zilelor de luni erau întotdeauna puțin mai lungi decât în alte zile. Pe de altă parte, așteptase tot weekendul să termine cu vizita asta.

— Da, Magnus a zis că o să veniți imediat după weekend, spuse agentul desemnat să-i însoțească pe coridoarele închisorii Hali.

— Magnus?

— Svensson. E inspector aici. Șefa voastră, Julia, a vorbit cu el vineri. Arme de serviciu? Dacă da, le puteți lăsa în dulap.

Arătă spre un dulap cu o încuietoare mare de pe perete.

Ruben clătină din cap. N-aveau arme la ei.

Se gândiseră să meargă la Hali echipați complet, dar deciseseră că o vizită mai informală, în haine civile, ar fi avut mai multe șanse să-l facă pe Jorgen Carlsson să se deschidă. Așa cum îl știa Ruben, nu era foarte impresionat de formalitatea poliției. Ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că fusese probabil condamnat fără să fie vinovat. Ceea ce nu însemna că e mai puțin ticălos, desigur, dar nu era niciodată bine când procesul juridic dădea greș.

Ruben și Adam stăteau împreună cu agentul într-o încăpere mică folosită ca ecluză. În cameră se aflau dulapuri cu instrucțiuni clare cu privire la ceea ce trebuia lăsat acolo. Hali era o închisoare de maximă securitate, ceea ce însemna că nimic nu era la voia întâmplării.

— N-am fost anunțat despre niciun echipament tehnic suplimentar, spuse agentul de detenție. Dacă aveți ceva la voi, trebuie să-l aprob eu.

— Fără arme, fără echipament, răspunse Adam. Doar vorbim cu el.

Agentul aprobă dând din cap și le făcu semn să se îndrepte spre detectorul de metale din celălalt capăt al încăperii. Ruben trecuse ultima dată prin așa ceva când zburase spre Palma.

— Treceți pe rând, îi instrui agentul. Carlsson așteaptă în a doua sală de vizite de pe dreapta.

— Cea mai sumbră cursă charter a anului, mormăi Adam în timp ce trecea prin detector.

Ruben îl urmă și ieșiră pe un coridor.

— De ce stă Jorgen tocmai aici? întrebă el când îl ajunse din urmă pe Adam. Ultima dată când am verificat, Hali era pentru deținuți predispuși la evadare. Membri ai bandelor și infractori organizați. Jorgen Carlsson e cel mai puțin organizată persoană pe care am întâlnit-o.

Adam ridică din umeri.

— Jorgen a încercat deja să evadeze din arest. Și, având în vedere de ce a fost acuzat, nu cred că a existat cineva dispus să-i acorde o a doua șansă.

Ajunseră în dreptul sălii și deschiseră ușa. Jorgen Carlsson îi aștepta la o masă. Avea părul pieptănat pe spate, de lungime medie, și cea mai subțire mustață pe care o văzuse Ruben vreodată. Brațele erau și ele subțiri, aproape deșirate, și pline de tatuaje. Lui Ruben îi venea greu să creadă că o persoană care părea atât de firavă își putea teroriza familia cum o făcuse Jorgen. Dar violența nu stătea doar în mușchi.

— Despre ce e vorba? întrebă Jorgen, încrucișându-și brațele.

— Eu sunt Adam, el e Ruben, răspunse Adam, așezându-se. Suntem de la poliție, după cum știi. Vrem să vorbim cu tine despre momentul în care a dispărut fiul tău.

Jorgen se îndreptă și își puse mâinile pe masă.

— A dispărut? întrebă el cu un zâmbet ironic. Mă rog, e o alegere interesantă de cuvinte, având în vedere că voi

susțineți că eu l-am ucis. Nu că m-as plânge, e mai bună mâncarea de aici decât gunoiul gătit de Lovis. Era bună doar la pat. Dar chestia asta a venit la pachet și cu copii.

Jorgen era mai ticălos decât și-l amintea Ruben. Se vizualiză ridicându-se și îngropând un pumn în mutra aia rânjită. Respiră adânc pentru a se controla. Mai mult ca sigur Jorgen o făcea intenționat. Căuta butoane dureroase pe care să apese. *Dar chestia asta a venit la pachet și cu copii.* Ruben n-avea de gând să arate că tocmai îi găsise punctul slab.

— Dovezile împotriva ta nu țin, răspunse Adam. Așa încât căutăm alte explicații. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

Aparent era rândul lui Adam să caute puncte slabe. Și îl găsise pe cel potrivit. Jorgen se aplecă mai în față. Ochii îi scânteiau.

— Bine, deci dacă vă ajut cu chestia asta, bănuiesc că mi se reduce sentința? Pot să ies din căcatul ăsta?

— Parcă tocmai ziceai că-ți place, replică Ruben cu răceală.

Ura faptul că îl făceau pe nemernic să se simtă atât de bine. Dar nu aveau de ales.

— Ziceam că nu e nimic în neregulă cu mâncarea, dar aș vrea să mă duc să mă cac fără să mă ajute cineva să mă șterg, OK?

Adam dădu din cap și se aplecă și el mai în față. Vorbi pe un ton aproape conspirativ, ca și cum ar fi împărtășit un secret cu Jorgen.

— Dacă ne ajuți, condamnarea pentru crimă va fi anulată. Nu pot să-ți promit nimic, dar cel mai probabil nu vei primi doar libertatea, ci și daune morale substanțiale.

Ruben nu se putu abține să nu zâmbească în sinea lui. Tonul scăzut al vocii îl făcea pe ascultător să fie iremediabil atras de ceea ce se spunea. Și nu era vorba că Adam mintea. Nu chiar. Dar și în cazul în care Jorgen era absolvit de crimă, rămânea condamnarea pentru maltratarea lui William și a lui Lovis, ceea ce însemna că o să aibă nevoie de companie la toaletă încă mulți ani. Ruben spera doar că ce știa Jorgen în materie de legislație provenea în principal din emisiuni TV.

— Așa că ajută-ne să te declarăm nevinovat, încheie Adam

îndreptându-se. Spune-ne cine l-a luat pe William de la locul de joacă, dacă nu ai fost tu.

Jorgen flutură din brațe și se lăsă la loc pe spate pe scaun, deodată cu Adam.

— Habar n-am.

— Va trebui să prestezi mai bine de-atât, interveni Ruben. Dacă ne întrebi pe noi, e foarte posibil ca un prieten de-ai tăi să-l fi dus pe William la Beckholmen, unde l-ați omorât în bătaie împreună. Te credeam mai inteligent de-atât.

Pe buza de sus a lui Jorgen apăru o picătură de transpirație. Își trecu degetul arătător și degetul mare peste mustața subțire. Aerul condiționat nu era mai grozav decât cel din Palatul Poliției. Măcar exista un lucru drept în lumea asta.

— Nu l-am lovit niciodată pe copil decât acasă, OK? Nu sunt chiar așa prost. Dar nu eram acolo când a dispărut și nu știu cine l-a luat. Am spus deja la toate audierile.

Ruben prinse cu putere blatul mesei. Cum putea jegul ăla să stea și să vorbească atât de calculat despre cum bătea pe cineva care probabil nu făcuse decât să încerce să-și iubească tatăl? Pe cineva atât de mic? Și care pe deasupra se mai crede și deștept că a ținut bătaia între pereții casei? Pumnul ăla îl chema mai mult ca niciodată.

— Așa e, ai spus că… o ardeai prin centru, prin piață, continuă Adam, privindu-l cu coada ochiului pe Ruben. Din păcate, n-a putut confirma nimeni. Altfel, n-ai mai fi aici.

Jorgen își mută privirea într-o parte și începu să-și mângâie părul.

— OK, începu el cu voce joasă. OK. Ați câștigat. N-aveam de gând să spun nimic de dragul ei, dar șase luni aici au fost aproape suficiente. Am fost acasă la Sussi. Am fost acasă la Sussi și ne-am tras-o ca iepurii, OK? Dar n-am vrut s-o bag în chestia asta, fiindcă Sussi e prietena lui Lovis. Căcat, sunt mai mult de-atât. E cea mai bună prietenă a lui Lovis. Dar Sussi n-ar spune niciodată nimic la poliție, pentru că știe ce s-ar întâmpla atunci. În fine. Când m-am întors de la ea, he-he, chiar puteam ca dracu' a futai. William nu era acasă.

Ruben oftă. Chiar și din închisoare, Jorgen era convins că îi

avea pe ceilalți în puterea sa. Adam luă un carnețel și ceru adresa lui Sussi, dar Ruben nu mai asculta cu adevărat, ci se holba la mustața subțire și acum foarte transpirată a lui Jorgen. Nu-și dorea nimic mai mult decât să i-o smulgă. Adam mai spuse ceva și se ridică în picioare, iar Ruben se ridică și el.

— Cred că avem ce ne trebuie, îl auzi pe Adam în timp ce-și flutura carnețelul.

Ruben știa deja că Sussi nu le va oferi nimic de valoare. Jorgen spusese adevărul. Habar n-avea cine îi răpise fiul.

— O s-o căutăm cât mai repede.

Ruben se întoarse să plece. Cu cât ieșea mai repede din încăpere, cu atât mai bine.

— Vreau să știți ceva, se auzi brusc Jorgen din spatele lor. L-am iubit pe William, OK? Puștiul ăla a fost totul pentru mine.

Ruben se opri cu mâna pe clanță. Nu mai era posibil. Ceva explodă în el.

Văzu cu ochii minții trupul fără viață al lui William.

Vânătăi în toate locurile pe care nu le ascundeau hainele.

Brațele musculoase și tatuate ale lui Jorgen, ridicate tot timpul cu amenințarea unor lovituri.

Puștiul ăla a fost totul pentru mine.

Fața lui Lovis contorsionată de groază, poate protejându-l pe băiat, dar probabil că nu.

Și apoi, brusc: Astrid. Astrid a lui.

Cu doar câțiva ani mai mare decât William.

Aș vrea să mă duc să mă cac fără să mă ajute cineva să mă șterg, OK?

William.

Bătut.

Astrid.

Ruben se întoarse, se îndreptă repede spre Jorgen și-l apucă strâns de păr.

— Au! exclamă Jorgen. Ce dracu' fa…

Propoziția fu întreruptă când Ruben îi izbi cu putere fața în masă. Jorgen țipa ca un porc încolțit, ceea ce lui Ruben i se păru mai mult decât potrivit. Se șterse de grăsimea de pe păr

pe pantaloni și se întoarse la Adam, care îl privea cu o expresie șocată.

Adam nu spuse nimic în timp ce mergeau pe coridor. Trecură de detectorul de metale și își primiră lucrurile înapoi. Adam era tot tăcut. Ruben își luă cheile și telefonul mobil.

— Apropo, i se adresă Ruben agentului. Presupun că sălile de vizită sunt supravegheate de camere de luat vederi. Dacă urmăriți înregistrarea video, veți observa că Jorgen Carlsson s-a împiedicat și s-a lovit la frunte când am plecat. Dacă aveți sunetul pornit, veți auzi de ce s-a lovit singur. S-ar putea să aibă nevoie de o asistentă medicală. Dar nu e nicio grabă.

— Am primit un pont!

Mina tocmai se întorsese de la întâlnirea cu Milda și era cât pe ce să-și verse paharul cu cappuccino pe ea, când Ruben ieși valvârtej pe ușa Palatului Poliției. Totuși, reuși să salveze cafeaua, ceea era un noroc, ținând cont de cât mult avea de mers pe jos până în singurul loc de unde avea încredere să cumpere cafea la pachet. Luă o înghițitură.

Cafeaua era de fapt mai bună la localul de la colț, unde Julia negociase o reducere pentru toată echipa ei. Dar la ce bun dacă Mina tremura de disconfort de frecare dată când atingea cana în care se afla cafeaua și abia dacă putea bea din ea. La Espresso House însă lucra Wille. Era bine informat cu privire la solicitările ei speciale și întotdeauna deschidea un ambalaj nou de pahare când o servea. Dacă nu era el acolo, se întorcea din ușă, cu treaba nerezolvată. Nu riști cu cafeaua la pachet. Dar astăzi Wille fusese acolo, așa că Mina ținea în mână un cappuccino fierbinte, aburind. Un cappuccino pe care acum era cât pe ce să și-l verse pe haine.

— Ce tot țipi acolo? întrebă ea urmându-l. Nu trebuia să fii la Hali cu Adam?

O mașină de poliție era parcată în fața intrării și văzu cheile în mâna lui Ruben.

— Abia ce ne-am întors, răspunse el îndreptându-se spre portiera șoferului. Adam scrie acum raportul. Dar nu asta e important. Îți zic în mașină. Hai, urcă!

Mina ezită înainte de a deschide ușa din partea pasagerului. Doar în mașina proprie își putea permite luxul de a avea husă de plastic pe scaune, așa că situațiile de genul acesta erau întotdeauna o provocare. Dar în același timp, era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a putea avea o viață funcțională. În fine, măcar oarecum funcțională. Dacă ar fi cedat pe deplin în fața fobiei, i-ar fi fost imposibil să aibă un loc de muncă. Și îi plăcea munca ei.

În egală măsură îi plăcea să fie plătită și să poată plăti chiria și să nu trăiască sub un pod. O apucă tremuratul. Dar gândul că ar putea fi mai rău îi ușură de fapt decizia de a urca în mașina care, din fericire, era destul de curată pentru o mașină de poliție.

— Cum ziceam, am primit un pont, continuă Ruben în timp ce porni motorul. Un client a găsit haine de copil ascunse în toaleta de la restaurantul lui Mauro Meyer de pe Sveavagen.

— Haine de copil?

— Haine de copil de aceeași mărime cu cele ale lui Ossian.

— Pare cam exagerat, remarcă ea, luând cu grijă o înghițitură din cafea. N-ar putea fi vorba despre vreun client care o fi trebuit să schimbe hainele copilului, după ce și-a vărsat ceva pe el? A făcut pipi pe el și, prin urmare, și-a lăsat hainele acolo?

Ruben dădu din cap și luă o curbă un pic prea strânsă. După o secundă de ezitare, Mina se prinse de mânerul de deasupra ușii. Se forță să respire, inspirând încet și adânc.

— Le-am trimis părinților lui Ossian o fotografie cu hainele. Le-au recunoscut, ale lui sunt. În plus, unele dintre ele sunt marcate cu nume.

Mina își încleștă fălcile. Avea probleme să potrivească informațiile astea cu imaginea pe care o avea despre tatăl lui Lilly. Mauro pe care-l cunoscuse ea era un bărbat iubitor, care turna cuburi de gheață în baia de picioare a soției sale însărcinate și îi masa tandru umerii. În același timp, văzuse destule în anii ei de polițistă ca să știe că nu poți vedea niciodată în exteriorul unei persoane ceea ce se întâmplă în interior.

Un adevăr de care își amintea de fiecare dată când se privea în oglindă.

— Dar nu văd cum ar putea fi hainele lui Ossian, protestă ea încruntându-se. La urma urmei, Ossian era îmbrăcat când a fost găsit.

— Mă rog, tu n-ai copii, dar la vârsta asta de multe ori aduc haine în plus la grădiniță. Josefin și Fredrik nu-și amintesc ce haine de schimb avea la el în ziua în care a dispărut, dar cred că ar fi putut fi hainele care au fost găsite. În plus, ți-am zis că sunt marcate cu nume. Ca să nu le încurce copiii.

Mina se holba la el. De când devenise Ruben expert în copii și în rutina preșcolară? își mușcă buza ca să nu-i răspundă că avea mai multă experiență cu copiii decât ar fi avut el vreodată.

Cotiră în fața restaurantului și parcară chiar în spatele unei alte mașini a poliției. Clienții fuseseră evacuați, iar restaurantul, izolat, ca să poată lucra în liniște. Un steag italian pe fațadă semnala orientarea culinară a localului, iar dacă ar fi existat vreo îndoială, mirosul de roșii și busuioc ar fi dezvăluit specificul acestuia de îndată ce-i treceai pragul. Mina înghiți un nod. Cunoștea statisticile referitoare la numărul de restaurante din Stockholm care erau închise anual de inspectorii alimentari. Erau mult prea multe ca să se simtă confortabil în restaurantele despre care nu era deja sigură că păstrează standardul de curățenie necesar. Din fericire, nu veniseră să mănânce.

— Aici, înăuntru, îi întâmpină la intrare o polițistă în uniformă.

Mina și Ruben o urmară până la cele două uși aflate în capătul localului, împodobite cu simboluri care semnalizau pe ce ușă să intre reprezentanții fiecărui sex. Descoperirea fusese făcută în toaleta femeilor. Aruncară o privire precaută, fără să intre. Tehnicianul căuta amprente, iar Mina observă că de pe rezervor fusese îndepărtat capacul de porțelan.

— Aici a…? întrebă ea, arătând spre scaunul de toaletă.

— Din câte am înțeles, un client a găsit hainele într-o pungă, în rezervorul de apă de acolo, răspunse Ruben.

Mina înghiți pentru a-și reține greața.

— De ce naiba ar ridica un client capacul de la rezervorul de apă din toaleta unui restaurant? încercau să ascundă droguri?

Numai gândul de a atinge sau, mai rău, de a începe să pipăie ceva din toaleta unui restaurant o făcea să-i vină să vomite. Ruben dădu din cap.

— Nu, de data asta nu. E o bunicuță la vreo 70 de ani care se afla în baie cu nepotul ei. A văzut că nu e bine pus capacul și avea de gând să-l așeze la loc. Apoi a observat ceva în apă. Se pare că citise în presă și despre Mauro, și despre uciderea lui Lilly, dar și despre Ossian, așa că a sunat imediat la poliție.

— O adevărată Miss Marple, remarcă Mina, ridicând o sprânceană.

— Nu, am impresia că e suedeză.

— Miss Marple e un personaj din… Nu contează.

Presupunea că nici măcar numele autorului nu-i era cunoscut lui Ruben.

— Mauro ce spune? întrebă ea dând din cap spre Ruben, semn că ar trebui să se întoarcă la partea aceea de restaurant.

— Angajații zic că el și soția lui s-au internat acum o oră la maternitate, la SoS[13]. Suntem pregătiți să trimitem acolo o mașină să-l ia.

— Cred că ar trebui să așteptăm puțin. E la maternitate cu soția care naște, nu prea cred că o să fugă de acolo.

Mina se apropie de o tânără îmbrăcată cu un tricou cu sigla restaurantului, care stătea la o masă și urmărea cu mare interes ce se întâmplă.

— Bună! Numele meu e Mina Dabiri. Pot să iau loc?

Îl văzu cu coada ochiului pe Ruben îndreptându-se spre alți doi membri ai personalului, care stăteau într-un colț, lângă ușa de la bucătărie.

— Sigur, răspunse tânăra, ridicând din umeri. Ce… despre ce e vorba?

Era drăguță, dar avea acel aspect ușor umflat care era la modă în rândul tinerei generații. Buzele păreau gata să explodeze și sigur creau un ușor disconfort. Mina se întreba dacă putea măcar să le închidă sau dacă trebuia să poarte în

permanență o expresie ușor surprinsă cu gura întredeschisă.

— Îmi pare rău, dar pot să te întreb cum te cheamă?

— Paulina. Paulina Josefsson.

— Mulțumesc. Mă tem că nu-ți pot da prea multe informații, mai degrabă eu o să fiu cea care pune întrebările. Sper că e OK.

— Sigur.

Paulina ridică din nou din umeri.

— Când a fost ultima oară aici șeful tău?

— Mauro? A fost aici azi-dimineață. El mereu ajunge primul. Și e un șef grozav. Vreau să spun asta neapărat. Cel mai bun șef pe care l-am avut vreodată. E superamabil!

— Cred, răspunse Mina, dând din cap. Când a plecat?

Era cât pe ce să-și pună coatele pe masă, dar observă în ultimul moment firimiturile și resturile de unt. Evident, Paulina nu avusese timp să șteargă după aglomerația de la prânz.

— Acum o oră. L-a sunat soția. Începuse să aibă dureri, așa că s-a dus acasă. Sau la maternitate. Nu știu. Dar a plecat.

— E o întrebare banală, însă ai observat ceva neobișnuit la Mauro în ultima vreme? S-a comportat ca de obicei?

— Da…, a devenit un pic ciudat după știrile despre băiețelul dispărut. Dar totuși nu e așa ciudat. Ținând cont de Lilly, adică. A trecut doar un an.

— Și când s-a aflat că băiatul a fost găsit mort? Cum a reacționat?

— Cred că în ziua aceea a spus că e bolnav. Ceea ce nu i se întâmplă niciodată. Dar e de înțeles, nu? îmi pare al naibii de rău pentru tot ce i s-a întâmplat lui Lilly. Iar fosta lui soție e dusă rău cu capul. Mai vine pe aici din când în când, intră și începe să țipe și să urle, clienții se întreabă ce naiba se întâmplă. Nu e zdravănă la cap. Niciun dubiu.

Mina dădu din cap. Corespundea cu imaginea schițată de Julia și Peder. În același timp, știa că doar pentru că cineva țipă și urlă nu înseamnă neapărat că se încadrează mereu în acea imagine.

— Cât de des faceți curățenie la toalete? întrebă ea, nu prea

sigură că vrea să audă răspunsul.

— În fiecare zi. Mauro are o femeie de serviciu care vine zilnic. E foarte pretențios când vine vorba de chestiile astea.

În fiecare zi. Dar nu trebuia neapărat să însemne ceva. Nici măcar cea mai zeloasă menajeră nu ar curăța sub capacul rezervorului de apă. În schimb, ar putea avea însemnătate la analiza amprentelor digitale pe care le prelevau acum criminaliștii. Cu toate că amprentarea în locuri publice, pe unde se perindă mulți oameni, era de obicei un coșmar.

Ruben se apropie de ele și-i făcu semn din cap Paulinei să plece.

— Am vorbit cu Julia. Îl săltăm.

— Pe cine săltați? sări Paulina, părând pentru prima dată îngrijorată. Nu pe Mauro, nu-i așa?

— Așa cum spuneam, mă tem că nu pot să-ți spun prea multe acum, îi răspunse Mina ridicându-se. Dar mulțumesc pentru ajutor.

În fața restaurantului se adunase o mulțime curioasă. Natura umană nu se dezmințea niciodată. În zilele noastre, în calitate de polițist, te întâlnești mereu cu o mare de telefoane mobile care filmează. Dar recunoscu o față din grup. Ce naiba, *Expressen* era deja aici? Văzu că și Ruben observase același lucru și se grăbiră spre mașină. Ceva îi spunea că se aflau înaintea haosului. Că ăsta era calmul dinaintea furtunii.

Vincent bătu la ușa camerei lui Benjamin și intră. Nu înceta să fie surprins de faptul că, mai nou, încăperea de 15 metri pătrați era relativ ordonată. Fiul său stătea absorbit în fata calculatorului, studiind numere.

— N-aș fi crezut niciodată că o să stai să citești cotații bursiere în loc de manuale Warhammer, zâmbi Vincent. Cum de ai timp între cursuri?

— Am câteva poziții pe care trebuie să le închid, răspunse Benjamin fără să se desprindă de ecran. Poți să aștepți câteva minute?

Vincent aprobă dând din cap și se uită în jur. Patul era încă nefăcut, așa că nu era o opțiune să se așeze acolo. În schimb, se sprijini de perete și aștepă ca Benjamin să-și termine

tranzacțiile bursiere. De fapt, nu era surprinzător faptul că fiul său era interesat de tranzacționarea pe timp de zi. Pe de altă parte, Vincent încă se întreba cum de Benjamin avea timp pentru așa ceva, pe lângă studiile sale de Drept. Dar era de fapt un adult, așa că trebuia să ia propriile decizii. Vincent n-avea decât să-și muște limba și să spere că va fi bine.

— Voiai ceva anume? întrebă Benjamin, ridicându-se în picioare.

— Da. Știi cazul ăla de la poliție în care am fost implicat acum aproape doi ani? Acum o ajut pe Mina… adică pe ei, cu un alt caz. Am fost acolo toată ziua și trebuie să mă întorc repede.

Benjamin izbucni în râs.

— Ce, ai mai multe surori sau ceva de genul ăsta? Neamul tău e dus rău cu pluta.

Vincent clătină din cap în timp ce Benjamin se îndreptă spre pat și aruncă pe el o cuvertură. Îi aruncă fiului său o privire recunoscătoare și se așeză.

— Fără surori de data asta. Sau orice altă rudă, de altfel. Îți promit. Dar, ca și data trecută, există indicii că e vorba de un cod sau cel puțin de un tipar. Chestia e că nu știu dacă e într-adevăr așa sau dacă e doar o dorință a mea. Știi cine e Nova?

Benjamin se așeză din nou pe scaun și începu să se învârtă înainte și înapoi.

— Cine nu știe? Videoclipurile ei apar tot timpul în *feed*-ul de pe Instagram.

— În regulă. Aparent, a făcut poliția să creadă că e vorba de o sectă sau cel puțin de o organizație structurată ca o sectă.

Nu văzuse până atunci, dar Benjamin strânsese chiar și figurinele de joc pictate care se aflau pe propria etajeră de pe perete. Iar acum acolo erau înghesuite compendii cu titluri juridice de neînțeles.

— De ce crede că e o sectă? întrebă Benjamin. Sună extrem.

— Probabil pentru că implică acte extreme săvârșite de persoane diferite. Pare că le-a pus cineva să facă… lucruri pe care probabil că altminteri nu le-ar face. Pe urmă, Nova crede că există anumite componente ritualice în modul în care au

fost comise crimele.

— Deci e vorba din nou de crimă? întrebă Benjamin și păli.

Ce prostie, nu voise să spună asta. Dar cel puțin n-avea de gând să-i spună că era vorba despre copii. Erau informații pe care Benjamin n-avea nevoie să le știe.

— Da, mă tem că da. Trei crime, în cel mai rău caz. Trei persoane răpite și apoi ucise.

— Și tu ce crezi? Și tu crezi că e o sectă?

Vincent căzu pe gânduri. Apoi dădu din cap.

— E o explicație inutil de complicată. Tu ești cel care vorbește mereu despre briciul lui Occam. Dacă eu cred că aceeași persoană se află în spatele crimelor? Da, așa cred. Însă nu e nevoie de un lider de sectă pentru asta. E suficient să fie cineva care să aibă un argument suficient de convingător pentru a-i determina pe oameni să comită acte aparent nevinovate, dar devastatoare. Nu e foarte greu să le insufli o percepție a realității diferită, de la care să pornească ei. Și poate că răpitorii nici măcar n-au știut că cei pe care i-au răpit vor muri.

— Vrei să spui că au crezut că fac o glumă sau ceva de genul ăsta?

Vincent încuviință și ridică din umeri.

— Ce e oribil la pista asta cu secta e că deschide multe uși. Când Shoko Asahara, liderul sectei Aum Shinrikyo, a eliberat gaz sarin în metroul din Tokio și a ucis 12-l3 persoane, inclusiv cea care a murit ulterior la spital, a pretins că preia karma victimelor și le eliberează, ca să poată ajunge în Nirvana. În percepția asta asupra realității, el n-a făcut nimic rău și, mai ales, n-a fost un criminal, ci a făcut o faptă bună.

— Deci membrii unei astfel de secte puteau fi convinși că nu erau răi, ci că le făceau o favoare victimelor atunci când le ucideau, conchise Benjamin, cu ochii mari.

— Da. Și în Suedia există multe culte distructive. Dar n-am auzit ca vreuna dintre ele să fie distructivă pentru cei din afara sectei. Așa că, înainte de a ne arunca în gaura asta, vreau să investighez cine sau ce ar fi putut orchestra răpirile, fără să fie un lider nebun de sectă.

Benjamin aprobă din cap și se întoarse spre computer.

— Deci care e codul sau tiparul de care ziceai? întrebă el, deschizând documentul Excel pe care-l folosiseră ultima dată.

— Tocmai asta e chestia, răspunse Vincent, contorsionându-se în încercarea de a se așeza mai confortabil pe grămezile de așternuturi de sub cuvertura patului. În afară de faptul că toți cei care…

Au fost uciși… sunt dispăruți de trei zile, există de fapt doar două lucruri. În primul rând, toți au fost găsiți în imediata vecinătate a apei. Ceea ce, desigur, nu e foarte ciudat într-un oraș construit în întregime pe apă. Dar Nova crede că aici e o semnificație simbolică. Poate că are dreptate. Dar sunt pe puțin spus nesigur. Am văzut cu ochii mei că… lângă cadavre a fost plantată o conexiune cu… caii…

Se așteptase ca Benjamin să râdă, dar el doar tastă informația, fără să o evalueze. Vincent nu putu să nu se simtă mândru de cât de concentrat era fiul său când venea vorba de a rezolva o problemă.

— Trei zile, apă, recapitulă Benjamin. Caii, adică te referi la cai vii sau piese?

— Nici una, nici alta sau ce vrei să spui? Cum adică piese?

— Ca la șah, de exemplu. Calul are de fapt forma unui cap de cal, deoarece cavalerii care protejau castelul regelui erau de obicei călare. În suedeză, daneză, norvegiană, germană și alte câteva limbi, piesa este numită după modul în care „aleargă” sau „sare” pe tabla de șah. Dar în multe alte limbi se numește chiar „cal”, de exemplu în spaniolă, *caballo* sau *cavallo,* în italiană. Cred că și în rusă e la fel. În siciliană se numește „măgarul”, dacă îmi amintesc bine. Aproape doar în engleză are un nume fără legătură cu caii: *knight,* în traducere „cavaler”.

Vincent se holba la fiul său.

— Am o prietenă care îmi spune că vorbesc de parcă aș citi de pe Wikipedia. Dar până acum n-am înțeles niciodată cu adevărat ce vrea să spună. De ce știi tu toate astea?

— Pentru că e interesant, răspunse Benjamin. Știi cum e.

Vincent dădu din cap afirmativ. Știa foarte bine. O parte din

el era în prezent extrem de mândră că Benjamin era fiul său. Dar era ceva legat de ceea ce spusese Benjamin la început, despre piesele de joc… Oh, la naiba!

— Ai dreptate, continuă el cu nerăbdare. Despre piesele de joc. Există deja acolo o legătură cu mișcările extreme, indiferent dacă vorbim sau nu de secte.

Benjamin își ridică ochii din ecran și-i aruncă o privire surprinsă.

— Acum m-ai pierdut complet.

— Știi cine e Robert Jay Litton?

Benjamin se încruntă preț de o secundă.

— Cred că da. Psihiatrul care a studiat spălarea creierului și fundamentalismul?

Vincent încuviință. Fiul său. Cum zicea. Se abținu să spună că a împrumutat pentru spectacolele sale mai multe tehnici din observațiile lui Litton despre controlul mintii în China comunistă.

— El a scris că. Într-o mișcare fundamentalistă, majoritatea membrilor ajung, mai devreme sau mai târziu, într-o poziție în care își dau seama că mișcarea poate că nu e tot ce credeau ei că e. În același timp, le e imposibil să plece. Sunt blocați. Pentru a nu claca psihic, mulți aleg apoi să își modeleze complet propria voință în funcție de cea a mișcării. Ceea ce înseamnă, desigur, că devin elevi-model când vine vorba despre a-i trăda și manipula, la rândul lor, pe alții. Cu prețul de a-și șterge complet voința individuală, chiar cu mâna lor.

— Nu văd ce legătură are cu caii și cu piesele de joc. Sau, în general, cu crimele astea.

Benjamin deschise Spotify și începu să caute un playlist. Timpul petrecut de Vincent cu fiul său se apropia în mod evident de sfârșit.

— Lifton are un nume pentru strategia prin care ajungi în mod deliberat lipsit de voință, zise el. *The Psychology of the Pawn,* psihologia pionului. Un pion e o piesă pe care o poți sacrifica. În șah, de exemplu. Unde, după cum ai subliniat atât de detaliat, există și cai.

Vincent încerca să structureze toate asocierile care îi treceau

prin cap, dar fără folos. Va trebui să se ducă în birou și să se întindă pe covor pentru a-și limpezi gândurile după asta. Cu puțin noroc, puzzle-ul va începe să se așeze de la sine în subconștientul său.

Benjamin căutase deja pe Google *psychology of the pawn* și începuse să citească.

— Știi, conform lui Lifton, nu devii doar o piesă de joc, spuse el, mijind ochii la ecran. Devii și un profesionist în jocul în sine. Deci să zicem că *e* un cult. Ar putea fi vorba despre niște membri ai sectei uciși pentru că nu erau la înălțime? Pentru că nu jucau suficient de bine? Crimele și calul ăsta poate că sunt un avertisment pentru alți jucători, adică pentru membrii sectei, să aibă grijă? Ca să nu li se întâmple și lor același lucru?

Vincent închise ochii și își sprijini capul de perete.

— E o teorie interesantă, dar din păcate nu foarte probabilă. Din două motive. În primul rând, așa cum spuneam, caii din crimele astea nu sunt piese de joc sau de șah. În al doilea rând… în al doilea rând… Benjamin, cei uciși… N-aveau cum să fie membrii unei secte.

— De unde știi?

Fusese cât pe ce. Însă piesele puzzle-ului încă nu puteau fi puse cap la cap. Nu ajunseseră nicăieri. Iar acolo, afară, în libertate, exista în continuare cineva care nu va da înapoi de la înfăptuirea celui mai oribil lucru pe care și-l putea imagina Vincent. Trase aer în piept.

— Pentru că aveau cinci ani.

Mina avu o senzație ciudată când intră pe ușa pe care scria „Secția de neonatologie”. Era ca o vagă amintire dintr-un timp îndepărtat. Cu toate astea, mirosul făcea ca totul să pară real. Mirosul îi făcea capul să vibreze de amintiri, de durere amestecată cu fericire, într-o combinație pe care nu o putea oferi nimic altceva în viață.

— Auzi țipetele? întrebă Ruben, ridicând din umeri de disconfort. Doi care țipă la unison. N-ar trebui să aibă mai multă izolare fonică într-un loc ca ăsta? Mie îmi sună ca un

cabinet al groazei. Ce dracu'!

Mina îl ignoră și se îndreptă spre ghișeu. După un schimb de argumente, plus prezentarea insignei de polițist, fură lăsați să intre. Recunoscu fără tragere de inimă că Ruben avea dreptate. Era o senzație stranie să pășești pe coridorul lung și septic, cu uși închise, în timp ce țipetele veneau din toate direcțiile și se întrepătrundeau, ca un cor al durerii ciudat.

— Ce salon e?

— Cinci.

— E chiar aici, zise Ruben, împingând în jos clanța ușii cu un cinci pe ea.

Camera era goală.

— Nu se poate să fi plecat deja acasă, nu-i așa? Chiar dacă s-ar fi născut bebelușul? Așa rapid?

— Nu, Ruben, nu e așa rapid, răspunse Mina pufnind. Ce concluzie tranșantă! Probabil că s-au dus la cafenea.

— Există așa ceva aici?

— Da, toate maternitățile au propriul Starbucks. Au investit, în primul rând, în spitale și aeroporturi.

— Serios?

Ruben făcu ochii și mai mari.

— Of, Doamne, tu chiar ești… Bineînțeles că nu. N-ai mai văzut niciodată o maternitate? Cu clasica sală de așteptare unde sunt cafea, sendvișuri și alte chestii? Trebuie să fi fost la vreo maternitate în interes de serviciu, la un moment dat, de-a lungul anilor. Sau nu?

— N-am pus niciodată piciorul în așa ceva.

Minei i se păru brusc că vede ceva trist pe chipul lui.

— Acolo, spuse ea, arătând spre o cameră ceva mai mare, cu o chicinetă, canapele și un televizor.

Pe una dintre canapele stăteau Mauro și Cecilia. Lângă ei se afla o cutie de plastic pe roți.

— Bună ziua! salută Mina și intră.

Se simți imediat inconfortabil. Mauro și Cecilia tocmai aduseseră pe lume o nouă viață. Probabil că existența lor era epuizată, dar învăluită în sclipiri de roz. Iar acum ea și Ruben aveau de gând să se năpustească și s-o zdrobească. Trase cu

coada ochiului la cutia de plastic. Un bebeluș de sex nedeterminat dormea pe spate, înfășurat într-o pătură. Lângă el fusese așezat un elefănțel de pluș gri.

— Bună! răspunse Mauro, surprins. Voi, aici?

Mina bănuia că poliția era ultima vizită la care s-ar fi așteptat. Chipul i se întunecă și se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem vorbi în particular? îl întrebă Mina, aruncând o privire către Cecilia, care, în ciuda halatului alb de spital, părea neobrăzat de sprintenă, ținând cont că tocmai născuse.

— Nu, orice ați avea de spus, ne puteți spune amândurora.

Mina schimbă câteva priviri cu Ruben, care încuviință. Deschise gura, dar nu apucă să rostească nicio vorbă, când văzu că atât Mauro, cât și Cecilia se făcuseră albi la față. Se uitau fix la televizorul din spatele ei.

Mina se întoarse. Pe ecran era Jenny. Stătea în fața restaurantului lui Mauro și vorbea cu reportera de la *Expressen,* cea pe care o recunoscuse Mina în mulțime.

— Dă mai tare! strigă Mauro, aruncându-se concomitent spre telecomandă.

Când nimeri butonul, vocea lui Jenny se revărsă în încăpere. Se uita furioasă la cameră în timp ce vorbea. Avea ochii negri și sălbatici, iar vocea era plină de atâta ură, încât Mina simți cum o furnică pielea.

— Am știut tot timpul că el e, zise ea, accentuând puternic fiecare silabă. Eu sunt singura care a înțeles, care a văzut în spatele fațadei lui. Știam ce îi făcea lui Lilly a noastră și sper să mă ierte că n-am putut s-o protejez. Iar acum răutatea lui a lovit în altă familie. E un om rău. Și acum a aflat întreaga lume.

Privirea era triumfătoare. Nu clipi nici măcar o dată. Mina văzu că Mauro începuse să tremure. Ruben făcu un pas în față și-l apucă de braț.

— Cred că ar fi bine să vii cu noi.

În cutia de plastic, copilul începu să scâncească.

Nathalie stătea întinsă pe patul de campanie și privea

grinzile de lemn care se uneau în tavan, la câțiva metri deasupra ei. Un acoperiș la construirea căruia dăduse și ea o mână de ajutor. Simțea că nu cântărește nimic, ca și cum ar fi putut pluti până la grinzi să-și facă un cuib acolo. Foamea constantă nu mai era o problemă atât de mare. Nu că ar fi început să mănânce mai mult, dar se obișnuise. Stomacul n-o mai durea la fel de tare ca înainte. În schimb, se simțea… mai ușoară. Mai alertă. De parcă toată mâncarea pe care obișnuia s-o mănânce ar fi fost o greutate care o ținea în jos.

Dar nu mai era așa.

Acum putea să plutească.

Desigur, îi era greu să rețină un gând mai lung fără ca acesta să zboare și să se adune printre celelalte gânduri de sus, dintre grinzile de lemn. Știa că de obicei se pricepea mai bine să cugete la diferite lucruri. Dar la ce i-ar folosi gândurile complicate? Era cu Ines. Era în siguranță. Asta era tot ce trebuia să știe. Gândurile lungi aparțineau fostei ei vieți, lumii exterioare.

Dar lumea exterioară nu mai era importantă. De parcă lumea de afară nici nu mai exista. Tot ceea ce exista era aici și acum. Locul ăsta. Oamenii ăștia. Bunica ei.

Se uită la tifonul înfășurat peste degete. Se întreba dacă mai există o linie roșie sub el. Așa spera. Dacă nu, poate că era timpul ca bunica să-i facă iar una. La o adică, putea să facă rost de o brățară de cauciuc tare, cum avea ea. Nathalie nu voia să-și facă vreunul dintre ceilalți o părere proastă despre ea sau să creadă că nu se străduiește. Locul ei era aici. Și i se oferea atât de multă dragoste! Măcar atât putea să facă și ea, să dea înapoi.

Trăise toată viața într-o bulă protejată. Nu fusese ceva real. Nu fusese viață. Pur și simplu existase. Dar aici trăia.

Văzu stele verzi când încercă să se ridice și se simți amețită. Se afundă la loc în pat și își lăsă gândurile să plutească din nou spre tavan. Parcă voia să facă ceva, dar nu-și amintea ce. Nu conta. Ines îi va spune ceea ce trebuie să știe. Bunica ei știa ce e bine pentru ea. Bunica ei deținea toate adevărurile.

Vincent avusese grijă să se îmbrace doar cu câteva minute înainte de a pleca să se vadă cu Mina și cu restul echipei de polițiști, ca să nu apuce să transpire. Observase în timpul spectacolelor din weekend că nici hainele de scenă nu miroseau prea plăcut, așa că le dusese pe toate la curățătorie, imediat ce se deschisese, ieri-dimineață. Iar Mina era mult mai sensibilă decât un public de teatru. Pentru o fracțiune de secundă se gândi să-și pună în buzunare niște detergent. Doar în cazul în care mirosul avea un efect pozitiv. Dar își dădu imediat seama că, mai devreme sau mai târziu, va băga din greșeală mâna în buzunar.

Mina îl întâmpină la barierele de la recepția din Palatul Poliției, cu o privire mai îngrijorată decât o văzuse el de mult timp. Probabil că nici n-ar fi sesizat mirosul de detergent.

— Bună, Vincent, îl salută ea încrâncenată.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne, răspunse ea, lăsându-l să treacă de barieră. Nici măcar nu poți să te prefaci?

— Iartă-mă. De fapt am vrut să zic: merge bine antrenamentul de padel?

Mina zâmbi palid.

— Mai bine. Dar ai dreptate, desigur. Ceva nu e în regulă. Ieri am adus un suspect pentru uciderea lui Ossian. Vara trecută a fost acuzat și pentru implicare în uciderea lui Lilly.

Vincent o privea cum se deplasează pe coridor, admirând cât de eficient era tiparul ei de mișcare. Mina mergea cu precizia cuiva care nu ezită niciodată. Presupunea că fusese nevoie de mult timp pentru a repeta.

— Dar mi se pare grozav. Ce început de săptămână! Și mi se pare din tonul vocii tale că nu vorbești despre vreun răpitor, deci Nova a avut dreptate când a spus că totul a fost organizat, cu alte cuvinte? Și acum ați găsit creierul grupării?

— Tocmai asta e. Totul e problematic. În momentul ăsta, Mauro Meyer abia dacă se poate conduce singur prin lume. Dacă el e cel care se află în spatele întregii povești, atunci e cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată. În același timp, dovezile împotriva lui sunt mult mai solide decât cele găsite

de noi doi. Voiam doar să știi. Dacă ai fi făcut mutarea asta acum două zile, probabil că ceilalți te-ar fi ascultat. Acum nu știu cum vor reacționa. În plus, se aude că șefii consideră o greșeală colaborarea cu Nova. Vor să ne concentrăm asupra lui Mauro.

Deci iar ajunsese în postura de mentalist țăcănit, cu teorii trase de păr. Nu se schimbaseră prea multe de data trecută. Dar își dădea seama că e OK cu asta. Mai mult decât OK, de fapt. Nici nu conta dacă se înșală, dacă se dovedește că legăturile pe care le-a văzut el sunt un tipar inexistent.

Dar Mauro Meyer?! Numele îi suna cunoscut. Vincent îl întâlnise de curând. Auzise vorbindu-se despre el… Nu, citise despre el. Cu câteva zile în urmă. Dar fusese vocea altcuiva. A Minei. El și Mina fuseseră… Făcu ochii mari.

— Mauro, adică tatăl lui Lilly?

— Ți-am zis că e complicat. Hai, vino, ne așteaptă. Și nu uita să-i ceri lui Christer un ventilator.

Dogoarea din încăpere făcea aerul să vibreze. Cel mai rău era în mijlocul zilei. Mina se opri în prag, nesigură dacă vrea sau nu să se afle în aceeași cameră cu ceilalți. Dacă n-ar fi fost Vincent, probabil că ar fi inventat o scuză ca să plece.

De la ventilatorul cu baterii din mâna lui Christer se auzea un bâzâit ca de viespe. În fața lui, pe masă, se afla o pungă cu încă vreo 12 miniventilatoare proaspăt cumpărate. Stocul necesita reaprovizionare constantă, deoarece se stricau foarte repede, dar măcar erau de folos. Îi înmână unul lui Vincent, care avea o expresie dureroasă pe față, în timp ce căldura din încăpere îl lovea în plin.

Petele de transpirație de sub brațele lui Ruben luaseră proporții uriașe pe cămașa strălucitoare și chiar și Julia părea deranjată de căldură.

— Vă mulțumesc pentru toată munca pe care ați depus-o atât de repede în cazul William, li se adresă Julia, întorcându-se spre Ruben și Adam. Apropo, ce noroc că v-ați dus ieri-dimineață să vă vedeți cu Jorgen Carlsson la Hali. Se pare că a avut un fel de accident la scurt timp după aceea. A căzut

destul de rău și au trebuit să-i pună două copci. N-am înțeles prea bine ce s-a întâmplat, dar mi s-a spus că bărbații care își maltratează familiile dezvoltă deseori probleme de echilibru în cadrul instituției. Știți ceva despre asta?

Tăcu și se uită întrebătoare la Ruben și Adam. Ruben tuși, iar privirea lui Adam era fixată pe tavan.

Mina înțelese că momentul era propice. Pentru ea și pentru Vincent. Dar nu mai știa de unde să înceapă.

— Poate că mai avem ceva, anunță ea în cele din urmă, uitându-se cu coada ochiului la Vincent. Avem, adică… eu și Vincent. Sunt conștientă că Mauro e o pistă solidă. Și ce avem noi sunt doar indicii. După cum mi-a explicat Vincent, există o echilibristică între a găsi un tipar existent și a-l crea singur, considerând dorințele drept realitate. Însă noi credem că probabilitatea să fie doar o coincidență nu e foarte mare, deși aceasta există, desigur.

— Ai zis „noi”, interveni Ruben, dar nu e mai degrabă vorba doar despre Vincent? Deja sună a Vincent și nici măcar n-ai explicat despre ce e vorba.

— De fapt, amândoi am văzut tiparul. Dar Vincent a găsit mai multe. Vincent?

— Mda, da, începu mentalistul, dregându-și glasul. Am auzit că ați avut-o pe Nova aici, care a pus accent pe aspectele ritualice ale crimelor, intervalul de trei zile, precum și răpitorii diferiți. Deci un criminal în serie ar fi mai puțin probabil. E mai degrabă un grup de oameni, în cazul ăsta. Ceea ce ar putea sugera că e organizat într-un anumit fel. Și putem vedea un tipar la cele trei cadavre.

— Ai spus trei cadavre, interveni Ruben. Dar sunt două. Permite-mi să-ți reamintesc că, deși nu știm cine l-a ucis pe William, nu face încă parte din posibilul tău tipar. Și știm deja că probabil Mauro e cel care i-a ucis pe Ossian și Lilly. Cu toate astea, el n-are nicio legătură cu William.

— În cazul ăsta, ceea ce urmează să vă spun vă va ajuta fie cu Mauro, fie va indica o altă direcție. Așa cum spunea și Mina, n-avem nimic mai mult decât indicii. Dar cu cât sunt mai multe, cu atât mai mult putem îndrăzni să credem că sunt

de fapt conectate. Iar Mina și cu mine am mai găsit ceva care-i leagă pe Ossian și pe Lilly, dar și cu William. Am văzut chestia asta deja la Ossian și Lilly, dar n-am îndrăznit să fiu sigur că e vorba de ceva până când n-am găsit același lucru și în cazul lui William, când am vizitat docul uscat miercuri. După aceea am fost foarte sigur. Peder a văzut și el când am fost acolo.

— Păi, zi odată despre ce e vorba, îl grăbi Ruben. Ce tot bodogăni acolo?

— Cai.

Toți cei din grup rămaseră cu gura căscată, ca niște pui de pasăre. Apoi Ruben începu să râdă cu gura până la urechi, iar barba lui Peder se hurduca de la chicotelile reținute. Mina oftă încet. Vincent ar fi putut s-o spună mai convingător. În același timp, era greu să-l învinovățească; nici măcar ea nu era sigură că îndrăznește să creadă așa ceva.

— Mă rog, nu sunt cai adevărați, precizează Vincent, dregându-și glasul. Dar Lilly avea un semn de carte la ea, probabil pus acolo de cineva, un semn care înfățișa un pursânge arab. Ossian avea un rucsac *My Little Pony* care nu era al lui. Iar în locul unde a fost găsit William, cineva scrisese pe perete cuvântul grecesc *hippo,* care înseamnă cal. E prea ciudat pentru a fi o coincidentă.

— Adică vrei să spui că e cineva care încearcă să sugereze o paralelă între copii și cai, la asta te referi? râse Ruben.

— Sau căutăm pe cineva care iubește un pic prea mult chestiile cu cai? întrebă Peder.

— Atunci da, chicoti Christer. Atunci trebuie doar să interogăm toate fetele de zece ani din oraș, ca să găsim ucigașul!

Ruben se opri brusc din râs.

— Ce fel de generalizare nenorocită mai e și asta? șuieră el. Nu toate fetele de zece ani sunt înnebunite după cai.

Christer îl privi uimit pe Ruben, fără să observe că ventilatorul din mâna lui se oprise. Mina habar nu avea despre ce vorbea Ruben. Era atât de ciudat de câteva zile!

— Nu e atât de simplu, continuă Vincent.

Luă un marker și începu să scrie pe tablă.

— Dacă Nova are dreptate în presupunerea ei cu privire la elementele ritualice, calul ar putea fi un simbol important pentru făptași. Încă din epoca fierului există secte care venerează caii. Calul era considerat o ființă divină, un rege sau un războinic. Venerarea calului se regăsește și în mitologia religioasă mai cunoscută: zeul grec Poseidon ar fi creat primul cal și să nu-l uităm pe Loki din mitologia nordică – s-a transformat într-o iapă și La născut pe Sleipnir, „cel mai însemnat dintre cai". Dar nu știu. E ceva care…

Vincent tăcu și rămase cu privirea ațintită în gol. Mina îi urmări privirea. Părea să se gândească în timp ce se uita la harta de pe perete, unde cartierele centrale ale Stockholmului erau încadrate într-un pătrat perfect. Apoi se întoarse în prezent.

— Există și astăzi cultul calului, adăugă el, inclusiv în Asia de Sud. Și poate că nu e surprinzător, deoarece calul e un simbol universal al libertății fără bariere.

Făcu o pauză și păru că se uită din nou la hartă, încruntându-se ușor. Vincent nu se purta ca de obicei, iar Mina ar fi vrut să-l ajute. Dar ceva era ciudat.

— Deci…, dacă ar fi să vă ascultăm pe tine și pe Nova, acum ar trebui să urmărim o sectă de apă care adoră caii și ucide copii mici, replică Ruben sarcastic. Păi, da, sună mult mai plauzibil decât Mauro Meyer. Ai nevoie de un pachet mare de folie de aluminiu ca să întărești pălăria aia, Vincent? Doamne ferește! Știi, dacă voiai să vii aici la o cafea sau să o vezi pe Mina, puteai să spui direct. În loc de toate… astea.

Mina simți cum îi roșesc obrajii. Dar n-avea de gând să-i permită lui Ruben s-o supere atât de ușor.

Își ridică privirea și se uită direct în ochii scrutători ai lui Adam. Care o făcură să roșească și mai mult.

— Ce, nu! replică Vincent, absent. În niciun caz nu cred că e vorba despre asta, de fapt. Vreau doar să spun că…

Tăcu din nou și se îndreptă spre harta Stockholmului. Trecu degetul arătător peste ea, într-o mișcare asemănătoare unei cruci.

— Pentru prima dată ai perfectă dreptate, comentă Ruben.

Nu cu asta ne confruntăm. Avem de-a face cu Mauro Meyer, care a fost acuzat de fosta soție că și-a ucis propria fiică și care acum pare să fie implicat și în uciderea lui Ossian. În ceea ce-l privește pe William, nu există nicio legătură, decât în imaginația ta.

— Mina, de ce ai așteptat atât să-mi spui asta? întrebă Julia. Ați fost în doc miercurea trecută, și azi e marți. Nu v-ați gândit că informația asta ar putea fi importantă?

— Ba da, dar bănuiam că asta o să fie reacția. Așa că am vrut să aștept până vorbesc cu Milda despre autopsia lui William, ca să văd dacă a scos ceva mai mult la iveală. Și mai e ceva. Ossian, Lilly și William aveau toți același tip de fibre de lână în gât, precum și urme similare pe plămâni. Nu există încă nicio explicație cu privire la proveniența fibrelor sau la modul în care au apărut urmele. Dar, per total, sunt prea multe coincidențe să nu fie legate.

Se lăsă liniștea în încăpere.

— La naiba! exclamă Ruben. Până la urmă, ar putea fi și William unul dintre ei. Mauro e un criminal în serie.

— *The Psychology of the Pawn,* murmură Vincent pentru sine, lângă hartă. Stați puțin.

Mentalistul se întoarse la tablă și luă un marker și o riglă lungă. Pe urmă așeză un scaun la peretele cu harta și se urcă pe el. Cu ajutorul riglei și al markerului trasă rapid șapte linii verticale pe harta orașului, de la un capăt la altul. Apoi șapte orizontale.

— Era ceva în neregulă cu harta? întrebă Ruben.

Vincent nu răspunse. Se dădu jos de pe scaun și se trase câțiva pași mai în spate pentru a studia mai bine rețeaua de pătrățele pe care o crease.

Mina spera să nu fi făcut insolație. În caz că făcuse, va auzi vorbindu-se despre acest fiasco în următorii zece ani. Probabil zilnic. Părea evident că Vincent își pierduse mințile de tot.

— O explicație, Vincent? interveni Julia.

Vincent se întoarse și-i privi cu niște ochi confuzi, ca și cum ar fi uitat că nu e singur în cameră.

— E ceva ce… mi-a spus un prieten. Despre caii care sunt

pioni. La fel ca membrii unui cult. Așa că mă întrebam în ce jocuri sunt cai.

Ruben oftă și bătu din palme.

— Șahul, răspunse Christer, care părea brusc interesat. Și apoi la trot, bineînțeles. Asta al doilea e costisitor, iar primul e umilitor.

Mina văzu brusc ce făcuse Vincent. Împărțise întregul centru al orașului Stockholm în pătrate ordonate, opt pe opt. Ca o tablă de șah. Marginea exterioară a rețelei de pătrate încadra exact toată partea centrală a orașului.

— M-am gândit că piesele de șah ar putea fi simbolizate de copii, explică Vincent, numerotând rapid rândurile cu cifre de la 1 la 8, de jos în sus.

Apoi scrise sub coloane a, b, c, d, e, f, g și h.

— Atunci de ce nu există și alte piese, cum ar fi pioni sau turnuri? întrebă Christer. Nimeni nu joacă șah doar cu cai.

— În mod normal, ai dreptate. Însă…

Vincent se îndreptă spre hartă și căută locul unde fusese găsită Lilly. Era în colțul din dreapta jos, în caseta marcată cu hl. Scrise „Lilly” în căsuță. Apoi scrise „William” la Beckholmen, în caseta g3, penultimul pătrat din al treilea rând de jos. Și, la final, „Ossian” pe Skeppsholmen, care era careul f4, al șaselea din rândul al patrulea.

— Există o problemă clasică de șah care azi se numește *Knight's tour,* explică el. Una dintre cele mai vechi mențiuni despre ea e în sanscrită. Pe atunci se numea „Turagapadabandha”. Ceea ce, literal, înseamnă „o ordine creată prin pașii calului”.

Mina tuși discret în pumn. Când Vincent se uită la ea cu o privire întrebătoare, ea clătină imperceptibil din cap. N-ar fi fost bine să le piardă atenția acum, că în sfârșit îl ascultau.

— Am vrut doar să clarific legătura cu caii, spuse el, aruncându-le o privire de scuze. Dar poate voi nu… în fine. Toată chestia implică mutarea calului, astfel încât să viziteze o dată toate pătratele de pe tabla de șah, dar fără a se întoarce vreodată pe un pătrat pe care s-a aflat înainte. Dacă începem cu locul în care a fost găsită Lilly, avem colțul din dreapta. De

acolo vedem că există doar două mutări posibile pe care le poate face un cal, conform regulilor șahului.

Scrise apăsat cu markerul în două dintre pătratele de pe hartă.

— Una dintre aceste mutări, după cum puteți vedea, este la g3, unde a fost găsit șase luni mai târziu William. De acolo, există cinci noi mișcări posibile.

Puse puncte în cele cinci căsuțe posibile.

— Dar niciunul dintre ele nu se află acolo unde l-am găsit pe Ossian, spuse Adam.

— Corect. Dar vedeți, nu?

Mentalistul dădu din cap cu subînțeles spre hartă. După câteva secunde fără nicio reacție, oftă și arătă spre unul dintre puncte, în pătratul e2. În mijlocul pătratului se afla parcul Fatbur.

— Asta este una dintre mișcările posibile de la William. Iar de aici se poate merge direct la Ossian, pe f4. De fapt, parcul Fatbur e singura mișcare rezonabilă pornind de la William, dacă nu vrei să-ți blochezi calul într-un colț.

— OK, dar mica ta teorie nu ține, zise Ruben. Pentru că în parcul ăla n-a murit niciun copil. Ar fi fost descoperit imediat, ținând cont câtă lume circulă pe acolo. E o idee drăguță să-i vezi pe copii ca pioni într-o partidă de șah uriașă, prin tot orașul. Și trebuie să recunosc că a fost chiar sofisticat ca semnul de carte, ghiozdanul și mâzgăleala aia să fie asociate cu…, cum se numea? *Knight's day?*

— *Knight's tour*.

— Dar nu știu de câte ori va trebui s-o spun. De data asta nu există niciun puzzle. Există Mauro Meyer. Iar el nu e capabil de așa ceva, crede-mă. E ocupat să schimbe scutece, spuse Ruben iritat.

— Oricum, există o fântână în mijlocul parcului Fatbur, mormăi Peder. Asta, apropo de apă.

— Dar ce dracu'…, bombăni Ruben.

— Ati verificat sub fântână? întrebă Vincent.

— Nu, de ce să fi verificat? spuse Ruben. Pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut în timp ce ne duceam să-l săltăm pe

Mauro?

Bosse gâfâia cu limba scoasă, tolănit pe podea lângă Christer. Mina nici măcar nu observase că e acolo, atât de cuminte fusese câinele. Căldura blestemată îi omora încet, dar sigur pe toți.

— Atunci am o sugestie. Verificați parcul. Dacă nu găsiți nimic, nu vă mai deranjez. Poate că nu mă credeți, dar îmi doresc din tot sufletul să reiasă că Ruben are dreptate, că aveți făptașul, iar eu și Nova suntem duși cu pluta. Că vedem tipare care nu există. Nu-mi doresc nimic mai mult. Dar dacă totuși găsiți ceva, atunci înseamnă că am avut dreptate cu teoria mea.

Julia își făcea vânt cu un evantai improvizat dintr-un dosar. Mișcarea îi făcu pe toți să se uite în direcția ei.

— Asta implică niște costuri considerabile, spuse ea. Să săpăm un parc. Să spargem o fântână. Nu e ceva ce putem face impulsiv, doar fiindcă ai desenat tu niște pătrățele pe o hartă. Mai ales că avem deja un suspect în arest. Cel puțin eu aș vrea ca grupul ăsta să mai existe o vreme. Trebuie să ne oferi ceva mai mult. Și în plus…

Ezită o secundă.

— … am primit instrucțiuni clare din partea conducerii. Șefii nu consideră că pista cu secta ne va duce în vreo direcție bună și susțin anchetarea în amănunt a lui Mauro. Au fost foarte clari în privința asta. Existența grupului ar putea fi pusă în pericol dacă nu-i ascultăm. Și nu spun că se înșală. Chiar tind să cred că ar putea avea dreptate, deși de obicei nu fac asta. Ce ne propui tu aici pare prea tras de păr.

Vincent puse capacul markerului. Apoi bătu cu el în pătratele goale de pe hartă.

— Înțeleg ce spui. Dar să presupunem că ei se înșală. Haideți să ne jucăm cu ideea că nu Mauro Meyer e cel care se află în spatele poveștii. Că oricine ar fi, e încă în libertate. Dacă Ossian, Lilly și William sunt într-adevăr începutul unui *Knight's tour,* mai sunt multe mutări de făcut. În cazul ăsta, fiecare nouă mutare ar putea însemna un alt copil ucis. Și mai sunt 61 de pătrate pe tabla de șah după cele trei. Chiar vă

puteți permite să riscați?

Vincent îi lăsă pe ceilalți să iasă primii din sala de ședințe. Când Peder trecu pe lângă el, îi căzu ceva din buzunar. Era o cutiuță roșie plată, pe care Vincent o ridică de pe jos. Ar fi recunoscut-o oriunde. Conținea un pachet de cărți, dar nu orice pachet, ci un Bicycle de la United States Playing Card Company. Cu spatele roșu, în format pocher, puțin mai lat decât clasicul pachet suedez de bridge.

Vincent cunoștea doar două tipuri de oameni care foloseau asemenea cărți de joc: jucătorii de pocher și vrăjitorii. Peder nu părea nici una, nici alta.

— Peder, stai! strigă Vincent, grăbindu-se după el și fluturând setul de cărți de joc. Ți-a căzut ceva.

Peder se opri, se întoarse și făcu ochii mari când văzu ce tine Vincent în mână.

— Vai, mulțumesc!

— Jucătorii de pocher nu obișnuiesc să se plimbe cu pachetele de cărți la ei, remarcă Vincent, apropiindu-se de Peder. Atunci tu de ce o faci?

Peder se uită în jur, pe coridor. Apoi îi făcu semn lui Vincent să intre într-o încăpere din apropiere și închise repede ușa în urma lor.

— Nu vreau să audă ceilalți, explică el cu voce joasă. Dar tripletele au un verișor. Casper. Mama lui și soția mea, Anette, sunt surori. În mai puțin de trei săptămâni e petrecere de ziua lui Casper și, da, Anette și sora ei se pare că au decis că eu o să fac un număr de magie la petrecere. Casper nu-și mai încape în piele de fericire. Așa că încerc cu disperare să învăț câteva trucuri cu cărți.

Peder părea atât de profund nefericit, încât Vincent trebui să-și muște buza ca să nu râdă.

— Și câți ani are Casper?

— Cinci.

Vincent puse pachetul de cărți pe biroul din cameră și îi făcu semn lui Peder să se așeze pe un scaun. După care se așeză și el.

— În cazul ăsta mi-e teamă că ai început de la capătul greșit. Să faci un număr de magie pentru copii e unul dintre cele mai grele lucruri din lume.

Peder păru și mai nefericit, dacă era posibil așa ceva.

— De ce sunt atât de multi oameni fascinați de magie? întrebă Vincent. Păi, pentru că magia încalcă legile care guvernează lumea. Știm că oamenii nu pot zbura. De aceea magia ne provoacă imaginația și viziunea asupra lumii atunci când cineva zboară brusc pe o scenă din Las Vegas. Însă copiii n-au apucat să învețe aceste legi. Pentru ei, lumea e încă neexplorată. Nu există niciun motiv pentru care magia să nu fie pe bune.

— Ca zânele din Winx, spuse Peder cu melancolie. Aventurile lor sunt cât se poate de reale pentru triplete.

— Habar n-am despre ce vorbești, dar da, absolut. Ce vreau să spun e că un copil nu va fi impresionat de faptul că o carte își schimbă locul cu alta din pachet. Copiii n-au niciun motiv să creadă că ar fi imposibil.

Peder suspină și își mângâie fața.

— Deci vrei să spui că nu se pot face numere de magie pentru copii? Mulțumesc. O să discut cu Anette. Sora ei mă va urî. E în regulă dacă le dau numărul tău?

— Ai înțeles greșit. Bineînțeles că poți face magie pentru copii. Îi poți surprinde. Implică-i. Pune-i să țină lucruri în mână. Fă-i să râdă. Dacă îți Stabilești obiectivul ăsta, în loc să înveți trucuri perfecte, vei avea succes. Concentrează-te doar pe ceea ce trebuie.

— Să-i surprind și să-i implic. S-a zis cu mine.

Vincent luă pachetul de cărți și-l ținu deasupra unui coș de gunoi.

— Dar uită de asta, te rog, zise el și dădu drumul pachetului.

— Cum ți se pare că a mers?

Vincent dispăruse imediat după întâlnire, ca să discute ceva cu Peder. Dar apoi o căutase pe Mina, iar ea nu-și dorea nimic altceva decât să mai vorbească cu el. Dar nu în Palatul Poliției, unde pereții aveau urechi. Ca să nu mai vorbim de

privirile colegilor. Îl văzuse clar pe Ruben dându-și ochii peste cap când își prezentase Vincent teoria.

De aceea îl scosese din sediu și îl dusese în parcul Kronoberg, care era de fapt doar un deal acoperit de copaci, situat între Palatul Poliției și Fridhemsplan. Dar copacii făceau o umbră frumoasă. Și era cu cel puțin câteva grade mai răcoare pe aleea de sub copaci decât în sala de ședințe.

— Îți sunt recunoscător pentru audiența de aici, din pădure, regină Mina, dar îmi voi repeta întrebarea. Colegii tăi mă cred nebun?

Ea îl privi cu surprindere prefăcută.

— A existat vreodată vreun dubiu în legătură cu asta? Știm cu toții că ești complet dus.

— Aha. Ei, atunci…

Vincent luă un băț și începu să răzuiască ceva de pe pantof.

— Amintește-mi să nu-mi mai cumpăr niciodată sneakersi albi.

— Da, chiar am fost puțin îngrijorată când i-am văzut. Am crezut că ți-ai pierdut stilul, acum, la bătrânețe.

Vincent scăpă de o bucățică de noroi și flutură bățul lipicios spre ea, drept răzbunare pentru comentariul pe care îl făcuse. Mina îi aruncă o privire care ar fi putut da foc bucății de lemn.

— Atât timp cât cel puțin tu mă crezi un geniu, sunt fericit, replică el, lăsând bățul jos.

— Bineînțeles, îl asigură ea, dând bățul la o parte cu piciorul. Ești foarte înțelept. Și puternic. Ca să nu mai spunem cât de misterios ești.

— Nu uita că sunt și drăguț cu copiii.

De ce cu Amir nu putea să vorbească atât de ușor? Sau cu altcineva? Cu siguranță nu era nimic în neregulă cu Amir. Cu ea era ceva în neregulă, știa asta, întotdeauna fusese așa.

Până când apăruse Vincent.

Cu Vincent, nu mai era nimic în neregulă cu ea.

Și asta era o problemă în sine.

— Acum serios, ce ai spus acolo la ședință… a fost un pic cam extrem. Șah matematic? Cu cai?

— Știu.

Vincent se întoarse spre ea. Părea nefericit.

— De când cu toată povestea cu Jane, s-a întâmplat ceva cu mine. Se pare că nu reușesc să pun cap la cap tiparele pe care ar trebui să le văd. Și văd tipare care uneori nu există. E ca și cum creierul meu și cu mine nu mai suntem prieteni. O parte din mine speră că aveți dreptate, că ați găsit ucigașul și că totul s-a terminat acum. Dar, în același timp, prea multe lucruri mi se par prea asemănătoare ca să fie totul doar în imaginația mea.

— Trebuie să ai o imaginație ciudată, în cazul ăsta. Vincent roși și își feri privirea.

— De ce nu m-ai căutat? întrebă el încet.

Venise atât de brusc, încât Mina avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă ce voia să spună.

— Eu? Am crezut că nu vrei să… Nici tu nu m-ai căutat.

— Știu. N-am știut cum… Cazul era rezolvat. Am încercat să găsesc o mulțime de alte motive, dar niciunul dintre ele nu era adevărat.

Tot nu se uita la ea.

— Și atunci ce e adevărat?

— Mă tem că încep să devin din ce în ce mai prost la găsit răspuns la întrebarea asta, zise el, privind-o în sfârșit.

Mina se uită direct în ochii lui de un albastru-deschis. Umerii mentalistului se lăsaseră mai mult ca de obicei. În general, postura lui era mândră și dreaptă. Dar nu azi. Era clar că îl tulbura ceva. Nu era surprinzător, având în vedere ce-i spusese despre Maria, desigur, dar parcă mai era ceva. Ceva care îl afecta în adâncul sufletului, în acel loc pe care ea doar îl vedea. Locul care era cu adevărat el. Îi puse mâna pe umăr.

— Vincent…

— Întâlnirea! exclamă el brusc. Ai fost la întâlnire?

— Și aici audienta a luat sfârșit. Nu aveai un băț cu care să te joci?

Ruben stătea în fața casei galbene, încercând să-și adune curajul. Era cât se poate de absurd că trebuia să aibă emoții,

el, care nu avea niciodată emoții. Dar nu era o situație obișnuită. Iar ultima dată nu ieșise prea bine. Respiră adânc, apoi sună la ușă. Îi deschise aproape imediat și o văzu chiar în fața lui. Avea părul lung și șaten, un tricou și blugi. Și arăta exact ca mama ei. Dar și ca altcineva. Cineva pe care Ruben îl vedea în oglindă în fiecare dimineață.

— Bună, Astrid!

Simți brusc un nod în gât.

— Bună, Ruben! răspunse ea veselă.

Îi făcu loc să intre în hol. Oare să se descalțe și să-și dea jos geaca sau ar fi părut prea insistent? Cel mai bine ar fi să nu facă nimic necugetat. Astrid rămăsese lângă el, cu o expresie optimistă, dar nu spunea nimic.

— Deci…, începu el. Cum e la școală?

— Sunt în vacanța de vară.

Îi venea să își dea o palmă peste frunte. Chiar era prost? Bineînțeles că fata era în vacanța de vară. Un tată ar trebui să știe așa ceva.

— Bună! Ai venit? întrebă Ellinor, ieșind din bucătărie. N-am auzit soneria.

Se uită la ceas, în continuare nu foarte fericită să-l vadă, dar măcar tonul ei era ceva mai blând decât data trecută.

— Hai, intră!

Micul hol ducea într-o sufragerie, unde se vedea o masă mare de stejar plină de creioane și hârtii. Cuiva din familie clar îi plăcea să deseneze. Casa era decorată aerisit, cu pereți albi și mobilier de culoare deschisă. Lumina accentua tablourile colorate atârnate pe pereți. În anii în care fuseseră împreună, Ellinor vorbise deseori despre dorința de a se apuca de pictat. Aparent, își concretizase dorința. Și era și talentată, din câte remarcă Ruben.

Se așezară la masă. Ellinor nu-l întrebă dacă vrea ceva, iar cafetiera din bucătărie părea oprită. Semnalul era clar. Nu va zăbovi aici mai mult decât era necesar.

— Mă bucur să te revăd, Ellinor, începu el. Vorbesc serios. Mă bucur să vă văd pe amândouă. Mulțumesc că ai răspuns.

Nu se înșelase data trecută; prezența lui Ellinor depășea

încăperea în care se aflau. Cât de tâmpit fusese că o lăsase să plece! Dar n-avea de gând să facă greșeala de a începe să rumege chestii din trecut. N-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Recunosc că am fost surprinsă că vrei să vorbești. Dar una e că știi, și alta e să încep să am din nou încredere în tine. Tu cum vezi situația?

— Păi, mă gândeam că poate Astrid și cu mine am putea petrece puțin timp împreună. Când vrea ea. Și când poate. Și când o lași tu, desigur.

Ellinor îl privi cu suspiciune.

— Tu nu ești chiar cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc. Ai putea foarte bine s-o uiți la Riche[14].

— Crezi sau nu, dar nu mai sunt aceeași persoană ca acum zece ani. Sau nici măcar ca acum un an. Ai fi surprinsă.

— Ce spui, Astrid? Știu că noi două am vorbit de mai multe ori despre asta, dar poți să te răzgândești. Nu contează că Ruben e tatăl tău biologic, nu trebuie să te vezi cu el dacă nu vrei. Cum te simți?

— Mă simt foarte ciudat, răspunse Astrid. Dar cred că va fi bine. Și de fapt am mobilul la mine, mamă.

— OK. Două ore. Pentru început. Să vii acasă la cină.

Două ore. Nu era chiar ceea ce avusese el în minte. Dar era mai bine decât nimic; în definitiv, era după-amiază, iar el habar n-avea când ia cina un copil de zece ani. Sau când trebuie să meargă la culcare, seara. Dacă nu făcea prea multe greșeli, poate că data viitoare îl lăsa să stea mai mult cu ea.

Ieșiră în hol. Scoase o șapcă de polițist pe care o avea la el și i-o puse lui Astrid pe cap. Îi coborî până la urechi. Oare i se părea drăguț sau se va supăra? Habar n-avea cum să se poarte cu fetițele. Dar își amintea ce-i plăcea lui când avea zece ani. N-ar trebui să fie diferențe prea mari.

— M-am gândit că am putea face o mică plimbare cu mașina poliției. Și să vezi câinii polițiști de la sediu. Știi, eu de fapt acum sunt în timpul serviciului. Îți plac câinii?

Astrid încuviință nerăbdătoare. Ruben se întreba dacă nu cumva ar trebui să adauge și o vizită la poligonul de tragere,

dar poate că ar fi prea mult. Trebuia să păstreze ceva și pentru data viitoare.

— Îmi plac foarte mult câinii, zise ea. Dar câinii polițiști nu sunt mari și mușcă?

— Pot fi fioroși dacă ești hot, râse Ruben.

— Ce bine, zise Astrid, îndreptându-și șapca de polițist. Pentru că eu nu sunt hoț. Mamă, noi plecăm.

Astrid ieși pe ușă. Ruben era pe punctul de a o urma, dar Ellinor îl reținu punându-i mâna pe braț.

— Dacă nu te porți exemplar, n-o mai vezi niciodată, îl anunță ea, fulgerându-l cu privirea. Îți dau o șansă. Una.

Ruben înghiți în sec. Nu era obișnuit să fie atât de nesigur pe el. Nu-i plăcea. Încuviință tăcut și ieși. Astrid se îndrepta deja spre parcare. La naiba! Nici măcar nu o întrebase pe Ellinor dacă Astrid are voie să mănânce înghețată. Dar apoi se răzgândi. De fapt, putea să decidă și singur. La urma urmei, era tatăl ei.

Vincent citi încă o dată e-mailul de la Umberto. Venise în timp ce se afla în parc cu Mina, dar îl văzuse abia când ajunsese acasă. Logoul roșu al TV4 strălucea în semnătura e-mailului, alături de sigla cu mătușa zâmbitoare a companiei de producție Jarowsky. Singurul comentariu al lui Umberto era: „Acum se întâmplă, *amico mio*“, la care adăugase un *smiley* cu ochelari de soare. Restul textului era de la compania de producție. Vincent simți cum moare încet pe dinăuntru, acolo, pe scaunul din bucătărie.

E-mailul indica itinerarul de călătorie spre o mică insulă de pe coasta Franței, mai exact insula unde se filma *Prizonierii de la Fort.* Compania de producție trimisese și câteva fotografii cu fortul, probabil pentru a-i stârni curiozitatea. Cu toate astea, imaginile cu clădirea de piatră, cu un aer ușor militar, avură efectul opus. Era ultimul loc de pe Pământ pe care dorea să-l viziteze. Când făcu zoom pe imagine, i se păru că zărește tunul. Sigur pe el l-ar fi ales pentru tun. Era convins.

Mesajul preciza că va ajunge acolo peste aproximativ trei săptămâni. Douăzeci și cinci de zile, mai exact. Probabil că

avea timp suficient să-și găsească un avocat și să-și scrie testamentul. Cel mai mult voia să se asigure că Umberto și ShowLife Productions nu vor primi niciun ban dacă nu supraviețuiește.

— Ce-i asta?

Rebecka apăruse în spatele lui și se uita curioasă la telefon, peste umărul lui.

— Fort Boyard! Dar tată…, începu ea, îngrozită. Doar nu te duci la *Prizonierii de la Fort,* nu*?*

Vincent se întoarse și se uită la fiica sa. Ținea în mână un sendviș de care părea să fi uitat. Groaza de pe fața ei nu era simulată.

— Și dacă m-aș duce?

— Atunci n-o să mai pot merge la școală pentru tot semestrul. Va trebui să mă mut la Denis și să nu mai ies niciodată din casă.

— Ei, cum așa? îl iau pe Dennis cu mine ca interpret. Doar e francez! Am tipărit deja tricouri cu poza aia de familie de la Liseberg, știi tu, poza în care stai chiar pe primele locuri în roller-coaster și arăți absolut îngrozită. Eu și Dennis le vom purta tot timpul.

Groaza din ochii fiicei sale se transformă în ură pură.

— Îl cheamă Denis, răbufni ea, pronunțând numele cu accent franțuzesc. Și dacă poza aia ajunge în apropierea lui, ești un om mort.

O mașinuță Lego intră în grabă în bucătărie cu Aston în urma ei, fredonând ceea ce era probabil un cântec al trupei Queen, deși nu se prea înțelegea. Impactul Rebeckăi asupra lui Aston era și neliniștitor, dar și emoționant.

— Uite, tati! exclamă Aston. Vacanță cu mașina! încăpem cu toții în mașină. Mă joc de-a familia imaginară. Exact ca tine!

— Cred că ai vrut să spui familia de coșmar, îl corectă Rebecka pe Aston.

— Aston, doar pentru că Benjamin și Rebecka au altă mamă nu înseamnă că…, oftă Vincent, după care renunță.

Rebecka îl fixă cu privirea.

— Sper să te catapulteze din tun, fără să te fi legat bine, zise

ea încet și se îndreptă spre camera ei, ținând sendvișul strâns în mână.

— Poți să hrănești peștii când o să treci pe aici? întrebă el.

— Pot să hrănesc peștii cu tine, șuieră ea și trânti ușa.

Aston începuse din nou să cânte și ajunsese la refren. Striga din toți rărunchii singurele cuvinte pe care le știa pe de rost:

— *Show must go oooon*!

Vincent era de acord din toată inima. Spectacolul trebuia să continue. Singura întrebare era cât anume mai continua.

Mina se trezi din cauza unui sunet strident. La început îi veni greu să-l identifice, blocată cum era într-o secvență de vis despre cai, fibre, Milda cu un bisturiu în mână și piese de șah mai mari decât ea, care amenințau s-o strivească, în timp ce se deplasau pe o tablă uriașă.

Se uită în jur, confuză. La televizor se difuza un program de divertisment estival. Adormise pe canapea. Sunetul strident se auzi din nou și își dădu seama că era telefonul mobil. Era pe măsuța de cafea, strălucind furios.

— Alo…

Răspunsese cu o voce groasă și răgușită. Își drese glasul și încercă din nou.

— Alo?

— Nu mai am de gând să aștept, Mina.

Era straniu cum se găsise tocmai acum s-o sune și s-o trezească din somn. O cuprinse o ușoară anxietate, cum se întâmpla de fiecare dată când îi auzea vocea. Deși trecuse atâta vreme, cu greu își putea aminti vreun moment în care nu fusese așa. Întotdeauna o făcuse să se simtă inferioară. Ca și cum ea ar fi fost cea cu defecte, iar el, cel perfect. Întotdeauna îi plăcuse să repare lucruri. Să le așeze la locul lor. Poate că așa fusese și cu ea. În orice caz, asta îl făcea perfect pentru rolul pe care îl avea în prezent.

— Azi e marți. Au trecut 11 zile, spuse el. Și nicio veste. Un părinte responsabil ar fi luat-o de mult de acolo.

Un părinte responsabil. Mina înțelegea foarte bine la cine se referea.

— N-are rost să te duci acolo și să-i sperii de moarte, răspunse ea, uitându-se la ceasul de la mână. Mâine mă duc la centrul lor, cu mașina de serviciu. Ines s-ar putea să fie chiar binevoitoare dacă mă vede acolo în uniformă. Mi-e greu să cred că ar dezvălui cine sunt.

— De ce mâine? întrebă el nerăbdător. De ce nu acum?

— Pentru că e 11:15 seara. Și nu cred că s-a întâmplat nimic urgent. Am vorbit cu Ines acum câteva zile și m-a asigurat că totul e în regulă.

— Și de când ai încredere în mama ta? Du-te mâine la prima oră. Sună-mă de îndată ce te întorci.

Închise fără să aștepte un răspuns, iar ea simți cum îi pică umerii.

Stomacul începu să-i ghiorăie sonor. Se pare că uitase să ia cina.

Se ridică, se îndreptă spre congelator și trase un sertar. Contemplă oferta câteva momente. Avea de ales între paste Alfredo și *nasi goreng*. Alese Alfredo. Cu grijă, inspectă plasticul care acoperea caserola. Ridică ambalajul spre veioza din bucătărie, ca să vadă dacă nu cumva era sfâșiat, caz în care ar fi putut intra bacterii în pachet. Dar plasticul părea intact. Îl scoase cu grijă și puse conținutul în cuptorul cu microunde, îl încălzi la cea mai mare treaptă și puțin mai mult decât ar fi trebuit de fapt. Mâncarea era prea gătită, dar mai bine așa. Deși nu dispunea de dovezi științifice, era convinsă că tot ce era viu în alimente era ucis mai eficient dacă era expus la cât mai multe radiații.

În cele din urmă, apăsă butonul de deschidere și scoase caserola. Aburul îi fripse degetele.

— La naiba!

Aruncă pe blatul chiuvetei caserola cu mâncare și suflă peste degete. Doar să nu facă bășici! Văzu cu ochii minții cum îi cresc bășici mari, pline de lichid, pe buricele degetelor. Gândul aproape o făcu să vomite. În cazul ăsta mai bine le-ar fi amputat. De fapt, poate ar trebui s-o dea încolo de mâncare. La ce-i trebuia? Era târziu. Numai că stomacul ei îi dicta altceva.

După ce se mai răcori caserola, încercă din nou s-o atingă. De data asta merse mai bine. Luă cutia, o furculiță și șervețele umede și se așeză pe canapea. Cină la televizor. Întotdeauna, cină la televizor. Șterse cu grijă furculița cu un șervețel umed, apoi o înfipse în mâncare și respiră adânc. Exista o companie care se lăuda că are bacterii vii în laptele bătut pe care-l producea. Ce scârbos! Spera cu ardoare că în mâncarea pe care o avea în față nu era nimic viu. La televizor, Benjamin Ingrosso cânta ceva despre dragostea pierdută. Închise ochii și băgă furculița în gură.

— Ești conștient că asta nu-ți prea susține teoria, nu?

Fântâna din parcul Fatbur avea doar o jumătate de metru înălțime și nu era suficient de adâncă să zacă acolo un cadavru fără să fie observat. Nici măcar sub marginea boltită nu era posibil așa ceva. Vincent dădea roată fântânii, în timp ce Peder își răcorea mâinile în apa rece.

— Julia ți-a făcut un serviciu când m-a rugat să vin aici cu tine, continuă Peder, înăbușind un căscat matinal. A fost puțin cam greu de digerat ceea ce ai spus. Cred că datorezi poliției o hartă de perete nouă. Dar suntem aici pentru că Julia vrea să înțelegi și singur cât de absurdă e teoria ta cu jocul de șah. Și sper că înțelegi cât de multe riscă, lăsându-te să-ți faci damblaua. Va avea mari probleme cu conducerea dacă află. Și asta va duce, automat, la probleme pentru grupul nostru.

— Nu e un joc, mormăi Vincent. *Knight's tour* e o provocare matematică de mutare a pieselor, astfel încât niciun punct să nu fie vizitat de două ori. La fel ca ucigașul nostru, care găsește mereu un nou loc pentru victime.

Se uită la suprafața plată a parcului. Nu era prea mare, îl vedeai cu ușurință de la un capăt la altul.

— Dar vezi și singur, cu ochii tăi. Cu excepția fântânii, în parcul ăsta nu există niciun loc unde ar putea fi ascuns un cadavru fără să fie descoperit imediat. În cazul ăsta, l-am fi găsit deja. Și, dacă l-am fi găsit, poate că ai fi avut dreptate. Dar n-am găsit nimic. Deci n-ai dreptate. Din păcate, dacă e să mă întrebi pe mine. Fiindcă era o teorie palpitantă, chiar dacă

era un pic trăsnită.

— Asta dacă nu cumva cadavrul a fost îngropat. Poate ar trebui să săpați puțin.

Peder oftă și lovi cu piciorul în pavajul amenajat în jurul fântânii.

— Așa cum zicea și Julia. Nu putem să închidem un parc întreg și să ne apucăm de săpat la întâmplare doar fiindcă ție îți place șahul, zise el, stropindu-și fața cu apă rece din fântâna arteziană. Nici măcar n-am ști unde să căutăm. Nu, eu chiar încep să cred mai mult în teoria improbabilă a Novei, cea legată de apă.

Oftă fericit de răcoarea apei.

Vincent începu să meargă pe cărarea din jurul fântânii.

— Nova se pricepe foarte bine la ce face, spuse el. Dar teoria ei e inutilă. Vă face să trageți de timp și atât. Și de-ar fi adevărat, în orașul ăsta sunt mai multe locuri care se află lângă apă decât locuri care nu se află lângă apă. Simbolistica lăsatului cuiva pe malul apei nu e așa de puternică dacă asta e cea mai simplă variantă. La fel de simplu ar fi și în cazul unui ucigaș care vine cu barca.

— Și aruncă victimele pe uscat, până unde ajunge de pe barcă, vrei să spui? întrebă Peder gânditor. De fapt, nu e o idee prea rea. Și e mult mai simplă și decât secta ei, și decât jocul tău de șah.

Picăturile de apă încă îi mai străluceau în barba stufoasă. Probabil că Mina ar fi avut ceva de spus despre puritatea apei de fântână care curgea acum din barba și pe cămașa lui Peder.

— Crede-mă, mi-ar plăcea să mă înșel cu privire la nivelul de inteligență pe care i l-am atribuit ucigașului nostru. Nimeni n-ar fi mai fericit ca mine dacă ar fi vorba despre cineva care n-a auzit niciodată de *Knight's tour,* și care doar are un Flipper[15] cu motor în afara bordului. O astfel de persoană e probabil mult mai ușor de prins. Din păcate, avem o mică problemă. William a fost găsit în docul uscat, după ce acesta fusese golit de apă. Singurele ambarcațiuni care se puteau apropia erau cele deja închise în doc.

— Pe de altă parte, nici aici, în parc, n-ai unde să ascunzi un

cadavru, replică Peder. Asta apropo de jocul tău de șah.

— Doar pentru că nu-l vedem, nu înseamnă că nu există, răspunse Vincent gânditor.

— Mi se pare că discuția se învârte în cerc. Putem să facem o înțelegere? Trebuie să dau o tură scurtă până acasă. Am uitat scutecele noi în mașină azi-dimineață. Dar tu poți să mai rămâi prin zonă. Dacă dai peste un loc unde crezi că se află cadavrul și aduci și niște argumente, promit să încerc s-o conving pe Julia să fie de acord să săpăm. Dar numai în acel loc. Și doar o dată. Bine?

Vincent privi parcul cu gazon, copaci plantați și alei amenajate cu grijă.

Parcul în care era imposibil să ascunzi ceva fără să fie descoperit imediat.

Parcul în care nu fusese găsit nimic.

— Foarte decent, răspunse el.

Mina vira în grădina domeniului unde își desfășura activitatea Epicura. Sunase dimineață să anunțe că vine, pentru orice eventualitate, pentru ca Ines și Nova să fie pregătite și să poată să păstreze aparențele în fața lui Nathalie. Le spusese că vine doar în calitate de polițist. În ciuda tuturor celor petrecute cu Nathalie, Nova le putea fi de folos în anchetă, iar Mina nu voia să lase afacerile personale să pună în pericol relația dintre Nova și grupul de investigații. Trebuia să reușească să țină cele două lucruri separate.

Ridică mâna și făcu semn când o văzu pe Nova așteptând-o în curte. Căldura vibra în aer, în ciuda orei matinale, dar Nova părea răcoroasă în hainele ei albe de mătase. Mina simți însă cum sudoarea începe să-i curgă pe spate imediat ce coborî din mașină. Ce ins sadic hotărâse ca hainele polițiștilor să fie negre? Se luptă cu impulsul de a se arunca înapoi în mașină, de a da aerul condiționat la maximum și de a propune să poarte discuția acolo.

— Bine-ai venit! o întâmpină Nova, toată un zâmbet.

Se apropie de Mina, de data asta fără să mai încerce s-o îmbrățișeze.

Mereu era câte ceva.

— Hai, să intrăm, o îndemnă Nova, aruncând o privire spre uniforma Minei. E mult prea cald să stăm afară.

O luă înainte, cu pași vioi, spre clădirea principală. Mina o urmă, cu sudoarea curgând acum prin toți porii. Verifică să fie sigură că pachetul de șervețele umede era acolo, apoi se uită curioasă în jur. Nu prea știa la ce să se aștepte de la acest domeniu, dar nici nu s-ar fi gândit că e atât de… plăcut.

Răcoarea din spatele ușii grele de la intrare era o binecuvântare. Închise ochii și pulsul i se calmă încet. Poate că ar trebui să-l roage pe Vincent s-o ajute cu niște exerciții de respirație, dacă avea de gând să continue așa.

Atmosfera din sala de primire era calmă și liniștită. Plafoanele erau înalte, iar prin multe geamuri intrau cantități generoase de lumină. Se înfioră brusc când picăturile de sudoare i se răciră pe piele.

— Ți-e frig? E foarte răcoare aici, se scuză Nova.

— Nu, e numai bine, răspunse Mina, dând din cap. Îmi place frigul.

— Să mergem în biroul meu, îi propuse Nova cu un zâmbet. Acolo putem vorbi fără să fim deranjate. Altminteri, toată lumea de aici are tendința să vrea ceva de la mine tot timpul. Și poate că nici tu nu vrei să fii… văzută inutil?

O luă la stânga pe un coridor lung și deschise una dintre ușile din capăt. Mina intră după ea în încăperea mare și foarte luminoasă. Decorul era simplu și sobru, în culori deschise, iar plantele verzi erau singurele elemente de culoare. Nova se așeză la un birou mare din plastic transparent, care, judecând după design, părea scump, și-i făcu semn Minei să se așeze pe unul dintre cele două fotolii din fața mesei. Peretele din dreapta Novei era acoperit de un raft ticsit cu cărți. Pe lângă cărți, se vedeau și fotografii în rame de argint bine lustruite.

— Pot să mă uit?

Mina se apropie de raftul cu cărți pentru a vedea mai bine fotografiile.

— Bineînțeles.

Nova se ridică și o urmă până la raft. Arătă spre una dintre

fotografii. Era alb-negru și înfățișa un bărbat în vârstă, chipeș, cu un aspect auster. Lângă el era o adolescentă în scaun cu rotile, cu ambele picioare și un braț în ghips și cu un guler mare de susținere în jurul gâtului. Chipul fetei era grav. Mina avu nevoie de câteva clipe pentru a o recunoaște pe Nova.

— Bunicul meu. Și eu. După accident.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mina cu tact. Dacă pot să întreb?

— Un accident de mașină. Tatăl meu a murit, eu am supraviețuit, dar am fost grav rănită.

— Îmi pare rău.

Nova ridică din umeri și zâmbi.

— A fost cu mult timp în urmă. Într-o altă viață. Bunicul meu a avut grijă de mine. Am avut noroc.

— Te-ai recuperat complet?

Mina își mută privirea spre o altă fotografie. Un bărbat mai tânăr. Fața deschisă, veselă, părul lung până la umeri și cămașa descheiată.

— Da și nu. Totul s-a vindecat. Dar durerea a rămas. Am învățat s-o văd ca pe o resursă. O mare parte din ce facem aici are la bază gestionarea durerii, dar și transformarea ei în ceva pozitiv. Atât durerea fizică, cât și cea psihică. Dacă există vreo diferență. Durerea e durere, iar diferența dintre trup și suflet nu e atât de mare pe cât am crede.

Nova se îndreptă spre birou și se așeză din nou. Mina rămase în picioare, arătând spre fotografia bărbatului.

— Tatăl tău?

— Da. Tatăl meu.

Nova nu adăugă nimic, iar Mina simți că nu era momentul să întrebe. Auzise tristețea din vocea Novei și nu voia să scormonească prea mult în emoțiile pe care un părinte absent le evocă într-un copil, de teamă față de ceea ce ar fi putut auzi.

Se așeză pe fotoliu. Nova o privea cu ochii ei căprui și intenși.

— Și ce ați mai făcut? Ați înaintat cu ancheta?

— Avem câteva piste care par promițătoare, răspunse Mina,

trăgând de timp.

Nova continua s-o privească foarte intens, iar Mina se duse să se așeze pe fotoliu.

Avea senzația că Nova ar fi văzut cumva prin ea. Doar Vincent îi mai dăduse acest sentiment până atunci. Însă, în timp ce privirea lui Vincent fusese întotdeauna blândă și delicată, cea a Novei o străpungea ca niște raze laser. Nu aveai cum să fii altfel decât sută la sută sincer în fața ei.

— Încă n-am exclus nimic, adăugă Mina. Nici ideea că e ceva organizat. Dar între noi fie vorba, sună atât de…

— Sună atât de incredibil, completă Nova. Știu.

Zâmbi. Dar nu era zâmbetul ei, părea întors mai mult spre interior decât spre exterior.

— Tocmai asta permite sectelor să prindă rădăcini, continuă ea. Nimeni nu crede că poate fi atras într-o sectă. Nimeni nu crede că sectele sunt reale, și cu siguranță nu în apropierea lor. Nimeni nu se consideră influențabil. Doar că noi, oamenii, suntem animale de turmă. Vrem să urmăm turma, iar turma vrea un lider pe care să-l urmeze. O sectă nu face altceva decât să exploateze programarea noastră psihologică cea mai instinctivă și mai profundă.

— Mie-mi place în continuare să cred în capacitatea individului de a gândi singur.

— Ea există, firește. Dar e infinit mai limitată decât suntem dispuși să credem. Ființele umane sunt ca niște oi. Și tocmai refuzul nostru de a accepta acest lucru ne împiedică să vedem pânzele țesute de păianjenii care ne vor răul. Și așa ne împotmolim. În moarte, convinși de puterea propriei voințe.

— Sună dur, remarcă Mina, privind-o surprinsă pe femeia din fata ei.

Fata Novei se dizolvă într-un zâmbet cald.

— Da, îmi cer scuze. A sunat mai dur decât am intenționat. În plus, la Epicura tocmai cu asta lucrăm, cu consolidarea eului. Noi credem în capacitatea inerentă a individului. Oamenii sunt deseori conduși spre un grup de frică, iar toate fricile sunt în esență aceleași. Teama de a încerca lucruri noi provine din teama de a fi judecat, care provine din teama de a

nu fi plăcut, care la rândul ei provine din teama de a fi exclus, care la rândul său provine din teama de a nu putea beneficia de resursele grupului, ceea ce e un rezultat al fricii de moarte. În toate fricile e vorba de fapt despre frica de moarte. Și însăși esența epicurismului este atingerea atât a *ataraxiei* – pacea minții și a trupului –, cât și a *aponiei,* absența durerii, și astfel, eliminarea fricii de moarte. Abia atunci când nu te mai temi de moarte ești pe deplin liber ca ființă umană. Noi credem că oricine poate atinge fericirea și pacea sufletească. Câți oameni moderni pot spune asta astăzi?

— Vorbe mari, comentă Mina, dând din cap gânditoare. Dar n-am nicio idee despre ce înseamnă ele în practică. Cum ghidează filosofia voastră activitățile zilnice de aici? Ce se învață, în termeni practici, la cursurile voastre?

— Pot să te înscriu la unul, ești mai mult decât binevenită.

— Cred că ai mult prea mulți membri din familia mea aici.

Nova scoase un râset răsunător.

— Voi încerca să-ți explic. Bunicul meu a pus bazele a tot ce vezi aici, iar eu am ales să administrez toate astea. E vorba despre un centru în care le oferim oamenilor condițiile necesare pentru a trăi în conformitate cu pietrele de temelie ale epicurismului. Aici, oamenii se pot retrage din tot ceea ce-i tulbură. Politică, certuri, conflicte. Poți trăi liniștit și simplu, și poți învăța care sunt lucrurile ce aduc fericirea de durată, în loc de satisfacerea rapidă și imediată a nevoilor. Nu toată plăcerea e bună. Nu toate chinurile sunt rele. Plăcerea pe termen scurt poate provoca durere pe termen lung. Și viceversa. Dar mai presus de toate îi învățăm pe oameni să trăiască în prezent.

— Cât timp rămân aici majoritatea celor care vin?

Mina își dădu seama că e fascinată, în ciuda voinței ei. Într-un fel, o invidia pe Nova pentru convingerile ei puternice, chiar dacă i se părea că totul sună complet nepământean.

— Avem de toate, de la cursuri de o zi cu echipe de management până la oameni care iau o pauză de la viața obișnuită și rămân pentru o perioadă mai lungă, răspunse Nova. Unii sunt la noi de ani buni. Ca mama ta, de pildă.

— Și dacă tot a venit vorba despre ea. Și eu sunt aici pentru o chestiune privată. Nathalie trebuie să se ducă acasă la tatăl ei. Sper că acea călătorie interioară de care ai amintit a fost fructuoasă pentru ea și pentru Ines. Dar se termină acum. Cel mai bine ar fi s-o urcați în autobuz în dimineața asta. Poate veni cu mine în mașina poliției, dacă vrei. Astea sunt variantele pe care le aveți tu și Ines. Asta, dacă nu vrei să vină aici taică-su cu o mică unitate militară și s-o ia cu forța. A ajuns la capătul răbdării.

— Aș fi fericită să fac asta. Bineînțeles că poate pleca acasă. Problema e că nu le-am mai văzut pe Nathalie sau pe Ines de… peste o săptămână, am impresia.

Pe Mina o învălui o senzație rece și neplăcută. Ar fi trebuit să știe că nu trebuie să aibă încredere în mama ei.

— Vrei să spui că nu sunt aici? Atunci unde sunt?

— Nu este neobișnuit ca membrii noștri să rătăcească prin pădure pentru câteva zile, răspunse Nova, zâmbind din nou. E o modalitate eficientă de a ne cunoaște unii pe alții, iar pe aici sunt o mulțime de locuri de cazare. Bănuiesc că Ines a dus-o pe Nathalie într-o astfel de excursie. E singurul lucru care-mi trece prin minte.

— De mai bine de o săptămână?

— Pe vremea asta și cu un bagaj potrivit, poți sta plecat două săptămâni fără probleme. Facem des astfel de drumeții. Nimic nu se compară cu dormitul sub stele pe timpul verii și cu mâncarea gătită în natură. Ar trebui să încerci și tu.

Absolut, ar trebui. După ce asfaltau pădurea. Ines cea pe care o cunoscuse Mina cândva n-ar fi știut nici măcar cum să lege șireturile la bocanci. Dar mama ei se schimbase, observase asta chiar ea, când se întâlniseră. Subestimase „călătoria interioară” a lui Ines. Bineînțeles, călătoria asta implica și regăsirea în natură. Mama ei, care bea găleți de cafea, care bea alcool de stingea și care fuma țigară de la țigară, era în prezent o iubitoare de aer liber. Și de ce nu? Nu era mai nerezonabil decât orice altceva din cele întâmplate.

În același timp, nu-i plăcea că Nathalie era întâmplător plecată tocmai când venise ea aici. Era o coincidență prea

mare. Se uită la Nova, care îi răspunse cu un zâmbet.

— E în regulă, îți promit. Ines știe bine drumurile din pădure.

— O să iau legătura cu tatăl lui Nathalie și o să-i explic. Dar îți sugerez să încerci s-o găsești pe Ines. Pentru binele ei, sper să se întoarcă mult mai repede decât ai spus. Altfel, asta va fi prima și ultima dată când își vede nepoata.

Mina plecă de la întâlnirea cu Nova direct spre parcul Fatbur, unde o aștepta Vincent. Dar imediat ce urma să se întoarcă la Palatul Poliției, avea de gând să-și schimbe lenjeria transpirată. Acum schimba cel puțin două perechi de chiloți pe zi, uneori mai multe, în funcție de cât de cald era afară. De asemenea, începuse să completeze pachetul mare de chiloți cu grămezi de pachete cu câte cinci maiouri ieftine fiecare, pe care le arunca după o singură purtare. Mica rezervă pe care o ținuse până acum în biroul ei începuse să aibă proporțiile unui depozit de butic în vara asta. Nu că ar fi avut vreo importanță. La urma urmei, nu primea niciodată vizitatori.

Se uită cu coada ochiului la Vincent, când dădu de el în parc. Reușea să arate bine chiar și într-un tricou alb, larg. Probabil că ea arăta ca o epavă. O epavă transpirată. Al naibii Vincent!

Plimbările cu el prin parc deveniseră aproape un obicei. Dar parcul Fatbur era prea mic pentru o plimbare veritabilă. Așa că se așezară pe o bancă și priviră în jur. Mina adusese o husă de plastic și se așezase pe ea. Nicio șansă ca banca din parc să-i atingă hainele, oricât de curată ar fi părut. N-avea de gând să o curețe cu spirt. Nu când era Vincent prin preajmă.

Nu suflă un cuvânt despre ceea ce-i povestise Nova. Până acum Vincent era singurul care știa că are o fiică, însă bineînțeles că nu știa detalii. Dar Mina nu avea niciun control asupra situației de la Epicura. Avea sentimentul că e foarte aproape de momentul în care va afla toată lumea. Și atunci vor veni și întrebările. Întrebări la care nu avea nici cea mai mică dorință de a răspunde.

Mai presus de toate, se gândea la Nathalie. Oh, cât de mult ar fi vrut ca Nathalie să știe adevărul! Ce bine ar fi să poată

să-i povestească ea totul! Așa, poate că fiica ei ar înțelege. Numai că nu va avea șansa asta. Ines sigur îi va povesti ceva, în plimbarea aceea prin pădure. Cât de dubios era totul! Să se cunoască printre copaci. Rezultatul va fi că Nathalie nu va mai dori să știe de mama ei, când va afla că de fapt e în viață.

— Mulțumesc că ai putut veni, îi întrerupse Vincent gândurile. Cred că e mai bine așa.

— Când sunt prin preajmă, adică? întrebă ea, văzându-l cum începe să roșească.

Vincent își drese glasul.

— Apropo, cum merge cu întâlnirile?

— Cum merge cu Ulrika? replică Mina. Ați mai avut vreo întâlnire spontană la Gondolă?

— Au!

Vincent păru rănit.

— De fapt, sunt chiar curios. Fiica mea are un iubit. Așa susține lumea, în orice caz, eu nu l-am văzut niciodată. Îl cheamă Denis. Dar se pare că eu sunt motivul pentru care nu-l aduce niciodată acasă. Aparent sunt prea penibil. Așa că, din moment ce nu pot pune întrebări incomode despre viața ei amoroasă, va trebui să te întreb pe tine despre a ta.

Mina se mișcă, încercând să găsească o poziție mai confortabilă. Plasticul foșni sub ea. Tonul lui Vincent fusese glumeț, dar expresia de pe chipul lui era sinceră. Chiar voia să știe. Dar ce i-ar fi putut spune? Era o întrebare foarte personală, chiar privată. În același timp, Vincent era singurul om din lume alături de care se simțea confortabil. Dacă nu putea vorbi cu el despre asta, atunci cu cine ar fi putut? în plus, probabil că deja își dăduse seama cum s-a terminat întâlnirea.

— Să spunem doar că am aflat ce îmi doresc de fapt, răspunse ea. Dar despre parcul Fatbur ce zici? Chiar crezi că aici a fost îngropat cineva?

Schimbarea de subiect era aproape jenant de ciudată, dar se pare că apăsase butonul potrivit, pentru că lui Vincent i se lumină chipul.

— Parcul Fatbur e cu siguranță unul dintre cele mai ciudate

din Stockholm. Jumătatea sudică, de vizavi de noi, e formată, după cum vezi, dintr-un semicerc de gazon amenajat și alei pietonale. Jumătatea nordică, unde stăm noi, e doar beton și linii drepte. Dacă îmi amintesc bine, arhitecții parcului au vrut să ilustreze doar haos versus ordine. Yin întâlnește yang. Dionysos și Apollo.

Arătă spre statuia de bronz aflată la câțiva metri de banca lor.

— Salută-l pe zeul grec Apollo, adăugă el. Dionysos e pe partea cealaltă. Deși aici e doar sub forma unui pocal. Măcar Apollo e bărbat, deși are picioare de cal.

— Care-i treaba cu tine și cu statuile din parcuri? întrebă ea râzând. Fixația asta nu mi se pare prea sănătoasă.

Vincent ridică din umeri.

— N-ai zice, dar statuile publice au deseori un simbolism păgân și chiar ocult. Mă fascinează. Statuile formează o rețea în tot orașul, pe care nimeni n-o vede și la care nimeni nu se gândește. Dacă aș fi mistic, aș vedea-o ca pe o sursă de energie ocultă pentru oraș. Acum nu cred asta, dar statuile pot avea totuși un anumit efect psihologic. În unele cazuri, e destul de evident.

Arătă spre fântâna joasă din mijlocul parcului. Mina nu se putea hotărî dacă arăta ca o scăldătoare de păsări mărită sau ca o farfurie despicată în două, cu marginile ondulate.

— Pentru ce crezi că se întrec Apollo și Dionysos aici, în parc? Ei bine: Afrodita, zeița iubirii, bineînțeles. Și iat-o acolo. Sau, mai degrabă, iată-i pântecul larg deschis.

— Vincent!

Dar văzu exact la ce se referă. Fântâna avea în mod clar forme erotice, care în același timp nu erau prea evidente dacă nu ți se arătau cu degetul.

— Chestia cu tot simbolismul ăsta e că ne afectează psihicul în mod subconștient, continuă Vincent. Câți oameni crezi că trec pe lângă fântâna asta și se simt brusc puțin stânjeniți, agitați sau indignați, dar fără să știe de ce? De ce crezi că se giugiulesc atâția oameni în parcul ăsta?

Chiar așa, în cealaltă parte a parcului erau mai multe cupluri

de îndrăgostiți întinși pe pături, îmbrățișați, absorbiți unul de celălalt și fără să le pese, aparent, de lumea din jurul lor.

— Dacă e un cadavru în parc, sper că e acolo, sub iarbă, adăugă Vincent și se ridică. E mult mai ușor să sapi în gazon decât să spargi asfaltul și betonul.

Mina se ridică și ea de pe bancă. Luă cu două degete husa transpirată de pe bancă și o aruncă într-un coș de gunoi. Apoi merse până la fântână. Bănuia că are o pată de umezeală pe spatele pantalonilor scurți și se așeză astfel încât Vincent să nu-i poată vedea fundul. Pentru orice eventualitate.

— Ești doar invidios că nu te giugiulești și tu întins pe iarbă.

Văzu direct că în fântână n-ar fi avut cum să fie ascuns niciun cadavru; era prea joasă pentru așa ceva. Nici pavajul de sub picioarele ei nu era un loc de înmormântare probabil. Cine ar avea timpul și resursele necesare pentru a sparge și a aranja apoi la loc o întreagă alee de piatră doar pentru a ascunde un cadavru, chiar dacă era mic?

Îl urmă pe Vincent de-a lungul aleii care ducea la gazon. Semicercul sudic al parcului abia dacă măsura 100 de metri dintr-o parte în cealaltă.

— Dacă ar fi să îngropi un cadavru aici, unde l-ai îngropa? întrebă el un pic prea tare.

Cei mai apropiați îndrăgostiți de pe gazon, un bărbat și o femeie la vreo 30 de ani, așezați pe o pătură galbenă, tresăriră și se holbară la el.

— Poate pe marginea uneia dintre alei, răspunse ea, încercând să aibă aceeași expresie serioasă pe față ca și Vincent.

Femeia se ridicase în șezut, cu genunchii strânși sub bărbie, și privea nefericită iarba din jurul păturii. Bărbatul arăta de parcă ar fi fost în stare să-i ucidă.

Vincent dădu din cap gânditor.

— Iarba de acolo e probabil mai ușor de ridicat și de pus la loc fără să se vadă.

Cuplul începu să-și împacheteze paharele, sticla de vin și pătura. Întâlnirea lor se terminase în mod absolut.

— Ce răutăcios ai fost, Vincent, comentă Mina, împungându-

l ușor într-o parte.

El ridică din sprâncene și o privi cu o expresie inocentă.

— Nu înțeleg la ce te referi.

Apoi coborî vocea.

— Dar ce părere ai despre copacii plantați de acolo? Sunt atât de apropiați, încât lumea evită să meargă printre ei și nici nu se poate sta în zona aia. Dacă ai săpa acolo și ai fi precaut, probabil că nimeni n-ar observa până să crească iarba la loc.

Se îndreptară spre crâng. Vincent o apucă brusc de braț și îi arătă ceva cu degetul. Rareori o atingea; o cunoștea prea bine pentru a face acest lucru. Probabil că nici nu-și dăduse seama că a atins-o. În plus, ea purta doar un maiou, așa că Vincent o ținea de brațul gol. Pielea lui lipită de a ei…

Iar Mina nu intrase în panică.

În orice caz, nu încă.

N-avea de gând să spună nimic până nu era absolut necesar. În schimb, încerca să înțeleagă ce vrea el să-i arate. Iarba dintre copaci era de un verde mai închis decât restul gazonului din parc.

Vincent se aplecă și smulse câteva fire de iarbă.

— De ce crezi că arată așa? întrebă el. Mai închisă la culoare?

— Nu știu, dar văd și eu. Poate pentru că la firele de iarbă dintre copaci nu ajunge la fel de multă lumină de la soare?

— Poate. Oricum, în mod sigur e un 125715.

— Ce tot zici acolo?

— Codul de culoare pentru nuanța asta verde-închis. Iese LEGO, dacă îl traducem în litere. Nu întreba! Are legătură cu *Prizonierii de la Fort.*

Mina nu înțelegea absolut nimic și nu era foarte sigură dacă glumește sau nu. Probabil că nu.

Vincent studie frunzele celor mai apropiați copaci, apoi trecu la un copac mai îndepărtat și făcu același lucru. Se întoarse cu câteva frunze în mână.

— Hmm, și copacii din locul ăsta au frunze mai verzi decât ceilalți copaci. Și aici cresc și mai multe buruieni. Ceea ce e ciudat, pentru că administrația parcurilor se pricepe destul de

bine să țină evidența unor asemenea lucruri.

Mina îl privi fără să spună nimic.

— Ai o punguță de plastic?

Nu era nevoie să întrebe. Vincent știa foarte bine că avea mereu așa ceva la ea. Scoase o pungă mai mică cu fermoar. Vincent puse în ea frunzele și câteva fire de iarbă și o sigilă.

— Tocmai ai devenit botanist? Dacă vrei să le presezi între paginile unei cărți, ca atunci când aveai 15 ani, să știi că există frunze mai frumoase din care poți alege. Poate ar trebui să usuci și niște trandafiri și să-i agăți pe perete?

— Nu e nevoie. Maria mi-a dat cadou de ziua mea anul ăsta niște trandafiri uscați. Sunt atârnați deasupra patului.

Vincent își scoase telefonul mobil.

— Nu știu cât timp se vor menține proaspete frunzele astea și iarba, așa că poate cel mai bine e să facem și niște poze.

Începu să fotografieze conținutul pungii, apoi făcu același lucru cu iarba dintre copaci și făcu prim-planuri cu frunzele copacilor.

— Nu știu dacă vreau să știu ce faci, comentă Mina. Acum, revenind la caz, chiar crezi că un jucător de șah maniac a îngropat un cadavru pe aici, pe undeva?

Telefonul începu să-i sune pe neașteptate. Vincent îi trimisese toate fotografiile pe care le făcuse.

— Poate că nu e nimic, răspunse el, întinzându-i punga cu frunze și fire de iarbă. Nu vreau să spun nimic până nu sunt absolut sigur. Situația mea în echipa de investigație nu e chiar roz după întâlnirea de ieri. Și trebuie să mă pregătesc pentru spectacolul din seara asta. Weekendul care urmează e ultimul spectacol din stagiunea asta. Dar cred că ar fi o idee bună să-i dai Mildei pozele astea și punga. Dacă am dreptate, ar fi bine s-o auzi de la ea.

— N-ai tu timp de așa ceva!

Mama lui pufni pe nări și își încrucișa brațele. Însă Adam nu făcu decât să zâmbească.

— Nu-mi mai spune tu pentru ce n-am timp! Pot să-mi invit mama la cină când vreau eu.

— Știi ce cred eu, pufni Miriam examinând critic decorul micuței sale garsoniere, compusă dintr-o cameră și chicinetă. Casa asta are nevoie de o mână de femeie.

— Mă descurc foarte bine de unul singur.

— Greu de crezut. Uite aici!

Arătă acuzatoare cu degetul spre o plantă în ghiveci care, cu siguranță, avusese și zile mai bune.

— Iar eu cred că ai nevoie de o mână de femeie, zise ea. Niciun bărbat nu se poate descurca fără așa ceva.

— Mamă, termină! M-ai făcut să roșesc.

— Vreau să spun că eu n-o să fiu mereu aici. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Tăcură. Semnificația vorbelor ei atârna greu în aer. N-o întrebase încă despre rezultatele ultimului consult de la spitalul Karolinska. Nu era sigur că vrea să știe. Apoi Miriam își drese glasul și zâmbi încordată. Adam înțelegea că toate sunt de dragul lui și o iubea pentru asta. Dar nu făcea lucrurile mai ușoare.

— Spuneai că ai colegi noi la serviciu, zise ea. Nu există cineva pe-acolo cu care să te potrivești?

— Ba da, de fapt. Poate o persoană. E specială.

— L-ai spus?

— Nu! Ți-ai ieșit din minți? Am avut grijă să nu-mi arăt interesul. Nu cred că… ar fi complicat. În plus, unde să mai încapă și o femeie aici?

În timp ce scurgea în chiuvetă apa de la spaghete, Adam privi cei 30 de metri pătrați ai micii lui garsoniere din Farsta.

— Cum așa? replică Miriam și îl lovi peste ceafă, iar el rată chiuveta. Te concentrezi pe lucrurile greșite! Cum te-am educat eu de fapt? Și ce vorbă e asta, „încape”? Aici încap și o femeie, și patru copii. Asta e castel, în comparație cu ceea ce aveam eu și tatăl tău în Uganda. Stăteam în…

— Da, da, nu te apuca să-mi povestești iar. Tu mereu faci să pară că ai trăit într-o colibă cu podea de pământ.

— Copil răzgâiat, bombăni ea și îl pocni iar peste ceafă.

— Au! Tu știi că în Suedia n-ai voie să-ți lovești copiii, nu?

— Prostii. Eu te-am făcut, deci fac ce vreau. Și să nu crezi că

nu te pot altoi din când în când, chiar dacă tu te crezi om mare…

— Deci la patru nepoți te gândești tu. Nu vreau să știu mai mult.

— Cel puțin pentru început. Așa că ar fi bine să te grăbești, acum, cât mai ești tânăr. Dar va trebui să scapi de tablourile de la 1KEA, nicio femeie n-o să vrea să pună piciorul aici atât timp cât ai așa ceva pe pereți.

Miriam dădu din cap spre o fotografie alb-negru a unor muncitori în construcții care stăteau și luau prânzul pe o grindă de construcții, la înălțime, deasupra orașului New York.

— Acum ia loc, râse Adam, așezând pe masă oala cu spaghete fierbinți și aburinde.

Luă tigaia cu sos de carne și o așeză lângă ea.

— Mâncare pentru copii, comentă Miriam, dar asta nu o împiedică să-și pună o porție zdravănă. E nevoie de o mână de femeie și în bucătărie, asta e clar.

Mân cară în tăcere câteva momente. Apoi Adam lăsă tacâmurile jos.

— Ce au zis?

Maică-sa îi evită privirea. Întinse mâna după lingura de paste și își mai puse o porție în farfurie. Apoi mormăi:

— Încep tratamentul mâine.

În liniștea care se instalase în bucătărie, clinchetul tacâmurilor răsuna ca niște focuri de armă.

Adam își împinse farfuria deoparte. Nu mai putea să mănânce.

Inima Mildei sălta mereu de fericire când venea acasă la bunicul ei. Casa roșie din Enskede simboliza atât de mult din ceea ce fusese bun în copilăria ei! Casa roșie era personificarea bunicului Mykolas.

Îi deschise ușa înainte să apuce ea să bată.

— Bună dimineața! strigă el. Am pus să fac cafea!

Păși în holul plin de mușcate și hortensii frumoase și se descălță. Se strâmbă puțin în timp ce îl urma în bucătărie.

Bunicul vorbea atât de tare fiindcă începuse să audă prost în ultimul an și asta îi aducea aminte Mildei, fără să-i facă nicio plăcere, de vârsta lui înaintată. Ar fi vrut să păstreze iluzia că bunicul va trăi veșnic. Dar ei, mai mult decât oricui, îi era greu să trăiască în această fantezie.

— Stai jos, pari obosită, oftă bunicul, așezând pe masă o ceașcă de cafea fierbinte și aburindă.

— Ce țipi așa, bunicule? zise ea cu voce tare.

El râse cu atâta poftă, încât i se adânciră gropițele din obrajii arși de soare și de vânt.

— Vai! Da, doar știi, nu aud prea bine. Dar ar fi putut fi mai rău! Ar fi putut fi vederea!

— Am adus chifle, anunță ea, scoțând dintr-o pungă de hârtie niște pâinici rotunde.

Netede. Așa cum îi plăceau bunicului. Tăie chiflele și luă unt și brânză de pe raftul din mijloc al frigiderului. Apoi se așeză vizavi de el la masa din bucătărie.

Bunicul nu se atinse de unt, luă o jumătate de chiflă și muscă din ea cu ochii închiși.

— Mmm! Proaspăt coapte. Bucuria vieții!

Apoi deveni serios.

— Și ce se întâmplă? Văd că e ceva.

— Nu, ce să fie? răspunse ea, fluturând din mână, deși știa foarte bine că e inutil și că n-o să cedeze până nu-i spune.

— E Adi?

Milda oftă. Bunicul se pricepea extrem de bine să pună degetul direct pe locul dureros. Își făcu un sendviș și îi povesti pe scurt despre pretențiile lui Adi asupra casei. Bunicul își dădu ochii peste cap și își puse mâna aspră pe mâna ei.

— Fiecare familie are un măr putred. Dar tu ești un măr bun. Ești un măr Mio. Mulți spun că e cel mai gustos măr pe care-l poți găsi. Pulpa e fructată și suculentă, are gust de căpșuni. Are origini suedeze, dar și englezești, și a primit ce e mai bun de la ambii părinți. Frumusețea provine de la soiul-mamă Worcester Parmăn și aroma delicată, de la soiul-tată Oranie.

— Numele vine de la povestea aceea? A lui Astrid Lindgren?

Milda zâmbi. Îi plăcea să fie comparată cu un măr frumos.

— Da, exact!

Ochii bunicului se luminară.

— Mărul de aur. Da. Cel puțin așa crezi tu.

— Și-atunci Adi ce fel de măr e?

El pufni pe nări.

— Adi nu e un măr. E un dăunător pentru mere. Un vierme care sapă prin măr, până ajunge la miez.

— Dar, bunicule, și el e nepotul tău.

Bunicul Mykolas pufni din nou pe nări.

— Exact. Și nu așa te comporți cu familia, mormăi el, încruntându-se. Cred că ar trebui să schimb câteva vorbe cu dăunătorul ăla de mere.

Se uită la bunicul ei cu coada ochiului. Îl văzuse supărat doar de câteva ori. Dar, dacă ar fi fost să ne luăm după expresia lui, Adi intrase clar în încurcătură.

Apoi zâmbi din nou.

— Dar bănuiesc că nu de asta ești aici. N-ai venit doar pentru a vorbi despre Adi.

Ea își plecă privirea. Își promisese că o să-l viziteze cândva pe bunicul ei fără să aibă o treabă anume. În curând. Și când o va face, nu va aduce doar chifle, îi va aduce și pe Vera și pe Conrad. Dar încă nu venise ziua aceea.

— E în regulă, o asigură bunicul ei. Mă bucur că încă am cunoștințe folositoare în lumea din afara serei mele. Singura mea dorință e să nu mai aduci vreo pungă cu păr. Atunci a fost puțin… special.

Milda zâmbi și clătină din cap. Bunicul ei avea darul de a face totul să pară foarte ușor. Întotdeauna fusese așa. Nimic nu era greu când era el prin preajmă. Abia îndrăznea să se gândească cum ar fi fără el.

Dădu micul-dejun la o parte și scoase pozele și punga de plastic pe care i le dăduse Mina. Tipărise pozele în format mărit, ca să poată vedea el mai ușor detaliile.

— Fără păr. De data asta sunt fire de iarbă. Frunzele și firele astea de iarbă provin din parcul Fatbur din Sodermalm. După cum vezi în poze, într-un loc crește iarbă de un verde mai închis. Iar frunzele mai întunecate sunt de la copacii care

înconjoară locul respectiv. Restul copacilor și iarba din parc au o nuanță mult mai deschisă. Ce crezi că provoacă schimbarea asta de culoare? Ar putea fi de la soare, de la cum ajunge la sol chiar acolo, jos, între copaci, sau ceva de genul ăsta?

Bunicul Mykolas strânse firimiturile de pâine de pe masă și așeză frunzele pe ea. Luă două dintre ele, le ridică în lumină și le examină. Apoi le frecă ușor între degetul mare și arătător, după care le mirosi.

— Soarele e, fără îndoială, un factor care influențează tot ceea ce creste. Dar la fel de mult ca soarele, dacă nu chiar mai mult, plantele sunt afectate și de ceea ce se află sub ele. În sol. Iar solul variază în funcție de loc. Cantități diferite de minerale, nutrienti diferiti. Mai multă sau mai puțină umiditate. Frunzele și firele astea de iarbă sunt mai închise la culoare pentru că au produs mai multă clorofilă decât celelalte. Ceea ce înseamnă că probabil există mai mult azot în solul în care cresc. Văd multe buruieni în fotografii, ceea ce înseamnă că solul de acolo are mai multi nutrienti, în general.

— Deci e vorba despre o schimbare foarte locală în compoziția chimică a solului, zise Milda. Ce ar putea cauza o astfel de creștere a nivelului de azot într-o zonă atât de mică? Cablurile electrice din apropiere? Țevi de cupru? Diferențe de temperatură?

— Chiar nu știu. Mi-ar trebui o mostră de sol ca să-mi dau seama.

Bunicul puse cu grijă frunzele și firele de iarbă înapoi în pungă și o închise.

— Poți să-mi spui de ce ai devenit brusc atât de interesată de fotosinteză? Are Vera vreun proiect la școală?

Dar Milda nu mai asculta. Îi trecu prin minte un gând oribil. Corpul uman conține aproximativ două kilograme de azot. O mare parte din el se transformă, ce-i drept, în amoniac în timpul procesului de putrefacție, lucru la care, ca medic, trebuia să fie mereu atentă atunci când se ocupa de cadavrele în stare de descompunere. Nu voiai să respiri inutil așa ceva. Dar chiar și după acel proces, într-un om îngropat rămânea

destul azot rezidual cât să crească de cel puțin 50 de ori concentrația din solul în care se afla. Asta ar fi mai mult decât suficient pentru schimbarea clorofilei despre care vorbea bunicul.

Se holba la fotografia mărită care arăta întreaga zonă verde dintre copaci. Suprafața aceea abia dacă avea doi metri pătrați. Exact cât să încapă un copil.

E adevărat, șapca de polițist o proteja pe Mina și soarele nu-i ardea direct capul, însă, pe de altă parte, temperatura de sub șapcă atinsese valori insuportabile. Julia insistase să poarte toți uniformă în această zi. Trebuiau să se arate publicului, să vadă lumea că lucrează. Dar Mina regreta deja că fusese de acord. Se duse la umbră, sub un copac din parc, și își scoase șapca. Situația se îmbunătăți imediat.

Vincent veni și se așeză lângă ea.

— Cum a reușit Julia să organizeze totul atât de repede? întrebă el.

Julia stătea alături de tehnicienii care săpau cu mare grijă, strat după strat, gazonul aflat la câțiva metri în fata lor.

Tehnicienii care lucrau cu radarul de penetrare a solului sau GPR, așa cum mai era cunoscut, reperaseră, cu ajutorul undelor radio trimise în pământ, ceva ce ar fi putut fi un cadavru. În curând aveau să afle dacă sub iarba din parcul Fatbur chiar se afla așa ceva.

Înainte de a începe să sape, înfipseseră bețe lungi în pământ ca să-și dea seama unde se modifică solul, în acest fel, reușiseră să determine conturul aproximativ al spațiului sau, eventual, al mormântului. Cadavrul, dacă era acolo, era probabil neprotejat.

Milda îi explicase Minei că, dacă azotul ar fi fost de exemplu etanșat într-o pungă de plastic, n-ar mai fi ajuns în pământ. În orice moment, tehnicienii ar putea da peste un cadavru aflat într-un anumit stadiu de descompunere. Pentru că nu voiau să-l deterioreze, lucrau cu precauția necesară într-un șantier arheologic.

— De fapt, am rugat-o pe Julia să tragă sforile marți, imediat

ce ai pomenit de parc, răspunse Mina. Când m-a sunat azi-dimineață Milda și mi-a spus ce suspiciuni are, toată lumea era deja pregătită. N-a durat mai mult de câteva ore pentru a mobiliza echipa.

— Deci cum, când am fost noi aici ieri, Julia solicitase deja autorizație pentru excavare? Și n-ai spus nimic?

— Păi, nici tu n-ai spus nimic că aveam o pată umedă pe fund.

— Dar nu mi se pare același lucru. Și, în primul rând, nici n-as visa să mă uit la fundul tău. Iar în al doilea rând, un gentleman nu spune astfel de lucruri, chiar dacă le vede.

— Adică ai văzut-o, carevasăzică? Deci chiar te-ai uitat la fundul meu?

Vincent roși și își drese glasul.

— Întotdeauna studiez limbajul trupului și, apropo, nu ți se pare că durează prea mult săpatul? Cred că ar trebui să mă duc până acolo.

Poate că era răutăcioasă, dar tachinarea lui Vincent devenise una dintre preocupările ei preferate. Bănuia că răzbunarea va fi cumplită, odată ce va veni. Dar măcar meritase.

— Cred că au nevoie de ajutorul tău cam cât are nevoie un arhitect de un instructor de înot, răspunse ea zâmbind. Dar ai dreptate. Nu e același lucru. Nu ți-am spus nimic dinainte, fiindcă am sperat că te înșeli. Și, în mod normal, o astfel de acțiune durează câteva săptămâni. Dar se pare că Primăria din Stockholm n-a fost foarte încântată de ideea că un turist ar putea să dea peste cadavrul unui copil într-unul dintre parcurile orașului. Probabil că ar fi ajutat și cu lopeți, dacă le-ar fi cerut Julia. Și încă mai sper că te înșeli. Sper cât de mult pot. Pentru că, dacă ai dreptate, consecințele…

— Știu. Aș prefera să nu mă gândesc.

Unul dintre tehnicieni făcu brusc semn cu mâna.

— Aici! strigă el. Am găsit ceva.

Vincent se uită fix la bărbatul care flutura din mâini și o apucă din nou de braț pe Mina, așa cum făcuse și ultima dată când fuseseră în parc. Și, la fel ca data trecută, nu părea să fie conștient de ceea ce face, îi simțea pielea lipită de a ei. Nu o

deranja.

Julia, care se afla lângă tehnicieni, se aplecă să vadă ce găsiseră, în timp ce în aer se răspândea un miros înțepător de amoniac.

Părea să studieze cu atenție descoperirea. Poate avea nevoie de puțin timp ca să înțeleagă ce vede. Sau poate că nu voia să înțeleagă. Apoi se apropie de Mina și Vincent.

— Chestia asta va avea consecințe nedorite, i se adresă Minei. Poate părea macabru să vorbesc despre politică într-un astfel de context, dar trebuie s-o fac. Pentru că politica din Palatul Poliției afectează însăși existența grupului nostru. Iar descoperirea de aici e în directă contradicție cu ce dorea conducerea. Nu se potrivește în puzzle-ul pe care voiau ei să-l pună cap la cap.

Se întoarse spre mentalist.

— Se pare că ai avut dreptate, Vincent. Felicitări!

Julia își drese glasul. Exista o discrepanță ciudată între relația privată dintre ea și tatăl ei, Osten, și relația lor profesională. Ceea ce în sine nu era poate atât de ciudat, ci mai degrabă firesc. La urma urmei, tatăl ei era șeful poliției.

— Primesc semnale îngrijorătoare din partea organizației. Se pare că iar ascultați de… vrăjitorul ăla?

— Tată, nu e un vrăjitor, oftă Julia. E mentalist.

Își dădea seama, după privirea lui Osten, că definiția nu-l ajuta în niciun fel.

— Avem o pistă foarte credibilă, continuă el. Un suspect foarte credibil. Mauro Meyer. Iar eu am ceva mai multă experiență în profesia asta decât tine. Din experiența mea, cel mai simplu răspuns e de obicei cel mai probabil. Această a doua pistă… Mă apropii ușor de punctul în care va trebui să-ți dau un ordin direct să renunți la ea. Am avut îndoieli când ați adus-o pe Nova să fie consultant. Dar măcar ea e… Da. Acum, situația a scăpat de sub control. S-o înlocuiți cu acest…, acest…

Julia respiră adânc. Se simțea ca și cum ar fi avut din nou șapte ani, mustrată de tatăl ei pentru că uitase să pună laptele

în frigider.

— Înțeleg ce spui. Dar nu putem face abstracție nici de faptul că acum câteva ore am găsit un cadavru în parcul Fatbur. Și asta, mulțumită lui Vincent și teoriilor sale. Așa că nu merge să spunem că teoria lui n-a fost adevărată.

— N-am spus niciodată că… Vincent… a greșit, replică Osten, cu aceeași voce pe care o avusese și atunci când uitase ea să închidă poarta, iar ciobănescul german al familiei se strecurase afară și-o lăsase borțoasă pe cățelușa Cavalier King Charles Spaniei a vecinului. Dar una nu trebuie s-o excludă pe cealaltă. El poate că are dreptate în concluziile sale, fără ca acest lucru să excludă vinovăția lui Meyer. Ar trebui să faceți presiuni asupra lui Meyer să mărturisească și să aflați cine La ajutat.

— Dar motivul? întrebă Julia, răsucindu-se pe scaun.

— O să iasă și asta la iveală. Întotdeauna există un motiv. Uneori îl aflăm, alteori, nu. Dar trebuie să începi cu fapta în sine. Informații certe. Dovezi. Lucruri concrete și tangibile. Cum ar fi că hainele băiatului au fost găsite ascunse în restaurantul său. Fapte certe. Din câte am înțeles, fosta lui soție a tras acum mult timp un semnal de alarmă referitor la el. Fapte certe. Și știi, uneori îmi doresc ca noi, ca societate, să știm să ascultăm mai bine. Dar din păcate asta e realitatea cu care trebuie să ne confruntăm.

Osten dădu din cap cu regret, iar Julia își mușcă limba. Știa că n-are rost. Când tatăl ei se urca pe calul înalt al moralității, nu mai ajungea la el nicio voce. Avea intenții bune. Era un om cu suflet mare. Numai că aparținea unei generații de polițiști apuse, o generație care fusese educată să gândească „neconformist”. Iar dacă circumstanțele nu se potriveau, pur și simplu adaptau conținutul, uneori în detrimentul adevărului. Iar ea trebuia să le facă mai departe jocul într-o oarecare măsură. În continuare, ei erau cei care decideau și stabileau regulile jocului. Știa în ce se bagă atunci când devenise polițistă. Poate mai bine decât majoritatea.

— Nu mai pierdeți timpul cu prostiile alea. Mai bine faceți muncă adevărată, de poliție.

Simți respingerea în vocea tatălui ei. Știa că audiența cu mustrările ei de rigoare se încheiase. Apoi văzu cum fata lui se luminează.

— Deci când putem să-l vedem pe scumpelul ăla mic? A trecut atâta vreme! Până apuc să-l mai văd, deja s-a mutat de-acasă!

Se ridică și o cuprinse de după mijloc. Julia își permise să se sprijine pentru o clipă de umărul lui. Așa cum o făcuse de atâtea ori în copilărie. Apoi își îndreptă spatele.

— Trecem pe la voi imediat ce se termină toate astea, răspunse ea, sărutându-și tatăl pe obraz.

— Nu-ți face griji, Julia, suntem foarte aproape! îl aveți în arest!

Ieși pe ușă cu vorbele tatălui ei în minte.

Vincent era pe scenă. Avea spectacol și în seara asta, dar și mâine, vineri, și sâmbătă. Pe urmă termina, în sfârșit. Spectacolul se apropia de partea în care se strangula cu centura. Ce bine că trebuia să mai facă numărul ăsta doar de trei ori! Era de ajuns. După ultimul spectacol, trebuise să se machieze ca să-și acopere semnele roșii de pe gât. În timpul ultimelor spectacole, numărul începuse să aibă legătură și cu altceva în afară de supranatural. Nu mai spunea că intră în contact cu spiritele. Era în continuare aceeași demonstrație, dar cadrul devenise mai actual. Poate că era un mod de a procesa ororile care se întâmplau în jurul lui în acel moment. În orice caz, numărul era și mai puternic în acest fel. Noua sa temă legată de secte avea priză la public.

Ajunsese la Teatrul Oscar din Stockholm cu trei ore înainte de începerea spectacolului, pentru a avea timp să se pregătească așa cum trebuie. Cum erau ultimele spectacole, decisese să se dezlănțuie total. Publicul fusese întâmpinat în foaierul teatrului de către asistenții săi, care împărțeau șepci gratuite tuturor celor care doreau. Șepcile erau împodobite cu un model decorativ format din puncte negre pe fundalul alb.

Cel puțin 50 de persoane stăteau acum în sală purtând aceste șepci. Iar când Vincent reveni pe scenă, în actul al doilea al

spectacolului, își schimbase cămașa cu un tricou cu același model.

— Mă bucur că atât de multi dintre voi au avut curajul să poarte șapca, deși nu știați ce semnifică, zise el, fluturându-și brațele și arătându-și tricouL Am dovada că voi, toti cei 857 de oameni de aici, sunteti printre cei mai deștepți din toată populația. Dovada este simplul fapt că vă aflați aici.

Gluma fu un pic stupidă, însă lingușirea avea și scopul de a crea un sentiment de comunitate în mulțime. Pe bună dreptate, majoritatea oamenilor zâmbiră mulțumiți. Era o comunitate pe care urma să o demoleze.

— În același timp, unii dintre voi au ajuns mai departe decât ceilalți. Cei care au primit șapcă sunt, evident, mai curioși decât cei care n-au primit. Pentru mine, asta nu are o valoare în sine, ci e un fapt cert. Aș crede că majoritatea celor cu șapcă sunt interesați să devină varianta lor cea mai bună. Garantat aveți în biblioteca de acasă cărți de dezvoltare personală și poate chiar ați urmat un curs pe această temă. Voi, cei, cu șapcă, aveți un *mindset* unic Ia care restul publicului n-a reușit încă să ajungă.

Câțiva dintre purtătorii de șepci dădură din cap cu entuziasm, în timp ce câteva persoane fără șepci începură să se arate dezamăgite și să-și încrucișeze brațele. Atât de simplu era să creeze un sentiment de „noi” împotriva „lor”! Ca și în alte rânduri, nu făcuse decât să folosească așa-numitele afirmatii Barnum, formulări care păreau personale și specifice, dar care se aplicau de fapt majorității oamenilor. De asemenea, avusese grijă să vorbească pe un ton ceva mai blând și să zâmbească mai mult când se adresa purtătorilor de șepci. Efectul nu întârzie să apară.

— Atunci când ai o minte unică și deschisă ca a voastră, continuă el, e posibil de fapt și să comunici la un nivel special. Voi împărțiți cu mine o sferă mentală unică.

Altă lingușire. Și un nonsens total. Dacă ar fi început cu astfel de afirmații despre „sfere mentale unice”, probabil că nimeni din public n-ar fi căzut în plasă. Dar replicile pe care le livrase chiar înainte erau croite pentru a determina publicul să

accepte din punct de vedere psihologic lucruri pe care altminteri nu le-ar fi acceptat. Înfricoșător era cât de rapid mersese. O astfel de convertire rareori necesita mai multe cuvinte decât folosise deja.

— Știu că sună bizar, adăugă el scuzându-se cu un zâmbet. Dar aceasta este o trăsătură care poate fi antrenată. Este vorba despre deconectarea corpului de creier. Permiteti-mi să vă arăt.

Se pregăti sufletește. Era timpul pentru curea. Un asistent îl ajută pe unul dintre purtătorii de șapcă să urce pe scenă și să se așeze pe un scaun lângă el. Vincent strânse cureaua din jurul gâtului și, ca de obicei, publicul începu să murmure.

— Chestia asta e pentru deconectarea simbolică, dar și la propriu, a corpului, zise el cu o voce forțată.

Întinse mâna spre bărbatul speriat cu șapca.

— Ia-mi pulsul, te rog. Și marchează când începe să scadă. Iar eu o să încerc să mă cufund în conștiința noastră comună.

Blestemata aia de curea durea la fel de tare ca întotdeauna. Dar astea erau ultimele dăti… Restul rutinei decurse cam ca până acum. Vincent își opri pulsul în braț, prefăcându-se că și-a pierdut cunoștința. Apoi povesti preț de câteva minute părți din copilăria bărbatului, o serie de amintiri personale, și dezvălui unul sau două secrete pe care bărbatul nu le spusese nimănui. Nu putea fi contestat că Vincent și bărbatul respectiv împărtășeau aceleași gânduri.

De fapt, Vincent folosise un amestec de afirmații Barnum, hazard pur, concluzii pe care le trăsese privind hainele bărbatului, limbajul verbal și corporal al acestuia, și declarații suficient de vagi pentru ca bărbatul însuși să-l ajute să „interpreteze” ce însemnau.

Când ceva din cele susținute de Vincent nu se potrivea, se scuza spunând că trebuie să fi „pescuit” detaliul ăsta de la altcineva din grupul unic. De fiecare dată unul dintre purtătorii de șepci își trăgea răsuflarea și murmura că era vorba despre ea sau despre el.

Când Vincent termină, eliberă puțin din strânsoarea curelei din jurul gâtului și lăsă pulsul să-i revină în braț.

— Vă mulțumesc pentru atenție, li se adresă el exclusiv purtătorilor de șapcă. Dar această abilitate e de fapt ceva ce posedați cu toții. Adevărul e că am un centru de conferințe unde îi învăț pe alții cum să intre în contact cu conștiința noastră comună. Înțelegerea e să veniți și să stați acolo cu mine timp de două săptămâni, ca să vă antrenez. Dar trebuie să vă atrag atenția că este foarte scump. Și am doar zece locuri. Câte persoane sunt interesate?

Douăzeci și cinci de mâini se ridicară imediat. Vincent dădu din cap gânditor. Numără în tăcere până la zece, pentru a face o pauză cât mai lungă.

— Și așa se creează o sectă, spuse el încet.

Se lăsă o tăcere de mormânt.

Un val de emoții noi străbătu mulțimea. Cei fără șapcă trecuseră de la sentimentul că sunt excluși la exaltarea dată de pofta de răzbunare și bucuria pentru răul celorlalți. Purtătorii de șepci trecuseră de la a fi aleși la a se simți trădați. Avuseseră încredere în el. Iar el le trăsese pantalonii în vine. Avea la dispoziție cinci secunde pentru a activa gândirea rațională a publicului, înainte ca emoțiile să preia controlul total. Trucul era să-i facă să înghită medicamentul amar fără să-l urască pe Vincent.

— Îmi cer iertare, zise el, făcând tot posibilul să pară că îi e rușine.

Ceea ce, desigur, era și actorie.

— Înainte să vă explic ce s-a întâmplat, vreau să clarific un lucru. Chiar cred că sunteti oameni inteligenți, fiecare dintre voi. Dar nu există absolut nicio diferență între cei care poartă șepci și cei care nu le poartă. Niciun grup nu e mai inteligent sau mai prost decât celălalt. Singura diferență e că unii dintre voi ați primit o piesă vestimentară de la asistentul meu. Dar șepcile au creat oricum un sentiment imediat de unitate între cei care le poartă. Un sentiment pe care eu l-am întărit. Șepcile au contribuit și la eliminarea identității individuale, un lucru foarte important atunci când se pun bazele unei secte. Ați devenit parte a colectivului. Și termenul de „conștiință comună”? Prostii. Dar este important să-ți creezi

propriile expresii într-o sectă, pentru a întări și mai mult sentimentul de comunitate.

Cele mai multe dintre șepci fură scoase acum. Foștii lor purtători se foiau stingheriți pe scaune.

— O voi spune din nou. Oricine ar fi putut primi o șapcă. Nu există nicio diferență între voi și alții, indiferent ce am susținut eu. Sau între voi și mine. Ce m-ați văzut făcând după aceea au fost doar fente psihologice și simple trucuri de carnaval. Dar suficient de convingătoare cât să vă determine să vreți să plătiți o căruță de bani și chiar să veniți să locuiti cu mine. Bănuiesc că învățătura de minte este următoarea: „Feriți-vă de falșii profeți”.

Nu avea nicio intenție de a transforma toată distracția serii într-o prelegere. Dar uneori n-avea de ales.

Următorul număr trebuia să fie ceva mai viu colorat, pentru a compensa.

— Simbolul înseamnă ceva? strigă cineva, fluturându-și șapca. Punctele negre?

— Oh, punctele, răspunse Vincent, făcând poznaș cu ochiul. E *Braille*. Sistemul de scriere cu puncte, pentru orbi. Pe capetele voastre scrie SUNT ASCULTĂTOR.

Tot publicul explodă în hohote de râs. Vincent se uită la marea de spectatori și zâmbi. Puteau să creadă că a mers prea departe dacă voiau. Dar chiar în acest moment, în sală erau 857 de persoane care ar fi fost mult mai greu de păcălit.

Când lumina se schimbă, văzu brusc un chip cunoscut. N-o observase în timpul spectacolului. Nova era în primul rând de la balcon. Nu râdea. Nu aplauda. Stătea cu brațele încrucișate și-l privea.

Apoi se ridică și plecă.

În camera verde a teatrului era deja cineva când ajunse Vincent. Tresări involuntar când văzu cine stătea pe canapea. Nu se așteptase să fie cineva acolo. De fapt, n-ar fi trebuit să fie nimeni acolo.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii, i se adresă Nova când îi văzu reacția. Dar paznicul a spus că pot să aștept aici.

Îi luă câteva momente să se adune înainte de a răspunde. Pentru o fracțiune de secundă, crezuse că s-a întors Anna, Anna cea cu tatuajele, Anna, fosta lui hărțuitoare. Chiar dacă Anna și Nova arătau complet diferit. Privirea îi fu atrasă de masă. În timpul spectacolului, cineva pusese acolo un bol cu bomboane și trei sticle cu apă. Aproape ca și cum ar fi vrut să-și bată joc de el intenționat.

— Stai liniștită, răspunse el. Am avut o stalkeriță în ultimul turneu, care făcea orice pentru a ajunge în culise. Apoi am întâlnit-o și… n-a ieșit prea bine. Avea o cameră plină de poze cu mine. Și un altar. Încă sunt puțin nevrotic de atunci. Și de obicei sunt singur aici, în spate.

Trase cu coada ochiului la podea. Planul fusese să încuie usa și să se întindă câteva momente. Dar Nova probabil că s-ar fi mirat. Și trebuia să facă ceva cu cele trei sticle. Se așeză pe cealaltă canapea, vizavi de ea, pregătit sufletește pentru o critică usturătoare la adresa numărului cu secta. Nu menționase numele epicurienilor. Dar fusese cât pe ce.

— N-am vrut să mă bag în sufletul tău, începu ea. De fapt, voiam doar să te salut. Și să-ți mulțumesc pentru un spectacol interesant. A fost palpitant.

— Chiar ți s-a părut? M-am gândit că poate te-ai supărat, având în vedere… ce am spus la sfârșit. Despre guru și secte. Apă?

Nova clătină din cap. La naiba! Sperase să scape de o sticlă.

— De ce să mă supăr? Ai dreptate. Și cred că e un punct de vedere important de subliniat. E bine să-i învățăm pe oameni să facă diferența între mișcările constructive și autentice, cum este cea cu care lucrez eu, și cultele dăunătoare și manipulatoare.

Vincent nu era sigur că asta subliniase el, dar nu făcu niciun comentariu.

— Apropo, dacă te interesează…, zise ea, deschizându-și geanta.

Vincent observă că era Louis Vuitton. Nova scoase o broșură cu sigla Epicura pe copertă și i-o întinse.

— Poate vrei să-mi faci o vizită la centru cândva.

Vincent răsfoi broșura. Pe prima pagină era un citat în italice.

Îndreptarul epicurian pentru o noua lume este același ca în vremurile de demult: doar o neliniște trecând aidoma unei comete devine stea. Rapid și pe nesimțite. Viața liniștită este viața care purifică. Evită precaut tot ce provoacă durerea. Nu îți dori nimic. O viață fără dorințe este o viață eliberată de orice suferință, care, în schimb, îți permite să savurezi împlinirea, când atingi Totul.

John Wennhagen

— Am văzut citatul pe site-ul vostru, zise el. Dar nu știam că și tatăl tău a fost epicurian.

— Mai mult bunicul meu. Tata mă mai ajuta din când în când, cu mesaje și alte chestii. Nu împărtășea în totalitate filosofia bunicului meu. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a scris înainte de a… dispărea.

— Dea dispărea? Credeam că a murit în accident.

Nova păli și își coborî privirea.

Vincent își muscă limba. Insensibil. Evident, Nova nu voia să se gândească la moartea tatălui ei în termeni atât de definitivi. Acum nu numai că o forțase, dar îi amintise și de accidentul din cauza căruia încă mai avea dureri cronice. Bună treabă din partea cuiva care pretindea că poate citi oamenii.

— Au dragat timp de două săptămâni după accident. Dar n-au găsit niciodată cadavrul. Bineînțeles, eu știu că nu mai e. Dar o mică parte din mine, fata care era în mașină, încă mai speră că va apărea într-o zi. Nevătămat și poate doar cu părul puțin ud.

Vincent încercă să se scuture de imaginea unui John Wennhagen înviat din morți, îmbrăcat elegant și cu alge prin păr, sunând la ușa Novei. Știa că nu asta voise să spună ea. Dar totuși…

— Era destul de poetic tatăl tău, remarcă Vincent, arătând spre text în încercarea de a îndrepta conversația într-o altă direcție.

Nova râse. Se pare că funcționase.

— Nu trebuie să fii politicos. Textul ăsta e aproape de neînțeles pentru un străin. Dar l-a scris pornind de la regula conform căreia nu putea folosi decât un anumit număr de cuvinte. Nu mai puține și nu mai multe decât hotărâse el în prealabil. Își stabilea deseori astfel de provocări creative. Rezultatul a fost puțin… Oricum, încă mai folosim textul, în onoarea lui. Iar adresa o găsești pe spate. Dacă vrei să vii la noi, așa cum spuneam. Pot să mă răzgândesc în legătură cu apa?

Nova arătă spre una dintre sticlele de pe masă. În sfârsit!

— Ia-o pe care vrei, răspunse el cât se poate de indiferent și așeză broșura pe masă.

Nova luă desfăcătorul de sticle care se afla într-un bol și deschise o sticlă. Vincent expiră aerul pe care nu știa că-l reținuse. Luă și el un pahar gol și-l umplu cu apă de la chiuvetă.

— Apropo, și eu sunt implicat în aceeași anchetă a poliției, cea legată de copiii morți, spuse el și se așeză la loc. E interesantă teoria ta că în spate s-ar afla un grup organizat. Dar nu cumva majoritatea mișcărilor extremiste aleg să se țină departe de ochii lumii? Grupul ăsta pare mai degrabă că vrea să-l vedem.

Nova bău direct din sticlă și îl privi. Rujul perfect trasat nu se clintise câtuși de puțin.

— Poate că nu vor să fie văzuti ei, ca oameni, dar vor să le vedem mesajul?

— Ce mesaj ar fi? Te referi la teoria ta despre apă? Mă tem că nu mai e valabilă. Poliția a găsit azi cadavrul unui alt copil în parcul Fatbur. Autopsia nu s-a făcut încă, din câte știu, dar sunt convins că are legătură cu celelalte crime. Iar parcul Fatbur e destul de departe de orice curs de apă. Cu excepția fântânii arteziene.

Nova zâmbi și îl privi cu ochi scânteietori. Prezența ei părea să umple camera. Nu putea să nu fie impresionat. Ar fi vrut și el să fie atât de încrezător, atât de… magnetic, în lipsa unui cuvânt mai bun. De fapt, era ciudat că nu i se dăduse până acum propria emisiune TV. Probabil că fusese solicitată și

refuzase. Nova nu părea să caute mai multă atenție decât era necesar, fapt rar întâlnit în branșa celor care țineau conferințe.

— Eu aș spune că descoperirea asta confirmă mai degrabă afirmația mea, replică ea. Tu, mai mult ca oricine altcineva, ar trebui să știi că tot parcul Fatbur a fost un lac. În urmă cu aproximativ 600 de ani se afla chiar în Sbdermalm. Lacul era foarte important pentru oameni, care se aprovizionau din el atât cu apă, cât și cu pește.

Nova avea dreptate, desigur. Parcul era un vestigiu al uneia dintre cele mai importante ape din Stockholm. Îi era rușine că nu își amintise. Peder probabil că ar vrea să știe mai multe despre asta.

— La finele secolului al XVII-lea începuseră să se adune atât de multe gunoaie și deșeuri în lac, încât a început să fie numit Fatburstrasket[16], continuă Nova. Se pare că mirosea îngrozitor. Cu toate astea, abia la mijlocul secolului al XIX-lea au drenat lacul, odată cu construcția zonei Sodra stationen. Oricum, acolo a existat apă încă dinainte de fondarea orașului și până acum 200 de ani. Apoi a devenit parc. Unde acum a fost găsit un cadavru. De ce zâmbești așa?

Vincent râse. Nu-și dăduse seama că zâmbea. Nova râse și ea și afișă din nou un zâmbet scânteietor. Era nevoit să ia în considerare ideea că poate ea avea dreptate, și nu el. Dar dacă era adevărat, dacă se folosise de concluzii greșite, nu avea nicio idee despre ce se va întâmpla în continuare. În cazul ăsta, era mai departe de a-l înțelege pe ucigaș decât fusese la început.

Nova se ridică și îi atinse brațul.

— Probabil că ne asemănăm mai mult decât crezi. Doar că eu sunt puțin mai inteligentă. Să vii într-o vizită! Ai adresa.

Peder avusese grijă să fie în fața magazinului imediat ce Herman ajungea acolo de dimineață. De fapt, magazinul se deschidea abia la ora prânzului vinerea, pentru că dimineața se făcea inventarul mărfii noi. Dar având în vedere ce-i spusese Herman la telefon, era mai bine să termine treaba înainte să se deschidă ușile pentru public.

Peder se aplecă peste suportul de sticlă și privi obiectele așezate în fața lui, pe o bucată de pânză bleumarin.

— Mulțumesc că ai sunat ieri.

— Bineînțeles. Am recunoscut imediat ceasul când ai trimis descrierea. Păcat că n-am avut-o cu o zi mai devreme, totuși. Dar l-am păzit până veniți…

Herman se bătu mulțumit pe burtă.

Peder îl întâlnise pe Herman, negustorul de amanet, de multe ori de-a lungul anilor, iar acesta era întotdeauna la fel de mulțumit când putea ajuta poliția.

— Și are și o inscripție, zici?

Herman zâmbi afabil și întoarse ceasul.

— Pentru Allan Walthersson, cu ocazia împlinirii a 60 de ani, citi Peder.

Allan Walthersson. Bunicul lui Ossian. Tatăl lui Fredrik.

Herman abia încăpea în spatele tejghelei cu burta lui enormă, care creștea din ce în ce mai mult în fiecare an. Peder și colegii săi obișnuiau să glumească spunând că într-o bună zi vor fi nevoiți să-l scoată cu macaraua din magazinul din orașul vechi.

— Și asta e tot ce-ai primit nou? întrebă Peder, examinând restul obiectelor. Ai apucat să vinzi ceva?

În afară de ceas, mai erau un inel de aur, o broșă cu perle și un set de lanțuri Bismarck asortate.

— Nu, totul e aici. Nu accept bunuri furate. Așa că am sunat imediat ce mi-am dat seama ce e. Tatăl meu a fost polițist, doar știi. Am fost educat să ajut brațul lung al legii.

— Iar noi îți mulțumim pentru asta, îi răspunse Peder, bătându-l ușor pe umăr. Bun. Și acum întrebarea de 10 000 de coroane. Cine l-a adus?

— Eh, o veche cunoștință de-ale noastre, chicoti Herman. Cred că tocmai de aceea am fost un pic mai vigilent.

Apoi făcu o pauză. Peder era familiarizat cu acest dans. Herman voia întotdeauna să profite la maximum de situație, iar Peder îi permitea cu mare drag. Se uită în jur, prin micul magazin. Ceva din haosul acela de obiecte trezea în el o bucurie copilărească. Erau de toate, de la un televizor vechi cu

tub până la bijuterii, un echipament de scufundări, colecții de timbre prăfuite și ceva ce semăna cu un bursuc împăiat.

— Nu vrei să știi cine a fost? întrebă Herman strengărește.

— Cu mare plăcere, răspunse Peder, încuviințând. Cu mare, mare plăcere, Herman.

— Atunci trebuie să răspunzi întâi corect la ghicitoarea mea.

— Nici n-as fi vrut să fie altfel. Ei bine, să vedem cu ce viclenie vii astăzi.

Herman chicoti.

— Iată: Ce zici când ti-e milă de un câine?

— Hmm, asta e o întrebare complicată.

Se scărpină în barbă în timp ce se gândea. De obicei reușea, dar de data asta nu putea să-și dea seama. Oftă.

— Ești prea șiret, Herman. Mă las păgubaș.

Herman făcu o pauză retorică.

— SĂRĂ-CUȚU! răcni el apoi și râse atât de tare, că-l apucă sughițul.

Peder zâmbi și dădu din cap.

— Nu înțeleg de unde le scoți. Dar te rog, ai milă de un polițist greu de cap. Despre cine vorbim? Cineva din vechea gardă?

Herman dădu din cap afirmativ.

— Da. Cineva de-al casei. Rimează cu patte…

Chicoti din nou.

Peder se încruntă. De data asta trebuia să se descurce. Patte…

Apoi se lumină tot la față.

— Matte! Matte Skoglund!

— Da, da, da, răspunse Herman, bătându-se mulțumit cu palma peste burtă.

Arătă apoi spre obiectele de pe bucata de pânză.

— Chestia aia e frumoasă. Nu există nicio sansă să pot să…

— Îmi pare rău, Herman. Va trebui să-l iau cu mine. Știi foarte bine. Dar gândește-te la o ghicitoare nouă pentru data viitoare!

— Numai dacă te duci să-ți dai jos barba! chiui Herman, în timp ce Peder se îndrepta spre ușă. Weekend plăcut!

Peder scoase telefonul imediat ce ieși în stradă.

— Bună, Adam! Peder la telefon. Cred că putem clasa orice teorie a conspirației în legătură cu spargerea din Bellmansgatan, de la părinții lui Ossian. A fost găinarul nostru de serviciu. Matte Skoglund. Da, exact. Le spun băieților din oraș să fie cu ochii pe el. Dar am recuperat ce a furat. Deci am terminat cu chestia asta.

Închise. Apoi râse în sinea lui. Sărăcuțu'. Supertare!

— Bine lucrat, o lăudă Milda sec.

În fundal, Mina auzea piesa *O mie și una de nopți* a lui Charlotte Perrelli, iar medicul legist fredona din loc în loc, aparent fără să-și dea seama. Loke era întotdeauna o umbră tăcută în fundal, gata să urmeze instrucțiunile Mildei.

— Nu-mi pot asuma meritele, sunt ale lui Vincent, răspunse Mina, privindu-l cu coada ochiului pe mentalist.

Nu știa de ce, în dimineața asta Vincent avea o dungă roșie în jurul gâtului. De fapt, de când fusese cooptat în anchetă, o mai văzuse. Va trebui să-l întrebe, dar într-un moment mai bun.

Vincent se uita fix la cadavrul de pe masa de autopsie. Îl întrebase de mai multe ori înainte de a intra dacă e convins că face față. Cadavrele de adulti erau destul de rele. Cadavrele de copii erau de mii de ori mai rele. Dar el insistase. Judecând după chipul lui, care era și mai palid ca de obicei, nu făcea față prea bine situației.

— Tocmai l-am cusut, anunță Milda, scotându-și mănușile cu un pocnet.

— Ce poți să spui? Aceleași răni ca la ceilalți?

Mina se feri să-l privească pe băiatul anonim de pe masă. I se părea nedemn că nu știau cine este. Cineva, undeva, trebuie că-i simte lipsa de multă vreme.

Îl auzi pe Vincent înghițind ritmic, ca și cum conținutul stomacului său urca și cobora prin gât ca un yo-yo. Dar doar fiindcă Mina își păstra calmul nu înseamnă că gestiona mai bine situația. Copiii morți erau ceva împotriva naturii. Și acum erau patru.

— Deoarece cadavrul a fost îngropat de ceva vreme, circumstanțele par puțin diferite, răspunse Milda, dând mai încet boxa. Ceea ce lucrează în favoarea noastră este faptul că un cadavru se descompune mai lent în pământ, în parte pentru că e mai frig sub sol și în parte pentru că nu există muște. Acestea fiind spuse, descompunerea e avansată. Pielea s-a despicat în straturi, ceea ce îmi îngreunează întotdeauna munca, iar țesuturile au început să se transforme în ceară de cadavru. Dar da, există o mulțime de asemănări cu celelalte victime.

Tăcu. În fundal. Charlotte Perrelli cânta încet *Ești în visele mele*.

Vincent înghiți din nou și deschise gura.

— Cât de asemănătoare? întrebă el cu o voce groasă.

— Foarte asemănătoare, aș spune. Aceleași semne pe plămâni. De asemenea, am găsit în faringe aceleași fibre ca și la celelalte victime.

Milda dădu din cap spre un cărucior de oțel unde se aflau diverse probe, gata să fie trimise spre analiză.

— Crezi că ar putea fi vorba despre același autor?

— Nu e treaba mea să decid asta, ci a voastră. Cu toate astea, impresia mea, ca medic legist, e că metoda prezintă mari similitudini.

Mina aprobă din cap gânditoare. Văzu cu coada ochiului că probabil era timpul să-l scoată de acolo pe Vincent, care însă deschise din nou gura, înainte să apuce Mina să-i propună să plece.

— Ora? întrebă el. Ce crezi despre ora la care a fost comisă crima?

Milda se uită la cadavrul de pe masă și se încruntă. — Este foarte greu de spus. Cel mult vă pot spune bănuielile mele. Cred că nu e îngropat de mai mult de două luni. Dar luați chestia asta cu precauție. E dificil în cazul cadavrelor în care a început să se formeze ceara de cadavru. Sau, uneori, poate fi chiar de ajutor, deoarece, dacă se formează rapid, poate păstra rănile vizual. Dar din păcate nu e cazul aici. Apropo, am mai găsit și asta lângă corp, dar nu ne ajută să stabilim o dată,

fiindcă plasticul nu se descompune în natură.

Milda arătă spre un recipient transparent de pe bancă. Părea să conțină o jucărie roșie și una albastră.

Vincent se apropie și privi. Îi reveni un pic de culoare în obraji.

— Mașinuțe Lego, zise el, scoțându-și telefonul. Pot să…?

Mina aprobă dând din cap, iar el începu să facă poze. Interesul lui Vincent pentru modelele Lego părea aproape la fel de mare ca interesul Mildei pentru cadavru.

— Crezi că jucăriile acelea erau ale lui? întrebă Mina.

— Nu există niciun motiv să credem altceva, răspunse Milda. Bineînțeles, e puțin ciudat că au fost îngropate împreună cu cadavrul, dar ăsta nu este nici pe departe singurul lucru ciudat în toată povestea asta.

Mina încuviință. Milda avea mai multă dreptate decât voia să recunoască ea. Vincent se întoarse, absorbit de fotografiile pe care tocmai le făcuse.

— Mulțumesc, Milda, zise Mina. Ne auzim mai târziu, de îndată ce sunt analizate probele sau anunță-mă tu dacă ai ceva, chiar și cel mai mic sentiment spontan. Avem nevoie de orice în momentul ăsta.

— Da, înțeleg, răspunse Milda rezervată și făcu semn din cap spre asistentul ei, care începu să scoată cadavrul de acolo.

În timp ce Mina și Vincent se îndreptau spre ușă, auziră cum creste volumul. Vocea lui Perrelli cânta în spatele lor:

Umbrele care cad în amurgul albastru mă fac să tânjesc după iubire și doar să visez, nu pot uita niciodată…

Ușa se trânti puternic în spatele lor. Vincent respiră adânc de câteva ori, cu capul lăsat în piept. Apoi își ridică privirea și se uită la Mina.

— Patru copii. Răpiți de persoane diferite, uciși în același mod. N-o să mai pot dormi niciodată după chestia asta.

— Știu. Dar avem o problemă. Cadavrul de acolo ar dovedi teoria ta despre provocarea aceea de șah, *Knight's tour*. Sigur, am găsit cadavrul în parcul Fatbur, așa cum ai prezis tu. Dar în lipsa unei legături cu caii, nu știm dacă trupul chiar se încadrează în tiparul cu șahul sau dacă e doar o coincidență.

Tiparul tău depinde de două aspecte. Amplasarea cadavrelor e unul dintre ele. Semnul de carte, rucsacul și graffitiul reprezintă celălalt aspect. Dar din câte știu eu, mașinuțele Lego nu au nimic de-a face cu caii.

Vincent dădu din cap gânditor.

— Știu. În plus, una dintre jucării mi s-a părut vag familiară. E ceva ciudat aici.

Vincent sună la interfon la adresa din Birkastan pe care o primiseră. Se auzi imediat un bâzâit, iar ușa scoase un clic, semn că se deschisese.

— Nu sunt sigură că e cea mai bună modalitate de a ne folosi timpul, spuse Mina sceptică.

— Știu că aveți un suspect în arest, răspunse Vincent. Dar tot nu putem exclude posibilitatea existenței unui fel de grup. Adică, patru crime? împotriva unor copii? Așa ceva implică foarte multe. N-am vrut să folosesc cuvântul „sectă" până acum, dar încep să mă întreb dacă nu cumva e totuși cel mai bun mod de a-l descrie. Pe urmă, poate că Mauro e liderul lor, dar asta o putem lăsa pe mai târziu. Există o persoană în Suedia care are cea mai completă imagine asupra mișcărilor înființate în Suedia. Să sperăm că după vizita asta reușim să decidem dacă putem exclude teoria unui grup extremist organizat, așa cum dorește șeful poliției, sau nu.

— Dar pe Mauro îl ținem în arest de luni, iar azi e vineri. Ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra lui, cât îl mai avem la noi.

— Gândeste-te în felul următor: dacă Mauro e în spatele tuturor crimelor, îl aveți deja. Atunci ai tot timpul din lume să faci vizita asta. Dar dacă nu e Mauro, înseamnă că timpul se scurge. Undeva, un copil ar putea fi în pericol. Nu ne putem permite să ratăm nimic. Și atunci, ceea ce vom afla aici ar putea fi incredibil de important.

Mina se uită la el.

— Dacă ar fi fost altcineva…, începu ea. Dar OK. Pornesc de la premisa că treaba asta are însemnătatea ei.

O luaseră pe scări spre etajul trei. Li se păruse că în lift abia

dacă era loc pentru o singură persoană, iar lui nici prin cap nu-i trecea să se închidă în ceva atât de strâmt. Din fericire, liftul părea că nu mai văzuse o curățenie de mult timp, așa că și Mina îl respinsese cu viteza fulgerului.

— Ai încredere în mine, zise Vincent, sunând la ușa pe care scria Ljung. Îți fac cinste cu masa de prânz după aia.

O femeie roșcată la vreo 30 de ani deschise imediat usa și îi invită înăuntru.

— Mulțumesc că ați venit până aici, îi întâmpină ea scuzându-se și se dădu la o parte ca să poată intra în apartament. Aici am cea mai mare parte a materialului.

Vincent observă cât de neliniștită se uita Mina în jur. Probabil că nimeni nu avea o casă care să se ridice la nivelul de care avea ea nevoie ca să se relaxeze. În plus, bănuia că îndemnul „ai încredere în mine" nu fusese suficient pentru a-i înăbuși temerea că pierdeau timp inutil cu vizita asta.

Din fericire, Beata Ljung avea o casă ordonată. Mina păru că respiră oarecum ușurată. Vincent o privi întrebător, iar ea dădu din cap în semn că e în regulă.

— Haideți în camera mea de lucru.

Beata îi conduse într-o încăpere mare și luminoasă, plină de rafturi cu cărți și dosare aranjate ordonat.

— Din câte am înțeles de la Vincent, ești cea mai mare autoritate suedeză în materie de cercetare și informații despre culte, nu? întrebă Mina, așezându-se într-un fotoliu cu dungi albastre și albe, după ce inspectă mai întâi țesătura, probabil pentru a se asigura că nu e pătată.

— Eh, sună foarte pompos când o spui așa, răspunse Beata, asezându-se la birou.

Era o masă mare și frumoasă, dintr-un soi de lemn închis la culoare. Vincent rămase în picioare în mijlocul camerei, neștiind unde să se așeze.

— Mă tem că doar atât am de oferit, i se adresă Beata, arătând spre un fotoliu-puf gri.

Mina își înăbuși un chicotit, în timp ce Vincent se afundă în fotoliul-puf, încercând să se așeze comod. Căuta o poziție în care să emane totuși o formă de profesionalism. Nu funcționă

prea bine. Probabil că nici costumul lui de in gri care avea exact aceeași nuanță cu puful nu-l prea ajuta. Bănuia că arată ca un cap plutitor. Singurul lucru care ieșea în evidență erau șosetele albastru-turcoaz aprins, cu monstrul care mănâncă fursecuri.

— Am citit multe dintre articolele tale, zise el într-o încercare eșuată de a părea natural, și sunt impresionat de amploarea și profunzimea ta. Deci pe lângă diploma de jurnalism, ai și una de psihologie?

— Da, mi-a fost puțin greu să mă hotărăsc, râse Beata. La început am crezut că vreau să fiu psiholog, apoi, chiar înainte de absolvire, mi-am dat seama că vreau să fiu jurnalist. Cu toate astea, am beneficiat foarte mult în munca mea de pe urma acestui ocol, așa că nu mă plâng când vin facturile de la CSN[17].

— Stai, tu ești cea care a scris cartea despre cazul Jarvso? întrebă Mina, arătând spre o carte de pe biroul ei.

Vincent nu citise cartea, dar se vorbise mult despre ea cu câțiva ani în urmă. Se pare că descria în detaliu ceea ce se întâmplase în mica localitate Jarvso în noaptea fatidică de ianuarie când două familii fuseseră rase de pe fața pământului, după mulți ani de conviețuire în condiții care aminteau foarte mult de o sectă. Vincent avea impresia că se făcuse și un serial de televiziune după carte și nu putea să nu fie impresionat.

— Da, așa e, răspunse Beata, privindu-i optimistă. Ei bine, ce vreți să stiti?

— De fapt, nu prea știm, începu el, răsucindu-se în sacul care foșnea sub greutatea lui. Încă nu știm ce anume căutăm. O asociere de oameni, care în acest moment acționează într-un mod… de neînțeles. Asa că ne-ar trebui o imagine de ansamblu asupra organizațiilor de tip sectă care există în Suedia. Și care dintre ele ar putea fi potențial periculoase.

— Cred că înțeleg la ce te referi, chiar dacă ești vag intenționat. Dar trebuie să înțelegeți că subiectul e enorm. O să-l ating doar la suprafață. Însă o să încerc să răspund la tot ce pot. Fiul meu are cinci ani, așa că mă simt afectată și mai

mult.

Beata dădu din cap spre o fotografie de pe perete cu un băiețel roșcat și drăguț, cu un zâmbet larg și un dinte din față lipsă.

— Bine, mai întâi despre conceptul de sectă în general. Cât de mult știți?

— Am vorbit cu Nova, care ne-a spus câte ceva, răspunse Mina.

— Nova e bună. A făcut o mulțime de lucruri bune pentru cei care au ieșit din secte. Atunci poate că a menționat că în Suedia se spune că există între 300 și 400 de secte, dintre care estimăm că poate 30 sunt distructive.

— Da, a spus ceva de genul ăsta, zise Mina, dând din cap.

— De fapt, cuvântul „sectă" în sine nu înseamnă nimic periculos. E ca și cum ai spune că un cuțit e doar periculos. Dacă e folosit pentru a răni pe cineva, e periculos, dar dacă e folosit pentru a tăia ingrediente pentru o masă grozavă, un cuțit nu e ceva negativ. La fel și în cazul unei secte. Totul ține de scop, de obiectiv și de ceea ce umple mișcarea. Există, de asemenea, diferite tipuri de secte. Mulți cred automat că o sectă e ceva religios, și chiar așa e de cele mai multe ori. Dar există și secte bazate pe economie, filosofie de viață, chiar și vânzări.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar, indiferent de orientare, continuă Beata, motorul majorității sectelor distructive e puterea. Nevoia de putere a fondatorilor. Nu e neapărat nevoie ca o sectă să aibă punctul ăsta de plecare, însă puterea corupe, îi face pe oameni să putrezească din interior. Iar banii merg deseori mână în mână cu asta. Dar nu e mereu vorba despre bani, uneori puterea în sine e cea mai importantă. Din nefericire, de multe ori se termină tragic. Ați auzit probabil de sinucideri colective. În Jonestown au murit peste 900 de persoane, majoritatea din cauză că au băut suc de struguri dres cu valium și cianură. Cei care au refuzat au fost împușcați. În secta Heaven's Gate, aproape 40 de persoane au murit după ce au băut vodcă cu somnifere. Și există un lung șir de exemple similare.

— Sună groaznic, o întrerupse Mina. Totuși, în secte nimeresc probabil oameni cu anumite trăsături, nu? Oameni care sunt ușor de convins, needucati sau singuri?

Mina se aplecă mai în față. Era mai interesant decât crezuse. Vincent spera că asta înseamnă că e iertat fiindcă insistase asupra acestei întâlniri.

— E o presupunere periculoasă. Nu doar cei margina-lizați social, singuri sau vulnerabili în orice fel intră în secte. Căutarea sensului vieții e o caracteristică inerentă a omului în general. Să găsească ceva care să-i dea un scop. Poți să fii un căutător și dacă provii dintr-un mediu bun, ai o viață stabilă, familie, prieteni. Toate acestea pot fi înlocuite mai repede decât crezi de cineva care îți oferă un scop. Da, sunt sigură că Vincent ar putea explica mult mai bine.

— Când crești în haos, s-ar putea să ajungi să îl detești când vei fi mai mare, zise Vincent, aprobând din cap. Și atunci intri într-o organizație care folosește controlul puternic. Dar în același timp, poți la fel de bine să provii dintr-o familie strictă și, prin urmare, să apreciezi o mișcare cu reguli stricte. Deoarece atât controlul, cât și haosul fac parte din maturizare, există posibilitatea să fim afectați într-un mod de care nu ne putem debarasa. Dar am o întrebare. Ce secte, în afară de cele evidente, cum ar fi Biserica Scientologică și altele, crezi că sunt cele mai demne de menționat în contextul nostru?

Se mișcă din nou în fotoliul-puf și acesta foșni. Beata se încruntă. Luă un elastic dintr-un bol de pe birou și își strânse părul roșcat într-un coc. În ochii Minei se citea o anumită invidie, din câte observă el. Existau o mulțime de prejudecăți prostești despre femeile cu părul roșcat, că ar fi mai vioaie, mai sălbatice. Poate că așa ceva îi trecea prin cap și Minei. Bănuia că, în lumea ei, femeile cu părul roșcat nu se dădeau pe mâini cu spirt în măsura în care o făcea ea. Nu se lăsau îngrădite ca ea. Sau poate considera pur și simplu că Beata are păr frumos.

Ar fi vrut să-i spună că, indiferent de ceea ce susținea Samson cel biblic, personalitatea nu stă în păr. Ar fi vrut să-i spună că părul ei negru ca pana corbului, cu fir gros, era

uimitor. Și când îl avusese mai lung, și acum, când și-l mai scurtase. Dar cum putea să-i spună așa ceva fără să pară un idiot?

— Totul depinde de unghiul pe care-l alegi, răspunse Beata. Cele consacrate? Cele despre care avem cunoștințe foarte bune? Cele noi? Cele pe care încă nu le cunoaștem atât de bine? Ceea ce pot face e să vă dau o listă pe care am întocmit-o. Dar nu garantez că e completă. Am făcut-o pe baza informațiilor adunate de altii, din interviurile mele cu dezertori din diverse secte, în unele cazuri pe baza infiltrării în interior. Sunt mulți ani în spatele cercetării mele despre sectele din Suedia. Dar nu pot pretinde în niciun caz că e completă. Sectele au o capacitate unică de a se ascunde în spatele normalității. Da, nu toate, bineînțeles. Unele sunt în mod clar total nebunești de la început. Însă majoritatea nu par. Uneori, chiar acestea sunt cele mai rele. Iar omul de rând n-a auzit niciodată de ele, deși sunt mari, atât ca dimensiuni, cât și din punct de vedere financiar. Spre exemplu, ați auzit de Eastern Lightning?

Atât Vincent, cât și Mina clătinară din cap.

— Numele complet este The Church of Almighty God și a fost fondată în 1989 în China. Au câteva milioane de adepți la nivel internațional. Au un istoric de crime, răpiri și convertirea cu forța a membrilor altor biserici. Piatra de temelie a credinței lor e că Dumnezeu s-a întors în lume sub forma unei femei pe nume Miss Yang. Au comis în China unele fapte care au dus la interzicerea lor și așa s-au răspândit în întreaga lume. Acum există și în Suedia, îi avem chiar și pe frații Plymouth, vă sună cunoscut?

Mina clătină din nou din cap. Dar lui Vincent numele îi suna cunoscut.

— Controlează un imperiu de companii de producție, explică Beata. Treizeci și opt de companii suedeze au legătură cu ei. E o sectă religioasă extrem de închisă, cu aproximativ 400 de membri în Suedia. Sunt foarte conservatori, bărbatul fiind considerat superior femeii. Sunt și foarte izolați de societate, ceea ce înseamnă că au și propria școală. Aș putea continua la

nesfârșit. Sper să găsiți în munca mea ceva care să vă ajute, chiar dacă există și lacune. A trebuit să pun cap la cap un puzzle din care lipseau multe piese.

— Înțelegem pe deplin acest lucru, o asigură Vincent.

Încercă să se ridice de pe fotoliul-puf, dar nu reuși. Mina chicotea iar înfundat. Se holbă la ea și mai făcu o încercare, scoțând de data asta un grohăit involuntar din cauza efortului. Mina nu se putu stăpâni. Începu să râdă în hohote și o molipsi și pe Beata. Apoi li se făcu milă de el, se ridicară în picioare, îl apucă fiecare de câte un braț și, într-un efort colectiv, îl scoaseră din fotoliul foșnitor.

— Doamne sfinte! Bărbații de vârstă mijlocie n-ar trebui să stea pe fotolii făcute pentru adolescenți. Am crezut că va trebui să înnoptez aici.

Își trecu mâna peste pantaloni și jachetă ca să vadă dacă nu cumva s-au șifonat. Deși de fapt voia doar să evite privirea Minei. Fusese foarte conștient de apropierea și căldura ei când îl ajutase să se ridice.

Iar Mina părea la fel de dornică să nu-l privească în ochi. Deja se îndrepta spre ușă.

— Beata, mulțumim! Poți să trimiți documentul pe e-mail? întrebă ea peste umăr.

— Da, absolut.

Vincent și Beata dădură mâna, iar Mina ieși prima pe ușă.

Când plecă și Vincent din apartament, Mina era deja la etajul doi. În timp ce cobora scările, verifică întâmplător notificările de pe telefonul mobil. Una dintre ele îl făcu să tresară. Apoi mări pasul.

— Așteaptă! strigă el. Mina, așteaptă!

O ajunse din urmă chiar în fața ușii de la intrare. Ridică telefonul mobil, ca ea să vadă.

— Cred că va trebui să sărim peste acel prânz. Uite.

— Ce?

Mina se apropie mai mult pentru a se uita mai bine. Apoi înjură cu voce tare.

— La dracu'! Mauro.

Pe ecranul computerului, titlul strălucea cu litere mari și negre.

Bărbatul suspectat de uciderea unui copil, condamnat anterior pentru abuz asupra copiilor.

Mina batea iritată cu degetele în masă. Ea și Vincent se duseseră direct la Palatul Politiei, iar stomacul ei era ca o gaură mare, flămândă. Mai bine îi zicea s-o invite la prânzul promis în drum spre sediu, fiindcă acum era atât de nervoasă, că putea exploda.

— Noi de ce n-am știut? întrebă ea.

— Pentru că avea 17 ani când s-a întâmplat, răspunse Julia. Era minor. A fost șters din cazierul lui acum multă vreme.

— Dar de unde au ziarele toate chestiile astea? Cum au voie să publice așa ceva?

— Cred că nici nu mai contează acum, replică Ruben, părând la fel de enervat ca Mina. Principalul e că e adevărat. Și că e logic. Chestiile de genul ăsta nu încep la vârsta adultă, ci mult mai devreme.

— Dar sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc! izbucni Mina, holbându-se furioasă și frustrată la colegii ei din jurul mesei. În plus, neagă în continuare orice implicare.

— Bineînțeles că neagă! pufni Ruben.

— Oricum, nici măcar cu informațiile astea nu cred că-l mai putem ține prea mult în arest, remarcă Peder.

— Cert e că hainele lui Ossian au fost găsite în restaurantul lui, spuse Julia. Mai mult, chiar ascunse. Și acum, o condamnare anterioară. Nu, înclin să fiu de acord cu Ruben.

— Haina se afla în rezervorul de apă al unei toalete, le reaminti Mina. Dacă ar trebui să reprezinte un fel de trofeu, n-am auzit niciodată să-și depoziteze cineva prada atât de neglijent.

— Exact câtă experiență ai tu cu ucigașii și trofeele? se interesă Ruben batjocoritor. Care ar fi, după părerea ta, o manieră suficient de „criminală” de a le depozita?

Julia se holbă la el furioasă, iar Ruben își dădu ochii peste cap în mod ostentativ. Căldura părea să-i facă pe toți foarte irascibili. În plus, ziariștii se comportaseră ca niște rechini în

ape pline de sânge chiar dinainte de această nouă dezvăluire. Aflaseră până la urmă de arestarea lui Mauro, ceea ce nu detensionase situația. Ted Hansson, liderul formațiunii Viitorul Suediei, nu lăsase să-i scape ocazia de a sublinia de nenumărate ori, pe rețelele de socializare și în fata oricui voia să asculte, că Mauro nu se născuse în Suedia. Acum îi venise și mai multă apă la moară. Mina nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă presa afla că acum era vorba despre patru copii.

— Spun doar că sunt multe care nu se leagă, oftă ea. Modul în care au fost depozitate hainele lui Ossian. Și pe urmă, cum a luat Mauro hainele de la grădiniță fără să-l vadă nimeni? în mod rezonabil, ar fi trebuit să se afle în vestiarul lui Ossian de la grădiniță. Cum rămâne cu mărturia fetiței că l-a luat o femeie? Jenny a susținut că Mauro a avut un complice, dar nimeni din familia lui nu se potrivește cu descrierea. Noi oricum am apreciat mărturia fetiței drept credibilă și nu există niciun motiv să începem să ne îndoim de ea doar pentru că suntem atât de dornici să facem o gaură pătrată să se potrivească într-una rotundă. La fel, nu înțeleg ce legătură ar avea Mauro cu Ossian și William sau cu victima pe care am găsit-o marți în parcul Fatbur. Milda a confirmat că a găsit aceleași fibre și urme și acolo. De ce să le facă rău? Ca să ne inducă în eroare? Pare extrem. Sau vreți să spuneți că a început cu propria fiică și apoi a trecut la alți copii, aleși la întâmplare? Până în momentul ăsta, toți ați apucat să vorbiți cu Mauro. Chiar vi se pare că are vreo noimă? în plus, trebuie să aflăm mai multe despre condamnarea anterioară. Știți la fel de bine ca mine că există situații care nu sunt neapărat albe sau negre. Vincent, spune ceva!

Se întoarse spre mentalistul care până atunci tăcuse.

— Nu mă pot pronunța, răspunse el, așezându-se mai bine pe scaun. Îmi pare rău. N-am nimic de spus despre Mauro. Nu-l cunosc. Dar pornind de la ce am auzit aici, sunt de acord cu tine. Piesele astea nu par să se potrivească.

— Bineînțeles că ești de acord cu Mina, comentă Ruben cu un oftat.

— Dacă *nu* e Mauro, le atrase atenția Peder trăgându-se de barbă, în cazul ăsta trebuie să putem explica anumite coincidente ciudate referitoare la el. Pentru că există mai multe piese. Chestia asta cu caii, de exemplu, despre care vorbea Vincent.

— Ce vrei să spui? întrebă Mina.

Peder arătă cu degetul la ziarul *Aftonbladet* pe masă, cu prima pagină la vedere.

Călăreț sportiv arestat pentru uciderea unui copil era titlul articolului. Și apoi o fotografie a lui Mauro, cu un chenar negru peste ochi.

Mina tresări. Călăreț sportiv. Acum își amintea de trofeele de pe raftul lui Mauro. Chiar el le spusese. „Am fost foarte activ în tinerețe. În orice, de la călărie la scrimă."

Iar ea fusese acolo, îi văzuse trecutul de aproape. Trofeele de echitație cu imagini gravate cu cai. Ar fi trebuit să facă legătura mai de mult. Cum putuse să-i scape? Pe de altă parte, era vorba despre tinerețea lui Mauro, cu zeci de ani în urmă. Și totul fusese doar un comentariu fugar, făcut în hol. Mauro nu era singurul iubitor de cai din lume. Asa că nu era de mirare că nu reușise să pună informațiile cap la cap.

Peder privi scrutător în jurul mesei.

— Adică, tot e puțin ciudat. Că suspectul nostru are un trecut legat de cai, în timp ce și noi avem… caii… ăștia care tot apar, dacă e să-i credem pe Mina și Vincent. Adică e doar o coincidentă? Pentru că eu mă gândesc invers, că asta întărește dovezile împotriva lui Mauro.

— O mulțime de oameni din tara asta au avut de-a face cu cai la un moment dat în viața lor, ripostă Mina, gesticulând. Jumătate dintre fetele din clasa mea practicau echitația.

— Păi, da, dar…, spuse Peder, în mod clar incomodat de situația neobișnuită în care avea un punct de vedere diferit de al ei.

— Ai dreptate, încuviință Vincent. Există o conexiune clară între Mauro și cai. Și există o conexiune clară între cai și crime. Atât prin jocul de șah, cât și prin obiectele găsite. Dar și Mina are dreptate. Federația ecvestră suedeză are 155 000

de membri. În afară de Mauro, sunt multi altii care au legătură cu caii.

Julia ridică din sprâncene.

— Am verificat înainte, se scuză Vincent.

— În plus, Mauro are alibi, adăugă Mina.

— Da, dar alibiul e soția lui, îi aminti Julia. Așa că nu putem presupune nici că spune adevărul, nici că nu.

Bosse apăru agale de lângă castronul său de apă din colț, iar Christer îl scărpină pe după urechi.

— Oricum, cred că Mina are totuși dreptate…, începu Christer, după care ezită.

Julia se întoarse spre Adam, care se sprijinea de perete cu brațele încrucișate.

— Tu ce părere ai?

Adam nu răspunse imediat, părând că se gândește bine.

— Înțeleg ambele părți. Sunt de acord cu Mina că există o grămadă de semne de întrebare. Dar în același timp dovezile fizice sunt doar dovezi fizice. Ce altă explicație rezonabilă poate exista pentru faptul că hainele lui Ossian erau în posesia lui Mauro? Iar privitor la locul ciudat în care au fost găsite, ar putea exista o explicație rezonabilă. Poate că le pusese altundeva, a apărut riscul să fie găsite și, panicat, le-a ascuns provizoriu în toaletă.

— Vreau să vorbesc cu Mauro, zise Mina cu o privire întrebătoare către Julia. Și vreau să vină și Vincent cu mine.

După o clipă de ezitare, șefa ei încuviință.

— Legătura cu caii și hainele sunt de ajuns pentru mine, conchise Ruben cu amărăciune, răsfoind absent ziarul *Expressen*. Plus că a mai fost condamnat pentru abuz asupra copiilor. Pentru mine e mai mult decât foarte evident. El e criminalul.

— Nu înțeleg nimic.

Mauro părea obosit și epuizat după mai multe zile de detenție. Luminile fluorescente aruncau umbre lungi pe scaunele din mica încăpere goală, iar hainele verzi de arest îi făceau fața să pară cenușie. Mina stătea la masă cu Mauro, în

timp ce Vincent se așezase pe un scaun lângă perete, pentru a observa mai bine discuția.

— Cineva trebuie să fi pus hainele acolo, continuă Mauro. Jenny, trebuie să fie Jenny.

— Are alibi și nicio legătură cu Ossian, răspunse Mina. Există și alte circumstanțe agravante în afară de descoperirea din restaurantul tău.

Avea mare grijă să nu atingă masa. În timpul unui interogatoriu, nu-și putea permite să scoată șervețelele umede. Își ținea mâinile pe genunchi, încercând să nu se gândească la scaunul pe care stătea. Și pe care nu-l putuse șterge.

— Ce? Ce să mai existe? N-am făcut nimic. Niciodată n-as…

— Când aveai 17 ani, îl întrerupse ea. Ce s-a întâmplat atunci?

Lui Mauro îi căzu fata.

— Ce? Asta… asta a fost…

— Înțelegi că ne întrebăm de ce-ai ascuns faptul că ai o condamnare anterioară? M-am uitat peste audierile tale de săptămâna asta. N-ai menționat asta nicăieri.

— Nu m-a întrebat nimeni, răspunse Mauro, gesticulând din mâini.

— Nu face pe prostul, ai înțeles foarte bine că ar fi extrem de relevant în acest context. Chestia asta n-a ieșit la iveală în disputa pentru custodie? Jenny nu știa?

— Nu, spuse Mauro calm. Nu, nu știa. Dacă ar fi știut, ar fi folosit-o împotriva mea. Dar nu e… nu e ceea ce pare.

— Atunci ce e?

— N-a existat niciun abuz. Am fost împreună. Eu aveam 17 ani și ea, 14. A fost reciproc și voluntar. Eram amândoi în același club de călărie. Numai că părinții ei n-au fost de acord. Nu eram suficient de frumos sau suficient de suedez…

— Adică, așa a zis ea la tribunal? Că a fost consimțământ?

Mauro zâmbi strâmb.

— Nu. Părinții ei i-au promis un cal nou dacă își schimba povestea. Și ea își dorea de mult calul ăla.

Mauro tăcu. Își încrucișă brațele strâns pe piept și își băgă mâinile la subsuori. Apoi se uită resemnat în jos, la blatul

mesei. Mina îi aruncă o privire lui Vincent, care dădu imperceptibil din cap. Era evident că Mauro spunea adevărul.

Rămaseră o vreme tăcuți. Singurul sunet din cameră era zumzetul unui ventilator.

— Trebuie să stăm de vorbă despre chestia asta cu caii, spuse Mina.

— Caii?

— Da. Copiii au lăsat o urmă care are legătură cu… caii. Din câte înțelegi, chestia asta nu e în avantajul tău, acum, că s-a dovedit că ai fost pasionat de cai în trecut.

— Nu sunt nici pe departe singurul care a fost pasionat de cai.

— Știu. Ești tu și încă 155 000.

Văzu cu coada ochiului cum Vincent zâmbește ușor.

— Dar cum te-ai apucat de călărit? E destul de neobișnuit pentru băieți, nu?

Mauro ezită.

— Neobișnuit e o exagerare. Nouăzeci la sută dintre cei care practică echitația sunt fete. Dar mama mea a vrut să fie așa. A crescut la o fermă de cai în Italia și iubea caii, așa că m-a trimis într-o vară într-o tabără de echitatie. Cred că a mai existat și alt motiv în spate: a vrut să văd și altceva în afară de asfalt și beton. Și mi-a plăcut la nebunie, din prima clipă. În plus, aveam și talent. Deci așa am început. Părinții mei au investit în concursuri nu numai timp și implicare, dar și fiecare bănuț în plus.

Mina simți un junghi în inimă când îl auzi pe Mauro vorbind cu atâta drag despre părinții săi. Ea nu avusese parte de așa ceva. Și nu fusese așa nici ca părinte. Se ridică în picioare.

— Probabil că vei mai sta aici o vreme. Dar îți promit că îți voi verifica declarațiile.

— Mulțumesc.

— Doar o întrebare, interveni Vincent, care se ridicase și el în picioare. E-4 e-5. Deschidere italiană. Cum te-ai apăra?

Mauro părea confuz. Privirea lui se plimba între Vincent și Mina.

— Să mă apăr? De cine să…? îmi pare rău, dar nu știu nimic

despre fotbal. De ce întrebi?

— Las-o baltă, răspunse Vincent. M-am înșelat.

Mina deschise usa și Vincent ieși din cameră.

— Habar n-are de șah, șopti Vincent când trecu pe lângă ea.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea lui Mauro, care se stinse din nou.

În camera goală, ventilatorul continua să zumzăie.

Ruben privea cu dezgust mutra triumfătoare a lui Ted Hansson la televizorul din sala de ședințe. Conferința de presă anterioară fusese un succes, mai multe clipuri cu liderul partidului Viitorul Suediei devenind virale. Asa că. Atunci când Ted anunțase că are ceva nou de spus, presa nu ezitase să vină. De data asta, știrile de pe TV4 difuzau un interviu în direct cu el.

Ruben putea să jure că era vorba despre Mauro. Nu se obosise să-i sune pe ceilalți, erau ocupați și nu credeau că Hansson spune ceva interesant pentru ei. Dacă era nevoie, puteau să-l vadă după aceea. Adevărul era că probabil vor trebui să vadă noul interviu televizat, fie că vor dori, fie nu.

Jenny, mama lui Lilly, era și de data asta acolo, alături de liderul partidului. Erau în Mynttorget, în fața clădirii Parlamentului. Probabil că Ted apreciase că un interviu acordat în aer liber îi aduce mai multă popularitate. Era imposibil să nu observi pe chipurile amândurora acea bucurie de necazul altuia.

Ruben răsfoia ultimul număr din *Aftonbladet* în timp ce era atent și la ce se întâmpla în direct. Nu era vorba că se îndoia de vinovăția lui Mauro. Spre deosebire de Mina, el credea că, dacă auzi zgomotul de copite, cel mai probabil e un cal, și nu o zebră. Totuși, felul în care atât Ted Hansson, cât și Jenny Holmgren savurau ceea ce se întâmplă îi dădea un sentiment profund de neliniște.

— Suntem ușurați și recunoscători că adevărul a ieșit acum la lumină. Mauro Meyer e un infractor. Jenny, mama lui Lilly, a spus-o tot timpul, fără să fie ascultată: e vorba despre un individ care se hrănește cu copii nevinovați. E un animal de

pradă căruia n-ar trebui să i se permită să umble liber pe străzile Suediei. Acum așteptăm cu nerăbdare să se facă dreptate și Jenny să primească reabilitarea pentru fiica ei, pentru care a luptat atât de multă vreme.

Ted o cuprinse pe după mijloc pe Jenny, care își sterse o lacrimă invizibilă din coltul ochiului.

Ruben pufni. Nu înțelegea cum de presa putea să acorde spațiu acestui circ.

— Da, vreau să mulțumesc pentru sprijinul enorm pe care l-am primit de când s-a aflat adevărul, spuse Jenny. Aștept cu nerăbdare ca Mauro să primească sentința pe care o merită. Știu că undeva, Lilly a mea zâmbește în raiul ei și e fericită și recunoscătoare că n-am încetat niciodată să lupt pentru ea.

Jenny își mai șterse o lacrimă invizibilă, iar Ted o îmbrățișă. Mâna lui părea mai degrabă o gheară. Ruben își întoarse privirea de la televizor și începu să răsfoiască *Aftonbladet*. Vocile celor doi îl dezgustau suficient, nu mai suporta să-i și vadă.

Se opri la pagina din mijloc, unde ziarul avea un interviu amplu cu Jenny. O fotografiaseră acasă, pentru a face povestea mai personală. Într-una dintre poze stătea pe o canapea, ținând o fotografie cu Lilly pe genunchi, iar pe o comodă din spatele ei se vedeau și alte fotografii de familie.

Ruben se aplecă brusc mai în față. Își apropie fața de fotografie și o studie intens. Apoi înjură.

— La dracii dracilor! Mina are dreptate. Nu e Mauro.

Se uita la o poză mare, înrămată, aflată în spatele lui Jenny. Era un portret al ei împreună cu o față cunoscută. Ruben își întoarse privirea spre televizor și rânji. Bucuria lui Ted de necazul altuia urma să fie în curând doar o amintire.

Vincent încerca să pară nepăsător în lift. Ieșise din Palatul Politiei ca să se gândească. Discuția despre cai îi amintise că încă nu aveau o astfel de legătură cu ultimul cadavru descoperit. Nici nu rezolvase misterul modelelor de Lego. Așa că o luase pe jos până la Primăria din Stockholm pentru a găsi, la propriu, o nouă perspectivă.

Închise ochii închipuindu-și că stă la coadă la casele de marcat de la Ica[18], în loc de liftul înghesuit care urca în turn. Corpurile presate de el sporiră iluzia. Când ușile se deschiseră și ieșiră turiștii, putu să respire din nou.

Ieși ultimul din lift și rămase pe loc, ca să se uite în jur. Se afla doar la jumătatea drumului spre turn; liftul îi dusese la ceea ce părea a fi un mic muzeu.

— *Entschuldigung*!

O familie de nemți, cu băieți care purtau șepci cu elice cu steagul suedez, trecu pe lângă el.

— *Bitte*. Murmură el, căutând usa scării care îl ducea la punctul de observație.

Gândea mai bine atunci când avea perspectivă. Distanță. Să vadă orașul de sus îl ajuta întotdeauna atunci când încerca să găsească noi tipare. Putea să se piardă în rețeaua de străzi, în amplasarea parcurilor și a clădirilor publice, să vadă conexiuni și contexte mai largi care erau ascunse celor care mergeau pe jos, printre clădiri.

Era imposibil să vadă întregul dintr-un tipar dacă se mișca printre piesele lui. Creierul avea nevoie de ajutor pentru a face *zoom out*.

Găsi scările și privi în sus. Treptele șerpuiau în susul turnului îngust. Asemănarea cu scările din *Vertigo* al lui Alfred Hitchcock era izbitoare. Una fusese liftul, dar asta… Și era și plin de oameni. Nu știa dacă va putea face față.

Dar Primăria se afla la mică distanță de mers pe jos de Palatul Politiei. Și nu îndrăznea să se întoarcă la punctul său de observație obișnuit de la Gondolă. Nu mai fusese de doi ani, de când se văzuse acolo cu fosta lui soție, Ulrika. Când făcuseră… Nu, nu voia să se gândească la asta. Dar probabil că va trebui să aștepte până când Gondola își va înlocui tot personalul înainte de a se aventura din nou.

Puse un picior pe prima treaptă, încercând să nu se gândească la cât de aproape erau pereții, și începu să urce. Turnul avea 365 de trepte în total. Câte zile are un an. Înălțimea era de 106 metri, iar liftul îi dusese la puțin mai mult de jumătate din drum, la 54 de metri. Mai rămăseseră 52

de metri de parcurs. Câte săptămâni are un an. Era o coincidență faptul că scările și numărul de metri simbolizau amândouă un an calendaristic? Bineînțeles că nu.

Pentru a-și distrage atenția, luă telefonul mobil și, în timp ce se deplasa cu pași înceți, căută pozele cu cele două modele de Lego pe care le găsiseră în parcul Fatbur. Misterul pe care voia să-l rezolve și pentru care venise până aici. Pentru că Milda se putea înșela. Nu era la fel de sigur ca ea că erau jucăriile victimei.

O masinută de curse albastră și o salvare roșie. Atât de inocente! Atât de pline de semnificație!

Asta, firește, doar dacă nu cumva iar vedea el un sens acolo unde nu exista. Începuse să facă asta din ce în ce mai des, își zise în timp ce continua să urce scările încet. Căci ce sanse erau ca el, cu doar câteva zile în urmă, să se fi gândit la Lego și la culoarea verde-mușchi în același timp, pentru ca mai apoi poliția să găsească tocmai Lego sub iarba verde-închis, într-un loc indicat chiar de el? Era aproape ca și cum el ar fi pus jucăriile acolo. Ceea ce, firește, nu făcuse. Uneori se petreceau lucruri nebunești din pură întâmplare, dar detesta de fiecare dată când se întâmpla.

Se opri să-și tragă sufletul. Mai erau multe trepte până în vârf.

Recunoscuse mașinuța Lego albastră. Crezuse că o să-și dea seama și de unde, dar nu reusise. Se uită din nou la poze. Pe o parte a mașinuței era un autocolant uzat. Mări poza cât putu și distinse literele *drif*.

Când se puse din nou în mișcare, tastă „Lego drift” pe Google. Era o încercare la nimereală rezonabilă, ținând cont că era vorba despre o mașină. Apărură rezultatele pe ecran, mai multe mașinuțe Lego, dar nu și cea potrivită. Se uită din nou la autocolant.

Cuvântul nu începea de fapt cu *d,* din câte putea vedea, ci era precedat de o literă tocită.

Nu se vedea ce e, dar nu puteau fi prea multe opțiuni. Își încercă norocul și căută „Lego adrift”. De data asta era corect. Telefonul se umplu de poze cu mașinuța pe care o găsiseră în

parc. Atât reclame pentru acel model, cât și instrucțiuni de construcție și numere de articol.

Și înțelese imediat de ce îi era atât de cunoscută. Aparținea unei serii, Lego Racers, care fusese făcută în miniatură pe vremea când Benjamin era copil. Fiul său primise o mașinuță albastră asemănătoare, împreună cu cubul de jucărie la care se gândise de curând.

Vincent ajunse în sfârșit sus și ieși pe platforma de observație. Stockholmul îmbrăcat în vesminte de vară se întindea dedesubt în toată splendoarea sa, dar el nu se mai putea concentra asupra orașului. În mintea lui, piesele începuseră deja să se așeze la locul lor. Scoase repede un stilou cu cerneală, dar își dădu seama că n-are pe ce să scrie, așa că folosi partea de sus a mâinii. Scrise ceea ce știa până acum.

Lego Racers. 8151. Lego adrift.

Lego Classic. 6116. Cutie de jucărie.

Se gândi o secundă, apoi sublinie ce scria pe rândul de jos. Cutia de jucărie a lui Benjamin nu poate avea nicio legătură. Dar mașina roșie pe care o găsiseră era de aceeași mărime cu cea albastră. Probabil că făcea parte din aceeași serie. Studie cu atenție poza de pe telefon și văzu de fapt un autocolant uzat și pe aceea. Scria Tow *t.* O căutare pe Google pentru „Lego Racers Tow truck" îi dădu, ca prime rezultate, instrucțiuni de asamblare pentru mașinuța roșie. În sfârșit, puțină fluentă. Scrise noile informatii.

Lego Racers. 8151. Lego adrift.

Lego Classic. 6116. Cutie de jucărie.

Lego Racers. 8195. Tow truck.

Acum nu trebuia decât să găsească tiparul.

Se uită peste apă, spre Sodermalm. La est văzu copacii luxurianți din Långholmen, insula cu vechea închisoare care acum era hotel. Era apă peste tot unde se uita. Apă și copii morți.

Adrift. Truck.

Legătura cu Lego-ul lui Benjamin îi spunea cel puțin un lucru. Mașinuța roșie era puțin mai nouă decât cea albastră,

însă ambele erau modele Lego care nu se mai aflau la vânzare de mai bine de un deceniu. Iar acest tip de modele mici apărea rar pe piața secondhand. Dacă presupunea că e un mesaj de la ucigaș, atunci cineva plănuia de foarte mult timp uciderea copilului din parcul Fatbur. De dinainte să se nască victima, din câte își dădea seama. Ce însemna asta? Cum poți să plănuiești să ucizi pe cineva care nu există? Era, probabil, o întrebare importantă. Dar nu trebuia să răspundă chiar acum.

Fără o legătură cu *Knight's tour,* copilul găsit în parcul Fatbur era doar o victimă tragică a unei crime. Poate că, până la urmă, Lego-urile nu erau indicii viclene, plantate de un criminal căruia îi plăcea să se joace. Nu văzuse nimic ciudat în înfățișarea lor. Păreau a fi construite exact conform instrucțiunilor. Exista o posibilitate ca Milda să aibă dreptate, să fie vorba despre ceva ce ținea în mână copilul când fusese ucis.

Dar parcă nu simțea asta.

Copiii cu șepci cu elice trecură în fugă prin spatele lui, urlând ceva în germană. Vincent se lipi de balustradă ca să le facă loc. Dedesubt, oamenii făceau plajă pe gazon. Dacă indiciul nu se afla în obiectele în sine, atunci poate că era în numele lor? Cuvintele nu-i dădeau nimic. Dar încercă să traducă numerele articolelor în litere, în ordinea în care fuseseră lansate modelele. Cifrele 8151818195 dădeau literele H AEAAHAIE. Ceea ce era un nonsens.

Dar sigur că alfabetul n-avea doar primele nouă litere. Pentru a ajunge la cele aflate la finalul alfabetului, trebui să grupeze cifrele două câte două, începu din nou. Primele două cifre erau 81. Nicio literă pe poziția asta. Așadar, prima literă ar trebui să fie 8, adică H. Dar următoarele două erau 15. Ar putea fi o literă, și anume O. La fel, 18, era R. Iar 19 era S. Apoi mai rămânea doar 5, care în acest caz era E.

Se holbă la literele pe care le scrisese pe mână.

HORSE.

Cal.

Turagapadabandha, o ordine creată de pasul calului.

Knight's tour.

Vincent avusese dreptate tot timpul.
Turiștii germani urlau mai tare ca niciodată.

— Voi realizați ce-ați făcut?
Vocea lui Ruben tremura de furie reținută. De obicei își putea ține emoțiile sub control la serviciu. Dar asta era o prostie mai mare decât tot ce văzuse vreodată. El și Julia plecaseră spre Mynttorget cât de repede putuseră. Sosiseră chiar în momentul în care se termina interviul de la TV4. Când ceruseră să stea de vorbă cu Jenny Holmgren, Ted Hansson dispăruse rapid. Ruben bănuia că nu era foarte dornic să fie văzut în preajma poliției. Mai ales că prezența camerelor de televiziune strânsese o mulțime în zonă. Un pic de distracție de vineri pentru turiști.
O rugase pe Jenny să vină cu ei la poliție, lăsând-o să înțeleagă că nu avea de ales. Jenny fusese suficient de inteligentă încât să nu facă o scenă.
Dar, în momentul în care o conduseră în sala de interogatoriu, nonșalanța lui Jenny fu înlocuită de o iritare evidentă.
— Habar n-am despre ce vorbiți, ripostă ea. Și nu înțeleg cum puteți fi atât de insensibili încât să veniți să mă luați cu mașina poliției, de față cu toată lumea. Mai că-mi vine să vă dau în judecată. Trebuie să mă gândesc la reputația mea. Și bietul Ted, ce-o să creadă lumea? Dar presupun că Mauro a reușit să vă convingă cu minciunile lui. Toată lumea cade mereu în plasa farmecului său, a fațadei lui afurisite. Doamne sfinte, sunteți atât de naivi…
Ruben schimbă o privire cu Julia care stătea lângă el. Nuanța roșie a urechilor dezvăluia că e la fel de furioasă ca și el. Se descurcau și fără idioți care să le irosească timpul. Matte Skoglund fusese deja arestat pentru pătrunderea prin efracție în casa părinților lui Ossian. Nu avusese curajul să nege când îl săltaseră.
— Acum ar fi bine să te gândești de două ori înainte de a-ți săpa groapa și mai adânc, o avertiză Julia cu o voce blândă.
Pentru prima dată de când fusese adusă, în ochii lui Jenny se

zări o licărire de îngrijorare.

— Un coleg de-ai noștri a vorbit deja cu fratele tău, Matte, continuă Julia, cu aceeași voce suavă. De fapt, se îndreaptă spre una dintre celelalte săli de interogatoriu. Oare ce va avea de spus? Mai ales dacă i se oferă în schimb puțină clemență.

Ochii lui Jenny sclipeau de furie și frică în egală măsură. O prinseseră. Iar ea știa.

— Nu trebuie să ascultați nimic din ce spune Matte. Sunt sigură că îi cunoașteți trecutul. Închisoare. Droguri. Furturi. Molestare. Da, spuneți-mi ceva ce nu a făcut Matte.

— Știm foarte bine toate astea, o asigură Ruben. Specializarea lui sunt mai ales furturile. Așa cum ai spus chiar tu.

Împinse câteva fotografii spre Jenny.

— Astea sunt lucruri pe care le-a amanetat. Vrei să ghicești de unde le-a luat?

Jenny înjură.

— I-am spus idiotului să scape de ele.

— Cu această declarație, cred că putem înceta să ne mai prefacem acum, interveni Julia. Știi că obiectele astea sunt ale părinților lui Ossian. I-am rugat să se uite și ei printre hainele lui Ossian și și-au dat seama că unele lipseau. Descrierea se potrivește exact cu hainele găsite în rezervorul de apă al toaletei din restaurantul fostului tău sot.

— Eh, probabil că Mauro avea hainele alea la el când l-a răpit de la grădiniță.

— Asa credeam și noi. Numai că hainele de schimb ale lui Ossian erau în rucsacul său de acasă. Hainele de la restaurant au dispărut din casă când a avut loc spargerea. Vrei să spui că e o coincidență?

Jenny se holba în jos, la masă, fără să răspundă.

— L-am absolvit pe Mauro de orice suspiciune, o anunță Ruben, fără să-și poată ascunde bucuria. E deja liber și se îndreaptă spre casă, spre familia lui. Știai că soția lui e din nou însărcinată?

— Vă vom reține totuși atât pe tine, cât și pe fratele tău, completă Julia și se ridică. Pentru tot felul de mici acuzații

diferite, de la furt și tăinuire de bunuri furate până la obstrucționarea anchetei.

— Nu puteți face asta, am prieteni cu putere, ei vor…

— La noul tău prieten Ted Hansson te referi? o întrerupse Julia. Liderul Viitorul Suediei? Nu va dori nici măcar să-ți audă numele când o să afle toate astea. Presa îl va mânca la micul-dejun, la prânz și la cină din cauza ta. Mă tem că minutele tale în lumina reflectoarelor s-au terminat.

Pizda dracu', șuieră Jenny.

Julia se opri. Se aplecă peste masă și își apropie fața de cea a lui Jenny:

Vorbești cu o mamă. Zi-o. *Încă. O. Dată.*

Jenny evită privirea Juliei.

Mă gândeam eu, spuse Julia. Weekend plăcut.

În timp ce Ruben și Julia părăseau camera, Jenny stătea încruntată, holbându-se în gol.

Bine lucrat, Ruben.

Ruben era atât de uimit, încât doar dădu din cap.

Bunica lui Nathalie părea îngrijorată, cum stătea pe mobilele pe care le construiseră împreună și le așezaseră la umbra câtorva copaci. Citea o bucată de hârtie, iar și iar.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nathalie neliniștită.

— Începem să rămânem fără bani, răspunse Ines, punând jos hârtia care de fapt era o factură. Renovarea a costat mai mult decât am crezut. Și avem mai multe guri de hrănit. De fapt, nu știu dacă vom putea rămâne pe domeniul ăsta.

Cuvintele veniră ca o palmă peste față. Nathalie se așeză greu pe scaunul de lângă bunica ei.

— Nu putem rămâne? Dar… dar… eu unde mă voi duce atunci?

Bunica ridică resemnată din umeri.

— Majoritatea celor de aici au fost generoși și au contribuit cu bani, după posibilități. Dar nu e suficient. Și nu vreau să-ți cer ție, ești prea tânără pentru așa ceva. Nu că ar conta, suma care ne trebuie e foarte mare.

Lui Nathalie îi era rușine. Cum putuse să fie atât de egoistă?

Trăise pe seama celorlalți fără să știe. Dar ar fi trebuit să înțeleagă. Nu s-a gândit că banii trebuie să vină de undeva? Voia să-i explice bunicii ei că nu era o mucoasă și că îi păsa la fel de mult ca și celorlalți. Dar cuvintele nu ar fi fost de-ajuns. Trebuia să-i ajute. Și știa cum.

— Eu și tata avem bani puși deoparte acasă. În camera mea e un cufăr de comori de pirat în miniatură. Când primesc bani de ziua mea, îi scot în numerar și îi pun în cufăr. Și tatăl meu mai pune bani acolo din când în când. Când se adună o sumă suficientă, o să plecăm în vacanță cu banii noștri de pirați, așa cum îi numim noi. Sigur sunt 10 000 de coroane în cufărul cu comori. Putem să-i luăm.

Bunica o privi cu ochii mari. Apoi zâmbi.

— Ești sigură? Ar însemna foarte mult și chiar ți-ai dovedi valoarea în fata celorlalți, dar sunt multi bani. Banii tăi.

— Cum adică, mi-aș dovedi valoarea?

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun așa, răspunse Ines, luând-o de mână. Dar ceilalți se întreabă uneori.

Își imaginează că ai parte de un tratament special pentru că sunt bunica ta.

Dacă Nathalie nu fusese foarte hotărâtă mai devreme, acum era.

— Vreau ca banii ăia să fie ai voștri. Cred că ar trebui să mergem să-i luăm chiar acum.

Bunica zâmbi din nou, acel zâmbet cald și ocrotitor care arăta că totul era bine în lume.

— Așteptăm până când poate să vină și Karl cu noi. Nu se știe niciodată când e nevoie de un bărbat puternic. La urma urmei, avem de-a face cu tatăl tău.

Christer își șterse puțină sudoare de pe frunte când intră în restaurantul Ulla Winbladh. În ultimele luni, se ducea acolo în fiecare sâmbătă, doar că în ultimele două săptămâni fusese prea ocupat cu ancheta în cazul lui Ossian. Se uită în jur neliniștit când intră în clădirea mare și impunătoare din Djurgârden. Încă de la a doua vizită hotărâse că masa mică pentru două persoane din colțul din stânga e a lui. La un

moment dat, un cuplu tânăr apucase să se așezase acolo înaintea lui și atunci acceptase cu reticență masa de alături. Apoi își petrecuse tot prânzul aruncându-le priviri acide, dar discrete, ca să nu observe. O făcuse mai mult pentru el – ei n-aveau de unde să știe că era masa lui.

— Ei, nu se poate! S-a întors fiul risipitor!

Șeful de sală se lumină tot când îl văzu intrând, iar Christer simți o căldură răspândindu-i-se în piept. Doar să nu transpire din nou… Trase rapid cu coada ochiului la șeful de sală și fu frapat, ca întotdeauna, de faptul că părul lui era la fel de blond cum și-l amintea. Fără fir de păr alb și fără niciun semn că ar fi vopsit.

— Începusem să-mi fac griji că nu ne mai placi, continuă șeful de sală, făcând cu ochiul. Masa ta este liberă.

Apucă din mers un meniu și o luă înaintea lui Christer spre masă. Era frumos aranjată, cu față de masă albă, tacâmuri de argint și lumânări aprinse.

De data asta o va face. Se va prezenta. Îi va spune cine e. Azi se va întâmpla. Garantat. Cu siguranță.

— Nu, doar că am avut mult de lucru, mormăi Christer.

— Vrei să te uiți la meniu? Deși mi-e teamă că o să comanzi ca de obicei. Comandăm ca de obicei?

Șeful de sală îi întinse meniul, iar Christer îl luă și se așeză cu spatele la perete. Comandăm ca de obicei? „Comandăm”, adică „noi”? Christer se întreba dacă nu cumva șeful de sală îl recunoscuse. Spera că da, dar spera cu disperare că nu. Nu încă. Trebuia să se adune puțin mai mult înainte.

Priveliștea de la fereastră era magnifică. Aleile erau pline de oameni care se plimbau, mulți dintre ei cu câini în lesă. I se făcu dor de Bosse. De obicei câinele îl însoțea peste tot, dar la acest restaurant erau interzise animalele de companie și nici nu voise să-l lase într-o mașină încinsă. Asa că Bosse n-avea decât să-l aștepte cuminte acasă. Prima dată când îl lăsase singur, prețul fusese pantofii săi de piele preferați. Săptămâna următoare, brațul stâng al fotoliului tapițat din fața televizorului. Măcar să merite.

— Pot să arunc o privire? murmură el, străduindu-se să nu se

uite la bărbatul care îi întinsese meniul.

Inima îi bătea atât de tare, încât probabil că se auzea distinct și în încăpere. În curând. În curând va spune ceva.

— Nu te grăbi, azi nu e aglomerat. Oamenii au plecat la casele lor de la țară sau în arhipelag, presupun.

Christer mormăi ceva drept răspuns, prefăcându-se că e profund absorbit de meniu. Se hotărâse deja. Hering, ca de obicei. Dar voia să prelungească momentul, să-și mai acorde câteva secunde pentru a găsi deschiderea perfectă. În trei luni, încă n-o găsise. Sau venise și plecase, și o ratase, nici el nu mai știa.

— Auzi? zise bărbatul blond în fracul alb de sef de sală.

Pornise spre bucătărie, dar se opri și se întoarse. Christer își ridică ochii din meniu și privirile li se întâlniră. Chiar și ochii lui erau la fel de albaștri cum și-i amintea.

— Am vrut să întreb de mai multe ori, dar de obicei e atât de aglomerat, încât n-am apucat. Mă gândeam doar… Ne-am mai văzut undeva? îmi pari cumva foarte cunoscut.

Un ușor rid de îngrijorare între sprâncene. Albastrul din ochii lui era accentuat de lumina soarelui care îi lovea fața într-un unghi perfect. Inima lui Christer bubuia atât de tare, încât probabil că bătăile umpleau întregul local și urma să-i facă pe toți clienții să se întoarcă și să se întrebe ce se întâmplă la măsuța din colt. Dar nu se întoarse nimeni. Nimeni nu părea să audă bubuitul din urechile lui Christer. Respiră adânc. Era deschiderea pe care o căuta.

În sfârsit.

Dar…

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, își auzi propria voce spunând. Și apropo. Vreau hering. Și o bere blondă.

Închise meniul și i-l dădu ospătarului, care ridică din umeri și se îndreptă spre bucătărie, ca să lase comanda. Christer îi urmări spinarea până când bărbatul dispăru din câmpul lui vizual. Apoi oftă greu.

Data viitoare. Atunci va fi.

Atunci va spune ceva.

O zi liberă nu era o pretenție prea mare. În plus, era duminică. Și făcuseră treabă bună vineri, arestându-i pe Jenny și Matte și eliberându-l pe Mauro. Ruben considera că merită puțină odihnă.

Dar se pare că nu era așa.

Conduse cât de repede avu curaj. De dragul lui Astrid, desigur, ceruse o mașină de poliție, așa că nu trebuia să-și facă griji cu privire la limitele de viteză. Dar, dacă ar fi trecut cineva pe lângă el pe autostradă și ar fi văzut pe scaunul din față o fetiță, probabil că s-ar fi mirat. Nu spera decât că șapca de polițist de pe cap o va masca măcar un pic. Ruben se gândea că poate șapca o făcea să pară mai mare.

Era tipic Vincent să convoace o întâlnire la doar câteva minute după ce Ruben o luase pe Astrid de la Ellinor pentru a doua oară. „Lasă totul și vino acum un sfert de oră”, spusese el. Ce atitudine jegoasă! într-o duminică. Pe de altă parte, ultima dată când Vincent convocase o întâlnire fusese acum două veri. Atunci, mentalistul reușise să devină principalul suspect în decurs de o jumătate de oră. Ruben era încordat de nerăbdare să vadă ce situatii va mai crea Vincent de data asta.

— Conduci prea repede, râse Astrid lângă el. Urmărim un hot?

— Aproape. Ne întâlnim cu un cititor de gânduri. Poate să-ți fure gândurile, să știi.

Astrid tăcu, părând că meditează la cele spuse de Ruben.

— Atunci putem să punem sirena?

Ruben se topi tot. La naiba cu protocolul! Fiica lui voia sirene. Bineînțeles că vor porni sirenele. Porni și sirenele, și girofarurile și apăsă un pic mai tare pe accelerație. Astrid țipa de fericire lângă el.

Când intrară în Palatul Politiei, Astrid salută cu naturalețe lumea de la recepție. Apoi urcară cu liftul și se îndreptară spre sala de ședințe. Astrid ținea pasul cu el. Când intrară în încăpere, nu înțelese la început privirile surprinse ale celorlalți. Până când văzu că nu la el se uitau, ci la fiica lui.

— Da, ea e Astrid, zise el. Stă cu mine astăzi.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Nu știu dacă e potrivit să…, începu Julia, dar apoi dădu din cap.

— Ea e…, mormăi Peder prin barbă. Adică… cum ai…

Apoi tăcu și el.

Vincent stătea la perete, unde era afișată harta de acum împărțită în pătrate a orașului Stockholm. Poze care îi înfățișau pe Lilly, William, descoperirea din parcul Fatbur și Ossian erau fixate cu ace în locurile în care fuseseră găsiți. Cineva, probabil Vincent, trasase o linie între ele, astfel încât traseul criminalului să poată fi urmărit clar.

— Bună, Astrid, salută Vincent, zâmbindu-i fiicei lui Ruben. Mă bucur să te cunosc. Vai, ce mult semeni cu tatăl tău! Chiar și fără șapca de polițist, aș zice.

— Tatăl ei? întrebă Christer, cu ochii și gura căscate de parcă ar fi așteptat niște păsări să-și construiască un cuib acolo.

— Ce? șuieră Ruben, trăgând scaune pentru el și Astrid. V-ati dat seama că e fiica mea, nu? Sunteti bătuți în cap sau ce? Vincent are dreptate. Doar vedeți cât de mult semănăm. Cine altcineva ar fi suficient de arătos ca să-i fie tată?

Trase spre Astrid farfuria cu fursecuri, ignorând zâmbetele neprefăcute care începuseră să se răspândească în jurul mesei. Chiar și Mina avea ceva blând în ochi.

În farfurie mai rămăseseră doar câțiva biscuiți Singoalla de ieri, iar Astrid ronțăi bucuroasă biscuiții cu gem. Julia părea că e cât pe ce să izbucnească în râs.

— Știi, cunosc un băiat, Aston, care e probabil de aceeași vârstă cu tine, îi zise Vincent lui Astrid. Și numele lui e foarte asemănător cu numele Astrid.

— E aici? întrebă Astrid cu speranță. Pot să mă joc cu el?

Christer, care tocmai dusese paharul cu cafea la gură, începu să râdă pe înfundate chiar în pahar.

— Auzi, Ruben. De-acum încolo o să te duci acasă la Vincent la *play dates!*

Gândul ăsta îi dădea lui Ruben o ușoară senzație de disconfort. Își drese sonor glasul.

— Ce era atât de urgent? întrebă el. Astrid și cu mine avem

altele de făcut azi.

— Ai dreptate, răspunse Julia. Trebuie să începem. Ce ai pentru noi, Vincent? Și, Ruben, s-ar putea să fie nevoie să-i acoperi urechile lui Astrid dacă lucrurile devin prea urâte.

— Se descurcă, replică el ajustându-i șapca lui Astrid, în timp ce fiica lui se întindea după un alt biscuit.

— Știți cu toții despre… descoperirea… din parcul Fatbur, începu Vincent cu blândețe, aruncând o privire către Astrid. Am găsit și un cal acolo. Nu era un cal adevărat, Astrid, era de fapt un Lego. Dar conținea un mesaj. Cuvântul horse, *„cal”*. Asta dovedește că teoria mea despre *Knight’s tour* e corectă. Cu toate astea, după cum mi s-a spus, descoperirea nu contrazice nici teoria Novei despre apă. Cred, de asemenea, că are dreptate când spune că ucigașul nostru și cohortele sale pot fi asimilate unui grup de tip sectă. Prea multe… victime… au fost răpite de persoane complet diferite ca să nu fie totul ceva organizat.

— Apropo de victima din parcul Fatbur, habar n-avem cine a răpit-o, le reaminti Christer, iar Vincent aprobă dând din cap.

— Corect. Asta rămâne de văzut. Dar ce putem concluziona e că există alti factori acolo care arată că e vorba despre același ucigaș.

Astrid făcu ochii mari când Vincent menționă cuvântul ucigaș. Tipic pentru el să fie atât de neglijent. Dar nu spuse nimic, ci doar îl apucă pe Ruben strâns de mână. Dacă înainte nu fusese mândru de fiica sa, acum era. Nu se speria degeaba. Astrid ar fi cel mai bun polițist din toate timpurile.

— Problema e că teoria Novei nu poate fi folosită pentru a face vreo predicție. Dacă se întâmplă o nouă… faptă…, știm doar că va fi în apropierea apei. Sau chiar unde a fost odată apă. Ceea ce înseamnă, practic, tot orașul. Măcar *Knight’s tour* ne dă un loc unde să căutăm. Așa că, dacă ți se pare OK, Julia, aș propune să continuați cu ideea mea de bază, până când veți avea ceva mai bun.

Vincent nu așteptă răspunsul, ci puse degetul pe pătratul lui Lilly de pe hartă. Apoi urmă linia până la William, mai departe spre parcul Fatbur, de acolo la Skeppsholmen, unde îl găsiseră pe Ossian, și apoi la următoarea poziție de pe hartă.

— Conform acestui traseu de pe hartă, următoarea… descoperire… se va întâmpla în dreptul golfului Djurgårdsbrunn.

— Dar e ditamai canalul! exclamă Peder. Apropo de apă.

Vincent îi aruncă o privire întunecată.

— Nu ține, interveni Julia. Ce ne spui tu, Vincent, e unde putem căuta în cazul în care eșuăm din nou. Dar trebuie să prevenim răpirea în sine. Trebuie să alertăm toate grădinițele. Rugați-i să fie foarte atenți la cine vine să-i ia pe copii și să nu piardă din vedere niciun copil.

— Pentru cât timp? întrebă Peder. Au trecut mai mult de șase luni între Lilly și William. Dar mult mai puțin între William și descoperirea din parcul Fatbur, și Ossian, dacă tot am adus vorba. Nu pare să existe un tipar legat de momentul în care se întâmplă. Cât timp vom mai cere tuturor părinților să trăiască în teroare?

— Părinții s-au săturat deja, încuviință Ruben, gândindu-se la femeia pe care el și Adam o întâlniseră în fata blocului lui Lovis. Ted Hansson adună tot mai multe argumente pe zi ce trece. Cu sau fără ajutorul lui Jenny Holmgren.

— Nu cred că avertismentele vor fi de ajutor, spuse Christer sumbru. Răpitorii i-au păcălit până acum și pe părinți, și pe vecini.

Ruben se uită la Astrid. Era doar cu câțiva ani mai mare decât copiii despre care vorbeau. Vincent și Nova susțineau că e vorba despre o întreagă organizație. Îi venea greu să creadă că se poate aduna atâta rău într-un singur loc. În orașul lui.

Brusc, îi fu greu să înghită și îndreptă iar șapca de pe capul lui Astrid. Nenorocitul care s-ar apropia de ea va avea de-a face cu el.

Ceilalți ieșiră din încăpere. Vincent rămăsese în picioare și se uita la hartă. Își trecu mâna peste ea, urmărind traseul calului pe tabla de șah. Călătoria criminalului prin cartiere. Le scăpa ceva. Simțea asta.

Mina spuse ceva din ușă.

Îl rodea ce subliniase Peder, că perioada dintre răpiri era diferită. Cineva atât de calculat ca ucigașul lor n-ar fi lăsat așa ceva la voia întâmplării. Timpul și locul nu erau întâmplătoare – totul se petrecuse într-un moment special și într-un loc specific. Întotdeauna exista un „când” și un „unde”. Modelul de pe hartă era extrem de clar în ceea ce privește

unde. Dar asta era doar una dintre piesele de puzzle. Le lipsea cealaltă jumătate a tiparului. Nu aveau un *când*.

— Vincent.

Se întoarse. Mina stătea în pragul ușii, părând să aștepte un răspuns.

— Iartă-mă. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă vii.

Derulă în memorie, încercând să-și amintească ce spusese Mina. Dar sunetul vocii ei fusese înecat de gândurile lui. Nu găsi nicio amintire. Își coborî privirea, fără să îndrăznească să dezvăluie că nu ascultase.

— Nu-ți face griji, știu că n-ai auzit. Și asta o să susțină ce urmează să spun. Cred că ai nevoie să te gândești la altceva pentru o vreme. Hai, vino!

Nu îndrăzni să întrebe unde se duc, ci ieși pe ușa pe care i-o ținea ea deschisă. Se îndreptară spre lift, dar se simțea indispus.

— Va trebui s-o suni pe Maria să-i spui că întârzii acasă, zise Mina chiar când se deschideau ușile liftului. Ședința de la poliție a durat mult sau ceva de genul ăsta.

— Bine, dar pot să întreb unde mergem?

— Amândoi avem nevoie să ne limpezim puțin mintea, răspunse Mina, apăsând butonul pentru nivelul garajului. Ca să putem funcționa mai bine după aceea. Tu ar trebui să știi mai bine asta.

Când se deschiseră ușile, Vincent așteptă o secundă înainte de a ieși din lift. Nu-i plăceau lifturile, cu atât mai puțin garajele din subsol.

Plafonul era întotdeauna mult prea aproape. În același timp, poate că ar trebui să se bucure că Mina nu parcase pe stradă, pentru că atunci ar fi trebuit să iasă direct în saună.

Când ajunseră la mașina Minei, observă că pe scaunul pasagerului nu mai era nicio husă de plastic și interpretă asta ca pe un semn că nu mai urcase nimeni în mașină de ceva vreme.

— Ești sigură că e în regulă?

— Plasticul este în torpedou, răspunse ea, pornind motorul.

Poți să-l pui singur.

— Știi cum să faci un bărbat să se simtă binevenit, replică el, dar se supuse.

Trecură pe podul S: t Erik și continuară spre Odenplan. Chiar înainte de Biblioteca Metropolitană, Mina coti pe o stradă laterală și parcă într-un garaj.

— E un pic cam departe de serviciu, zise ea. Dar tocmai asta e ideea.

Când ieșiră din garaj, văzu semnul de pe ușa de alături. Literele ROQ alături de un craniu. Acum chiar nu mai înțelegea nimic. Ce loc era ăsta?

— Știu, adăugă Mina când îl văzu că se uită la plăcuța cu nume. Încerc să vin aici când nu e o formație live. Nu mă deranjează muzica, dar ai idee câte particule învârte prin aer un toboșar? Ar trebui să fie puși într-o cușcă de sticlă, să cânte de acolo.

Vincent intră după ea. Ochii lui avură nevoie de câteva secunde pentru a se adapta de la lumina soarelui de afară la lumina slabă din interior. Apoi văzu că se aflau într-o încăpere mare, cu rânduri și rânduri de mese de biliard goale.

— Ți-am spus că sunt bună la biliard, îi aminti Mina. Așa că m-am gândit să-ți ofer o lecție de umilință și să te bat. În felul ăsta n-o să mai trebuiască să te simți istet, măcar o dată.

Vincent se holba la ea. Nu știa de unde să înceapă. Biliard?

Îi era greu s-o plaseze într-o sală de biliard pe polițista căreia nu-i plăceau oamenii, care intra în panică dacă cineva măcar pronunța cuvântul „bacterie”. În același timp, observă că sala era practic goală. Era încă după-amiază. În plus, în local era foarte curat. Iar Mina într-adevăr spusese că îi place biliardul, chiar dacă asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Oricum nu ajungem nicăieri cu copiii în acest moment, continuă ea. Nu rezolvăm nimic dacă ne dăm în continuare cu capul de pereți. Vom fi mai buni la ce avem de făcut dacă ne permitem să ne concentrăm o vreme pe altceva.

— Bună, Mina! o salută o femeie din spatele barului.

— Hei, Alice, ce mai faci?

Femeia, al cărei nume se pare că era Alice, purta un maiou

negru peste unul alb, cu sigla localului imprimată pe piept, și părul strâns într-un stil atent dezordonat. Ea ridică din umeri.

— Știi și tu cum e. Uneori e încăpățânat. Trebuie să respir adânc. Masa 8 e rezervată pentru tine, ca de obicei.

Alice se aplecă în spatele barului și scoase o tavă pe care se afla o sticlă de gel dezinfectant și un coș de sârmă cu șervetele umede.

— Anunță-mă dacă jumătatea ta mai rea îți face probleme, zise Mina. Am câțiva colegi care ar putea să-i bage mințile în cap.

Luă tava și porni spre mesele de biliard. Vincent nu avu de ales decât să o urmeze.

— Și cum o să facem? întrebă el. Nu vreau să fiu cel care comentează, dar spălăm mai întâi toate mingile? înfășurăm masa în plastic? Ai în geantă propriul tac de biliard antiseptic pliabil? Nu vreau să te tachinez, dar nu-mi dau seama cum o să faci. Pe chestiile astea au pus mâna probabil mii de persoane. Oameni care au băut bere, au avut tutun de prizat pe degete, au transpirat pe muzică live…

— Mulțumesc, e de-ajuns.

— E un fel de terapie TCC agresivă pentru tine?

— Să socializez cu tine necesită terapie, răspunse ea. De când am renunțat la AA, vin aici în fiecare săptămână. Uneori de mai multe ori pe săptămână. E destul de departe de serviciu, așa că n-are cine să mă recunoască. Aici, sunt lăsată în pace. Într-un fel, m-a ajutat mai mult decât AA. Alice, fata de la bar, curăță întotdeauna masa înainte să vin. Și tacul, și bilele. Și da, am rugat-o să poarte mănuși de plastic cât face curat. Nu i se pare deloc ciudat. E chiar ceva normal în comparație cu ceea ce îi cere soțul ei să facă. E… exhibiționist, cum se spune.

Vincent se uita la ea cum așază și îndreaptă bilele de biliard într-un triunghi de plastic.

— Adică e unul dintre cei care se excită făcând sex în locuri publice, de preferință unde poate fi prins? întrebă el. Trebuie să fie obositor.

Împinse puțin masa de biliard ca să-și dea seama cât de

stabilă e. Era foarte ușor de imaginat ce se întâmplase pe masa aceea.

— Prostule! ripostă ea când îi văzu privirea. Bineînțeles că ăsta a fost primul lucru despre care am întrebat-o.

Mina îi dădu un tac și ridică triunghiul de plastic.

— Tu spargi.

Restul partidei decurse exact așa cum prezisese Mina. Ea, necruțătoare, iar Vincent, teribil de nepriceput. Gândurile legate de momentul comiterii crimelor nu-i dispăruseră complet din minte, erau în continuare acolo și-l rodeau, tulburându-i concentrarea.

Mina ținti atent, gata să facă un șurub. Lovi o bilă, care la rândul ei o lovi pe următoarea. Mai multe bile se loviră una de alta într-o reacție în lanț până când ultima căzu în gaură. Vincent se opri. Încerca să revadă în cap secvența ca pe un film. Era ceva legat de felul în care bilele se loveau între ele, la distante din ce în ce mai mici. Timp. Evenimente în care una dusese la alta. În timp. Timp care se scurta cu fiecare etapă a reacției, pe măsură ce bilele se loveau una de alta…

— Mina.

Ea stătea aplecată peste tac și își ridică privirea spre el.

— Crezi că i-am putea chema pe toți înapoi în Palatul Politiei, chiar diseară?

— Și aici se termină distracția, spuse ea, ridicându-se și sprijinind tacul de masă. Tu nu te relaxezi niciodată?

— Ba da, îmi amintesc că s-a întâmplat o dată când aveam nouă ani. A fost superplictisitor. Dar ce crezi?

Putem să…?

— Soția lui Peder o să te sfâșie. Iar soțul Juliei va fi în spatele ei, la rând. Dar, în afară de asta, n-ar trebui să fie o problemă. De ce?

— O să-ți spun pe drum.

— Și ești sigur că nu e doar fiindcă tocmai era să te bat iar măr? întrebă ea, privindu-l cu suspiciune.

— Jur.

Mina oftă și strânse lucrurile. Se îndreptară spre bar și înmână tava cu produse de curățenie unei Alice surprinse.

— Ce puțin ai stat azi!

— A intervenit ceva. Dar ne mai vedem săptămâna asta.

Vincent așteptă să iasă din local și, în drum spre mașină, spuse:

— Ai văzut cum se tot uita la masă când jucam? Ea și soțul ei au folosit mai mult ca sigur masa aia.

Mina reuși să reunească rapid grupul, fiindcă toți, cu excepția lui Ruben, erau încă în clădire. Fețele obosite și întunecate din jurul mesei îi spuneau însă că Vincent se afla rău de tot pe minus. Ea spusese foarte clar că ideea de a mai face o ședință era a lui, și nu a ei. Nici măcar Peder nu reușea să pară entuziasmat. Mina îi înțelegea. Și ea îl amenințase pe Vincent că va trebui să meargă pe jos de la sala de biliard până la Palatul Poliției, ca pedeapsă pentru comentariul lui. Din cauza lui va trebui s-o roage pe Alice să schimbe masa săptămâna viitoare.

— Îmi pare rău că a trebuit să veniți din nou aici, începu Vincent. Dar ar fi fost prea dificil să discutăm la telefon. M-am gândit bine la ceva ce a zis Peder acum…

Se uită la ceasul de la mână.

— … acum două ore.

— Și ce-ați făcut de atunci, dacă pot să întreb? replică Ruben pe un ton insinuant.

N-o mai avea pe Astrid cu el și, evident, era din nou Ruben cel obișnuit.

— Asta nu e treaba ta, răspunse Mina. Însă pot să-ți spun că bilele au fost proaspăt spălate, iar Vincent împunge mai tare decât ai crede.

Christer și Peder izbucniră în râs. Dar obrajii lui Ruben se făcură stacojii și părea că nu știe încotro să se îndrepte. Era minunat. În sfârșit, îi plătise cu aceeași monedă. După atâția ani de priviri, comentarii și insinuări, îl făcuse să roșească de parcă ar fi fost un școlar.

— Pot să sper că ați jucat biliard? întrebă Adam precaut.

Christer râse și mai tare.

— Și iar ajungem la chestia aia cu ordine în clasă, oftă Julia.

Oricât de mult mi-aș dori să stau la taclale cu voi, copii de școală primară ce sunteți, am o persoană mai importantă la care trebuie să mă întorc acasă. Până și conversația cu el e mult mai matură.

Mina observă că Julia spusese „o persoană”, și nu două. Torkel era evident încă în dizgrație.

— Deci despre ce e vorba? continuă Julia, uitându-se la Mina.

Mina făcu un pas înapoi și flutură din mână în direcția lui Vincent.

— *It's all yours,* zise ea.

Vincent își drese glasul și se așeză din nou lângă harta de la perete, la fel ca data trecută.

— Așa cum am subliniat după-amiază, teoria mea este că următorul cadavru va fi găsit aici, în zona din jurul golfului Djurgårdsbrunn. Ceea ce nu știm este când are de gând să lovească din nou făptașul sau mai degrabă organizația, secta. Dar cred că mi-am dat seama. Peder avea dreptate. Datele crimelor sunt ca niște bile de biliard care se lovesc una de alta, însă cu o viteză care creste, în loc să scadă.

Toți polițiștii se uitau la el cu expresii confuze.

— Și pentru asta am bătut eu atâta drum de la Vallentuna? întrebă Ruben.

Așa îl plăcea Mina cel mai mult pe Vincent. Când era absorbit de gândurile sale și uita de ceilalți din cameră. Limbajul trupului i se schimba atunci când era pe gânduri; devenea mai dezinvolt. Sigur. Ca și cum ar fi fost în gardă în restul timpului, dar nu și acum. Acum era acel Vincent pe care ea îl lăsase să pătrundă în interiorul zidurilor ei de apărare.

— N-am văzut tiparul ăsta înainte, continuă Vincent, aparent fără să fi auzit comentariul acid al lui Ruben. Nici măcar când Milda a estimat la două luni timpul scurs de la moartea copilului din parcul Fatbur n-am văzut. Dar se potrivește prea bine pentru a fi o coincidentă.

— Ce anume se potrivește? întrebă Ruben și mai supărat.

Adam și Julia se uitau expectativ la Vincent, în timp ce Christer se încrunta de parcă încerca să înțeleagă ce voia să

explice mentalistul. În schimb, Peder privea dezamăgit la farfuria goală. Ruben se pare că avusese grijă ca Astrid să ia și ultimii biscuiți.

— Se potrivește cu ritmul de accelerare, zise Vincent, apropiindu-se de tablă.

Luă un marker și începu să scrie.

— Cam așa. Folosirea *Knight's tour* arată că avem de-a face cu indivizi care se raportează strict matematic la acțiunile lor. N-avem niciun motiv să credem că nu vor adopta această abordare și când vine vorba despre frecvența acestor acțiuni. Lilly a dispărut la începutul lunii iunie a anului trecut. William, la sfârșitul lunii ianuarie a acestui an. E un interval de șapte luni. Dacă, așa cum spune Milda, cadavrul din parc a stat acolo cel mult două luni, înseamnă că a dispărut la mijlocul lunii mai. Trei luni și jumătate după William. Iar Ossian a dispărut la opt săptămâni după aceea. Dar nu vedeți?

Vincent arătă ce scrisese.

Lilly -> William, 7 luni

William -> Parcul Fatbur, 3,5 luni

Parcul Fatbur -> Ossian, 1,75 luni (8 săptămâni)

— Reduc timpul la jumătate dintre fiecare faptă. Așteptă să vadă toți ce el văzuse deja.

— Să fiu al naibii! murmură Christer.

— Asta înseamnă că următoarea dispariție e la patru săptămâni după cea a lui Ossian, zise Julia.

— Exact, răspunse Vincent, dând din cap afirmativ.

— Dar stai puțin, interveni Christer. N-ai spus că se va întâmpla de 64 de ori dacă nu oprim toate astea? N-ai zis că vor fi tot atâtea mutări cât numărul de pătrățele de pe o tablă de șah? Nu cred că ritmul ăla de înjumătățire permite să se mai întâmple de foarte multe ori.

— Ai dreptate. Bine punctat. Dacă timpul dintre fiecare două acțiuni este înjumătățit, ucigașii mai pot comite cel mult patru crime. Altfel ar trebui să răpească un copil pe zi, și foarte curând, unul pe oră, ceea ce e complet nerezonabil. Așadar, există o oprire firească după opt răpiri. Nu spun că vor fi opt, ci doar că pot fi. Dar în acest moment, trebuie să ne

concentrăm pe împiedicarea celei de-a cincea crime.

Nimeni nu spuse nimic. Toți păreau că-l iau în serios. Chiar și Ruben părea că meditează la cele spuse de Vincent.

— Deci ce vrei să spui, Vincent? întrebă Julia încet. Cât timp mai avem până la următoarea crimă?

— Așa cum ai spus chiar tu, răspunse mentalistul ciocănind în tablă. Următoarea răpire va avea loc la patru săptămâni după răpirea lui Ossian. Acum e duminică după-amiază. Miercuri se împlinesc trei săptămâni de când l-au luat pe Ossian. Deci, dacă nu rezolvăm cazul, un alt copil va dispărea, undeva în Stockholm, peste zece zile.

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

— Bună!

Ruben tresări când auzi vocea. Nu observase pe nimeni apropiindu-se de el.

— Bună! răspunse el, ridicând automat mâna pentru a-și aranja bretonul.

În această dimineață de marți, părul lui părea să aibă o voință proprie.

— Cum merge treaba? întrebă Sara de la departamentul de analiză.

Sara, care îi ajuta să sorteze informațiile și care, nu știa de ce, nu-l plăcea. Se așeză alături de el și simți o adiere de parfum amestecat cu balsam de rufe. Sara părea răcoroasă și nepăsătoare, în ciuda căldurii din încăpere, iar Ruben rezistă unui impuls de a-și mirosi subsuorile. Își concentră în schimb atenția asupra materialelor pe care le avea în față.

— Munca noastră a devenit infinit mai dificilă, oftă el, arătând cu degetul la ecranul computerului. Acum, când crimele au primit atât de multă atenție din partea presei, părinții au început să își raporteze copiii dispăruți după 15 minute. Ne înecăm în sesizări. În plus, oamenii sunt furioși. Sunt de părere că nu ne facem treaba. Și sunt speriați. Părinții abia îndrăznesc să-și scape copiii din ochi.

— Mai bine un raport în plus decât unul în minus, răspunse Sara, cu ochii la ecran.

— Și, ca și cum nu era de ajuns, în weekend am aflat că ucigașul ar putea lovi din nou, chiar miercurea viitoare, adăugă el oftând. Și, după fiascoul cu Mauro, ne-am întors de unde am plecat. Mi-e rușine s-o spun, dar n-avem pe ce să mergem. Ieri am stat toată ziua și am luat din nou la mână toate notele de la interogatoriile legate de dispariția lui Ossian, fără absolut niciun rezultat. Niciun indiciu nou, nimic din ce nu știam deja. Ucigașul nostru e ca o fantomă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea, întinzându-se după cana de cafea proaspăt umplută pe care o lăsase pe birou.

— Mulțumesc, dar în momentul ăsta nu prea știu cu ce ai putea ajuta. Și o să te avertizez, dacă ai luat cafeaua aia de la automat. Este pură otravă de șoareci.

Sara râse. Avea un râs răsunător și melodios. Ciudat că nu observase până atunci.

— Sunt obișnuită cu rahatul ăla de cafea americană, răspunse ea luând o înghițitură. Chiar și cea mai proastă cafea din Suedia are un gust divin în comparație.

— OK. Apropo, cum merge treaba cu SUA? Parcă am auzit că mutarea în Suedia ar fi permanentă?

— Vrei să spui că ai auzit că divorțez.

Sara oftă. Ruben încerca să nu tragă cu coada ochiului la formele ei, care erau incontestabil exact ce trebuia. Soțul ei trebuie să fi fost un idiot.

— S-a dovedit că privim lucrurile puțin diferit, adăugă ea. În opinia lui, eu ar trebui să fiu o gospodină și în general să-mi țin fleanca. Iar eu… nu sunt de aceeași părere.

— Înțeleg, răspunse Ruben, continuând să dea *scroll* prin raportările de dispariții de pe calculator, lartă-mă dacă pun întrebări prea personale, dar cum faceți cu copiii? Dacă locuiți pe continente diferite?

Sara îl privi surprinsă.

— Asta e o nouă latură a ta. Credeam că nici măcar nu știi că am copii!

Ruben roși, dar apoi își îndreptă spatele. Sara avea dreptate. El avea o nouă latură. Sau, mă rog, nu chiar așa nouă, fusese întotdeauna o persoană atentă, dacă se poate spune așa. Doar că nu existaseră prea mulți oameni de care să-i pese. Sau, mă rog, existaseră, dar el nu văzuse asta. Eh, ce căcat, iar făcuse dezordine! Dar dezordinea era bună, așa cum obișnuia să spună psiholoaga sa, Amanda. Dezordinea însemna „înainte”. Chiar dacă uneori era epuizant.

— Am aflat că am o fiică. O cheamă Astrid și are zece ani.

— Ooo, felicitări!

Sara se uită la el și mai surprinsă.

— Ce… Cum te simți?

— Mă simt fantastic, răspunse el, simțind cât de adevărat

era.

Pentru că așa era. I se părea fantastic. Ea era fantastică.

— Sigur, e trist că am pierdut atât de mult din copilăria ei. Dar asta e. Și nu știu cât de util aș fi fost. Mama ei e înțeleaptă. Pe undeva știu că a luat decizia corectă atunci când m-a exclus. Dar acum vreau să profit la maximum. Să fiu cel mai bun tată din lume.

Sara dădu din cap și ridică paharul, se uită la cafea și îl puse la loc.

— Chiar se întâmplă lucruri pe aici când ești plecat câteva zile, remarcă ea. Dar mă bucur foarte mult pentru tine. Și ca răspuns la întrebarea ta despre copii, e… complicat. Vreau să rămân aici, aproape de familia mea, și vreau să crească aici și copiii mei. El nu vrea. Iar legile americane nu sunt foarte bune când vine vorba despre drepturile mamelor, cel puțin atunci când mamele sunt din alte țări. În cazul în care copiii se duc să-l viziteze în SUA, mă tem că o să-i tină acolo. Așa că, pentru moment, i-am spus că poate veni aici dacă vrea să-i vadă. Iar avocatii noștri „poartă discuții”.

Făcu ghilimele cu degetele, în aer.

— La naiba, replică Ruben spontan, iar Sara doar dădu din cap.

Sara mai luă o înghițitură din cafea și se strâmbă.

— Ai dreptate. E otravă pentru șoareci.

— Ți-am zis eu. Vrei să mă ajuți să iau la mână raportările de copii dispăruți din ultimele săptămâni? Cei mai mulți dintre ei au fost deja găsiți ori s-au întors singuri, dar părinții nu ne-au mai anunțat și pe noi, așa că sugerez să începem să sunăm în stânga și-n dreapta. N-am nicio nădejde că-l vom găsi pe răpitorul nostru, dacă într-adevăr e corectă teoria și va aștepta până săptămâna viitoare. Dar și treaba asta trebuie făcută.

— Înțelept, comentă Sara, așezându-se lângă el și luându-și telefonul. Și cine știe, poate găsim ceva interesant. Nu înseamnă că vremea minunilor a trecut.

Se uită la ea pe furiș. De ce nu vorbise niciodată cu ea până atunci? La urma urmei, era și deșteaptă, și amuzantă. Vremea

minunilor, chiar așa. Și colac peste pupăză, părea în continuare netranspirată. El își pipăi ușor subsuoara cu mâna. La naiba! Foarte umed. Și mai purta și un tricou gri-deschis. Știa el că ar fi trebuit să-l ia pe cel negru.

Peder trebuia acum să admită cu reticentă că mâncărimea provocată de barbă începea să depășească beneficiul vizual pe care considera că îl obține de pe urma ei. De fapt, părea să fie cam singurul care credea că arăta al naibii de bine cu barbă. Chiar și Anette se alăturase fără nicio reținere taberei inamice. Dacă n-ar fi fost mâncărimea constantă, ar fi putut rezista presiunii colegilor, dar acum simțea că începe să se clatine considerabil.

Peder se scărpina și studia listele cu meticulozitatea obișnuită. Aici se simțea cel mai în largul lui, când putea să se cufunde într-o sumedenie de date și să vadă corelațiile din statistici și devieri. Îi plăcea provocarea de a încerca să găsească acel mic, mic ac în mijlocul carului cu fân, acel grăunte de aur care ar putea duce ancheta înainte. Dar lista asta era altceva. Lista cu copiii dispăruți nu putea fi redusă la date anonime. Ruben și Sara făcuseră deja o primă analiză și îi eliminaseră pe copiii care se întorseseră acasă. Adică majoritatea. Dar mai rămăseseră câțiva. Prea multi.

Cu fiecare chip, cu fiecare raportare a dispariției, cu detalii despre copil, nu se putea abține să nu vadă chipurile tripletelor în fața lui. De când veniseră pe lume, era ca și cum întregul său corp, întregul său sistem de supraviețuire, era conectat direct la ele. Pentru el, erau Yggdrasil – copacul vieții –, erau venele și capilarele corpului său, erau plămânii cu care respira. Fiecare copil pe care îl vedea acum în baza de date a poliției avea cel puțin un părinte care nu mai putea respira.

În cazul celor mai mulți dintre copii, existau explicații verosimile pentru dispariția lor. O rudă care fugise în străinătate cu copilul. O familie de refugiați care se ascunsese pentru a nu fi trimisă înapoi în țara natală. Un copil care, de bunăvoie și din mii de varii motive – toate la fel de dureroase –, fugise de la părinți, de la un centru de plasament sau de la

un centru pentru minori.

Dar mai erau și ceilalți. Cei pentru care nu exista o explicație verosimilă. Cei care dispăruseră în mod inexplicabil. Aceștia îl interesau pe el. Îi compară pe fiecare cu descrierea Mildei pentru cadavrul din parcul Fatbur. Cu toate că nu erau prea multe pe care să se bazeze – din cauza stării de descompunere în care se afla cadavrul –, totuși exista ceva. Iar Milda se pricepea foarte bine să compileze detaliile utile.

Peder verifică din nou notițele ei și rezumă ce avea, înălțime: aproximativ 1,20 m. Vârsta: în jur de șase ani. Culoarea părului: șaten. Sex: băiat. De asemenea, copilul își rupsese femurul drept la un moment dat. Pe baza gradului de vindecare, Milda estimase rana ca fiind veche de aproximativ doi ani. Desigur, trebuia să fie precaut, dar era totuși un indiciu important.

Peder răsfoi încet și cu atentie toate documentele de pe calculator. Uneori tresărea, crezând că a dat lovitura, dar întotdeauna exista un factor care nu se potrivea.

În cele din urmă, se opri. Citi ce scria pe ecran, compară cu lista sa, verifică din nou și apoi împinse scaunul înapoi.

Aveau nevoie disperată de o nouă pistă. Ceva care să-i aducă cu un pas mai aproape de criminal. Iar Peder tocmai găsise acel ceva. Știa cine era băiatul din parcul Fatbur.

— Tată, ce e asta?

Rebecka răsfoi cu dezgust broșura Epicura de pe măsuța din fața canapelei.

— Nu te recunosc. Ce e asta? „Cele patru pietre de temelie ale lui Epicur”?

Vincent își ridică privirea din carte. Se cufundase adânc în lucrarea lui Michel de Certeau, *L’invention du quotidien,* volumul 1, mai precis într-un eseu interesant despre diferența dintre modul în care este perceput un oraș dintr-un loc de observație situat la înălțime și dintr-un loc situat pe străzi. Avusese și el aceleași gânduri când se afla în vârful turnului Primăriei.

— Epicurismul e o filosofie, răspunse el și închise cartea. O

colegă, Nova, are un centru de conferințe unde se predau astfel de lucruri. Apropo, văd că ești acasă în seara asta. E totul în regulă cu Denis?

— Nova e supermișto, zise Benjamin din colțul canapelei. Mai mulți colegi de-ai mei de la facultate o urmăresc pe Insta.

— Denis s-a dus să-și viziteze familia, răspunse Rebecka. Ce scârbos, Benjamin, Nova are de două ori vârsta ta.

— Păi și ce, nu pot să observ că arată bine?

Aston ieși din camera lui, dansând pe o melodie pe care numai el o putea auzi. Făcea mișcări de *twerking* – dansul din fund – în timp ce cânta. Cândva, Vincent îl va întreba de unde naiba învățase asta.

— *Suuu-per miș-tooo,* cânta Aston pe melodia *The Show Must Go On* a trupei Queen.

Aparent, melodia asta detronase *Radio Ga Ga* de pe primul loc din topul lui Aston.

— *Suuu-per miș-tooo*!

Din câte își dădea seama Vincent, cu cât copiii lui creșteau mai mult, cu atât îi înțelegea mai puțin.

Maria stătea toată peste telefon. Nu trebuia să fii mentalist ca să-ți dai seama cu cine își trimite mesaje. Dar acum își ridică privirea.

— Și tu o cunoști pe Nova asta supermișto? întrebă ea. Cât de bine?

— Dar ți-am spus deja. E o veche colegă. Ne mai întâlnim din când în când, întâmplător. Și acum e implicată în aceeași anchetă a poliției…

Se opri rapid când își dădu seama de greșeală.

Prea târziu.

Maria se făcuse cenușie la față.

— În aceeași anchetă în care ești cu polițista aia? Mina? Și acum și femeia asta? Sincer. Vincent, nu ti-e rușine? Ancheta poliției, ce să-ți zic!

Se ridică în picioare și părea că-și ieșise complet din minți de furie. Părea că uitase complet de schimbul de mesaje cu Kevin.

— Sex în grup se cheamă ce faceți voi acolo.

— Maria! exclamară Benjamin și Rebecka în cor, îngroziți.

— Seeex în gru-uuuu-p, cântă Aston, dând din fund fericit în fața acvariului din sufragerie.

Vincent își acoperi fața cu mâinile. Atât mai lipsea, să fie traumatizați și peștii. Se uită la ceas. Oh, nu, întârziase la tren și la conferința din seara asta din Gävle. Reușise s-o alunge din gândurile sale până acum, fiind atât de mulțumit că spectacolele se terminaseră. Dar o conferință era totuși mai ușoară. Fără conflicte la pachet.

— Asta nu e un cuvânt care…, începu el. Sau… mai bine îți explică mama ta. Eu trebuie să plec. Dar mă întorc acasă cu trenul de 10 seara și voi fi aici când te trezești, Aston.

Își luă geanta cu computerul și ieși pe hol. Maria se duse după el. Era pregătit pentru o ultimă mustrare, însă ea îl surprinse.

— Succes la prelegerea din seara asta, îi șopti ea. Să nu mă uiți!

Vincent tresări și se uită la ea. Presupunea că e sarcastică. Sau că exista un reproș ascuns pe undeva. Dar ochii Mariei erau deschiși și ușor strălucitori. Probabil că fusese sinceră când spusese ceea ce spusese. Părea chiar puțin tristă.

— Asta… asta crezi tu că fac atunci când nu sunt acasă? Că te uit?

Era ceva cu totul nou. Încerca să se gândească la ce ar putea însemna. Nici măcar nu abordaseră subiectul ăsta la terapie. Dar explica multe. Atacurile agresive ale Mariei, atitudinea ei batjocoritoare. El bănuia, bineînțeles, că era un mod de-al ei de a se apăra. Dar n-o mai auzise niciodată spunând-o direct și sincer. Și îl durea că ea simțea așa.

— Vincent Walder, *The Master Mentalist,* zise ea, smulgându-i o șuviță invizibilă de păr de pe cămașă. Omul pe care toată lumea îl vrea. Este foarte greu să concurezi cu tine, să știi.

— Ar trebui să vii la un spectacol sau la o conferință de-ale mele. Atunci ai vedea că sunt omul pe care toată lumea vrea să-l privească. De la o distanță sigură. E o diferență.

Lăsă geanta pe podea și îi cuprinse fața în mâini.

— Iar în ceea ce privește uitarea, continuă el, e exact pe dos.

Am crezut că e perfect evident. Singurul lucru care mă face să mă simt măcar puțin normal când lucrez e faptul că te știu aici. Că orice s-ar întâmpla, vă am pe voi la care să mă întorc acasă. Fără tine și fără copii, eu sunt nimeni.

Maria clipi de câteva ori și zâmbi ușor. Apoi chipul i se umbri.

— Când n-o ai pe Mina, vrei să spui.

Vincent oftă și ridică din nou geanta. Fuseseră atât de aproape! Poate data viitoare. Când ieși, Aston încă mai cânta în sufragerie despre sex în grup.

— Nu înțeleg! Cum a ajuns în parcul Fatbur? E și Vendela acolo?

Thomas Jonsmark îi făcu semn cu mâna machieuzei să plece și se întoarse spre Ruben. Poliția avusese nevoie de câteva zile pentru a aranja o întâlnire cu marele actor. Dar nici Ruben și nici Peder nu voiseră să-i dea detalii despre caz agentului lui. Cel mai bine era ca Thomas să le audă din gura lor.

— Vor să fii gata în zece minute, îi atrase atenția, timidă, machieuza.

— Vor trebui să aștepte, replică Thomas repezit, trecându-și mâna prin părul negru și des. Poți să ne lași în pace?

Ruben îl studia cu invidie pe celebrul bărbat. Dacă de-a lungul anilor se văzuse pe el însuși ca pe un preferat al femeilor, în fața lui Thomas Jonsmark stătea drept. Nu era doar marea vedetă a televiziunii și a cinematografiei suedeze, ci și visul erotic al tuturor femeilor suedeze.

Timp de câteva decenii, tabloidele avuseseră despre ce să scrie, datorită relațiilor sale amoroase, atât cu femei celebre, cât și cu necunoscute. Iar Dexter era copilul lui. Fusese singurul lui copil, se corectă Ruben. Pentru o scurtă clipă, simți un junghi în inimă.

Văzu cu ochii minții chipul lui Astrid și, în secundele cât îl fulgeră din senin gândul că i s-ar putea întâmpla ceva, avu senzația că se află în cădere liberă. Se scutură pentru a scăpa de acel sentiment. Era un abis despre care nu știa nimic. Și pe care nu prea știa cum să-l gestioneze.

— Mă tem că n-am găsit-o încă pe fosta ta soție, răspunse Peder. Și nici tu n-ai fost foarte ușor de găsit.

— Fosta iubită, îl corectă Thomas, iar Ruben văzu că se holba la barba lui Peder. Eu și Vendela n-am fost niciodată căsătoriti. Dexter a fost… Vendela și cu mine am avut o relație destul de scurtă, ca să fiu sincer. Dexter a fost un accident. Cel puțin în ceea ce mă privește.

Lăsă insinuarea să plutească în aer. Nu era un subiect necunoscut, se gândi Ruben, care își amintea o lungă serie de titluri din presa de seară și de scandal. Tonul dintre Thomas și Vendela păruse unul amar încă de la început, cu acuzații dure de ambele părți. Și totul fusese complicat de faptul că Vendela se lupta cu o boală psihică, tot public.

— Ne-am întâlnit pe un platou de filmare, ea era consultant și urma să mă ajute cu rolul din *Skymningsblod,* știți, filmul pentru care am primit un Guldbagge.

Thomas își trecu din nou mâna prin păr. Ruben dădu din cap aprobându-l, dar n-avea nicio idee despre ce film vorbise sau despre vreun trofeu Guldbagge primit de el. Dacă în film nu jucau Bruce Willis, Tom Hardy sau Dwayne Johnson, probabil că nu-l văzuse.

— Era foarte, foarte frumoasă. Și puternică. În felul acela fragil. M-am îndrăgostit pe loc.

O tânără cu microfon și cască băgă capul pe ușă.

— Au nevoie de tine într-un minut.

Thomas îi făcu semn cu mâna și ea închise usa, speriată.

— Poți să ne vorbești despre Vendela și despre dispariția lui Dexter? întrebă Peder. Sau, mă rog, ce știi despre asta?

— Ei bine, așa cum am mai spus, nu locuim împreună, n-am locuit niciodată. Iar când Vendela era internată în spital, Dexter stătea mereu la mama ei. Dar acum Vendela tocmai fusese externată.

— Ai fost îngrijorat? interveni Ruben.

Thomas medită o clipă asupra întrebării, în timp ce meșterea la o cuticulă.

— Nu, cred că n-am prea fost. Vendela a avut întotdeauna un fler pentru dramatism. A avut destul de multe tentative de

sinucidere de-a lungul anilor, dar întotdeauna a fost mai mult… teatru decât ceva real.

— Amenințase de data asta? întrebă Ruben. Că se sinucide?

— Da, da, cred că mi-a zis într-un SMS. Văzuse un articol despre noua mea iubită. Un fotomodel din Brazilia. Și ca de obicei, a luat-o razna. Dar am învățat de-a lungul anilor că e cel mai bine s-o ignor.

Gesticula. Un cârlionț îi căzu pe frunte și Ruben nu se putu abține să-și spună că înțelege de ce toate femeile se îndrăgosteau de Thomas.

— A fost ceva diferit în ziua în care au dispărut? întrebă Peder, scărpinându-se în barbă.

Ruben se întreba cât de clar ar putea să-i spună că era momentul să-și radă creatura aia.

— Nu. Am început să mă îngrijorez abia când mama Vendelei m-a sunat și mi-a spus că Dexter n-a ajuns la grădiniță și că nu reușește să dea de fiică-sa. Mi s-a părut ceva neobișnuit.

— Și pe urmă ați găsit scrisoarea în apartament? întrebă Peder.

— Da, mama Vendelei are o cheie, așa că am intrat împreună și scrisoarea era pe masa din bucătărie. Mă rog, nu era chiar scrisoare. A scris doar „rămas-bun”. Nimic altceva.

— Ati luat-o în serios atunci?

Ruben tresări de la o bătaie furioasă în ușă. O femeie în vârstă, cu o înfățișare severă, deschise usa imediat după bătaia puternică.

— Trebuie să vii acum!

— Dar e poliția aici. L-au găsit pe Dexter, ripostă Thomas tăios.

Femeia se albi la față și amuți. Dădu din cap în semn că a înțeles.

— Nu vă grăbiți, zise ea și închise ușa. Anunț echipa.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu, n-am luat-o în serios.

Pentru prima dată, masca actorului alunecă puțin și Ruben văzu ceva care semăna cu tristetea autentică. Apoi masca reveni la locul ei. Ca și cum toată viața era un rol de jucat.

— Abia când nu s-au mai întors acasă seara ne-am dat seama că s-ar putea să se fi întâmplat ceva pe bune. Și atunci am contactat poliția. Iar restul îl știți. Ultima dată a fost văzută urcându-se pe feribotul spre Tallinn. Iar martorii au spus că au văzut-o cu un băiețel, deși cumpărase doar un bilet de adult. Dar n-au coborât de pe feribot în Tallinn.

Începu iar să mesterească la cuticule.

— Am vorbit iar cu martorii. Acum, înainte de discuția asta. Nu mai sunt siguri că băiatul pe care l-au văzut era cu ea. Credem că Vendela s-a urcat singură pe feribot. Și că probabil a sărit. Dar nu credem că Dexter era cu ea.

Peder se uită cu compasiune la Thomas, care părea să se afunde și mai mult în scaunul ergonomie, odată cu toate informațiile noi pe care le primea. Machiajul era aproape gata și Ruben văzu că pielea bărbatului era acoperită de pudră și sprâncenele ușor umplute cu culoare. Chestii pe care nu le remarcai când îl vedeai la televizor.

— Dar ce? Cum așa? Și de ce-a fost găsit în parcul Fatbur?

— Nu știm încă, răspunse Ruben. Din păcate, trebuie să te anunțăm că a fost ucis, dar nu știm încă de către cine. N-o putem exclude pe Vendela, dar, din motive pe care nu le putem detalia, nu credem că fosta ta soție…, fosta ta iubită ti-a ucis fiul.

— Copiii, zise Thomas înăbușit, iar pielea i se albi sub pudra bej. Copiii de la știri.

— Așa cum spuneam, nu putem detalia în momentul ăsta, repetă Peder.

Cei doi polițiști se ridicară în picioare.

— Dacă îți aduci aminte ceva, orice ar putea fi relevant, nu ezita să ne contactezi.

Peder îi puse o mână pe umăr. Când plecau, Ruben văzu cu coada ochiului cum Thomas se învârte pe scaun și își întoarce fața spre oglindă.

— Oprește aici, îi ceru Nathalie. Să nu ne apropiem prea mult.

Karl dădu din cap, trase lângă trotuar și parcă. Se aflau pe

Karlavägen, la două străzi de apartamentul tatălui lui Nathalie de pe Linnegatan. La această distanță, ar trebui să fie în siguranță, feriți de ochii lui vigilenți.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Ines.

— Nu cred că e o idee bună. Mai bine mă duc singură. Voi așteptați aici.

Își puse rucsacul în spate, ieși din mașină și dispăru repede după colț, pe Jungfrugatan. Întrebarea era cât de mult știau bodyguarzii tatălui ei. Le spusese că a dispărut? Dacă da, probabil că Lar suna în secunda în care ar vedea-o. Dar nu putea face nimic în această privință. O să vadă ea cum se descurcă, dacă va fi cazul. Intră pe Linnegatan. Vizavi de ușa casei era parcată o mașină neagră. Ar putea fi o mașină normală, dar ar putea fi și bodyguarzii tatălui ei. N-avea de unde să știe. Însă nu apăru nimeni când se strecură pe ușa casei.

Nu luă liftul, urcă pe jos cele patru etaje. Grilajul de la usa liftului avea un sunet distinctiv care se auzea din apartament și nu voia să observe taică-su ceva. Se opri în fața ușii negre și solide și trase cu urechea. Îl auzi clar tușind în bucătărie. Probabil că pregătea o cină inutil de elaborată, chiar dacă era singur acasă. Nu înțelegea de ce îi lua atât de mult atunci când gătea.

Băgă încet cheia în broască, apăsă pe clanță și se strecură înăuntru fără zgomot. De pe hol zări spatele tatălui ei. Stătea cu un șervet pe umăr, degustând un sos, fără îndoială făcut din patru soiuri diferite de ardei iute proaspăt, și probabil verificând temperatura cărnii rumenite în timp ce alegea din roșiile cultivate în casă. Niciodată nu înțelesese de ce nu își deschidea un restaurant, dacă era atât de pasionat de mâncare.

Nathalie se furișă în camera ei. Micul cufăr cu comori se afla deasupra comodei. Era confecționat din ceramică neagră și avea un craniu de argint pe capac, îl deschise și se uită înăuntru. Probabil că erau mult mai mulți bani decât cele 10 000 de coroane despre care îi spusese bunicii. Se simți mândră gândindu-se cât de fericită va fi bunica ei și puse cufărul cu

comori în rucsac. Apoi deschise sertarul de sus și scoase toți chiloții și șosetele curate pe care le avea. Se gândi să-și ia și o pereche de blugi, dar nu-i trebuia de fapt; Ines îi dăduse toate hainele de care avea nevoie, cu excepția lenjeriei de corp. Cu toate astea, își aminti să caute încărcătorul telefonului mobil. Apoi se furișă la baie și își luă trusa de toaletă, iar la final adună totul în rucsac.

Se întoarse pe hol la fel de încet cum venise. Tigăile de pe aragaz sfârâiau, iar pe ea o ustura stomacul. Se opri în fața ușii de la bucătărie. Tatăl ei era la doar câțiva metri. Ar putea intra pur și simplu la el. S-ar bucura s-o vadă. Și ar putea să mănânce cât vrea ea.

Se uită în jos la mâini, unde încă i se zărea pe degete o linie roz, dureroasă. Chiar venea o aromă plăcută din bucătărie. Ar putea atât de ușor să se întoarcă la ceea ce era înainte! Era nevoie doar de un pas peste prag.

Dar atunci probabil că nu-și va mai vedea niciodată bunica. Iar Ines avea nevoie de ea. Ceilalți aveau nevoie de ea. Ei erau familia ei acum. Nu omul din bucătărie.

Se strecură rapid pe ușă, care se închise în urma ei cu un clic discret.

— Ei, dar ce vizită deosebită! Tocmai începusem să mă întreb dacă vii azi. La urma urmei, e sâmbătă.

Șeful de sală îi zâmbi larg, iar Christer înghiți în sec. Oricum, probabil că era o idee proastă. O idee foarte, foarte proastă. Nu era prea târziu să se răzgândească. Ar putea să se întoarcă imediat și să plece.

Dar… dacă tot venise până aici… ar putea foarte bine să comande hering și o bere blondă. Și pe urmă să plece.

— Poftim, masa ta e liberă. Facem direct ca de obicei?

Șeful de sală i-o luă înainte prin sala mare. Clienții de la mese vorbeau încet. Ulla Winbladh era un loc în care vorbeai pe tonul scăzut de-acasă, așa cum obișnuia să spună mama lui.

Gândul la maică-sa îl făcu să își piardă răsuflarea. Ea n-ar fi acceptat gândurile care îi tot treceau prin cap. Zi și noapte. Iar și iar. Maică-sa n-ar fi acceptat nimic din toate astea. Dar ea

nu mai era aici, era important să-și amintească asta. Mama putea să-și țină părerile pentru ea. El avea tot dreptul să își trăiască viața așa cum dorea.

Trebuia doar să aibă curaj.

Christer făcu un pas înapoi și se uită atent pe fereastră. Astăzi îl luase și pe Bosse cu el. Christer ar fi fost distrus dacă ar fi trebuit să mai sacrifice și alte piese de mobilier pentru prânzul ăsta. Câinele era la umbră, legat de un suport de biciclete. Cu un bol de apă pe care-l adusese cu el. În fine. Probabil că oricum îi era prea cald. Chiar ar trebui să…

— Poftim. Liberă și așternută. E nevoie de meniu?

Zâmbetul șefului de sală lumina încăperea deja însorită, iar Christer se așeză stângaci la masă.

— Hering, bombăni el, cu ochii fixați pe fața de masă. Și o bere blondă.

— Ca de obicei, atunci. Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, e cel mai bun fel din meniu. De ce să riscăm? Asa ceva e de domeniul tinereții.

Tinerețea unora în orice caz, își zise Christer. Râsul șefului de sală răsună din pereți, iar lui Christer i se strânse stomacul. Parcă îi citea gândurile. Își ridică privirea. Apoi spuse cu o voce care tremura ușor:

— Apropo de tinerețe, ai avut dreptate. Săptămâna trecută.

Șeful de sală se uită la el cu ochii întredeschisi, o privire pe care Christer și-o amintea foarte bine. Simți o căldură în tot corpul și respiră adânc.

— Ai întrebat. Și da, ne-am mai întâlnit înainte. Mai mult decât atât, de fapt.

Mai mult de-atât nu reuși să spună. Îl cuprinse panica. Ce făcea? Se ridică brusc în picioare și aproape că răsturnă atât scaunul, cât și masa în graba sa.

— Oh, îmi pare rău, dar trebuie să răspund, zise el, fluturând telefonul mobil, care era în mod clar închis. Treburi de poliție.

Se scuză din nou și fugi de-acolo, simțind cum ochii șefului de sală îi sfredelesc spinarea.

Peder transpira abundent sub joben. Petrecerea aniversară a

lui Casper era în plină desfășurare duminică după-amiază și zece perechi de ochi de copii îl priveau neîncrezătoare. Tripletele de doi ani și jumătate erau cele mai mici de la petrecere, iar vărul lor Casper, care împlinea cinci ani, cel mai mare.

După ce copiii mâncară tortul, își făcu intrarea cu joben pe cap și barba vopsită în albastru. Insistă că nu e Peder, ci Pedro, fratele secret al lui Peder. Copiilor li se păru amuzant. Cu cât țipau mai mult că e Peder, cu atât mai mult insista el că nu-i așa, iar tripletele râdeau cu sughițuri de barba lui albastră.

Sunetul bucuriei lor îl umplea de atâta dragoste, încât credea că o să explodeze. În același timp, îl umplea și de anxietate. Cuvintele lui Vincent, care spusese că probabil va avea loc o altă răpire, îi răsunau în urechi încă de la ședința de acum o săptămână. El fusese cel care îl identificase pe copilul din parcul Fatbur și acesta era un pas important. De asemenea, trecuseră prin toate listele cu copii dispăruți pentru a verifica de două și chiar de trei ori dacă nu cumva le scăpase ceva. Adam analizase minuțios toată informația pe care o aveau de la Skeppsholmen. Își petrecuseră săptămâna pregătindu-se cât se poate de bine.

În același timp, habar nu aveau la ce să se aștepte miercuri. Sau unde să caute. Și bineînțeles că poliția nu avea suficienți oameni pentru a împânzi toate grădinițele din oraș. Nici nu se punea problema să emită un avertisment general, care n-ar fi făcut decât să sporească panica deja generalizată în rândul părinților de copii mici din oraș. Cuiva i se va întâmpla ceva rău, mai devreme sau mai târziu.

Era ca și cum echipa de investigație era prinsă între două stânci mari. Nu aveau unde să se ducă. Dar dacă nu făceau nimic, peste trei zile urma să dispară un copil.

Ar fi putut fi Casper. Sau una dintre triplete. Sau unul dintre ceilalți copii de la petrecere. Riscul să fie unul dintre ei era la fel de mare ca în cazul oricărui alt copil. Așa că trebuia să-i salveze pe toți. Doar că habar n-avea cum.

Iar acum era acolo.

Și făcea pe vrăjitorul.

Începuse făcând să dispară o minge roșie. Numărul fusese primit cu un entuziasm mediocru. Apoi împăturise o pălărie de hârtie pentru Casper. Apoi tripletele începuseră să le povestească celorlalți copii ce se întâmplase cu zânele din Winx. Iar pălăria de hârtie era prea mică pentru capul lui Casper.

Avea la dispoziție doar câteva secunde până când catastrofa va fi un fapt cert și va izbucni un război cu tort. Era timpul pentru arma secretă. Trucul magic pe care i-l dăduse Vincent. Nu avusese încă ocazia să-l testeze, dar trebuia să respecte instrucțiunile. Nu avea de ales.

— Și acum, ultimul și cel mai periculos truc al meu, anunță el cu o voce puternică pentru a acoperi discuția despre Winx. Trucul de la care mi-a crescut barbă albastră prima dată când l-am făcut.

Copiii tăcură când auziră „cel mai periculos”. Gata, ai lui erau! Pentru un scurt moment. Aruncă o privire pe foaia cu instrucțiuni, apoi scoase două batiste galbene mari și le legă una de alta.

— Două batiste mari, zise el pe un ton de parcă oficia o slujbă. Pe care Peder, adică Pedro, desigur, le leagă acum la colțuri cu un nod tare. Este important să fie într-un loc unde nu poate face nimeni vreo prostie cu ele. Din fericire, am cea mai bună ascunzătoare.

Făcu ghem bucata înnodată și o băgă brusc în pantaloni. Cârpele atârnau acum pe laterale, ieșind din talia pantalonilor.

— Bleah, le-a băgat în pantaloni, strigă cineva, iar ceilalți copii râseră în hohote.

Simțea cât de mult se distrează și el. La asta se referise Vincent când spusese că e vorba despre distracție, și nu despre scamatorii. Verifică din nou instrucțiunile și scoase o a treia batistă, de data asta roșie, pe care o flutură cât se poate de dramatic. Copiii mai mari râdeau pe înfundate. Apoi băgă batista roșie în joben și și-l puse pe cap.

— Acum, dacă strigați cu toții „Sim-sala-ka-dabra-snabel”,

batista roșie va dispărea din pălărie și va apărea legată între cele galbene, zise el solemn. În pantalonii mei!

Copiii râseră din nou.

— Sim-sala-ka-dabra-snabel! Toată lumea în cor!

— Simkasnabel! strigară copiii unul peste altul.

Peder zâmbi cât de încrezător și mândru putu, apucă de capetele batistelor galbene și le scoase din talia pantalonilor, despărțindu-le în același timp.

— Ta-daaaa!

Se lăsă tăcere totală. Apoi publicul izbucni în râs. Casper râdea atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile.

— Peder! exclamă Anette consternată.

Dar și ea zâmbea larg, iar sora ei, care stătea lângă ea, îl privea cu o față care radia de fericire.

Vincent știa despre ce vorbește. Peder se uită la batiste cu o uimire prefăcută. Între cele două galbene atârna o pereche de chiloți uzați.

Probabil că va trebui să le dea niște explicații educatorilor de la grădinița tripletelor, pentru că sigur vor povesti despre momentul în care tata și-a dat jos chiloții la o petrecere pentru copii. Oricum, meritase. Era eroul lor. Și în momentul ăsta nu exista niciun rău în lume. El, Peder, îl alungase.

Râsetele copiilor continuară să-i răsune în urechi mult timp după ce petrecerea se termină.

A CINCEA SĂPTĂMÂNĂ

Benjamin ridicase corespondența. Micul teanc de pe masa din bucătărie era compus din revista lui Aston de membru al Clubului Lego, câteva avize de-ale Mariei – pentru niște mostre pe care trebuia să le ridice – și un plic al cărui destinatar era Vincent. Nu prea multe pentru o zi de luni. Se vedea că începuseră concediile.

Știu imediat ce e în plic. Chiar dacă sosise cu șase luni mai devreme. Smulse autocolantul cu Mos Crăciun care sigila plicul și răsturnă pe masă bucățile de hârtie în formă de piese de Tetris. Sentimentul de neliniște provocat de celelalte puzzle-uri se întoarse cu viteza luminii când văzu piesele. De data asta, era și mai puternic. De ce primise plicul deja de pe-acum, în mijlocul verii? Ce era diferit?

Tresări când deschise felicitarea de Crăciun atașată. Nu era albă ca alte dăți, acum avea un mesaj scris de mână.

Tu nu înveți niciodată, nu-i așa? M-am săturat să aștept. Așadar, Ossian va trebui să fie omega. (O aliterație vulgară, dar există o oarecare poezie în sensul ei.)

Și nu uita. Nu poți da vina decât pe tine însuți. Ai fi putut alege o altă cale. Dar nu ai făcut-o.

Așadar, am ajuns la omega ta.

Începutul sfârșitului tău.

P.S. Dacă te întrebi de ce primești puzzle-ul mai devreme, atunci îți spun că omega, după cum știi, e a 24-a literă a alfabetului grecesc. Iar 24 împărțit la doi – tu și cu mine – dă, bineînțeles, 12, adică 24/12, Ajunul Crăciunului. Deci Crăciun fericit în avans!

Simți cum i se strânge ceafa, ca și cum i s-ar fi târât o insectă printre firele scurte de păr. Omega. Era neplăcut de asemănător cu gândul pe care îl avusese chiar el când vorbise Julia despre Ossian la conferința de presă. El crezuse că omega înseamnă Ziua de Apoi. Sfârșitul tuturor. Și apoi mai

era și calculul cu datele Crăciunului de la sfârșit. Exact genul de lucruri cu care obișnuia să-și distragă atenția. Cineva știa mult prea bine cum funcționează el. Nu doar că știa, era ca și cum cineva trăia în capul lui și avea acces direct la gândurile lui. *Tu și cu mine.* Îl trecură fiorii.

Îngrijorarea trezi la viață umbra din el. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Nu i-ar fi fost de niciun folos să îmbrățișeze trecutul. În schimb, se concentră pe rezolvarea puzzle-ului, o activitate care activa lobii frontali ai creierului și ținea sub control centrul emoțional al amigdalei. Nu-și putea permite să se lase copleșit. Nu acum.

Piesele de Tetris erau mai greu de asamblat de data asta. Probabil un avertisment că totuși producea hormoni de stres și adrenalină, ceea ce-i înăbușea capacitatea de a gândi rațional. Înghiți cu greu. Avea gâtul foarte uscat.

În cele din urmă, construi o formă neregulată. La fel ca și celelalte, era plină de găuri. Și, ca și celelalte, avea un mesaj:

Ritual? *Ia-mă!*

Ritual.

Nova vorbise despre elemente ritualice în cazul crimelor. Iar *Knight's tour* era fără îndoială un comportament ritualizat. Puzzle-urile veneau de la criminal?

Ia-mă!

Era o provocare, prin care criminalul îl invita pe Vincent să-l prindă? Să fi existat această provocare dintotdeauna, încă de la primul puzzle? Un puzzle pe care îl primise în cutia poștală cu șase luni înainte să fie găsită Lilly, prima victimă a criminalului.

Fu lovit de un gând teribil. Lilly, William, Dexter, Ossian – dacă toți erau doar o provocare adresată lui? Dacă ucigașul era un admirator care citise despre el în ziar și decisese să creeze un puzzle suprem pe care să-l rezolve el? Poate că Vincent era motivul pentru care muriseră patru copii. Doar pentru că nu luase în serios felicitările de Crăciun.

Gândul era prea oribil ca să se poată apropia de el.

Mesajul de pe felicitare era profund personal. *Ai fi putut alege o altă cale. Nu poți da vina decât pe tine însuți.* Aici era vorba

despre cineva dezamăgit de el.

Se uită din nou la text. Un analist în grafologie spusese că majusculele ascuțite indicau o persoană concentrată, foarte inteligentă, iar înclinarea pronunțată a literelor dezvăluia emoții puternice, la limita agresivității. „A”-urile închise indicau, de asemenea, faptul că persoana era introvertită și închisă, în timp ce „t”-urile înguste din mesaj sugerau o stăpânire de sine conștientă.

În concluzie, era vorba despre o persoană hiperinteligentă, introvertită, care încerca să se controleze pentru a nu exploda emoțional.

Luă un pahar cu apă și se uită din nou la cele trei cuvinte de pe puzzle. Un semn de întrebare și un semn de exclamare. *Ritual? la-mă!* De data asta îl va rezolva. Luă o rolă de bandă adezivă dintr-un sertar din bucătărie și lipi cu grijă piesele împreună, ca să nu se mai deplaseze. Apoi aduse celelalte două puzzle-uri din sertarul biroului din camera de lucru, le asamblă și le lipi și pe ele. Așeză cele trei mesaje criptice unul lângă altul.

Salutare, Gigi sec!
Maria e diluată.
Ritual? Ia-mă![19]

Bău o înghițitură mare de apă. Era rece și îl ajută să respire mai ușor. Douăzeci și una de litere în fiecare mesaj. Exact aceleași litere în fiecare mesaj. Expiră pe nas. Acum nu mai exista nicio îndoială. Anagrama era lucrul cel mai important. Era cheia. Rămânea o singură întrebare: care era mesajul corect? Era în fața lui, undeva printre litere, dar el nu-l vedea.

Mai bău apă și trase cu coada ochiului la ceas. Maria era la Kevin. Rebecka, Benjamin și Aston ieșiseră la scăldat. În fine, probabil că doar Aston se scălda. Îi venea greu să creadă că Benjamin va intra în apă, ținând cont că erau însoțiți și de cele două prietene ale Rebeckăi. Dar mai era cel puțin o oră până se întorcea cineva acasă, să-i ceară lui Vincent să explice ce face.

Se duse în camera lui Aston și luă Alfapet-ul fiului său. Apoi răsturnă toate literele pe masa din bucătărie și le alese pe cele

care se aflau în mesaje. 21 de litere. Asta însemna 6 402 373 705 728 000 de combinatii posibile.

Începuse să calculeze în minte, dar îl durea creierul. În cele din urmă, fu nevoit să folosească un software numit WolframAlpha pentru a obține numărul exact. Și apoi căută pe Google cum se citește acest număr. Șase mii patru sute de trilioane. Din 21 de jetoane mici de Alfapet. Suficient cât să-ți fiarbă creierul.

Din fericire, nu existau nici pe departe tot atâtea combinații posibile să formezi cuvinte inteligibile din jetoane. Dar tot erau câteva sute de mii. Deși poate un pic mai puține, dacă toate cuvintele ar fi fost într-o singură limbă, de exemplu suedeza. Și chiar mai puține dacă era să formeze o propoziție cu sens. Și, în cele din urmă, și mai puține dacă erau cuvinte care să aibă o semnificație pentru el, personal. Așa cum credea el că va fi. Așadar, încă avea o sansă să rezolve problema. Pur teoretic.

Începu să așeze la întâmplare câteva dintre cele 21 de jetoane. Cuvinte scurte și simple la început.

MĂR
AUR
LAC
SET
DIG
GEL
LAS
LASĂ

Erau patru litere în „lasă”, destul de OK. Din păcate, asta nu i-ar aduce prea multe puncte, conform regulilor jocului Alfapet. În plus, probabil că nu era cuvântul care îi trebuia. Încercă din nou cuvinte mai scurte.

SE
LAS
SALĂ
LASĂ
MAGIE

Era ceva acolo. „Magie”. Putea fi o legătură cu el. Oare

mergea combinat cu unul dintre celelalte cuvinte mai scurte?

MAGIE

SE

LASĂ

Se uita fix la litere și simți că nu poate înghiți. Își dădu seama brusc care e restul textului. Dar nu putea să fie așa. Nu voia să fie așa.

În același timp, știa. Avusese dreptate, soluția era să facă totul personal. Din mai mult de șase mii de trilioane de soluții, una singură era posibilă. Doar una, care se referea la el. Umbra din el se ridică din lac și se înălță peste orizont, la fel ca atunci când era copil. Amenința să cadă peste el în orice clipă. Voia să arunce la gunoi toate cele trei puzzle-uri lipite, să pretindă că nu există. Dar trebuia să știe. Se întoarse în birou și căută plicul A4 bej pe care i-l dăduse Ruben în urmă cu aproape doi ani. Cel care conținea articolul din *Hallandsposten* despre moartea mamei sale.

Vincent crezuse că Jane i-l trimisese lui Ruben, în încercarea de a-l face suspect în anchetă, numai că atunci când îi vorbise despre articol, ea habar n-avea despre ce e vorba. Acum înțelegea de ce.

Umbra răcni asurzitor la orizont.

Iar senzația de disconfort din stomac se alătură corului.

Scoase articolul și puse foaia de ziar lângă Alfapet. Apoi așeză jetoanele cu litere, unul câte unul, pe titlul cu litere aldine care se întindea pe foaia de ziar. Le alinie cu mâna tremurând. Se potriveau perfect. Cele trei puzzle-uri erau anagrame ale unei propoziții pe care sperase să nu fie nevoit s-o mai vadă vreodată.

MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!

Nicio sansă să fie o coincidentă. Persoana care îi trimisese puzzle-uri de ultimele Crăciunuri și acum, în această vară toridă, era aceeași care îi trimisese lui Ruben articolul cu doi ani în urmă. Cineva care, chiar și atunci, știa mai multe despre el decât majoritatea.

Cineva care nu era Jane.

Habar n-avea cine ar fi putut fi. Vincent se uită din nou la

mesajul scris de mână.

Am ajuns la omega ta. Începutul sfârșitului tău.

Dar ce sfârșit al lui? Un omega avea întotdeauna un alfa, un început. Dacă acesta era omega lui, care era alfa? Ce începuse el și acum ucigașul voia să termine? Nu se putea apăra atâta vreme cât nu știa. Iar întunericul din el spunea că nu mai e timp.

În mod excepțional, lua prânzul la cantina din Palatul Poliției. Aerul condiționat de acolo câștigase în fața opțiunii de a merge pe jos până la restaurantul din cartier, pe asemenea căldură. În plus, era marți, iar în meniul zilei era *raggmunk*[20], pe care Ruben îl considera al doilea în topul gastronomiei. Atât timp cât era servit cu carne de porc și sos proaspăt de merișoare. Dacă era posibil, și cu puțin compot de mere. Dar în niciun caz cu creveți sau alte găselnițe cretine pe care insistau să le facă unele restaurante. De ce să îmbunătățești ceva care era deja perfect?

Toată echipa de investigație era în alertă maximă pentru ziua de mâine. Mâine, răpitorul avea să lovească din nou. Dacă nu-l opreau. Spera din toată inima ca Vincent să se fi înșelat de data asta. Și că totul se terminase.

Prânzul era o pauză binevenită de la frustrarea de a nu ajunge nicăieri, dar sentimentul de a putea respira ușurat câteva secunde dispăru când îi văzu pe Gunnar și pe băieții de la forțele speciale. Stăteau la o masă mai încolo. Posibilitatea de a-i ignora dispăru când Gunnar îi făcu semn să vină la ei. Înjură încet, se duse acolo și își puse tava pe masă.

— Am auzit că ai o fiică, chicoti Gunnar în timp ce Ruben se așeza la masă. Cine-ar fi crezut?

La naiba, bârfele circulaseră repede prin clădire. Probabil că Peder fusese cel care transmisese informația mai departe, bucuros că mai există un tată în grup.

— Da, așa e, o cheamă Astrid. Are zece ani.

Ruben tăie din *raggmunk* și ciuli urechile, ca să audă foșnitul de fraged. Un pic prea moale, dar era bun și așa. Alternativa era o plimbare pe o căldură de 30 de grade. Mai bine un

raggmunk moale.

— Ce dracu', băi, Ruben, copil? Am crezut că ai grijă să te protejezi. Dar clar, cine vrea să mănânce o banană cu tot cu coajă?

Ruben înfulecă rapid o bucată mare de carne de porc, ca să aibă o scuză că nu răspunde. O picătură de sos de merișoare căzu de pe furculiță și ateriză pe pieptul cămășii sale albe. La dracu'! Și Gunnar nu terminase încă.

— Zece ani zici, chicoti el. Stai să vezi în cinci ani, când o să-și aducă acasă prietenele. Ce bunăciuni o să ai în casă atunci!

Ruben înghiți carnea de porc și zâmbi cu răbdare.

— Vrei să spui ca fiul tău?

— Ce? întrebă Gunnar, cu un aer confuz.

— Păi, Filip n-are 16 ani? continuă Ruben în timp ce-și punea cu grijă gem de merișoare pe furculiță. De ce nu-l aduci pe el și pe prietenii lui aici? Sunt sigur că avem o mulțime de colege care ar vrea să le scoată ambalajul de bunăciuni sau cum spuneai adineauri. Chiar și colegi bărbați, la o adică. Orientarea sexuală nu mai e mare chestie.

Zâmbetul lui Gunnar îngheță și dispăru.

— Ce dracu' vrei să zici?!

Gunnar se făcuse roșu aprins la față, iar Ruben observă cu coada ochiului că toți ceilalți se opriseră din mâncat. Probabil că în momentul ăsta și-ar fi dorit să aibă niște popcorn. Ruben îi aruncă lui Gunnar o privire ca și cum nu înțelegea.

— Ce? întrebă el nevinovat. Eu n-am zis decât ce-ai zis și tu!

— Dar nu e același lucru, ce dracu'! Filip e… e…

— E exact același lucru, replică Ruben, ridicându-se cu tava în mână. Du-te dracului, Gunnar.

Se întoarse și plecă. Tăcerea din spatele lui era asurzitoare.

Astrid ar trebui să facă un curs de autoapărare. Ceva gen Krav Maga. Existau mult prea mulți Gunnari în lume.

Îl lovesc și încerc să mă eliberez, dar nu pot. La început îmi acoperă gura ca să nu pot țipa, dar eu mușc cât de tare pot. Spune cuvinte foarte urâte, probabil că îl doare. Așa-i trebuie.

Însă nimeni nu aleargă după el când mă ridică în brațe. Sau

poate că da, sunt mulți oameni acolo. Mulți oameni care se uită. Dar el aleargă repede. Dau din picioare, însă el tot fuge. Mă urcă în mașină.

În mașină n-am curaj să lovesc prea tare. Dacă iese de pe șosea? Atunci poate murim. Așa că țip. Tot timpul. Numi poate acoperi gura când conduce. Dar nu oprește mașina. Aproape că am răgușit, însă tot țip.

N-ar trebui să fiu în mașina lui. Mă duceam să cumpăr înghețată. Am în mână banii de la mama. Trebuie să-i dau înapoi restul când mă întorc acasă cu înghețata. Mă doare prea tare gâtul să mai țip, așa că tac puțin.

— Nu-ți fie teamă, Wilma, spune el.

— Știu cine ești.

Tresare.

— Știi… știi?

— Da. Ești unul de ăla care ia copii. Un „pefodil”.

— Ce, nu, nu, chiar nu sunt, spune el, părând aproape speriat. Nu vreau să-ți fac rău. De fapt, dimpotrivă. Te vei naște din nou.

— Dar nu vreau, țip eu. Nu-mi place să fiu bebeluș. Dumă acasă, acum!

Sunt atât de supărată, că nu-mi mai pasă, lovesc iar. Încep să dau în volan, să dau în brațele și capul lui. Apoi, deodată, țipă la mine. Foarte tare. Mi-e foarte frică și încep să plâng. Și am mult pipi în pantaloni.

Julia se plimba de colo-colo pe coridor. Era miercuri, ziua în care Vincent prezisese că va avea loc o nouă răpire, și parcă toată lumea își ținea respirația. Era angajată ca de obicei într-o conversație pe telefonul mobil, cu voce joasă, cu acea voce înverșunată pe care o păstra pentru Torkel.

— Doar ca să înțeleg corect, zise ea. Problema în acest moment e că Harry a adormit în sfârșit, dar tu nu reușești să adormi? Dacă taci și stai foarte, foarte nemișcat, probabil că vei auzi cea mai mică violină din lume cântându-ți un cântecel, chiar acum.

— Julia, eu…

— Nu, taci! Ascultă. Violina.

Mina veni în fugă pe coridor, gâfâind suficient de tare ca Julia să-și dea seama că urcase în fugă pe scări în loc să ia liftul. Deci era urgent. Julia încheie apelul fără să spună la revedere.

— Tocmai am vorbit cu Sara de la analiză, gâfâi Mina, fluturând un carnețel. S-a întâmplat din nou. Exact cum a spus Vincent.

— E sigură? Mai nou, primim 100 de raportări de dispariții pe zi, despre copii care ar fi fost răpiți de străini. De obicei e doar cineva care a văzut un copil cu bunicul său.

— Iar unele sunt pure invenții, adăugă Mina. Ale unor oameni care caută atenție și speră să apară la ziar. Știu. Dar Sara e cea mai bună cu care am lucrat în materie de analiză. A studiat documentele și știe ce face. Și spune că e convinsă că de data asta e relevant. Potrivit declarațiilor martorilor, un bărbat blond, cu mustață și ochelari de soare a fost văzut cum a luat o fetiță de pe trotuar, din față de la Faltoversten[21], în Ostermalm, a fugit cu ea spre o mașină și a plecat. Fata țipa și protesta, dar bărbatul a fost rapid. Era multă lume în apropiere, dar până să-și dea seama că nu e doar un tată cu o fiică furioasă, deja dispăruseră.

Julia se holba la Mina. Se gândea la soțul ei, a cărui cea mai mare problemă în viață era că nu-și poate sincroniza ritmul de somn cu cel al băiețelului lor. Era binevenit să vină să facă practică la ea la birou într-o zi.

— Părinții nu erau acolo?

— Chiar asta a convins-o pe Sara, răspunse Mina. Pentru că a mai venit o altă raportare, imediat după asta: un cuplu de părinți, Jens și Janina Josefsson. Știu, sunt mulți „J” acolo. Locuiesc în Faltoversten, chiar deasupra centrului comercial, de fapt. Fiica lor s-a dus să-și cumpere înghețată, pentru prima dată singură. N-au considerat că e vreun pericol. Chioșcul se află, la propriu, la zece metri de ușa blocului. Dar nu s-a mai întors. Părinții au crezut că poate cască gura pe undeva, poate s-a așezat pe vreo bancă lângă chioșc sau s-a rătăcit în mall. Asa că au ieșit s-o caute. Dar n-au găsit-o. Momentul se potrivește exact cu cel în care bărbatul a fost văzut fugind cu

un copil.

Julia simți cum o ia amețeala. Răpitorul trebuie să fi stat la pândă. Așteptând. Așteptând momentul potrivit. Incredibil că existau oameni atât de bolnavi!

— Oricum, mașina descrisă e un Renault Clio roșu, adăugă Mina. Dar, din moment ce bărbatul nu părea îngrijorat că va fi văzut, putem bănui că părul și mustata sunt false. Și că mașina a fost abandonată undeva.

Julia se așeză pe podea. Își sprijini capul de perete, cu ochii închiși.

— Și asta a fost acum o jumătate de oră, zici? De ce n-am reacționat mai repede? Ar fi trebuit să urmărim mașina aia acum 28 de minute, având în vedere prioritatea acestei situații.

— După cum ai spus chiar tu, mai nou atât poliția, cât și 112 primesc în permanență astfel de apeluri, zise Mina, așezându-se lângă ea. Nu putem să trimitem echipaje la toate apelurile imediat ce le primim; nu avem resurse. Sunt conștientă că e o situație de coșmar. Iar criminalul a profitat. E posibil ca răpitorii să fi fost chiar ei în spatele câtorva dintre celelalte apeluri, pentru a ne distrage atenția.

Julia încuviință încet.

— Dau alarmă generală, hotărî ea. De data asta, îl vom prinde pe ticălos. Nu se va putea ascunde de noi.

— Îl pun pe Christer să verifice descrierea din registru, adăugă Mina, începând să se ridice. După cum spuneam, cred că a venit deghizat, dar nu se știe niciodată.

— Poți să-i rogi pe Adam și pe Ruben să meargă și ei să vorbească cu părinții?

— Bineînțeles.

Julia o opri pe Mina, punându-i o mână pe braț.

— Copilul, zise ea. Cum îl cheamă pe copil?

— O cheamă Wilma.

Vincent ura că nu fusese de mare folos. Găsise tiparul, copii poziționați ca pe o tablă de șah, după modelul mișcării calului în *Knight's tour*. Prezisese chiar și unde și când va fi găsit

următorul cadavru. Dar la ce bun, când trebuiau să-l oprească pe făptaș, și nu doar să curețe după el? Și încă n-avea nicio idee cine putea fi liderul, nu știa de ce erau uciși copii sau cum erau conectate diferitele elemente.

Și de aceea, fiindcă nu găsise suficiente informații, Wilma dispăruse de ieri după-amiază.

Din vina lui.

Mina fusese cea care îl sunase și îi spusese despre dispariție. Dar Julia nu-l mai invitase la ședințele grupului. Și înțelegea de ce. Avuseseră încredere în el că va rezolva enigma. Mina avusese încredere în el. Iar el o dezamăgise.

Benjamin veni în bucătărie. În mână ținea broșura pe care Vincent o primise de la Nova. Ochii lui Benjamin nu erau concentrați, părea că gândește frenetic.

— Tată, ai un minut? întrebă el încet, aruncând o privire rapidă către Maria.

Vincent încuviință, iar Benjamin îi făcu semn cu capul să-l urmeze în camera lui.

Maria rodea distrată capătul unui creion. Era adânc cufundată în crearea unei sigle pentru magazinul ei Online și se afla într-o altă lume. Nici măcar nu-l observase pe Vincent ridicându-se și urmându-și fiul.

Când intrară în cameră, Benjamin închise ușa în urma lui.

— Ce e? întrebă Vincent. De ce ești atât de secretos? De ce nu iei micul-dejun?

— Am mâncat devreme. Dar tu arăți de parcă n-ai dormit toată noaptea; s-a întâmplat ceva?

Vincent dădu din cap în semn că „da”.

— Vorbim despre asta mai încolo.

— Bine. Nu contează. Știu că Mariei nu-i place când vorbim despre Nova. Dar citește asta.

Arătă cu degetul la textul reclamei din broșură.

Vincent citi probabil pentru a suta oară explicația companiei Epicura despre epicurism.

Îndreptarul epicurian pentru o nouă lume este același ca în vremurile de demult: doar o neliniște trecând aidoma unei comete

devine stea. Rapid și pe nesimțite. Viața liniștită este viața care purifică. Evită precaut tot ce provoacă durerea. Nu-ți dori nimic. O viață fără dorințe este o viață eliberată de orice suferință, care, în schimb, îți permite să savurezi împlinirea, când atingi Totul.

John Wennhagen

Vincent bănuia că John formulase intenționat textul pentru a-l face să pară mai profund decât era. Nu că ar fi fost ceva fundamental greșit în epicurism, dar nici așa de misterios nu era.

— Sunt de acord că e un pic difuză în mod inutil. Dar cu cât oamenii pot interpreta în mai multe feluri mesajul, cu atât e mai probabil să fie de acord cu el. Nu pot spune că îmi place tehnica asta de vânzare, deși este clasică.

— Înțeleg, dar uită-te la textul în sine, insistă Benjamin, arătând din nou cu degetul. Ignoră sensul. Vezi majuscula T de la ultimul cuvânt? Și că nu au pus punct după? Tot timpul mi s-a părut ceva ciudat în legătură cu asta.

Vincent mută de pe scaunul de birou al lui Benjamin o carte intitulată *How to make Money in Stocks* și se așeză.

— Broșurile de genul ăsta sunt rareori redactate și corectate, răspunse el. În plus, textul e scris de tatăl Novei, undeva prin anii 1990. Cred că includerea textului în broșură, cu tot cu greșelile de limbă, e un fel de omagiu.

— Poate că da. Pentru că arată exact la fel pe site-ul lor. Oricum, am început să mă uit mai atent la text. Știi problema aia… de șah… la care te gândești? Câte pătrate are o tablă de șah?

Vincent începu să răsfoiască volumul despre cum să reușești pe piața bursieră. Foarte interesante erau paragrafele pe care Benjamin le subliniase ca fiind importante. Piața bursieră fusese întotdeauna un mister pentru el.

— Știi la fel de bine ca mine, spuse el răsfoind mai departe. O tablă de șah are 64 de pătrățele.

— Exact. Iar acest text are 64 de cuvinte.

Vincent închise cartea și se uită la fiul său.

— Să ne calmăm un pic. Pentru început, nu mă gândesc la o

problemă de șah. Încerc să înțeleg un criminal în serie care vânează copii. Iar în acest moment se pare că ucigașul folosește o structură preluată din lumea șahului. Cu accent pe se pare. Dar asta nu înseamnă că primul lucru bun care are o trăsătură comună cu șahul are automat legătură cu crimele.

Prin teoriile sale, Vincent se afla deja în ape extrem de tulburi în ochii echipei de investigație. Știau că lucrează pe baza unor indicii foarte vagi, de fapt pure presupuneri. Dacă și-ar fi permis să meargă mai departe în vizuina iepurelui, ar fi ieșit pe partea cealaltă cu o pălărie de staniol destul de mare pe cap și cu mintea nu tocmai întreagă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că Mina nu va mai vorbi niciodată cu el.

— Sunt sigur că pot găsi 64 de cuburi de gheață în congelator, continuă el. Sau o emisiune de la televizor care se difuzează chiar acum, despre un rege și o regină. În cazul ăsta, vezi vreo legătură cu crimele?

— Te înțeleg, spuse Benjamin, așezându-se pe pat cu laptopul în brațe. Corelația și cauzalitatea nu sunt același lucru. Știu asta.

— Exact. Îți amintești acum câțiva ani, când oamenii susțineau că stâlpii 5G ne îmbolnăvesc? S-a „dovedit” asta cu hărți care arătau clar că locurile din tară cu cei mai bolnavi oameni erau taman locurile cu cei mai mulți stâlpi 5G.

Benjamin încuviință și Vincent continuă:

— Care întâmplător erau și locurile cu cei mai mulți câini, cele mai multe mașini, și chiar și cei mai sănătoși oameni. Pentru că erau pur și simplu locurile în care trăiau cei mai multi oameni.

— Da, îmi amintesc. Dar hai să ne prefacem că totul se leagă, cel puțin pentru o vreme. Gândește-te la asta ca la unul dintre spectacolele tale.

Lui Benjamin îi licăreau ochii. Nu avea cum să-l oprească. Vincent oftă și flutură din brațe. Îl lăsa deocamdată pe fiul lui să se joace. Atât timp cât știa că nu e pe bune. Oricum, deschisese deja Google pe calculator.

— Din moment ce John Wennhagen a scris textul, atunci hai să-l găsim, zise Vincent, lăsându-l pe Benjamin să tasteze

numele.

Benjamin întoarse laptopul ca să poată vedea și Vincent. Căutarea cu „John Wennhagen” dădea peste 71 000 de rezultate. Apoi încercă „John Wennhagen Epicura”, dar găsi numai rezultate pe diverse bloguri și site-uri de dezvoltare personală care postaseră textul programului Epicura sau menționau cartea Novei. Nimic care să-i ajute să-l găsească pe John.

— Încearcă mai bine „John Wennhagen Stockholm”, îi propuse Vincent.

Aici erau 50 700 de rezultate.

— Mai bine, dar nu bine, zise Benjamin. Nu avea un fel de fermă în afara orașului? Știi cum se numea?

Vincent clătină din cap. Știa foarte puține despre cum crescuse Nova, în afară de ceea ce apăruse în ziare. Dar avea o regulă să nu se bazeze prea mult pe asta.

— Dacă vrei să mergi până la capăt în vizuina iepurelui – ceea ce, apropo, nu-ți recomand –, atunci ce zici de asta? Doar ca un exercițiu. Nimic altceva. Avem un text scris de tatăl Novei, un text de 64 de cuvinte. Avem patru crime, dispuse ca pe o tablă de șah cu 64 de pătrate. Deci…

Benjamin tastă „John Wennhagen șah”.

Apărură fotografii cu tot felul de reviste ale unor cluburi locale de sah. Printre care și una care se numea *Revista pentru șah.* Părea o revistă națională.

În numărul selectat de Google, pe copertă trona un bărbat zâmbitor, cu o mustată bine tunsă. Bărbatul ținea ridicat un trofeu. Titlul era *John Wennhagen, noul campion regional.*

— Exact asta vreau să spun, zise Vincent. Când cauți suficient de mult, totul pare să se potrivească. Doar pentru că ai găsit pe cineva care poartă același nume ca tatăl Novei și care joacă șah, nu înseamnă că…

Se opri.

Se holbă la fotografie.

John Wennhagen își ținea trofeul într-o mână, iar în cealaltă, un copil.

O fetiță cu părul negru și cu acea privire deja fermecătoare.

Nu exista niciun dubiu.

Era Jessica Wennhagen.

Cunoscută mai târziu sub numele de Nova.

— E tatăl ei, spuse Vincent, aproape imperceptibil. Tatăl Novei. Să fiu al naibii! Chiar juca șah. Și se pare că era și bun. Nu că ar dovedi ceva, desigur. Și totuși… Bun-venit în vizuină, iepurele meu alb.

Benjamin izbucni în râs.

— Aș prefera să fiu Alice. Cred că iepurașul stresat e mai degrabă stilul tău. Ne uităm la text?

Vincent nu putu decât să dea din cap afirmativ.

Totul era în continuare tras de păr. Sau mai degrabă așa voia el să fie. Ca ei să fi avut noroc, găsind o coincidență improbabilă, și doar atât, nimic mai mult. O coincidență. Coincidențe existau o grămadă, mai multe decât bănuiau oamenii. Deși fiecare coincidență improbabilă avea șanse extrem de mici, așa spuneau statisticile, că *unele* coincidențe improbabile pur și simplu trebuiau să se întâmple. Destul de multe, de fapt. Își dorea sincer ca aceasta să fie una dintre ele.

Dar apoi își aminti ce-i spusese Nova la Teatrul Oscar. Când se întâlniseră în camera verde, ea îi explicase că tatăl ei a scris textul conform regulii că nu poate folosi decât un anumit număr de cuvinte.

Jucătorul de șah John Wennhagen alesese 64 de cuvinte. Nici mai mult, nici mai puțin. Ca o tablă de sah.

Benjamin avea dreptate.

Textul era cheia.

Vincent simți cum începe să se agite în el un sentiment că ceva era teribil de greșit. Și știa că acest sentiment se va înrăutăți mult înainte de a dispărea.

Luă laptopul, deschise un document gol și așeză textul în opt rânduri, cu opt cuvinte pe fiecare rând.

Îndrep-tarul	epicurian	pentru	o	nouă	lume	este	același
ca	în	vremurile	de	de-mult:	doar	o	neliniște
trecând	aido-ma	unei	co-mete	devine	stea.	Rapid	și
pe	nesim-țite.	Viața	liniș-tită	este	viața	care	**purifică**
Evită	precaut	tot	ce	pro-voacă	**durerea.**	Nu	îți
dori	nimic.	O	viață	fără	dorin-țe	**este**	o
viață	eliberată	de	orice	**sufe-rință,**	care,	în	schimb
îți	permite	să	savu-rezi	împli-nirea,	când	atingi	**Totul**

— Deci fiecare cuvânt din text reprezintă un pătrat pe o tablă de șah, zise Benjamin gânditor. Opt ori opt. Care e următorul pas?

— *Knight's tour.* Din nou.

— *Shit.* OK, ce cuvinte sau mai bine zis ce pătrate de pe tablă corespund locurilor în care ați găsit… copiii?

Faptul că aproape nu putuse să rostească ultimul cuvânt îl onora pe fiul său.

— Pe o tablă de șah, ar fi hl, g3, e2 și f4.

Lui Vincent i se uscă brusc gâtul. Mult prea tare. Trebuia să aducă niște apă din bucătărie și trebuia să o facă acum. Dar știa, în același timp, că era doar o evadare psihologică din grozăvia care putea să prindă contur în orice clipă în computerul lui Benjamin. Se forță să continue.

— Și dacă se continuă mutarea, următoarea casetă e h5, continuă el. Pe harta din Stockholm, se află la golful Djurgårdsbrunn. Deci acolo o vom găsi pe Wilma moartă peste

două zile. Dacă nu rezolvăm chestia asta.

— OK. Începem cu hl, în partea de jos, în colț, zise Benjamin și căută cele cinci cuvinte care corespundeau pozițiilor de șah ale lui Vincent.

Îngroșă literele cuvintelor.

— Purifică, durerea, este, suferință, Totul. Hm. Pentru o secundă m-am gândit… Da, da. Poate că gaura nu era atât de adâncă până la urmă.

Vincent privea fix cuvintele de pe ecran.

— Dimpotrivă, zise el, sprijinindu-se cu mâna pe umărul lui Benjamin. Majuscula „T” nu e o greșeală de tipar. „Totul” nu e sfârșitul unei propoziții. Este începutul uneia. Citește cuvintele în aceeași ordine în care ți-am dat pozițiile, ordinea în care au fost uciși copiii.

Benjamin trecu cu degetul pe ecran între cuvinte.

— Totul… este… suferință… durerea… purifică. Doamne Dumnezeule!

— *Totul este suferință, durerea purifică,* zise Vincent, dând aprobator din cap. Celebrul citat al tatălui Novei. Cu majusculă la început și chiar punct la final. Nici că se putea mai clar. Nici măcar n-a fost complicat. A fost nevoie de doar cinci pași. Trebuie s-o sun pe Mina.

John Wennhagen le zâmbea larg de pe coperta revistei de șah. Dintr-odată, lui Vincent i se păru că mâna care o ținea pe fetița de pe copertă nu era o mână iubitoare. Era o mână care o ținea într-o strânsoare de fier.

Mina încheie convorbirea. Vincent păruse ciudat la telefon. Își ceruse scuze de o mie de ori pentru că fusese, după spusele sale, „incomplet din punct de vedere cognitiv în ultimele săptămâni”. Ceva legat de spectacolul lui, că se privase de oxigen un pic prea des și nu mai putuse să gândească limpede. Pe urmă avea ceva important să-i arate, acum, dimineața, înainte să plece la serviciu. Prea complicat ca să detalieze la telefon. Și acum era în drum spre ea. Spre apartamentul ei.

Mina se uită în jur. Singura diferență față de acum doi ani, când fusese Vincent acolo, era că pereții aveau straturi noi de

vopsea gri-deschis. Aceeași nuanță ca înainte, desigur, dar mai curată. Probabil că s-ar îngrozi ușor dacă i-ar vedea stocul de chiloți, de maiouri și produse de curățenie din camera de lucru. Era suficient de aprovizionată pentru a trece cu bine printr-un război mondial mai mic sau printr-o pandemie. Dar nu era nevoie să vadă așa ceva. Putea să încuie usa de la birou.

Pe de altă parte, nici ea nu era sigură că e pregătită, îi plăcea compania lui Vincent, dar altceva era să-l aibă din nou în casa ei. Aici, în fortăreața ei împotriva lumii exterioare. Nu că i-ar fi dat ocazia să-l refuze.

Se uită la ceas. Va fi acolo în zece minute. Măcar avea timp să facă un duș rapid. În mod normal, făcea duș cât mai fierbinte, îi plăcea să-și imagineze cum îi arde germenii și-i îndepărtează straturi de piele. Din cauza caniculei din vara asta, nu se mai spălase cu apă caldă. Făcuse dușuri cu apă rece ca gheața. Spera că nu va apuca să transpire din nou, înainte de-a sosi Vincent.

După duș, își luă chiloți și un maiou noi din camera de lucru. Restul hainelor le îmbrăcă încet, pentru a păstra răcoarea în corp cât mai mult timp. Apoi aduse o sticlă de dezinfectant și șterse toate clanțele din apartament, spetezele scaunelor și masa.

Când își duse mâna la frunte, constată că e ușor umedă. La naiba! Se uită la ceas. N-avea timp să facă iar duș dacă nu voia să riște ca Vincent s-o găsească în lenjerie intimă.

Dar ce dracu'!

Își mușcă buza. De ce îl pusese pe Vincent alături de ea în lenjerie intimă în același gând? își pulverizâ gel dezinfectant pe mâini și se curăță. Apoi mai luă puțin și se frecă pe frunte și la subsuoară. Acolo o ustura, dar n-avea ce face. Va trebui să mai facă un dus mai târziu.

Se auzi soneria, iar ea tresări speriată. Acum trebuia să termine cu tâmpeniile. Era doar Vincent. Își aminti siesi cât de mult voise să-l vadă.

Aruncă rapid o ultimă privire prin apartament și apoi îi deschise ușa.

— Bună! salută el, păşind înăuntru.

Avu grijă să pună ambele picioare pe preşul mic şi să rămână să se descalte acolo. Era ceva ciudat cu pantalonii lui. Erau neobişnuit de largi şi lălâi.

— Vincent. Eşti… eşti în pantaloni de pijama?

Vincent privi în jos şi se făcu roşu ca racul la faţă.

— Păi, vai, eu… m-am grăbit puţin, se bâlbâi el.

Luam micul-dejun când a venit Benjamin şi a…

O privi cu o expresie profund nefericită.

— Dar tu de ce eşti în pijama? Ca să fie mai puţin jenant?

Iar se ajunsese acolo, Vincent şi lenjeria intimă. Mult prea aproape. Şi nici măcar nu apucase să intre în apartament. Gândul trebuie să i se fi citit pe faţă, pentru că Vincent făcu un pas înapoi pe covoraş şi începu să dea din mâini.

— Iartă-mă, zise el. Nu mi-am dat seama. Din fericire, nu ca să-ţi arăt pantalonii am venit aici. Şi poate crezi că fac parte din vreun costum de lenjerie sau ceva de genul ăsta. Măcar bucură-te că nu sunt genul care poartă pantaloni scurţi. Dezinfectant pentru mâini?

Mina arătă spre baie, acolo unde lăsase sticla.

Vincent intră şi îşi dezinfectă mâinile.

Nu bătuse niciodată nici măcar vreun apropo că ritualurile ei i s-ar fi părut ciudate. În loc de asta, se adaptase la ele. Era cam singurul care o făcea. Iar ea se adaptase la Vincent în acelaşi mod. Chiar dacă aici era mai mult vorba despre încercarea de a înţelege gândirea întortocheată a mentalistului. Bănuia că nu mulţi oameni făceau asta, indiferent de câte aplauze primea pe scenă.

Vincent ieşi cu sticla în mână.

— Foarte răcoare în baie. Ai început să faci duşuri reci?

Ea încuviinţă, încercând să nu-i dea lacrimile când văzu cât de natural curăţa Vincent clanţa uşii de la intrare, pe care tocmai o atinsese.

— Chestia asta cu dusurile reci e interesantă, continuă el. Wim Hof chiar a avut un impact major. Şi s-a dovedit că dusurile reci au multe beneficii fiziologice şi mentale, de la o mai mare rezistenţă la stres până la îmbunătăţirea capacităţii

de concentrare. Dar efectele astea sunt de fapt rezultatul faptului că îți șochezi organismul printr-o acțiune care nu-i place. Desigur, nivelul crescut de cortizol, sau hormonul stresului, pe care-l aduce răcirea va rezulta, în cazul în care faci asta în mod regulat, la o toleranță crescută la hormonul stresului. Iar frigul extrem te face să respiri mai adânc, ceea ce duce la o mai bună oxigenare a sângelui și, prin urmare, și a creierului. Fapt care, cel puțin pentru o perioadă scurtă, îmbunătățește activitățile cerebrale, cum ar fi concentrarea. Iar chestia aia care se spune, cum că îți poate afecta și fermitatea, e doar fiindcă e nevoie de foarte multe pentru a continua să îți supui corpul unui șoc, chiar și atunci când el opune rezistență. Așadar, nu actul în sine are un efect magic. E vorba despre modul în care reacționezi la el. Cam ca și cum ți s-ar băga un cui în picior. Care este scopul tău personal cu chestia asta? Cu dusurile reci?

Mina îi luă din mână sticla de dezinfectant.

— Două lucruri, Vincent. În primul rând. Mult prea multe informatii. Din nou. Credeam că ai învătat să te abții până acum. Și, în al doilea rând, fac dușuri reci pentru că afară e cald. Asta e tot. Acum, zi-mi, te rog, ce era așa urgent?

Vincent zâmbi amar.

— Am ceva ce trebuie să vezi. Am vrut să-ți arăt ție prima, înainte de a le arăta celorlalți din grup. Apoi puteți decide dacă sunt nebun. Dar mai întâi ați mai găsit ceva despre Wilma?

Ea clătină din cap și intră în sufragerie.

— Adam și Ruben au fost acasă la părinți ieri. Aceeași poveste ca și în cazul lui Ossian. Părinți șocați, fără antecedente de amenințări, fără rude furioase, fără nici cel mai mic indiciu despre cine ar fi putut face asta. Și nicio pistă. Am primit totuși o fotografie. Dar nu cred că avem curajul să ieșim cu o conferință de presă de data asta. Mass-media ne-ar linșa. Așa că arată-mi ce ziceai că ai! Ancheta asta are nevoie de ceva util. Chiar dacă ești nebun.

Se afundă pe canapea, iar Vincent se așeză lângă ea. Scoase o broșură, o hartă a orașului Stockholm, o copie alb-negru cu

prima pagină dintr-un ziar și un text scris de mână pe o foaie de plastic transparent.

— Broșura asta de la Epicura, începu el. Conține același text pe care l-am scris și eu de mână pe foaia de plastic. Am grupat doar pe rânduri. Tatăl Novei a scris textul ăsta chiar înainte de accident. Apropo, era foarte bun la sah.

Vincent arătă spre pagina de ziar, unde un bărbat zâmbitor cu o mustată mare ținea în mână un trofeu. Titlul vorbea despre John Wennhagen. Mina înțelese că trebuie să fie tatăl Novei. Vincent luă un creion și începu să facă puncte pe harta pe care erau trasate pătratele, la fel ca harta de la Palatul Poliției.

— Lilly, William, Dexter și Ossian au fost găsiți aici, aici, aici și aici pe hartă. Și, conform *Knight's tour,* Wilma va apărea aici, în golful Djurgârdsbrunn.

Așează foaia transparentă peste hartă, astfel încât să acopere textul, dar punctele să se vadă prin plastic. Apoi încercui cuvintele care se aflau pe aceleași pătrate de șah ca și punctele. Apoi trasă linii între cuvinte pentru ca ea să le poată citi mai ușor.

— Totul este suferință, durerea purifică, citi ea cu voce tare. Dar ce…?

— E o reacție corectă. John Wennhagen a creat textul epicurian cu cel puțin 30 de ani în urmă. L-a scris intenționat cu 64 de cuvinte și a ascuns acest mesaj în el încă de atunci. Un mesaj invizibil, care coincide pe deplin cu locurile crimelor noastre. Știu că pare o nebunie, dar tatăl Novei este ucigașul nostru. Plănuiește asta de foarte mult timp.

Mina nu știa ce să spună. Obișnuia să-l acuze pe Vincent că dă prea multe informații, dar în acest moment i se părea că doar întredeschisese o ușă, iar ea nu putea vedea ce se afla de cealaltă parte. Nu-i plăcea sentimentul. În plus, era imposibil să aibă dreptate.

Se holba la imaginea alb-negru, ca și cum ar fi putut cere un răspuns de la ea. John Wennhagen îi răspunse cu un zâmbet.

— Fără supărare, dar sper din tot sufletul că ești puțin epuizat în momentul ăsta, zise Mina. Deci, dacă am înțeles

bine, cadavrele sunt poziționate astfel încât să formeze mottoul lui John, ascuns într-un text pe care l-a scris acum 30 de ani și pe care-l poți găsi doar dacă ești la fel de bun la sah ca și el? E destul de convingător. Doar că nu e deloc posibil. Crimele au loc chiar acum. Iar tatăl Novei este mort de mult.

— Ești sigură? Nu i-au găsit cadavrul niciodată. Nova mi-a povestit că au căutat, dar în zadar. Ar putea exista un motiv. Cred că sunt indicii destul de solide că John Wennhagen e mult mai viu decât bănuim.

Se holba la el, simțind cum îi îngheață brusc tot corpuL Dușul răcoros nu mai era necesar. Când se întâmplase, era prea mică să-și aducă aminte, dar citise după aceea, când era studentă la Academia de Poliție. Despre incidentul tragic în care ferma fusese incendiată și despre accidentul de mașină care a urmat și în urma căruia doar fetita a fost salvată din mașina scufundată. Șoferul n-a fost găsit niciodată. S-a presupus că s-a înecat și a fost luat de curent. Dar, așa cum spunea Vincent, ar putea exista și un alt motiv pentru care nu fusese găsit cadavruL Și anume că a supraviețuit și s-a ținut departe. Așteptând să-i vină vremea. Se potrivea prea bine cu concluzia lui Vincent.

— Doamne! exclamă ea, dând din cap. Ai dreptate. John Wennhagen e în viață. Crezi… crezi că Nova știe?

— Nu neapărat. E posibil s-o fi ținut-o și pe ea la distanță. Ar fi un lucru inteligent, din moment ce ea se ocupă de caz. Și, având în vedere ce face la Epicura, probabil că n-ar fi de acord cu acțiunile lui.

Mina răsuflă ușurată. Asta era, sigur. Dar Nathalie era acolo. Trebuia să ajungă la ea. Avea nevoie să știe că totul e în regulă. Cel mai simplu ar fi să-l sune pe tatăl lui Nathalie. Dar îi ceruse să se retragă. Apoi era de datoria ei s-o găsească pe fiica lor. Care de fapt putea fi doar plecată cu cortul, cu bunica ei.

— Cum a reușit John să stea departe în toți acești ani?

— Aș crede că e foarte posibil dacă ai resursele pe care le avea John sau cel puțin tatăl său. E ușor să devii invizibil dacă ești considerat mort.

Mina dădea din cap, încă străduindu-se să asimileze informațiile.

— Trebuie să le spunem și celorlalți imediat, zise ea, iar Vincent o aprobă.

— Încă mai avem o șansă s-o salvăm pe Wilma. În sfârsit, știm cine e. Trebuie doar să ne dăm seama unde e.

Mergem cu mașina multă vreme. Ieșim din oraș și intrăm în pădure. Aproape am adormit. Apoi ajungem la un hambar, cred că e un hambar. Ieșim din mașină și încerc să fug, dar cineva mă prinde. Mușc mâna care mă ține, cât de tare pot. Cineva țipă și mâna îmi dă drumul. Dar altă mână mă prinde înainte să apuc s-o iau la fugă, îi lovesc cu picioarele și pumnii până reușesc să mă prindă. Încerc să-i lovesc cu picioarele pe scară, dar nu pot. N-am ce face, cobor.

Azi-dimineață, mă întreabă dacă vreau micul-dejun. Mi-e foarte foame. Dar nu vreau mâncarea lor scârboasă.

Mi-au spus să mă calmez.

Ei spun că îi cunosc pe mama și pe tata.

Dar eu știu că nu e adevărat.

— Mințiți! țip de fiecare dată când ei spun ceva. Vă urăsc! Vreau acasă!

Nu se mai apropie de mine. Sunt atât de furioasă! Și speriată. Dar trebuie să fiu furioasă. Pentru că altfel m-aș întrista și mi-ar fi și mai frică. Nu vreau asta.

Dorm pe o saltea pe jos. Nu pare moale. Dar este.

Mă arunc pe saltea și țip în pernă. Ceva e tare sub mine. Bag mâna sub pernă și scot un iPad. Sigur, da, cel care m-a adus aici zicea ceva de un iPad. Mi-a spus că-l pot folosi oricât de mult vreau. Dau cu el de pereți, dar e încă intact. Apoi îl arunc pe jos până se sparge ecranul.

— Poftim! țip eu. Vreau acasă ACUM! Altfel vă omor!

Dacă țip destul de tare, poate mă aud.

Poate că tata mă salvează cu vocea lui cea mai nervoasă.

Sau mama. Pe bicicleta ei rapidă.

Dar nimeni nu vine.

Absolut nimeni.

Se holbau toți la perete ca și cum refuzau să înțeleagă cele spuse de Vincent. El considera totuși că fusese foarte clar. Chiar pregătise materialul mai bine decât o făcuse pentru Mina. Christer îl ajutase să găsească un proiector vechi într-o magazie din Palatul Poliției, iar Ruben începuse să râdă în hohote când îi văzuse băgând aparatul în sala de ședințe.

Dar acum, după ce le explicase despre mesajul lui John și le arătase ce-a descoperit, proiectând textul de pe foaia de plastic peste harta mare a orașului Stockholm de pe perete, toți amuțiseră. Mișcarea ochilor dezvăluia cum urmăreau toți liniile de pe hartă pentru a reconstitui mesajul lui John. Iar și iar. Ca și cum se putea schimba ceva dacă mai citeau o dată.

— Fir-as al dracului! exclamă Ruben în cele din urmă.

— Deci John Wennhagen, mormăi Christer. Dacă într-adevăr nu e mort, a avut la dispoziție zeci de ani pentru a-și consolida vechea sectă. Nu l-a căutat nimeni. Probabil că nici măcar nu-l mai cheamă John.

— Cum adică, vechea sectă? întrebă Ruben.

— Nu-ți amintești zvonurile despre ce s-a întâmplat? îi răspunse Christer. Locuiau acolo împreună, o întreagă gașcă. Locul se află la jumătatea drumului spre Nynäshamn. Se vorbea despre o mișcare de tip cult, dar nimeni nu știa cu siguranță. Iar după accident, i-a împrăștiat vântul. Am înțeles că Nova și-a schimbat numele de familie imediat ce-a fost posibil. Când spune că are o experiență vastă cu sectele, se referă la experiența personală. De ce crezi că se dedică „deprogramării”?

— Doamne! zise Peder, mângâindu-și barba, care, nu se știe de ce, avea pete mari și albastre prin ea. Dacă John a avut atunci o sectă și apoi a continuat să fie activ în secret în tot timpul ăsta… A avut la dispoziție zeci de ani pentru a spăla creierul noilor membri.

Se întoarseră spre Vincent, toți încruntați.

În afară de Mina. Ea mai auzise asta.

— La dracu’! bombăni Christer.

Ridică o pungă de plastic de pe masă și începu să le împartă

tuturor miniventilatoare. Vincent acceptă cu recunoștință unul. Abia atunci observă că Bosse nu era cu ei.

— Azi e acasă, anunță Christer când văzu că Vincent se uită la bolul gol de mâncare. Acasă e cu o jumătate de grad mai răcoare. Dacă îl cunosc bine, și-a umplut singur cada și-a făcut deja o baie rece.

Vincent zâmbi la imaginea care îi veni în minte: un golden retriever mare care se bălăcește fericit într-o cadă. Probabil că e plină și cu spumă parfumată.

— Trebuie să aflăm cât mai multe despre John Wennhagen, zise Julia pe un ton aspru. Și asta cât mai repede.

— Am început deja, o asigură Peder, deschizându-și laptopul.

— Cineva trebuie să-i spună Novei că-l vânăm pe tatăl ei, interveni Christer.

Apoi se opri.

— Nu credeți că… nu credeți că e implicată în toate astea, nu? Sau că Epicura are ceva de-a face cu asta?

În jurul mesei se lăsă liniștea.

Mina dădu din cap.

— Vorbește despre tatăl ei cu o tristețe autentică în voce. Dacă John e în viață, Nova nu știe. Pare absolut convinsă că e mort. Și poate că nu știu prea multe despre epicurism, dar știu că n-are nimic de-a face cu uciderea copiilor. Epicurienii par să se concentreze mai ales pe ideea de a nu crea valuri și, cum spunea ea, de a trăi în liniște. Exact opusul învățăturilor lui John. Va fi o lovitură dură pentru Nova. Pot să vorbesc eu cu ea.

Julia ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

— Singura întrebare e de ce-a făcut John toate astea, zise Adam, care părea că nu poate să-și pornească ventilatorul.

— Nu, nu asta e întrebarea, replică Julia cu fermitate. Putem să aflăm mai târziu. Întrebarea care se pune acum e mai degrabă unde căutăm. Avem doar azi și mâine pentru a o găsi pe Wilma. Presupunând că și de data asta John respectă intervalul de trei zile. Și, Peder, trebuie să te întreb. De ce ești albastru în barbă?

Peder roși și își coborî privirea.

— Oh, a fost pentru o petrecere pentru copii, mormăi el. Dar vopseaua nu mai iese, nu știu…

Milda intră pe neașteptate pe ușă. Se opri brusc când văzu grupul.

— Oh, bună, sunteti cu totii aici? întrebă ea surprinsă. De fapt, pe tine te căutam, Mina, dar nu te-am găsit în birou la tine. Am o noutate referitoare la copii sau mai degrabă la ce am găsit în ei.

— Te referi la fibre? întrebă Mina.

Christer îi aruncă un ventilator Mildei, care îl prinse cu naturalețe cu o mână. Vincent bănuia că Milda jucase mult *brannboll*[22] în copilărie.

— Mulțumesc, răspunse ea. Și da, exact. Nu le-am putut identifica la început. Am văzut doar că sunt fibre de lână. Așa că am cercetat mai bine și am găsit o bacterie, *Dermatophilus congolensis,* pe toate fibrele. Asta întărește teoria că provin din același loc.

— Ce fel de bacterie e asta? întrebă Julia.

— Mulțumesc pentru întrebare. Bacteria în cauză provoacă o boală de piele la cai, printre altele, dar și la bovine și ovine. Boala se numește dermatofiloză sau febra nămolului. Umezeala provoacă fisuri în piele, pe unde pătrund bacterii și se formează cruste. S-a întâmplat, deși rar, să se transmită de la animale la oameni și să devină un agent de zoonoză. Se transmite prin contact direct sau prin înmuierea crustelor, când se eliberează zoospori care se prind în periile de țesălat și în pături.

Milda făcu o pauză pentru a porni micul ventilator.

Vincent nu era sigur că a înțeles. Copiii aveau bacteria respectivă în gât. Dar bacteria aia provenea din pielea animalelor? Simțea că îi lipsește ceva.

— Atunci de ce era bacteria pe fibrele de lână? întrebă el.

Milda zâmbi. Evident, era exact întrebarea pe care trebuia să o pună.

Ventilatorul ei se opri cu un mic vuiet.

— Lâna din care provin fibrele trebuie să fi fost în contact

direct cu animale infectate, explică ea. În același timp, țesătura trebuie să fi fost suficient de mare ca să acopere fețele copiilor, poate chiar tot capul, ca să poată inhala ei fibrele. N-am găsit nicio dovadă că țesătura ar fi fost băgată cu forța în gura lor. Bănuiala mea, și asta e doar o presupunere neoficială…

— Da? o grăbi Julia nerăbdătoare.

— … e că fibrele astea provin de la pături pentru cai.

Gândurile lui Vincent se încolăceau unele într-altele într-un cerc perfect, mușcându-și coada. Cai. Totul începea și se termina cu acești cai enigmatici și atotprezenți.

— Eh, auziti? interveni Peder, care stătuse cu nasul în calculator cât vorbise Milda. Știți ferma aia pe care o avea John în anii 1990, cea căreia i-a dat foc cineva?

— Da, și o grămadă de animale au ars de vii înăuntru, nu? răspunse Julia. Parcă îmi amintesc ceva de genul ăsta. A fost o mare tragedie.

— Nu orice fel de animale, continuă Peder, întorcând laptopul, ca să vadă și ceilalți imaginile pe care le găsise.

Un bărbat zâmbitor, cu mustață, stătea lângă un gard. Animalele de lângă el erau musculoase și impunătoare.

— Cai. John Wennhagen a avut una dintre cele mai cunoscute ferme de cai din țară. Era cam la 50 și ceva de kilometri de aici, în Sorunda. Și stiti ce? Pe imaginile din satelit de pe Google Earth pare că a fost parțial renovată de atunci.

Toți cei din încăpere se holbau unul la celălalt. Apoi se ridicară repede în picioare.

Julia îl rugă pe Christer să rămână la sediu și să vadă ce mai poate afla despre John Wennhagen, în timp ce toți ceilalți se aruncară în mașinile poliției, în afară de Mina, care merse cu mașina ei. Julia urma să sune duba de pichet și forțele speciale de pe drum.

Mina apăsă pe accelerație. Vincent se așeză lângă ea și se ținea cât putea de bine în timp ce mergeau pe Nynâsham spre Sorunda. Măcar aerul condiționat din mașină funcționa. În

ciuda tuturor gândurilor care-i treceau prin cap, legate de John Wennhagen și ce ar putea fi la ferma lui, se bucura de o clipă de răcoare.

— Ești foarte tăcută, zise Vincent.

— Concentrată, răspunse ea fără să-și ia ochii de la drum.

— Știai că Sorunda e renumită pentru tortul Sorunda? E foarte încărcat de simbolism pentru o simplă prăjitură. Tortul e decorat cu simboluri ale etemității și ale fertilității și, deși în mod normal are în el mere și prune uscate, dacă e servit la o înmormântare are doar prune uscate, ca să fie culoarea mai închisă. Dar simbolistica eternității merge mână în mână cu ideea Novei despre apă, care, nu-i așa, simbolizează viata și unitatea, și…

— Vincent.

— Ce?

— Aberezi.

Vincent tăcu.

Mina îi înțelegea nevoia de a vorbi; și el era la fel de nervos ca și ea. Aveau emoții la gândul la ce vor găsi la fermă. Vor mai găsi și alți copii morți? îl vor găsi pe John în persoană? Dar dacă Vincent se apăra vorbind, apărarea ei era tăcerea. Și avea nevoie să o împărtășească cu el. Mai ales acum.

Din fericire, păru s-o înțeleagă.

— Ai dreptate, zise Vincent, uitându-se pe geamul lateral, lartă-mă. La urma urmei, nu urmărim un cofetar.

Tăcu preț de câteva clipe, apoi începu să vorbească din nou.

— Pe de altă parte, știai că, în urmă cu câțiva ani, Autoritatea Rutieră a dat jos toate semnele care indicau Sorunda? Acum scrie doar Spângbro. Inițial au avut…

Mina îl reduse la tăcere cu o privire neagră, iar el zâmbi ironic.

— Te-am prins, zise el.

Ea îl lovi cu pumnul în umăr.

— Deci vrei să mă prinzi, asta vrei să spui?

— Ce? Ei bine, eu… nu a fost…, bâigui el, așezându-se mai bine pe scaun.

— N-am discutat că te comporți ca un hodorog, Vincent?

Mina aproape că simți cum crește temperatura când Vincent se înroși până la linia părului. Îl lăsă să agonizeze încă vreo câteva secunde interminabile.

— Te-am prins! exclamă apoi.

Vincent lăsă să-i iasă pe gură suficient aer cât să umple un balon și apoi râse, în timp ce Mina depăși o Skoda obosită.

— *Touche!* Dar ca să fiu sincer… nu te înșeli.

Vincent respiră adânc înainte de a continua. Orice era pe cale să spună era evident că nu-i era ușor.

— Chiar dacă s-au întâmplat multe lucruri îngrozitoare acum doi ani, nu cred că m-am simțit vreodată atât de viu ca atunci. Și a fost în mare parte datorită ție. Apoi am încercat să uit și să merg mai departe, dar… n-a mers prea bine.

Mina îi aruncă o privire rapidă, înainte de a fi nevoită să-și fixeze privirea din nou asupra șoselei.

— Chiar vorbim despre asta tocmai acum?

— Cred că trebuie. Ne ducem să prindem criminalul. Poate că totul se va termina în curând. Dar… am nevoie de tine în viața mea, Mina. E foarte simplu. Nu știu despre viața ta decât că ai început să te întâlnești cu cineva și probabil că nu ai deloc timp pentru mine. Dar când se termină cazul ăsta, ai avea ceva împotrivă să continui să… te vezi cu mine? Dacă mai ai loc pentru încă un prieten?

Încă un prieten. De parcă ar fi avut fie și un singur prieten. Îi venea să țipe din toți plămânii și să lovească volanul. Oh, Vincent! O cunoștea atât de bine și totuși nu o cunoștea deloc. De ce a trebuit să se întoarcă și să dărâme scutul pe care îl ridicase ea cu atâta grijă? Nu voia să aibă nevoie de nimeni. Dar avea nevoie – și să-l ia naiba pentru asta –, avea nevoie de el. Pur și simplu așa era.

Viră pe drumul spre Spângbro atât de brusc, încât Vincent fu aruncat lateral pe scaun.

— Ești sigur că n-ai prefera să socializezi cu Nova?

— Cu Nova? De ce naiba aș face-o… O admir pe Nova pentru experiență și cunoștințele aprofundate. Sunt impresionat de cât de mult a luptat pentru a ajunge unde a ajuns. E un conferențiar respectat, dar asta e tot. O colegă. Nu

e…, nu e ca tine.

Mina dădu din cap în tăcere.

— Te pot învăța biliard.

Iar el încuviință.

— Ai văzut? întrebă el părând mult mai vesel. La intrare scria Spangbro. Nu Sorunda. Ți-am spus.

Mă doare foarte tare gâtul. Țip prea mult. Dar tot am putere să fiu supărată. Cum vine cineva aici, cum îl lovesc. Sau îi trag șuturi. Așa le trebuie. Îi urăsc și pe ei, și pe toți oamenii mari. Și urăsc că stau în pădure.

Dacă n-au de gând să mă ducă acasă, cred că o să mă duc singură. În momentul ăsta nu e nimeni aici. Ies în grabă, dar nu mă vede nimeni. Aud zgomote din grajdul pentru cai. Toată lumea e înăuntru. Nimeni nu cred că bănuiește că o să ies singură. Miroase a animale. Dar mai ales a caca de animale. E cel mai scârbos miros din lume.

Sunt în fața grajdului. Nu vine nimeni de acolo. Ce bine, acum pot să plec acasă. Pornesc pe drumul cu pietriș. Ceva care ar putea fi o ușă scârțâie în spatele meu, dar n-am de gând să mă uit, merg în continuare.

— Wilma?

El strigă. El, care m-a adus aici. Pefodilul. E undeva în spatele meu. Nu-l bag în seamă.

— Wilma, unde te duci?

O iau la fugă. Pietrișul scârțâie sub picioare. Dar încă îl aud, a început și el să alerge. Alerg și mai repede. Cât de repede pot.

— Wilma, stai!

Pefodilul pare după voce că îi e greu să vorbească și să alerge în același timp. Așa-i trebuie, fiindcă e foarte gras. Dar are picioare lungi. Eu, nu. Am sărit peste șanț, am intrat printre copaci. În pădure poate nu mă găsește. Exact când ajung la primii copaci, cineva mă ridică din spate. Lovesc cu picioarele cât de tare pot. Dar sunt obosită.

— Wilma, spune el.

Gâfâie, dar totuși râde.

— Nu trebuie să fugi, te lăsăm să pleci, spune el.

Poate că nu-l cred, dar de data asta aproape că sună adevărat. Mă opresc din lovituri.

Intrăm în grajdul cailor și îmi pune o pătură pe umeri, deși afară e foarte cald. Pătura miroase a cal scârbos. Toți ceilalți sunt acolo. Dar îmi dau seama după fețele lor că vor să se întoarcă la scara care coboară în pământ. Simt că pun ceva la cale. Ceva ce nu-mi place.

— Ce mai faci, Wilma? spune pefodilul. Îți amintești cum era când te-ai născut?

Asfaltul se termină și intrară pe un drum cu pietriș. Se aflau în mijlocul pădurii. Vincent nu înțelegea cum de îndrăznește să conducă atât de repede pe drumul îngust. După fiecare curbă, putea să apară orice. Pe de altă parte, Adam, Ruben, Julia și Peder se aflau în mașinile din fața lor. Dacă se întâmpla ceva pe drum, ei erau înainte.

Drumul de pietriș continuă câțiva kilometri printre copaci, după care pădurea se deschise brusc. Pe partea dreaptă se vedea o pășune mare. În stânga se afla ferma de cai a lui John Wennhagen. Sau ce mai rămăsese din ea. Vincent bănuia că partea cea mai apropiată fusese casa în care locuise. Era imposibil să-ți dai seama cum arătase cândva. Arsese din temelii, iar ceea ce mai rămăsese din ziduri era invadat de vegetație și tufișuri. Pădurea își petrecuse ultimele decenii recuperându-și terenul. Dacă n-ar fi fost clădirea mai mare din spate, probabil că ar fi ratat ruinele astea.

Clădirea mai mare, despre care Vincent presupunea că e vechiul grajd, era într-o stare aproape la fel de proastă. Spre deosebire de casă, grajdul avea părți din acoperiș și pereți, numai că acoperișul era surpat, iar pereții erau compuși din bușteni negri, răschirați ca niște bețe de Marocco. Nu avea vegetație pe el, iar grinzile negre păreau și mai fantomatice pe fundalul verde al copacilor. Se uită în jur după ce găsise Peder pe hartă, dar nu văzu decât niște ruine.

— Acolo, îi arătă Mina spre păduricea din spatele grajdului.

Avea dreptate. Printre copaci se întrezăreau nuanțe distincte de roșu și alb. Drumul de pietriș înconjura păduricea și

ajunseră la un grajd relativ nou. Iar în fața lui erau parcate două mașini. Una dintre ele era un Renault Clio roșu. Mașina cu care fusese răpită Wilma.

— Tocmai au ajuns, zise Mina.

— De unde știi? Mașinile alea ar putea foarte bine să fie aici de sase luni.

— Uită-te la ele. Fără frunze sau ace de conifere, fără găinați, fără praf. Sunt mult prea curate ca să fi stat parcate aici mai mult timp. Apropo, nu tu ești cel care ar trebui să fie expert în observarea lucrurilor?

Adam parcă de-a curmezișul în spatele mașinilor, iar Julia își opri mașina în spatele lui, blocându-le cu totul.

— E mai distractiv atunci când o faci tu, replică Vincent. Ce se întâmplă acum?

Ceilalți coborâseră deja din mașini și se îndreptau spre grajd. Mina parcă în spatele mașinii Juliei.

— Acum îl prindem, zise ea.

Coborâră și ei, iar Vincent rămase mai în spate. Liniștea din pădure era aproape asurzitoare. Parcă și păsările își țineau răsuflarea, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Ruben mergea primul. Mina își feri ochii cu mâna și se încruntă.

— Ce e? întrebă Vincent în spatele ei.

— Nu știu, mi s-a părut că am văzut ceva pe pietriș…

Ușile grajdului se deschiseră brusc și ieși un bărbat, zâmbind cu gura până la urechi. Era blond și avea o mustață deasă. Exact semnalmentele răpitorului Wilmei. Nici măcar nu se deranjase să-și schimbe hainele sau înfățișarea. Asta spunea ceva despre cât de încrezători erau adepții lui John că nu vor fi descoperiți.

Dar când îi văzu pe polițiști, zâmbetul îi dispăru imediat de pe buze și se făcu alb ca varul. Evident că se așteptase la altcineva.

Bărbatul se întoarse și fugi înapoi în grajd. Abia atunci o văzură pe fetița care stătea în spatele lui. Avea o pătură pe umeri și se uita confuză la ei.

Era Wilma.

— Stai! strigă Ruben, fugind după bărbat.

Peder se duse după Ruben, iar Julia îi urmă, după ce-i făcu semn lui Adam către Wilma. Adam se apropie de fetița în salopetă de jeanși și se așeză pe vine în fata ei.

— Suntem de la poliție. Am venit să te ducem acasă la mama și la tatăl tău. Vrei?

Wilma aprobă din cap cu nerăbdare.

— Ți-a făcut ceva rău? Ți-a făcut ceva ce nu ți-a plăcut?

— Nu, răspunse Wilma. Dar a mințit. Aici nu sunt cai. A zis să vin să mângâi caii. Dar mi-a dat doar o pătură scârboasă.

Apoi începu să plângă și îl strânse în brațe pe Adam, care o ridică și o duse la mașină.

— Mina, vrei să ne ajuți aici? strigă Adam, făcând semn cu capul spre mașina de poliție.

Mina porni în fugă spre ei. Chiar atunci, Ruben, Julia și Peder scoteau șase persoane din grajd. Vincent îl văzu pe bărbatul blond, o femeie de vârstă mijlocie, un bărbat mai în vârstă și trei femei la vreo 25 de ani. Toți se uitau în pământ și nu păreau deloc dispuși să opună rezistență. Vincent nu era sigur, dar ar fi putut paria o sumă considerabilă de bani că tocmai îi găsiseră pe răpitorii lui Lilly, William, Dexter, Ossian și Wilma.

— Sunt toți, zise Ruben. John nu e aici. Dar păreau că pregătesc un soi de ritual, așa că bănuiesc că va ajunge și el aici din clipă-n clipă.

Zgomotul unei mașini care înconjura pădurea îi făcu să se întoarcă. Un Audi albastru opri brusc, ridicând nori de praf și pietriș, la 100 de metri în fața lor.

— Căcat, el e! exclamă Ruben.

Vincent voia să vadă cum arată John acum, la 30 de ani după poza de pe coperta revistei de șah, dar soarele se reflecta în parbriz și era greu să vezi ceva înăuntru.

Ruben nu apucă să facă doi pași alergători spre mașină, că John băgă în marșarier și întoarse în forță, astfel încât Audi-ul se răsuci la 180 de grade. Apoi plecă la fel de repede cum sosise.

— La dracii dracilor! șuieră Ruben, lovind cu piciorul în

pietriș. Bănuiesc că nimeni n-a văzut numărul de înmatriculare. Vincent, nu tu erai bun la memorarea numerelor și a altor chestii?

— Nu de la 100 de metri distantă.

— Stați liniștiți, interveni Peder, mângâindu-și barba.

Le zâmbi celor șase persoane care încă priveau în jos, în pământ.

— Ne vor spune noii noștri prieteni unde e.

— Nu știm despre cine vorbești, zise una dintre femei. Tot ce am făcut am făcut de bunăvoie.

— Da, vezi să nu, comentă Julia.

— Ați făcut cu toții o treabă fantastică, spuse Julia, zâmbind mulțumită. Wilma pare nevătămată și sănătoasă, dar foarte supărată că încă nu se poate întoarce acasă. A fost dusă la spitalul Karolinska pentru un control medical mai amănunțit, iar părinții ei se duc s-o vadă acolo. Dacă n-ați fi fost voi, totul ar fi putut lua o turnură foarte diferită. Rea.

Îi privi pe fiecare în parte. Cu toții păreau epuizați. Așa se întâmpla de obicei când se încheia un caz. Tensiunea și adrenalina slăbeau. Oboseala se așternuse ca o pătură umedă peste cei care munciseră cu atâta tenacitate. Mina se simțea ca un balon înțepat. În mod normal, era un sentiment binevenit, deoarece semnala că pericolul trecuse. Dar de data asta nu își putu permite să lase umerii în jos decât pentru o clipă. Wilma fusese salvată. Dar John Wennhagen era încă în libertate. Iar Nathalie nu se întorsese acasă.

— Christer, ai apucat să aduni ceva informații despre trecutul lui John. Cred că ar fi util să le spui tuturor ce ai găsit. Nu știm deocamdată ce detalii despre viața lui ar putea fi relevante.

Christer dădu din cap spre Julia și scoase un teanc de hârtii.

— Da, e un adevărat jucător. Copil de bogătan. Fiul lui Baltzar Wennhagen, care a făcut avere în domeniul imobiliar. A avut o copilărie privilegiată. Vrăbiuțe prăjite și toate cele… N-am găsit prea multe despre copilăria lui. Tatăl său se apucase deja de pe atunci de epi… epi…

— Epicurism, zise Mina.

Christer o ignoră și continuă.

— Apoi, undeva pe la 20 de ani, John pleacă în străinătate. În India. Și se alătură unui fel de sectă indiană…

Își miji ochii la hârtie pentru a citi.

— Mișcarea Bhagwan. Apoi pleacă împreună cu ei în Oregon, unde încep o afacere care se duce de râpă. Crime și rahaturi de genul ăsta.

— Asta nu e secta în care a fost și Ted Gardestad[23]? interveni Peder.

— Ted Gardestad a făcut parte dintr-o sectă? întrebă Ruben surprins. Vorbim despre tipul care cântă melodia aia, cu „Soare, vânt și apă”? *Satelit, satelit, oh oh oh…*

— Da, chiar el, răspunse Peder. Păcat de talentul lui uriaș! Ceva probleme cu capul a avut. Dar acum imaginea lui de artist a fost reabilitată, cred…

— Să ne concentrăm, îi îndemnă Julia obosită, făcându-i semn lui Christer să continue.

— Se pare că John a plecat chiar înainte să se ducă totul naibii în Oregon. Și a adus cu el în Suedia și o gașcă. A cumpărat ferma aia și a fondat o mică sectă acolo.

— Din ce trăiau? întrebă Ruben.

— Câțiva ani au avut o fermă de cai. E ferma la care tocmai ați fost. Nova acolo s-a născut. Mama ei era una dintre femeile care au venit cu John de la Rajneesh. Cu toate astea, nu există prea multă documentație din acei ani. Erau foarte retrași și singurul contact pe care-l aveau cu alți oameni erau persoanele care veneau la ferma de cai pentru lecții de echitație. Singura chestie pe care am reușit s-o găsesc sunt niște notițe furioase trimise la diferite ziare de oameni care locuiau prin preajma fermei și știau că acolo e o sectă. Lecțiile de echitație erau foarte populare printre copii, din câte am înțeles. Chestia asta bănuiesc că nu era privită cu ochi buni. Fapt confirmat de cele întâmplate ulterior.

— Incendiul? întrebă Mina.

— Exact. Nu există multe detalii tehnice. Dar într-o noapte a izbucnit un incendiu la fermă. Ancheta ulterioară a indicat că

a fost o mână criminală.

— Îmi amintesc, a scris în ziare! confirmă Peder.

— Da, a fost un subiect de presă mare la vremea aia. Mai mulți membri ai grupului au ars înăuntru. Atât adulți, cât și copii. Chiar și caii au murit în incendiu. John și Nova au fost singurii care au scăpat. Și până acum, toată lumea a crezut că și John a murit în accidentul de mașină pe care l-au avut când au fugit de la fermă.

Christer scoase o copie a unui articol dintr-un număr vechi din *Expressen,* pe care li-l dădu celorlalți.

— E surprinzător că n-a apărut nimic în mass-media, ținând cont că Nova e atât de cunoscută publicului larg, comentă Mina gânditoare.

— N-a fost chiar un secret, zise Vincent. Doar că nu cred că ar fi vrut cineva să-i provoace o durere inutilă, aducând iar în discuție subiectul. La urma urmei, nu e nimic nou de spus pe tema asta și era copil când s-a întâmplat.

— Și el cum a reușit să stea ascuns atâtia ani? întrebă Peder, scărpinându-se în barbă.

— Tocmai asta trebuie să aflăm acum, spuse Julia. Dacă reușim să aflăm cum a făcut, cine a fost, unde a fost, ar fi cel mai bun indiciu despre unde se ascunde.

— Nu e chiar ușor să obții o identitate falsă în Suedia, remarcă Christer.

— Poate a trăit fără identitate, sugeră Ruben, mâzgălind gânditor într-un carnețel.

Mina văzu că era o mâzgălitură fără sens. Unele codițe semănau cu niște inimioare, dar probabil asta era doar în imaginația ei.

Ruben își drese glasul și continuă.

— Dacă a avut oameni în jurul lui, adepți loiali care au supraviețuit și au avut grijă de el, atunci n-a avut de ce să aibă de-a face cu societatea. Asta e singura ocazie în care trebuie să ne identificăm, în societate adică. În contact cu autoritățile. Dacă a avut un acoperiș deasupra capului și pe cineva să-l ajute să pună mâncare pe masă, a putut trăi lejer fără să fie depistat. Mai ales că nimeni nu l-a căutat, toată

lumea crezându-l mort.

— John tocmai a fost dat în urmărire, anunță Julia. Și ne gândim dacă să facem publice informațiile în mass-media. Problema e că nu există fotografii actuale cu John, cele mai recente sunt vechi de 30 de ani. Dar am demarat procesul de creare a unei imagini pe baza modului în care ar fi putut îmbătrâni și cum ar putea arăta astăzi.

— Un portret-robot, vrei să spui? Ce „mumbo jumbo" de căcat, comentă Christer, căutând aprobare la cei de la masă.

— Dimpotrivă, zise Adam, dând din cap. E testat științific. Iar în zilele noastre se face cu ajutorul calculatoarelor, nu se desenează de mână, ca pe vremuri. Doamne, există chiar și aplicații pe mobil, și profanii pot face așa ceva. Ține și tu pasul, Christer.

— „Mumbo jumbo", repetă Christer cu amărăciune. Asta e tot ce am de spus.

Bosse ridică privirea ca și cum ar fi simțit starea de spirit a stăpânului său, dar apoi se lăsă din nou cu botul pe labe și scoase un oftat adânc.

— Și Audi-ul albastru e dat în urmărire, evident, adăugă Julia, dar deocamdată nu i-am dat de urmă. Oricum, e doar o chestiune de timp. Toate mașinile ieșite pe teren îl caută.

— Și membrii sectei? întrebă Ruben, desenând în continuare bucle psihedelice în carnețel. Trebuie să existe o modalitate să-i facem să vorbească, nu? Cu siguranță știu unde e John.

— Cred că ar putea să încerce Vincent, propuse Mina. S-a descurcat bine în contexte similare, cu Lenore Silver, spre exemplu. De fapt, a reușit să observe lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-a văzut.

Julia se uită la mentalist, care până acum nu scosese niciun cuvânt.

— Ce zici, Vincent? Poți să ne ajuți?

Mina observă că Julia avea pete mari de transpirație sub brațe. Discret, își ridică propriile brațe. Până acum, deodorantul părea să țină transpirația în frâu. Se mai dăduse cu deodorant după vizita la fermă și încercase să se șteargă cât mai bine pe corp cu șervețele umede. Nu că ar fi atins ceva

murdar, dar duhoarea cailor și toată situația bolnavă de la fermă îi pătrunseseră în fiecare por.

— Ajut dacă va fi nevoie, bineînțeles, răspunse Vincent. Dar Adam este totuși specialistul în negocieri. Cred că ar face o treabă excelentă. Adepții lui John or fi ei un pic fanatici, dar nu au aceeași experiență de confruntare cu poliția ca Lenore. Cred că vor încerca să păstreze tăcerea o vreme. Dar le trece lor când o să-și dea seama că au fost folosiți.

— Sunt de acord, încuviință Adam. Va trebui să ne asigurăm că se plictisesc, pur și simplu. Ar trebui să fie ușor, fără mântuitorul lor.

— Din câte îmi dau seama, pot să mă duc acasă, conchise Vincent. Mulțumesc pentru o după-amiază plină de evenimente.

— Noi suntem cei care trebuie să-ți mulțumim, îi răspunse Julia. Nu l-am fi găsit pe John dacă nu erai tu. Fiecare membru al grupului a avut contribuții importante. Așa că haideți să ne felicităm încă o dată pentru o treabă bine făcută. Apoi ne mobilizăm și trecem la localizarea lui John Wennhagen. Știe toată lumea ce are de făcut?

Toți murmurară afirmativ și dădură din cap spre Julia, se ridicară și ieșiră.

Mina însă părea că nu se grăbește și rămase singură în încăpere. O rodea ceva. Ceva ce ar fi trebuit să-și amintească.

Câteva ore mai târziu, era tot îngrijorată. Lucrurile nu se potriveau. Ceilalți erau ocupați să-l caute pe John Wennhagen. Un om întors din morți. În cursul după-amiezii vorbiseră cu Nova, care recunoscuse că avusese dintotdeauna o bănuială că tatăl ei nu e mort. Dar nu ajunseseră mai departe de-atât. Nova susținea cu tărie că ea și John nu aveau niciun fel de contact. Nu mai pusese piciorul la ferma de cai de la dezastru. Bineînțeles, informațiile ei aveau să fie verificate de două ori. Poliția trebuia să parcurgă înregistrările convorbirilor telefonice și, probabil, să facă o percheziție la Epicura. Trebuiau completate cereri, însă Minei îi era greu să se concentreze la ce trebuia să facă.

Văzuse ceva la fermă.

Fusese atât de fugitiv, încât nu avusese timp să-și fixeze imaginea în minte, fiindcă începuse imediat toată nebunia. Dar știa că era important.

Cei care o ținuseră captivă pe Wilma erau deja interogați. Vincent avusese dreptate: toți tăceau. Deocamdată. Adam nici măcar nu reușise să scoată de la ei numele. Dacă nu erau prinși în registrele de amprente, ar fi fost aproape imposibil să-i identifice. Probabil că până la urmă vor fi nevoiți să iasă în presă și să apeleze la ajutorul marelui detectiv Publicul Larg.

Wilma era încă la spital. De îndată ce doctorii terminau controalele și se asigurau că poate să răspundă la întrebări, Julia și Peder vor vorbi cu ea. Dar până atunci trebuiau să aștepte cumințI.

Mina se ridică și se plimbă înainte și înapoi între birou și perete. Îi era greu să se concentreze. Își petrecuse câteva ore căutând puținul care exista deja în registre despre John Wennhagen. Poate că vreun element din trecutul lui ar putea să o conducă la locul unde se afla acum. Căutase și în registrul cadastral, în cazul că ar fi deținut și alte proprietăți în afară de fermă, însă până acum nu găsise nimic.

Dar știa că detaliul pe care-l căuta nu se afla în nicio bază de date. Era îngropat în subconștientul ei, la îndemână. Ceea ce o enerva. O sâcâia. Îi venea să dea un șut în ceva, din pură frustrare. Se opri brusc. Poate că nu-și putea forța creierul să producă un răspuns. Dar știa pe cineva care putea. Îl văzuse făcând asta.

Dădu un telefon și porni imediat.

Vincent se lăsă condus de Mina spre una dintre camerele de odihnă din Palatul Politiei.

— Iartă-mă că a trebuit să te întorci atât de repede, zise ea. Familia ta mă urăște acum?

În cameră se aflau un pat, o măsuță și un scaun.

— Da, retrag tot ce am spus în mașină despre faptul că putem fi prieteni, răspunse el. Doar nu crezi? E în regulă! Maria oricum nu era acasă. Rebecka trebuia de fapt să se ducă

la prietenul ei, dar i-am mituit pe ea și pe Benjamin să se uite la un film cu Aston până mă întorc.

Vincent observă cum Mina înțepeni când văzu patul din cameră. Probabil că deja își imagina câți oameni se întinseseră acolo ca să se odihnească, să doarmă sau ce-o mai fi făcând lumea pe ascuns prin Palatul Poliției. Sigur salteaua nu fusese spălată nici măcar o dată.

— Le-am pus *Solaris* pe blu ray, adăugă el. Versiunea lui Tarkovski, deși, potrivit unui documentar, Stanislaw Lem părea interesat de ce ar putea realiza Soderbergh și George Clooney. Dar originalul rusesc din 1972 este întotdeauna doar originalul, și-atât. Benjamin a promis să facă popcorn.

Mina se holba la el.

— Aston nu are nouă ani? Crezi că în loc de… ce ziceai tu adineauri, n-ar prefera să vadă, să zicem, *Sunt un mic ticălos?*

— Am văzut *Solaris* prima dată când eram de vârsta lui, răspunse el, ridicând din umeri. Și uite ce bine a mers. În plus, durează aproape trei ore. În caz că avem nevoie de timp.

Mina dădu din cap. Dar cel puțin nu mai arăta ca și cum ar fi vrut să acopere cu plastic tot ce era în cameră. Distragerea atenției funcționase pentru moment. Vincent se așeză pe marginea patului și îi lăsă ei scaunul.

— Spune-mi. Ce facem aici, în camera asta? De ce atâta grabă? întrebă el.

— Ai hipnotizat-o pe Lenore. Nu-i așa? Când i-ai pus întrebările alea.

Mentalistul ezită o secundă. Hipnoza era un subiect controversat, practicată în tot atâtea feluri câți hipnotizatori existau. Din orice unghi era privită, probabil că nu era ceva ce ar fi încurajat poliția. Dar dacă Mina avea de gând să-l certe, își alesese un moment și un loc ciudate.

— Am… vorbit cu Lenore, răspunse el. Am folosit anumite tehnici verbale și fizice pentru a o ajuta să intre într-un anumit stadiu mental, în care să fie relaxată și atentă, și să nu pună sub semnul întrebării sau să analizeze ceea ce se spune.

— Deci ai hipnotizat-o.

— Dacă vrei să-i spui așa.

— Poți… poți să mă hipnotizezi și pe mine?

Era o surpriză totală. Oriunde ar fi crezut că se îndreaptă conversația, numai acolo nu. Mina, cea flancată de ziduri kilometrice, Mina, cea din spatele unui scut defensiv gros de zece kilometri, acea Mina tocmai ce-l întrebase dacă poate intra direct în esența ființei ei, în cele mai vulnerabile cotloane!

— Mă întrebi ca pe o provocare, pentru că nu crezi că e posibil? Sau chiar vrei să încerc?

— Când am fost azi la fermă, era ceva acolo. Aproape că îmi amintesc ce era. Dar s-au întâmplat atât de multe lucruri deodată, încât n-am avut timp să mă gândesc atunci. Cel puțin nu în mod conștient. Iar acum nu-mi mai amintesc. Dar cred că e important. Poți să mă hipnotizezi și să mă ajuți să-mi amintesc?

El înghiți greu. Dacă ar fi fost oricine altcineva, întrebarea nu i s-ar fi părut ciudată. 1 se ceruse așa ceva de sute de ori. Dar când venea de la Mina, însemna altceva. Însemna că avea încredere deplină în el. Că era dispusă să-l lase să vadă tot ce voia în mintea ei. În același timp, ea avea încredere că el nu se va uita acolo mai mult decât era necesar. Dintr-odată, camera i se păru prea mică. Sau prea mare, încercă să-și găsească altă poziție pe marginea patului. Voia să găsească o modalitate de a-i răsplăti încrederea. Mina făcu o grimasă când patul scârțâi sub el.

— În primul rând, răspunse el concentrându-se, dacă facem asta, nu e neapărat nevoie să te întinzi. E în regulă să stai pe scaun.

Mina păru vizibil ușurată. Chiar dacă încă mai avea acel mic rid între sprâncene, care apăruse atunci când menționase prima dată hipnoza. Oricum, era evident că nu se simțea în totalitate împăcată cu acest concept.

— În al doilea rând, nu cred că hipnoza e necesară, adăugă el grăbit. Dar te pot ajuta să-ți amintești. Există și alte tehnici.

Ridul dintre ochii Minei dispăru. Deci avusese dreptate. Dacă ar fi continuat cu ceva ce ea credea că e hipnoză, n-ar fi obținut rezultate bune. Era incredibil de curajos din partea ei

să ceară așa ceva. Dar se vedea pe ea că de fapt îi e frică. Iar asta crea bariere. Vincent trebuia să folosească o altă tactică.

— Dar tot trebuie să închizi ochii și să te relaxezi. Crezi că ai putea să încerci?

Mina închise ochii, iar el auzi că respirația ei era mai lentă.

— Bun. Deschide ochii din nou, încă n-am început.

Mina clipi cu o expresie ușor nedumerită.

— Dar apoi, când o facem, vreau să fii conștientă de senzația pe care ți-o dau mâinile puse pe genunchi, închide ochii din nou și simte.

Mina închise ochii și, de data asta, își lăsă puțin capul în jos. El numără cu voce joasă până la cinci.

— Excelent, deschide din nou ochii. N-am început.

Deschise ochii ceva mai greu. Părea aproape amețită.

— Te ajut imediat să-ți amintești și atunci vei face tot ce ți-am cerut să faci și te vei transporta înapoi la fermă și poți să faci toate astea și să închizi ochii acum… și să te relaxezi mai profund ca niciodată.

Mina închise imediat ochii, cu capul lăsat.

— Și mai adânc… și mai adânc… scufundă-te în subconștientul tău și în toate senzațiile de la fermă, spuse el cu o voce moale, monotonă. Simți mirosurile de acolo, auzi sunetele, vezi ce-ai avut în fata ochilor.

O apucă de încheietură și îi ridică mâna deasupra genunchiului ei. Când îi dădu drumul, mâna rămase suspendată în aer.

Nu prea îi plăcea metoda pe care o folosea. Pe de o parte, era vorba despre ceea ce se numea fracționare, adică începeai în mod repetat să transpui pe cineva într-o stare hipnotică, pentru ca mai apoi să-l scoți imediat din ea, o schimbare suficient de epuizantă din punct de vedere fiziologic, care făcea creierul să dorească de bunăvoie să rămână în starea de hipnoză. Și, în al doilea rând, însemna o supraîncărcare cu instrucțiuni. Era un vechi adevăr în hipnoză că, dacă amețești suficient de mult pe cineva, va urma prima instrucțiune clară pe care a primit-o. Care, în cazul de față, fusese să se relaxeze mai profund ca niciodată. Nu-i plăcea metoda, pentru că i se

părea foarte agresivă. Dar dădea roade în mod incontestabil. Mina intrase deja într-o stare de hipnoză profundă.

Își puse degetul arătător pe mâna ei, care plutea în aer, și o împinse ușor în jos, înapoi pe genunchi.

— Cu cât mâna ta coboară mai mult, cu atât amintirile devin mai clare. Cu atât viziunea ta devine mai ascuțită. Și când ești pregătită, poți să-mi spui ce vezi.

Mina mai tăcu preț de câteva secunde.

— Parcăm, începu ea. În fața grajdului. Ieșim din mașină. Ruben se îndreaptă spre ușile grajdului. Eu mă uit în jurul meu.

— Ce vezi?

— Clădirea nouă. Copaci. Mașini, ale noastre și ale lor. Tufișuri. Aleea cu pietriș.

— Dar există ceva care îți atrage atenția? Un sunet? Mina dădu din cap în semn că „nu”.

— Lucește ceva pe jos. N-ar trebui să lucească nimic acolo. E doar pietriș. Dar ceva licărește în lumina soarelui. Poate fi sticlă, gunoi, dar pare simetric. Nu văd bine, trebuie să-mi umbresc ochii cu mâna. Și apoi Ruben strigă…

— Rămâi acolo. Ai văzut obiectul o dată, există în memoria ta. Acum ai vedere cu laser, poți vedea la zeci de kilometri. Oprește timpul, uită-te din nou la obiect și spune-mi ce este.

Mina încuviință. O vedea cât de mult se străduiește să caute în memorie. Brusc, deschise ochii și îl privi. Ieșise direct din hipnoză. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Știu ce e, zise ea. Trebuie să ne întoarcem la fermă.

— Conduci foarte repede, știi, nu? întrebă Vincent cu o voce îngrozită. Din nou.

Mina nu își abătu ochii de la drum. Erau aproape de destinație. Se dusese direct la mașină, fără să anunțe restul grupului. Voia să fie sigură mai întâi. Nu mai era nimeni la fermă, iar Vincent venise cu ea. Dar aproape că părea că regretă, având în vedere cât de strâns ținea mânerul de pe partea pasagerului.

Viră la dreapta spre Spangbro fără să semnalizeze și intră pe drumul drept care ducea spre ferma de cai a lui Wennhagen.

Își adună curajul. Senzația de mizerie o învăluise deja, îi pătrunsese pe sub haine și încerca să i se strecoare în pori. Dar nevoia de a ști dacă bănuiala ei e corectă era mai puternică.

— E cam trasă de păr situația, îi atrase atenția Vincent. S-ar putea să nu fie absolut nimic.

— Știu, răspunse Mina, apăsând și mai tare pe accelerație.

O piatră sări și se lovi zdravăn de geamul mașinii.

— La dracii dracilor!

— Nu miroase a bine, remarcă Vincent sec, ținându-se în continuare strâns de mâner.

— Te antrenezi să suni ca un pensionar, pentru aniversarea a 50 de ani, sau ce?

— În momentul de față, nu sunt sigur că mai apuc pensia.

Mina îl ignoră. Trecu pe lângă ruinele vechii case și apoi derapă în fața fostului grajd. Era o liniște stranie când coborâră din mașină; singurul semn de viață era o pasăre care croncănea mai încolo, într-un copac mare. Pietrișul ridică nori de praf când traversară rapid curtea.

Trecură pe lângă clădirea incendiată și continuară spre grajdul nou. Mina se opri și studie rămășițele. Nu voia să piardă nimic.

— Uh! exclamă ea când văzu acoperișul prăbușit. Mai că aud țipetele oamenilor. Ce oribil trebuie să fi fost! Focul. Zgomotul făcut când s-a prăbușit. Și caii. Toți caii…

— Și eu îi aud, răspunse Vincent calm. Mai clar decât mi-aș dori.

Studiară câteva clipe rezultatele dezastrului. Mina citise descrieri ale unor ruine care fuseseră acoperite de vegetație, despre cât de idilice arătau, aproape misterioase. Nu era cazul cu ruinele de aici. Grajdul ars al lui John era încă o mare rană neagră în peisaj. Ca și cum ceea ce se întâmplase acolo fusese atât de îngrozitor, încât până și natura ocolise locul.

Porni cu pas vioi în jurul crângului și spre grajdul nou. Își umbrea ochii cu mâna, așa cum făcuse și data trecută, deși soarele era în spatele lor și nu prea era nevoie.

— Acolo, arătă ea spre o zonă cu pietriș puțin mai departe.

Se apropie mai mult, cu Vincent în urma ei.

— Uite.

Se așeză pe vine și arătă o bucată de metal de pe jos. Vincent se așeză și el pe vine.

— O potcoavă, spuse el, dând din cap.

— Ceea ce, în sine, nu e ciudat, firește. Până la urmă, aici a fost o fermă de cai. Și chiar dacă acum nu sunt cai în grajdul nou, e posibil ca John să fi ținut cai acolo înainte. Sunt sigură că există potcoave folosite din loc în loc. Dar în cazul ăsta, ar trebui să fie ruginite și murdare sau cel puțin uzate. Potcoava asta e perfect curată și lustruită. Ce caută aici?

Încercă să ia potcoava să se uite mai atent la ea, dar nu reuși s-o ridice de pe pământ.

— E înțepenită, zise Mina, nedumerită.

Vincent se aplecă să se uite. Atât de aproape, încât îi simțea respirația în ureche.

— Vezi belciugul de care e prinsă? Nu e doar o potcoavă. E un mâner.

Mina se întoarse spre el, uimită. În depărtare se auzi iar croncănitul unei păsări.

Mina încercă din nou să tragă de potcoavă, dar era blocată.

— Stai, acolo e o încuietoare cu arc, o opri Vincent. Vezi?

Îndepărtă niște pietriș și arătă o încuietoare băgată într-o suspensie cu arc, chiar lângă potcoavă. Vincent împinse arcul la o parte și băgă acolo o piatră mică pentru a-l ține în loc.

— Bun. Acum încercăm împreună.

Se așeză în spatele Minei, își întinse brațele de o parte și de alta a ei și își puse mâinile lângă ale ei pe potcoavă.

Potcoava era atât de mică, încât nu mai era loc și pentru mâinile lui și o atinse pe Mina. Rămase nemișcat, așteptând-o să spună ceva despre contactul fizic, poate să-și retragă mâinile.

În loc de asta, ea se dădu câțiva centimetri mai pe spate, iar acum avea spatele lipit de bustul lui. Căldura degajată de ea i se răspândi în coșul pieptului și continuă prin tot corpul. Abia îndrăznea să respire.

— Vincent?

— Da?

— Trage odată de potcoavă!

Traseră împreună și încet-încet apăru o crăpătură în pietriș. Cineva acoperise atent o trapă, ca s-o ascundă, dar când reușiră s-o deschidă, în fata lor se căscă o gaură neagră, cu o scară care cobora direct în întuneric. Încuietoarea cu arc se afla pe marginea trapei și se bloca automat atunci când trapa era închisă.

— Și acum coborâm în vizuina iepurelui…, remarcă Mina mohorâtă.

Vizuina iepurelui. La un moment dat, când se termina totul, va trebui s-o întrebe pe Mina dacă trăsese cu urechea la discuția dintre el și Benjamin.

— Ești OK? întrebă el.

— Sincer, îmi vine să vomit când mă gândesc la ce-ar putea fi acolo jos. Dar nici să nu te gândești că o să cobori singur.

— OK. Cred că am găsit adăpostul lui John.

Se așeză în genunchi pe pietriș, încercând să vadă mai adânc în gaură, dar era suficient de adâncă pentru a nu dezvălui niciun secret.

— Adăpost?

— Da, cel mai probabil. Sectele au deseori câte un element de așteptare a apocalipsei. Sfârșitul lumii devine o amenințare comună care îi unește și îi îngrozește în același timp pe membri, făcându-i mai sensibili la influență. Construirea unui adăpost e o modalitate foarte concretă de a spori sentimentul de catastrofă iminentă. Desigur, nu doar sectele gândesc așa; escatologia e un element al majorității religiilor. Chiar și în cazul celor mari. O altă posibilitate este ca John să fie paranoic și să simtă că are nevoie de un adăpost pentru uz propriu.

— „Scatologie”? zise Mina. Ce anume crezi că vom găsi acolo jos?

Îl privea cu o expresie de groază pură.

— Escatologic, o corectă el și se întoarse cu spatele la gaura neagră, rămânând însă în continuare pe vine, chiar lângă margine. Cuvântul provine din grecescul *eschatos,* care

înseamnă „ultim”, și *logos,* care înseamnă doctrină. „Ultimul” sau *eschaton* poate fi interpretat ca fiind sfârșitul vieții unui individ sau ca încetarea lumii, sfârșitul timpului. În creștinism, este asociat, printre altele, cu revenirea lui Isus și cu bătălia finală dintre Dumnezeu și Satana.

Inima îi bătea cu putere în timp ce trăgea cu coada ochiului în spate, spre gaură. Nu era neapărat îngustă. Dar era întunecată. Și cine știa cum arăta mai jos! Putea foarte bine să coboare în propriul sicriu.

— În credința Baha'i însă *eschaton* nu înseamnă nimicire. E vorba despre popoarele lumii care creează o nouă ordine mondială a păcii, în umbra bunătății lui Dumnezeu, continuă el repede pentru a-și distrage atenția în timp ce cobora un picior și găsea prima treaptă a scării. Cu alte cuvinte, un mesaj ceva mai luminos. Dar creștinismul a fost întotdeauna un precursor când vine vorba să bage spaima în oameni.

Își dădea seama cât de încordată îi părea vocea. Dar asta era, n-avea ce face. Se concentră asupra respirației în timp ce cobora încet.

Inspiră. Expiră.

Inspiră. Expiră.

Panica era atât de aproape! Putea să tabere în orice moment asupra lui, să-l bage într-o angoasă adâncă, fără fund, din care se temea că nu va mai găsi niciodată drumul înapoi la suprafață.

Mina vedea cum creștetul capului lui Vincent dispărea tot mai adânc în gaura întunecată.

— Continuă destul de mult, îl auzi spunând.

Nu răspunse. Știa că trebuie să fie teribil de murdar acolo. O trecuseră fiorii doar la simpla vedere a treptelor ruginite.

— Poți să cobori.

Vocea era mai surdă decât înainte. Vincent ajunsese probabil și mai jos.

— E cât se poate de curat. Nu te sprijini de pereți și o să fie bine.

Mina înjură încet și coborî în gaură, pe scara din bețe. Băț

după băț. Încerca să nu se gândească la câte perechi de pantofi murdari călcaseră pe bețele pe care își punea mâna și aproape că era recunoscătoare că întunericul o împiedica să vadă mizeria. Dar numai aproape. Pentru că nici întunericul nu era prietenul ei. În întuneric, murdăria și microbii nu se vedeau, ceea ce nu însemna că nu erau acolo.

În cele din urmă, ajunse jos. Vincent avea dreptate. Era cât se poate de curat, având în vedere că ajunsese într-un buncăr subteran de beton. Avea senzația că se află într-o gaură de iad. Și, dacă trăgeai tot soarele aici, jos, tot n-ar fi fost suficientă lumină.

— Probabil că aici au ținut copiii, zise ea.

— Da. Nu cred că ar fi avut sens să-i țină în grajdul de sus. Da, aici puteau fi izolați. Dar prea nesigur, prea greu de apărat dacă s-ar întâmpla ceva.

— Am avut noroc că am găsit-o pe Wilma, adăugă ea în timp ce scruta spațiul îngust. Ceva trebuie să-i fi făcut să o scoată din buncăr chiar înainte de sosirea noastră.

Nu era mare lucru acolo. O grămadă de saltele. Câteva pături. Resturi de ambalaje de mâncare. Hârtii de bomboane. O găleată.

— La naiba! exclamă Vincent, uitându-se în jos.

Stătea în mijlocul cercului de lumină care venea din deschizătura de sus și arătă spre saltele.

— Par pături pentru cai. Probabil că sunt păturile de la care provin urmele de fibre din gâtul copiilor. Deși tot nu înțeleg cum de le-au intrat fibrele în gât. Sau cum au apărut semnele alea pe plămânii lor, așa cum scria în raport. Sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le știm! Care e motivul lui John? De ce tocmai acești copii? în felul ăsta? John și adepții lui trebuie să fi trăit o viață extrem de liniștită ca să poată rămâne nedescoperit atâta amar de vreme. De ce au ales să acționeze tocmai acum?

Vincent tăcu, uitându-se la saltele. Și la pături. Pentru prima dată, nu părea să găsească un tipar. Mina nu-și putea imagina cum trebuie să se simtă cineva care vede tipare chiar și atunci când nu vrea. Dar acolo jos nu exista niciun tipar. Doar

întuneric. Chiar și cercul de lumină în care se afla se micșorase și devenise o semilună. Părul blond al lui Vincent strălucea în lumina soarelui. Ea îi urmări privirea.

Saltelele.

Păturile.

Semnele, ca și cum plămânii fuseseră supuși unei presiuni intense.

Fibre până în gât.

Și o veche amintire reveni încet la viață. Ceva despre care citise înainte de a deveni polițistă. Unul dintre cazurile de omucidere care o făcuse să-și dorească să lupte împotriva răului.

— O fată a murit în Statele Unite, spuse ea încet. În 2000, cred că a fost. O chema… Candace. Candace Newmaker, cred. Mama ei adoptivă a dus-o la un psihiatru pentru că simțea că fata nu se comporta normal…

Simți furnicături pe piele. Voia să plece de acolo. Să fie sus, la soare, s-o sune pe Julia, să trimită acolo o echipă de tehnicieni care să cerceteze locul milimetru cu milimetru. Cercul de lumină se micșoră și mai mult în jurul lui Vincent.

— Când a văzut că medicamentele nu o ajută, mama ei a dus-o la un terapeut. Acolo, Candace urma să beneficieze de terapie de atașament. Una dintre tehnicile folosite de terapeut se numea renaștere. Candace a murit în a doua săptămână de terapie.

— Renaștere? Cum adică?

Ea arătă cu degetul spre saltele și pături.

— Candace a fost înfășurată într-o pătură. Apoi au fost așezate saltele pe ea, pentru a simula un canal de naștere, și i s-a spus să se lupte să iasă de acolo. Ca să simtă cumva atașament pentru mama ei adoptivă, nu știu. În fine. În timp ce se lupta să iasă, adulții se opuneau cu greutatea corpurilor lor. Fata a țipat, a vomitat și a tot urlat că moare. Dar nimeni n-a ascultat-o. A doua zi, a intrat în moarte cerebrală din cauza lipsei de oxigen și a murit. Totul e filmat.

— Doamne sfinte! Dar asta se potrivește foarte bine cu rapoartele Mildei. Trebuie s-o găsim pe Julia.

Nu mai era la fel de cald în buncăr, acum, că lumina soarelui nu mai strălucea direct în jos. Cercul de lumină era acum mult mai mic decât o semilună.

Lumina.

Lumina dispărea.

Mina își întoarse privirea de la cercul de lumină din ce în ce mai mic de pe podea, și privi în sus, spre deschidere.

— Vincent! Trapa. N-am fixat-o cum trebuie. Se închide.

Vincent se uită spre trapă, apoi repede la Mina, după care se aruncă pe scară. Când își puse piciorul pe prima treaptă de jos, ultima fărâmă de lumină dispăru, iar trapa se închise deasupra lor cu un zgomot puternic. Mina nu auzi clicul când zăvorul cu arc îi închise înăuntru. Dar o simțea în tot corpul.

— E posibil să ne fi închis cineva?

Mina simțea pereții venind tot mai aproape. Se strângeau tot mai tare în jurul ei. Respirația îi deveni chinuită, rapidă, superficială. Deodată, o mână pe brațul ei. De obicei, nu era ceva care să o ajute câtuși de puțin să își înăbușe anxietatea, ba dimpotrivă. Dar era mâna lui Vincent.

— Din păcate, poate fi atribuit doar factorului uman, răspunse el. Propria noastră prostie. Ar fi trebuit să ne gândim să fixăm trapa mai bine. Cum de nu am făcut-o? A căzut și s-a închis pur și simplu.

— O deschizi, te rog? întrebă ea printre dinții strânși.

Tăcere. O tăcere un pic prea lungă. Mina își scoase telefonul și porni lanterna, ca să-l vadă pe Vincent. Expresia feței lui era mai crispată decât ar fi sperat.

— Încuietoarea e construită astfel încât să nu poată fi deschisă din interior.

— Cum? Ce? Dar care e logica? Doar e un adăpost! Nu asta e ideea, să adăpostească, să protejeze de ce e afară? Nu de ce e înăuntru? De ce ar construi John un adăpost fără posibilitatea de a ieși din el?

— Nu poți aplica logica obișnuită la un profet al Apocalipsei. În lumea lui John, ziua în care avea să fie folosit adăpostul ar fi fost oricum sfârșitul a orice.

— Deși chestia asta e și mai puțin logică. Atunci de ce să se mai obosească să construiască un adăpost dacă oricum aveau să moară? De ce să nu înfrunte pur și simplu ultima zi la suprafață?

Vincent se lăsă greu pe saltelele dintr-un colț. Nu răspunse. Mina văzu că meditează și îl lăsă în pace. Verifică telefonul. Nu avea semnal. Nici la asta nu se așteptase. Urcă pe scară și ținu telefonul lipit de trapă. Nicio diferență. Telefonul era inutilizabil.

— Cineva cu tipul de personalitate pe care-l are John se consideră adesea indispensabil, răspunse Vincent când Mina coborî de pe scară. Și puțin superior celorlalți. Doar el are răspunsurile și responsabilitatea de a le transmite celorlalți. Responsabilitatea de a… de a trăi mai departe. Cred că…, cred că ideea lui John a fost că toți ceilalți vor muri. Dar nu și el. Refugiul ăsta subteran l-a construit ca pe o capcană mortală. Sigur a depozitat un fel de otravă aici, jos, pentru a-i ucide. Exact cum a povestit Beata Ljung despre Jonestown și Heaven's Gate, știi tu. Evident, acum speculez, dar planul lui John ar fi putut fi să se închidă cu membrii sectei aici, jos, și să le spună că lumea de deasupra a dispărut. Singura opțiune care le-ar fi rămas ar fi fost să facă singuri pasul. Așa cum obișnuia el să spună: Totul este suferință, durerea purifică. Cu excepția lui. El avea de gând să supraviețuiască.

Vincent se uită în jur gânditor. Mina făcea același lucru, în timp ce își ținea telefonul în sus, ca să lumineze. Se uita la pereții goi de beton, iar panica se intensifica.

— Cum? întrebă ea. Nu există nicio cale de ieșire.

Bateria telefonului mai avea doar nouă la sută. Și se descărca rapid când folosea lanterna.

— Ai telefonul la tine? Al meu are bateria descărcată.

Vincent dădu din cap.

— L-am lăsat în mașină.

Se ridică de pe saltea. Se plimbă pe lângă pereți. Îi pipăi și o rugă să îndrepte lumina spre el. Un păianjen fugi rapid din lumină și Mina aproape că scăpă telefonul. Vincent se întoarse spre ea.

— Ești OK?

— Mă descurc. Caută mai departe.

Telefonul arăta opt la sută.

— Închide telefonul, îi cern Vincent.

— Poftim? Ce? întrebă Mina, holbându-se la el. Nu, nu-l închid.

— Știu că e neplăcut. Dar sistemul senzorial și senzația tactilă din degetele mele sunt mai intense dacă nu interferează cu impresiile vizuale. Vreau să cunosc spațiul fără să mă împiedice vederea.

— Mai bine ai găsi o ieșire, șuieră Mina, stingând lanterna cu degetele tremurând.

Întunericul deveni negru ca smoala. Impenetrabil. Nu pătrundea lumină de nicăieri, nu era nimic care să ajute ochii să se adapteze. Întunericul era fără fund. Rămase perfect nemișcată și îl auzi pe Vincent mișcându-se prin jur. Închise ochii. Chiar dacă nu era nicio diferență. Dar era mai în siguranță în întunericul familiar din spatele pleoapelor decât dacă privea direct în neant cu ochii deschiși.

— Mina! Luminează aici!

Vincent era în spatele ei. Mina tresări și se întoarse. Cu mâinile tot tremurând, aprinse lanterna telefonului și o îndreptă în direcția din care îi auzise vocea. Vincent stătea cu ambele mâini pe perete. Căută ceva în buzunar și scoase o legătură de chei. Luă una dintre ele și începu să treacă cu ea pe perete. Praful de pe beton îi căzu pe pantofi, iar Mina îl privea fascinată. Încet-încet, în beton apăru o crestătură dreaptă. Vincent urmări crestătura și apoi trase cheia orizontal, de la prima linie. În câteva clipe obținu un pătrat în beton.

O trapă.

— Cred că am găsit-o, anunță el calm. Ieșirea secretă a lui John.

Apăsă pe trapă. Se auzi un clic când se desprinse. Vincent o ridică și o așeză pe podea. Gâtul Minei se strânse când aruncă o privire în deschizătură.

— Nici să nu te gândești, îl avertiză ea și se dădu înapoi,

după care se împiedică de saltele și căzu.

Se ridică repede. Gândul că atinsese salteaua murdară și dezgustătoare îi sporea panica. Și nu ajuta faptul că gaura murdară de lângă Vincent era singura lor cale de ieșire.

— Nu pot…

— Mina. Nu va mai fi suficient aer aici, jos. Rămânem fără oxigen cu fiecare respirație. În plus, chiar tu ai spus că bateria se epuizează rapid. N-ai prefera să ai lumină cu tine, spre ieșire?

Mina se holba la gaura întunecată din perete.

— Ce-i asta? E un tunel?

O parte din ea voia să se apropie și să se uite. Dar o altă parte nu voia să facă nici măcar un pas spre groaza care se deschidea direct în perete. Văzu și auzi ezitarea lui Vincent înainte de a răspunde.

— Bănuiesc că e o conductă veche de canalizare, răspunse el. Probabil de la o clădire mai veche, care-a fost aici înainte de construirea buncărului.

— Glumești.

Mina se dădu înapoi. De data asta evită cu grijă saltelele. Se uită la telefon. Cinci la sută. La naiba, știa că ar fi trebuit să-și ia de mult un telefon cu baterie mai performantă. Dar tot amânase. Acum, procentul era în continuă scădere. În curând va trebui să se târască prin conductă în beznă totală. Sau să moară aici.

Alegerea nu era la fel de evidentă pentru ea cum ar fi fost probabil pentru alții. Se gândea că ar putea accepta alternativa de a se sufoca și de a muri în buncăr, în loc de necunoscutul care o aștepta în țeava mult prea strâmtă.

— Mergem împreună, o încurajă Vincent. Sunt cu tine până la capăt. Vrei să fii prima sau ultima?

Întrebarea îi făcu urechile să bubuie. Ce să aleagă? Prima sau ultima? Ciumă sau holeră?

Respiră.

Dar știa că Vincent are dreptate. La urma urmei, nu voia să moară.

— Ultima.

— Atunci hai, o îndemnă Vincent dând din cap. Poți s-o faci!

— Până nu mă răzgândesc, replică Mina mâhnită, înmânându-i telefonul lui Vincent.

El intră în conductă, cu capul înainte, târându-se pe coate și luminând cu telefonul.

Încerca să vadă cu ochii mintii cum costumul lui de bumbac absorbea în el toată mizeria și lăsa țeava curată pentru ea, dar gândul nu merse prea departe. Duhoarea pe care o degaja în spatele lui, de la contactul cu conducta, era oribilă. Începu să plângă și simți voma în gură. Înghiți sucul gastric acru. N-ar fi îmbunătățit cu nimic lucrurile dacă vomita acolo, în conductă.

— Nu poate fi foarte departe, auzi vocea lui Vincent răsunând surd în fata ei. 701, 709, 719…

N-avea de gând să-l întrebe ce numără. Dar păreau să fie doar numere impare. N-avea cum să fie de bine, din câte îl cunoștea ea pe Vincent.

Centimetru cu centimetru, își croia drum înainte, încercând să respire pe gură pentru a ține departe de nări mirosul de excremente. Gustul de vomă era încă proaspăt în gură. Când văzu cu coada ochiului depunerile de pe pereții canalizării și își dădu seama ce sunt, nu se mai putu abține. Vomită pe loc. Stropi pantofii lui Vincent, care era chiar în fața ei.

— Vai, ești OK? întrebă Vincent, cu acel ecou slab. 751, 757, 761.

Scuipă și fornăi pe nas ca să scape de resturile de vomă.

— Oricum nu mirosea tocmai bine nici înainte, adăugă el. 769, 773…

Vocea lui Vincent se stinse. Cu și mai multă groază, Mina își dădu seama că mâinile îi erau acoperite de acid gastric și de mâncare regurgitată. O mâzgă dezgustătoare prin care acum trebuia să se târască pe coate. Într-un tunel care mirosea a fecale.

— Târăște-te mai repede! țipă ea panicată și înaintă, în mirosul care îi înțepa nasul.

Sucul gastric era cald și i se lipise de piept și de stomac. Mai scuipă încă o tură și începu să respire pe gură. Ceva se mișcă brusc lângă ea. Scoase un țipăt, un braț îi alunecă în masa

vâscoasă din jurul ei și se lovi la umăr. Un păianjen uriaș fugi în conul de lumină care pâlpâia în direcția ei. Inima îi zvâcnea de parcă se pregătea să-i explodeze în piept.

— Ar trebui să ajungem imediat, răspunse Vincent. Sper. 833.

Gândul la o ieșire o făcu să se târască mai repede. Acum, și pantalonii i se lipiseră de picioare. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se târască pe lângă Vincent și să se arunce în aer liber. Însă conducta nu-i permitea acest lucru.

Avu senzația că-i cade ceva în păr și țipă din nou. Țipătul ricoșă în conductă, se amplifică și se întoarse ca un cor îngrozit. Simți cum i se strecoară ceva în păr, dar nu avea suficient spațiu ca să ridice brațele și să-l scoată. Începu să respire sacadat.

— Ce se întâmplă? întrebă Vincent, oprindu-se. Ai nevoie de ajutor?

— Mergi mai departe, gâfâi ea, luptându-se să își controleze respirația.

Brusc, își dădu seama că vocea lui suna înăbușit nu doar din cauza acusticii din conductă. Vorbea cu fălcile încleștate. Fusese atât de concentrată asupra ei, încât uitase de problemele lui Vincent, care nu suporta spațiile strâmte. Trebuie să fi fost nevoie de un efort uriaș pentru a rămâne atât de calm și de solidar. Când, de fapt, era la fel de panicat ca și ea. Gândul acesta îi dădu putere. Dacă el putea, atunci și ea putea.

Lumina telefonului se stinse și în tunel se așternu beznă totală.

Probabil că bateria murise în cele din urmă.

Îi venea să plângă. Îi venea să țipe și să se zbată sălbatic. Uită pentru o clipă să respire pe gură și mirosul o izbi din nou. Mirosul acru și rânced de vomă și excremente. Lacrimile îi ardeau ochii, dar continua centimetru cu centimetru prin întunericul negru ca smoala. Și spera că Vincent e acolo, undeva, în față.

— Mina?

Vocea lui Vincent străpunse întunericul.

— Da?

— Cred că văd lumină. 1 237. Am ajuns la ieșire. 1 301.

Pe obrajii Minei începură să curgă lacrimi, dar de data asta de ușurare. Ceva îi mișuna în continuare prin păr. Urmă sunetul care venea de la Vincent, afară, spre libertate.

Când o văzu căzând din conductă, lui Vincent îi veni s-o îmbrățișeze. Dar știa că ăsta era probabil cel mai rău lucru pe care-l putea face. Ținând cont mai ales de mirosul greu pe care-l emana și de hainele care i se lipiseră pe corp. În plus, nu știa dacă ar mai avea energie. Efortul făcut să-și țină panica în frâu în spațiul acela strâmt îl secătuise de toate puterile. Mina își ciufuli părul cu sălbăticie și trei păianjeni de dimensiuni rezonabile căzură și dispărură pe pământ. Vincent le urmă exemplul și se întinse pe spate în iarba înaltă, uitându-se la cerul albastru, senin.

Îl usturau ochii de la lumină, dar ce mai conta! Putea să respire din nou. Avea aer, spațiu, peste tot în jurul lui. Întoarse capul. Mina, la rândul ei, se întinsese pe spate, cu brațele depărtate de corp, și părea că face un înger de zăpadă în iarbă. Faptul că se întinsese de bunăvoie la pământ spunea multe despre cele prin care tocmai trecuse. Creierul ei era probabil supraîncărcat cu adrenalină; permisese doar instinctului primar de supraviețuire să o treacă prin conductă și acum o ținea protejată de lumea exterioară. Dar nu va dura mult. Lacrimile îi licăreau deja pe obraji și lăsaseră urme în murdăria de pe față. Chiar mirosea urât. Și niciodată nu fusese mai frumoasă.

— La naiba! zise ea, cu vocea sacadată.

Probabil că nu-și dorea nimic mai mult decât să-și smulgă toate hainele de pe ea. Dar părea la fel de extenuată ca și el.

— Ce javră bolnavă de om mai e și ăsta? întrebă ea în cele din urmă, cu ochii fixați pe același cer albastru pe care-l privea și el. Dacă ai dreptate, atunci avea de gând să-i ucidă pe toți cei din jurul lui, iar el s-o șteargă și să-și salveze pielea. Crezi că plănuia s-o ia pe Nova cu el? Sau ideea era să moară și ea acolo? Nu e în natura unui părinte să nu-și abandoneze copilul?

Vincent studia un nor care aluneca lin pe cerul albastru. Se gândi puțin înainte de a răspunde. Își dădu seama că întrebarea nu se referea doar la John Wennhagen. Și voia să fie precaut. Mina nu arătase niciodată vreo fisură în armura ei sau vreo dorință de a-i povesti despre ceea ce trebuie să fi fost o rană deschisă în sufletul ei. Așa că n-o întrebase. Nu era treaba lui să decidă momentul potrivit.

— Cred că…, începu el, ezitând. Nu cred că putem privi chestiunea atât de simplist pe cât vor mulți oameni. Părerea mea e că dragostea unui părinte pentru copilul său e una dintre cele mai puternice forțe care există în lume. Și aș putea explica de ce, atât cu argumente științifice, cât și psihologice și evoluționiste. Pe de altă parte, cred că există ceva mai mult acolo, ceva care nu poate fi explicat prin biologie și supraviețuirea speciei. Mi-ar plăcea să-i spun „dar", însă o astfel de formulare ridică întrebări inutile, cum ar fi de la cine am primit acest dar.

Făcu o pauză și ezită. Ajunsese prea departe, la periferia extremă a propriilor convingeri despre starea lucrurilor. Și nu voia s-o jignească pe Mina cu ceea ce avea de gând să spună în continuare.

— Dragostea asta merge până la capăt. Știi povestea regelui Solomon? Două femei vin cu un copil la rege, care era cunoscut pentru înțelepciunea sa. Amândouă pretind că e copilașul lor. Niciuna nu vrea să cedeze. Regele își scoate sabia și anunță că va tăia copilul în două, ca să primească fiecare câte o jumătate de copil. Una dintre femei găsește ideea excelentă, pe când cealaltă spune că, în cazul ăsta, mai bine ține prima femeie copilul decât să-l lase să moară. Solomon a decis că a doua femeie este mama adevărată, pentru că a fost singura dintre ele dispusă să își sacrifice propria fericire de dragul copilului.

Mina tăcu o vreme.

— A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, zise ea. Să renunț la ea. Dar știam că așa e cel mai bine. Sau cel puțin credeam că știu. N-am vrut să crească așa cum am crescut eu. Cu o mamă pe care nu se poate baza. Absorbită de

dependența ei. Nu aveam nimic să-i dau. Nimic. Eram nimeni. Eram o cochilie. Și nu credeam că aș putea fi vreodată altceva. N-am crezut că am ceva să-i dau.

— Vorbești despre Nathalie acum?

— Da. Nathalie.

Mina începu să plângă cu suspine, apoi se adună din nou. Un alt nor trecea pe deasupra ei. Continuă cu o voce joasă și nesigură.

— Iar el a fost rănit, Vincent. Rănit că l-am părăsit. Dar cel mai mult m-a durut că am părăsit-o pe Nathalie. Iar el mi-a dat un ultimatum. Dacă plecam, plecam pentru totdeauna. Din viața ei. Din viața lui. Și cred… Nu! Știu că n-a avut intenții rele când a făcut asta. Nu e genul lui. A crezut atunci și încă mai crede că pentru Nathalie cel mai bun lucru e consecvența strictă. Are motivele lui. Propriul bagaj. Ca noi toți. Dar știu că s-a gândit doar la binele ei atunci când mi-a dat ultimatumul. Și o parte din mine i-a dat dreptate. Fiindcă am ales să plec. Avea cinci ani și am ales s-o părăsesc.

Norii trecuseră, iar soarele încălzea plăcut. Dar fără să atenueze mirosul hainelor Minei, Vincent se așeză pe o parte ca s-o poată vedea. Probabil că avea pete de iarbă pe tot costumul, pe lângă toată mizeria din tunel. Nici el nu mirosea tocmai bine.

— Frumusețea de a fi om, zise el, e că totul sau cel puțin aproape totul poate fi schimbat. Nu mai ești aceeași persoană care erai atunci. Nici măcar o singură celulă din corpul tău nu mai este la fel ca atunci. Și nici gândurile tale nu sunt. Astăzi ți-o poți apropia pe Nathalie într-un mod care n-ar fi fost posibil înainte.

— Dar dacă ea nu vrea să știe de mine!?

Întrebarea se ridică spre cer aidoma unui țipăt nefericit. Vincent ar fi vrut s-o atingă, s-o liniștească și s-o asigure că se înșală, dar nu ridică mâna din iarbă, în plus, era prea departe, n-ar fi ajuns până la ea.

— N-am spus că va fi ușor. Dar ai o primă deschidere. Tatăl ei ți-a deschis usa. În fond, trebuie să existe un rost în asta.

— Nu că ar fi avut de ales, replică Mina. Dacă ar fi fost după

el, tot afară, în frig, aș fi stat.

— Nu spune asta! Oamenii fac uneori lucrurile pe care și le doresc cu adevărat doar atunci când circumstanțele îi obligă.

Mina nu răspunse. Un alt nor apăru și începu să-l urmărească pe cel alb de dinainte.

— Ce numărai acolo, în conductă? întrebă ea după câteva clipe.

— Numere prime. Ca să-mi mențin hipocampul calm, cât mă târâm spre ieșire.

— Hm.

Rămaseră din nou tăcuți o vreme.

— Trebuie să te întreb ceva. Semnul ăla roșu pe care-l ai din când în când în jurul gâtului. Ar trebui să-mi fac griji?

— Ce vrei să spui? întrebă el, privind-o. Ah, ăla! Credeam că nu se vede. E din spectacolul meu. Dar nu mai fac numărul ăla.

— Deci… nu e vorba despre sex cu strangulare?

Nu se putu abține și din el izbucni un râs mare și zgomotos, care răsună printre copaci. Sunetul fu incredibil de eliberator. Mina zâmbi. Vincent își șterse lacrimile de râs de la ochi, după care se calmă.

— Știi cum se formează atomii? o întrebă el.

— Atomii?

— Da, atomii. Sunt creați în interiorul stelelor.

— Ca la soare? zise ea, mijind ochii în bătaia soarelui.

Încuviință și privi spre cer. Acolo departe erau, dincolo de cerul albastru. În întuneric.

— Stelele sunt de fapt fabrici de atomi, continuă el. Adânc de tot în ele, unde e cel mai cald, se formează toate pietrele de temelie pentru restul universului. Atomi care sunt apoi aruncați în spațiu și ajung aici, pe Pământ, de exemplu. Tot ceea ce vezi în jurul tău, toți oamenii și toate obiectele, totul este făcut din atomi proveniți din mii, poate milioane de stele.

Mina începu să tragă de bluză. Aparent, sistemul de alarmă al creierului ei decisese în sfârșit că pericolul trecuse și adrenalina începuse să se liniștească. Și odată cu asta își dăduse seama ce purta.

— La fel și țesătura aia. Și pământul pe care stăm întinși. Și tu, și eu. A spune că provenim din stele nu e poezie romantică, ci știință. Totul e făcut din atomi de stele.

Tăcu o secundă, părând nesigur de cum să continue.

— De ce vorbim despre atomi? întrebă ea, încetând să se mai tragă de bluză.

— Pentru că atunci când sunt cu tine…, începu el, după care tăcu.

Înghiți greu. O privi în ochi. Ochii mari și limpezi care conțineau tot ce era ea. Tot ceea ce era Mina. Ochii care îl vedeau. Trebui să se uite în altă parte. Apoi o privi din nou în ochi.

Fie ce-o fi.

— Știu cât de penibil sună. Dar când sunt cu tine, mă simt ca și cum noi doi suntem atomi din aceeași stea. Una atât de îndepărtă, încât particulele care au ajuns pe Pământ au fost suficiente doar pentru noi doi. Atomi stelari pe care nimeni altcineva nu i-a primit. Pentru că eu… simt de parcă…

Care erau cuvintele potrivite? *Te cunosc? Te înțeleg?* Nu. Nu erau suficiente.

— Cred că te știu. Mina. Aici, înăuntru.

Arătă mai întâi capul, dar apoi se răzgândi și arătă spre piept.

— Iar eu n-am mai știut pe nimeni altcineva. Nu pot explica mai bine. Dar cu tine mă simt pentru prima dată… același.

Ea aprobă încet din cap, fără să răspundă. Probabil că tocmai se autoproclamase idiot. Se ridică greoi în șezut.

— Ne întoarcem? o întrebă.

— Dacă nu mă dezbrac de hainele astea în jumătate de minut, o să țip de-o să-mi sară capacele, răspunse ea, scoțând cu greu cheia de la mașină din buzunarul pantalonilor. Dar am lenjerie nouă în mașină. Pentru mine, în orice caz. Șervețele umede pentru tine.

Vincent își privi costumul murdar și rupt. Va avea o mulțime de explicații de dat când o să ajungă acasă.

Pentru a patra oară în viața lui, Vincent se îndrepta spre o

sală de interogatoriu. De patru ori mai mult decât ar fi crezut vreodată. De data asta însă, Adam fusese cel care îl rugase să vină să stea de vorbă cu unul dintre membrii sectei, ceea ce-i stârnise curiozitatea. La urma urmei, Adam era un negociator experimentat. Dar la ce folos dacă adepții lui John aleseseră să păstreze tăcerea?

Adam îl aștepta la intrarea în Palatul Poliției. Lui Vincent îi plăcea mult mai mult când îl întâmpina Mina la bariere. Dar după aventura de ieri din buncăr, ea rămăsese acasă. O sunase, dar nu răspunsese. Presupunea că își petrecuse ultimele 12 ore la duș.

— Mulțumesc că ai venit, îl întâmpină Adam, întinzând mâna. Am auzit ce ați făcut ieri tu și Mina, încă pari puțin zdruncinat, ești sigur că vrei să faci asta?

Vincent zâmbi vag.

— Cred că e cel mai bun lucru pe care-l pot face în acest moment. E binevenit orice îmi distrage atenția.

— Am înțeles. Dar chiar nu ți-aș reproșa dacă ai decide să nu mai pui piciorul pe-aici. Oricum, tu ești mai bun decât mine la asta. Și ar fi frumos să știm că am rezolvat înainte de weekend.

— Compasiune prin laudă? întrebă Vincent, făcându-și loc printre bariere. Nu te-aș fi bănuit de așa ceva.

— Doar testam, replică Adam râzând. Dar am probleme pe bune. Pur și simplu refuză să vorbească.

Cu alte cuvinte, exact cum bănuise Vincent.

O luară pe coridorul care ducea spre sălile de interogatoriu.

— Dar poți să mai aștepți până ies, nu?

Adam încuviință.

— Nu-i putem ține aici la nesfârșit. Și abia după ce-l prindem pe John vom ști că s-a terminat. Poate că nici nu-i avem aici pe toți. Când a fost răpită Lilly, a fost văzut un cuplu mai în vârstă. Femeia purta un pardesiu mov. Cuplul ăsta nu e printre cei reținuți de noi. Doar un bărbat mai în vârstă. Gândește-te, dacă se întâmplă din nou, cât timp stăm aici încercând să-i facem să vorbească? Mă gândeam că poate reușești să prinzi din zbor vreun semnal inconștient în timp

ce-l interoghez.

— Am o idee mai bună. Dacă tot facem asta. Vorbesc singur cu el, tu îți lași telefonul în cameră și-l setezi să înregistreze tot.

Adam se uită la Vincent. Părea că se gândește. Apoi dădu din cap aprobator și deschise ușa spre o cameră asemănătoare cu cele unde se întâlnise el cu Lenore și Mauro. Dar de data asta, înăuntru era un bărbat la vreo 60 de ani. Părul grizonant era ondulat, iar ridurile de expresie din jurul ochilor îl făceau să arate ca bunicul preferat al tuturor. Asta dacă n-ar fi fost, cel mai probabil, implicat în uciderea unor copii.

Bărbatul îi studie intens când intrară în încăpere. Era un comportament interesant în sine. Vincent crezuse că va fi întâmpinat cu o atitudine rezervată sau ostilă. La fel, crezuse că adepții lui John sunt obosiți, poate chiar speriați, după o noapte petrecută în arest. La urma urmei, nu erau criminali profesioniști. Dar omul ăsta era… alert. Prezent. Nu dădea impresia că ar fi o persoană care să refuze să vorbească. Trebuia doar găsit subiectul despre care să vrea să vorbească. Iar Vincent avea o idee destul de bună care ar putea fi acela, ținând cont de văpaia care ardea în ochii bărbatului. Oamenii mântuiți își doreau foarte mult să-i convingă pe cei nemântuiți.

Adam se așeză chiar în fața ușii și puse ceva pe un raft. Telefonul, presupuse Vincent, care intră în încăpere.

— Bună ziua. Eu sunt Vincent, abia așteptam să te cunosc.

Bărbatul nu răspunse.

— Nu sunt de la poliție, continuă Vincent, împungând cu capul în direcția lui Adam. Deci nu e un interogatoriu. Dar sunt interesat de filosofia morală, iar Epicur este filosoful meu preferat. De aceea am primit permisiunea să vorbesc cu tine. E în regulă dacă mă așez? Apropo, mi-e puțin foame. Ție nu? Vrei să mănânci ceva? Mă gândeam să-i rog să ne dea niște biscuiți și cafea sau ceva de genul ăsta. Dacă vrei.

Vincent se întoarse spre Adam, ca și cum ar fi fost pe punctul de a plasa o comandă la o cafenea. Cu cât Vincent se purta mai puțin ca un polițist, cu atât mai bine. În acest moment

trebuia să se apropie de el, să găsească un element care să-i unească. Iar un dezinteres prefăcut față de autoritatea poliției era un bun început. Chiar dacă Adam nu părea să aprecieze.

— Niște biscuiți ar fi buni, răspunse bărbatul. Și niște cafea, dacă tot aduci pentru tine.

1-0

Vincent trase cu coada ochiului la Adam, care se strecură afară din cameră. Tactica funcționase. Însă răspunsul bărbatului conținea și alte informații importante. Oamenii cărora le e rușine de acțiunile lor rareori acceptă cadouri sau favoruri de la alții, pentru că, în subconștient, cred că nu sunt demni de ele. Faptul că bărbatul voia biscuiți arăta cât de adânc erau înfipte în el ghearele lui John. Nu exista nicio rușine acolo. Asta însemna, în schimb, că va fi mai dificil de interpretat ceea ce spera să afle Vincent, deoarece presupunea că bărbatul trăia într-o lume fantastică făurită de John. O lume care îi permitea să răpească și chiar să ucidă copii fără să-și facă griji.

— Totul este suferință, durerea purifică, zise Vincent. Strălucita completare a lui John Wennhagen la cele patru reguli de bază ale epicurismului.

Ochii bărbatului începură să strălucească și mai tare.

— Poți să mă ajuți să înțeleg ce înseamnă asta, că durerea purifică? Având în vedere că filosoful Epicur spunea mai degrabă că durerea trebuie evitată.

— Îmi dau seama că ești foarte citit, răspunse bărbatul. Nu cum sunt ceilalți de aici. După cum bine știi, când Epicur spunea să evităm durerea, el vorbea de fapt despre suferință. Suferința pe care o presupune traiul în lumea modernă, sedusă de ceea ce e efemer. La fel cum gândesc și budiștii. Dar John a înțeles că o anumită durere – fizică sau emoțională – îți oferă și o perspectivă utilă asupra lumii. Când trăiești cu durere, ai o viziune de laser, foarte ascuțită, care străbate prin tot ce e inutil. Durerea e necesară pentru a atinge absența ei. Apropo, eu sunt Gustav.

Bărbatul îi întinse mâna, iar Vincent i-o strânse. Strângerea de mână era caldă și liniștitoare. Bunicul preferat, așa cum

spuneam.

— Nu am gândit niciodată așa. Deci e bine să simți durere?

— Îmi dau seama că n-ai fost niciodată expus unei dureri adevărate.

Un caleidoscop de amintiri trecu prin fața ochilor minții lui Vincent. Mama lui în cutia lui magică. Mama lui, care murise din cauza lui. El însuși, prins într-un rezervor de apă cu Mina. Apa care îi umplea gura și nările, în timp ce se îneca. Și apoi Mina. Mina, fără de care nu ar fi putut trăi. Strânse pleoapele ca să îndepărteze imaginile, apoi scutură din cap. Nicio durere.

— Până când nu vei experimenta ceva care chiar doare, nu vei înțelege despre ce vorbesc, continuă Gustav. Eu am suferit o leziune cervicală. Eu și soția mea am fost loviți de o mașină. Mi-au spus că voi fi bine după o săptămână sau două de medicație și reabilitare. Au trecut 15 ani. De fiecare dată când mă mișc, risc să simt cuțite în tot spatele. Îmi amorțesc degetele. Am amețeli. Iar soția mea a fost operată de cinci ori la șold, dar starea ei se agravează. Să nu mă înțelegi greșit, nu mă plâng. Durerea ne ajută să ne stabilim prioritățile. Ne-a oferit o altă perspectivă asupra vieții.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Așadar, cercul restrâns al lui John e format din oameni care înțeleg cum purifică durerea, pentru că trăiesc ei înșiși cu durerea?

Gustav încuviință.

— Exact. Noi suntem singurii care avem capacitatea de a vedea lumea așa cum este ea.

Vincent nu îndrăzni să se întoarcă să se uite la telefonul lui Adam de pe raft.

Trebuia să spere că încă înregistra.

— Unde e soția ta acum? întrebă el.

Gustav strânse din buze. La naiba! Suna prea mult ca o întrebare de interogatoriu. Vincent trebuia să dea înapoi.

— Adică am vrut să întreb dacă e OK, adăugă el, iar Gustav păru că se relaxează din nou puțin. Deci asta încercați să le dați copiilor? Durere?

Bărbatul se încruntă. Bunicul preferat dispăru brusc.

— N-ai înțeles nimic, răspunse el. De ce-am vrea să facem asta? Cine vrea să facă rău unui copil? Ești sigur că nu ești polițist?

— Îmi pare rău, doar că mi-e greu să înțeleg cum poate John să motiveze uciderea copiilor.

Era o întrebare stângace și își dădea și el seama, dar era obligat să atingă subiectul, într-un fel sau altul. Fusese cât pe ce să spună „să *te* motiveze să ucizi copii", dar în ultimul moment alesese o formulare mai neutră. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l facă pe Gustav să se simtă implicat personal, oricât de implicat ar fi fost în realitate. Șansa de a continua să primească răspunsuri era mult mai mare dacă îl lăsa să păstreze o perspectivă din afară.

— Noi nu omorâm pe nimeni, răspunse Gustav pufnind pe nări. Asta e o viziune mult prea îngustă asupra noastră. Datorită stelei noastre călăuzitoare, îi scutim pe copii de suferința pe care le-o va aduce viața de aici, de pe Pământ. Noi doar îi ducem în următoarea existentă. Una fără suferință. Sacrificiul nostru e să rămânem aici și să-i ajutăm pe alții să fie liberi.

— Câți copii veți mai „elibera" până terminați? Și de ce tocmai acești copii?

Gustav se încruntă și își încrucișă brațele strâns pe piept.

— Credeam că ești inițiat, replică el. Credeam că înțelegi ceva despre suferință și durere. Dar cuvintele lui John se pare că nu s-au trezit încă în tine. Am încheiat discuția. Nu mai am nevoie de cafeaua aia.

Mina șterse cu o cârpă aburul și se privi în oglindă, îi curgeau picături de apă din păr și de pe vârful nasului. Își examină pielea de pe față și apoi dinții pentru a vedea dacă nu cumva găsește ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Chiar dacă știa că era practic imposibil.

De îndată ce ajunsese acasă joi, se băgase sub duș. Cu o perie, își frecase fiecare centimetru pătrat al corpului. Avusese mare grijă sub unghii, între degetele de la picioare, oriunde s-ar fi putut bloca ceva. De asemenea, se spălase pe dinți de

patru ori, direct sub duș, și consumase un litru de apă de gură Dentolux. Dar fără folos. Ar fi preferat să-și spele gura și gâtul cu clor.

Își puse mâna ca o cupă în fața gurii și își mirosi respirația. În mintea ei, încă duhnea.

În același timp, se simțea puțin mai bine. Joi stătuse trei ore la duș. Fusese cât se poate de fierbinte și într-un final pielea i se înroșise și transpirase groaznic. Apoi frecase apartamentul cu o perie de vase și apă caldă cu săpun. Inclusiv pereții. După care făcuse din nou duș. Timp de o oră. Ieri făcuse duș de mai multe ori, dar astăzi stătuse la dus doar o jumătate de oră. Cu apă la fel de fierbinte. Pielea ei nu mai era totuși la fel de roșie.

În retrospectivă, nu înțelegea cum reușise să stea întinsă acolo, în iarba înaltă, cu Vincent. Era ca și cum creierul ei ar fi fost inundat în conducta aia de canalizare dezgustătoare și ar fi oprit pentru câteva minute sentimentele de anxietate, doar pentru a putea supraviețui. Sau poate că era de fapt mai puternică decât credea.

Dar sentimentele de scârbă reveniseră chiar înainte de a ajunge la mașină. Își smulsese bluza, pantalonii, pantofii și șosetele și le lăsase acolo, pe jos. Scosese repede un maiou nou din geanta din mașină. La modul ideal, i-ar fi plăcut să-și schimbe și chiloții.

Apoi avusese frisoane și începuse să tremure necontrolat. Așa că Vincent se văzuse nevoit să treacă el la volan. Iar ea stătuse pe scaunul din dreapta, tremurând, îmbrăcată doar în maiou și chiloți. Ca în cel mai rău soi de roman polițist cu accente șovine și misogine. Bărbatul puternic și descurcăreț care o duce pe femeia fragilă în siguranță. Mina fusese oricum pe jumătate dezbrăcată. Ar fi putut fi un film de Brian De Palma. Ura asta. Ura să fie slabă.

Din fericire, Vincent vorbise tot drumul despre sistemul nervos și nu încercase nici pe departe să fie macho. Îi explicase că tremuratul, precum și plânsul inexplicabil și chiar sentimentul de vinovăție erau reacții fizice și psihologice pe care amândoi trebuiau să le ia în calcul ținând cont de

împrejurări. La urma urmei, trecuseră printr-o traumă.

Apoi îi ținuse de șase ca să poată fugi până în casă fără să fie văzută de nimeni de pe stradă.

Se gândise la Nathalie și izbucnise brusc într-un plâns cu suspine. Crize de plâns, mai exact. Îi spusese lui Vincent despre lucrul de neiertat pe care îl făcuse. Cel mai mare păcat al ei. Cum lăsase dependența să-i distrugă familia și cum își părăsise familia. Cum o părăsise pe Nathalie. Propriul copil. Ceva ce o mamă nu ar trebui să facă niciodată. Și cum reacționase Vincent? El vorbise despre atomi.

Se uită din nou la reflexia ei din oglindă. Părul arăta ca al unui skateboarder. Folosise detergent de vase în loc de șampon, ca să se asigure că reușește să scoată toată murdăria. Asta era soluția: altfel trebuia să se tundă iar.

Vincent nu se arătase dezgustat de ea. Sau de lucrurile rușinoase pe care i le dezvăluise ea. În schimb, spusese că… Oare ce cuvinte folosise? Că o știe.

Al naibii Vincent!

Era o idee proastă. Era o idee atât de-al naibii de proastă! Și mai era și transpirat. Christer scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea. Bosse gâfâia, dar părea mult mai optimist decât el în privința plimbării. Djurgarden era, desigur, la fel de frumos ca întotdeauna, dar lui Christer îi era greu să-l aprecieze. Zări în depărtare clădirea albă cu acoperișul de țiglă portocalie și grădina luxuriantă.

Trecuse o săptămână de când nu mai fusese aici. Sâmbăta trecută, vizita la restaurantul Ulla Winbladh se încheiase cu un dezastru. Totul începuse atât de bine! își luase în sfârșit inima în dinți să-i spună lui Lasse, șeful de sală, că se cunoșteau. Dar imediat după aceea intrase în panică. Se prefăcuse că primește un apel urgent și plecase în grabă.

Și acum se întorcea. Ar putea la fel de bine să se arunce de pe o stâncă. Rosti o rugăciune tăcută către o divinitate nespecificată ca Lasse să nu fi făcut legătura și să nu-și fi dat seama cine e. Ca să poată s-o ia de la capăt. Da, Doamne sfinte! Dacă l-ar vedea maică-sa acum! I-ar zice vreo două.

Când Bosse recunoscu restaurantul, alergă până la standul de biciclete unde așteptase ultima dată. Christer presupunea că își caută bolul cu apă. Ce tip deștept, Bosse ăsta!

— Poți să aștepți aici, spuse el, ciufulind blana câinelui. Nu stau mult.

Intră în restaurant gândindu-se ce să spună. Își dădea seama că ar fi trebuit să-și facă un plan. Dar Lasse îl reperă aproape imediat și făcu imposibilă orice șansă de planificare.

— Aha, zise Lasse, scurt. Tu ești.

Vocea era lipsită de orice emoție. Christer se uită în podea. Lucrurile erau deja mai rele decât în cel mai rău scenariu al său.

— Da, păi am vrut să-mi cer scuze, începu el, dregându-și glasul. Pentru data trecută. Am…, am fost un prost. Nu mă sunase nimeni. Dar sunt sigur că ți-ai dat seama. N-am vrut să fac o scenă.

— Chiar trebuie să-ți ceri scuze, Christer?

Christer se uită la el surprins.

— Când ai luat-o la fugă, am înțeles imediat cine ești. Același comportament acum, ca și atunci. Fuga. Am așteptat multă vreme scuze pentru ceea ce s-a întâmplat atunci, acum 35 de ani. Am avut încredere în tine și m-ai dezamăgit complet. Mi-a luat mult timp să depășesc momentul, trebuie să recunosc. Dar până la urmă mi-am dat seama că nu voi primi niciodată scuzele alea. Așa că am mers mai departe.

Nu asta era direcția de conversație pe care o avusese Christer în minte. El se gândise că o să-și ceară scuze, că vor râde de cât de penibil se comportase, că-i va dezvălui cine e, că Lasse se va bucura și că vor vorbi despre amintiri plăcute. Dar ideea asta părea din ce în ce mai mult o utopie. Își șterse din nou fruntea cu batista.

— Ce s-a întâmplat înainte… Ce vrei să spui? Chiar nu știu ce… Am venit aici pentru că am vrut cu adevărat…

Bâjbâi după cuvinte.

— Auzi? Putem vorbi undeva în particular, când nu lucrezi? întrebă el.

Lasse aruncă o privire în restaurant, care începea să se umple

cu clienții veniți să ia masa de prânz. Unii așteptau nerăbdători să-i plaseze la mese.

— Nu cred că e necesar, răspunse el, făcându-le semn clienților că vine imediat la ei.

— Te rog.

O expresie dureroasă trecu pe fața lui Lasse pentru o fracțiune de secundă.

Apoi îl privi pe Christer în ochi.

— Bine, răspunse el. Sâmbăta viitoare. Atunci sunt liber. Ora 12 în parcul Vasa. La cafenea. Să nu întârzii.

Un fluture mic trecu prin stomacul respectabil al lui Christer, un fluture de care mama lui s-ar fi îngrozit. Se uită după Lasse, care dispăru pentru a se ocupa de clienți. Apoi Christer ieși la Bosse și porniră înapoi spre oraș. Fluturele rămase acolo tot drumul.

Vincent împrăștiase pe masa din bucătărie diferitele părți din ediția de duminică a ziarului *Dagens Nyheter*. Era încă îmbrăcat în halat și nu se putea concentra asupra titlurilor. Fusese complet lipsit de energie tot weekendul. Gândurile i se tot întorceau la momentul în care el și Mina se târâseră prin conductă. Nu fusese sigur că o să mai iasă de acolo. Singura modalitate de a nu intra în panică totală în întuneric fusese să-și reprime emoțiile mai mult decât o făcuse vreodată. Își închisese acea parte a creierului. Devenise un robot. Dar după aceea sentimentele reveniseră, toate odată.

Nu tremurase ca Mina în mașină. Pe de altă parte, conștientizarea faptului că ar fi putut de fapt să moară în canalul de scurgere revenea des. Gândul că la capătul conductei nu era ieșirea și că puteau fi prinși fără scăpare în subteran nu voia să-l slăbească. Și de fiecare dată când apărea, începea să plângă necontrolat. Din fericire, până acum reușise să evite să plângă în fața familiei sale.

Presupunea că epuizarea resimțită era un mecanism de apărare. Corpul său împărțea trauma în ritmul său. Vineri, intrarea în secția de poliție și discuția cu Gustav merseseră bine, dar după aceea îl cuprinsese o mare oboseală. Acum

încerca să-și ajute corpul să facă față traumei, activându-și din nou gândirea rațională, măcar puțin. Suflă în cafea. Bătrâna lor cafetieră fusese repusă în funcțiune, iar cafeaua era la fel de fierbinte cum își amintea.

Un bun început ar fi fost să treacă în revistă ce găsiseră în ultimele săptămâni. În primul și în primul rând, cei patru copii uciși. Amplasați conform *Knight's tour,* o problemă clasică de șah, de către fostul lider de cult și maestru de șah John Wennhagen. Copii uciși, potrivit celor dezvăluite de Gustav în arest, pentru a-i scuti de suferințele pământești.

Totul este suferință, durerea purifică.

O filosofie de viață atât de înrădăcinată în John Wennhagen, încât acesta o codificase în programul Epicura și în problema de șah. Și prin asta John închisese un fel de cerc, după presupunerile lui Vincent. Tresări. Era o nebunie. Chiar și pentru el, căruia în mod normal îi plăceau tiparele. Dar exista o limită.

Se uită prin bucătărie, încercând să găsească o cale de întoarcere la un fel de normalitate. Aston ieșise deja la o plimbare cu bicicleta, până nu se încălzea prea tare afară, iar Benjamin făcea ceva cu acțiunile de la bursă în camera lui. Rebecka însă stătea încă la masa de mic-dejun și începuse să citească ziarul de dimineață. Îi plăcea că pe copii nu-i deranja să citească din când în când o revistă pe suport de hârtie. Îl bucura foșnetul care se auzea când Rebecka întorcea pagina. În orice caz, n-avea de gând să-i arate și ei asta, fiindcă atunci probabil ar fi fost ultima dată când o vedea citind un ziar. Relația lor nu era cea mai simplă în acest moment.

Totul este suferință, durerea purifică.

Dezgustător. Iar poliția tot nu-l prinsese pe John. Era încă acolo, undeva. John Wennhagen ar fi putut-o lua de la capăt în orice moment.

Nu era încă șah-mat.

Maria se afla în garaj și sorta mai multe comenzi pe care le primise pentru figurine din ceramică și panouri din lemn pictate manual. Afacerea îi mergea atât de bine, încât nu-i mai încăpeau toate lucrurile în sufragerie. În mod clar, Maria și

Kevin înțeleseseră ceva despre semenii lor, ceva ce Vincent nu va înțelege niciodată.

Kevin.

Trecuse ceva vreme de când nu mai auzise nimic de *coach*-ul de antreprenoriat al Mariei. Cel puțin nu în așa măsură încât să fi observat ceva. Pe de altă parte, Maria stătea deseori absorbită de telefonul mobil, cu un zâmbet permanent pe față. Asta, în rarele dăți când era acasă.

Îi văzu telefonul mobil pe masa din bucătărie, îl luă și îl întoarse. Nu-i spusese niciodată Mariei despre ce se întâmplase între el și Ulrika în urmă cu două veri. Poate că nu era bine să spui mereu chiar totul. Poate că nici el, și nici Maria n-o făceau.

Gândurile i se întoarseră la John Wennhagen. Părea să facă totul cu precizie matematică. Și, evident, îi plăcea să arate cât de inteligent e. Oare întorcându-se la trecutul lui și-ar fi putut da seama unde se ascunde?

Un alt lucru pe care trebuia să-l afle era de ce comisese John atrocitățile alea. De ce ucisese patru copii nevinovați. Vincent nu înțelegea ce putea să-l determine să facă așa ceva. Un om care, cel puțin până la momentul acela, funcționase aparent perfect normal. În spatele faptelor, trebuia să existe o convingere aproape fanatică sau o ură orbitoare.

O convingere care cel mai probabil nu se va atenua doar din cauza faptului că fusese foarte aproape de a fi prins. John ar fi probabil mai atent pe viitor.

Vincent sorbi din cafea și se uită la telefonul din mână. Maria detesta tot ceea ce înseamnă tehnologie și nu se deranjase să învețe cum să configureze recunoașterea facială pentru a debloca telefonul. Din reflex se întrebă ce PIN ar putea avea. Probabil că alesese unul ușor. Cele mai frecvente coduri PIN din patru cifre din lume erau 1234, 1111 și 0000. Nu le-ar fi rușine oamenilor! Probabil că Maria se străduise puțin mai mult de atât, fie și numai pentru a evita un comentariu acid din partea lui. Dar probabil că nu se străduise nici chiar atât încât codul să nu fie ușor de reținut. Apăsă numărul 1. Apoi încercă cu 00. După aceea apăsă numărul 4,

pentru că era chiar sub 1.

Telefonul se deblocă.

Concomitent, pe ecran apăru o notificare că avea un SMS nou de la Kevin. Degetul mare al lui Vincent trecu peste simbolul mesajului. Cu o singură atingere, avea acces la tot ceea ce soția sa și Kevin își scriseseră unul altuia. Dacă voia, putea să-i verifice și Messengerul, și WhatsAppul înainte să se întoarcă ea.

Dar. Dar, dar, dar. El o rugase să-l creadă pe cuvânt cu privire la Mina. Ce fel de om era el dacă nu făcea la fel, dacă nu avea încredere în cuvântul soției sale?

— Ce faci cu telefonul Mariei? întrebă Rebecka, ridicându-și privirea din ziar.

— Nimic, spuse el, lăsând telefonul pe masă. Absolut nimic.

De fapt, n-o întrebase direct pe Maria despre Kevin. Poate că dăduse de înțeles. Insinuase. Ceea ce, desigur, ea avea tot dreptul să ignore. Dar dacă se hotăra să pună întrebarea, trebuia să creadă că îi va spune adevărul. Orice altceva ar fi fost devastator pentru relația lor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Maria veni chiar atunci din garaj, cu o cutie de carton în brațe. Îi aruncă o privire greu de interpretat.

— Ce e? întrebă ea. Pari că te gândești la ceva.

Vincent deschise gura și apoi o închise.

— Nu, deloc. Dar cred că ar trebui să ai o parolă mai bună pe telefon.

Nathalie se întorsese la centrul de conferințe Epicura după ce luase banii de la tatăl ei vinerea trecută. Nu la ferma de cai unde stătuse în ultima vreme; Ines o dusese la Nova. La început, Nathalie fusese dezamăgită, fiindcă ajutase la renovarea fermei de cai și la înfrumusețarea ei. Începuse să se simtă ca acasă acolo. Însă centrul de conferințe al Novei era un lux adevărat în comparație cu ferma de cai ponosită, așa că nu se plângea. Simțea că e ca o recompensă să poată sta acolo. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare își dădea seama că poate exact asta era. La urma urmei, dovedise că era una

de-a lor.

Seara, la întoarcere, după ce se spălase pe dinți, găsi pe pat o bocceluță de pânză. Deasupra era un bilet.

Schimbă-te și vino în aulă
Bunica

Nathalie desfăcu bocceluța. Era o rochie-sac, la fel ca aceea cu care o văzuse odată pe Ines îmbrăcată. Poate că era un fel de pijama? La urma urmei, era destul de târziu. Dar părea… mai frumoasă, cumva. Își dădu jos pantalonii și tricoul și îmbrăcă rochia. Se simțea curată. Importantă. Ca și cum era pe cale să se întâmple ceva măreț.

Nu era sigură unde se află aula, așa că îi luă câteva minute să se orienteze prin complex. Dar în cele din urmă ajunse într-o cameră mare și albă.

Ines era în picioare în mijlocul sălii, lângă un morman de saltele și pături. Aproximativ zece persoane stăteau în semicerc în spatele ei. Nathalie îi recunoscu pe unii, dar cei mai mulți dintre ei erau noi. Nu-l zări pe niciunul dintre prietenii ei de la ferma de cai. Nimeni cu bandaj la mâini.

— Bun-venit, Nathalie! exclamă Ines solemnă, fluturând din brațe. Azi e o zi specială. Ești deja una de-a noastră și a venit vremea să schimbi pielea. Aceasta este ziua în care vei ieși din carapacea moartă a vechii tale vieți irosite și vei intra într-una nouă. O viață împlinită și viu colorată. Când vei privi înapoi la această zi, o vei vedea ca pe ziua în care te-ai născut cu adevărat.

Nathalie habar nu avea ce să răspundă. Dar părea ceva important. Vedea stele verzi cu coada ochilor, așa cum se întâmpla de obicei de câteva zile. Din cauza asta, bunica părea că sclipește.

— Mulțumesc, răspunse Nathalie cu voce joasă. Mi-ar plăcea să fiu viu colorată ca tine.

Ines zâmbi larg, o luă de mână și o conduse spre grămada de saltele. Se așezară.

— M-ai auzit citându-l de mai multe ori pe marele nostru

lider John Wennhagen, continuă Ines. Totul este suferință, durerea purifică. Dar nu ți-am explicat pe îndelete ce înseamnă asta. Prima parte este din budism. Atunci când spun că totul este suferință, budiștii se referă la faptul că suferim inutil, din cauza poftelor și a dorințelor noastre. Vrem să cumpărăm lucruri pe care nu ni le putem permite. Credem că mutarea într-o casă mai mare și mai frumoasă ne va face fericiți. Ceilalți de pe Instagram au vieți mai distractive decât noi. Fiecare vis nerealist, fiecare lucru pe care ni-l dorim și de care nu avem nevoie creează suferință. Budiștii cred că, pentru a scăpa de suferință, trebuie să scăpăm de dorințe. Are sens ce ți-am spus până acum?

Nathalie încuviință. Ziceai că e una dintre prelegerile Novei. Parcă fusese la una dintre ele la un moment dat, nu? I se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

— Aici facem acest lucru creând perspectivă, îi explică bunica ei. Sau, așa cum spune John, durerea purifică. Tu știi deja pe pielea ta ce înseamnă asta. Dar care crezi că a fost cea mai dureroasă experiență din viața ta?

Ce să aleagă? Cândva, ar fi putut spune că a fost prima dată când gărzile de corp ale lui taică-su au speriat un tip de care era interesată. Sau când și-a rupt piciorul la skateboarding. Sau când și-a dat seama ce însemna faptul că mama ei era moartă. Dar acum? Ridică din umeri.

— A fost când te-ai născut, continuă Ines. Înainte de asta, în lumea ta durerea nu exista. Erai în siguranță, la căldură, îngrijită, și nu știai nimic altceva. Dar brusc, de nicăieri, ai trăit ore întregi în care ai fost înghesuită într-un canal strâmt, presată puternic din toate părțile, pentru a ieși apoi într-o lume de lumină, frig și mirosuri necunoscute, în care nu mai auzeai bătăile inimii mamei tale. Oribil. Și nu aveai cu ce să compari, nu aveai cum să găsești un sens pentru experiența ta. Nimic nu se poate compara cu acea primă durere. Așa că noi recreăm acea amintire. Pentru a te ajuta să înțelegi cine ești cu adevărat. Tu, Nathalie, te vei naște din nou. Te rog să te dezbraci.

Maria stătea pe jos în sufragerie și împacheta figurine din ceramică. Vincent nu prea știa cum trecuse weekendul, de două zile umbla amețit de colo-colo, fără să facă nimic important. Era 10:30, duminică seara, iar amurgul dădea figurinelor din ceramică trăsături ușor magice. În razele aurii ale serii, nu mai păreau atât de nebunești. Vincent se uită la soția sa. Avea un mic zâmbet pe buze și obrajii ușor îmbujorați. Și chiar părea să cânte încet, pentru ea.

— *Iubirea mea va arde, la fel de strălucitoare ca o stea în noapte,* fredona ea încet.

Trebuia să întrebe pe cineva unde dispăruse soția lui și cine era femeia care stătea acolo, pe podea. Din păcate, asta nu mai era adevărat.

— Iubito, începu el. Trebuie să vorbim. Despre Kevin.

— Dar ce mă tot bați la cap! ripostă Maria, închizând o cutie colorată cu gust, în nuanțe de roz și verde-lime.

Se întoarse și îl privi.

— Ce-ar fi să vorbim despre Mina aia, mai bine? Pare mult mai important.

— Te rog să termini, replică Vincent gesticulând. Amintește-ți ce-a spus terapeutul. Totul e doar în capul tău. Și dacă dai vina pe mine, nu se schimbă nimic. Vreau în continuare să vorbim despre Kevin.

— Da, măcar el nu e atât de dificil ca tine, mormăi Maria.

Îl zări pe Benjamin și își întrerupse șirul gândurilor. Benjamin ținea în mână un iPad despre care Vincent presupunea că arată ultimele cifre de la bursă și era foarte încruntat. În mod evident, niciuna dintre investițiile sale nu atinsese performanțele la care se așteptase.

— Tată, ai o secundă?

Maria strânse din buze și începu să împacheteze ostentativ o nouă figurină din ceramică.

— Poate să mai aștepte puțin? întrebă Vincent. Maria și cu mine vorbim despre Ke… despre compania ei.

Dar ceva din limbajul corporal al băiatului îl făcu să reacționeze. Orice ar fi fost, nu părea că mai poate aștepta. Benjamin întoarse iPadul astfel încât Vincent să poată vedea

ecranul. Nu arăta niciun fel de cotații bursiere, ci site-ul Epicura.

Vincent trase cu coada ochiului spre camera fiului său, ridicând din sprâncene și apoi două degete, într-o întrebare fără cuvinte. Două minute. Avea nevoie de două minute. Benjamin aprobă scurt din cap și dispăru în camera lui.

— Maria, reluă el. Indiferent ce se întâmplă, vreau să știi un lucru. Poți să te uiți la mine când vorbesc cu tine?

Maria își ridică privirea din cutie. Ochii ei erau plini de reproșuri și furie, dar și de lacrimi și tristețe.

— Vreau să fii fericită. Îmi pare rău dacă pun prea multe întrebări. O fac fiindcă vreau să înțeleg. Dar singurul lucru care contează e să fii…, dacă nu fericită, atunci măcar bine. Nimic altceva nu mai contează. OK?

Maria îl privi lung. Apoi încuviință încet.

— Bine, încheie el. Acum trebuie să fiu tatăl unui copil de 21 de ani.

Intră în camera lui Benjamin și închise ușa în urma lui. Benjamin se așezase la birou și se holba la iPad.

— Care-i urgența? întrebă Vincent, așezându-se pe pat, care de data asta era strâns.

Și nu cu tehnica obișnuită de a întinde cuvertura peste tot ce ar putea fi pe pat, ci aranjat pe bune. Vincent era cât pe ce să întrebe dacă ar trebui să fie îngrijorat, când observă cât de palid era Benjamin.

— Nu știu, răspunse Benjamin, dând din cap spre ecran. E doar un… sentiment. Am de-a face cu numere și statistici pe piața bursieră toată ziua. Evaluarea riscurilor și a probabilităților și luarea deciziilor de investiții fără a dispune de toate informațiile necesare. La început, am citit multe cărți. Așa cum spune David Tennant în *Doctor Who,* cărțile sunt cea mai bună armă din lume.

— Nu știam că te uiți la *Doctor Who.*

Benjamin se holbă la el.

— Sunt fiul tău. De ce naiba nu m-aș uita? Iar David Tennant e cel mai bun actor pe care La avut serialul, știi și tu. Dar nu despre asta am vrut să vorbesc. Oare ce ziceam… Da. Deciziile

mele de investiții. De multe ori trebuie să mă bazez pe intuiție. Am încredere că subconștientul meu captează tipare pe care nu apucă să le comunice conștientului și atunci îmi dă doar un sentiment că ceva e corect sau nu.

Vincent zâmbi. Pe zi ce trecea, Benjamin semăna din ce în ce mai mult cu el. Nu că ar fi fost un lucru pe care și-l dorea pentru fiul său. Departe de asta, însă, ca tată, nu putea să nu se simtă extrem de mândru de abilitățile analitice ale lui Benjamin.

— Exact așa funcționează, răspunse Vincent. Îți poți antrena subconștientul să ia decizii complicate mai repede decât dacă ar trebui să gândești. Bineînțeles, lucrul ăsta presupune să te afli în mod regulat într-o situație similară și să primești feedback imediat, pentru a afla dacă decizia pe care ai luat-o a fost corectă sau nu. Din păcate, există probabil atât de multe variabile necunoscute, mai ales pe piața bursieră, încât majoritatea tiparelor pe care crezi că le vezi sunt de fapt iluzii. Dar bănuiesc că nu m-ai chemat aici ca să vorbim despre investițiile tale în acțiuni, nu?

Benjamin dădu din cap și arătă spre ecranul cu site-ul Epicura.

— Încerc să spun că nu mi se pare OK ce am găsit. Totul se potrivește perfect, desigur. Ți-ai dat seama că toate crimele se potriveau cu pozițiile dintr-un *Knight's tour* de pe o tablă de șah. Aceleași poziții ne-au condus la cinci cuvinte și un mesaj ascuns de la tatăl Novei. Care este un fost maestru de șah. Totul se potrivește. Și totuși… instinctul meu nu m-ar lăsa să investesc în asta la bursă.

— Dar atunci nu știu…, începu Vincent, după care se opri.

Își dădu seama ce spusese Benjamin. Simți cum îngheață când realiză ce greșeală făcuse. Cinci crime. Cinci cuvinte. Concluzia lor nu fusese greșită. Doar că se oprise prea devreme din căutat. Nu trebuiau să fie cinci.

Îi pusese să urmărească criminalul greșit.

Nu putea să respire. Presiunea era prea mare din toate părțile ca să se poată zbate. Nu-și mai putea mișca mâinile și picioarele, nici măcar nu mai știa ce înseamnă sus și jos. Știa

doar că era întuneric și că oxigenul se terminase.

Ines o înfășurase mai întâi în pături, ca pe o sarma. Până atunci, Nathalie mai mult chicotise, pentru că toată chestia i se părea cam prostească. Apoi bunica ei îi explicase că trebuie să se întindă pe trei saltele. Celelalte vor fi așezate peste ea, astfel încât să fie prinsă între ele. Ca un hamburger uman, se gândise Nathalie. Sau un hotdog.

Tot ce trebuia să facă era să se rostogolească din saltele și pături, simbolizând renașterea ei. Nu prea înțelegea ce rost avea. Dar nu putu să opună rezistentă.

Ceea ce Ines omisese să-i spună era că, după ce Nathalie era prinsă între saltele, toți ceilalți din cameră se vor așeza deasupra. Așa că acum zece corpuri adulte începuseră s-o împingă în jos, în saltele.

Se întâmplase repede și aproape că îi stoarseră aerul din ea. Toată oboseala și amețeala dispăruseră, în schimb întreaga ei ființă era plină de adrenalină. Umplutura saltelelor distribuia o parte din greutate, dar tot simțea că va fi strivită și va muri. De-a binelea.

Își dădu seama că s-ar putea chiar sufoca acolo, între saltele. Nu avea suficient aer ca să țipe și, oricum, cine ar fi auzit-o? Nu-și putea pierde cunoștința, indiferent de situație.

Măcar să fi putut să-și elibereze mâinile și să sape pentru a ieși, dar păturile înfășurate în jurul ei făceau imposibilă orice astfel de mișcare. Lumina dispăruse când saltelele fuseseră puse una peste alta, așa că nu vedea nimic.

Îi era greu să își dea seama unde se termina corpul ei și unde începeau păturile. Tot ce putea face era să-și răsucească trupul înainte și înapoi, sperând că era suficient ca să se miște, milimetru cu milimetru. Cel puțin așa credea ea, că își răsucește corpul, dar nu era sigură.

Ines spusese ceva despre faptul că va afla cine e acolo, între saltele. Dar chiar în momentul ăsta era doar un sentiment. Gândurile concrete dispăruseră în căldură și întuneric. Sentimentul era panica. Dar și… resemnarea.

Adrenalina nu mai era suficientă.

Avea mult prea puțină energie.

Și nu avea aer.

Inspira același aer pe care îl expira. Când reușea să inspire, plămânii îi erau presați din cauza greutății care o strângea. Era pe punctul de a adormi. Somnul încerca să o ia de acolo, să o facă să se relaxeze. Să renunțe. Și poate că așa ar fi fost în regulă. Fiindcă de cele mai multe ori renunța, nu-i așa? Când venea vorba despre școală și prieteni, nu era niciodată cea care lua inițiativa. Doar se lăsa purtată de curent. De ce să lupte? Viața era oricum destul de grea. Așa că poate că nu conta dacă renunța și acum. O astfel de persoană era ea?

Nu știa.

Dar nu i se părea în regulă.

Pentru că ea era…, era Nathalie. Nathalie, care locuia în Ostermalm împreună cu tatăl ei și provenea dintr-o familie complet dezorganizată, dar care plănuia să devină ofițer de poliție când va crește mare. Nathalie, care avea gărzi de corp în viața de zi cu zi și care reușise totuși, pentru scurt timp, să aibă un iubit secret la școală, fără să afle taică-su. Toate astea fuseseră înainte, dar… tot ea fusese. Mai presus de toate, era Nathalie care știa că durerea purifică. Că treci prin ea. Sigur, uneori mai renunța. Dar cine nu făcea așa?

Căuta contururile corpului ei, încercând să-și dea seama unde începe și unde se termină printre pături. Nu era ușor, gândurile îi zvâcneau înainte și înapoi, dar refuza să cedeze. Și, în cele din urmă, reuși să identifice conturul. Erau picioarele ei, stomacul, sânii. Mâinile, brațele, spatele, gâtul, capul.

Acolo era Nathalie.

Care trebuia să iasă de acolo.

Nimic altceva nu mai conta. Nici ce credea taică-su, nici ce făcea bunica ei, nici prietenii de la școală, nimic nu mai conta.

Un singur lucru conta cu adevărat.

Ea era Nathalie și trebuia să iasă de acolo.

Undeva găsi o putere pe care nu știa că o are.

Țipa de furie în întuneric. Păturile se umeziră pe buzele ei. Și se răsuci. Simți că se mișcă. Țipă și se răsuci din nou. Se mută din loc. Trebuia să reușească. Trebuia să câștige.

De afară se auzea un sunet înfundat, ca niște voci agitate care se certau între ele. Cel puțin exista un „afară”. Un exterior, un „afară” la care trebuia să ajungă.

O fărâmă de lumină în întuneric, chiar deasupra capului ei. Un gol în saltele. Asta însemna că intra aer. Încercă să-și umple plămânii, dar presiunea asupra corpului ei era prea mare. Dar tot încercă. Deschiderea era chiar acolo.

Prin deschizătură se auzi o voce, mai clară acum.

— Ți-ai ieșit din minți, avem nevoie de ea! Ai uitat de ce se află aici?

Nathalie mârâi printre dinții încleștați și se mai răsuci o dată. Nasul și jumătate din față îi ieșiră prin deschizătură. Se gândea să-i înjure. Dar era dincolo de astfel de gânduri raționale. Era doar emoție, doar furie. Își folosi ultimele puteri pentru a izbucni într-un urlet primar care nu se mai termina.

Presiunea asupra corpului se atenuă.

Căzu pe podeaua rece de beton. Cineva se așeză lângă ea și îi luă capul în poală. Cineva îi mângâie obrazul, îi oferi dragoste. Îi arătă că totul e în regulă. Deschise ușor ochii și o privi pe Nova.

— Îmi pare rău, zise Nova cu blândețe. Nu știam că Ines o să-ți facă așa ceva. Dacă as fi știut, i-aș fi interzis. Nu vreau să te pun în pericol.

Nathalie respiră adânc, simțind cum oxigenul i se răspândește în plămâni și în sânge. Ochii îi lăcrimau în lumina orbitoare a camerei. Era în viață. Nou-născută, într-o lume pe care până atunci o luase doar ca pe ceva de la sine înțeles. Oh, era foarte, foarte vie. Ce naivă fusese înainte! Dar acum nu mai era cazul.

— E OK, răspunse ea tușind.

Pentru că bunica avusese dreptate. În sfârșit știa cine e. Era Nathalie. Nathalie care, în acest moment, era iubită și ocrotită. Primită de cineva căruia îi păsa de ea, care de data asta n-o va părăsi.

Și ăsta era singurul lucru care conta.

— Mi-aș dori să fi avut mai mult timp, dar din păcate s-a terminat, adăugă Nova. E timpul să știi adevărul despre mama

ta.

Lui Vincent îi venea să-și dea palme. Legătura cu tatăl Novei fusese atât de bine ascunsă, încât, atunci când o găsiseră, fusese mulțumit de ea. Și totuși, în urmă cu exact două săptămâni, la sediul poliției, explicase indiciul corect. Fără să-l înțeleagă.

Ar fi vrut să dea vina pe faptul că se grăbeau, că erau în joc viețile copiilor. Dar asta nu era o scuză. El era totuși *The Master Mentalist.* N-avea voie să facă astfel de greșeli. Dacă avea de gând să înceapă să fie uman, trebuia să-și găsească alt moment.

Vincent se duse și își luă agenda din birou.

În drum spre camera lui Benjamin, trecu pe lângă Maria, care se apucase să împacheteze săpunuri. Sufrageria căpătase un miros inconfundabil de lavandă.

Nu își ridică privirea când trecu pe lângă ea.

— Ai spus cinci crime, reluă când se întoarse. Și cinci cuvinte.

— Da, citatul e complet prin ultima crimă, cea pe care ai împiedicat-o. *Totul este suferință, durerea purifică.* Există chiar și un punct după.

Vincent răsfoi carnețelul până când găsi începutul *Knight's tour*-ului său. Pentru cei neinițiați, probabil că părea cel mai ciudat model de broderie din lume. Numai că modelul ăla era o prestație matematică în sine.

Nu era de ajuns că *Knight's tour* fusese o provocare încă de la început. Acum, Vincent își dăduse seama că versiunea ucigașului avea probabil și ceea ce se numea „proprietăți matematice magice".

Matematica din ea era un plus de frumusețe și însemna că *Knight's tour*-ul ucigașului era simetric. Calul se deplasa în așa fel încât mutările din partea stângă a tablei de șah să se reflecte în mutările din partea dreaptă, într-un model de regularitate și armonie aproape perfect. Un astfel de model era extrem de complicat de creat. El găsise doar primii zece pași.

Din punct de vedere psihologic, însemna că ucigașul nu numai că își lăsa comportamentul să fie guvernat de reguli stricte, dar și că aceste reguli trebuiau să fie guvernate și de reguli proprii. Bănuia că ucigașul avea o nevoie atât de mare de control, încât lua medicamente.

— Tată? Alo? Unde ai dispărut în capul tău? Vorbeam de cinci crime.

Vincent clipi frenetic pentru a reveni la realitate.

— Corect, răspunse el. Doar că n-au fost niciodată cinci crime. N-am aflat niciodată numărul exact. Eu am constatat că e loc pentru maximum opt crime, având în vedere înjumătățirea perioadei dintre ele. Asta nu însemna neapărat că vor fi opt, ci doar că există un plafon. Am sperat să fie mai puține, desigur. Wilma ar fi fost a cincea. Și, din moment ce am găsit o propoziție completă formată din cinci cuvinte, totul sugera că Wilma e ultima.

— Deci…, în cazul în care poate nu sunt doar cinci. Opt crime ar însemna și opt poziții pe hartă.

Vincent aprobă dând din cap.

— Opt poziții pe hartă. Și opt cuvinte în text.

Benjamin afișă pe calculator textul programului Epicura, unde alinie propozițiile într-o grilă de opt rânduri a câte opt cuvinte.

— Nu ne-am uitat niciodată peste ultimele trei, adăugă Vincent. Pentru că am crezut că s-a terminat.

— Și în cazul ăsta, unde se duce piesa de joc după a cincea poziție de pe tabla de șah? întrebă Benjamin. După Wilma?

Vincent își drese glasul și citi din caiet:

— După poziția h5 și cuvântul „purifică”, avem… g7. Alături de rândul de sus, lângă ultimul pătrat.

Benjamin însemnă cuvintele corespunzătoare din text.

— Apoi e8 și apoi f6.

— La naiba! exclamă Benjamin, dându-se la o parte pentru ca Vincent să poată vedea ecranul.

În text erau îngroșate încă trei cuvinte.

— În ordinea pe care ai dat-o, iese *o nouă stea*, zise Benjamin. *Totul este suferință, durerea purifică. O nouă stea.*

Vincent simți cum îl cuprinde o ușoară amețeală și se apucă de marginea patului cu ambele mâini.

Știa foarte bine cum se numește în latină „o nouă stea”. Și bănuia că știe și Benjamin.

— Mesajul nu este de la John, murmură Vincent.

În plus, cu doar o săptămână în urmă, o auzise la televizor explicând că își trăiește viața ca pe o cale hamiltoniană și așa nu vizitează niciodată același punct de două ori. Și ce era un *Knight’s tour* dacă nu chiar un astfel de drum?

Bărbatul mai în vârstă cu care vorbise în arest îi explicase direct. Steaua noastră călăuzitoare, spusese el. Cineva care a trăit cu durerea fizică. Vincent nu ascultase. Acum era nevoit s-o spună cu voce tare, ca să se audă, ca să facă acele cuvinte adevărate. Dar trebui să se controleze ca să nu țipe de-a dreptul când deschise gura.

— O nouă stea, zise el. Stella Nova.

Benjamin părea și mai palid, dacă se putea.

— Nova a fost tot timpul.

A ȘASEA SĂPTĂMÂNĂ

Mina îl găsi pe Vincent pe una dintre băncile de lângă fântâna din Kungstradgarden. Fântâna avea un bazin puțin adânc, în care pluteau la suprafață flori căzute din copacii din jur, laolaltă cu ambalaje de înghețată și șervețele aruncate. Oricât de mult încercau serviciile de salubritate ale orașului să păstreze fântâna curată, era o bătălie pierdută. Bănuia că pe fundul apei era și câte o seringă din loc în loc. Cu toate astea, Kungstradgarden era un loc frumos. Mai presus de toate, era umbră pe băncile de sub copaci.

Lemnul porțiunii de bancă de lângă Vincent era ușor mai închis la culoare decât restul băncilor și mirosea ușor a antiseptic. Probabil că șterse chiar înainte de sosirea ei. El, oricum, nu comentă nimic. Era îmbrăcat cu o cămașă cu mânecă scurtă cu meduze pe ea și pantaloni scurți. Arăta ca un turist.

— Ți-ai schimbat stilul? întrebă ea surprinsă și se așeză. Aveam impresia că ziceai că nu ești genul care umblă în pantaloni scurți.

— Conducta aia prin care ne-am târât m-a făcut să-mi reconsider alegerile vestimentare. Simțeam că am nevoie de ceva mai… lejer. M-am săturat de lucruri strâmte pentru… o perioadă destul de lungă. Dar ce, nu-ți place cămașa? Poate că ai dreptate.

Îndreptă degetul spre imprimeul cu meduze de pe piept.

— Poate că n-a fost una dintre cele mai bune idei ale mele. Ar trebui să-ți urmez exemplul, să mă îmbrac în maiou.

— Categoric nu! Bărbații n-au voie să poarte maiouri în oraș. În plus, îți stă bine cu puțin stil și maniere.

Vincent o privi.

— Ce noroc că ai adăugat ultima parte! Altfel ar fi trebuit să dezvălui că am curățat băncuța cu apă din fântână.

Mina rezistă impulsului de a se ridica în picioare. Trebuie să fi glumit. N-ar face niciodată așa ceva. Nu? Efortul de a rămâne așezată pe bancă o făcu să transpire la subraț. Cel mai

rău lucru pe care îl știa. Abia când văzu că pubela de lângă banca alăturată era plină de șervețele umede, începu să respire din nou normal.

— Și despre ce voiai să vorbim? întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare, dar eșuând total.

Colțurile gurii lui Vincent se zbăteau ușor. Oh, o să-i arate ea! Chestia aia cu apa din fântână necesita în mod absolut răzbunare. Va veni când o să se aștepte cel mai puțin.

— Ar fi trebuit poate să te sun aseară, răspunse el, devenind imediat serios. Dar era prea târziu. Și probabil că oricum n-am fi putut face nimic atunci.

— Sincer, nu știu despre ce vorbești. Ai găsit iar un model Lego pe malul apei? De asta suntem aici, lângă fântână?

Vincent dădu din cap și începu să scotocească prin geantă.

— Discursul Novei despre apă a fost o pistă falsă. A fost o idee pe care a plantat-o ca să vă facă să vă irosiți energia pe piste greșite. E vina mea. Am făcut o greșeală teribilă.

Scoase o bucată de hârtie împăturită și i-o întinse.

— Știi citatul ăla ascuns al tatălui Novei, cel din textul programului Epicura? Noi am presupus că el e criminalul, doar fiindcă el a scris textul.

— Și?

— Am încheiat căutarea prea devreme. Mai era ceva. Apropo, nu cred că John a scris textul ăsta. A fost doar o altă pistă falsă. *Misdirection,* așa cum se numește în limbajul magiei.

Mina despături hârtia. Era textul programului Epicura, cu cuvintele împărțite în 64 de căsuțe, iar opt cuvinte erau evidențiate.

— Noi am citit doar primele cinci cuvinte din *Knight's tour,* îi explică el. Până la răpirea Wilmei. Dar ar trebui să fie opt cuvinte ca să fie complet.

— Da, ai spus că ucigașul n-ar reuși decât opt mutări, având în vedere intervalul tot mai scurt dintre ele, încuviință Mina.

Vincent arătă cu degetul ultimele trei cuvinte.

— O… nouă… stea.

Mina avu nevoie de o secundă. Apoi înțelese.

— Nova, zise ea, privindu-l fix pe Vincent.

— Nova, exact, îi confirmă el suspiciunile. Ea e creierul din spatele întregii afaceri.

Din cealaltă parte a fântânii se auzi un urlet de dezamăgire, când un părinte prinse în ultimul moment un copil care era pe punctul de a intra în apă.

— Nu doar Nova, adăugă Mina. A avut toată Epicura să o ajute.

Vincent aprobă.

— Probabil că nu toți cei de acolo sunt implicați. Majoritatea celor care s-au alăturat probabil că n-au făcut nimic mai rău decât să-i doneze bani. Dar probabil că are un cerc restrâns. Aș zice că sunt persoanele pe care le-ați avut în arest de la eliberarea Wilmei. Nu e de mirare că nu vorbesc. Sunt oameni care au fost alături de Nova încă de la început. Au încredere în ea, așa cum are și ea încredere în ei să facă tot ce are ea nevoie.

Mina se făcu mică pe bancă. Cercul restrâns al Novei. Auzise asta de la persoane mult prea apropiate.

— Ca mama mea. Ca Ines.

Dar Ines nu fusese cu ceilalți la ferma de cai când o găsiseră pe Wilma. Exista o șansă să nu fi știut. Chiar dacă acea șansă era microscopică.

— Era cât pe ce s-o prindem, adăugă Mina. La grajduri. Probabil că în mașină era Nova, când noi credeam că e John. La naiba! Și ce facem acum? Mergem la centrul de conferințe Epicura și-o săltăm?

— Nu cred că mai e acolo. Faza cu John Wennhagen a fost ca să ne inducă în eroare. Dar Nova trebuie să-și fi dat seama că nu va dura mult până ne dăm seama că ea a fost. Până la urmă, ea a semnat mesajul. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi fugit de-acolo în grabă. Dar mai e ceva. Știi că vorbeam că ucigașul… că Nova, adică, a înjumătățit intervalul dintre răpiri? Dacă n-am fi oprit-o, ar fi trecut două săptămâni între Wilma și următoarea crimă, care ar fi fost a șasea. După aceea ar fi trecut doar o săptămână până la a șaptea, iar înainte a șaptea și ultima, adică a opta, nu mai mult de o jumătate de

săptămână. Însă noi am apucat să-i oprim. Voi i-ați prins pe membrii care ar fi putut s-o ajute cu copiii. De aceea cred că va trece direct la finală. A opta mutare pe tabla de șah. Și conform propriilor reguli, se va întâmpla după numai o jumătate de săptămână.

Copilul de pe partea cealaltă a fântânii voia din nou să intre în apă și, din nou, țipă strident când fu oprit de părinți. Mina simțea nevoia să strige la ei să lase copilul să înoate, ca să se poată gândi în liniște.

— Dar stai puțin, începu ea. Am salvat-o pe Wilma vineri. Azi e luni. Au trecut deja trei zile.

— Exact, încuviință Vincent, întorcându-se spre ea.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de serios.

— Ultima mutare a Novei are loc în această după-amiază.

Panica îi cuprinse tot corpul.

— Nathalie! Trebuie s-o iau pe Nathalie!

Îi tremurau mâinile atât de tare, încât aproape că nu-și putu scoate telefonul din buzunar. Apoi formă numărul tatălui lui Nathalie. N-avea de ales.

— Bună, eu sunt, începu ea, întrerupându-l imediat ce răspunse. Trebuie să te duci la Epicura și s-o iei de acolo pe Nathalie. Da, exact așa. Și trebuie s-o faci acum. Îți trimit imediat adresa. Aș putea să mă duc acolo cu girofarul, dar durează prea mult până ajung la garaj și scot o mașină. Timp pe care nu-l avem, încalcă orice regulă de circulație! Sau ia un elicopter! Dar trebuie dusă într-un loc sigur.

Închise înainte să apuce el să răspundă.

Niciodată nu îndrăznise să-i vorbească așa. Niciodată, în anii în care trăiseră împreună, nu-i spusese ce să facă. Cu atât mai puțin să-i dea ordine. Probabil că vor exista consecințe. Dar ce alegere avea?

Deschise GPS-ul și își mușcă buza de jos în timp ce căuta emițătorul din rucsacul lui Nathalie. Aplicația avea nevoie de mult timp pentru a găsi locația lui Nathalie. Mult prea mult timp. În cele din urmă, renunță. *Transmitter inactive,* așa îi apăru pe ecran. *Please check batteries.*

Vincent căută din nou în geantă. Își scoase harta și o

desfășură pe genunchi. Cu ajutorul unei rigle, trasase pe harta orașului Stockholm cele opt etape ale *Knight's tour*-ului Novei, cele care duceau la finalul mesajului ei.

— Uite aici, îi arătă el Minei. Cuvântul „stea" se află în pătratul ăsta de șah, f6. Este a opta și ultima mutare. Pe hartă, se află în Ostermalm. Acolo sunt doar case, nu există parcuri sau cursuri de apă. Dar undeva pe aceste străzi va avea loc mutarea finală a Novei.

Mina examină harta cu telefonul în mână, ca să-l poată vedea în permanență. Soarele începuse să urce pe cer, așa că trebui să-și ferească ochii cu mâna ca să vadă.

— În pătrat se află și piața Ostermalm, remarcă ea. Sigur, nu e parc, dar e spațiu mare și deschis. Iar biserica de alături se încadrează în același pătrat. Simt că un cimitir s-ar potrivi perfect pentru Nova.

Vincent o privi cu coada ochiului. Era evident că făcea tot posibilul să fie calmă, iar el o admira pentru asta. Dar clipea puțin prea tare, puțin prea des. Iar mișcările ei deveniseră sacadate, în acel mod ușor încordat care indica faptul că diafragma se contracta. Mina era pe punctul de a se rupe. Își dorea cu disperare să o ajute, dar nu știa cum.

— Nu sunt sigur că Nova vrea să fie așa de vizibilă, într-o piață sau într-o biserică. Probabil știe că suntem pe urmele ei. Dacă aș fi în locul ei, aș fi discret. Aproape toate celelalte case din pătrat sunt locuințe particulare. Așa că e posibil să fie acasă la unul dintre membrii Epicura. S-ar putea să fie nevoie să batem la uși. Dar mai este și… asta.

În colțul superior al pătratului se afla o clădire puțin diferită de celelalte.

— Liceul Ostra Real, zise Mina, ducând degetul pe caseta de pe hartă. De fapt, acolo am făcut eu liceul.

— O perioadă fericită?

— Dacă vrei să știi cu adevărat, pe atunci nu eram la fel de… sensibilă. Dar suficient pentru a fi ciudata clasei. Țin minte că odată, în clasa a IX-a, băieții și-au bătut joc de mine și mi-au pus pe tot dulapul și mai ales pe încuietoare *post-it*-uri cu un cerc pe ele. N-am înțeles la început. Apoi cineva mi-a

explicat că asta înseamnă că încuietoarea e „spartă”. Adică înțelegi în ce sens.

Vincent râse. Apoi observă cât de nefericită părea Mina.

— Iartă-mă, se scuză el. A fost puțin neașteptat.

— Probabil că doar au glumit. Altfel n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Dar după aceea n-am mai deschis dulapul decât cu mănuși de plastic.

Îl privi, aproape sfidător, cu lacrimile licărindu-i. Dar Vincent văzu și lupta din privirea ei, refuzul de a se pleca. În fața oricui. Cu siguranță tocmai asta îi convinsese pe colegii ei de clasă să facă o glumă atât de grosolană. Poate că era ciudata clasei, dar nu te puteai pune cu ea. Pentru că ea era Mina. Mereu neprefăcută, cu văpăi în ochi și cu mâinile cojite.

— Oricum, școala e închisă pe timpul verii, adăugă ea. Nu prea cred că Nova s-ar duce acolo. Va trebui s-o sunăm pe Julia, să vedem câți oameni poate mobiliza să bată la uși.

— Sper că cei care te-au chinuit n-au luat Bacul. Dar probabil că ai dreptate în privința școlii. Singurele ocazii în care școlile își deschid porțile vara sunt cele în care pot face un ban în plus, cum e la școala lui Aston. Acolo închiriază sălile pentru conferințe, dacă elevii tot nu sunt…

Se opri și se holbară unul la altul.

Mina avea încă telefonul în mână. Apăsă rapid pe numărul lui Christer și puse telefonul pe speaker. Christer răspunse aproape imediat. Părea că gâfâie ușor.

— Christer, ești în clădire? întrebă Mina.

— Stai puțin. Eu și Bosse tocmai am… Stai… Bosse, lasă câinele doamnei în pace!

— Christer!

— Îmi cer scuze, se auzi Christer, evident vorbind cu altcineva. Probabil că a vrut doar să-l salute și atât, el chiar nu… zău așa… nu e, doamnă, deloc cățea. Da, da, înțeleg…

— Christer! insistă Mina, pe un ton ridicat.

— Aici sunt. A trebuit doar să rezolv ceva. Despre ce e vorba?

— Poți să afli dacă Ostra Real are rezervări pentru conferințe săptămâna asta? întrebă Vincent. Dacă se poate, chiar în

momentul ăsta?

— E și Vincent acolo… Bună, bună! Nicio problemă, mă duc acum la sediu și întâi umplu castronul lui Bosse și mă interesez imediat după aceea.

— Asta e mai important, insistă Mina. Mai întâi Ostra Real, apoi Bosse.

Se lăsă liniștea. Vincent putea să jure că atât Christer, cât și Bosse se uitau fix la ei prin telefon.

— Îmi pare rău, Bosse, spuse Vincent. Stăpânul tău va trebui să-ți dea niște în apă în plus, mai târziu. Christer, n-am fi vorbit așa dacă n-ar fi fost o urgență, știi asta.

— Rezolv, răspunse Christer. Vă sun cât pot de repede.

Mina închise telefonul și porni din nou aplicația GPS. Transmițătorul nu se oprise complet. Cercul în care căuta acum aplicația era mai mic, dar tot inexact. Singurul lucru pe care îl puteau vedea era că Nathalie nu părea să se mai afle la centrul de conferințe de la ieșirea din oraș. Exact cum bănuia Vincent.

— Crezi că Nova va executa singură actul final? întrebă ea. La urma urmei, i-am adunat pe cei care au fost probabil în spatele răpirilor anterioare, așa că s-ar putea să nu mai aibă pe nimeni care s-o ajute.

Vincent privea fântâna. Turiștii din Kungstradgarden mâncau înghețată, își făceau selfie-uri, beau suc. Grupuri de adolescenți stăteau pe jos, făcând ce fac adolescenții când au vacantă de vară. În câțiva ani, Aston ar putea fi unul dintre ei. Dar Lilly, William, Dexter și Ossian nu vor avea niciodată ocazia să trăiască așa ceva. Pentru ei, totul se terminase deja. Și pentru ce motiv? încă nu înțelegea ce urmărea Nova. Dar era sigur că nu terminase.

— Nu cred că a opta mutare de șah este doar o simplă răpire, răspunse el. E numele ei în joc aici. Va fi altceva. Ultima poziție. Finalul partidei. Cred că va fi acolo în persoană.

Telefonul Minei sună, și ea apăsă din nou pe difuzor.

— Nu înțeleg de ce n-ai sunat chiar tu acolo, se auzi vocea lui Christer în telefon. I-am găsit foarte repede. Au o singură închiriere săptămâna asta. Azi.

Pe ecran apăru o notificare în timp ce Christer vorbea. Se pare că transmițătorul GPS începuse să funcționeze din nou. Aplicația o localizase pe fiica Minei. Ridică telefonul ca să vadă și Vincent harta de pe ecran. Nathalie se afla în centrul orașului.

— Destul de ciudat, dar îi cunoaștem pe cei care-au închiriat, continuă Christer, în timp ce Mina făcea zoom pe hartă. Epicura organizează un curs de o zi acolo. Cu 80 de persoane. Acum trebuie să mă ocup de Bosse, indiferent de părerea voastră.

Christer închise, iar Vincent umbri telefonul cu mâna ca să vadă mai bine. Mina mări harta din aplicația de urmărire, astfel încât toate clădirile să fie clare. Și nu era nicio îndoială. Nathalie se afla la Ostra Real.

Chiar dacă soarele începuse să urce mai sus pe cer și probabil că afară erau deja în jur de 27 de grade, lui Vincent începuse să-i fie frig. Se cuprinse cu brațele.

— Totul este suferință, durerea purifică, zise el. Doamne Dumnezeule! îți amintești cum a construit John buncărul ăla ca pe o capcană mortală? Și chestia aia pe care mi-a spus-o Beata Ljung despre sectele distructive? Cred că Nova va urma cuvintele tatălui ei până la concluzia lor logică. Finala ei nu va fi doar *o* crimă. Sunt 80 de persoane. Și Nathalie. Nova are de gând să-i ucidă pe toți.

Vincent se simte mai neputincios ca niciodată. Vrea s-o ajute pe Mina, o parte din el trebuie s-o ajute. Dar nu știe ce să facă. E complet inutil în acest moment. Mina se ridică de pe bancă în timp ce telefonul țiuie strident, anunțând un SMS nou.

— Tot Christer? întreabă el.

Mina se oprește în mijlocul mișcării, pe jumătate în picioare. Se holbează la ecran.

Culoarea i-a dispărut cu totul de pe chip.

— Nova, răspunde ea, dându-i telefonul să citească.

Bună, Mina,
Abia aștept să ne întâlnim astăzi.

Dar mă tem că ai o mică problemă.
Poți să-ți salvezi ori mama. Ori fiica.
Dar n-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.
Ce alegi? Mergi până la capăt?
Te aștept cu drag.
Nova

— Ce mă fac? Nici măcar nu înțeleg ce vrea să spună. Cum adică să aleg și „până la capăt”?

Vincent citește din nou mesajul. Ceva scârțâie acolo. Dar nu se poate gândi la asta acum.

— Las-o așa. Vrea doar să câștige timp făcându-te să te simți nesigură. E în avantajul ei să te facă să eziți, așa că n-o face! Du-te la Ostra Real și ia-o pe Nathalie. Salvează-i pe toți! Când vine vorba de Epicura și de arestarea Novei, n-ai nevoie de mine, ci de colegii tăi polițiști. Oameni care știu ce trebuie să facă. Eu doar ți-aș sta în cale. Mai bine mă concentrez să înțeleg mesajul de la Nova. Ai dreptate că e ceva ascuns acolo. Nu e în firea ei să fie așa simplă. Dar ai grijă. Va fi acolo. Și nu știm ce surprize a pregătit.

— Încerc să dau din nou de tatăl lui Nathalie. El are resurse.

Vincent o aprobă dând din cap.

— Acum du-te!

— O să fie foarte interesant, spune Nova.

Nathalie nu-și amintește să fi văzut vreodată ochii Novei arzând așa. Se uită prin cameră. „Ilustru” e cuvântul care îi vine în minte, fără să știe cu adevărat ce înseamnă.

— De ce suntem aici? întreabă ea. Și nu cu ceilalți?

Nu prea înțelege de ce au trebuit să se despartă. Își dorește foarte mult să fie alături de ceilalți și de Nova. Să fie cu cei care o înțeleg cu adevărat.

— Ei pleacă într-o călătorie a lor, răspunde Nova, zâmbind. Voiam să merg cu ei, dar m-am răzgândit. Mi-am dat seama că încă nu sunt pregătită. Vor trebui să meargă înaintea mea.

— Da, dar de ce stăm în camera asta?

— Suntem aici pentru că i-am dat mamei tale o șansă să vină să te ia, înainte să… s-o iau de la capăt.

Cuvintele nu prea au sens, dar Nathalie începe să se obișnuiască. Așa e Nova. Un pic misterioasă. Se uită la ușa de lemn ca și cum ar putea s-o forțeze să se deschidă. Mama ei. Încă nu reușise să treacă peste faptul că mama ei e în viață. Acum o lună nici nu știa că are bunică, iar ieri Nova îi spusese că are și mamă. O mamă care aparent nu voise să dea niciun semn toată copilăria lui Nathalie. În ciuda faptului că era polițistă.

Planurile ei erau spulberate.

Nathalie încearcă să se gândească la amintirile pe care crede că le are despre mama ei și nici măcar nu știe dacă sunt reale sau doar vise. Mirosul, vocea, râsul. Nu vrea să vină s-o ia. În momentul ăsta își urăște mama mai mult decât orice. Și la naiba cu taică-su, care nu i-a zis nimic despre mama ei.

Nova e singura care a avut cu adevărat grijă de ea și care a văzut-o așa cum e. Nova e singura care n-a mințit-o niciodată, spre deosebire de restul lumii. Dacă ar fi fost după Nathalie, ar fi rămas cu Nova pentru totdeauna. Nova e singura mamă de care are nevoie.

Mina se îndreaptă cu pași repezi spre clădirea de cărămidă maro, care arată aproape ca un palat. Nu a mai fost acolo de mulți ani. E o clădire pe care spera să nu fie nevoită s-o mai viziteze niciodată. Nu se zărește nimeni în curtea mare din fata Ostra Real. Trage cu coada ochiului la telefon. Semnalul de la transmițătorul GPS al lui Nathalie e încă puternic. Se află în clădirea școlii. Minei nici nu-i pasă de fapt ce pune la cale Ines. Dar Nathalie… Trebuie să-și găsească fiica.

Adam și Peder sunt chiar în spatele ei, echipați până în dinți. Barba lui Peder e încă ușor albastră. Când venise încoace, Mina sunase grupul de investigație, iar Adam și Peder ajunseseră la liceu în același timp cu ea. Julia și Ruben vor sosi și ei imediat, dar Mina nu poate să-i aștepte. Iar tatăl lui Nathalie tot nu răspunde. Nu mai e timp.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.

— Poftim! spune Adam, aruncându-i o stație radio. Ca să ținem legătura.

Conștientă că bifează toate clișeele cinematografice din

istoria lumii, aleargă prima pe scări, până la ușa mare, singură. Fără suficienți colegi care să-i asigure spatele. Dar dacă Vincent are dreptate, cei mai mari dușmani ai Epicura în acest moment sunt ei înșiși.

Deschide ușa de lemn bej, iar cei doi colegi o urmează îndeaproape.

— Unde sunt? în ce sală? întreabă ea.

Dincolo de ușă sunt întâmpinați de o scară largă, din piatră neagră. Mult prea bine cunoscută. De prea multe ori a stat la baza scării, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se întoarcă și să se ducă acasă. E liniște și e cald ca într-o saună. Peder își șterge sudoarea de pe frunte. Apoi se uită repede la panoul de la intrare, unde sunt indicații despre poziția fiecărei săli.

— Au rezervat aula, răspunde el, arătând spre scări. E la etajul doi.

Mina verifică din nou aplicația.

— Dar nu și Nathalie. E într-o sală de clasă.

Fără să aștepte să audă ce au de spus Peder și Adam, urcă în fugă scările și intră pe un coridor, cu ochii în telefon. Nathalie se află în sala din capăt. Ușile vechi din lemn ale sălilor de clasă par solide. N-o să poată intra decât dacă vor cei de dincolo de ușă. Însă speră că Nova nu știe că au ajuns deja. Aleargă mai repede.

Nova stă la fereastră. Se încruntă.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Nathalie.

— Credeam că de aici pot vedea intrarea. Dar camera e în unghi greșit. Ar fi fost bine să vedem câți vin.

Nova se așază din nou lângă Nathalie și îi zâmbește călduros, mângâind-o pe păr.

— Îmi pare rău că trebuie să aștepți așa. Știu că ai fi preferat să rămâi la fermă. Dar știi ce spune epicurismul: Trăiește astfel încât să nu faci valuri. Și nu stăm mult aici.

Nathalie trebuie să mănânce ceva. Sau să bea ceva, îi este atât de foame, încât o doare stomacul. Limba i se lipește de cerul gurii. Îi e greu să gândească atunci când îi e atât de foame. Dar privirea Novei este blândă și Nathalie înțelege că

totul e în regulă. Chiar dacă nu înțelege ce se întâmplă acum, știe că poate avea încredere în Nova, că Nova are grijă de ea.

— Dacă te duci undeva, pot să vin cu tine, nu? întreabă Nathalie. Oricum, în afară de tine nu-i pasă nimănui de mine.

Nova zâmbește și scoate o sticlă dintr-o geantă frigorifică.

— Tu te vei duce cu prietenii tăi de la Epicura peste câteva momente, răspunde ea, punând sticla și un pahar pe masă. Karl, Monica, toți cei pe care îi cunoști. Și Ines, bineînțeles. Vei fi din nou cu ei în curând.

Sticla pare să conțină ceai rece sau poate limonadă. În sfârșit, ceva de băut. Nathalie se întinde recunoscătoare spre sticlă, dar Nova îi dă mâna la o parte.

— O păstrăm pentru mai încolo.

Acum are din nou privirea aceea arzătoare.

— Doar dacă nu vine mama ta.

Lui Vincent nu-i iese din minte SMS-ul Novei. E ceva ciudat în alegerea cuvintelor. Bineînțeles că e intenționat, ca să-i încurce, dar e mai bine să se gândească el la mesaj decât Mina. Situația de la Ostra Real necesită toată atenția ei. E fiica ei, până la urmă. Dacă ar fi vorba despre Aston, nu e foarte sigur că ar fi capabil să rămână la fel de concentrat ca Mina.

Dar SMS-ul… Dacă a învățat un lucru, e că Novei îi place să lase indicii. Atât false, cât și reale. Trebuie să înțeleagă ce fel de indiciu e acel mesaj.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă, scrisese ea. *Ce alegi? Mergi până la capăt?*

La prima vedere, întrebarea Novei pare a fi despre alegerea Minei. Nathalie sau Ines. Dar din punct de vedere gramatical, nu asta întreabă de fapt Nova. „Ce alegi?” se referă de fapt la ceea ce urmează după întrebare, dacă Mina „merge până la capăt” sau nu. Aceasta este alegerea pe care Nova i-o dă Minei.

A merge până la capăt sau nu.

Două opțiuni.

Două persoane de salvat.

A merge până la capăt – a nu merge până la capăt.

Nathalie – Ines.

Se ridică numaidecât, când își dă seama ce înseamnă.

— Cât mai așteptăm? întreabă Nathalie oftând.

Nova se uită la ceasul de la mână.

— Nu mult, răspunde ea. Trebuie să-și fi dat deja seama despre ce e vorba, am făcut rezervarea pe numele Epicura. Unii dintre ei sunt cel mai probabil deja aici, în clădire. Aș bănui că mama ta caută camera chiar acum. Deci ori vine cineva în orice moment, ori nu vine deloc.

Ca de obicei, Nathalie nu înțelege totul. Dar nu se mai obosește să întrebe. Pe lângă faptul că îi e foame și sete, începe să se plictisească. Să o aibă pe Nova pentru ea însăși atât de mult timp e ceva unic, și știe foarte bine. Aproape că pare un păcat să nu prețuiești fiecare secundă. Dar adevărul e că ar dormi puțin. Poate că atunci stomacul n-ar mai ustura-o atât de tare. Ar putea măcar să bea puțin? Se întinde din nou după suc, dar Nova îi mută din nou mâna.

— Dar mi-e supersete, zice Nathalie și se ridică. Atunci mă duc să iau niște apă.

— Mi-e teamă că va trebui să rămâi aici, răspunde Nova, iar privirea ei o face pe Nathalie să se așeze la loc.

Ochii Novei nu mai sunt calzi și zâmbitori. Sunt din oțel rece. Dragostea pe care Nathalie o simțise înainte a dispărut din senin.

Nathalie nu mai vrea să fie aici. Chiar nu vrea să fie aici. Dar nu știe dacă are suficientă putere să se ridice din nou.

— Tu ești garanția mea, adaugă Nova. Dacă ceva nu merge bine. Și-o să bei suc în cele din urmă, nu-ți face griji.

Nathalie se răsucește neliniștită. Dintr-odată nu-i mai e sete. I se pare că aude pe cineva alergând dedesubt. Pașii se apropie, apoi se întorc și dispar din nou.

— Cum adică, „garanție”? Ce se întâmplă?

Nova nu răspunde. Doar zâmbește. Însă zâmbetul nu se mai reflectă și în ochi. Nathalie trage scaunul mai în spate departe de Nova.

Mina ajunge la capătul coridorului. Brusc, se simte foarte, foarte singură în frica ei. Vincent nu e cu ea, iar apelurile ei disperate către tatăl lui Nathalie au rămas fără răspuns. În cele din urmă, îi lasă un mesaj în căsuța vocală. Trebuie să se concentreze. Acum trebuie să-și salveze fiica.

Ușile nu se potrivesc cu locația punctului GPS din aplicație. Ce căcat nenorocit! Fiica ei nu se află la etajul ăsta. Se întoarce în fugă spre scări, unde Adam pare să vorbească cu Julia pe speaker.

Minei îi curge sudoarea pe nas, dar nu are timp să-i dea atenție. De ce au construit coridoare atât de lungi?

— De fapt, cât mai aveți până aici? întreabă Adam la telefon, schimbând o privire cu Peder, care stă nerăbdător lângă el. E nevoie de voi aici, acum.

Trece pe lângă ei, urcă un alt rând de scări și o ia pe coridor. Aleargă mai încet ca data trecută. Probabil că Nova e în aulă cu ceilalți, dar nu e sigură.

În capăt se află sala A311. Vestita clasă cu pictura murală a lui Georg Pauli. Ajunge în dreptul ei, pune mâna pe ușa de lemn și expiră ușor.

Verifică aplicația. E corect. A găsit locul corect.

Nathalie se află de cealaltă parte a ușii.

În curând își va vedea fiica. Fiica ei. Care nu știe cine e ea. N-are voie să greșească acum.

Stația de comunicare scoate un pârâit brusc. Mina se îndepărtează rapid de ușă, sperând că oricine sau orice s-ar afla de cealaltă parte nu a auzit nimic.

— Mina, tocmai am băgat un cap pe ușă, anunță Adam în stație. Se pare că sunt toți aici. Cred că e toată Epicura. Și chiar arată ca și cum e doar o conferință.

Mina se încruntă. Toată Epicura. Atunci și Ines trebuie să fie tot acolo. Ciudat că a fost atât de ușor de găsit. Mina crezuse că va fi dificil, ținând cont de SMS-ul Novei.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.

Ceva trebuie să fie în neregulă.

Simte asta în tot corpul. Dar n-are nici cea mai vagă idee ce ar putea fi.

— Ce fac acum? întreabă ea.

— Tocmai au făcut o pauză de cafea. Dar nu văd niciun termos, văd că toarnă în pahare un soi de băutură slabă sau suc. Ascetism pur.

O sudoare înghețată se scurge pe spatele Minei. Fiorul de pe șira spinării o face să tresară. Știe ce nu e în regulă.

Nova se plimbă încolo și-ncoace prin încăpere. Nu e o Nova pe care Nathalie a mai văzut-o până acum. De obicei, o duce cu gândul la o căprioară. Dar acum e o lupoaică.

— Încep să obosesc, spune Nova. Chiar sunt singura pregătită să joace acest joc până la capăt?

Se întoarce spre Nathalie, cu o privire întunecată, iar fata se dă înapoi.

— Mama ta m-a întrerupt, adaugă ea. Mai aveam trei. Patru cu Wilma. Abia după ce se termina urma să-mi găsesc tihna, după atâta durere. Dar n-am apucat decât jumătate. Așa că acum trebuie s-o iau de la capăt. Sau nu acum, trebuie să mă țin deoparte, evident, până când lumea o să obosească și o să uite. Dar apoi…

Pe coridorul de afară se aud pași repezi. Ceva pârâie dintr-odată, iar pașii dispar din nou.

— Și toate astea din cauza mamei tale. Din cauza ei și a lui Vincent Walder. Am încercat să-i pun piedică lui Vincent, dar n-a mers. De aceea ne aflăm aici. Dar acum am obosit. Suntem aici de o oră și n-a venit nimeni. Considerăm că am terminat. O să mergi cu cei de la Epicura. Oricum spuneai că ți-e sete.

Mina își apăsă buzele pe stație, ca să poată șopti în ea. O parte din ea observă faptul că își ține gura apăsată pe suprafața pe care o ținuse Adam în mâna lui caldă. Simte cum i se face rău. Dar cei care se află de cealaltă parte a ușii nu au voie s-o audă.

— Trebuie să-i împiedici să bea, șoptește ea în stație. Răstoarnă masa sau orice altceva. Vincent a spus că Nova are de gând să-i ucidă pe toți. Acolo nu e suc. E otravă. Ajung și eu cât de repede pot.

— La dracu’! exclamă Adam. Se întâmplă ceva. Intrăm.

Legătura se întrerupe. Mina lasă stația pe podea și verifică din nou aplicația. Orice s-ar întâmpla jos, în aulă, ea oricum e prea departe ca să-i poată ajuta chiar acum.

Nu se aude nicio mișcare în spatele ușii. Să sperăm că n-au auzit-o. Respiră adânc, deschide ușa clasei A311 și intră la fiica ei.

Mergi până la capăt?

Vincent înțelege. Nathalie și Ines se află în două locuri diferite. Asta vrea să spună mesajul.

Nova e o persoană care își cumpănește cuvintele pe un cântar de aur. Totul înseamnă ceva. Nu e o coincidență faptul că folosește cuvântul „capăt”.

Iar el știe exact la ce capăt se referă ea.

Închide ochii și încearcă să rememoreze programul TV cu Tilde de Paula Eby. I se pare că a trecut o veșnicie de când a văzut emisiunea aia. N-o poate găsi imediat. Aparent nu i-a acordat suficientă importanță când a stocat-o în memoria de lungă durată. Schimbă strategia și începe, în schimb, să-și imagineze că stă pe canapeaua de acasă, din sufragerie. Simte pe spate tapițeria moale de catifea. Apoi combină acest sentiment cu amintirea sonoră a Mariei care rostește „ieftin”.

E suficient pentru a activa memoria vizuală a programului TV. E aproape la fel de clară, ca și cum ar urmări din nou emisiunea.

Nova și Ines stau pe canapeaua din studio. Vorbesc despre durere. Tilde întreabă cum reușește Nova să nu fie înverșunată după accidentul care a lăsat-o cu o viață întreagă de durere.

— *Hamiltonian paths,* răspunde Nova. E un concept matematic. Se referă la un mod de a te deplasa între punctele unei forme geometrice, în așa fel încât să vizitezi fiecare punct o singură dată. Încerc să-mi trăiesc viața în același mod.

Auzise cuvintele, dar nu-și dăduse seama că Nova se referise la mai multe lucruri. Nu doar la faptul că nu voia să răscolească iar și iar amintirile vechi. Spusese și pur și simplu textual că se deplasează pe o cale specifică, matematică.

Desface din nou harta pe bancă. Soarele se reflectă pe hârtie

și aproape îl orbește. A trasat deja primele opt puncte din *Knight's tour,* cele care duc la liceul Ostra Real. Cu fiecare nouă mutare a calului, există mai multe pătrate posibile pe tabla de joc, dar numai una e cea corectă. Și asta e valabil pentru fiecare mutare. Nici nu e de mirare că se folosesc computere pentru astfel de lucruri.

Își pune degetul pe poziția a opta. Ostra Real. Cuvântul „stea". Până acum a găsit zece poziții, dar cel mai bine e să fie sigur. Aplică regula lui Warnsdorff, mergând pe poziția care oferă cel mai mic număr de noi poziții posibile. Asta îl duce la pătratul e8, Institutul Regal de Tehnologie. Încearcă să nu se lase afectat de adrenalina care-i țâșnește prin corp. N-ar face decât să-i afecteze gândirea rațională.

O să dureze ceva chestia asta! Fiecare nou pas pe care îl face pe hartă îl poate duce într-o fundătură, la prima, a cincea sau a zecea mutare. Atunci va trebui să se întoarcă și s-o ia de la capăt. Iar Mina tocmai asta nu are: timp.

Mergi până la capăt?

Mai sunt 55 de pătrate rămase pe hartă, până la încheierea *Knight's tour*-ului Novei. Până când Nova nu se va mai mișca între puncte. Unul dintre acele pătrate e ultimul. Unul dintre ele reprezintă capătul.

Trebuie doar să-l găsească.

Sala de clasă arată exact așa cum și-o amintește Mina. Mesele și scaunele albe par aproape fantomatice în lumina puternică a soarelui, care intră prin ferestre. Personajele din pictura murală stau în verdeață exact așa cum și le amintește.

Clasa e goală.

La început, se gândește că Nathalie se ascunde pe undeva. Dar n-are unde să se ascundă acolo. Pe o bancă, mai încolo, e un obiect. E singurul indiciu care arată că a fost cineva acolo.

Un rucsac.

Mina n-a mai văzut rucsacul de doi ani, dar nu e nicio îndoială că e al lui Nathalie.

Aleargă spre bancă. Pe capacul rucsacului se află o foaie A4 împăturită. Când citește ce scrie acolo, nu mai respiră.

Bună din nou, Mina. Dispozitivul de urmărire din rucsac a fost o mișcare inteligentă din partea ta. Avea nevoie doar de baterii noi. Am ghicit că o vei alege pe fiica ta în locul mamei tale. Alegerea corectă. Exact asta a făcut și tatăl meu. Din păcate, atunci nu a ajutat și nu va ajuta nici de data asta, în timp ce citești aceste rânduri, mama ta bea otravă, un etaj mai jos. Iar tu ești mult prea departe pentru a o putea ajuta pe Nathalie. Dar așa ai fost multi ani. Șah-mat. E a mea acum.

Nova

Gâfâie, dar din cauza panicii nu reușește să tragă aer în plămâni. Simte că mâinile și picioarele nu mai sunt ale ei. Nathalie. O pâlpâire în câmpul vizual. Sala de clasă începe să se învârtă. Trebuie s-o salveze pe Nathalie. Dar nu se poate mișca din loc. Încearcă să se sprijine de masă, dar pare că e la un kilometru distanță. Trebuie să fie acolo pentru Natti. Și știe că a eșuat.

Focurile de artificii pe care le vede preiau controlul și simte cum cade. O durere bruscă în braț. Trebuie că s-a lovit de unul dintre scaune în timpul căzăturii. Apoi aterizează pe podea, iar clasa A311 dispare împreună cu restul lumii.

Adam aude o mulțime de voci indignate în aulă. Orice ar fi pus la cale Nova, nu pare să decurgă fără durere. Julia și Ruben încă n-au sosit, dar n-are timp să-i aștepte. Trebuie să acționeze. Îi face semn din cap lui Peder pentru a se asigura că a înțeles, apoi intră pe ușă.

— Poliția! strigă el către mulțimea dinăuntru. Opriți-vă imediat, orice ați face. Nu mișcă nimeni!

Vede două lucruri concomitent. Primul: pare că membrii Epicura s-au luat la ceartă. Nu le pasă de el și de Peder. Sau poate că nu-i observă în mijlocul țipetelor și haosului. O tânără stă în genunchi lângă masă, plângând isteric. Lângă ea, un bărbat zace pe podea, tremurând convulsiv. În aulă e un miros foarte înțepător. Ca de urină.

— Nu vrem să bem! țipă un bărbat care stă într-un grup de

șapte sau opt persoane.

Un tânăr, abia trecut de vârsta adolescentei, face un pas înainte și îl lovește pe cel mai apropiat dintre ei peste genunchi cu o bâtă. Bărbatul țipă și cade peste câteva corpuri care zac deja pe jos. Răcnește de durere și își acoperă genunchii cu mâinile. Corpurile de sub el nu se mișcă.

— O să beți, spune tânărul, fluturând bâta spre grup. Toată lumea bea. Durerea purifică.

De-a lungul unei mese, un șir de oameni stau în picioare, părând că oficiază o slujbă.

— Totul este suferință, durerea purifică, îi aude spunând, iar și iar, în timp ce primesc pahare de plastic și le dau mai departe altora.

Femeia care plângea se ridică și încearcă să lovească paharele din mâinile celorlalți, dar se clatină și ei reușesc să-i ducă un pahar la gură.

Al doilea lucru pe care-l vede Adam e pistolul, în mâna unei femei scunde, la vreo 60 de ani, îmbrăcată într-un pardesiu mov. Pistolul este îndreptat spre un grup care a refuzat să accepte paharele, dar acum îndreaptă pistolul spre el și Peder. Până la urmă se pare că i-a observat.

— Voi sunteți cei care nu trebuie să vă mișcați, spune ea.

Adam se oprește cu mâna chiar deasupra armei de serviciu. Nu îndrăznește s-o scoată. Vede cu coada ochiului că Peder se află în aceeași situație.

— Nova a spus că e posibil să veniți. Deci da, pistolul e încărcat. Armele voastre! Puneți-le pe podea! încet. Tu primul!

Arată cu capul spre Peder.

Adam observă că două dintre persoanele de lângă masă cad pe podea, zgâriindu-se cu degetele pe gât. Un bărbat care a refuzat să bea strigă numele unuia dintre ei și încearcă să se îndrepte spre el, dar ceilalți îl prind, îl țin de brațe și îi duc un pahar la gură.

Femeia mai în vârstă nu-și ia ochii de la Adam și Peder. Dă din nou din cap spre Peder, iar el își scoate arma cu trei degete, punând-o jos cu mișcări calme.

— E rândul tău, i se adresează femeia lui Adam.

Adam folosește aceeași prindere cu trei degete ca Peder. Femeia e calmă și stăpână pe sine. Este puțin probabil să tragă accidental cu arma din cauza nervozității. Dar Adam nu vrea ca ea să-i interpreteze greșit vreo mișcare, așa că așază încet arma pe podea, lângă el.

Mirosul înțepător devine din ce în ce mai puternic, pe măsură ce tot mai mulți oameni fac pipi pe ei când cad lăți pe podea, în smucituri spasmodice. Adam încearcă să respire pe gură. Femeia vorbise despre Nova. Dar n-o vede pe Nova nicăieri.

— Stați acolo, la perete! le cere femeia, făcând semn cu țeava armei. Ca să nu ne mai deranjați până terminăm.

Ridică glasul și strigă la cineva aflat mai încolo, în aulă.

— Monica! Te ocupi tu de restul?

— Sigur, răspunde o femeie de lângă masa pentru pauza de cafea. O să mai dureze ceva, dar nu e nicio problemă. Karl?

Un bărbat înalt, blond, care pare foarte antrenat, se duce lângă femeie și îi dă un baston telescopic, zâmbind larg.

— Țineți minte promisiunea Novei, le spune Monica epicurienilor din sală. Veți fi în sfârșit eliberați de durere. În sfârșit vă primiți recompensa. Iar în următoarea existență vom fi regi și regine, ca recunoștință pentru ceea ce am îndurat aici. Înțeleg dacă vă e frică. Dar frica e o iluzie. Veniți să beți, avem destul pentru toată lumea.

Unii membri trag cu coada ochiului la baston. La Karl. La pistolul îndreptat pentru moment spre Adam. Și apoi se aliniază la masa cu pahare.

— Nu face asta, îi spune Peder femeii în pardesiu mov. Vă înșelați! Viața nu e doar suferință.

— Voi doi deranjați, răspunde femeia, fluturând ușor pistolul. Chestia asta e planificată de mulți ani. Dar acum a trebuit să grăbim totul, din cauza voastră. Nu este optim, dar merge și-așa.

— Dar nu-i puteți ucide pe toți, insistă Peder, făcând un pas înainte. E o nebunie totală.

Adam se uită fix la petele albastre din barba lui Peder. Îi pâlpâie în colțul ochilor. De la atâta adrenalină, câmpul vizual

se îngustează. Nu e bine. Își strânge ochii tare, de câteva ori. Trebuie să fie alert, trebuie să fie pregătit pentru orice. Peder face încă un pas în față și Adam se încordează.

— Nu omorâm pe nimeni, răspunde femeia scundă, făcând un pas înapoi în timp ce-și ridică pistolul la înălțimea feței lui Peder. Doar facem următorul pas. Toți se află aici de bunăvoie. Doar că sunt puțin derutați în acest moment. Și e de înțeles – e o decizie importantă.

Femeia dă din brațul liber.

— Totul este suferință, durerea purifică! strigă ea.

— Totul este suferință, durerea purifică! răsună răspunsul în încăpere.

Femeia zâmbește.

— Să nu faci greșeala să crezi că nu-l voi folosi, îl avertizează ea, dând din cap spre pistol. Fac orice se impune. Oricum, nu mai rămân în existența asta mai mult de un minut.

— Dar sunt atât de multe lucruri pe care le pierdeți! insistă Peder.

Vocea lui sună acum ușor disperată. Adam înțelege, Peder vrea să-i salveze pe toți. Peder cu barbă albastră care vrea binele tuturor. Dar aici nu va funcționa. Adevărul e că e deja prea târziu. Pe podea se află deja sigur 20 de persoane. Adam știe că n-o să uite niciodată această clipă. Când au fost forțați să privească cum Nova îi ucide pe toți cei care au crezut în ea.

— O să-ți arăt la ce mă refer, spune Peder.

Incredibil, dar chiar zâmbește, în mijlocul întregii orori.

— Am un filmuleț cu tripletele mele cântând pe o melodie de la preselecția pentru Eurovision, adaugă el, zâmbind în continuare.

Face o mișcare cu mâna spre buzunarul de la spate.

— Melodia lui Anis Don Demina. Dacă le vezi, o să înțelegi c…

Femeia apasă pe trăgaci. În sala mare, împușcătura răsună ca o stea care explodează.

Peder este smucit înapoi ca și cum ar fi prins într-un elastic.

Trupul lui se izbește de perete.

Cineva țipă puternic.

Posibil să fie chiar Adam.

Mina tresări. Știa exact ce sunet o trezise. O împușcătură. Se ridică în picioare, cu realitatea celor scrise de Nova pe bilet pătrunzându-i în conștiință. Ieși în fugă din clasă, încă nesigură pe picioare, lovindu-se de câteva scaune în drum spre ieșire.

Un etaj mai jos, scrisese Nova. Mama ei era cu un etaj mai jos. În aulă. Era și Natti acolo? Jocul Novei era confuz, iar Mina nu înțelegea totul.

Coridorul părea să se întindă la nesfârșit până să ajungă la scări. Alergă cu pași mari. La jumătatea drumului simți că e cât pe ce să cadă, dar reuși să-și recapete echilibrul prinzându-se de balustradă. Inima îi bătea cu putere în piept și se forță să facă ultimii pași ceva mai încet.

În timp ce se apropia de aulă, prin ușa pe jumătate închisă auzi țipete și voci ridicate. Împinse ușor ușa mai mult ca să poată trage cu ochiul și să înțeleagă situația dinăuntru. Mirosea îngrozitor. De parcă ar fi fost cea mai mare ladă de nisip pentru pisici din lume. Adam stătea în picioare cu arma de serviciu scoasă, îndreptată spre un grup de oameni cu mâinile în sus. Alte persoane erau întinse pe podea. Cei mai mulți dintre ei, nemișcați. Unii păreau să aibă dureri și se zvârcoleau. Dar orice ar fi făcut acolo, situația părea total ieșită de sub control. O femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-un pardesiu mov, stătea în fund pe jos, cu brațele la spate. Cineva, Adam sau Peder, îi pusese cătușe. Puțin mai departe o văzu pe Ines printre ceilalți de pe podea.

Mina strigă, ca să nu fie împușcată accidental de colegul ei.

— Adam! Sunt Mina! Intru!

Își scoase încet arma de serviciu în timp ce aștepta OK-ul lui Adam. Când îl primi, deschise ușa larg și se repezi înăuntru, până la Ines. Mama ei se străduia să-și țină ochii deschiși. Lângă ea se afla un pahar de carton gol.

— Ce ai făcut? Mamă! Unde e Nathalie?

Ines o privi și ridică mâna cu greu. După o clipă de ezitare, Mina îi luă mâna. Sentimentul mâinii mamei sale în mâna ei

era ciudat și familiar în același timp. Cândva, mama ei o ținea de mână. Acum, ea era cea care o ținea pe mama ei. Părea firavă și fragilă, de parcă risca să se frângă la cea mai mică strângere. Era furioasă pe mama ei. Cum să facă așa ceva? Aveau atât de multe de discutat, atât de multe întrebări care necesitau răspunsuri. Dar una dintre ele era mai importantă decât toate celelalte. Mina o privi pe mama sa în ochi, implorând.

— Nathalie, mamă, unde e Nathalie?

— Am păcălit-o, Mina, răspunse Ines cu o voce răgușită. Chiar am reușit. Am păcălit-o pe Nova. Iartă-mă! N-am înțeles… Până acum, la final. Nu știam ce face Nova, nu știam ce fac ceilalți. Dar când mi-am dat seama, am făcut tot ce-am putut. Pentru tine. Pentru Nathalie. Avea de gând s-o omoare. Mi-am dat seama înainte să fie prea târziu. Așa că i-am spus Novei că va câștiga timp dacă o ia pe Nathalie cu ea. Că are nevoie de mai mult timp pentru a-și duce la bun sfârșit opera. I-am zis că e prea importantă ca să dispară acum, cu noi. Știam că narcisismul ei va asculta…

— Unde a dus-o?

Ines tuși, iar Mina vedea cu cât chin rostea fiecare cuvânt. Mina nu voia s-o părăsească. Dar gândul la Nathalie o făcuse deja să se ridice în picioare. Ines îi strânse mai tare mâna.

— Iartă-mă. Pentru tot. Iartă-mă.

Apoi Ines dădu drumul mâinii fiicei sale și închise ochii.

Lui Vincent îi sună telefonul. Mina. Sincronizare perfectă.

— Știu ce-a vrut să spună Nova, începu el brusc. Nathalie și Ines sunt în locuri diferite.

— Știu, răspunse Mina cu voce tare în urechea lui. Mama a avut grijă să fie așa, ca s-o țină departe pe Nathalie. Dar nu cred că ne-a mai rămas mult timp. Și nu știu unde e. La naiba, nu știu unde e! S-au întâmplat atât de multe aici, au băut otravă și Ines… a… Doamne Dumnezeule, a…

Ceva nu era în regulă. Foarte! Vocea Minei venea și se stingea, de parcă n-o putea stăpâni. Îl auzi pe Adam strigând ceva în fundal, dar n-avea timp să întrebe ce s-a întâmplat.

Mai întâi Nathalie. Apoi orice altceva. Aceasta era ordinea corectă, dacă voia să fie de vreun ajutor.

— Știu unde e, zise el, alergând peste drum, unde își parcase mașina. Nova a scris în SMS-ul pe care ți l-a trimis că trebuie să mergi până la capăt ca s-o găsești. Ții minte? Așa că eu am mers până la capăt. Mi-am dat seama cum continuă *Knight's tour-ul* ei. Mi-a luat ceva timp, dar acum sunt absolut sigur. Dacă are de gând să păstreze modelul matematic simetric, există un singur pătrat pe tablă, scuze… pe hartă, la care se poate opri. În pătratul ăla sunt două insulițe: Reimersholme și Langholmen. Dar simt că nu e Reimersholme. Ținând cont de flerul Novei pentru dramatism, pun pariu că se află în închisoarea abandonată de pe Langholmen, cea care acum e hotel și pensiune.

Ajunse la mașină și căută cheia în buzunar.

— Dar asta e în cealaltă parte a orașului, exclamă Mina exasperată. O să-mi ia extrem de mult timp să ajung acolo. Iar Ines…

— Eu sunt deja pe drum, o asigură Vincent, găsind cheia și descuind mașina.

— Vincent?

— Da, răspunse el urcând în mașină.

— Condu cât poți de repede.

— Fiica mea și Nova sunt în Langholmen, trebuie să ajung acolo, anunță Mina, îndepărtându-se de cadavrul lui Ines.

Vocea lui Adam se auzea înfundat în spatele ei. Spusese ceva, de mai multe ori, dar ea nu putea să asculte. Gândul la Nathalie era prea sonor în capul ei.

— Mina! strigă el din nou.

Tresări și se întoarse.

— Mina, trebuie să știi ceva.

Sunetul sirenelor se auzea tot mai tare. Veneau întăriri. Mina se uită în jur. Adam părea să aibă situația sub control. Nu era nevoie să rămână și ea acolo, să-și aștepte colegii.

— Și explică-mi ce treabă are fiica ta cu Nova, nici măcar nu știam că ai copii.

— N-am timp acum, trebuie s-o găsesc pe Nathalie, răspunse ea neliniștită și se îndreptă spre ușă.

— *Mina!*

Adam își ținea încă arma îndreptată ferm spre grupul de sectanți, deși aceștia nu păreau câtuși de puțin dornici să-l provoace. Adam dădu din cap spre podeaua de lângă ușă. Minei îi scăpase mai devreme. Dar acum văzu o pereche de pantofi ieșind din spatele câtorva scaune. Prima ei presupunere fu că era vorba despre un alt membru al sectei care băuse din otravă. Apoi recunoscu șosetele. Șosetele lui preferate cu Bart Simpson. Făcu câțiva pași în direcția aceea.

Nu voia.

Nu voia să vadă.

Nu voia să știe.

Dar trebuia. Mai făcu câțiva pași. Și nu-și putu opri un țipăt. Un țipăt primar, sfâșietor. În spatele scaunelor era Peder, întins pe spate. Cu o barbă albăstrie și cu ochii larg deschiși. Un mic cerc roșu pe obrazul său era singurul lucru care dădea de înțeles că era ceva în neregulă. Cercul și sângele împroșcat pe peretele din spatele lor, care acum curgea din gaura mare din ceafa lui Peder.

— Ea l-a împușcat, zise Adam, făcând semn cu capul spre femeia mai în vârstă care stătea pe podea, încătușată, fără să se uite la ea.

Vorbea cu glas monoton. Ca și cum ar fi rămas fără emoții.

Era prea mult. Mina nu mai suporta și alte morți. Cu ochii încețoșați de lacrimi, se întoarse și fugi spre ieșire. Nu putea face nimic pentru Peder. Dar putea, trebuia s-o salveze pe Nathalie.

Vincent merse pe Soder Malarstrand, în direcția Langholmen. Apa licărea în dreapta lui, dar n-avea timp să admire priveliștea. Pentru prima dată, se bucura că era o zi de luni toridă în mijlocul perioadei de concedii. Drumul era în mare parte pustiu. Făcea cum îi ceruse Mina și conducea cât de repede avea curaj.

— Vincent, se auzi Christer în sistemul *hands-free* al mașinii.

Vincent îl sunase imediat ce se urcase în mașină.

— Am toate detaliile acum, toate rezervările, atât la hotel, cât și la pensiune. Exact cum ai cerut. E destul de plin, fiind sezonul de vară.

Vincent coti și intră pe micul pod care ducea spre Langholmen, insula pe care se afla una dintre cele mai vechi clădiri de închisoare din Stockholm.

— Dar hotelul a făcut o rezervare ciudată aseară, continuă Christer. Camera 121. A zis că are nevoie de cameră doar trei ore. De aceea a reușit să prindă rezervare. Poți ghici despre cine e vorba.

— Nova, zise Vincent când intră în parcare. Mulțumesc.

Parcă rapid și o luă la fugă spre fosta închisoare care acum servea drept hotel.

Să se concentreze. Fără să se gândească la ce ar putea să găsească acolo. Să nu-și lase emoțiile să preia controlul. Îi plăcea simetria numărului camerei, 121. Începea așa cum se termina. Cu de două ori mai mult la mijloc. O curbă de distribuție normală.

Dar nimic din toate astea nu era normal. Nathalie era cam de aceeași vârstă cu Rebecka. Dacă nu ajungea la timp… Nu, așa ceva nu era posibil. Concentrare!

Se uită în sus la clădirea de piatră galbenă. Știa că închisoarea fusese finalizată în anul 1880. Construcția ei durase șase ani. 18 plus 80 făcea 98. Minus șase ani dădea 92. Închisoarea a început să fie dezafectată în 1972. 1972 minus 1880 era, de asemenea, 92.

Hm. Ciudat. Poate că exista o legătură matematică, dar nu reușea s-o găsească, și nu-i plăcea când coincidența era atât de simetrică fără să-și dea seama de ce. Dar 92 plus 92 făcea 184. 18 4. 18 aprilie. Ziua de naștere a lui David Tennant, dacă își amintea corect. David Tennant, actorul preferat al lui Benjamin din serialul TV *Doctor Who*.

În timp ce Vincent deschidea ușa de la intrarea în hotel, vizualiza alfabetul cu ochii mintii. Numără în grupuri de câte trei și constată că literele DOCTOR WHO se aflau pe locurile 4, 15, 3, 20, 15, 18, 23, 8 și 15 din alfabet. Suma acestor

numere era… 121.

Curba de distribuție normală.

Camera în care Nova aștepta cu Nathalie.

Nu putea să întârzie.

La recepție primi indicații ca să ajungă la camera de la etajul 2. Nu se știe de ce, în spatele tejghelei mici de la recepție se aflau trei persoane. Trei laturi ale unui triunghi. Sendvișurile cu pâine prăjită ale mamei. De ce nu erau de ajuns doi la recepție?

Alergă la etajul al doilea, apoi de-a lungul șirului de celule din vechea închisoare, amintindu-și că doi ori trei fac șase. Un număr par, un număr bun.

Se opri în fața celulei cu numărul 121 și realiză că n-are niciun plan. Dar nu mai era timp. Apucă de clanță, iar usa se deschise lin. Nu era încuiată.

Nova stătea la o masă, în camera mică, și tocmai turna ceva dintr-o sticlă într-un păhărel.

— Bună, Vincent, zâmbi ea și puse sticla jos. Tocmai începeam să-mi pierd nădejdea.

— *Sorry*, am fost prins în trafic, răspunse el, uitându-se repede în jur.

Nu era nimic amenințător în încăpere, nimic care să ateste violența iminentă. Tot ce putea vedea erau paharul și sticla de pe masa din fața Novei, care era îmbrăcată impecabil, într-un costum albastru elegant, cu pantaloni. O tânără care trebuie să fi fost Nathalie stătea pe patul de vizavi, îmbrăcată într-un tricou și pantaloni albi. Nu părea constrânsă.

— Bună, Nathalie, i se adresă el. Numele meu e Vincent. Sunt prieten cu…

— Cu mama ta, încheie Nova în locul lui.

Nathalie se schimbă. Își încrucișă brațele, își arcui spatele și își plecă privirea furioasă.

— Deci… ce se întâmplă acum? întrebă el.

— E foarte simplu. Libertatea mea în schimbul libertății lui Nathalie. Eu ți-o dau, iar tu convingi poliția să nu mă mai caute.

— De unde știi că poliția n-a înconjurat deja locul ăsta?

Nova îl privi cu zâmbetul ei frumos.

— Te rog, Vincent, știu că sunt ocupați până peste cap la Ostra Real. O să dureze ceva până când vor putea ieși de acolo. Și mai știu că nu sunt la fel de inteligenți ca noi doi. Nimeni în afară de tine nu ar fi dedus că mă aflu aici. Bănuiesc că ai dat buzna încoace imediat ce ți-ai dat seama. Ceea ce înseamnă că ai venit singur.

Vincent se așeză pe singurul scaun disponibil din cameră. Nova avea dreptate – ce rost avea să pretindă că nu e așa?

— Nathalie, îmi pare rău pentru toate astea, zise el, uitându-se la adolescentă. Niciunul dintre noi nu și-a dat seama ce pune la cale bunica ta.

— Nu-i da prea mult credit lui Ines în această privință, pufni Nova. În clipa în care am aflat că fiica lui Ines face parte din echipa de investigație și că ea, la rândul ei, are o fiică pe nume Nathalie, i-am cerut lui Ines să-și găsească nepoata. Un atu în plus nu strică niciodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Nathalie de pe pat. Bunica…

— Bunica ta a făcut ce i-am cerut eu să facă. Am știut încă de acum o lună că o să-mi fii de folos mai devreme sau mai târziu. Chiar crezi că a fost o coincidență că Ines era în vagonul ăla de metrou?

Nathalie se ghemui și se făcu mică. Ca și cum ar fi încercat să dispară.

— Deci libertatea ta în schimbul libertății lui Nathalie? întrebă Vincent. Îți dai seama că sun la poliție imediat ce pleci de aici? Nu vor înceta niciodată să te urmărească.

— Cel mai bine pentru tine e să-i poți convinge. O să le spun de unde s-o ia pe Nathalie doar când voi fi convinsă că sunt în siguranță. Depinde de poliție să decidă când sau dacă o vor mai vedea pe Nathalie.

— Ce te face să crezi că n-o voi lua pe Nathalie de aici și nu te voi preda poliției? întrebă Vincent, ridicându-și telefonul mobil. Nu prea văd cum ai putea să mă oprești.

— Poate că eu nu. Dar de ce crezi că sunt singură? îți pot promite că nu vei reuși nici măcar să traversezi parcarea dacă încerci să pleci din hotel singur cu Nathalie.

Bineînțeles, era logic ca Nova să-și fi luat măsuri de securitate suplimentare. În același timp, își tot punea mâna pe gât când vorbea. Atingerea fizică repetată era frecventă în caz de stres, deoarece încetinea eliberarea hormonului de stres. Oare mintea? La urma urmei, trebuie să fi fost o decizie rapidă să mute totul pe astăzi, iar faptul că nu era cu ceilalți părea greu de crezut că ar fi făcut parte din planul inițial. Chiar avusese timp să-și organizeze propriul corp de gardă?

Vincent se uită pe fereastră. Trei bărbați în jachete albe se deplasau fără țintă prin parcarea de afară. Jachetele păreau deplasate pe căldura asta. Puteau fi turiști; sau Nova spunea adevărul și erau acoliții ei. Habar n-avea pentru care dintre variante să se decidă.

Pe de altă parte, nu credea nici măcar o secundă că Nova o va lăsa pe Nathalie să plece. Avea mult prea multe vieți pe conștiință ca să mai conteze una în plus. Începuse să sape la mormântul lui Nathalie din clipa în care fata ajunsese la Epicura. Iar el era cel care îi spusese Minei că Nova e inofensivă; dacă n-ar fi fost el, Nathalie ar fi fost luată de acolo de tatăl ei cu mult timp în urmă. Era vina lui. El trebuia să îndrepte totul. Aruncă din nou o privire pe fereastră. Bărbații erau încă acolo.

Probabilitatea ca aceștia să fie cu Nova nu era mare, având în vedere presiunea timpului la care fusese supusă și faptul că prezenta semne inconștiente, dar puternice, de stres. Însă nu putea ignora varianta că e posibil să fi spus adevărul.

Estima că probabilitatea să fie bodyguarzii Novei era de 30 la sută; 70 la sută că nu erau. Dacă erau, ce șanse existau să-i învingă pe el și pe Nathalie? Existau mai multe căi de ieșire din hotel. Aveau șanse relativ mari să scape într-o direcție în care bărbații să nu-i vadă decât atunci când ar fi fost prea târziu. Probabilitatea să scape teferi dintr-o astfel de situație era cam de 20 la sută. 20 la sută din 30 însemna 6. Deci aveau 6 la sută șanse de scape cu bine dacă bărbații erau bodyguarzi. 70 la sută șanse, dacă nu erau bodyguarzi. Asta însemna că el și Nathalie aveau 76 la sută șanse să scape teferi dacă o învingeau pe Nova și fugeau, cu sau fără bodyguarzi.

Dar existau și 24 la sută șanse să fie prinși. Iar probabilitatea ca unul dintre ei sau amândoi să fie uciși într-o astfel de situație era cam de sută la sută.

Nu-și putea asuma acest risc.

— OK, ai câștigat, anunță el, punând telefonul jos. Dar tot nu înțeleg de ce ne aflăm aici. Dacă voiai s-o folosești pe Nathalie pentru șantaj, ar fi fost mai sigur s-o faci prin telefon, dintr-o locație necunoscută. Ai riscat foarte mult, venind aici singură.

— Nu, răspunse Nova, încruntându-se. E calea mea hamiltoniană. Se termină aici. Trebuie să fiu aici, pentru că aici are loc mutarea finală. Ai văzut cu ochii tăi. Trebuie să merg până la capăt. Următorul loc în care ajung va fi începutul unui drum cu totul nou, un drum despre care încă nu știu unde mă va duce. Dar mai întâi trebuie să-l închei pe acesta.

Se uită fix la Nova. El presupusese că ucigașul e sclavul propriilor reguli matematice. Dar Nova era mai mult decât atât. Era nebună. Genială, dar nebună. Și probabil că mai avea la dispoziție doar câteva secunde până când va pleca de acolo cu Nathalie. Câteva secunde înainte de a o pierde pe fiica Minei pentru totdeauna. Trebuia s-o determine pe Nova să rămână până îi venea în minte un plan. Dar ce?

Ce

Ce

Ce

Ceva din ce spusese ea. Că trebuia să-și urmeze calea până la capăt. Ultima mutare.

Asta era!

Găsise.

O ocazie să demonstreze că e mai inteligentă decât eE Nova era o adevărată narcisistă, n-ar fi putut să reziste unei asemenea ispite.

— Exact cum ai spus și tu, ăsta e ultimul tău pătrat, replică Vincent. Partida finală. Dar ultima ta mutare nu poate fi șantajul. E prea… neglijent, ca să fii tu. Zâmbetul Novei păli.

— Și dacă tot vorbim despre jocuri, continuă el, chiar nu înțeleg puzzle-urile pe care mi le-ai trimis. Le-ai trimis doar ca

să-mi distragi atenția de la anchetă, în cazul în care aș fi fost cooptat în ea? Admir nivelul de ambiție de a-i trimite articolul de ziar lui Ruben încă de acum doi ani, cu un an înainte de a o răpi pe Lilly. Dar mă tem că puzzle-urile n-au avut efectul pe care-l așteptai. Pentru că, până la urmă, iată-mă aici.

Era un joc al hazardului. Dar Nova era probabil mândră de planificarea ei minuțioasă. Faptul că i se spunea că a fost neglijentă sau că o parte din plan nu a funcționat ar fi putut, cu puțin noroc, s-o provoace să fie de acord, din pură mândrie, cu ce urma el să sugereze.

— N-am trimis niciun puzzle sau articol, răspunse ea. Zâmbetul dispăruse complet acum.

Nu se așteptase la așa ceva. Sigur, era posibil să-l mintă, dar nu credea. Era prea mândră de munca ei ca să facă așa ceva. Dar dacă nu fusese Nova, atunci cine? Vincent se încruntă. Nu era timp pentru acest gând acum. Va trebui să păstreze asta pentru mai târziu.

Îi zâmbi Novei și ridică sticla de pe masă. Mina menționase că aduseseră otravă la liceul Ostra Real. Lichidul din sticlă era probabil același lucru, rezervat pentru Nathalie.

Acum era momentul. O presase pe Nova mental, cât de departe putuse. Acum, totul depindea de reacția ei, dacă va fi așa cum sperase el și va accepta provocarea.

— Ai jucat șah cu tine însăți, zise el, și ai ajuns la capăt. La propriu. Apropo, ai pictat o hartă incredibil de frumoasă a orașului. Când am văzut că era chiar simetrică… Ei bine, a fost ceva chiar special. Deci acum, că suntem aici, pe ultimul pătrat, să jucăm partida așa cum ar trebui jucată. Ce importanță are o partidă de șah, dacă nu e nimic în joc? Ce rost are să pornești mâine pe un drum nou, dacă nu-l termini pe ăsta așa cum trebuie? Nu cu șantaj improvizat.

Amândoi știm că ești prea bună pentru așa ceva. Hai să jucăm pentru șah-mat. Presupun că mai ai pahare?

Nova se holbă la el. Apoi zâmbi din nou și scoase două pahare și altă sticlă din geanta Louis Vuitton.

— Fără otravă, sper?

— Suc de pere, răspunse Nova, dând din cap afirmativ.

Așeză sticla lângă cea care era deja pe masă. Conținutul arăta identic. Dar unul era letal. Celălalt avea gust de fructe. Nova îl privi în ochi.

— Dacă tu bei otrava și câștig eu, o primesc pe Nathalie, propuse Vincent. Ultimul lucru pe care-l faci cât mai ești în viață e să le spui bodyguarzilor tăi să nu se atingă de noi. Dar, în același timp, scapi în sfârșit de durerea cronică. Dacă câștigi tu, iar eu mor, o primești pe Nathalie și îți poți continua planul. Pentru că știu că există patru pătrate în care n-ai apucat să ajungi. Patru copii pe care nu i-ai ucis. Deci tu câștigi, indiferent de cum o să se termine.

Nathalie făcu ochii mari.

— Ce copii? întrebă ea, uitându-se disperată la Nova. Despre ce vorbește?

Nova ocoli privirea lui Nathalie și continuă să se uite la Vincent. Dacă în ochii lui Gustav văzuse o văpaie, ai Novei ardeau ca un vulcan.

— Nu înțeleg, insistă Nathalie cu panică în glas. Cum adică, otravă? Mă jucați pe mine, ca și cum aș fi o piesă de șah? Nu am de gând să accept așa ceva! Nova, spune ceva! Explică-i că a înțeles greșit, că tu nu vrei răul nimănui!

Nova nu răspunse.

— Cred că alternativa pe care Nova avea de gând să ți-o ofere e să te joci singură, zise Vincent. Și nu cu două sticle, ci cu una. Avea de gând să te otrăvească în momentul în care plecați de aici, Nathalie. Nu a fost niciun moment vorba să te folosească și să te predea poliției. Voia să te omoare și apoi să dispară. Cu ce facem noi acum, măcar ai 50 la sută șanse de supraviețuire. Dacă merge prost, atunci… Mai bine eu decât tu.

Vincent se uitase la Nova tot timpul cât vorbise. Dacă se întorcea cu fata la Nathalie, se temea că nu va fi în stare să meargă până la capăt. Totul se întâmplase din vina lui; el nu văzuse la timp semnele de avertisment. Trebuia s-o facă pentru Nathalie. Care îi amintea de Mina. Își dădu seama că ar face orice pentru ea.

— Îmi pare rău, Nathalie, adăugă el. Știu că nu e mult. Dar e

tot ce pot face.

Desfăcu dopul sticlei cu otravă, turnă într-unul dintre pahare și lovi cu putere marginea paharului, ca să se scurgă și ultima picătură. Apoi puse sticla pe masă și înșurubă dopul la loc. Nova nu-l slăbea din priviri. Vincent luă următoarea sticlă și începu să toarne în celălalt pahar.

— Ești sigur că ai luat sticla potrivită? întrebă Nova, zâmbind.

— Chiar sper, răspunse Vincent, zâmbind la rândul său. Altminteri înseamnă că tocmai am turnat din greșeală otravă în ambele pahare. Ar fi o prostie.

Zâmbetul Novei dispăru.

— Nathalie, Nova și cu mine ne vom întoarce cu spatele și vom număra până la zece. Tu schimbă paharele de câteva ori, ca să nu știm care e care.

— Nu vreau, replică Nathalie cu o voce deznădăjduită.

— Nici eu, spuse Vincent. Dar o vom face oricum. Unu…

Îi făcu semn Novei și se întoarseră amândoi cu spatele la masă. În timp ce număra cu voce tare până la zece, auzi zgomotul paharelor care erau mutate în spatele lui.

— … și zece.

Se întoarse în același timp cu Nova. Paharele erau în același loc ca și înainte. Identice.

— Bem în același timp, spuse el, luând unul dintre pahare.

Nova dă pe gât paharul în același timp cu Vincent. Se uită la mentalist. Băutura are gust de pere. Dar asta nu înseamnă nimic, otrava are același gust ca sucul.

Plescăie ușor în timp ce lichidul își croiește drum spre stomac. Caută o stare de rău, o senzație de arsură sau gheare în gât. Nimic. Timpul se oprește.

Nova își miroase paharul. În continuare nimic altceva decât pere.

Apoi studiază fața lui Vincent.

Mentalistul s-a oprit cu mâna în aer. Pupilele i se dilată încet.

Mâna lui începe să se deplaseze în jos, după care cade fără

vlagă pe masă. Paharul gol se ciocnește și îi cade din mână. Se rostogolește pe masă, lăsând o dâră îngustă de lichid.

Vincent se uită în continuare la ea, dar ochii lui sunt nefocalizați. E clar că ochii văd altceva decât ceea ce se află în cameră.

Apoi Vincent începe să se aplece într-o parte. Bustul se lasă tot mai jos, până când se prăbușește de pe scaun și ajunge pe podea. Capul i se lovește de podeaua celulei cu un zgomot surd.

Nova mai așteptă câteva secunde. Nathalie s-a ghemuit pe pat, ca o minge. Și-a băgat capul între genunchi și se leagănă înainte și înapoi. Poate că e mai bine așa. În felul ăsta nu trebuie să vadă.

Nova nu a crezut că va fi atât de ușor. Dar până nu dai cu capul de pragul de sus, nu-l vezi pe cel de jos. Iar Vincent fusese cu nasul pe sus.

Se ridică și se îndreaptă spre mentalistul care zace întins pe podea. Ochii îi sunt pe jumătate închiși. Pieptul i se ridică și coboară în respirații scurte și superficiale. Durează câteva secunde. Apoi se oprește complet.

Nova se ghemuiește lângă trupul lui pe podea și îi ia pulsul.

Nimic.

— Șah-mat, spune ea și se ridică.

Își scutură pantalonii și își ia geanta, după care se întoarce spre Nathalie.

— Trebuie să mă asigur că Vincent chiar a venit singur, că nu ne așteaptă nimeni jos. Așa că nu te mișca de-aici! Altfel, vei bea același lucru ca Vincent.

Nova speră ca fetița să fie suficient de speriată încât să facă ce spune ea. Se pare că are efect, ținând cont de cât de îngrozită o privește Nathalie.

Deschide ușa și iese pe coridor.

A câștigat.

Nu-i vine să creadă, dar chiar a câștigat. În sfârșit, e liberă să-și continue planul. Nova, bineînțeles, trebuie să dispară, iar asta e tragic. Având în vedere tot ce a construit. S-a terminat cu Epicura. Dar poate oricând să redevină Jessica.

Își pune mâna pe perete și își trage sufletul. A fost o zi mai obositoare decât credea. Nathalie va fi utilă pentru a ține poliția departe până va ajunge în siguranță. Apoi poate să… dispară și Nathalie. După aceea va trebui să aștepte un an sau doi până când o va putea lua de la capăt. Au mai rămas patru.

Patru copii, până să fie răzbunat John.

Pornește din nou, dar i se împleticesc picioarele și se împiedică. Ce naiba! Trebuie să se poarte natural, în caz că o vede cineva.

Mintea ei se întoarce la cei patru. Poliția n-a înțeles niciodată cine erau copiii sau de ce au murit. Așa că nici data viitoare nu o vor putea opri. Are tot timpul din lume.

Simte dintr-odată că îi e greu să respire. O cuprinde amețeala. Nu e doar epuizare.

Își întoarce privirea spre ușa deschisă a camerei 121. Vincent zace încă fără viață pe podea.

Oh, nu!

Rememorează cu ochii mintii momentul în care turnase otrava. Mai întâi într-un pahar, apoi… Idiotul o făcuse pe bune. Glumise pe seama asta, dar era ceva serios. Existase o singură cale garantată de a o opri pe Nova, și el o făcuse.

Se sacrificase pe el pentru Nathalie.

Turnase otravă în ambele pahare.

Nova se prăbușește pe podea în timp ce i se umflă gâtul. Se zgârie pe gât și cineva îi dă foc la plămâni. S-a înșelat. Nu mai vrea să scape de durere. Vrea să trăiască, merită toată durerea din lume. În timp ce o altă parte din ea salută ceea ce se întâmplă. Ea a fost întotdeauna cea care supraviețuiește. Cu prețul morții celor care contează. Tatăl ei a ales s-o salveze pe ea, în locul mamei. Singurul rezultat a fost că și-a pierdut ambii părinți. În timp ce ea a trăit mai departe.

Pentru prima dată, poate că i se pare corect.

Dar tot vrea să meargă mai departe.

Să continue să trăiască.

Cu vinovăția. Cu durerea.

Se întinde pe coridor și îl vede pe Vincent pe podea, în interiorul celulei. Stelele, poate stele noi, stelele ei, îi joacă în

câmpul vizual, explicându-i că oxigenul a dispărut și că inima e pe cale să cedeze. Își întinde mâna în direcția lui Vincent. Încearcă să ajungă la el, dincolo de distanța plină de stele. Vrea să-l întrebe dacă și el a trăit în durere. Cum a făcut fată situației. Dacă se simte liber acum.

Dar nu mai are timp.

— Nathalie!

Mina striga cât putea de tare, în timp ce urca în fugă scările hotelului. Când ajunse la etajul al doilea, aproape că se împiedică de Nova, care zăcea pe coridor.

— Sunt aici! strigă o voce de fată.

Nathalie. Undeva în fata ei.

— Așteaptă, vin!

Se aplecă peste Nova, căutând semne de viață. Nu mai putea suporta alte morți. Nu după Peder, nu după Ines. Nu după Epicura. Totul fusese oribil de inutil. Văzuse mai multe morți în ultima oră decât ar fi vrut să vadă în tot restul vieții sale. Dacă exista vreo șansă de a o salva pe Nova, va profita de ea, oricât de mult ar fi urât-o pentru tot ce făcuse. Dar Nova părea pierdută. Iar Nathalie era puțin mai încolo.

Julia și Ruben erau chiar în spatele ei și chemară o ambulanță pentru Nova, dacă nu cumva era deja prea târziu. Mina se ridică și fugi spre ușa deschisă, de unde venise vocea.

Chiar înainte să intre în cameră, văzu pe cineva întins pe podea și nu se gândi decât că nu are voie să fie fiica ei.

Intră în fugă și o luă prin surprindere pe Nathalie, care era ghemuită pe un pat.

— Tu?! exclamă Nathalie. Dar te cunosc.

Mina încuviință. Băuseră o cafea în parcul Kungstradgarden, în urmă cu doi ani, dar Mina nu spusese atunci cine era. Nu s-ar fi gândit că Nathalie își va aduce aminte de acea întâlnire.

— Deci tu ești mama mea? Nu mai înțeleg nimic.

Mina nu mai asculta. Pentru că văzuse cine zace pe podea. Iar ea nu voia să accepte, refuza să accepte că era Vincent. Vincent al ei. Cel care îi era alături. Singurul care primise permisiunea să-i fie alături.

Iar acum stătea întins acolo, părând să nu-i pese cum o va afecta asta pe ea.

— Ce-ai făcut? murmură ea, uitându-se la mentalist. Vincent, ce-ai făcut?

Căzu în genunchi pe podea, căutând semne de viață în același mod în care o făcuse cu Nova. Și, la fel ca la Nova, nu găsi nimic.

— Am chemat o ambulanță, anunță Julia când intră în cameră. Dar sunt destul de sigură că Nova e moartă, așa că…

Tăcu în clipa când îl văzu pe Vincent.

— Oh, la naiba! Mina…

— Dar atunci, tu ești mama mea? întrebă Nathalie din nou.

Mina nu putu răspunde. Tocmai își primise fiica înapoi. Ar fi trebuit să fie foarte fericită. Dar când se ridică de pe podea, când se ridică de lângă Vincent, când se ridică să-și trăiască restul zilei și ziua de după, și luna, și anul de după, și restul vieții ei fără el, fără Vincent, simți că în lume nu există nimic altceva în afară de tristețe.

Christer se uita cu dezgust la pătratele albe și negre de pe ecranul computerului. Își pierduse orice interes pentru șah. Jessica, fata lui John Wennhagen, cunoscută și sub numele de Nova, stricase totul definitiv. Un om bolnav. Din cauza ei, Mina își pierduse mama. Dar datorită lui Vincent, cel puțin își recăpătase fiica. Christer nu mai aflase nimic după ce plecaseră ieri cu Nathalie din Langholmen direct la spital. Spera că e bine. Ciudat, cu câteva zile în urmă nici măcar nu știa că Mina are o familie.

Aruncă din nou o privire la tabla de șah de pe ecran. Avea de gând să termine partida pe care o juca deja de o săptămână. Pe urmă, gata, nu-i mai trebuia.

Știa că umilința era iminentă. Orice mutare ar fi făcut, partida se încheia. Voia să amâne inevitabilul cât mai mult posibil. Dar n-avea decât s-o facă și gata.

Christer selectă partida din listă și o deschise cu un click. Piesele fură așezate pe tablă în pozițiile pe care le lăsase. Se uită la configurație, încercând să înțeleagă dacă avusese un

plan și, dacă da, care era acesta.

Cu siguranță nu părea un plan.

Nu avea nicio șansă.

Făcu apatic câteva mutări, pentru a scurta suferința. Totuși, nu mai rămăseseră multe piese pe tablă. Aparent, jocul mersese mai bine decât de obicei, înainte de a-l pune pe pauză. Mută calul pe care-l mai avea. Și deodată auzi vocea lui Vincent în capul lui, turuind tot ce le spusese în ultimele săptămâni.

— Cal.

— Hippo.

— HORSE.

— Pursânge arab.

— *My Little Pony*.

— *The Psychology of the Pawn.*

— *Knight's tour*.

— Turagapadabandha.

La naiba cu șahul, pur și simplu! Calculatorul își făcu mutarea, iar Christer își mută și el încă o dată calul. Dintr-odată, programul scoase un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci. Pe ecran apăru scris WINNER: WHITE.

El jucase cu albele. Ce naiba? Și câștigase! După atâtea luni!

Christer procesă informația timp de câteva secunde. Apoi închise programul, găsi fișierul pentru programul de șah în calculator și îl trase în coșul de gunoi. Făcu click pe „Golire coș de gunoi" și auzi sunetul satisfăcător de foșnet când programul fu șters pentru totdeauna.

— Bei o cafea înainte să pleci?

Ruben încerca să înțeleagă dacă întrebarea era preambulul unui scandal sau dacă Ellinor avea privirea aceea pe care o avea când voia să „vorbească lucruri serioase".

Ellinor nu fusese încântată când aflase că Astrid participase săptămâna trecută la o ședință în care se discutase despre copiii uciși. Al naibii Vincent! Deși probabil că n-ar mai trebui să gândească așa despre mentalist. Mai ales după ce se întâmplase în Langholmen.

De data asta însă, Ruben chiar nu-și dădea seama unde putuse să greșească. Nici Ellinor nu părea supărată. În același timp, era o maestră a obiectivității nimicitoare. O ceașcă de cafea putea însemna o conversație politicoasă care se încheia cu decizia că nu-i mai dădea voie s-o vadă pe Astrid.

Se uită cu coada ochiului la fiica sa. Era îmbrăcată tot în costumul alb de arte marțiale. Din câte auzise, era greu s-o convingă să poarte altceva prin casă.

— Da, mulțumesc, răspunse el precaut. Dacă nu deranjez.

— Haide, Ruben, se băgă Astrid luându-l de mână. Putem să mai bem o cafea. Vreau să-i arăt mamei *chocke hold*-ul meu.

— Încă o cafea? întrebă Ellinor, ridicând o sprânceană.

— E posibil să fi mâncat o înghețată după antrenament, răspunse el, dregându-și glasul. Sau două.

Încercase să-și țină moralul ridicat când o luase pe Astrid de la antrenamente și să nu se gândească prea mult la Peder în acel moment. Sau la Anette și la triplete. Sau la sacrificiul lui Vincent pentru fiica Minei. Trecuseră doar două zile de când se întâmplase totul. Nici măcar nu începuse să gestioneze toate astea. Dar nu voia ca Astrid să fie nevoită să întâlnească un tată trist în rarele ocazii în care se vedeau. Probabil sperase că Astrid va fi o mică terapie pentru el. Totuși, nu prea reușise să țină gândurile la distanță. Era prea mult. Așa că mascase totul cumpărând înghețată. Și păruse că a funcționat.

O urmă pe Ellinor în bucătărie. Astrid se așezase deja la masă și începuse să deseneze cu creioanele colorate. Era clar că moștenise talentul maică-sii. Ellinor îi puse o cană în față.

— Vrei niște suc? o întrebă pe Astrid, care se ridicase și acum încerca să aplice o mișcare de arte marțiale pe mama sa.

— Da, *sensei*! răspunse fata, dându-i drumul mamei sale și făcând o plecăciune.

Ellinor râse. Era un sunet pe care nu-l mai auzise de peste zece ani. Abia când îl auzi realiză cât de mult îi lipsise.

— N-am mai spus până acum, începu Ellinor, turnându-i cafea în cană, dar îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru Astrid. Am crezut că la început o să fie poate mai reținută cu

tine, pentru că nu te cunoaște, dar s-a dovedit că e exact invers. Nu prea înțeleg cum ai reușit. Dar mă bucur că ai făcut-o.

Ruben râse ușor stânjenit. Abia îndrăznea să se uite la Ellinor. Chiar și după un an de discuții cu Amanda, era încă stânjenitor să vorbească despre anumite lucruri. Sorbi din cafea. Era tare. Așa cum își amintea că îi place ei.

— Îmi place pur și simplu compania lui Astrid, răspunse el. Ne plac aceleași lucruri.

Ellinor îl privi lung. Apoi încuviință.

— Oi fi fost tu un iubit inutil, replică ea încet, aruncând o privire spre fiica ei, care era ocupată să amestece sucul într-o carafă imensă. Dar ești un tată bun. Vreau să știi asta.

Ruben dădu din cap. Îi era teamă că vocea lui va suna ciudat dacă va răspunde.

— Am ceva pentru tine, adăugă Ellinor, întinzându-i un album foto gros. Astrid, de la naștere și până acum. M-am gândit că ai vrea să știi ce a făcut în ultimii zece ani.

El încuviință din nou. Dacă nu putuse să răspundă înainte, cu siguranță nu putea nici acum. Ochii îi lăcrimau și simțea un nod în gât. Se gândi din nou la Peder. Dar apoi în gândurile lui apăru pe neașteptate Sara. Își amintea ce voce caldă avea de fiecare dată când vorbea despre copiii ei. Acum înțelegea de ce.

Pentru că și el simțea aceeași căldură interioară de fiecare dată când o privea pe Astrid. Putea paria că Sara e o mamă bună, la fel ca Ellinor. Iar soțul Sarei, un idiot cu acte în regulă.

Astrid se așeză lângă el cu un pahar de suc. Apoi dădu pe gât tot paharul și râgâi zgomotos.

— Astrid! o apostrofă Ellinor râzând.

— Ruben, nu poți să iei cina cu noi? întrebă fata. Sau, de fapt, „tată” am vrut să spun. Te rog?

Ruben aruncă o privire precaută către Ellinor. Tot nu îndrăznea să spună nimic.

În sala de ședințe era o liniște de mormânt. Nimeni nu știa ce

să spună. Și niciunul dintre ei nu se putea uita la scaunul gol al lui Peder. Cu excepția lui Bosse, care privea scaunul cu o expresie nefericită și apoi își puse capul mohorât în poala lui Christer. Scaunul gol părea un elefant. În cele din urmă, Ruben se ridică, se îndreptă spre scaun și îl aruncă într-un colt. Toată lumea tresări. Dar Mina înțelese că nu era un act de furie, ci doar de frustrare. Și ei îi venea să spargă ceva.

Totul era oribil de nedrept!

Și nimic din ceea ce făcuseră nu schimbase ceva.

Bosse protestă puțin, dar Christer îl liniști. Mina se uită la harta Stockholmului de pe perete. Cea pe care Vincent o împărțise mai întâi în pătrate de șah și pe care apoi trasase un drum. Un drum care nu ducea decât la moarte. Mult prea multă moarte.

Julia se apropie de tabla pe care o folosiseră pentru a înțelege cazul. Totul era încă acolo. Imagini, cuvinte, săgeți, fotografii.

— Am pierdut un coleg, începu ea încet. Un prieten și unul dintre cei mai buni oameni pe care i-a întâlnit cineva din această sală. Și ne vom face timp pentru a-l plânge. Pentru că-l vom plânge mult timp. Dar acum trebuie să facem mai întâi ce ar fi vrut Peder să facem. Trebuie să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic. Că știm, fără nicio umbră de îndoială, că s-a terminat.

Juliei i se frânse vocea și trebui să-și dreagă glasul.

Mina avea gâtul înfundat de lacrimi, lacrimi care nu veniseră încă. După ce o văzuse pe Nathalie și se asigurase că era în siguranță, Mina își permisese să se bucure pentru o clipă că fiica ei era în siguranță. Dar fusese doar o clipă de răgaz.

Acum, durerea o lovea cu atâta forță, încât nu știa cum să o gestioneze. Sau cum ar fi putut ei, ca grup, să meargă mai departe. Peder fusese liantul care îi ținea împreună. Cu voioșia, bunătatea și băutura sa energizantă. Ar fi dat orice să vadă din nou un filmuleț cu tripletele.

Și pe urmă mai era și Vincent.

Doamne, Vincent! încă nu-l iertase.

Se uită la mentalistul care stătea lângă ea. Își pusese cârjele

pe jos.

— Dar mai întâi, poate ne povestește Vincent de ce l-a crezut Mina mort, zise Julia brusc.

Vincent păru extrem de stânjenit. Foarte bine, așa-i trebuia!

— Păi, știu cum să opresc puțin fluxul de sânge în braț, explică el. E un truc pe care-l fac în spectacolele mele, ca să pară că n-am puls. Așa am păcălit-o pe Nova să creadă că am băut otrava. Speram s-o las în pace pe Nathalie dacă mă crede mort. Însă e destul de periculos, nu recomand.

— Puțin, zici tu, interveni Adam. Dar tot nu aveai puls când a ajuns Mina acolo. Cine ești tu cu adevărat, Lazăre?

Vincent păru și mai stânjenit. Aruncă o privire spre Mina, dar, când văzu ce față face, se uită repede în altă parte.

— Am auzit gălăgie și m-am gândit că poate s-a întors Nova, zise el. Mi-a fost puțin greu să gândesc limpede, pentru că mă durea foarte tare piciorul. Așa că am oprit din nou pulsul sau fluxul sanguin. Pentru orice eventualitate.

— Idiotul naibii! mormăi Mina. Meriți un picior rupt. Apropo, cine-a mai auzit să îți rupi un picior când cazi de pe scaun?

Fusese atât de îngrozită când îl găsise acolo! Și chiar mai speriată când îl văzuse deschizând pe neașteptate ochii și-l auzise vorbindu-i. De atunci abia dacă mai schimbase o vorbă cu el. Moartea aparentă a lui Vincent, panica legată de ce se va întâmpla cu Nathalie și moartea lui Peder ajunseseră toate în același coș de emoții copleșitoare. Tot ce-și dorea era să se târască în siguranța propriului apartament, să se întindă în poziție fetală și să închidă tot ce o sfâșia pe dinăuntru.

— Îmi pare rău, se scuză el pe un ton scăzut. Am făcut-o pentru Nathalie. Apropo, i-ai prins pe cei trei bărbați din parcare? Erau cu Nova?

Mina simți o mână pe brațul ei și se uită în ochii albaștri ai lui Vincent. Și știa că îl va ierta. Măcar era în viață. La fel și Nathalie.

— Cei în jachete albe? întrebă ea. Erau turiști japonezi.

— Încă nu înțeleg de ce a făcut Nova toate astea, interveni Christer. Care a fost motivul? Și de ce naiba s-a prefăcut că ne

ajută? Și-a asumat un risc uriaș, cooperând cu poliția.

Înghiți în sec, ca și cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

— Îmi permiteți? spuse Vincent, uitându-se întrebător la Julia.

Ea dădu din cap afirmativ, iar el se apropie și se duse la tablă, iar ea se așeză.

— Am vorbit cu unii dintre membrii supraviețuitori ai sectei, explică Vincent. Sunt mult mai vorbăreți acum, că a murit Nova. Explicația pe care am primit-o e jalnică, dar măcar conține o parte dintre răspunsuri. După cum știți, Nova a fost implicată într-un eveniment extrem de traumatizant în copilărie. A fost grav rănită într-un accident de mașină, iar tatăl ei a murit aproape sigur în acea noapte, deși ea a vrut să ne facă să credem contrariul. După accidentul de pe urma căruia s-a ales cu răni grave, a ajuns la bunicul ei, Baltzar Wennhagen, care a crescut-o cu învățături despre epicurism. Dar cred că știa destul de multe de la tatăl ei, care o crescuse până atunci. Aceste lucruri s-au amestecat și au creat o versiune distorsionată a epicurismului, în care durerea fizică cu care trăia în mod constant a devenit punctul central. Nova trebuia să dea un sens durerii ei, iar această căutare i-a facilitat atragerea altor oameni aflați în suferință, oameni care căutau și ei un sens. Ceva care ar fi putut face suferința puțin mai ușor de suportat. Și nu uitați că durerea Novei a fost și fizică, și psihică. O combinație care s-a dovedit a fi fatal de distructivă, pentru că rațiunea și logica au fost înlocuite de fanatism și disperare.

Tonul și vocabularul lui Vincent făceau să fie mai ușor de înțeles toată oribilitatea. Când vorbea ca și cum ar fi fost o prelegere, era puțin mai ușor să găsești o perspectivă exterioară, o abordare lipsită de emoție.

Mina observă cu câtă atenție se uita la fiecare dintre ei în timp ce vorbea și își dădu seama că, probabil, intenționat îi îndepărta emoțional de evenimente. Mentalistul făcea tot ce putea, în singurul mod în care putea, pentru ca durerea să fie, măcar temporar, puțin mai ușor de suportat.

— Tot nu înțeleg de ce s-a băgat în anchetă, insistă Christer.

N-avea nimic de câștigat, nu-i așa?

— Probabil că îi dădea un sentiment de control, atât pentru a afla mai multe despre ceea ce știam noi, cât și pentru a conduce, într-o oarecare măsură, ancheta într-o direcție greșită. Dar, mai presus de toate, aici a fost vorba despre una dintre cele mai puternice trăsături de caracter ale Novei: narcisismul. Nu e neobișnuit ca agresorii cu personalitate narcisistă să încerce să interfereze cu investigațiile poliției despre ei înșiși. Nu e deloc unică din punctul ăsta de vedere.

— Toată lumea din Epicura știa ce le făceau copiilor? întrebă Julia.

— Nu, din câte am înțeles, nu știau, răspunse Vincent, încrucișându-și brațele. De obicei, nu toți membrii unei secte sunt la fel de informați despre tot ce se întâmplă. E ca straturile unei cepe. Cu cât intri mai adânc, cu atât ai acces la mai multe informații. Exact așa cum funcționează scientologia. Dar acolo cumperi cursuri pentru a ajunge treptat la un nivel mai ridicat de cunoaștere. La Epicura, era vorba să te dovedești demn de Nova. Adică să porți cu tine suficientă durere.

— Ines știa? întrebă Mina.

Știa că se expune punând întrebarea asta, pentru că toată lumea de la masă cunoștea deja legătura ei cu Ines și Nathalie. Aștepta doar primul comentariu.

— Nu, din câte spun membrii cu care am vorbit eu.

Mina dădu din cap, dar nu era convinsă. Nu știa cine fusese de fapt mama ei și nici ce rol jucase. Dar chiar înainte de a muri, Ines spusese cu gura ei că n-a știut ce face Nova. Mina se agățase de acele cuvinte; voia să le creadă cu orice preț.

— Nova îi considera pe copii drept calea spre o viață nouă, fără durere, continuă Vincent. Copiii au fost dintotdeauna simbolul suprem al inocenței și au fost deseori văzuți drept călăuzitori în contexte religioase. Cercul restrâns din Epicura credea că-i eliberează pe copii de durere, permițându-le să renască, puri, noi.

Ca să deschidă calea spre o nouă eră, versiunea Epicura a regatului milenar.

— Ce jegos de ieftin, bombăni Ruben.

— Nu știu dacă e mai ciudat decât faptul că milioane de oameni cred că Fiul lui Dumnezeu a murit și apoi a reînviat a treia zi, interveni Adam. Fiecare religie, fiecare comunitate are miturile sale.

— Nova a fost un lider puternic, remarcă Vincent. Convingător. Și a oferit exact ceea ce își doreau adepții ei mai mult decât orice: ușurarea durerii.

— Dar de ce tocmai acești copii? întrebă Julia gânditoare. E unul dintre lucrurile pe care încă nu le înțeleg.

— Nici mie nu mi-e clar, răspunse Vincent. Oamenii cu care am vorbit nu știu nimic. Nova le-a dat informațiile de care aveau nevoie, iar ei doar au ascultat ordinele. E posibil ca victimele să fi fost selectate aleatoriu. Poate în funcție de cât de ușor ar fi de răpit. Asta e cel mai probabil scenariu. Dacă Nova i-a ales pe baza altor criterii, nu le-a spus și altora.

Tăcu și se uită la ei. Mina îi urmări privirea. Adam, pentru prima dată în tricou în loc de cămașă. Ruben, care devenea un nor de furtună ori de câte ori erau menționați copiii. Christer, care îl scărpina pe cap pe Bosse cu o față posomorâtă. Iar Julia, cu încruntarea care era acolo de când se întorsese din concediul de maternitate. În cele din urmă, întâlni ochii albaștri ai lui Vincent. Părea obosit. Foarte, foarte obosit.

— Totuși, nu uitați un lucru, continuă eE Dacă Nova n-ar fi fost oprită, ar fi fost afectate și alte familii. Nu terminase, știm asta. Aproape sigur ați salvat viețile a încă trei copii, în afară de Wilma. Nu vom ști niciodată cine ar fi fost ei. Dar sunt acolo undeva, iar viețile lor nu mai sunt în pericol.

Nimeni nu răspunse. Cuvintele lui Vincent ar fi trebuit să fie încurajatoare, dar era greu să găsești bucurie în ele în acest moment.

Ruben se ridică și aduse scaunul lui Peder din colț, îl ridică în picioare, îl duse înapoi la locul lui și îl băgă cu grijă sub masă. Apoi ieși din încăpere. Dar Mina apucase deja să vadă că buza de jos îi tremura necontrolat.

Când ușa se trânti în urma lui, tăcerea deveni asurzitoare. Singurul lucru care vorbea era scaunul gol al lui Peder.

Stăteau în sufrageria lui Anette. Sora ei ieșise cu tripletele, ca să-i lase singuri. Ruben știa că nu poți să slăbești 20 de kilograme în doar câteva zile, dar Anette părea să fi slăbit. Pielea îi era cenușie, iar ochii păreau fixați pe ceva îndepărtat, ceva ce niciunul dintre ei nu vedea.

De fapt, Ruben se împotrivise să vină aici. Se gândise că erau probabil ultimele persoane din lume pe care ar fi vrut Anette să le vadă chiar acum. Ei, care nu-i putuseră salva soțul. Dar Anette fusese surprinzător de calmă când apăruseră la ușă. Sau poate mai degrabă resemnată.

— Știu că nu va ajuta, zise Julia încet, punându-și mâna pe brațul lui Anette. Dar vreau să știi că ne gândim la tine tot timpul. Și ne gândim la Peder. La ce om minunat a fost. Și ce tată extraordinar.

— Ai dreptate, răspunse Anette, trăgându-și brațul. Nu ajută. Încă mă gândesc în fiecare zi că o să mă trezesc. Că va intra pe ușă cu barba lui albastră și va spune că totul a fost doar o neînțelegere.

Lacrimile îi curgeau pe obraji fără să facă vreun efort pentru a le șterge. Ruben se întreba oare câte lacrimi încap într-un om matur. Prea multe, probabil. Anette părea că plânge neîncetat de luni.

Observă că Mina stătea și se legăna pe marginea canapelei, cu mișcări scurte și sacadate, privind cu ochi îngroziți resturile și lucrurile dezordonate pe care tripletele le lăsaseră pe toate suprafețele disponibile, inclusiv pe canapea. Peste tot în sufragerie erau păpuși, creioane colorate, piese de Lego Duplo și iPaduri cu huse colorate, alături de sendvișuri pe jumătate mâncate și bomboane călcate în picioare.

Ruben era pe punctul de a-i spune ceva, dar își dădu seama că Mina, la fel ca el, avea acum o fiică. Cândva trebuie să fi arătat așa chiar și în casa Minei, oricât de neverosimil ar fi părut. În plus, așa cum obișnuia să spună psiholoaga Amanda, nu gândurile noastre ne definesc, ci acțiunile. Iar Mina rămăsese pe canapea. Indiferent de cât de greu îi era probabil. Se simți brusc mândru de colega sa.

Apoi Ruben se gândi din nou la triplete, la cum dansau în filmulețul de pe telefonul lui Peder, iar imaginea îl lovi atât de tare în piept, încât simți că nu mai poate respira.

— Fetițele știu că…, începu el, după care amuți.

Era prea greu.

— Nu, răspunse Anette, clătinând din cap. Nu le-am spus nimic încă. Ele cred că e plecat câteva zile. Dar știu că trebuie s-o fac. Pur și simplu nu știu cum… cum să le spui unor copii mici că tatăl lor a murit? Cum? Voi știți cum?

Ruben clătină din cap și înghiți din nou în sec. Nu-și putea imagina ceva mai înfiorător.

— Pot să fiu acolo când o să le spui, îi propuse Christer cu blândețe. Aproape întotdeauna eu sunt cel care trebuie să anunțe rudele. Întreab-o pe Julia. Știu că nu sunt conversații ușoare. Dar am experiență. Îți voi fi alături, Anette. Dacă vrei și tu. O vom face împreună.

— Mulțumesc, răspunse Anette, zâmbind printre lacrimi.

— Oricum, e bine că sora ta poate să mai rămână aici, interveni Julia. Și să știi că poliția îți oferă tot ajutorul pe care-l vrei în ceea ce privește consilierea și un psiholog.

— Mulțumesc, dar… dar nu vreau să mai am de-a face cu poliția în acest moment. Ce profesie nenorocită! De ce s-a băgat el în așa ceva, cu trei copii mici acasă?

Anette plângea în hohote.

— Deși știu de ce, continuă ea. Întotdeauna a spus că tocmai pentru că are copii mici trebuie să fie polițist. Ca să contribuie la modelarea lumii în care vor creste.

— Și a făcut-o, adăugă Adam. A fost un polițist bun.

— Cel mai bun, completă Mina, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Să nu mă înțelegi greșit acum, zise Anette, întorcându-se spre Adam. Dar de ce l-au împușcat pe Peder? Și pe tine nu? De ce nu l-ai putut proteja?

— A crezut că Peder o să scoată o armă ascunsă. A reacționat din instinct.

— Și asta a făcut? A scos o armă?

— Nu. Era telefonul mobil. A vrut doar să-i arate un filmuleț.

Ca s-o înveselească.

Anette tăcu. Apoi dădu din cap, în semn că a înțeles.

— Cel mai drăguț, zise ea.

Adam stătea la birou și se uita la anunțuri imobiliare. Mama lui avea dreptate. Nu mai putea trăi ca un burlac. Trebuia să-și facă rost de un apartament mai bun și pe urmă să găsească și pe cineva cu care să-l împartă. Nimeni nu l-ar lua în serios dacă ar vedea cum trăiește acum.

Poate că ar trebui să meargă și la un curs de gătit. Nu poți să oferi spaghete și sos de carne la o întâlnire. Sau, mă rog, de putut, poți. Problema e ce faci după aia. Repertoriul lui culinar era oarecum limitat. Munca avusese întotdeauna prioritate în fața altor posibile interese. Dar era timpul să schimbe situația.

Anunțurile de pe Hemnet îi treceau prin fața ochilor. Un apartament cu două camere în centrul orașului, poate. Nu, cu trei. Ar da mai bine. Deși și-ar putea permite să plătească de unul singur?

Se lăsă pe spate în scaun și oftă. Poate că nu de-aici trebuia să înceapă. Poate că ar trebui mai bine să descarce aplicația Tinder? Sau să se înscrie la cursul ăla de gătit?

O văzu cu ochii minții pe mama lui, alergând patru copii care râd cu gura până la urechi. Imaginea asta îl făcu să zâmbească și îl încălzi pe dinăuntru. Ar fi atât de fericită! Deși poate nu patru copii. Va trebui să se mulțumească doar cu trei.

Cineva bătu la ușă și Julia băgă capul înăuntru.

— Bună! o salută el.

— Bună! Am vrut doar să spun… Ai făcut treabă bună. Și bun-venit în grup! Nu e întotdeauna așa agitație pe aici, ca să știi.

— Chiar sper că nu, răspunse el râzând.

Telefonul mobil începu să bâzâie pe masă. Număr necunoscut. De obicei nu răspundea la numere necunoscute.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Julia.

El ridică din umeri, apăsă simbolul verde și răspunse. Apoi

își trase răsuflarea.

— Vin.

Închise.

— S-a întâmplat ceva?

— Da. Mama.

Adam ieși în grabă din birou. Julia strigă ceva după el, când ajunse pe hol, dar nu o auzi.

Christer regreta că nu își alesese o cămașă mai drăguță. Ce fusese în capul lui de se îmbrăcase cu cămașa asta de viscoză în dungi maro și bej? Ar fi preferat să-și pună și vesta tricotată, dar n-ar fi mers pe căldura asta și, în plus, poate că nici nu era atât de interesantă. În același timp, aproape că i se părea un păcat să fie preocupat de ceva atât de superficial precum înfățișarea.

El și Anette au vorbit joi cu tripletele. Fetițele erau speciale, au înțeles, dar în același timp n-au înțeles nimic. Dar erau și foarte mici. Erau doar niște cuvinte pentru ele. Au fost triste, și Anette și el au fost triști, dar tot erau doar vorbe. Nu astăzi și nici mâine, dar în curând vor realiza ce s-a întâmplat și atunci le va lovi cu adevărat. Când, zi după zi, tata tot nu va veni acasă. Atunci va fi serios de muncă pentru Anette.

Și viața continua. Viața. La naiba!

Christer luă batista și își șterse sudoarea de pe frunte, în timp ce Bosse zări un alt golden retriever puțin mai departe și începu să schelălăie fericit.

— Nu, Bosse, rămâi aici, zise el, trăgând de lesă.

Avea din ce în ce mai mult sentimentul că totul era o mare greșeală. Și de ce adusese câinele cu el? Când Lasse sugerase să se întâlnească în parcul Vasa, Christer se gândise automat că ar fi perfect pentru Bosse. Dar una era să-l tii în lesă în fata restaurantului Ulla Winbladh și alta era să-l ții lângă tine când te vedeai cu cineva. Poate că Lasse e alergic la câini.

La naiba!

Își șterse din nou fruntea cu batista.

Puțin mai departe, în parc, văzu cafeneaua unde urmau să se întâlnească. Plănuise să vină mai devreme, ca să fie acolo

când va sosi Lasse și să arate ca un polițist monden cu toate responsabilitățile lumii pe umeri. Poate luând notițe despre un caz sau citind un ziar cu un espresso dublu în față. Voia să arate ca personajul său favorit, Harry Bosch. Însă chiar în acest moment nu știa dacă el și Harry Bosch trăiau pe aceeași planetă.

Sentimentul acela se mută din stomac și îi coborî în picioare. Se opri. Se uită la cafenea. Nu, chestia asta nu mergea. Trebuia să se ducă acasă. De îndată.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, când auzi un râs cristalin în spatele lui. Vocea devenise mai gravă față de cum fusese în tinerețe. Dar la fel ca odinioară îi încălzea tot corpul.

— Faci cu mine trucul cu câinele? întrebă Lasse, râzând din nou când Christer se întoarse.

Lasse se așeză în genunchi și îl lăsă pe Bosse să-l salute.

— Salut, frumosule, da, buuuună, frumosule, cine e cel mai frumos băiat?

Lasse îi ciufuli blana lui Bosse, care dădea din coadă zglobiu, cu o cantitate deloc neglijabilă de bale curgându-i din bot.

— Trucul cu câinele? se bâlbâi Christer. Nu, eu, ei bine…, adică… n-a fost…

Ce-o fi crezând despre el? Christer se simțea de-a dreptul jalnic. Se simțea ca și cum Lasse l-ar fi prins cu pantalonii în vine. Bine, asta era o metaforă extrem de nepotrivită. Luat prin surprindere. Asta era formularea pe care o căuta. Se simțea luat prin surprindere.

Lasse se ridică în picioare.

— Pentru că în cazul ăsta trebuie să spun că a fost cel mai slab truc pe care l-am văzut, răspunse el, zâmbind. Un bărbat de 60 de ani, supraponderal, cu un câine puricos.

Christer își aminti zâmbetul acela de când erau tineri. Întotdeauna îi plăcuse. Încercă și el un zâmbet. Probabil că părea cam forțat.

— De fapt, sunt supărat pe tine, adăugă Lasse. Avem o grămadă de lucruri de lămurit. Dar trebuie să spun că voi doi arătați absolut minunat. Deci bem cafeaua aia?

Mina se strecură cu grijă în salonul de spital. Bănuia că nu fusese un simplu noroc faptul că fiica ei primise o rezervă în care era singură. Dar în acest caz Mina n-avea nimic împotrivă dacă tatăl lui Nathalie își exercitase puterea.

Fiica ei dormea liniștită. Nu avea răni vizibile, însă medicii doriseră s-o țină sub observație. Mina își înăbuși un impuls de a se apropia și de a-i mângâia părul. Trecuse atât de mult timp de când n-o mai atinsese! îi era teamă că nu mai știe cum se face așa ceva. Cum își atinge o mamă copilul.

Luă cu grijă un scaun, îl puse lângă pat și se așeză. Aproape, ca să-i poată privi chipul când doarme. Chiar dacă Mina o urmărise de la distantă în toți acești ani, era un sentiment ciudat să studieze fiecare detaliu de aproape. Atât de familiar, dar atât de străin! Când o părăsise, fiica ei era o fetiță de cinci ani, vioaie și drăguță. Unele dintre trăsăturile și gesturile care existau atunci dispăruseră, șterse de ani. Dar altele rămăseseră. Ușoara zvâcnire a buzei superioare când dormea. Genele negre și lungi, care se odihneau ca un evantai pe obrazul ei.

Mina nu se mai sătura s-o privească. Dar se temea foarte tare la gândul la călătoria care le aștepta. Erau atât de multe bagaje de despachetat! Atât de multă vinovăție înfășurată în scuze și motive idioate care nu mai aveau la fel de mult sens ca odinioară.

Pleoapele lui Nathalie fluturară. Apoi deschise încet-încet ochii. Mina simți pentru o clipă că vrea să evadeze. Să fugă din cameră, să plece de acolo fără să fie nevoită să răspundă la întrebările despre care știa că vor veni acum.

— Tu…, zise Nathalie cu o voce încordată, în timp ce înota încet spre suprafața conștiinței.

Privirea ei se limpezea pe măsură ce se trezea. Mâna Minei fusese aproape de cea a lui Nathalie, chiar lângă, dar fără s-o atingă. Nathalie își trase mâna și își feri ochii. Acum se uita ostentativ spre fereastră.

— Ce cauți aici? întrebă ea cu răceală.

— Am vrut să mă asigur că ești OK, răspunse Mina.

Vocea îi tremura ușor.

— Sunt OK. Acum poți să pleci.

Mina nu spuse nimic și nici nu se mișcă.

— Știu că am multe explicații de dat, spuse ea în cele din urmă. Și că trebuie să-mi cer iertare. Dar sper că măcar vrei să mă asculți.

— Eu și tata ne-am descurcat bine fără tine. N-am nevoie de tine.

Vocea lui Nathalie era sfidătoare și rece, dar o fisură sugera că sentimentele clocoteau chiar aproape de suprafață.

— Știu că v-a fost bine. Că ți-a fost bine. Sper… Sper doar că poate, în vreun fel, vom găsi o cale și pentru noi două, de acum încolo.

— Am zis să ieși afară! se răsti Nathalie, care nu-și mai putea menține fațada de gheață și izbucni într-un plâns cu suspine. De ce nu mă asculți!? Du-te!

Mina se ridică. În spatele ei, auzi pe cineva intrând în cameră. Când se întoarse, văzu că tatăl lui Nathalie era acolo.

— Va dura o vreme, zise el surprinzător de blând. E ceva nou pentru ea. Dar am început să-mi dau seama că tăierea oricărui contact cu tine e posibil să nu fi fost cea mai bună soluție. Dacă n-o făceam, poate că nu s-ar mai fi întâmplat toate astea. Treci pe la noi la cină, după ce o externează. Să ne continuăm acolo discuțiile.

— Nu vreau să vină la nicio cină nenorocită! răcni Nathalie din pat.

Mina își înăbuși plânsul. Tatăl lui Nathalie îi puse o mână pe umăr. Atât de ciudat de familiar și, în același timp, străin!

— Se rezolvă. Vorbim mai târziu. Dar deocamdată cred că ar fi mai bine să pleci. Și… îmi pare rău că n-am răspuns când m-ai sunat să merg s-o iau pe Nathalie. Am avut o… situație de criză… la serviciu.

— Da, am văzut pe prima pagină a ziarelor, răspunse Mina, dând din cap.

El lăsă capul în jos, incapabil s-o privească în ochi.

— Slujba mea… Ei bine, Nathalie e prioritatea mea, întotdeauna a fost, vreau să știi asta. Dar slujba mea nenorocită…

Mina doar îl aprobă dând din cap. Voia să iasă pe coridor înainte să vină lacrimile. Nu voia s-o vadă plângând. Ea nu avea dreptul să plângă. Iar el nu avea niciun motiv să se simtă rușinat în fata ei. Ea fusese cea care avusese alte priorități toată viața. Făcuse alte alegeri.

Când ieși pe ușă, se întoarse. Nathalie îl cuprinsese pe tatăl ei pe după gât și îl îmbrățișa strâns.

După ce Mina făcu câțiva pași pe coridor, veniră și lacrimile.

— Torkel! Ce s-a întâmplat? Cum se simte?

Julia intră într-un suflet în micul cabinet de la spitalul pentru copii Astrid Lindgren, unde fusese trimisă când ajunsese la recepție. Torkel se ridică de pe un scaun de la peretele din fundul încăperii și se îndreptă spre ea. O îmbrățișă strâns, atât de strâns, încât abia dacă mai putea să respire. Se eliberă și îl văzu pe Harry pe masa de consultații. O femeie în halat alb stătea aplecată deasupra lui.

— Harry?

Julia se repezi la masă.

Ochii mari și albaștri ai lui Harry se îndreptară spre ai ei, iar băiețelul gânguri fericit când o văzu. De ușurare, aproape că i se înmuiară picioarele.

— Da, acest domnișor a reușit să provoace o mică dramă acasă, explică doctorul, zâmbind liniștitor. A băgat în gură ceva ce nu trebuia, dar tatăl său, aici de față, a avut prezență de spirit și ambulanța a ajuns rapid la fața locului. Singurul lucru în neregulă e că tatăl lui era să facă un atac de cord.

Doctorul îl luă pe Harry în brațe și i-l întinse Juliei. Ea îl strânse cu putere la piept. Apoi îl privi pe Torkel în ochi.

— Mulțumesc.

Torkel doar dădu din cap și ea văzu că avea lacrimi în ochi. Era prima dată când îl vedea plângând. Nici măcar când se născuse Harry nu plânsese. Atunci se ridicase în picioare și sărise de bucurie ca un iepure Duracell hiperactiv.

— Putem să-l luăm acasă? întrebă Julia.

Doctorul încuviință.

Torkel își strânse lucrurile și ieși împreună cu Julia.

Când o cuprinse pe după mijloc, îl simți că tremură.

— Conduc eu, dacă stai cu Harry în spate, zise ea cu fermitate, în timp ce se îndreptau spre mașină.

— În regulă, răspunse Torkel, fără să protesteze.

După ce îl prinseră cu centura de siguranță pe Harry, care gângurea în continuare vesel, Julia se duse la volan, iar Torkel se așeză pe bancheta din spate. Când era pe punctul de a porni mașina, simți mâna lui pe umăr.

— Stai puțin. Vreau să-ți spun ceva.

Julia se uită în ochii lui Torkel, prin oglinda retrovizoare. El înghiți greu.

— Am fost un mare jegos!

— Torkel…, începu ea, dar el o întrerupse.

— Nu, lasă-mă să-ți zic. Niciodată n-am fost atât de speriat ca azi. Am crezut că o să moară, Julia. Chiar am crezut că o să moară. Și abia atunci mi-am dat seama prin ce treci tu la serviciu. Părinții ăia…

Vocea i se stinse.

— Nu-mi pot imagina cum de mai trăiesc părinții ăia după pierderea unui copil. Iar tu te duci la muncă în fiecare zi ca să-i ajuți să găsească răspunsuri. Și ca să previi situații în care să fie nevoiți și alți părinți să treacă prin așa ceva. În timp ce eu stau acasă și mă plâng ca un pămpălău. Îmi pare rău. Mi-e foarte rușine! Și îți promit că de acum încolo sunt *Mister Mom*. Nu vei mai auzi nici „pâs” din partea mea.

Își trase degetele peste buze ca pe un fermoar, apoi răsuci și aruncă o cheie invizibilă.

Julia se întoarse. Îl privi drept în ochi.

— Ai dreptate. Ai fost un jegos. Dar ești jegosul meu. Și ești cel mai bun tată pe care și l-ar fi putut dori Harry. Doar că ai avut ghinion să gândești așa, pentru o vreme… Deci propunerea mea e să uităm toate astea și s-o luăm de la capăt. Și știi ceva? Am trei săptămâni libere pe care m-am gândit să le folosesc ca să te eliberez. Știu că abia m-am întors, dar după cazul ăsta nici măcar tata n-o să comenteze că vreau să-mi iau liber. Așa că mâine te poți duce la serviciu. Sau să joci golf. Sau orice altceva dorești. Mă ocup eu de Harry.

— Știi că urăsc golful, răspunse Torkel râzând. Iar serviciul se descurcă foarte bine și fără mine. Doar că încercam eu să mă conving că sunt indispensabil. Însă îmi surâde ideea de timp liber. Eu zic că ne putem ocupa amândoi de el săptămânile astea. O noapte tu, o noapte eu? Un scutec eu, un scutec tu? Acasă amândoi? Apoi preiau eu totul, când te întorci la secție. Ce zici, rămâne așa?

Julia zâmbi și porni motorul.

Îl privi din nou în ochi prin oglinda retrovizoare.

— Așa rămâne.

Mina făcea o plimbare prin parcul Ralambshov pentru a-și aduna gândurile. Fostul ei soț avea dreptate, bineînțeles. Trebuia să-i acorde timp lui Nathalie. Din fericire, acum avea destul. Gândurile îi zburară la Vincent. Ea avea doar un copil, însă el avea trei. Și lui îi fusese greu cu ei? Probabil că da. Probabil că asta făcea parte din conceptul de a fi un părinte prezent.

Vincent.

Spre deosebire de data trecută, ea și Vincent nu-și luaseră rămas-bun după întâlnirea de la sediul poliției. Nici măcar nu-și spuseseră un „la revedere”. Doar un vag „ne vedem”. Problema era că nu precizaseră când se vor vedea. Sigur, se vor vedea la înmormântarea lui Peder, dar asta nu se punea. Trebuia să se asigure cel puțin că nu va mai dura încă 20 de luni până atunci. La urma urmei, își rupsese piciorul pentru Nathalie. Pe lângă faptul că îi salvase viața.

Poate că era o scuză suficientă.

Luă telefonul, pe jumătate hotărâtă să-l sune. Simbolul unei aplicații cu o flacără albă pe fond roșu o făcu să se oprească. Tinder.

Și o miră că făcuse asta. Chiar o făcuse, așa cum fac alți oameni. Urmase regulile lor. Întâlnise o persoană într-un mod normal. Fusese la o întâlnire normală. Se comportase destul de normal. Răsese când trebuie. Dacă cineva se îndoia că Mina poate fi ca toți ceilalți, ea îi dovedise contrariul.

Și nu voia să se mai afle în situația de a o face din nou.

Își ținu degetul apăsat pe aplicație până când o șterse. Apoi

își reluă plimbarea pe malul apei.

Ultimele două dăți când se plimbase acolo, fusese cu Vincent. O dată în cursul iernii și o dată în urmă cu câteva săptămâni. Parcul părea puțin mai neinteresant atunci când nu era el acolo. Sigur i-ar fi putut spune ceva despre efectul psihologic al podurilor înalte de deasupra parcului sau i-ar fi explicat relația matematică dintre pontoane și amplasarea pistelor de biciclete.

Își trecu mâna prin păr. De data asta rezistase tentației de a-l tăia după ce ieșise din buncăr. Era suficientă o invaliditate de război: piciorul lui Vincent.

Vincent, pe care pentru o clipă scurtă, dar care păruse eternă îl crezuse mort. Încă nu-l iertase. O să-și ia revanșa într-un mare fel, pentru asta și pentru gluma pe care o făcuse despre apă în parcul Kungstradgarden. Când o să se aștepte cel mai puțin. Mina trebuia să înceapă să scrie o listă.

Își băgă mâna în buzunar și simți o bucată de plastic. La naiba! Uitase să i-o dea. Scoase bucata de plastic și se uită la ea. Cu ajutorul Mildei, laminase două dintre firele de iarbă găsite de Vincent în parcul Fatbur. Unul verde-deschis, celălalt, verde-închis, așezate unul lângă altul și închise în vid într-un mic pătrat de plastic. Ca o piesă de Lego.

Ideea era ca acesta să fie un cadou. O amintire a ceea ce trăiseră. Dar poate că era mai bine că uitase să i-l dea. Probabil că era prea morbid. Uneori, îi era greu să evalueze astfel de lucruri. În același timp, firele de iarbă erau mai mult decât o simplă amintire a unei crime.

Erau ea.

Și erau Vincent.

Erau tot ceea ce avea nevoie atât de o parte luminoasă, cât și de una întunecată pentru a exista. Una lângă alta, firele acelea de iarbă erau poate chiar ea și Vincent împreună.

Băgă pătratul de plastic înapoi în buzunar și își îndreptă ochelarii de soare. Parcul era plin de oameni, dar nimănui nu părea să-i pese de ea. Ceea ce era un noroc, pentru că era foarte posibil ca ea tocmai să fi roșit.

Vincent înainta țopăind în cârje pe aleea din crângul Tanto. Își amintea de o altă zi călduroasă în care fusese acolo. Cu Mina. Cu mult prea mult timp în urmă. Decisese că era timpul s-o facă din nou, înainte de sfârșitul verii. Dacă voia și ea, firește. Bănuia că încă era puțin pe minus în ochii ei.

Dar nu conta. Avea timp să îndrepte lucrurile.

Nu spusese nimănui cât de aproape fusese să ia paharul greșit, atunci, în camera de hotel, cu Nova. Șiretlicul cu sticlele fusese intenționat, pentru a planta în mintea Novei ideea că ar fi putut turna otravă în amândouă. Chiar dacă ea nu crezuse că va face asta, ideea era în continuare acolo și ajutase ca totul să pară credibil atunci când se prefăcuse că a murit.

Când izbise sticla de otravă de marginea paharului, o făcuse cu intenția de a executa ceea ce în limbajul vrăjitorilor se numea un „semn cu capul”, un semn invizibil pentru cel ce nu-l căuta, dar care avea să-l ajute să știe care e paharul bun. Era o tehnică veche, folosită, printre altele, de câte un medium trișor atunci când organiza ședințe de spiritism pentru mai multe persoane în același timp. O rutină clasică era ca fiecare participant la ședința de spiritism să scrie o întrebare personală pe o bucată mică de hârtie. Bucățile de hârtie erau mai întâi verificate, ca să fie identice între ele, pentru a garanta anonimatul celor care scriseseră întrebările. Dar când asistentul sau asistenta mediumului aduna întrebările, făcea cu unghia un mic „semn cu capul” invizibil pe marginea hârtiei. Pipăind poziția semnului, mediumul putea astfel să știe care întrebare aparținea cui și să pretindă că spiritele îl ghidează către persoana potrivită.

Însă pe pahar nu fusese niciun semn. Ar fi trebuit să lovească mai tare. Apoi, după ce Nathalie mutase paharele de colo-colo, Vincent nu mai știuse care dintre ele era cel cu otravă.

În cele din urmă, își asumase un risc.

Și ieșise bine. Mai puțin piciorul, evident.

După ultima întâlnire cu echipa de investigație, atât lui, cât și Minei li se oferise terapie, ținând cont de cele prin câte trecuseră, dar amândoi refuzaseră.

Singura persoană cu care trebuia să vorbească în cadrul poliției era Mina.

N-avea de gând să facă aceeași greșeală ca data trecută și să n-o caute. Acum, în retrospectivă, i se părea că fusese o prostie inutilă. Ce-o fi fost în mintea lui? Să se retragă în felul în care o făcuse. Maria trebuia pur și simplu să înțeleagă că, mai nou, avea și prieteni. Iar dacă nu va înțelege, vor trebui să mai programeze niște ședințe de terapie de cuplu. Pentru că Mina trăia în el, în adâncul lui. Asta era, pur și simplu. Avea nevoie de ea pentru a fi întreg. Uneori, Mina era singura persoană cu adevărat reală pentru el. N-ar fi îndrăznit niciodată să folosească vorbe atât de mari în fața cuiva. Nu voia să pară complet nebun.

De fapt, ar putea s-o sune și să-i propună o plimbare chiar acum. De ce nu? Vara nu va ține la infinit. Chiar o va face! O va suna. Numai că trebuia să dea un telefon mai întâi.

Își băgă *airpod*-urile în urechi, ca să poată vorbi la telefon în timp ce mergea cu cârjele, și căută un număr pe telefon.

— Bună, eu sunt, zise el când Umberto de la ShowLife Productions răspunse la celălalt capăt.

— Bună, Vincent! strigă Umberto vesel. Nu mai știu nimic de tine de ceva vreme. Ești entuziasmat că pleci mâine la Fort Boyard?

Ce noroc că nu-l sunase pe FaceTime, ca Umberto să vadă în ce fel zâmbește.

— Exact de-asta am sunat, răspunse el, încercând să pară îngrijorat. Mă tem că am vești proaste. M-am lovit la picior. Voi fi în cârje o săptămână sau ceva de genul ăsta. Așa că din păcate nu mai pot participa la *Prizonierii de la Fort*.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt.

— Dar, Vincent, n-ai primit ultimele vești despre…, ah, nu contează. Ai un noroc nebun, știai asta? Nu contează că nu poți merge pe picioare. Echipa de producție a decis să intri în celula cu gândaci. Știi tu, coridorul ăla îngust, plin de chestii cu opt picioare și alte chestii mișto. Oricum nu-ți trebuie picioarele. Trebuie doar să te târăști și să-ți lași brațele să facă treaba. Asta apropo de flow.

Vincent își trase răsuflarea. Definiția lui Umberto pentru „noroc nebun” trebuia în mod clar revizuită. Ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era exact ceea ce descria Umberto. N-ar face niciodată, niciodată așa ceva. Se întreba dacă echipa de producție l-ar lăsa în pace în cazul în care și-ar rupe ambele picioare. Sau le-ar amputa. Părea o măsură rezonabilă în comparație cu alternativa.

— Apropo, tocmai vorbeam cu asistentul de filmare, continuă Umberto. S-a bucurat mult când a auzit că și tu ești în emisiune. O cheamă Anna. Și se pare că vă cunoașteți. S-ar putea să știi cine e și, OK, chestia asta e o nebunie, dar se zvonește că are un tatuaj cu tine pe spate. Ea se va ocupa de tine.

Vincent închise ochii și se sprijini de cârje. Se văzu în haine de antrenament mulate, încurajat cu voioșie de un prezentator cu adrenalina dată peste cap, în timp ce Anna, hărțuitoarea lui, striga la el să trăiască clipa.

Mina ar muri de râs.

Fredrik Walthersson parcă pe drumul cu pietriș din fața căsuței de vară din Djurd. El și Josefin ajunseseră ultimii, judecând după numărul de mașini de pe drum. Traversară peluza și se îndreptară spre casa maronie. Grădina bogată era plină de flori, iar între doi meri era întins un hamac. Nu putea fi o zi de vară suedeză mai frumoasă. Dar lui Fredrik îi era greu să se bucure de ea. Trecuseră câteva zile de când poliția luase legătura cu ei ca să le spună cine îl răpise pe Ossian și că autoarea crimelor se sinucisese.

Apoi el și Josefin așteptaseră telefonul.

Și acum erau aici.

Mauro Meyer le ieși în întâmpinare și dădu mâna cu ei.

— Toată lumea e deja aici, îi anunță el cu voce joasă. Intrați, ca să începem.

Îl conduse în casă. Holul era plin de pantofi, iar Fredrik se descălță automat. Era amuzant cum anumite rutine erau fixate, indiferent de circumstanțe.

Când intrară în sufragerie, avu nevoie de câteva secunde

până îi recunoscu pe ceilalți. Toți îmbătrâniseră foarte mult. Iar vârsta îi afectase foarte diferit. Unii, ca Mauro, înfloriseră. Îi stătea bine la cei 40 de ani ai lui. În timp ce alții, ca Lovis Carlsson, păreau să-și poarte vârsta ca pe un memento al morții iminente.

Fredrik îi salută cu o mișcare din cap pe Jens și Janina Josefsson, care stăteau tăcuți pe canapea. Hugo și Karin erau și ei acolo, alături de Henry și Tobias. La fel ca în cazul lui Jens și al Janinei, copiii lor erau încă în viață. Era o diferență distinctă în partea de încăpere în care stăteau ei, în comparație cu partea în care stăteau el și Josefin și unde se aflau și Mauro și Lovis.

Fredrik și Josefin se așezară la masă. Mauro pusese pe masă cafea și chifle, dar păreau neatinse.

— De fapt, cred că mai bine serveam alcool pur, comentă Mauro când văzu cu ce privire se uită Fredrik la masă. Dar nu era bine nici așa, sunteți cu mașina.

Își drese glasul și continuă.

— Ar fi bine să începem. Suntem cu toții aici, mai puțin iubita noastră Vendela. După cum știți, ea a ales să se sinucidă în primăvară și toată lumea a presupus că l-a luat și pe Dexter cu ea, din moment ce au dispărut în același timp. Dar în urmă cu câteva zile, pe Flashback a apărut un topic, în care se spunea că fiul lui Thomas Jonsmark a fost găsit într-un parc din Stockholm. Așa că trebuie să presupunem că și asta a fost tot opera Novei… adică a Jessicăi.

Jens și Janina se uitară unul la celălalt.

Josefin culegea perlele de zahăr de pe una dintre chifle. Fredrik bănuia că nici măcar nu știa că face asta.

— Thomas știe ceva? întrebă Henry.

Henry, care avea, împreună cu Tobias, un fiu pe nume Alfons. Fredrik nu-l cunoscuse niciodată pe Alfons și nici n-avea niciun chef s-o facă. Căci, spre deosebire de Ossian, Alfons era încă în viață. Lui Fredrik îi era rușine de acest gând, dar ar fi făcut schimb cu ei fără să clipească. O viață pentru o viață. La fel cum făcuse și Jessica. Sau Nova, așa cum începuse să-și spună după aceea.

— Nu, nu cred că Thomas știe, zise Mauro. Nu i-am spus nici lui Jenny, iar lucrurile au început să se înrăutățească atunci când a încercat să-mi însceneze crimele. Dar n-am spus nimic atunci și nu spun nimic nici acum. Nici Cecilia nu știe. Într-un fel, poate că s-ar fi făcut dreptate, dacă aș fi fost condamnat.

— Nu gândi așa, interveni Josefin, punându-și mâna pe brațul lui Mauro. Asta a fost cu mult timp în urmă. Și a fost un accident. N-aveam nicio idee despre ce urma să se întâmple. Eram copii. Eram niște copii bătuți în cap, bârfitori și proști.

— N-a fost un accident, replică Mauro cu amărăciune. Așa am mințit noi. John n-a făcut niciodată nimic. Era nevinovat. Dar am inventat povești despre el și ceilalți. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. Prea mult zel? Răzbunare pentru ceva ce a spus și nu ne-a plăcut? Pentru că am auzit că ar fi ciudați? A fost decisiv că părinții noștri ne-au crezut minciunile. Și toată chestia a scăpat de sub control. Catastrofal. N-am… n-am vrut niciodată… Niciunul dintre noi n-a crezut că părinții noștri vor…

Tăcu.

Nimeni altcineva nu spuse nimic.

Vinovăția atârna greu în încăpere.

— Nici eu nu i-am spus niciodată lui Jorgen, zise în cele din urmă Lovis, cu o voce răgușită. Este la Hali pentru uciderea lui William și poate să putrezească acolo pe veci, ticălosul, chiar dacă n-a făcut-o el.

Se lăsă tăcerea în cameră. Cei mai multi se uitau în jos, în podea.

Cândva, ar fi putut să treacă prin foc unul pentru celălalt. Dar apoi intervenise viața. Unii dintre ei deveniseră sau continuaseră să fie cupluri. Unii făcuseră o carieră fantastică. Alții duceau o viață liniștită. Lovis era singura pentru care lucrurile merseseră foarte prost. Și Vendela, bineînțeles. Săraca Vendela. Dar care dintre ei ar fi bănuit că se va sfârși atât de tragic pentru ea?

Juraseră să nu mai țină legătura unul cu celălalt. Nici măcar când Josefin îi arătase lui Fredrik, vara trecută, articolul despre o fată pe nume Lilly Meyer care fusese găsită moartă,

nu-l contactase pe Mauro.

— Ceea ce s-a întâmplat e oribil într-un mod care nu poate fi descris, începu Mauro. Dar s-a terminat. Jessica e moartă. Așa că vreau să văd dacă promisiunea pe care ne-am făcut-o unul altuia mai ține. Că niciunul dintre noi nu va spune nimic. Ori s-a răzgândit cineva? A fost cineva dornic să vorbească despre trecut cu poliția sau cu presa?

Toți cei din încăpere dădură vehement din cap.

— Bun, continuă Mauro. Atunci așa rămâne. Cei care aveți contact unii cu alții, fiți cu băgare de seamă! Folosiți WhatsApp și nu vă dați numele real! Dar așa cum am spus și atunci, e mai bine să nu ne auzim deloc. Chestia asta e a noastră, trebuie s-o purtăm împreună. În tăcere. Iar cei care mai aveți încă părinți în viață, să nu le spuneți nimic. Vinovăția e destul de grea și pentru noi. Nu trebuie să poarte și ei povara asta. Dacă n-am fi mințit, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Cel puțin așa văd eu lucrurile. Să nu dezgropăm morminte.

Ceilalți dădură din cap, în semn că sunt de acord. Apoi se ridicară și plecară fără să-și ia rămas-bun.

Era seară. Majoritatea membrilor familiei începuseră să se pregătească de culcare, însă Vincent era prea agitat pentru asta. Se iscase din senin o furtună de vară, iar vântul trăgea de copacii din fața casei. Trunchiurile copacilor scârțâiau și frunzele foșneau de parcă ar fi vrut să se smulgă. Vincent stătea în birou și se uita la pagina de ziar pe care o citise deja de atâtea ori.

MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!

La o fermă din apropierea localității Kvibille, un număr de iluzionism făcut în joacă s-a transformat brusc în realitate mortală.

Vincent pierduse numărul dăților în care se uitase la acest titlu.

Dar, de când scosese articolul din bibliotecă săptămâna trecută, nu mai putuse să-l pună la loc. Îl citise iar și iar,

încercând să-și amintească întâlnirea cu reporterul curios. Dar totul devenea doar mai neclar. Cât de mult trecuse de atunci! Și nu-și amintea chiar… tot.

Își amintea de un polițist prietenos și de o femeie băgăcioasă, dar îi era imposibil să-și dea seama care dintre amintiri erau reale și care erau fantezii, fabricate în creierul unui copil, din imagini din seriale TV, cărți și realitate. Adevărul era, bineînțeles, pe undeva pe la mijloc. Știa că extrem de puține dintre amintirile sale, dacă nu cumva niciuna, se petrecuseră exact așa cum și le amintea. Iar ochii triști de copil de șapte ani care se uitau la el din pagina de ziar erau o amintire pe care făcuse tot posibilul să o filtreze.

Dar cele trei puzzle-uri de pe biroul său vorbeau de la sine. Cineva ținuse să-i aducă aminte ce se întâmplase când era mic. Și, oricine ar fi fost, nu era Jane, și nici Nova. Crezuse că ea îi trimitea enigmele. Fie ca o modalitate de a-l deruta, de a-i distrage atenția de la anchetă. Fie, având în vedere trăsăturile ei narcisiste, pentru că acestea puteau conține indicii importante. Nu era neobișnuit ca persoanele cu o stimă de sine ridicată să dorească să-și împărtășească percepția despre propria strălucire cu cei pe care îi considerau suficient de inteligenți pentru a înțelege.

Dar nu fusese niciuna dintre cele două variante. Nu Nova îi trimisese puzzle-urile. Și nici articolul din ziar lui Ruben.

Cineva juca un joc urât cu el și nu avea nicio idee cine era.

— Ce faci? întrebă Maria din ușă. Ti s-a terminat de mult discul în sufragerie. Comfort Module, ce nume de trupă mai e și ăsta?

Îl privi îngrijorată.

— Nu te simți bine?

Vincent nu răspunse. Chiar nu știa. Din reflex, își puse mâinile peste articolul de ziar de pe birou. Era un gest copilăresc, desigur, dar n-ar fi suportat întrebările pe care le-ar fi ridicat. Maria văzu ziarul, așa cum de fapt își și imaginase, și trase cu coada ochiului la Vincent, dar alese să nu comenteze.

— Pari foarte bolnav, continuă ea. Hai, te ajut să te urci în

pat. Mâine te duci la Fort Boyard, așa că trebuie să te odihnești. Stai să-ți aranjez un pic aici și după aia mergem la culcare.

Adună cele trei puzzle-uri lipite pe birou, punându-le unul peste altul. Din fericire, nu păru să observe mesajele lor ciudate.

— Unde vrei să pun astea? întrebă ea fluturând pachetul de hârtie sub lampa de la birou.

El se frecă la ochi. Poate că Maria avea dreptate. N-ar trebui să stea aici, singur cu gândurile lui. Aprecie atenția spontană din partea ei. Își dădu seama că îi lipsise.

Dintr-odată i se păru că vede litere vii defilând pe birou. Dansau în lumina lămpii, deveneau neclare și apoi din nou clare. Oare avea vedenii după ce se frecase prea tare la ochi? Nu, literele erau extrem de reale. O bubuitură surdă în fața casei îi spuse că vântul tocmai rupsese o creangă dintr-un copac.

— Stai, zise el și luă puzzle-urile de la Maria.

Ea ridică din umeri.

— Măcar am încercat. Urcă repede, te rog. Nu pari bine deloc.

Ea plecă, iar Vincent se uită cu atenție la grămadă.

Găurile.

Cele trei puzzle-uri lipite cu bandă adezivă aveau, fiecare în parte, găuri mult prea mari și neregulate între piesele Tetris ca să însemne ceva. Dar când puzzle-urile erau așezate unele peste altele, formau un model. Găurile se aflau aproximativ în același loc în fiecare puzzle, dar aveau forme diferite. Când erau suprapuse, găurile creau contururi noi și mai delimitate.

Litere.

Găurile formau litere.

Dădu articolul de ziar la o parte și ținu puzzle-urile sub lampă, exact cum făcuse Maria. Lumina care ajungea pe birou prin găuri forma un cuvânt clar.

VINOVAT

Umbra începu să bolborosească în el și ochii i se umplură de lacrimi. Trebui să clipească puternic ca să vadă.

Nu era corect. La urma urmei, făcuse tot ce putuse. De ce nu putea fi liber? Clipi din nou, iar privirea i se opri pe poza din articolul de ziar. Poza băiatului care fusese el.

Lacrimile începțoșară fotografia și deodată văzu acolo două linii conturate mai vizibil decât celelalte. Se șterse la ochi cu dosul mâinilor și se uită din nou. Cineva desenase pe fotografie cu un stilou cu cerneală. Chiar el, când era mic, obișnuia să facă așa ceva când n-avea altceva mai bun de făcut. Dar și ca adult lua adesea un creion și urmărea contururile oamenilor sau ale obiectelor din ziare, în timp ce se gândea. La final obișnuia să pună acolo și o mustață.

Nu se gândise la mâzgălitură înainte de a citi articolul, pe de o parte fiindcă era greu de văzut, deoarece cerneala se decolorase, pe de altă parte pentru că liniile urmau doar marginea dreaptă a cutiei pentru numărul de iluzionism, care se afla în fundalul imaginii.

Cutia în care mama…

Își întrerupse gândul și se concentră din nou asupra fotografiei. Umbra din interiorul lui crescu în mărime și intensitate.

Mâzgăleala de pe imagine era compusă din trei rânduri. O linie urma marginea superioară a cutiei și se unea cu o linie care o lua în jos, de-a lungul părții laterale a cutiei. A treia linie se afla între cele două.

Înțelese brusc la ce se uită.

Era un A. A, ca în alfa. Ca în „început”.

Scoase felicitarea care sosise cu cel de-al treilea puzzle și citi.

Nu poți da vina decât pe tine însuți. Ai fi putut alege o altă cale. Dar nu ai făcut-o. Așadar, am ajuns la omega ta.

Vincent crezuse că, dacă descoperă ce anume e începutul, va înțelege mai ușor ce voia să spună creatorul puzzle-ului. Ce anume urma să se termine. Și acum găsise. Creatorul de puzzle-uri îi marcase începutul încă de când Ruben primise articolul, cu doi ani în urmă, dar Vincent nu se uitase. Începutul fusese când avea șase ani și murise mama sa. Când

devenise Vincent Walder, cel care înșiră numere pare și creează tipare complicate pentru a evita să simtă ceva. Când umbra se mutase în el.

Aceasta era alfa lui.

Crezuse că mersese mai departe în viață, însă mesajul din puzzle-uri era clar. Nu i se permitea să lase nimic în urmă. Totul începuse acolo, la ferma din Kvibille. Și acum îl ajunsese din urmă.

Așadar, am ajuns la omega ta.

Începutul sfârșitului tău.

Vântul urla în jurul casei, bătea în geamuri ca și cum ar fi încercat să intre. Vincent era tras la răspundere. La mai bine de 40 de ani de la moartea mamei sale, își va primi în sfârșit pedeapsa. Nu știa de la cine. Sau când va veni. Știa doar că e pe drum. Umbra care trăia în el răcnea atât de asurzitor, încât își puse mâinile la urechi.

FERMA HIPICĂ SORUNDA 1996

Jessica visase. Nu era foarte clar ce, dar fusese un vis frumos. Era cu copiii mari. Fapt care o făcuse să-și dea seama că era un vis. Altfel ea nu era niciodată cu ei, decât de la distanță. Ei o considerau prea mică. Și prea ciudată. Înțelegea că e prea mică, deși nu era chiar atât de mică pe lângă ei, dar nu și partea cu ciudățenia. Nu era nimic ciudat la familia ei. Mai mult decât faptul că era formată din multe persoane și că ea nu înțelesese niciodată cu adevărat cum se leagă toate astea. Pe mama și pe tata îi știa, erau mama și tata. Toți ceilalți erau pur și simplu… familia.

Se răsuci în pat și își îngropă fața în pernă. Voia să se întoarcă la visul ei. Unde n-o necăjea nimeni. Unde putea să meargă la școală în Osmo fără să se șușotească pe la spatele ei. Copiii mari erau doar invidioși, știa ea. Tata nu-i mai lăsa să vină la fermă. Spusese că trebuie să se maturizeze și să învețe bunele maniere mai întâi. Nu erau bineveniți să viziteze caii până când nu încetau să mai vorbească urât despre alții.

Nu-l auzea prea des pe tatăl ei spunând astfel de lucruri. El era întotdeauna atât de amabil! Mai amabil decât oricine altcineva din univers. Mama ei era și ea amabilă, desigur, dar uneori era și severă. Tata era special. Uneori, când încerca să descrie cât de mult îl iubea, nu-i ajungeau cuvintele. Tata obișnuia să spună că o iubește până la lună și înapoi. Dar luna era prea aproape. Ea îl iubea atât de mult, încât nu putea fi descris prin nimic din ceea ce putea fi văzut.

Simți un miros ciudat. Dădu cuvertura la o parte și păși pe podea. Era desculță, pentru că era vară, dar noaptea asta era mai caldă decât de obicei. I se păru că aude voci. Voci revoltate. Voci de adulți. Dar nu era sigură dacă e vis sau realitate.

Deschise usa și ieși în liniște din cameră. Mirosul era tot mai puternic. De la el o usturau nările și tușea puternic. Se strecură cu grijă pe scări, acoperindu-și gura cu mâna. Evită

cu grijă treptele despre care știa că scârțâie. Mama nu s-ar bucura dacă ar vedea că e trează.

Când ajunse la parter, văzu imediat focul. Mirosul era atât de puternic, încât îi dădură lacrimile. Ardea tot holul, iar usa era întredeschisă. Fusese cineva acolo?

Prin ușă văzu grajdul. Veneau flăcări și de acolo, și se auzea slab nechezatul cailor.

Fără să stea pe gânduri, se repezi direct prin foc și ieși pe ușa din față. Flăcările se întinseră spre ea, dar nu reușiră s-o cuprindă. Cu inima bătând cu putere, traversă curtea în fugă spre grajduri.

Pe măsură ce se apropia, o auzea pe Stjarna[24] țipând. Stjarna era calul ei de călărie preferat. Un mic ponei alb, cu pete gri și cu bot roz. O iubea pe Stjarna. Aproape mai mult decât își iubea tatăl. Fusese de față când se născuse Stjarna. Îi văzuse primii pași greșiți. O hrănise cu biberonul. Și tata spusese că era primul ei cal.

Stjarna țipa mai tare, ca și cum ar fi încercat să le facă pe surorile ei stele din cer să o ajute. Strigătele celorlalți cai se amestecau cu ale ei. Dar usa era închisă. Nu puteau ieși. Flăcările erau acum înalte de câțiva metri și se înălțau pe peretele grajdului spre cerul nopții.

Ușa grajdului era închisă cu zăvorul. Cu lacrimi pe obraji, Jessica încercă să ridice zăvorul. Țipetele îngrozite ale poneiului deveneau tot mai puternice, dar zăvorul era prea înalt și prea greu, iar ea nu-l putea clinti.

Simțea dogoarea focului apropiindu-se de ea într-un ritm furios. Dar nu-i păsa. Îi păsa doar de Stjarna. Răcni spre cer de neputință și frică, rugându-se cum nu se mai rugase niciodată, dar zăvorul nu se mișcă nici măcar un milimetru.

Apoi simți cum cineva o smulge de lângă ușă.

— Nu, nu, nu! țipă ea, dând cu sălbăticie din brațe pentru a se elibera, dar cel care o ținea era prea puternic.

— Șșșt… șșșt… e prea târziu, nu-i mai poți salva.

Vocea tatei în urechea ei, brațele lui puternice în jurul ei. Ea plângea, țipa și se zbătea la pieptul lui, dar el nu făcea decât să o strângă și mai tare. Apoi își ridică privirea. Căldura

focului din spatele ei îi atinse spinarea.

— Mama? întrebă ea, uitându-se abia acum înapoi la clădirea principală.

Nu mai era un foc mic în hol, ci întreaga casă era cuprinsă de flăcări, iar focul vuia în noaptea de vară.

— E prea târziu, răspunse tata. M-am trezit prea târziu. Dar noi doi încă mai putem pleca de aici.

Își apăsă fața pe părul ei. Apoi o ridică în brațe și o luă la fugă prin curte. Ea își pierduse orice putere, orice posibilitate de a se smuci. Totul dispăruse. Brațele tatei erau tot ce avea.

— Sigur a fost un accident, zise el. N-au vrut să facă asta. Benzina a fost doar ca să ne amenințe. Dar erau atât de furioși! Au spus că le-au povestit copiii că… Nu înțeleg. Oricum, trebuie să fi fost un accident…

Văzu pe fața lui că nu credea ce spune.

O așeză cu grijă în mașină, pe scaunul din dreapta, dar nu o prinse cu centura de siguranță, ci doar închise repede portiera, alergă, se urcă la volan și porni mașina.

În întunericul de la marginea drumului erau siluete umane. Din cauza flăcărilor, chipurile lor păreau fantomatice. Era greu de spus câți erau. Se retrăseseră în umbră și stăteau nemișcați când trecură pe lângă ei.

Mașina se hurduca pe drumul cu pietriș, iar farurile luminară câteva secunde chipurile siluetelor. Jessica îi văzu pe toți în lumina focului, clar ca ziua în amiaza mare. Stăteau cu gurile căscate și se holbau fascinați la infernul pe care îl creaseră. Îi recunoscu. Îi mai văzuse când își luau și își lăsau copiii la lecțiile de echitație.

Și brusc înțelese totul. Înțelese că adulții fuseseră cei care aprinseseră focul care se înălța pe cer prin geamul din spate al mașinii. Auzise șoaptele de la școală, bârfele care circulau despre familia ei. Și știa că de fapt copiii provocaseră incendiul, cu vorbele lor răutăcioase și cu minciunile lor. Le știa chiar și numele. Fredrik. Lovis. Josefin. Mauro. Vendela. Henry. Karin. Tobias. Hugo. Jens. Janina.

„Jur”, își spuse în sinea ei.

Se gândi la Stjarna care ardea în grajd.

Și se gândi la mama ei.

Simțea că arde și în ea însăși.

— Jur ca într-o zi să vă iau ce aveți cel mai de preț, rosti ea printre dinții încleștați.

Apoi privi din nou în față. Gândul îi adusese pacea. Va fi bine.

Avea un scop.

Mergeau prin întuneric ca printr-un tunel, doar cu o pată mică luminată în fața lor. Dar nu-i era frică. Era cu tata. Va fi bine.

El conducea repede, mai repede ca oricând. Coborî geamul de pe partea ei, scoase capul în bătaia vântului și închise ochii. Era un vânt călduț care îi mângâia fața. Încă mai auzea focul din spatele lor. În curând vor ajunge la pod. Iubea podul și apa care curgea sălbatic sub el. Uneori, tata oprea mașina în mijlocul podului, doar ca s-o lase să se uite.

Îi plăcea libertatea apei care făcea ce voia, care se mișca unde putea, care sărea, care trăia. Ea era exact ca focul, deși invers. Apa dădea viață. Spera ca și de data asta tata să oprească pe pod. Ca să poată schimba țipătul lui Stjarna cu vuietul apei. Dar tata nu încetini. În schimb, conduse și mai repede. Până când nu mai erau pe pod, ci zburau liber prin aer. Apoi vuietul apei îi umplu urechile. Dar la ce folos? încă mai auzea țipetele Stjarnei.

Și știa că nu va înceta s-o audă niciodată, niciodată.

Mulțumiri

Am mai subliniat asta și se impune a fi subliniat din nou: un autor nu scrie o carte singur. Nici măcar doi autori nu pot, de fapt. Avem datoria să ne exprimăm recunoștința față de un număr mare de persoane care ne-au ajutat să ținem această carte pe drumul cel bun.

Pentru început, e vorba despre toți cei care ne-au ajutat cu conținutul:

Kelda Stagg, medic legist la Poliția Regiunii Stockholm, care ne-a explicat (cu detalii aproape nerezonabile) ce se întâmplă cu un corp după moarte – de exemplu, dacă a fost îngropat în peluză – sau cum se deschide corect. Grație cunoștințelor sale de microbiologic, Kelda Stagg a corectat, de asemenea, cele mai grave greșeli ale noastre cu privire la bacteriile care pot circula de la cai la om, un domeniu mult mai complex decât ne-am fi putut imagina.

(Kelda Stagg este și unul dintre cele trei creiere din spatele contului de Instagram @liketefterdoden, urmăriți-l dacă sunteți la fel de fascinați de aceste lucruri ca și noi!).

Am primit, de asemenea, un ajutor neprețuit din partea unor specialiști în munca de negociere a poliției, care au examinat minuțios noul nostru personaj, Adam, și s-au asigurat că se comportă credibil în situații presante și că polițiștii noștri se comportă corespunzător în cazul raziilor. Desigur, Adam are lipsurile lui, dar suntem plini de admirație pentru negociatorii din viața reală și pentru competența lor. Ei au cerut să rămână anonimi din cauza profesiei lor. Dacă ați ști ce „mers pe sârmă" execută acești oameni în rutina zilnică!

Magnus Svensson, inspector criminalist la închisoarea Hali, a răspuns cu multă răbdare la mai multe e-mailuri decât se aștepta probabil să primească, privitoare la practicile de vizitare de la Hali. Poate părea un lucru mărunt, dar știți ce se spune despre detalii. Ele fac diferența.

Eline Dinnetz, cu creierul ei matematic, mai mare decât al nostru la un loc, ne-a sprijinit când a fost vorba despre

calcularea numărului de permutări ale anagramelor și alte lucruri care pentru ea sunt evidente, dar care nouă ne-au creat dureri de cap când am încercat să le facem singuri.

Apoi am dori să va mulțumim tuturor celor care, în mod altruist, ați răspuns la e-mailuri și apeluri telefonice criptice despre picturi murale, camere de hotel și orice altceva aveam nevoie să știm sau ne-ați inspirat cu alte informații.

Ca de obicei, a trebuit să ne luăm libertăți și să ne depărtăm de realitate, atât în ceea ce privește detaliile activității poliției (de exemplu, casele de amanet nu primesc liste cu bijuterii furate, din câte știm noi), cât și în general (nici grădinița Backen și nici centrul de cursuri Epicura nu există cu adevărat). Sperăm ca povestea să fie mai bună tocmai din acest motiv.

Cu toate astea, a fost nevoie de mai multe persoane decât cele enumerate mai sus pentru a face din conținut o carte adevărată. Fără oamenii de mai jos, *Cult* ar fi rămas doar un document word foarte lung.

Pentru început, avem echipa neobosită de la Editura Forum, cu un număr mare de persoane implicate. I-am promis pe ce avem mai sfânt editorului nostru, Ebba Ostberg, că această carte nu va fi mai groasă decât precedenta. Am mințit. Iartă-ne! Până în acest moment, redactorul nostru, Kerstin Odeen, a verificat dacă cele peste un milion de litere și virgule sunt la locul lor și dacă sutele noastre de afirmații cu privire la orice sunt corecte. Vă mulțumim mult, vă îmbrățișăm și, încă o dată, iertați-ne.

Un plus de aplauze pentru strălucitul nostru designer Marceli Bandicksson, care prin coperțile lui dovedește că ne-a înțeles perfect mințile ciudate și care a creat cele mai frumoase cărți de când există tiparul.

Joakim Hansson, Anna Frankl, Signe Lundgren și ceilalți de la Nordin Agency, precum și Lili Assefa și Paulina Bange și colegii lor de la Assefa Kommunikation desfășoară o activitate internațională fantastică, ce continuă să ne lase fără cuvinte. Dacă vă aflați pe o insulă japoneză inaccesibilă sau în munții nepalezi și găsiți într-o pensiune o carte despre Vincent și

Mina, tradusă într-o limbă locală, asta se datorează acestor supervedete.

Dar cele mai mari mulțumiri vă sunt adresate vouă, dragi cititori, pentru că ați ales să faceți această călătorie alături de noi și alături de Vincent și Mina. O poveste este creată de fapt doar atunci când cineva ia parte la ea. Așa că vă mulțumesc că le-ați dat viață lui Vincent și Minei. Sperăm că ați devenit prieteni suficient de buni încât să doriți să vă alăturați lor și data viitoare.

Mulțumirile personale ale Camillei: Fără oamenii apropiați din viața mea privată nu aș fi putut scrie niciuna dintre cărțile mele. Sprijinul, încurajarea și dragostea lor mă poartă prin pagină după pagină. Cele mai multe mulțumiri se îndreaptă către soțul meu, Simon, și către copiii mei, Wille, Meja, Charlie și Polly. Aș dori să le mulțumesc, de asemenea, celor care mă ajută în viața de zi cu zi și în munca mea: Mathilda Norman, Natasa Marie și Johan Hultman. Și tuturor prietenilor mei… Ce m-aș face fără voi? Nu numesc pe nimeni, n-am uitat pe nimeni, dar sper că știți ce însemnați pentru mine.

Mulțumirile personale ale lui Henrik: A scrie o carte pe timpul unei pandemii este ceva special. *Cult* a apărut într-o perioadă în care eu și familia mea ne-am văzut mai mult decât am fi crezut că e posibil. Prin urmare, aș dori să acord medalii de vitejie Lindei, lui Sebastian, lui Nemo și lui Milo pentru faptul că niciunul dintre ei nu m-a asasinat încă în somn. Mulțumesc, de asemenea, tuturor prietenilor care au continuat să vină cu încurajări și sprijin. În cele din urmă, o mulțumire specială mentalistului și prietenului Anthony Heads, pentru discuțiile lungi despre whisky bun și băuturi rele.

A B C D E F G H
8 7 6 5 4 3 2 1
STOCKHOLM
Södermalm
A B C D E F G H

[1] Provincie în nordul Suediei

[2] „Viitorul Suediei”

[3] Figurine inspirate dintr-un program pedagogic numit *Babblarna*, creat de un grup de pedagogi, ilustratori și compozitori, pentru a-i ajuta pe copii cu nevoi speciale să exerseze diferite sunete.

[4] În traducere „albină în marinată”.

[5] Terapie cognitiv-comportamentală.

[6] Abreviere pentru compania de transport în comun din Stockholm, Stockholm Lokaltrafik.

[7] Acronim pentru *lokala brottsplatsundersokare*, „anchetatori locali la locul crimei”.

[8] Bază de date digitală a poliției suedeze, unde sunt stocate documentele anchetelor preliminare.

[9] O altă denumire pentru melcii cu scorțișoară.

[10] O serie de porțelan cu flori albastre, fabricate prima oară în 1874.

[11] Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe canalul 4 în fiecare sâmbătă dimineață, între orele 10 și 11.

[12] Institutul Național de Expertize Criminalistice.

[13] Sodersjukhuset, spital din Stockholm.

[14] Restaurant în Stockholm.

[15] Un model de barcă cu motor.

[16] Mlaștina Fatbur.

[17] CSN (Centrala studiestodsnamnden, Comisia centrală de sprijin financiar pentru studii).

[18] Rețea de supermarketuri în Suedia.

[19] În versiunea originală, personajul Vincent formează trei mesaje cu toate literele din plic. Acestea sunt: *Saluterad, giriga Tim!* (în română: „Salutat, zgârcitule Tim!”), *Trasig Maria i guldet* (în română: „Maria stricată în aur”), respectiv *Ritualiserad? Tag mig!* (în română: „Ritualizat? Ia-mă!”). În varianta în limba română, personajul construiește mesaje din cele 21 de litere, fără a le utiliza pe toate.

[20] Un fel de clătită groasă preparată din cartof răzuit, ou, făină, lapte și condimente.

[21] Grup de clădiri din cartierul Ostermalm din Stockholm, cu mall la primele niveluri și apartamente de locuit la celelalte etaje.

[22] Sport suedez de echipă, unde mingea este lovită cu o bâtă de lemn.

[23] Ted Gardestad (1956-1997), artist pop, cântăreț, compozitor și actor suedez. S-a sinucis aruncându-se în fața trenului, într-o suburbie din Stockholm.

[24] „Stea”, în limba suedeză.